הארי פוטר

ואוצרות המוות

ג'יי. קיי. רולינג

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://pharry.ldfix.us/hp7/index.php

פרק מס' 1
עלייתו של אדון האופל

שני הגברים הופיעו משום מקום, כמה מטרים בנפרד אחד מהשני, בתוך שביל צר, מואר באור הירח. במשך שנייה הם עמדו בשקט, כאשר שרביטו של כל אחד מכוון כלפי חזהו של השני; כאשר הם זיהו איש את רעהו, הם טמנו את שרביטיהם בתוך הגלימה, והחלו לצעוד בצורה מהירה באותו הכיוון.
"חדשות?" שאל הגבוה מבין השניים.
"הטובות ביותר, " ענה סוורוס סנייפ.
השביל היה תחום מצד שמאל ע"י צמח אטד נמוך ופראי, ומצד ימין ע"י גדר גבוהה ומחוררת. הגלימות הארוכות של האנשים נחבטו בקרסוליהם בזמן שהלכו.
"עלה על דעתי שאני עלול לאחר", אמר יאקסלי, פרצופו הכהה מופיע ונעלם מהראייה בהתאם לענפי העצים הבולטים שחסמו את אור הירח. "זה היה קצת יותר מסובך ממה שחשבתי. אבל אני מקווה שהוא יהיה רחמן. אתה נשמע משוכנע שהדיווחים שלך יהיו טובים...".
סנייפ הנהן, אבל לא פירט. הם פנו ימינה לתוך דרך רחבה שהייתה בסוף השביל. הגדר התעקמה לפניהם, והובילה היישר לעבר שערי ברזל גדולים, אשר חסמו את דרכם של שני האנשים. אף אחד מהם לא הפסיק ללכת: שניהם הרימו בשקט את יד שמאל שלהם בצורה שמזכירה דרך של אמירת שלום, ועברו דרך השערים, כאילו שהברזל הכהה היה עשן.
הגדר הגבוהה החרישה את צעדי שני הגברים. הם שמעו רשרוש מימינם; יאקסלי הוציא שוב את שרביטו, מצביע אל מעבר לראשו של חברו, אך מקור הרעש התברר כלא אחר מאשר טווס לבן כולו, הולך באופן מלכותי בראש הגדר.
"הוא תמיד דאג לעצמו טוב, לוציוס, **טווס**..." יאקסלי השמיע נחרה של בוז בזמן שטחב את שרביטו בכיס גלימתו.
בית אחוזה אדיר התגלה מבין הצללים בסוף הדרך הישרה, ואור בוקע מהחלונות המעויינים שבקומת הקרקע. איפשהו בחצר האפלה שמאחורי הגדר הייתה מזרקה שהשמיעה קול פכפוך. נשמע קול פיצוח של חצץ מתחת לרגליהם כאשר הם החישו את פעמיהם לעבר הדלת הקדמית, שנפתחה לבד כאשר הם התקרבו, למרות שלא היה בנראה אף אחד שיפתח אותה.
אולם הכניסה היה רחב, מואר לאור נרות ומקושט באופן מפואר, עם שטיח יפה ויקר שכיסה את רוב רצפת האבן.
העיניים בפרצופים החיוורים שהיו בתמונות התלויות על הקיר, עקבו אחרי סנייפ ויאקסלי כאשר הם עברו על פניהם במהירות. שני האנשים הפסיקו ללכת כאשר הם הגיעו לדלת עץ גדולה וכבדה שמובילה לחדר הבא. הם היסוו לרגע, ואז סנייפ סובב את ידית הנחושת.
חדר האורחים היה מלא באנשים שקטים, יושבים לאורכו של שולחן מקושט. הרהיטים הרגילים של החדר נדחפו בצורה מגושמת כלפי הקירות. תאורה הגיעה מאש לוחשת מתחת למדף שיש מצופה במראה. סנייפ ויאקסי הסתנוורו לרגע מהאור הרב שראו. כאשר העיניים שלהם התרגלו לאור, הם צעדו לעבר קדמת השולחן. גבוה מעל השולחן הופיע פרצוף של אדם לא מוכר, מסתובב לאט לאט כנראה משום שהיה כרוך בחבלים בלתי נראים. הוא השתקף במראה ועל השולחן הממורק והבוהק שמסביבו ישבו כולם. אף אחד לא ישב מתחת לאותו אדם, וגם אף אחד לא טרח להסתכל על המחזה שנגלה לעיניהם, מלבד נער צעיר וחיוור שלא יכול היה למנוע את עצמו מלהביט כלפי מעלה כל כמה דקות, שכן הוא ישב כמעט מתחת לאדם.
"יאקסלי, סנייפ," אמר קול גבוה מקדמת השולחן "איחרתם".
המדבר ישב ממש לפני האח, כך שהיה קשה לראות משהו חוץ מצללית כהה. אך כשהם התקרבו, נחשפו פניו של האיש.
"סוורוס – כאן," אמר וולדמורט, מורה על הכסא שמימינו, "יאקסלי - ליד דולוחוב".
שני האנשים הגיעו והתיישבו במקומם. רוב העיניים של יושבי השולחן עקבו אחרי סנייפ, ואליו

וולדמורט פנה ראשון.
"אז?"
"אדוני, מסדר עוף החול עתיד להעביר את הארי פוטר ממקום מחבואו הנוכחי בשבת הבאה, באמצע הלילה."
רוב הנוכחים שמסביב לשולחן התחילו להתלחשש, האחרים המשיכו לבהות בסנייפ ומדי פעם גם בוולדמורט.
"שבת, אמצע הלילה" חזר וולדמורט. הוא הסתכל בעיניו האדומות לתוך עיניו החומות של סנייפ בצורה כל כך עמוקה, שרוב המסתכלים פשוט הפנו את מבטם מפחד שהם יתקלו לתוך מבטו של וולדמורט. סנייפ, לעומת זאת, הסתכל בצורה רגועה לתוך עיניו של וולדמורט. לאחר רגע או שניים, פיו של וולדמורט התעקם למשהו שנראה כמו חיוך.
"טוב, טוב מאוד. והמידע הגיע מ..."
"מהמקור שדיברנו עליו" אמר סניפ.
"אדוני"
יאקסלי נאלץ להישען מעט קדימה כדי לראות את סנייפ ו-וולדמורט מביטים זה לתוך זה.
"אדוני, אני שמעתי אחרת,"
כל הראשים הסתובבו אליו.
יאקסלי חיכה, אבל וולדמורט לא דיבר, אז הוא המשיך, "דוליש, ההילאי, מעד בדיבורו ופלט שפוטר לא יעבור לפני השלושים לחודש, לילה לפני שהוא יהיה בן שבע עשרה".
סנייפ חייך.
"המקור שלי אמר שישנה תוכנית שנועדה כדי להטעות אותנו; זה חייב להיות זה. אין ספק שלחש קונפודוס הוטל על דוליש. זאת לא תהיה הפעם הראשונה, הוא ידוע בהיותו פגיע"
"אני מבטיח לך, אדוני, דוליש היה רציני", אמר יאקסלי.
"אם הוטל עליו לחש קונפונדוס, זה טבעי שהוא היה רציני ובטוח", אמר סנייפ, "אני מבטיח לך, יאקסלי, לשכת ההילאים לא תיקח שום תפקיד בהגנתו של הארי פוטר. המסדר מאמין שאנחנו חדרנו לתוך משרד הקסמים."
"אז המסדר צודק במשהו אחד, לא?" אמר איש רחב שישב קרוב ליאקסלי. הוא השמיע צחקוק קטן שנשמע גם במקומות פזורים אחרים ברחבי השולחן.
וולדמורט לא צחק. הוא הרים את ראשו כלפי מעלה, לעבר הגוף שהתגלה לאיטו, ונראה שקוע במחשבות.
"אדוני", המשיך יאקסלי, "דוליש מאמין שקבוצה לא מבוטלת של הילאים יעזרו בהעברת הילד –"
וולדמורט הרים יד לבנה ורחבה, ויאקסלי השתתק מיידית, מסתכל בוולדמורט שהביט שוב כלפי סנייפ.
"היכן הם הולכים להחביא את ילד?"
"בבית של אחד מחברי המסדר", אמר סנייפ, "המקום, לפי אותו מקור מידע, קיבל את מירב ההגנות שמהמסדר ומשרד הקסמים ביחד הצליחו להעניק לו. אני חושש שאין הרבה סיכויים שנצליח לגעת בו שמה, אדוני, אלא אם כן המשרד יפול עד יום שבת, דבר שיוכל להביא לנו את הזכות לתחקר כמה מהעובדים שם על אודות ההגנות שהוטלו ולקוות שהן הרוב, ולהצליח לשבור את השאר."
"ובכן, יאקסלי", אמר וולדמורט לעבר סוף השולחן, כשאש מרצדת בעיניו האדומות, "האם המשרד יפול עד יום שבת?"
פעם נוספת העיניים הופנו לעבר יאקסלי, הוא הרים את כתפיו.
"אדוני, יש לי חדשות טובות בעניין הזה. אני... עם הרבה קשיים, כמובן, ואחרי מאמצים רבים, הצלחתי להטיל קללת אימפריוס על פיוס טיקנס".
רבים מהראשים שהסתכלו על יאקסלי נראו מורשמים. זה שישב לצידו, דולוחוב, איש בעל פנים ארוכות, טפח על גבו.
"זאת התחלה", אמר וולדמורט, "אבל טיקנס הוא רק איש אחד. סקרימג'ר חייב להיות מוקף

באנשים שלי לפני שאפעל. ניסיון אחד כושל של התנקשות בחיי השר, ואני אחזור דרך ארוכה אחורה."
"כן אדוני, זה נכון. אבל אתה יודע, כראש המחלקה לאכיפת חוקי הקסם, לטיקנס יש קשרים קבועים לא רק עם השר עצמו, אלא גם עם שרי המשרדים האחרים. זה יהיה, להערכתי, קל מאוד עכשיו כשיש לנו מישהו בדרג כה גבוה בצד שלנו, ובצירוף כל האחרים שהוא יצליח להעביר לצד שלנו, הם יוכלו להפיל בשבילנו את סקרימגאור."
"כל עוד החבר שלנו טיקנס לא יתגלה עד שיעביר את כל השאר צד", אמר וולדמורט, "בקצב הזה, נשארת העובדה המצערת שאין סיכוי שהמשרד יהיה שלי עד יום שבת. אם אנחנו לא יכולים לגעת בילד ביעד שהוא יגיע אליו, נצטרך לגעת בו במהלך הדרך."
"בזה יש לנו יתרון, אדוני", אמר יאקסלי, שנראה נחוש לקבל קצת יותר תשומת לב מהרגיל, "יש לנו כעת אנשים מושתלים במחלקת דרכי תחבורה קסומים. אם פוטר ישתמש ברשת הפלו, אנחנו אמורים לדעת על כך באופן מיידי."
"אבל הוא לא יעשה את זה", אמר סנייפ, "המסדר מתחמק מכל דרך תחבורה שמושגחת ע"י משרד הקסמים, הם איבדו כל אמון בהם".
"ככה טוב יותר", אמר וולדמורט, "הוא ינוע בתוך באוויר הפתוח. יותר קל להשגה".
שוב, וולדמורט הסתכל כלפי מעלה לעבר הגוף המתגלה כשהוא המשיך, "אני צריך להגיע לילד ולטפל בו באופן אישי. היו יותר מדי טעויות במקומות שהארי פוטר היה קשור אליהם, חלק מהן היו שלי. החיים של הפוטר הזה הם יותר בגלל הטעויות שלי מאשר בזכות התהילה שלו."
כל הנוכחים שהיו מסביב לשלוחן הביטו בוולדמורט במבט מוערך. כל אחד, עם המבט שלו, פחד שהוא יואשם בכך שהארי פוטר עדיין חי וקיים. וולדמורט, בכל אופן, נראה כאילו הוא דיבר יותר לעצמו מאשר אליהם, למען האמת, היה יותר נראה שהוא דיבר לעבר הגוף שמעליהם מאשר אליהם.
"לא התחשבתי בכלום. זקפתי את חייו של פוטר לזכות המזל, אבל עכשיו אני יודע יותר. הבנתי את הדברים שלא הבנתי לפני זה. אני חייב להיות זה שיהרוג את הארי פוטר, וזה גם מה שאעשה."
למשמע המילים האילו, כאילו שזה נועד לתגובה עליהן, נשמעה לפתע יבבה, ואז בכי של סבל ועינויים. רבים מנוכחי החדר הביטו כלפי מטה, כאילו הרעש הגיע מתחת לרגליהם.
"זנב תולע", אמר וולדמורט, בלי שינוי בטון הדיבור הקר שלו, ובלי להזיז את מבטו מהגוף התלוי באוויר, "האם לא דיברתי איתך לגבי זה שתגרום לאסיר שלנו להיות בשקט?"
"כן, א-אדוני", התנשם איש נמוך במהלך ירידתו מכסאו, שהוצב כל כך רחוק, שבמבט ראשון היה נראה כאילו הוא לא היה שייך בכלל לכל העניין. כעת הוא כבר היה הרבה אחרי כסאו, והיה במהלך יציאה מהחדר, לא משאיר אחריו כלום חוץ מנצנוץ מסקרן של כסף.
"כמו שאמרתי", המשיך וולדמורט, מביט שוב בפניו של התומכים בו, "אני מבין עכשיו יותר, אני צריך לשאול שרביט מאחד מכם לפני שאלך להרוג את פוטר".
הפרצופים שמסביבו לא הביעו שום דבר חוץ מהלם, היה נראה כאילו הוא הודיע שהוא רוצה להשאיל מהם את אחת מהזרועות שלהם.
"אין מתנדבים?", אמר וולדמורט, "ובכן בואו נראה... לוציוס, אני לא רואה סיבה בשבילך להחזיק יותר בשרביט."
לוציוס מאלפוי הרים את מבטו. עורו היה צהבהב ונראה כאילו הוא קופץ כמו הלהבות שהשתקפו בו במקצת, עיניו נראו אפלות. כשהוא דיבר, קולו היה צרוד.
"אדוני?"
"השרביט שלך לוציוס. אני דורש את השרביט שלך".
"אני...."
מאלפוי הגניב מבט חטוף הצידה אל עבר אשתו. היא לא הביטה בו אלא הביטה ישירות קדימה, חיוורת כמעט כמו בעלה, שיערה הארוך והבלונדיני גלש במורד גבה, אך מתחת לשולחן, אצבעותיה הדקות סגרו בחוזקה על שרוולו. ברגע שנגעה בו, מאלפוי הושיט יד אל תוך גלימתו,

הוציא מתוכה את שרביטו, והעביר אותו לעבר וולדמורט. וולדמורט העמיד אותו לנגד עיניו האדומות, בוחן אותו היטב.
"מה זה?"
"עץ בוקיצה", לחש מאלפוי.
"והליבה?"
"דרקון – לב דרקון".
"מעולה", אמר וולדמורט. הוא הוציא את שרביטו והשווה את אורכם. לוציוס מאלפוי ביצע תנועה לא רצונית, למשך שנייה, היה נראה כאילו הוא ציפה לקבל את שרביטו של וולדמורט בתמורה לשלו. התנועה לא חמקה מעיניו של וולדמורט, שהביט בערמומיות כלפי מאלפוי.
"להביא לך את השרביט שלי, לוציוס? השרביט שלי?"
כמה מהיושבים ציחקקו.
"אני הבאתי לך את החופש שלך, לוציוס, זה לא מספיק בשבילך? הבחנתי שאתה והמשפחה שלך נהייתם קצת פחות שמחים בתקופה האחרונה... האם זאת נוכחותי בביתך, לוציוס, שמטרידה אתכם?"
"לא. ממש לא... אדוני..."
"כמה **שקרים**, לוציוס..."
נדמה היה שהקול הרך המשיך ללחוש גם כאשר הפה האכזרי הפסיק לזוז.
אחד או שניים מהקוסמים בקושי דחו תחושת חלחלה כאשר הלחישה הפכה לחזקה יותר.
משהו כבד נשמע זוחל על הרצפה מתחת לשולחן.
נחש ענק זחל לאט לאט במעלה כסאו של וולדמורט. הוא לחש, ונראה כאילו הוא היה בלתי נגמר. הנחש עלה לנוח על כתפו של וולדמורט. צווארו היה דק מעט מצוואר אדם ממוצע, ועיניו, עם גבותיו האלכסוניות, לא מצמצו.וולדמורט ליטף את היצור באמצעות אצבע אחת ארוכה ודקה, ממשיך להסתכל על לוציוס מאלפוי.
"למה המאלפויים נראים חסרי שמחה עם מזלם? האם שובי, חזרתי למלא כוחותי, לא היה הדבר שלו ציפו זה שנים רבות?"
"בוודאי, אדוני", אמר לוציוס מאלפוי. ידו רעדה כשהוא ניגב זיעה משפתו העליונה. "אנחנו באמת ציפינו לזה. באמת שכן."
משמאלו של מאלפוי, אשתו הנהנה הנהון אחד איטי, מתחמקת ממבטו של וולדמורט או משל הנחש שלו. מימינו, בנו, דראקו, שהסתכל עדיין למעלה לעבר הגוף המתנדנד, שלח מבט לעבר וולדמורט, ואז מיד הצידה, מפחד מליצור קשר עין.
"אדוני", אמרה אישה שישבה באמצע השולחן, קולה היה מלווה בהתרגשות, "לכבוד הוא לנו לארח אותך כאן, בבית משפחתינו. לא יכול להיות תענוג גדול יותר."
היא התיישבה לצידה של אחותה, שלא דמתה לה בכלל, עם שיערה השחור-כהה והעיניים הכבדות, ואפילו בהתנהגות. בזמן שנרקיסה ישבה זקופה וקשיחה כמו אבן, בלטריקס נשענה לעבר וולדמורט.
"לא יכול להיות תענוג גדול יותר," חזר וולדמורט, ראשו מופנה מעט לעבר הכיוון שבו ישבה בלטריקס, "זה משהו גדול מאוד לשמוע ממך, בלטריקס".
פניה החליפו צבעים ומעיניה זלגו דמעות של שמחה.
"אדוני יודע שאני לא אומרת שום דבר חוץ מהאמת".
"אין תענוג גדול יותר... אפילו בהשוואה לאירוע המשמח ששמעתי שהיה במשפחה שלכם השבוע?"
היא הסתכלה עליו,שפתיה צמודות, ונראתה לגמרי מבולבלת, "אני לא יודעת על מה אתה מדבר, אדוני".
"אני מדבר על האחיינית שלך, בלטריקס. וגם שלכם, לוציוס ונרקיסה. היא התחתנה עם הזאב אדם, רמוס לופין. אתם חייבים להיות גאים."
הייתה הפסקה שבמהלכה נשמעו קולות צחוק רמים מסביב לשולחן. רוב הסובבים אותו אף

נשענו מעט קדימה כדי לתפוס מבט בחברם ולצחוק. כמה מהם אפילו חבטו באגרופיהם על השולחן. הנחש הענק, שלא ראה בעין יפה את ההפרעה, פתח את פיו בצורה רחבה ולחשש מרוב כעס. אבל אוכלי המוות לא שמעו זאת מרוב צחוק על ההעלבה של בלטריקס והמאלפוים. המבט של בלטריקס, שעד כה היה מלא בשמחה, התחלף במהרה למבט מכוער ומגעיל, אדום מרוב כעס.
"היא לא האחיינית שלנו, אדוני", היא צעקה מבעד להשתפכויות הצחוק. "אנחנו, נרקיסה ואני, מעולם לא הסתכלנו אפילו לכיוון של אחותנו אחרי שהיא התחתנה עם הבוצדם ההוא. לילדה שלהם אין שום קשר אלינו ואנו גם לא רוצים קשר כזה, לא משנה עם איזה יצור היא התחתנה."
"מה אתה אומר דראקו?", שאל וולדמורט, ולמרות שקולו היה שקט, הוא הצליח בקלות להשתיק את כל קולות הצחוק. "האם אתה תשמרטף על הגור?"
גלי הצחוק פרצו שוב פעם. דראקו מאלפוי הסתכל בפאניקה לעבר אביו, שהסתכל לעבר ההון של עצמו, ואז תפס את עין אימו. היא הנידה בראשה בנמרצות, ואז חזרה להסתכל על הקיר שמנגד.
"מספיק," אמר וולדמורט, מסתכל על הנחש הכועס, "מספיק!"
הצוחקים השתתקו מיד.
"רבים מעצי המשפחה שלנו נהיים חולים לפעמים," הוא אמר כשבלטריקס הביטה בו, חסרת נשימה ומתחננת, "ואתם חייבים לגזום אותו, לא? כדי שהוא יישאר בריא. גזמו את הענפים הפגומים, והשאירו את כל העץ בריא."
"כן אדוני," התנשמה בלטריקס, ועיניה שוב הזילו דמעות של שמחה, "בהזדמנות הראשונה".
"את תקבלי אותה," אמר וולדמורט, "במשפחה שלך, וגם ככה בעולם... אנחנו צריכים לגזום את הענפים הנגועים, הבוצדמים, ולהשאיר את העולם בריא, רק עם טהורי דם..."
וולדמורט הרים את שרביטו של לוציו מאלפוי, מצביע אל עבר הגוף שמתנדנד לו מעל לשולחן. הוא נפנף בשרביט, והגוף חזר לחיים, והחל להיאבק בחבלים הבלתי נראים.
"האם אתה מזהה את האורחת שלנו, סוורוס?" שאל וולדמורט.
סנייפ הרים את עיניו לעבר הפנים המגולות כרגע.
למעשה, כל אוכלי המוות הביטו כעת מעל לראשיהם, לא טורחים אפילו להסתיר את זה, לאחר שחשו שקיבלו מעין הסכמה להפגין סקרנות. לאחר שהצליחה להיכנס לאור הלהבות, היא צעקה בקול שבור ומאוים, "סוורוס! עזור ליי!".
"אה, כן," אמר סנייפ כשהאסירה הסתובבה שוב.
"ואתה דראקו?", שאל וולדמורט כשהוא מלטף את החוטם של הנחש ביד הפנויה שלו.
מאלפוי ניער את ראשו בעזוע. כעת, אחרי שהגוף התעורר לחיים, הוא נראה כאילו הוא לא היה מסוגל להסתכל עליו יותר.
"אבל אפילו לא השתתפת באף אחד מהשיעורים שלה.," אמר וולדמורט. "בשביל אלו שלא יודעים, אנחנו מלווים הערב ע"י צ'אריטי בורבאג', שהייתה, עד לאחרונה, מורה בהוגוורטס, בית הספר לכישוף ולקוסמות."
היו כמה רעשים של הבנה מסביב לשולחן. אישה רחבה, גיבנת, עם שיניים מחודדות קרקרה.
"כן... פרופסור בורבאג' לימדה ילדים של קוסמים ומכשפות הכול על המוגלגים... על איך הם לא כל כך שונים מאיתנו...".
אחד מאוכלי המוות ירק על הרצפה. צ'אריטי בורבאג' קמה שוב כדי לראות את סנייפ.
"סוורוס... בבקשה... בבקשה..."
"שקט!" אמר וולדמורט, ועם עוד נפנוף בשרביט של מאלפוי, פניה של צ'אריטי נפלו כאילו היא הוכתה.
"לא מרוצה מספיק מלשטוף את מוחם של הילדים שלנו ולזהם את מחשבותיהם על כמה המוגלגים דומים לנו, פירסמה פרופסור בורבאג' בשבוע שעבר מאמר בנביא היומי שמגן על הבוצדמים. קוסמים, היא אמרה, חייבים לקבל את אלו שהגיעו מהמקום שבו אין קסמים ואשר ברשותם עומדים כוחות קסם. הימצאותם של טהורי דם, אומרת פרופסור בורבאג', הוא צירוף

מקרים יוצא דופן... היא עוד הייתה מפגישה את כולנו עם מוגלגים... או,ללא ספק, עם אנשי זאב."
אף אחד לא צחק הפעם. אף אחד לא יכול היה לטעות בהימצאות הכעס בקולו של וולדמורט.
צ'אריטי בורבאג' קמה בפעם השלישית כדי להביט בסנייפ. דמעות זלגו מעיניה לתוך שיערה.
סנייפ הסתכל עליה, עדיין אינו מביע שום רגש, והיא שוב פעם הסתובבה.
"**אבדה קדברה**"
אור ירוק הבהב בכל פינות החדר. צ'אריטי נפלה, תוך השמעת רעש אדיר על השולחן שמתחתיה, שרעד קלות ונשבר. כמה מאוכלי המוות חזרו לשבת בנוחות בתוך הכסא שלהם.
דראקו נפל מכיסאו על הרצפה.
"ארוחת ערב, נגיני." אמר וולדמורט ברכות, והנחש האדיר הזדחל מהכתפיים של אדונו אל עבר שולחן העץ הממורק והשבור.

פרק 2

מילות פרידה

הארי דימם. לופת את ידו הימנית בשמאלית, ופולט קללה.
הוא פילס דרך לפתוח את דלת חדר השינה שלו. היה רעש גריסה של חרסינה נשברת.
הוא דרך על ספל תה קר שהיה על הרצפה מחוץ לחדרו.
"מה לעזא –?"
הוא הסתכל סביב, דרך פריווט מספר 4 הייתה נטושה. ספל התה מן הסתם היה רעיון מתוחכם של דאדלי למלכודת. משאיר את ידו המדממת מורמת, הארי ניקה את רסיסי הכוס המנופצת עם ידו השנייה וזרק אותם אל פח האשפה הדחוס שבחדרו, ומעד לעבר האמבטיה על מנת לשטוף את אצבעו.
זה היה מטופש, חסר טעם, מרגיז ולא מתקבל על הדעת שנשארו לו עוד ארבעה ימים ללא יכולת לבצע קסמים...
אך הוא היה חייב להודות שהחתך המשוננן באצבעו הכניע אותו. הוא מעולם לא למד איך לרפא פצעים, ועכשיו, כשחשב על זה – במיוחד לאור תוכניותיו המיידיות – זה נדמה כליקוי חמור בהשכלתו.
יוצר תזכיר בזיכרונו לשאול את הרמיוני איך עושים את זה, הארי לקח גוש גדול של נייר טואלט על מנת לנקות כמה שיותר תה לפני שחזר לחדרו וטרק את הדלת.
הארי בילה את הבוקר בלרוקן את מזוודת בית הספר שלו בפעם הראשונה מאז ארז אותה לפני שש שנים. בכל תחילת שנת לימוד שלו, הוא רק עבר במהירות על פני שלושת הרבעים העליונים של תכולת מזוודתו ושינה את מיקומם, משאיר שכבה של עיי חורבות בתחתית – עט נוצה, עיני חיפושית מיובשות, גרב יחידה שלא התאימה לו יותר... דקה קודם לכן, בעודו זורק את ידו על הערבוביה הזאת, חווה הארי כאב חד באצבע הרביעית של ידו הימנית, והוציא את אותה, רואה המון דם.
הוא המשיך עכשיו קצת יותר בזהירות. כורע ברך ליד המזוודה שוב, הוא גישש בתחתית. אחרי שהחזיר למזוודה תג ישן שרפרף בחולשה בין "תמכו בסדריק דיגורי" ו "פוטר מסריח", מלשינוסקופ סדוק ושחוק, ותליון זהב שבתוכו נחבא המכתב של רא"ב, הוא סוף-סוף גילה את הלהב שפצע אותו.
הוא זיהה את זה בבת אחת. רסיס באורך חמישה סנטימטרים מהמראה המכושפת שסנדקו, סיריוס, נתן לו.
הארי שם את זה בצד וחיפש בזהירות בשאר המזוודה אחרי שאר החלקים של המראה, אך שום דבר לא נשאר ממתנתו האחרונה של סנדקו מלבד זכוכית מאובקת, שנדבקה לתחתית של עיי החורבות כמו חול נוצץ. הארי התיישב ובחן את החתיכה המשוננת שבה חתך את עצמו, ולא ראה כלום מלבד עיניו הירוקות בהירות משתקפות אליו בחזרה. ואז הוא הניח את החתיכה על הנביא היומי של אותו בוקר, אשר שכב סגור על המיטה, וניסה לחסום את הגל הפתאומי של זיכרונות מרירים, דקירות של חרטה ושל געגוע שגילוי המראה השבורה גרמה, על ידי כך שתקף את שאר הזבל שבמזוודה.
נדרשה לו עוד שעה על מנת לפנות את המזוודה לגמרי, זורק את החפצים הלא שימושיים, וממיין את הנותרים בערמות, בהתאמלקריטריון של "האם יצטרך אותם מעכשיו והלאה".
גלימות בית הספר והקווידיץ' שלו, קדרות, ניירות קלף, קולמוסים, ורוב ספרי הלימוד שלו מוינו לערמה בפינה, שנועדה להישאר מאחור. הוא תהה מה הדוד והדודה שלו יעשו איתם; יישרפו אותם בדממת הלילה, כאילו שהיו ראיות לפשע חמור במיוחד, בוודאי.
בגדי המוגלגים שלו, גלימת ההיעלמות, ערכה להכנת שיקויים, ספרים מסוימים, אלבום התמונות שהאגריד הביא לו פעם, ערימה של מכתבים, ושרביטו נארזו מחדש אל תיק גב ישן.
בכיס קדמי היו מפת הקונדסאים והתליון עם המכתב של רא"ב בתוכו.

התליון היה במקום המכובד הזה לא מפני שזה היה בעל ערך – בכל הגיון שיש התליון לא שווה ערך – אלא בגלל המחיר שגרמה ההגעה לשם. הערימה השמאלית הגדולה למדיי של עיתונים נחה על השולחן שלו לצד התנשמת המושלגת שלו, הדוויג; עיתון על כל יום שבו שהארי העביר בדרך פריווט בקיץ הזה. הוא קם מהרצפה, התמתח, והלך לעבר השולחן שלו.
הדוויג לא הניעה אף שריר כשהוא התחיל לזרוק את כל אחד ואחד העיתונים לערימת הזבל.
הדוויג ישנה או רק העמידה פנים; היא כעסה על הארי בגלל מספר הפעמים המוגבל שהיא הורשתה לצאת מכלובה בשלב זה. כשהוא התקרב לתחתית ערימת העיתונים, הארי האט, מחפש גיליון מסוים שידע שיצא לאור מעט אחרי שחזר לדרך פריווט לחופשת הקיץ; הוא נזכר שהיה שם אזכור קטן בעמוד הראשון על ההתפטרות של צ'אריטי בורבייג', המורה ללימודי מוגלגים בהוגוורטס. לבסוף הוא מצא את זה. מדפדף לעמוד 10, הוא שקע בכיסא המכתבה שלו וקרא שנית את המאמר שחיפש אחריו:

הספד לאלבוס דמבלדור

מאת אלפיאס דודג'

פגשתי את דמבלדור בגיל 11, ביומנו הראשון בהוגוורטס. לא היו ספקות בנוגע למשיכה ההדדית בינינו לאור העובדה ששנינו חשנו את עצמנו כלא שייכים. לי הייתה מחלת אבעבועות דרקון מעט אחרי שהגענו, ובזמן שכבר לא הייתי נגוע יותר, סימני האבעבועות שלי היו בגוון ירקרק שלא עודד הרבה אנשים להתקרב אליי.
באשר אליו, אלבוס הגיע להוגוורטס תחת הנטל של מוניטין לא רצוי.
בקושי שנה קודם לכן, אביו, פרסיוול, הורשע על תקיפות אכזריות ומסוקרות היטב על שלושה מוגלגים צעירים. אלבוס מעולם לא ניסה להתכחש לכך שאביו (שמת באזקאבאן) אכן ביצע את הפשעים הללו.
מצד שני, כשמצאתי עוז בנפשי לשאול אותו, הוא הבטיח לי שהוא ידע שאביו אשם.
מעבר לכך, דמבלדור סירב לדבר על העסק העצוב הזה, למרות ניסיונות רבים לגרום לו לכך.
אחדים, אכן, נטו לשבח את מעשי אביו בהנחה שגם אלבוס היה שונא-מוגלגים.
הם לא יכלו לטעות יותר מכך; כפי שכל אחד שמכיר את אלבוס יאשר, הוא מעולם לא גילה נטייה לא ידידות של שנאת מוגלגים. אכן, התמיכה הנחושה שלו בזכויות המוגלגים הביאו לו אויבים רבים בשנים שלאחר מכן. תוך חודשים ספורים, בכל מקרה, תהילתו של אלבוס החלה להאפיל על מעשיי אביו.
בסיומה של השנה הראשונה הוא לעולם לא הוכר יותר בתור בנו של שונא-מוגלגים, אלא לא פחות ולא יותר כתלמיד המבריק ביותר שאי פעם נראה בבית הספר. אלו מאיתנו שהחשיבו את עצמם לחבריו הרוויחו מהדוגמא שלו, בלי להזכיר בכלל את העזרה והעידוד שלו, ואת זה שהוא תמיד היה אדיב.
הוא התוודה בפניי מאוחר יותר בחיים שהוא ידע את כל זה, אך מבחינתו לא היה עונג יותר גדול מאשר הוראה. הוא לא רק זכה בכל פרס שבית הספר הציע, הוא גם התכתב התכתבות מתמדת עם הקוסמים בעלי השם המכובד ביותר של היום, כולל ניקולאס פלאמל, האלכימאי המפורסם ; בתחולדה באגשוט, ההיסטוריונית הידועה; ואדלברט וופלינג, התיאורטיקן-קוסם. אחדים ממאמריו מצאו את דרכם אל כתבי עת כגון "שינוי צורה של זמנו", "אתגרים בקסמים", וה"שיקוי המעשי".
הקריירה העתידית של דמבלדור התפתחה במהירות מטאורית, והשאלה היחידה שנשארה הייתה מתי הוא ייהפך שר הקסמים. אף על פי שנובא לעיתים קרובות בשנים מאוחרות יותר שהוא עומד לקחת את המשרה, בכל מקרה, מעולם לא הייתה לו אמביציה להיות שר.
שלוש שנים לאחר שהתחלנו בהוגוורטס, אחיו של אלבוס, אברפורת' הגיע לבית הספר. הם לא היו דומים; אברפורת' מעולם לא היה תולעת ספרים, ולא כמו אלבוס, הוא העדיף ליישב מחלוקות בדו-קרב, ולא בדיון שקול. בכל מקרה, זה די שגוי להגיד, כמו שאחדים עשו, שהאחים לא היו חברים. הם התחככו ביחד בנוחות כמו ששני בנים כה שונים יכלו. אם להיות הוגנים עם אברפורת', חייבים להודות שלחיות בצילו של אלבוס לא יכלה להיות חוויה נעימה בסך הכל. להיות בזה אחר זה זוהר היה סיכון מקצועי בלהיות חברו ולא

יכול להיות יותר מהנה כאח. כשאני ואלבוס עזבנו את בית הספר אנו התעתדנו לקיים את המסורת של טיולים בעולם יחד, לבקר ולהסתכל על קוסמים זרים, לפני שרדפנו אחרי הקריירות הנפרדות שלנו.
בכל מקרה, טרגדיה הפריעה. בערב שלפני הטיול שלנו, אמו של אלבוס, קנדרה, מתה, משאירה את אלבוס בראש, ומפרנס יחיד של המשפחה. אני דחיתי את הפרידה שלי למספיק זמן כדי לשלם את הכבוד שלי בהלווייתה של קנדרה, ואז עזבתי למה שהיה עכשיו למסע מבודד.
עם אח ואחות צעירים לטפל בהם, ומעט זהב שנשאר להם, לא יכלה יותר להיות שום שאלה בנוגע להצטרפות של דמבלדור אליי. זה היה הזמן בחיינו שהיה לנו את הקשר המועט ביותר.
כתבתי לאלבוס, מתאר, אולי בחוסר רגישות, את התהיות של המסע שלי, מההימלטות בעור שיניי מחימרות ביוון עד לניסויים של האלכימאים המצרים. המכתב שלו סיפר לי מעט מחיי היומיום שלו, שאותם שיערתי כמשעממים בצורה מתסכלת לקוסם מבריק שכמוהו.
שקוע בחוויותיי האישיות, זה היה זעזוע ששמעתי, לקראת סיום שנות הנדידה שלי, שטרגדיה נוספת הכתה בדמבלדורים – מותה של אחותו, אריאנה.
למרות שמצבה הבריאותי של אריאנה היה רופף כבר זמן מה, ההלם, שבא כה מוקדם לאחר אובדן אימם, השפיע עמוק על שני אחיה. כל האנשים הקרובים לאלבוס – ואני מחשיב את עצמי כאחד מאותם ברי מזל – מסכים לכך שמותה של אריאנה, וההרגשה של אלבוס – אחריות אישית לכך (למרות, שכמובן, הוא היה חף מפשע), הותירו את סימנם עליו מעתה ועד עולם. אני חזרתי הביתה ומצאתי איש צעיר שחווה סבל של אנשים הרבה יותר מבוגרים. אלבוס היה יותר מאופק מאשר קודם לכן, והרבה פחות עליז.
כאילו כדי להוסיף על הכאב שלו, האובדן של אריאנה, לא גרם לקרבה מחודשת בין האחים, אלא לניכור (במשך הזמן זה רק יגבר – שנים לאחר מכן הם יקימו מחדש – אם לא מערכת יחסים קרובה, לפחות לבבית.) בכל מקרה, הוא לעיתים נדירות דיבר על הוריו או על אריאנה מאז, וחבריו למדו לא להזכיר אותם יותר. עט-נוצה אחר יתאר את ההצלחות בשנים הבאות. תרומותיו הרבות-מספור של דמבלדור למחסן הידע הקסום, כולל את תגליתו של 12 שימושי דם הדרקון, ישפיע על דור שעתיד לבוא, כמו שהתבונה שהוא חשף בשיפוטיו הרבים בעת שהיה כשף ראשי בקסמהדרין. הם אומרים, עדיין, ששום דו-קרב קוסמים לא תואם בין דמבלדור וגרינדלוולד ב1945. אלו שהיו עדים לכך כתבו על האימה והפחד שחשו כשצפו בשני הקוסמים הבלתי רגילים האלו נלחמים. ניצחונו של דמבלדור, וחשיבותו לעולם הקוסמים, נחשבים כנקודת מפנה בהיסטוריית הקסם שדומה רק להקדמה של חוק החשאיות הבינלאומי או לנפילה של זה שאין-לנקוב-בשמו. אלבוס דמלבדור מעולם לא היה גאה או שחצן; הוא יכל למצוא דבר-מה ששווה-ערך אצל כל אחד, בכל אופן, שנראה שהיה חסר חשיבות או עלוב, ואני מאמין שהאובדן המוקדם הזה תרם לו אנושיות מדהימה וסימפטיה.
אני אתגעגע לידידות שלי איתו יותר משאר אוכל לבטא במילים, אך האובדן שלי לא משתווה לזה של עולם הקסמים. זה שהוא היה המנהל הכי משפיע והכי אהוב של הוגוורטס אינה שאלה בכלל.
הוא מת כמו שהוא חי; עובד תמיד בשביל הטוב במרבו, לשעתו האחרונה, כשבשמחה מותח את ידו על מנת לעזור לילד קטן עם אבעבועות דרקון ביום שפגשתיו.

הארי סיים לקרוא, אך המשיך להביט בתמונה המלווה למזכר.
דמבלדור לבש את חיוכו הנעים והמוכר, אבל כשהארי הסתכל לעבר משקפי החרמש שלו, נראה היה שהוא, אפילו על גבי נייר עיתון, שולח קרן רנטגן להארי, שהתערבב בצער ותחושת השפלה.
הוא חשב שהוא הכיר את דמבלדור די טוב, אבל מאז שקרא את המזכר הזה הוא נאלץ להודות בכך שהוא בקושי הכיר אותו בכלל. הוא לא דמיין את ילדותו או נערותו של דמבלדור אפילו פעם אחת; זה היה כאילו הוא נוצר כשהיה עת שהארי הכיר אותו, זקן נכבד וכסוף-שיער. הרעיון של המחשבה על דמבלדור בגיל העשרה היה מוזר למדי, זה כמו לדמיין הרמיוני מפגרת או סקרוט-פוץ-תחת חברותי.
הוא מעולם לא חשב לשאול את דמבדלור על עברו. אין ספק שזה היה נראה מוזר, ואפילו חצוף, אבל אחרי הכל, העניין שדמבלדור השתתף בדו-קרב עם גרינדלוולד, נודע לכל, והארי לא חשב לשאול את דמבלדור איך זה היה, וגם לא על הישגיו האחרים של דמבלדור.
לא, הם תמיד שוחחו על הארי, על עברו של הארי, על עתידו של הארי, על תוכניותיו של הארי... ונראה היה להארי עכשיו, למרות העובדה שעתידו כה מסוכן ומפוקפק, שהוא החמיץ הזדמנויות מיוחדות במיניהן כשלא שאל את דמבלדור יותר על עצמו, אף על פי שהשאלה היחידה שהוא אי-פעם שאל את מנהל בית-הספר שלו הייתה אחת שהארי חשד שדמבלדור לא ענה בכנות:
"*מה אתה רואה כשאתה מביט במראה?*"
"*אני? אני רואה את עצמי מחזיק זוג גרבי-צמר עבות.*"

לאחר שחשב כמה רגעים, הארי קרע את המזכר *מהנביא*, קיפל אותו בזהירות, והכניס אותו בכרך הראשון של *התגוננות קסם מעשית ושימושה מפני כוחות האופל*. ואז הוא השליך את שאר העיתון לעבר פח האשפה והסתובב בכדי לעמוד מול החדר.
החדר היה יותר מסודר. הדברים היחידים שלא היו במקומם אלה *הנביא היומי* של היום, עדיין שוכב על המיטה, ומעליו, רסיס המראה השבורה.
הארי התהלך בחדר, מחליק את רסיס המראה מעל גבי *הנביא היומי* של היום, ופותח את העיתון.
מוקדם בבוקר, כשקיבל את העיתון המגולגל מינשוף דואר, הוא רק העיף מבט לעבר הכותרות ואחרי שראה שלא מוזכר שם שום דבר על וולדמורט, הוא זרק את העיתון הצידה. ובגלל זה, רק עכשיו, הוא הבחין במה שהוא פספס.
בתחתית עמוד השער באמצע הייתה כותרת קטנה מעל תמונה של דמבלדור שנראה פוסע ומוטרד:

דמבלדור – האמת בסופו של דבר?

בשבוע הבא, הסיפור המזעזע של הגאון הפגום שנחשב בעיני רבים לקוסם העצום ביותר לדורו.
*מסמנת בפסים את דיוקנו של הגאון, כסוף הזקן, ריטה סקיטר חושפת את הילדות המופרעת, את הנערות המופקרת, את הסכסוך המשפחתי הנמשך כל החיים, את סודות האשם שנשא אותם דמבלדור לקברו, **למה** האדם שיכול היה להיות שר-הקסמים נשאר להיות מנהל בית-ספר? **מה** הייתה מטרתו האמיתית של הארגון הנקרא מסדר עוף-החול? **איך** דמבלדור באמת פגש במותו?*
התשובות לשאלות הללו ולעוד רבות נמצאת בביוגרפיה המפוצצת החדשה, "חייו ושקריו של אלבוס דמבלדור", מאת ריטה סקיטר, בראיון בלעדי מאת ברי בריית'וויט, עמוד 13, בפנים.

הארי קרע את העיתון ומצא את עמוד 13. מעל המאמר הייתה תמונה של דמות מוכרת: אישה עם משקפיים משובצות באבנים ושיער בלונדיני מתולתל בצורה מסודרת, שיניה נחשפו ברצון להראות חיוך מנצח, מניעה את אצבעותיה לכיוונו. הארי, שעשה כמיטב יכולתו להתעלם מהתמונה המזעזעת הזו, והמשיך לקרוא.

בתור בן-אדם, ריטה סקיטר הרבה יותר לבבית ועדינה ממה שרואים בדיוקן. מקבלת אותי בברכה במסדרון ביתה החמים, היא לוקחת אותי הישר למטבח בשביל כוס תה, חתיכת עוגה יבשה ו... בלי לומר שום מילה, היא פוצחת בדיבור כמו חבית מעלה-אדים המלאה ברכלנות חדשה.
"ובכן, דמבלדור, ללא כל ספק, הוא חלום של כל כותבי הביוגרפיה," אמרה סקיטר. "חיים כל כך ארוכים, ומלאי תוכן. אני בטוחה שהספר שלי יהיה אחד מיני רבים."
סקיטר זריזה ללא כל ספק. ספרה בגודל 900 עמודים הושלם רק 4 שבועות לאחר מותו המסתורי של דמבלדור ביוני. שאלתי אותה איך היא עברה את המבצע המהיר הזה.
"הו, אם תהיי עיתונאית מנוסה ומחושלת כמוני, לעבוד עד לרגע האחרון יהפוך אצלך להיות הרגל. אני יודעת שקהילת הקוסמים דרשה את הסיפור המלא ואני רציתי להיות הראשונה שתמלא להם את הדרישה הזאת."
הזכרתי את ההערה שפורסמה לאחרונה מאת אלפיאס דוג', יועץ מיוחד בקסמהדרין וחבר ותיק של אלבוס דמבלדור, ש"ספרה של סקיטר מכיל פחות עובדות מאשר כרטיס של שוקולד-צפרדע."
סקיטר הרימה את ראשה וצחקה.
"דוג'י היקר! אני נזכרת שראיינתי אותו לפני כמה שנים על זכויות בני-הים, שיהיה בריא. שוטה מוחלט, ולחשוב שישבנו לרגלי אגם ווינדרמר, והוא כל הזמן אמר לי לחכות לדג הטרוטה."
ועדיין האשמותיו של אלפיאס דוג' על אי-דיוק מהדהדות בכל מיני מקומות. האם סקיטר חשבה שבארבעה שבועות קצרים היא תוכל לספק מידע כולל על חייו הארוכים ויוצאי הדופן של דמבלדור?
"הו, יקירתי," חייכה סקיטר באושר, מלטפת בחיבה את פרקי-אצבעותיי, "את יודעת היטב כמה מידע אפשר להשיג בעזרת שקית שמנה של חרמשים, סירוב לשמוע את המילה "לא", ועט-צטט-אותך חד ונחמד! אנשים עמדו בתור בכדי לספק מידע ולנקות את הלכלוך של דמבלדור. לא כולם חשבו שהיה מקסים, את יודעת – הוא דרך על המון בהונות חשובות אבל דוג'ילה ירד מההיפוגריף שלו, מפני שהגעתי למקור-מידע שרוב העיתונאים היו מחליפים את השרביטים שלהם בעדו, אחד שמעולם לא דיבר בפומבי לפני כן והיה לצד דמבלדור בשלב מנערותו הנרגשת והמופרעת."

הפרסום של ספר ביוגרפיה של סקיטר הביא לסבירות האפשרות שזאת תהיה תדהמה לאלה שלא האמינו שלדמבלדור היו חיים חפים מפשע. שאלתי אותה, מה היה הסוד המפתיע ביותר שהיא חשפה?
"ובכן, בחייך. בטי, אני לא אגלה את כל הדברים העיקריים לפני שמישהו יקנה את הספר!"
צחקה סקיטר. "אבל אני יכולה להבטיח שכל מי שעדיין חושב שדמבלדור היה נקי כמו זקנו הלבן, עומד בפני אכזבה גדולה! בואי רק נאמר שכל מי ששמע על זה שהוא זועם על את-יודעת-מי, חלם שהוא עסק בנערותו בכוחות האופל כתחביב, הוא לא היה כל כך רחב-אופקים בצעירותו! כן, לאלבוס דמבלדור יש עבר שחור מאוד, ולא לדבר על המשפחה המפוקפקת שעבדה קשה בכדי שלא ידברו על כלום."
שאלתי אם סקיטר מתייחסת לאחיו של דמבלדור, אברפורת', שהורשע ע"י הקסמהדרין על עוון שימוש בקסם שהביא לידי מהומה קטנה לפני חמש-עשרה שנים.
"הו, אברפורת' הוא רק קצה ערימת הגללים," צחקה סקיטר. "לא, לא, אני מדברת על דברים יותר גרועים מאח שאוהב להתבטל עם עיזים, יותר גרועים מאבא ששונא מוגלגים – דמבלדור לא יכול היה לשמור על אלה בשקט בכל אופן, שניהם הורשעו ע"י הקסמהדרין. לא, אלה היו האמא והאחות שסיקרנו אותי, וחקירה קטנה חשפה בית של רוע-לב חיובי – אבל, כמו שאני אומרת, תמצאו עוד פרטים בפרקים תשע עד שתיים עשרה.
כל מה שאני יכולה לומר עכשיו זה, שאין פלא שדמבלדור מעולם לא סיפר איך האף שלו נשבר."
על אף שלדי המשפחה, האם סקיטר מכחישה את הגאונות שגרמה לדמבלדור לגלות המון תגליות קסם?
"היה לו שכל," היא הודתה, "למרות השאלות הרבות שצצו עכשיו, האם הוא יכול לקחת את כל הקרדיט על הישגיו המשוערים. כמו מה שחשפתי בפרק 6, איוור דילונסבי טוען שהוא כבר גילה שמונה שימושים בדם דרקונים לפני שדמבלדור "שאל" את הדפים שלו."
אך את ערכם של כמה מהישגיו של דמבלדור אי אפשר, אני מסתכנת, להכחיש.
מה אם תבוסתו המפורסמת של גרינדלוולד?
"הו, עכשיו, אני שמחה שהזכרת את גרינדלוולד," אמרה סקיטר עם חיוך מגרה. "אני חוששת שהתמימים שהאמינו לניצחונו המרהיב של דמבלדור חייבים להכין את עצמם לפיצוץ של תדהמה – או אולי פיצוץ של גללים. אכן, עסקים מלוכלכים ביותר. מה שאומר לך זה, אל תהי כל כך בטוחה שזה היה דו-קרב מרהיב מהאגדות. אחרי שיקראו את הספר שלי, אנשים יאולצו להסיק מכך שגרינדלוולד רק התכונן להוציא ממחטה לבנה מקצה שרביטו והשתתק!"
סקיטר סירבה לתת עוד פרטים על הנושא המסקרן הזה, אז עברנו במקום זה לקשר שללא כל ספק ירתק את הקוראים מכל דבר אחר.
"הו, כן," אמרה סקיטר, מהנהנת בזריזות, "הקדשתי פרק שלם לקשר שבין פוטר לדמבלדור. הפרק נקרא לא בריא, ואף מבשר רעות. שוב, הקוראים שלך יאלצו לחכות עד שיקנו את הספר שלי בשביל הסיפור המלא, אבל אין ספק שכבר מההתחלה דמבלדור מצא עניין לא רגיל בפוטר.
האם זה היה באמת רק בעניין הילד – ובכן, עוד נראה. זה כמובן סוד גלוי שלפוטר הייתה את ההתבגרות הקשה ביותר."
שאלתי אם סקיטר עדיין בקשר עם הארי פוטר, שראיינה אותו היטב בשנה שעברה: פריצת דרך שבה פוטר מדבר באופן בלעדי על השכנוע שלו שאתם-יודעים-מי חזר.
"הו, כן, פתחנו קשר קרוב," אומרת סקיטר. "לפוטר המסכן היו מעט חברים אמיתיים, ואנחנו נפגשנו באחד מרגעי המבחן הרבים שבחייו – טורניר הקוסמים המשולש. כפי הנראה, אני אחד האנשים היחידים שאפשר לומר עליהם שהם מכירים את פוטר האמיתי."
וזה מוביל אותנו בצורה מסודרת היישר לשמועות הרבות שעדיין רצות בנוגע לשעתו האחרונה של דמבלדור. האם סקיטר מאמינה שפוטר היה שם כשדמבלדור מת?
"ובכן, איני רוצה לומר יותר מדי – הכל כתוב בספר – אבל עדי-ראייה מטירת הוגוורטס טוענים שהם ראו את פוטר נמלט מזירת האירוע כמה רגעים אחרי שדמבלדור נפל, קפץ, או נדחף. לאחר מכן פוטר מסר עדות נגד סוורוס סנייפ, אדם שידוע שיש ביניהם טינה. הכל באמת קרה כמו שזה נראה? זה מה שיחליטו קהילת הקוסמים – ברגע שיקראו את הספר שלי."
ברגע המסקרן הזה, עזבתי. אין ספק שסקיטר כתבה בעזרת הנוצה שלה רב-מכר מיידי. לגיון מעריציו של דמבלדור, בניתיים, עלולים לרעוד ממה שעומד להיחשף על הגיבור שלהם.

הארי הגיע לתחתית המאמר, אך המשיך להביט ישירות בעמוד.
הוא הרגיש בחילה וכעס שפרצו בו כמו קיא; הוא קימט את העיתון וזרק אותו, בכל כוחו, לכיוון הקיר, והעיתון הצטרף לשאר ערימת הזבל ליד פח הזבל השופע.

הוא החל לצעוד מסביב לחדר, פותח מגירות ריקות ומרים ספרים רק בכדי למקם אותם ערימות, הוא בקושי היה מודע למעשיו, כשמשפטים אקראיים מתוך המאמר של סקיטר הדהדו לו בראש: *פרק שלם לקשר שבין פוטר לדמבלדור ... הפרק נקרא לא בריא, ואף מבשר רעות... הוא עסק בנערותו בכוחות האופל כתחביב... הגעתי למקור-מידע שרוב העיתונאים היו מחליפים את השרביטים שלהם בעדו...*
"שקרים!" הארי שאג, ומבעד לחלון הוא ראה את השכן, שהפסיק את מכסחת הדשא שלו, מביט למעלה בעצבים.
הוא התיישב בחוזקה על המיטה. רסיס המראה קיפץ בריקוד הרחק ממנו; הוא הרים אותו וסקר אותו באצבעותיו, חושב, חושב על דמבלדור ועל השקרים שריטה סקיטר השמיצה עליו...
הבזק של כחול בהיר, הארי קפא, האצבע החתוכה שלו החליקה על הקצה המשונן של המראה שוב. הוא דמיין את זה, חייב להיות שהוא דמיין את זה. הוא הביט מעבר לכתפיו, אבל הקיר היה בצבע אפרסק מבחיל מבחירתה של דודה פטוניה: לא היה שם משהו כחול שהמראה תוכל לשקף.
הוא הביט על רסיס המראה שוב, ולא ראה שום דבר מלבד עיניו הירוקות המסתכלות אליו בחזרה.
הוא דמיין את זה, לא היה לזה הסבר אחר; דמיין את זה, מפני שהוא חשב על מנהל בית-הספר שלו שמת.
אם הכל היה בטוח, אלה היו עיניו הכחולות והבהירות של אלבוס דמבלדור שלעולם לא יסתכלו לעברו שוב.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

פרק 2

מילות פרידה

הארי דימם. לופת את ידו הימנית בשמאלית, ופולט קללה.
הוא פילס דרך לפתוח את דלת חדר השינה שלו. היה רעש גריסה של חרסינה נשברת.
הוא דרך על ספל תה קר שהיה על הרצפה מחוץ לחדרו.
"מה לעזא –?"
הוא הסתכל סביב, דרך פריווט מספר 4 הייתה נטושה. ספל התה מן הסתם היה רעיון מתוחכם של דאדלי למלכודת. משאיר את ידו המדממת מורמת, הארי ניקה את רסיסי הכוס המנופצת עם ידו השנייה וזרק אותם אל פח האשפה הדחוס שבחדרו, ומעד לעבר האמבטיה על מנת לשטוף את אצבעו.
זה היה מטופש, חסר טעם, מרגיז ולא מתקבל על הדעת שנשארו לו עוד ארבעה ימים ללא יכולת לבצע קסמים...
אך הוא היה חייב להודות שהחתך המשוננן באצבעו הכניע אותו. הוא מעולם לא למד איך לרפא פצעים, ועכשיו, כשחשב על זה – במיוחד לאור תוכניותיו המיידיות – זה נדמה כליקוי חמור בהשכלתו.
יוצר תזכיר בזיכרונו לשאול את הרמיוני איך עושים את זה, הארי לקח גוש גדול של נייר טואלט על מנת לנקות כמה שיותר תה לפני שחזר לחדרו וטרק את הדלת.
הארי בילה את הבוקר בלרוקן את מזוודת בית הספר שלו בפעם הראשונה מאז ארז אותה לפני שש שנים. בכל תחילת שנת לימוד שלו, הוא רק עבר במהירות על פני שלושת הרבעים העליונים של תכולת מזוודתו ושינה את מיקומם, משאיר שכבה של עיי חורבות בתחתית – עט נוצה, עיני חיפושית מיובשות, גרב יחידה שלא התאימה לו יותר... דקה קודם לכן, בעודו זורק את ידו על הערבוביה הזאת, חווה הארי כאב חד באצבע הרביעית של ידו הימנית, והוציא את אותה, רואה המון דם.
הוא המשיך עכשיו קצת יותר בזהירות. כורע ברך ליד המזוודה שוב, הוא גישש בתחתית. אחרי שהחזיר למזוודה תג ישן שרפרף בחולשה בין "תמכו בסדריק דיגורי" ו "פוטר מסריח", מלשינוסקופ סדוק ושחוק, ותליון זהב שבתוכו נחבא המכתב של רא"ב, הוא סוף-סוף גילה את הלהב שפצע אותו.
הוא זיהה את זה בבת אחת. רסיס באורך חמישה סנטימטרים מהמראה המכושפת שסנדקו, סיריוס, נתן לו.
הארי שם את זה בצד וחיפש בזהירות בשאר המזוודה אחרי שאר החלקים של המראה, אך שום דבר לא נשאר ממתנתו האחרונה של סנדקו מלבד זכוכית מאובקת, שנדבקה לתחתית של עיי החורבות כמו חול נוצץ. הארי התיישב ובחן את החתיכה המשוננת שבה חתך את עצמו, ולא ראה כלום מלבד עיניו הירוקות בהירות משתקפות אליו בחזרה. ואז הוא הניח את החתיכה על הנביא היומי של אותו בוקר, אשר שכב סגור על המיטה, וניסה לחסום את הגל הפתאומי של זיכרונות מרירים, דקירות של חרטה ושל געגוע שגילוי המראה השבורה גרמה, על ידי כך שתקף את שאר הזבל שבמזוודה.
נדרשה לו עוד שעה על מנת לפנות את המזוודה לגמרי, זורק את החפצים הלא שימושיים, וממיין את הנותרים בערמות, בהתאמלקריטריון של "האם יצטרך אותם מעכשיו והלאה".
גלימות בית הספר והקווידיץ' שלו, קדרות, ניירות קלף, קולמוסים, ורוב ספרי הלימוד שלו מוינו לערמה בפינה, שנועדה להישאר מאחור. הוא תהה מה הדוד והדודה שלו יעשו איתם; יישרפו אותם בדממת הלילה, כאילו שהיו ראיות לפשע חמור במיוחד, בוודאי.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

בגדי המוגלגים שלו, גלימת ההיעלמות, ערכה להכנת שיקויים, ספרים מסוימים, אלבום התמונות שהאגריד הביא לו פעם, ערימה של מכתבים, ושרביטו נארזו מחדש אל תיק גב ישן.
בכיס קדמי היו מפת הקונדסאים והתליון עם המכתב של רא"ב בתוכו.
התליון היה במקום המכובד הזה לא מפני שזה היה בעל ערך – בכל הגיון שיש התליון לא שווה ערך – אלא בגלל המחיר שגרמה ההגעה לשם. הערימה השמאלית הגדולה למדיי של עיתונים נחה על השולחן שלו לצד התנשמת המושלגת שלו, הדוויג; עיתון על כל יום שבו שהארי העביר בדרך פריווט בקיץ הזה. הוא קם מהרצפה, התמתח, והלך לעבר השולחן שלו.
הדוויג לא הניעה אף שריר כשהוא התחיל לזרוק את כל אחד ואחד העיתונים לערימת הזבל.
הדוויג ישנה או רק העמידה פנים; היא כעסה על הארי בגלל מספר הפעמים המוגבל שהיא הורשתה לצאת מכלובה בשלב זה. כשהוא התקרב לתחתית ערימת העיתונים, הארי האט, מחפש גיליון מסוים שידע שיצא לאור מעט אחרי שחזר לדרך פריווט לחופשת הקיץ; הוא נזכר שהיה שם אזכור קטן בעמוד הראשון על ההתפטרות של צ'אריטי בורבייג', המורה ללימודי מוגלגים בהוגוורטס. לבסוף הוא מצא את זה. מדפדף לעמוד 10, הוא שקע בכיסא המכתבה שלו וקרא שנית את המאמר שחיפש אחריו:

הספד לאלבוס דמבלדור

מאת אלפיאס דודג'

פגשתי את דמבלדור בגיל 11, ביומנו הראשון בהוגוורטס. לא היו ספקות בנוגע למשיכה ההדדית בינינו לאור העובדה ששנינו חשנו את עצמנו כלא שייכים. לי הייתה מחלת אבעבועות דרקון מעט אחרי שהגענו, ובזמן שכבר לא הייתי נגוע יותר, סימני האבעבועות שלי היו בגוון ירקרק שלא עודד הרבה אנשים להתקרב אליי.
באשר אליו, אלבוס הגיע להוגוורטס תחת הנטל של מוניטין לא רצוי.
בקושי שנה קודם לכן, אביו, פרסיוול, הורשע על תקיפות אכזריות ומסוקרות היטב על שלושה מוגלגים צעירים. אלבוס מעולם לא ניסה להתכחש לכך שאביו (שמת באזקאבאן) אכן ביצע את הפשעים הללו.
מצד שני, כשמצאתי עוז בנפשי לשאול אותו, הוא הבטיח לי שהוא ידע שאביו אשם.
מעבר לכך, דמבלדור סירב לדבר על העסק העצוב הזה, למרות ניסיונות רבים לגרום לו לכך.
אחדים, אכן, נטו לשבח את מעשי אביו בהנחה שגם אלבוס היה שונא-מוגלגים.
הם לא יכלו לטעות יותר מכך; כפי שכל אחד שמכיר את אלבוס יאשר, הוא מעולם לא גילה נטייה לא ידידות של שנאת מוגלגים. אכן, התמיכה הנחושה שלו בזכויות המוגלגים הביאו לו אויבים רבים בשנים שלאחר מכן. תוך חודשים ספורים, בכל מקרה, תהילתו של אלבוס החלה להאפיל על מעשיי אביו.
בסיומה של השנה הראשונה הוא לעולם לא הוכר יותר בתור בנו של שונא-מוגלגים, אלא לא פחות ולא יותר כתלמיד המבריק ביותר שאי פעם נראה בבית הספר. אלו מאיתנו שהחשיבו את עצמם לחבריו הרוויחו מהדוגמא שלו, בלי להזכיר בכלל את העזרה והעידוד שלו, ואת זה שהוא תמיד היה אדיב.
הוא התוודה בפניי מאוחר יותר בחיים שהוא ידע את כל זה, אך מבחינתו לא היה עונג יותר גדול מאשר הוראה. הוא לא רק זכה בכל פרס שבית הספר הציע, הוא גם התכתב התכתבות מתמדת עם הקוסמים בעלי השם המכובד ביותר של היום, כולל ניקולאס פלאמל, האלכימאי המפורסם ; בתחולדה באגשוט, ההיסטוריונית הידועה; ואדלברט וופלינג, התיאורטיקן-קוסם. אחדים ממאמריו מצאו את דרכם אל כתבי עת כגון "שינוי צורה של זמנו", "אתגרים בקסמים", וה"שיקוי המעשי".
הקריירה העתידית של דמבלדור התפתחה במהירות מטאורית, והשאלה היחידה שנשארה הייתה מתי הוא ייהפך שר הקסמים. אף על פי שנובא לעיתים קרובות בשנים מאוחרות יותר שהוא עומד לקחת את המשרה, בכל מקרה, מעולם לא הייתה לו אמביציה להיות שר.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

שלוש שנים לאחר שהתחלנו בהוגוורטס, אחיו של אלבוס, אברפורת' הגיע לבית הספר. הם לא היו דומים; אברפורת' מעולם לא היה תולעת ספרים, ולא כמו אלבוס, הוא העדיף ליישב מחלוקות בדו-קרב, ולא בדיון שקול. בכל מקרה, זה די שגוי להגיד, כמו שאחדים עשו, שהאחים לא היו חברים. הם התחככו ביחד בנוחות כמו ששני בנים כה שונים יכלו. אם להיות הוגנים עם אברפורת', חייבים להודות שלחיות בצילו של אלבוס לא יכלה להיות חוויה נעימה בסך הכל. להיות בזה אחר זה זוהר היה סיכון מקצועי בלהיות חברו ולא יכול להיות יותר מהנה כאח. כשאני ואלבוס עזבנו את בית הספר אנו התעתדנו לקיים את המסורת של טיולים בעולם יחד, לבקר ולהסתכל על קוסמים זרים, לפני שרדפנו אחרי הקריירות הנפרדות שלנו.

בכל מקרה, טרגדיה הפריעה. בערב שלפני הטיול שלנו, אמו של אלבוס, קנדרה, מתה, משאירה את אלבוס בראש, ומפרנס יחיד של המשפחה. אני דחיתי את הפרידה שלי למספיק זמן כדי לשלם את הכבוד שלי בהלווייתה של קנדרה, ואז עזבתי למה שהיה עכשיו למסע מבודד.

עם אח ואחות צעירים לטפל בהם, ומעט זהב שנשאר להם, לא יכלה יותר להיות שום שאלה בנוגע להצטרפות של דמבלדור אליי. זה היה הזמן בחיינו שהיה לנו את הקשר המועט ביותר.

כתבתי לאלבוס, מתאר, אולי בחוסר רגישות, את התהיות של המסע שלי, מההימלטות בעור שיניי מחימרות ביוון עד לניסויים של האלכימאים המצרים. המכתב שלו סיפר לי מעט מחיי היומיום שלו, שאותם שיערתי כמשעממים בצורה מתסכלת לקוסם מבריק שכמוהו.

שקוע בחוויותיי האישיות, זה היה זעזוע ששמעתי, לקראת סיום שנות הנדידה שלי, שטרגדיה נוספת הכתה בדמבלדורים – מותה של אחותו, אריאנה.

למרות שמצבה הבריאותי של אריאנה היה רופף כבר זמן מה, ההלם, שבא כה מוקדם לאחר אובדן אימם, השפיע עמוק על שני אחיה. כל האנשים הקרובים לאלבוס – ואני מחשיב את עצמי כאחד מאותם ברי מזל – מסכים לכך שמותה של אריאנה, וההרגשה של אלבוס – אחריות אישית לכך (למרות, שכמובן, הוא היה חף מפשע), הותירו את סימנם עליו מעתה ועד עולם. אני חזרתי הביתה ומצאתי איש צעיר שחווה סבל של אנשים הרבה יותר מבוגרים. אלבוס היה יותר מאופק מאשר קודם לכן, והרבה פחות עליז.

כאילו כדי להוסיף על הכאב שלו, האובדן של אריאנה, לא גרם לקרבה מחודשת בין האחים, אלא לניכור (במשך הזמן זה רק יגבר – שנים לאחר מכן הם יקימו מחדש – אם לא מערכת יחסים קרובה, לפחות לבבית.) בכל מקרה, הוא לעיתים נדירות דיבר על הוריו או על אריאנה מאז, וחבריו למדו לא להזכיר אותם יותר. עט-נוצה אחר יתאר את ההצלחות בשנים הבאות. תרומותיו הרבות-מספור של דמבלדור למחסן הידע הקסום, כולל את תגליתו של 12 שימושי דם הדרקון, ישפיע על דור שעתיד לבוא, כמו שהתבונה שהוא חשף בשיפוטיו הרבים בעת שהיה כשף ראשי בקסמהדרין. הם אומרים, עדיין, ששום דו-קרב קוסמים לא תואם בין דמבלדור וגרינדלוולד ב1945. אלו שהיו עדים לכך כתבו על האימה והפחד שחשו כשצפו בשני הקוסמים הבלתי רגילים האלו נלחמים. ניצחונו של דמבלדור, וחשיבותו לעולם הקוסמים, נחשבים כנקודת מפנה בהיסטוריית הקסם שדומה רק להקדמה של חוק החשאיות הבינלאומי או לנפילה של זה שאין-לנקוב-בשמו. אלבוס דמלבדור מעולם לא היה גאה או שחצן; הוא יכל למצוא דבר-מה ששווה-ערך אצל כל אחד, בכל אופן, שנראה שהיה חסר חשיבות או עלוב, ואני מאמין שהאובדן המוקדם הזה תרם לו אנושיות מדהימה וסימפטיה.

אני אתגעגע לידידות שלי איתו יותר משאר אוכל לבטא במילים, אך האובדן שלי לא משתווה לזה של עולם הקסמים. זה שהוא היה המנהל הכי משפיע והכי אהוב של הוגוורטס אינה שאלה בכלל.

הוא מת כמו שהוא חי; עובד תמיד בשביל הטוב במרבו, לשעתו האחרונה, כשבשמחה מותח את ידו על מנת לעזור לילד קטן עם אבעבועות דרקון ביום שפגשתיו.

הארי סיים לקרוא, אך המשיך להביט בתמונה המלווה למזכר.

דמבלדור לבש את חיוכו הנעים והמוכר, אבל כשהארי הסתכל לעבר משקפי החרמש שלו, נראה היה שהוא, אפילו על גבי נייר עיתון, שולח קרן רנטגן להארי, שהתערבב בצער ותחושת השפלה.

הוא חשב שהוא הכיר את דמבלדור די טוב, אבל מאז שקרא את המזכר הזה הוא נאלץ להודות בכך שהוא בקושי הכיר אותו בכלל. הוא לא דמיין את ילדותו או נערותו של דמבלדור אפילו פעם אחת; זה היה כאילו הוא נוצר כשהיה עת שהארי הכיר אותו, זקן נכבד וכסוף-שיער. הרעיון של המחשבה על דמבלדור בגיל העשרה היה מוזר למדי, זה כמו לדמיין הרמיוני מפגרת או סקרוט-פוץ-תחת חברותי.

הוא מעולם לא חשב לשאול את דמבדלור על עברו. אין ספק שזה היה נראה מוזר, ואפילו חצוף, אבל אחרי הכל, העניין שדמבלדור השתתף בדו-קרב עם גרינדלוולד, נודע לכל, והארי לא חשב לשאול את דמבלדור איך זה היה, וגם לא על הישגיו האחרים של דמבלדור.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
לא, הם תמיד שוחחו על הארי, על עברו של הארי, על עתידו של הארי, על תוכניותיו של הארי... ונראה היה להארי עכשיו, למרות העובדה שעתידו כה מסוכן ומפוקפק, שהוא החמיץ הזדמנויות מיוחדות במיניהן כשלא שאל את דמבלדור יותר על עצמו, אף על פי שהשאלה היחידה שהוא אי-פעם שאל את מנהל בית-הספר שלו הייתה אחת שהארי חשד שדמבלדור לא ענה בכנות:

"*מה אתה רואה כשאתה מביט במראה?*"

"*אני? אני רואה את עצמי מחזיק זוג גרבי-צמר עבות.*"

לאחר שחשב כמה רגעים, הארי קרע את המזכר *מהנביא*, קיפל אותו בזהירות, והכניס אותו בכרך הראשון של *התגוננות קסם מעשית ושימושה מפני כוחות האופל*. ואז הוא השליך את שאר העיתון לעבר פח האשפה והסתובב בכדי לעמוד מול החדר.

החדר היה יותר מסודר. הדברים היחידים שלא היו במקומם אלה *הנביא היומי* של היום, עדיין שוכב על המיטה, ומעליו, רסיס המראה השבורה.

הארי התהלך בחדר, מחליק את רסיס המראה מעל גבי *הנביא היומי* של היום, ופותח את העיתון. מוקדם בבוקר, כשקיבל את העיתון המגולגל מינשוף דואר, הוא רק העיף מבט לעבר הכותרות ואחרי שראה שלא מוזכר שם שום דבר על וולדמורט, הוא זרק את העיתון הצידה. ובגלל זה, רק עכשיו, הוא הבחין במה שהוא פספס.

בתחתית עמוד השער באמצע הייתה כותרת קטנה מעל תמונה של דמבלדור שנראה פוסע ומוטרד:

דמבלדור – האמת בסופו של דבר?

*בשבוע הבא, הסיפור המזעזע של הגאון הפגום שנחשב בעיני רבים לקוסם העצום ביותר לדורו. מסמנת בפסים את דיוקנו של הגאון, כסוף הזקן, ריטה סקיטר חושפת את הילדות המופרעת, את הנערות המופקרת, את הסכסוך המשפחתי הנמשך כל החיים, את סודות האשם שנשא אותם דמבלדור לקברו, **למה** האדם שיכול היה להיות שר-הקסמים נשאר להיות מנהל בית-ספר? **מה** הייתה מטרתו האמיתית של הארגון הנקרא מסדר עוף-החול? **איך** דמבלדור באמת פגש במותו?*

התשובות לשאלות הללו ולעוד רבות נמצאת בביוגרפיה המפוצצת החדשה, "חייו ושקריו של אלבוס דמבלדור", מאת ריטה סקיטר, בראיון בלעדי מאת ברי בריית'וויט, עמוד 13, בפנים.

הארי קרע את העיתון ומצא את עמוד 13. מעל המאמר הייתה תמונה של דמות מוכרת: אישה עם משקפיים משובצות באבנים ושיער בלונדיני מתולתל בצורה מסודרת, שיניה נחשפו ברצון להראות חיוך מנצח, מניעה את אצבעותיה לכיוונו. הארי, שעשה כמיטב יכולתו להתעלם מהתמונה המזעזעת הזו, והמשיך לקרוא.

בתור בן-אדם, ריטה סקיטר הרבה יותר לבבית ועדינה ממה שרואים בדיוקן. מקבלת אותי בברכה במסדרון ביתה החמים, היא לוקחת אותי הישר למטבח בשביל כוס תה, חתיכת עוגה יבשה ו... בלי לומר שום מילה, היא פוצחת בדיבור כמו חבית מעלה-אדים המלאה ברכלנות חדשה.

"ובכן, דמבלדור, ללא כל ספק, הוא חלום של כל כותבי הביוגרפיה," אמרה סקיטר. "חיים כל כך ארוכים, ומלאי תוכן. אני בטוחה שהספר שלי יהיה אחד מיני רבים."

סקיטר זריזה ללא כל ספק. ספרה בגודל 900 עמודים הושלם רק 4 שבועות לאחר מותו המסתורי של דמבלדור ביוני. שאלתי אותה איך היא עברה את המבצע המהיר הזה.

"הו, אם תהיי עיתונאית מנוסה ומחושלת כמוני, לעבוד עד לרגע האחרון יהפוך אצלך להיות הרגל. אני יודעת שקהילת הקוסמים דרשה את הסיפור המלא ואני רציתי להיות הראשונה שתמלא להם את הדרישה הזאת."

הזכרתי את ההערה שפורסמה לאחרונה מאת אלפיאס דוג', יועץ מיוחד בקסמהדרין וחבר ותיק של אלבוס דמבלדור, ש"ספרה של סקיטר מכיל פחות עובדות מאשר כרטיס של שוקולד-צפרדע."

סקיטר הרימה את ראשה וצחקה.

"דוג'י היקר! אני נזכרת שראיינתי אותו לפני כמה שנים על זכויות בני-הים, שיהיה בריא. שוטה מוחלט, ולחשוב שישבנו לרגלי אגם ווינדרמר, והוא כל הזמן אמר לי לחכות לדג הטרוטה."

ועדיין האשמותיו של אלפיאס דוג' על אי-דיוק מהדהדות בכל מיני מקומות. האם סקיטר חשבה שבארבעה שבועות קצרים היא תוכל לספק מידע כולל על חייו הארוכים ויוצאי הדופן של דמבלדור?

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

"הו, יקירתי," חייכה סקיטר באושר, מלטפת בחיבה את פרקי-אצבעותיי, "את יודעת היטב כמה מידע אפשר להשיג בעזרת שקית שמנה של חרמשים, סירוב לשמוע את המילה "לא", ועט-צטט-אותך חד ונחמד! אנשים עמדו בתור בכדי לספק מידע ולנקות את הלכלוך של דמבלדור. לא כולם חשבו שהיה מקסים, את יודעת – הוא דרך על המון בהונות חשובות אבל דוג'ילה ירד מההיפוגריף שלו, מפני שהגעתי למקור-מידע שרוב העיתונאים היו מחליפים את השרביטים שלהם בעדו, אחד שמעולם לא דיבר בפומבי לפני כן והיה לצד דמבלדור בשלב מנערותו הנרגשת והמופרעת."

הפרסום של ספר ביוגרפיה של סקיטר הביא לסבירות האפשרות שזאת תהיה תדהמה לאלה שלא האמינו שלדמבלדור היו חיים חפים מפשע. שאלתי אותה, מה היה הסוד המפתיע ביותר שהיא חשפה?

"ובכן, בחייך. בטי, אני לא אגלה את כל הדברים העיקריים לפני שמישהו יקנה את הספר!" צחקה סקיטר. "אבל אני יכולה להבטיח שכל מי שעדיין חושב שדמבלדור היה נקי כמו זקנו הלבן, עומד בפני אכזבה גדולה! בואי רק נאמר שכל מי ששמע על זה שהוא זועם על את-יודעת-מי, חלם שהוא עסק בנערותו בכוחות האופל כתחביב, הוא לא היה כל כך רחב-אופקים בצעירותו! כן, לאלבוס דמבלדור יש עבר שחור מאוד, ולא לדבר על המשפחה המפוקפקת שעבדה קשה בכדי שלא ידברו על כלום."

שאלתי אם סקיטר מתייחסת לאחיו של דמבלדור, אברפורת', שהורשע ע"י הקסמהדרין על עוון שימוש בקסם שהביא לידי מהומה קטנה לפני חמש-עשרה שנים.

"הו, אברפורת' הוא רק קצה ערימת הגללים," צחקה סקיטר. "לא, לא, אני מדברת על דברים יותר גרועים מאח שאוהב להתבטל עם עיזים, יותר גרועים מאבא ששונא מוגלגים – דמבלדור לא יכול היה לשמור על אלה בשקט בכל אופן, שניהם הורשעו ע"י הקסמהדרין. לא, אלה היו האמא והאחות שסיקרנו אותי, וחקירה קטנה חשפה בית של רוע-לב חיובי – אבל, כמו שאני אומרת, תמצאו עוד פרטים בפרקים תשע עד שתיים עשרה.

כל מה שאני יכולה לומר עכשיו זה, שאין פלא שדמבלדור מעולם לא סיפר איך האף שלו נשבר."

על אף שלדי המשפחה, האם סקיטר מכחישה את הגאונות שגרמה לדמבלדור לגלות המון תגליות קסם? "היה לו שכל," היא הודתה, "למרות השאלות הרבות שצצו עכשיו, האם הוא יכול לקחת את כל הקרדיט על הישגיו המשוערים. כמו מה שחשפתי בפרק 6, איוור דילונסבי טוען שהוא כבר גילה שמונה שימושים בדם דרקונים לפני שדמבלדור "שאל" את הדפים שלו."

אך את ערכם של כמה מהישגיו של דמבלדור אי אפשר, אני מסתכנת, להכחיש.

מה אם תבוסתו המפורסמת של גרינדלוולד?

"הו, עכשיו, אני שמחה שהזכרת את גרינדלוולד," אמרה סקיטר עם חיוך מגרה. "אני חוששת שהתמימים שהאמינו לניצחונו המרהיב של דמבלדור חייבים להכין את עצמם לפיצוץ של תדהמה – או אולי פיצוץ של גללים. אכן, עסקים מלוכלכים ביותר. מה שאומר לך זה, אל תהי כל כך בטוחה שזה היה דו-קרב מרהיב מהאגדות. אחרי שיקראו את הספר שלי, אנשים יאולצו להסיק מכך שגרינדלוולד רק התכונן להוציא ממחטה לבנה מקצה שרביטו והשתתק!"

סקיטר סירבה לתת עוד פרטים על הנושא המסקרן הזה, אז עברנו במקום זה לקשר שללא כל ספק ירתק את הקוראים מכל דבר אחר.

"הו, כן," אמרה סקיטר, מהנהנת בזריזות, "הקדשתי פרק שלם לקשר שבין פוטר לדמבלדור. הפרק נקרא לא בריא, ואף מבשר רעות. שוב, הקוראים שלך יאלצו לחכות עד שיקנו את הספר שלי בשביל הסיפור המלא, אבל אין ספק שכבר מההתחלה דמבלדור מצא עניין לא רגיל בפוטר.

האם זה היה באמת רק בעניין הילד – ובכן, עוד נראה. זה כמובן סוד גלוי שלפוטר הייתה את ההתבגרות הקשה ביותר."

שאלתי אם סקיטר עדיין בקשר עם הארי פוטר, שראיינה אותו היטב בשנה שעברה: פריצת דרך שבה פוטר מדבר באופן בלעדי על השכנוע שלו שאתם-יודעים-מי חזר.

"הו, כן, פתחנו קשר קרוב," אומרת סקיטר. "לפוטר המסכן היו מעט חברים אמיתיים, ואנחנו נפגשנו באחד מרגעי המבחן הרבים שבחייו – טורניר הקוסמים המשולש. כפי הנראה, אני אחד האנשים היחידים שאפשר לומר עליהם שהם מכירים את פוטר האמיתי."

וזה מוביל אותנו בצורה מסודרת היישר לשמועות הרבות שעדיין רצות בנוגע לשעתו האחרונה של דמבלדור. האם סקיטר מאמינה שפוטר היה שם כשדמבלדור מת?

"ובכן, איני רוצה לומר יותר מדי – הכל כתוב בספר – אבל עדי-ראייה מטירת הוגוורטס טוענים שהם ראו את פוטר נמלט מזירת האירוע כמה רגעים אחרי שדמבלדור נפל, קפץ, או נדחף. לאחר מכן פוטר מסר עדות נגד סוורוס סנייפ, אדם שידוע שיש ביניהם טינה. הכל באמת קרה כמו שזה נראה? זה מה שיחליטו קהילת הקוסמים – ברגע שיקראו את הספר שלי."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

ברגע המסקרן הזה, עזבתי. אין ספק שסקיטר כתבה בעזרת הנוצה שלה רב-מכר מיידי. לגיון מעריציו של דמבלדור, בניתיים, עלולים לרעוד ממה שעומד להיחשף על הגיבור שלהם.

הארי הגיע לתחתית המאמר, אך המשיך להביט ישירות בעמוד.
הוא הרגיש בחילה וכעס שפרצו בו כמו קיא; הוא קימט את העיתון וזרק אותו, בכל כוחו, לכיוון הקיר, והעיתון הצטרף לשאר ערימת הזבל ליד פח הזבל השופע.
הוא החל לצעוד מסביב לחדר, פותח מגירות ריקות ומרים ספרים רק בכדי למקם אותם ערימות, הוא בקושי היה מודע למעשיו, כשמשפטים אקראיים מתוך המאמר של סקיטר הדהדו לו בראש: *פרק שלם לקשר שבין פוטר לדמבלדור ... הפרק נקרא לא בריא, ואף מבשר רעות... הוא עסק בנערותו בכוחות האופל כתחביב... הגעתי למקור-מידע שרוב העיתונאים היו מחליפים את השרביטים שלהם בעדו...*
"שקרים!" הארי שאג, ומבעד לחלון הוא ראה את השכן, שהפסיק את מכסחת הדשא שלו, מביט למעלה בעצבים.
הוא התיישב בחוזקה על המיטה. רסיס המראה קיפץ בריקוד הרחק ממנו; הוא הרים אותו וסקר אותו באצבעותיו, חושב, חושב על דמבלדור ועל השקרים שריטה סקיטר השמיצה עליו...
הבזק של כחול בהיר, הארי קפא, האצבע החתוכה שלו החליקה על הקצה המשונן של המראה שוב. הוא דמיין את זה, חייב להיות שהוא דמיין את זה. הוא הביט מעבר לכתפיו, אבל הקיר היה בצבע אפרסק מבחיל מבחירתה של דודה פטוניה: לא היה שם משהו כחול שהמראה תוכל לשקף.
הוא הביט על רסיס המראה שוב, ולא ראה שום דבר מלבד עיניו הירוקות המסתכלות אליו בחזרה.
הוא דמיין את זה, לא היה לזה הסבר אחר; דמיין את זה, מפני שהוא חשב על מנהל בית-הספר שלו שמת.
אם הכל היה בטוח, אלה היו עיניו הכחולות והבהירות של אלבוס דמבלדור שלעולם לא יסתכלו לעברו שוב.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

פרק מס' 3
הדרסלים עוזבים

רעש הדלת הקדמית הנטרקת הדהד במעלה המדרגות, וקול שאג, "או, אתה!"
אחרי שש עשרה שנים שפנה אל הארי כך, דודו לא השאיר לו מקום לספק כאשר קרא לו, אך בכל זאת הארי לא ענה מייד. הוא עדיין אסף את שברי-המראה כאשר, לחלקיק שנייה, חשב שראה את עיניו של דמבלדור.
רק כאשר דודו שאג "ילד!" הארי קם באיטיות מהמיטה והתקדם לכיוון דלת חדר השינה, עוצר כדי להוסיף חתיכת שבר מהמראה לתיק-הגב המלא בדברים שהתכוון לקחת עימו.
"אל תיקח לך את הזמן" שאג דוד ורנון כשהארי הופיע בראש המדרגות.
"רד לכאן, אני רוצה להחליף איתך מילה!". הארי ירד למטה, ידיו עמוק בכיסיו.
כאשר סרק במבטו את הסלון, ראה שם את שלושת הדרסלים, לבושים לעזיבה:
הדוד ורנון בז'קט קרוע וישן, ובן דודו של הארי, דאדלי, גדול הגוף הבלונדיני והשרירי במעיל העור שלו.
"כן?" אמר הארי.
"שב!" ציווה הדוד ורנון. הארי הרים את גבותיו. "בבקשה!" הוסיף הדוד ורנון, מתכווץ כאילו המילה חנקה אותו.
הארי התיישב. הוא חשב שהוא ידע מה עומד לקרות. דודו החל ללכת הלוך ושוב, בעוד הדודה פטוניה ודאדלי עוקבים אחריו בהבעה מודאגת. לבסוף, הפנים הסגולים שלו התקמטו בריכוז, והדוד ורנון עצר מול הארי. "שיניתי את דעתי," אמר.
"איזו הפתעה," אמר הארי.
"אל תשתמש בטון הזה" החלה הדודה פטוניה לומר בקול צווחני, אך ורנון היסה אותה.
"אלו הבלים," אמר הדוד ורנון, נועץ את עיניו החזיריות בהארי.
"החלטתי שאני לא מאמין לאף מילה שאמרת. אנחנו נשארים פה, ולא הולכים לשום מקום."
הארי הרים את עיניו והסתכל על דודו, בהרגשה מעורבת של כעס ושעשוע.
הדוד ורנון שינה את דעתו בכל עשרים וארבע שעות בארבעת השבועות האחרונים, מעמיס, פורק ושוב מעמיס על האוטו בכל פעם ששינה את דעתו.
הרגע שהארי הכי אהב בכל העניין היה כשהדוד ורנון לקח את מזוודתו של דאדלי, לא מודע לעובדה שדאדלי הוסיף את המשקולות שלו למזוודה מאז האריזה האחרונה, וכאשר ניסה להרים את המזוודה לתא המטען התמוטט פנימה בליווי יללת כאב והרבה גידופים.
"לפי מה שאתה אומר," אמר ורנון דרסלי בעודו מהלך הלוך ושוב בסלון, "אנחנו – פטוניה, דאדלי ואני – נתונים לסכנה מ... מ...."
"מ'החבר'ה שלי', נכון" אמר הארי.
"ובכן, אני לא מאמין לזה," חזר הדוד ורנון על דבריו, נעצר מול הארי.
"חצי לילה הייתי ער וחשבתי על כך שוב, ואני מאמין שזאת מזימה להשיג את הבית."
"הבית?" חזר על דבריו הארי. "איזה בית?"
"הבית הזה!" צווח הדוד ורנון, כאשר העורק ברקתו החל לפעום.
"הבית *שלנו*! מחירי הבתים באזורנו מרקיעי שחקים! אתה רוצה שלא נעמוד בדרכך, ואז תעשה קצת הוקוס פוקוס, ולפני שנשים לב שטר הקניין יהיה על שמך ו-"
"יצאת מדעתך?" תבע הארי. "מזימה להשיג את הבית הזה? אתה באמת טיפש כפי שאתה נראה?"
"איך אתה מעז-!" צרחה דודה פטוניה, אך שוב ורנון היסה אותה. זלזול במראהו היה כלום לעומת הסכנה שזיהה.
"רק למקרה ששכחת," אמר הארי, "יש לי את הבית שהסנדק שלי הוריש לי. אז למה שארצה את הבית הזה? בגלל כל הזכרונות המאושרים?" הייתה שתיקה. הארי חשב שהרשים למדיי את דודו בוויכוח הזה.
"אתה טוען," אמר הדוד ורנון, עדיין מהלך הלוך ושוב, "שהלורד מה-שמו –"
"וולדמורט," אמר הארי בחוסר סבלנות, "עברנו על זה כבר מאה פעמים. זו לא טענה, זו עובדה.
דמבלדור אמר לך בשנה שעברה, וקינגסלי ואדון וויזלי –"
הדוד ורנון קימר את כתפיו בכעס, והארי ניחש שדודו ניסה להדוף את הזיכרון של הביקור הלא-קרוא של שני קוסמים בוגרים, כמה ימים לאחר שהחלה חופשת הקיץ של הארי.
ההופעה של קינגסלי שאקלבולט וארתור וויזלי על מפתן הבית, גרמה להלם חזק לדרסלים.

כל הזכויות שמורות ©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
הארי היה חייב להודות, שאי אפשר היה לצפות מהדוד ורנון לקבל בשמחה את ההופעה המחודשת של מר וויזלי, מכיוון שהוא הרס בעבר חצי מהסלון שלו.
"- וקינגסלי ואדון וויזלי הסבירו הכל גם כן," לחץ הארי ללא רחמים, "מהרגע שאני בן שבע-עשרה, הקסם השומר עליי מוגן ישבר, וזה יחשוף אתכם כמו שזה יחשוף אותי. המסדר חושב שוולדמורט ינסה להשיג אותך, בין אם בשביל לענות אותך שתגלה את מיקומי, ובין אם הוא חושב שעל ידי כך שהוא יחזיק אותך בתור בין ערובה, אני אנסה להציל אותך."
עיניו של הדוד ורנון ושל הארי נפגשו. הארי היה בטוח שבאותו רגע שניהם חשבו את אותו הדבר.
הדוד ורנון המשיך להלך, והארי המשיך "אתה חייב להתחבא, והמסדר רוצה לעזור. מוצעת לך הגנה רצינית, הכי טובה שיש." הדוד ורנון לא אמר דבר אך המשיך להלך הלוך ושוב.
בחוץ, השמש נתלתה נמוך מעל הגדר החיה. מכסחת הדשא של השכנים כבתה בשנית.
"חשבתי שיש משרד קסמים?" שאל הדוד ורנון במפתיע.
"יש," אמר הארי, מופתע.
"טוב אז, למה **הם** לא יכולים להגן עלינו? לדעתי, בתור קורבנות חפים מפשע שמעניקים מחסה לאדם מסומן, אנחנו ראויים להגנה ממשלתית!"
הארי צחק. הוא לא היה יכול להתאפק, זה היה כל כך טיפוסי לדודו לתלות תקוות בממסד, אפילו אם זה ממסד בעולם שהוא מתעב ולא בוטח בו.
"שמעת מה שקינגסלי ומר וויזלי אמרו," ענה הארי. "אנחנו חושבים שהם הצליחו לחדור למשרד הקסמים."
הדוד ורנון פסע לאחור לעבר האח, וחזר לנשום כה בחוזקה עד שהשפם השחור האדיר שלו עלה וירד בפניו הסגולות מריכוז.
"בסדר גמור," הוא אמר, נעצר שוב מול הארי. "בוא נגיד למען הוויכוח שנסכים להגנה הזאת. למה אנחנו לא יכולים לקבל את הקינגסלי הזה."
הארי בקושי הצליח לא לגלגל את עיניו. הוא נשאל את השאלה הזאת כבר חצי-תריסר פעמים.
"כמו שכבר אמרתי לך," אמר הארי בחריקת שיניים, "קינגסלי מגן על המוג – כלומר, על ראש הממשלה שלך."
"בדיוק - הוא הטוב ביותר!" אמר הדוד ורנון, מצביע על מסך הטלוויזיה הריק.
הדרסלים איתרו את קינגסלי בחדשות, כאשר הלך ביחד עם ראש הממשלה המוגלגי לבקר בבית חולים. זה, והעובדה שקינגסלי היה מיומן בלהתלבש כמוגל, ובלי להזכיר את המשהו המרגיע בקולו האיטי והעמוק, גרמו לכך שהדרסלים התייחסו אל קינגסלי בדרך שלא התייחסו אל אף קוסם אחר, אף על פי שהיה זה נכון שהם מעולם לא ראו אותו עם עגיל.
"טוב, אבל הוא תפוס," אמר הארי. "הסטיה ג'ונס ודדאלוס דיגל יותר מאשר מוכנים לשמור עליכם –"
"אם אפילו היינו רואים סי.ויז..." התחיל לומר דוד ורנון, אבל הארי איבד סבלנות. הוא קם על רגליו, והתקדם לעבר דודו.
"התאונות האלו אינן תאונות – כל ההתרסקויות וההתפוצצויות וכל דבר אחר שקרה מאז הפעם האחרונה שצפינו בחדשות. אנשים נעלמים ומתים והוא מאחורי זה – וולדמורט. אמרתי לך את זה כבר שוב ושוב, הוא הורג מוגלגים סתם בשביל הכיף.
"אפילו הערפל – זה בגלל הסוהרסנים, ואם אתה לא יכול לזכור מה הם, תשאל את הבן שלך!"
ידיו של דאדלי עלו לפתע לעבר פיו. כשהעיניים של הוריו ושל הארי עליו, הוא הוריד אותם לאט ושאל "יש עוד... יש עוד מהם?"
"עוד?" צחק הארי. "יותר מהשניים שתקפו אותך, אתה מתכוון? כמובן שיש. מאות, אולי אפילו אלפים מאז שוולדמורט חזר. ניזונים מפחד וייאוש –"
"בסדר גמור, בסדר!" צעק הדוד ורנון. "הבהרת את הנקודה שלך –"
"אני באמת מקווה כך," אמר הארי, "כי מהרגע שאהיה בן 17, כולם – אוכלי מוות, אנשי זאב, אולי אפילו חייז"לים – אלו גופות שכושפו על ידי קוסמים אפלים - כל אלו יוכלו למצוא אתכם, וללא ספק גם לתקוף אתכם. ואם אתה זוכר את הפעם האחרונה שניסית לברוח מקוסם, אני חושב שתסכים איתי שאתה זקוק לעזרה." הייתה שתיקה קצרה כאשר הזיכרון של האגריד מרסק את הדלת הקדמית בבקתת העץ הדהד ברחבי הבית על אף כל השנים.
הדודה פטוניה הסתכלה על הדוד ורנון; דאדלי נעץ את מבטו בהארי. לבסוף ורנון פלט-
"אבל מה בנוגע לעבודה שלי? לבית הספר של דאדלי? אני מניח שהדברים האלו לא משנים לחבורת קוסמים פרחחים –"

כל הזכויות שמורות ©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"אתה לא מבין?" צעק הארי. ***"הם יענו ויהרגו אותך כמו שהם עשו להוריי!"***
"אבא," אמר דאדלי בקול רם. "אבא, אני הולך עם אנשי המסדר האלה."
"דאדלי," אמר הארי, "בפעם הראשונה בחיים שלך אתה מדבר בהיגיון."
הארי ידע שהוא ניצח בוויכוח הזה. אם דאדלי היה מספיק מפוחד בשביל להסכים לעזרת המסדר, הוריו יצטרפו אליו. הם לא העזו אפילו לדמיין את הפרידה ביניהם לבין הדאדלוש-סמאדלוש שלהם.
הארי הציץ בשעון שעל אדן האח.
"הם יהיו כאן בעוד חמש דקות בערך" הוא אמר, וכשאף אחד מהדרסלים לא ענה, הוא עזב את החדר.
הסיכוי שיעזוב את דודתו, דודו ובן דודו גרמו לו להיות די עליז, אך בכל זאת היה סרבול מסוים באוויר.
מה אומרים אחד לשני אחרי שש עשרה שנה של שנאה?
כשהיה בחדרו, שיחק ללא מטרה בתרמילו, ואז דחף שני ממתקי ינשופים לתוך כלובה של הדוויג.
הם נפלו בקול חבטה עמומה לרצפת הכלוב כשהיא התעלמה מהם.
"אנחנו עוזבים בקרוב, ממש בקרוב," אמר לה הארי. "ואז תוכלי לשוב לעוף בחופשיות."
הפעמון שבדלת הקדמית צלצל. הארי היסס, ואז יצא מחדרו וירד למטה.
זה היה יותר מדי לצפות מהסטיה ומדדאלוס להתמודד עם הדרסלים לבדם.
"הארי פוטר!" חרק קול נרגש, ברגע שהארי פתח את הדלת.
אדם קטן עם מגבעת צילינדר בצבע ארגמן קד לו קידה עמוקה.
"כבוד גדול לפגוש אותך!"
"תודה דדאלוס," אמר הארי, מעניק חיוך קטן וביישני לשניהם.
"זה מאוד נחמד מצידכם לעשות את זה, הם ממש כאן, הדודים שלי..."
"יום טוב לכם, קרובי משפחתו של הארי!" אמר דדאלוס בשמחה ופסע אל תוך הסלון.
הדרסלים לא נראו שמחים בכלל שפנו אליהם כך. הארי צפה שורנון ישנה את דעתו שוב.
דאדלי הצטנף אל תוך אימו למראה הקוסם והמכשפה.
"אני רואה שאתם ארוזים ומוכנים. מצוין! התוכנית, כמו שהארי אמר לכם, היא פשוטה," אמר דדאלוס, שלף שעון כיס ענקי מהמקטורן שלו ובחן אותו.
"כדאי שנעזוב לפני הארי. בגלל הסכנה בלעשות קסמים בבית שלכם – הארי עדיין קטין, מה שיכול להוביל למעצר שלו בידי משרד הקסמים – אנחנו ניסע במכונית, נגיד, 16 קילומטרים בערך לפני שנתעתק למקום הבטוח שבחרנו בשבילכם. אתה יודע איך לנהוג, אני מניח?" שאל בנימוס את הדוד ורנון.
"יודע איך לנ-? כמובן שאני יודע איך לנהוג!" אמר הדוד ורנון.
"מאוד פיקחי מצידך אדוני, מאוד פיקחי. אני יותר מדי מבולבל מכל הכפתורים והידיות." אמר דדאלוס.
הוא התרשם שהוא החמיא לדוד ורנון, אך היה ברור שהדוד ורנון איבד אמון בתוכנית עם כל מילה שדדאלוס אמר.
"לא יודע אפילו לנהוג," רטן מתחת לשפמו, שרטט בכעס, אך למרבה המזל, לא נראה שדדאלוס או הסטיה שמעו אותו.
"אתה, הארי," המשיך דדאלוס. "אנחנו נחכה כאן עד שיבוא השומר שלך. היו קצת שינויים בתוכניות –"
"למה 'תה מתכוון? שאל הארי מייד. "חשבתי שעין הזעם אמור לבוא לכאן ולקחת אותי בהתעתקות צד לצד?"
"הוא לא יכול," אמרה הסטיה בתמציתיות. "עין הזעם יסביר."
הדרסלים, שהקשיבו לכל זה כשהבעה של אי הבנה מוחלטת על פניהם, זינקו בבהלה כשקול רם צווח "תמהרו!" הארי הסתכל סביב על כל החדר, עד שקלט שהקול בקע משעון הכיס של דדאלוס.
"צודק לחלוטין, אנחנו צמודים ללוח זמנים מאוד הדוק." אמר דדאלוס, והנהן לעבר שעונו בעודו מכניס אותו לקפל במעילו. "אנחנו רוצים שתעזוב את הבית בזמן ההתעקות של המשפחה שלך הארי, כך הכישוף יישבר כשכולכם תהיו בדרך למקום בטוח." הוא פנה אל הדרסלים, "ובכן, הכל ארוז ומוכן לנסיעה?" אף אחד מהם לא ענה לו. הדוד ורנון עדיין נעץ מבט המום בבליטה שבכיס מקטורנו של דדאלוס.
"אולי כדאי שנחכה בפרוזדור, דדאלוס," מלמלה הסטיה.
היא בברור הרגישה שיהיה זה חוסר טאקט אם היא ודדאלוס יישארו בחדר בזמן שהארי והדרסלים יחליפו מילות פרידה, אולי אפילו בכי.
"אין שום צורך," מלמל הארי, אבל ורנון עשה צעד לא הכרחי בניסיון להסביר, ואמר -

כל הזכויות שמורות ©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"טוב, אז אני מניח שזה להתראות, ילד." הוא הרים את ידו למעלה על מנת ללחוץ את ידו של הארי, אך ברגע האחרון נדמה שלא היה יכול להתמודד עם זה, ורק סגר את אגרופו והחל לסובב אותו לפנים ולאחור, כמו מטרונום.
"אתה מוכן, דאדלי?" שאלה פטוניה, בודקת בדקדקנות את האבזם של ארנקה על מנת להתחמק ממבטו של הארי. דאדלי לא ענה, אך הוא עמד שם עם פה פתוח במקצת, במצב שהזכיר להארי את הענק גרעפ.
"טוב, אז בוא נלך," אמר דוד ורנון.
הוא כבר הגיע לדלת של הסלון כאשר דאדלי מלמל "אני לא מבין."
"מה אתה לא מבין, פוקי שלי?" הרימה אליו את מבטה פטוניה.
דאדלי הרים יד גדולה וחזירית, והצביע על הארי.
"למה הוא לא בא איתנו?" הדוד ורנון והדודה פטוניה עצרו במקומם, נועצים מבט בדאדלי כאילו הוא הביע רצון להיות בלרינה. "מה?" אמר הדוד ורנון בקול רם.
"למה הוא לא בא איתנו?" שאל דאדלי.
"הוא אה... לא רוצה," אמר הדוד ורנון והזעיף פנים לעבר הארי, והוסיף "אתה לא רוצה, נכון?"
"אפילו לא קצת," אמר הארי.
"הנה לך," אמר הדוד ורנון לדאדלי. "עכשיו בוא, אנחנו זזים." הוא פסע מחוץ לחדר.
הם שמעו את הדלת הקדמית נפתחת, אבל דאדלי לא זז, ואחרי כמה צעדים לא יציבים גם הדודה פטוניה עצרה.
"מה עכשיו?" נבח עליהם הדוד ורנון, מופיע שוב בפתח.
נדמה היה שדאדלי היה נתון למאבק פנימי עם רעיון שאי אפשר לבטאו במילים.
אחרי רגעים ספורים של מאבקים פנימיים מייגעים הוא אמר, "אבל לאן הוא הולך עכשיו?"
הדוד ורנון והדודה פטוניה הסתכלו אחד על השני. זה היה ברור שדאדלי מבהיל אותם. הסטיה ג'ונס שברה את השתיקה. "אבל... בוודאי שאתם יודעים לאן האחיין שלכם הולך?" היא שאלה ונראתה מבולבלת.
"כמובן שאנחנו יודעים," אמר ורנון דרסלי. "הוא הולך עם כמה מהחבר'ה שלכם, נכון? טוב, דאדלי, 'כנס לרכב, שמעת את הבנאדם, אנחנו ממהרים."
שוב, דוד ורנון הגיע לדלת הקדמית, אבל דאדלי לא בא אחריו.
"הולך עם כמה מהחבר'ה *שלנו*?" שאלה הסטיה ונראתה פגועה.
הארי כבר הכיר את הגישה הזאת, כשקוסמים ומכשפות נראו מזועזעים שקרובי המשפחה החיים היחידים שלו הביעו כל כך מעט עניין במשפחת פוטר המפורסמת.
"זה בסדר," חזר על דבריו הארי. "באמת, זה לא משנה."
"לא משנה?" חזרה אחריו הסטיה, קולה עולה במידה ניכרת.
"האם האנשים האלו לא מבינים מה עברת? באיזו סכנה אתה נמצא? את המקום המיוחד שלך בליבם של מתנגדי הלורד וולדמורט?"
"אה... לא, הם לא," אמר הארי. "הם חושבים שאני טיפש ומיותר, האמת, אבל כבר התרגלתי ל–"
"אני לא חושב שאתה טיפש ומיותר."
אם הארי לא היה רואה את שפתותיו של דאדלי נעות, הוא בוודאי לא היה מאמין לזה.
הוא נעץ את מבטו למספר רגעים בדאדלי, לפני שהסכים שזה היה חייב להיות בן-דודו שדיבר.
דבר ראשון, דאדלי נהיה אדום. הארי היה נבוך ומופתע בעצמו.
"טוב... אה... תודה, דאדלי." שוב, נראה היה שדאדלי נאבק במחשבות שלו, לפני שמלמל שוב, "אתה הצלת את חיי,"
"לא באמת," אמר הארי. "את ה**נשמה** הסוהרסנים היו לוקחים..." הארי הביט בסקרנות בבן-דודו.
למעשה, לא היה להם שום קשר בחופש או לאחרונה, כאשר הארי חזר לדרך פריווט ונשאר בחדרו רוב הזמן. הארי התחיל להבין, בכל אופן, שאולי הספל של התה הקר שעליו דרך הבוקר, לא היה מלכודת בכלל. אף על פי שזה נגע לליבו במקצת, בכל זאת לא לגמרי הקל עליו שדאדלי התיש את יכולתו לבטא את רגשותיו. אחרי שפתח את פיו עוד פעם או פעמיים, הוא שתק. דודה פטוניה פרצה בבכי. הסטיה ג'ונס נתנה לה מבט מנחם שהפך לעלבון כשדודה פטוניה רצה קדימה ואימצה אליה את דאדלי במקום הארי.
"כ-כל כך מתוק, דאדלוש..." היא התייפחה אל חזהו המוצק.
"כ-כזה ילד מ-מקסים... ש-שאומר תודה..."
"אבל הוא בכלל לא אמר תודה!" אמרה הסטיה בזעם. "הוא רק אמר שלדעתו הארי לא היה טיפש ומיותר!"

כל הזכויות שמורות ©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"כן, אבל אם זה בא מדאדלי זה ממש כמו 'אני אוהב אותך'," אמר הארי, קרוע בין צער ורצון עז לצחוק כאשר דודה פטוניה המשיכה לאחוז בדאדלי כאילו הוא הרגע הציל את הארי מבניין בוער.
"אנחנו הולכים או לא?" שאג הדוד ורנון, מופיע שוב בדלת הסלון. "חשבתי שיש לנו לוח זמנים הדוק!"
"כן, כן אכן יש לנו לוח זמנים הדוק," אמר דדאלוס דיגל, שצפה בכל זה בבלבול ומבוכה ועכשיו נראה כי התעשת.
"אנחנו ממש חייבים לזוז. הארי –"
הוא מעד לעבר הארי ולחץ את ידו.
"- בהצלחה, אני מקווה שניפגש שוב. גורלו של עולם הקסמים תלוי על כתפייך."
"הו," אמר הארי, "כן. תודה."
"אנחנו נפרדים, הארי." אמרה הסטיה בעודה סופקת את כפיה. "המחשבות שלנו יהיו איתך."
"אני מקווה שהכל בסדר," אמר הארי והציץ לעבר דודה פטוניה ודאדלי.
"הו, אני בטוח שנהפוך לחברים הכי טובים," אמר דיגל, מנופף בכובעו כשעזב את החדר. הסטיה הלכה אחריו. דאדלי שיחרר את עצמו בעדינות מאחיזתה של אימו והלך לעבר הארי שהיה חייב לרסן את הדחף להטיל עליו קסם. ואז דאדלי הושיט את ידו הגדולה והוורודה.
"ת'אמת, דאדלי," אמר הארי בעוד הדודה פטוניה מחדשת את דמעותיה. "הסוהרסנים הכניסו אלייך אישיות שונה או משהו?"
"לא'דע," מלמל דאדלי, "נתראה, הארי."
"כן..." אמר הארי, אסף את ידו של דאדלי ולחץ אותה. "אולי. תשמור על עצמך, ביג די."
דאדלי כמעט חייך. הם יצאו בכבדות מהחדר. הארי שמע את צעדיו הכבדים של דאדלי על דרך החצץ, ואז רעש של דלת מכונית נטרקת. הדודה פטוניה, שפניה היו טמונים במטפחת שלה תרה אחר הרעש.
היא לא נראתה כאילו ציפתה למצוא את עצמה לבדה עם הארי. בחופזה היא אחסנה את המטפחת הרטובה שלה בכיסה, היא אמרה, "טוב אז... להתראות." וצעדה לעבר הדלת בלי אפילו להביט עליו.
"להתראות," אמר הארי. היא עצרה והסתכלה אחורה. לרגע הייתה להארי תחושה מוזרה שהיא רוצה להגיד לו משהו; היא נתנה בו מבט מוזר ומפוחד, ונראה היה שהמילים עמדו לה על קצה הלשון, אך אז, היא הלכה, אל בעלה ובנה.

כל הזכויות שמורות ©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

פרק 4

שבעת הפוטרים

הארי רץ חזרה למעלה אל חדר השינה שלו, מגיע אל החלון בדיוק בזמן כדי לראות את מכוניתם של הדרסלים מטלטלת החוצה מהחניה אל הכביש. את כובעו של דדאלוס היה ניתן לראות בין דודה פטוניה לדאדלי במושב האחורי. המכונית פנתה ימינה בסוף דרך פריווט, עוד חלונותיה יוקדים באדום בשמש של השעה הזו, ואז היא נעלמה.

הארי הרים את כלובה של הדוויג, את אש המחץ ואת תרמיל הגב שלו, בעוד שהדבר גרם לו למראה לא-טבעי ומסודר של חדר השינה. עוד מבט אחד סוקר אחרון, ואז עשה את הדרך המגושמת שלו במורד המדרגות אל חדר הכניסה, שם הוא מפקיד עתה כלוב, מטאטא ותיק. האור דעך במהירות עכשיו, וחדר הכניסה התמלא בצללים באור הערב. זה הרגיש מוזר ביותר לעמוד שם בשקט ולדעת שהוא עומד לעזוב את הבית – בפעם האחרונה. לפני הרבה זמן, כשהוא נשאר לבד, שעה שהדרסלים יצאו כדי ליהנות, השעות של הבדידות היו עינוג נדיר: הוא הפסיק להתגנב כדי לקחת משהו טעים מהמקרר, הוא נחפז במעלה המדרגות כדי לשחק במחשב של דאדלי, או שהדליק את הטלוויזיה ו'זפזפ' בין הערוצים. זה גרם לו הרגשה מוזרה וריקה להיזכר ברגעים האלה: זה היה כמו להיזכר באח קטן אשר אבד.

"את לא רוצה להסתכל פעם אחרונה במקום הזה?" הוא שאל את הדוויג, אשר הייתה עדיין כעוסה, ראשה מתחת לכנפה. "אנחנו לעולם לא נהיה פה שוב. את לא רוצה להיזכר בכל הזמנים היפים? אני מתכוון- הסתכלי על המרבד הזה. אילו זיכרונות... דאדלי הקיא עליו אחרי שהצלתי אותו מהסוהרסנים... מסתבר שהוא היה אסיר תודה אחרי הכל, את יכולה להאמין לזה? ... ובקיץ האחרון, דמבלדור הלך עליו ועבר דרך הדלת הקדמית..."

הארי עזב את שביב מחשבותיו לרגע, והדוויג לא עשתה כלום כדי לעזור לו לשוב אליו, אלא המשיכה להסתיר ראשה מתחת לכנפה. הארי סובב את גבו לדלת הקדמית.

"ומתחת לכאן, הדוויג" – הארי דחף דלת פתוחה מתחת למדרגות – "הוא המקום שבו נהגתי לישון! את לא הכרת אותי אז – אלוהים אדירים! זה קטן, כבר הספקתי לשכוח..."

הארי הסתכל סביב על הנעליים והמטריות המגוববות, נזכר איך הוא נהג להתעורר כל בוקר בהסתכלות למעלה על הצד התחתון של גרם המדרגות, אשר התקשט בדרך כלל בעכביש או שניים. אלה היו הימים בהם הוא לא ידע כלום על זהותו האמיתית; לפני שהוא גילה איך **באמת** מתו הוריו, או למה דברים כל כך מוזרים היו קורים מסביבו לעיתים קרובות. אבל הארי עדיין היה יכול לזכור את החלומות שרדפו אותו, אפילו בימים ההם: חלומות מבולבלים שעירבו הבזקים של אור ירוק ואפילו – דוד ורנון כמעט ריסק את המכונית כשהארי הזכיר את זה – אופנוע מעופף...

לפתע, נשמעה שאגה מחרישת אוזניים ופתאומית בקרבת מקום. הארי נעמד מעוצמת הזעזוע, והטיח את ראשו במשקוף הדלת הנמוכה. עוצר רק כדי לומר מספר מקללותיו המועדפות של דוד ורנון, הוא התנועע בחזרה למטבח, לופת את ראשו ובוהה דרך החלון על החצר האחורית.

האפלה נראתה כאילו באה בגלים, האוויר עצמו נראה רועד. אז, אחד-אחד, דמויות התחילו לקפוץ לשדה ראייה, כאשר קסמי ה"אי-ראייה" שלהם הוסרו. בסצנה שלט האגריד, לבוש בקסדה, נועץ מבטו ויושב, כל רגל בצד אחר, על אופנוע כביר, עם מכונית שחורה מוצמדת אליו. מסביבו אנשים אחרים ירדו ממטאטאים, ובשני מקרים, מסוסים שלדיים ושחורי-כנפיים.

עוד הוא פותח את הדלת האחורית, הארי התנגש בם. היה בכי רגיל של ברכה, כשהרמיוני הטילה ידיה מסביבו, רון טפח להארי על גבו, והאגריד אמר, "כל טוב, הארי? מוכן כדי ללכת?"

"בהחלט" אמר הארי, קורן מסביבם. "אבל לא ציפיתי לכל כך הרבה מכם!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"שינוי בתכנית" נהם עין-הזעם, אשר החזיק שני שקים גדולים ומנופחים, והיה בעל עין קסומה שהסתובבה מהשמים האפלים, לבית לגינה במהירות מסחררת.
הארי הובילם למטבח, צוחק ומקשקש, הם התיישבו על כסאות, הושיבו את עצמם על השטיח המבריק של דודה פטוניה, או נשענו כנגד מכשיריה החשמליים, הנקיים ללא רבב: רון, גבוה ורפוי; פרד וג'ורג', מגחכים בחפיפות; ביל, מצולק בנוראות, וארוך-שיער; מר וויזלי, אדיב-פנים, מקריח, מראהו עקום; עין-הזעם, עייף-קרבות, בעל רגל אחת, עין-הקסם הכחולה והבוהקת שלו זזה בתושבתה; טונקס, אשר שיער קצר בוהק בוורוד היה עדיף בעיניה; לופין, אפור יותר, יותר מתוח; פלר, צנומה ויפה, עם שיערה הבלונדיני הכסוף; קינגסלי, קירח, שחור, רחב כתפיים; האגריד, עם שיערו וזקנו הסבוכים, עומד מגובן בכדי להימנע מהטחת ראשו בתקרה; ומנדנגוס פלצ'ר, קטן, מלוכלך, וערמומי, עם עיניו החלושות והנכלוליות, והיה סבוך עם הארי. ליבו של הארי קרן והתפוצץ כשראה אותם:הוא הרגיש אהבה מדהימה כלפי כל אחד מהם, אפילו כלפי מנדנדגוס, מי שאותו ניסה לחנוק פעם אחרונה שנפגשו.
"קינגסלי, חשבתי שאתה משגיח על ראש הממשלה של המוגלגים?" הוא קרא לאורך החדר.
"הוא יכול להסתדר בלעדיי משך לילה אחד," אמר קינגסלי. "אתה חשוב יותר".
"הארי, נחש מה?" אמרה טונקס ממקומה על מדיח הכלים, מנדנדת ידה השמאלית לפניו; טבעת נצנצה שם.
"התחתנת?" צעק הארי, מחפש ממנה את לופין.
"אני מצטערת שלא יכולת להיות שם, הארי, זה היה די שקט."
"זה גאוני!, ברכו –"
"בסדר, בסדר! יהיה לנו זמן להשיג אחד את השני במה שקרה יותר מאוחר!" שאג מודי דרך המהומה, ושקט נפל במטבח. מודי גרר את השקים עם רגליו, ופנה להארי. "כמו שדדאלוס ככל הנראה אמר לך, נאלצנו לזנוח את תוכנית א'. הם הגיעו אל פיוס טיקנס, מה שנותן לנו בעיה גדולה. הוא גרם לכך שקשירת הבית הזה לרשת הפלו, למקם כאן מפתח מעבר, או להתעתק פנימה או החוצה, יהווה עבירה שעליה אפשר להיכנס לכלא. הכל מעשה בשם ההגנה שלך, כדי למנוע את אתה-יודע-מי להגיע אליך. בהחלט חסר טעם, בעוד שהכישוף של אימך עושה זאת כבר. מה שהוא באמת עשה הוא לעצור אותך לעוף מכאן בבטחה.
"בעיה שנייה: אתה קטין. מה שאומר שיש עליך אתה את המעקב."
"אני לא –"
"המעקב, המעקב!" אמר עין-הזעם בחוסר סבלנות. "הכישוף אשר מגלה פעילות קסמית מסביב לנערים-מתחת-לגיל-17, הדרך שבה המשרד מגלה על קסם של קטין! אם אתה, או מישהו מסביבך, מבצע לחש כדי לסלק אותך מפה, טיקנס הולך לדעת על זה, וכך גם אוכלי המוות"
"אנחנו לא יכולים לחכות למעקב שיישבר, משום שברגע שתהפוך להיות בן 17, אתה תאבד את כל ההגנה שאמך העניקה לך. בקצרה: פיוס טיקנס חושב שהוא מיקם אותך בפינה.
הארי לא יכול היה לעשות כלום, אלא להסכים עם טיקנס הלא-ידוע.
"אז מה אנחנו הולכים לעשות?"
"אנחנו הולכים להשתמש במשמעות היחידה של תעבורה שנשארה לנו, היחידה שהמעקב לא יכול לעקוב אחריה, משום שאנחנו לא צריכים להשתמש בקסמים כדי להשתמש בהם: מטאטים, ת'סטראלים, והאופנוע המעופף של האגריד"
הארי יכול היה לראות פגמים בתוכנית הזו; מכל מקום, הוא החזיק את לשונו כדי לתת לעין-הזעם הזדמנות לפנות אליו.
"עכשיו, הכישוף של אמך יישבר רק בשני מצבים: כשתהפוך לבגיר, או" – מודי החווה על המטבח הזך – שאתה לא תקרא יותר למקום הזה בית. אתה ודודיך הולכים בדרכים נפרדות הלילה, בהבנה מלאה שאתם לעולם לא חוזרים לגור יחד שוב, ברור?"
הארי הניד בראשו.
"אז הפעם הזו, כאשר תעזוב, לא תהיה דרך חזרה, והקסם יישבר ברגע שתצא החוצה משטח הבית. אנחנו בוחרים בשבירתו מוקדם יותר, משום שהתחלופה היא לחכות לאתה-יודע-מי שיבוא וללכוד אותך ברגע שתיהפך בן 17.
"הדבר היחיד שנזקף לזכותנו הוא שאתה-יודע-מי לא יודע שאנחנו מעבירים אותך הלילה. הדלפנו סימן שגוי למשרד: הם חושבים שאתה לא עוזב עד השלושים לחודש. מכל מקום, זה אתה-יודע-מי איתו אנחנו מתעסקים, אז אנחנו לא יכולים להסתמך רק על כך שהוא ישיג את התאריך השגוי; הוא יהיה חייב לשים כאן באזור מספר אוכלי מוות, רק ליתר בטחון. אז, נתנו לתריסר בתים שונים כל הגנה שאנחנו יכולים

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
לתת להם. הם כולם נראים כמקום מתאים בו אנחנו הולכים להחביא אותך, לכולם יש איזשהו קשר למסדר: ביתי, הבית של קינגסלי, של דודה מיוריאל של מולי – טוב הבנת את העיקרון."
"כן" אמר הארי, לא לחלוטין אמיתי, כי הוא עדיין יכול היה לראות חור בתוכנית.
"אתה תלך לבית הוריה של טונקס. ברגע שתהיה בתוך גובלות ההגנה המכושפת ששמנו על ביתם, אתה תהיה רשאי להשתמש במפתח מעבר למחילה. שאלות?"
"אה – כן" אמר הארי. "אולי הם לא ידעו באיזה מתריסר הבתים אני מובל בתחילה, אבל זה לא יהיה מובן מאליו כאשר" – הוא ביצע חישוב ראש מהיר – "ארבעה עשר מאיתנו נטוס אל הוריה של טונקס?"
"אה," אמר מודי. "שכחתי להזכיר את נקודת המפתח. ארבעה עשר מאיתנו לא נטוס אל הוריה של טונקס. יהיו שבעה הארי פוטרים מועברים דרך השמיים הלילה, כל אחד מהם עם בן-לוויה, כל זוג יטוס אל בית מוגן אחר."
מתוך פנים גלימתו, מודי שלף עכשיו בקבוקון של מה שנראה כמו בוץ. לא היה צורך ממנו להגיד עוד מילה; הארי הבין את שאר התוכנית מיידית.
"**לא!**" הוא אמר בקול רם, קולו מהדהד במטבח. "אין סיכוי!"
"אמרתי להם שאתה תגיב **כך** לרעיון" אמרה הרמיוני עם רמז של שביעות רצון מעצמה.
"אם אתה חושב שאני הולך לתת לשישה אנשים לסכן את חייהם – !"
"– כי זו הפעם הראשונה של כולנו." אמר רון.
"זה שונה, התחזות אליי –"
"ובכן, אף אחד מאיתנו לא חושב על זה ככה" אמר פרד ברצינות. "דמיין אם משהו ילך לא טוב, ואנחנו נתקע כמו טיפשים לנצח"
הארי לא חייך.
"אתם לא יכולים לעשות את זה אם אני לא משתף אתכם פעולה, אתם צריכים שאתן לכם שיער"
"כן, זה הקטע' בתוכנית" אמר ג'ורג'. "ברור שאין לנו סיכוי להשיג חתיכה מהשיער שלך אלא אם תשתף פעולה"
"כן, שלושה עשר מאיתנו נגד איזה בחור אחד שלא מורשה להשתמש בקסמים; אין לנו סיכוי" אמר פרד.
"מצחיק" אמר הארי, "מאוד משעשע"
"אם זה חייב להגיע למשחקי כוח, טוב אז זה יגיע" נהם מודי, עין הקסם שלו רועדת מעט בתושבת שלה, כאשר נעצה מבט בהארי. "כולנו כאן בגירים, פוטר, ואנחנו מוכנים ומזומנים לקחת את הסיכון."
מנדנגוס משך בכתפיו. עין הקסם הסתובבה כדי להסתכל עליו מחוץ לגבולות ראשו של מודי.
"בוא לא נתווכח יותר. הזמן אוזל. אני רוצה מספר משיערותיך, ילד, עכשיו."
"אבל זה מטורף! אין צורך ב –"
"אין צורך!" רטן מודי. "עם אתה-יודע-מי כאן וחצי מהמשרד לצידו? פוטר, אם יש לנו מזל, הוא 'אכל' את התאריך המזויף והוא יתכנן לארוב לך בשלושים לחודש, אבל הוא חייב להיות משוגע כדי לא לשים כאן בסביבה אוכל מוות אחד או שניים כדי לפקוח עליך עין, זה מה שאני הייתי עושה. אין להם אפשרות להשיג אותך או את הבית הזה שעה שהכישוף של אמך פועל, אבל הכישוף על סף שבירה הם יודעים את המיקום של המקום. הסיכוי היחיד שלנו הוא להשתמש במלכודות. אפילו אתה-יודע-מי לא יכול לפצל את עצמו לשבע"
הארי תפס את מבטה של הרמיוני, אך הסיט ראשו באחת.
"אז פוטר – כמה משיערותיך, אם אתה שבע רצון"
הארי העיף מבט אל עבר רון, אשר החזיר אליו מבט שאומר רק-תעשה-את-זה.
"עכשיו!| נבח מודי.
עם כל העיניים שלהם נעוצות בו, הארי הרים ידיו אל קודקודו, תפס קווצת שיער, ומשך.
"טוב" אמר מודי, אשר צלע אל עבר הארי, עוד הוא מוציא את בקבוקון השיקוי. "ישר לכאן, אם תוכל"
הארי הפיל את שיערותיו אל תוך הנוזל דמוי הבוץ. ברגע שנוצר המגע בין השערות לנוזל, התחיל הנוזל להעלות עשן ולהקציף. אז, בבת אחת, הוא הפך לנוזל נקי, ומוזהב.
"או, אתה נראה הרבה יותר טעים מקראב וגויל, הארי" אמרה הרמיוני, לפני שראתה את רון מגלגל עיניו, נבוכה מעט אמרה, "או, אתה יודע למה אני מתכוונת – השיקוי של גויל נראה כמו עגלת משא"
"טוב אז, פוטרים מזויפים הסתדרו כאן בשורה בבקשה" אמר מודי.
רון, הרמיוני, פרד, ג'ורג' ופלר הסתדרו בשורה אל מול הכיור הנוצץ של דודה פטוניה.
"יש לנו אחד נמוך" אמר לופין.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"הנה, אמר האגריד והרים את מנדנגוס, והפיל אותו ליד פלר, אשר קימטה את אפה ועברה לעמוד בין פרד לג'ורג' במקום.
"כבר אמרתי לכם, אני אהיה מגן יותר טוב" אמר מנדנגוס.
"שתוק כבר" נהם מודי. "כמו שכבר אמרתי לך, אתה תולעת חסרת עמוד שדרה, כל אוכל מוות שאולי נפגוש ירצה להשיג את פוטר, לא להרוג אותו. דמבלדור תמיד אמר שאתה-יודע-מי רוצה להרוג את הארי באופן אישי. אלו הם המגנים שצריכים לדאוג, אוכלי המוות ירצו להרוג **אותם**"
מנדנגוס לא נראה רגוע במיוחד, אבל מודי כבר דחף חצי תריסר כוסות ביצים מדודות מתוך פנים גלימתו, אשר מסר לכל אחד, לפני שמזג קצת שיקוי פולימצי לתוך כל אחת מהן.
"כולם ביחד..."
רון,הרמיוני, פרד, ג'ורג', פלר ומנדנגוס שתו. כולם השתעלו ונחנקו כשהשיקוי הכה בגרונם: בבת אחת גופם החל לבעבע ולהתעוות כמו שעווה רותחת. הרמיוני ומנדנגוס נורו למעלה; רון, פרד וג'ורג' התכווצו; שיערם האפיל. ההעתן של הרמיוני ופלר נראתה כאילו השיקוי נורה אל אחורי גולגולותן.
מודי, קצת אדיש, פרם עכשיו את הקשרים של שני השקים הענקיים שהביא איתו. כשהרים מבטו שוב היו שישה הארי פוטרים משתנקים ומתנשמים לפניו.
פרד וג'ורג' הסתובבו אחד אל השני ואמרו ביחד "וואו – אנחנו זהים!"
"אני לא יודע, למרות שאני עדיין חושב שאני נראה יותר טוב" אמר פרד בוחן את בבואתו בקומקום החשמלי.
"בע!" אמרה פלר, בודקת עצמה בדלת המיקרו, "ביל, אל תסתכל עליי – אני מגי'לה"
"אלה שבגדיהם הם קצת מרווחים, יש לי כאן קטנים יותר" אמר מודי, מצביע על השק הראשון, "ולהפך. אל תשכחו את המשקפיים, יש כאן שישה זוגות בשק הזה, וכשתהיו לבושים, יש מטען בשק השני"
הארי האמיתי חשב שזה הדבר הכי מוזר שהוא ראה מעודו, והוא בהחלט ראה דברים מוזרים וקיצוניים ביותר. הוא צפה בששת שכפוליו נוברים בשקים, מושכים החוצה סטים של בגדים, מרכיבים משקפיים, ושמים את דבריהם האישיים בצד. הוא הרגיש כאילו הוא מבקש מהם לכבד קצת יותר את הפרטיות שלו, כשהם כולם החלו להתפשט פטורים מעונש, עם קלות יתר ברורה בהצגת גופו מאשר הייתה להם בהצגת גופם שלם.
"ידעתי שג'יני שיקרה לגבי הקעקוע" אמר רון, מסתכל על חזהו החשוף.
"הארי, הראייה שלך נוראה" אמרה הרמיוני, כשהיא שמה את המשקפיים.
כשהיו לבושים, ההארים המזויפים לקחו תיקי גב וכלובי ינשוף, אשר הכילו ינשוף שלגי, מהשק השני.
"טוב" אמר מודי, כאשר שבעת ההארים היו לבושים, מורכבים במשקפיים, ועמוסים במטען הסתכלו אליו. "הזוגות יתחלקו כך: מנדנגוס ייסע איתי, על מטאטא –"
"למה אני צריך לבוא איתך?" נחר ההארי הקרוב לדלת האחורית.
"כי אתה הוא האחד שצריך השגחה" נהם מודי, ובטוח מספיק שעין הקסם שלו לא זזה ממנדנגוס עד שהמשיך, "ארתור ופרד –"
"אני ג'ורג'" אמר התאום שמודי הצביע עליו. "אתה אפילו לא יכול להבחין בינינו כשאנחנו הארי?"
"סליחה, ג'ורג' –"
"אני רק מושך לך בשרביט, אני באמת פרד –"
"מספיק עם הבלגאן הזה!" רטן מודי. "השני – ג'ורג' או פרד, מי שלא אתם – אתה עם רמוס. העלמה דלאקור –"
"אני לוקח את פלר על ת'סטראל," אמר ביל. "היא לא הטיפוס של מטאטאים"
פלר הלכה לעמוד לצידו, נותנת לו מבט חנפני וצייתני, שהארי קיווה שלעולם לא ייראה על פרצופו שוב.
"העלמה גריינג'ר עם קינגסלי, על ת'סטראל גם כן –"
הרמיוני נראתה רגועה כשהשיבה לחיוכו של קינגסלי; הארי ידע שהיא גם חסרת ביטחון על מטאטא.
"מה שמשאיר אותך ואותי, רון!" אמרה טונקס בבהירות, מקישה על ספל מעץ כאשר נופפה אליו.
רון לא נראה שקט ורגוע כמו הרמיוני.
"ו'תה איתי, הארי. זה פ'סדר?" אמר האגריד, נראה מעט חרד. "אנחנו נהיה על האופנוע, מטאטאים ות'סטראלים לא יכולים לקחת את משקל שלי, כן. לא הרבה מקום על המושב כשאני עליו, למרות שאתה תהיה על מכונית הצד"
"זה ענק" אמר הארי, לא לגמרי בארשת אמינה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

"אנחנו חושבים שאוכלי המוות יחשבו שאתה תהיה על מטאטא" אמר מודי, אשר נראה כי ניחש איך הארי הרגיש. "לסנייפ היה המון זמן לספר להם הכל עליך, דברים שהוא מעולם לא הזכיר קודם, במידה וניתקל באוכלי מוות, אני מתערב איתך שהם ייבחרו בפוטרים שנראים טבעיים על מטאטא." הוא המשיך, קושר את השק עם בגדיהם של הפוטרים המזויפים, והוביל אותם את הדרך חזרה לדלת האחורית. "יש לנו שלוש דקות עד שאנחנו אמורים לעזוב. אין טעם לנעול את הדלת האחורית, זה לא ישמור את אוכלי המוות בחוץ כשהם יבואו לחפש אותך.... בואו ...."

הארי מיהר אל חדר הכניסה כדי להביא את תיק הגב שלו, אש המחץ, וכלובה של הדוויג, לפני שהצטרף לאחרים בחצר האחורית החשוכה. בכל פינה מטאטאים זינקו לידיים; הרמיוני נעזרה כבר בקינגסלי בעלייה לת'סטראל השחור הגדול, פלר עלתה על השני, בעזרתו של ביל. האגריד היה מוכן לצידו של האופנוע, נועץ מבטו בו.

"זה הוא? זה האופנוע של סיריוס?"

"אותו אחד" ענה האגריד, זורח ופניו למטה אל הארי, "והפעם האחרונה שאתה עלית על זה, הארי, יכולתי להתאים אותך לשכב בכף יד אחת!"

הארי לא יכול היה לעשות כלום, חוץ מלהיות קצת מושפל כשנכנס למכונית. זה מיקם אותו מספר מטרים למטה מהשאר: רון גיחך למראהו של הארי יושב שם כמו ילד קטן במכונית צעצוע. הארי דחס את תיק הגב שלו , למטה מתחת לרגליו, ושם את כלובה של הדוויג בין רגליו. זה היה **מאוד** לא נוח.

"ארתור עשה כאן קצת עבודה" אמר האגריד, קצת בהתעלמות מאי הנוחות של הארי. הוא הושיב את עצמו, רגל מכל צד, על האופנוע, אשר חרק במקצת, ושקע מספר סנטימטרים לקרקע. "יש לזה כמה טריקים בכידון שלו. דבר הזה היה רעיון שלי."

הוא הצביע עם אצבע עבה על כפתור סגול ליד מד המהירות.

"בבקשה תהיה זהיר, האגריד" אמר מר וויזלי אשר עמד לידו, מחזיק את המטאטא שלו. "אני עדיין לא בטוח שזה היה מומלץ וזה **ברור** שמשתמשים בזה רק במקרי חירום"

"הכל טוב, אז" אמר מודי. "כולם הֵיוּ מוכנים, בבקשה; אני רוצה שכולנו נעזוב באותו זמן בדיוק, או שכל נקודת ההסחה ת ֹאבד"

כולם טיפסו על מטאטאיהם.

"תחזיק חזק עכשיו, רון" אמרה טונקס, והארי ראה את רון זורק מבט חשאי ואשם ללופין לפני שמיקם את ידיו בשני צדדי מותניה של טונקס. האגריד הכניס לאופנוע חיים: הוא שאג כמו דרקון, והמכונית הצדדית החלה לרטוט.

"בהצלחה, כולם" צעק מודי. "נראה את כולכם בתוך בערך שעה במחילה. בספירת שלוש. אחת... שתיים... **שלוש**."

נשמעה שאגה גדולה מהאופנוע, והארי הרגיש שהמכונית הצדדית נוטה הצידה נטייה מסוכנת: הוא עלה דרך האוויר במהירות, עיניו התמלאו במעט דמעות, ושיערו עף אל אחורי ראשו. מסביבו מטאטאים המריאו גם כן; הזנבות הארוכים השחורים של הת'סטראלים הצליפו. רגליו, דחוסות במכונית הצדדית, בין כלובה של הדוויג ותיק הגב שלו, כבר כאבו והתחילו לאבד תחושה. כל כך גדולה הייתה האי נוחות שהוא חווה, שהוא כמעט שכח להסתכל בפעם האחרונה על דרך פריווט מספר ארבע; באותו זמן שהוא הסתכל מקצה המכונית הצדדית, הוא לא יכול היה לספר איזה תחושה זו הייתה. גבוה יותר וגבוה יותר הם טיפסו לתוך השמיים –

ואז, משום מקום, משום דבר, הם היו מוקפים. לפחות שלושים דמויות לבושות ברדס, תלויות באוויר, במעגל רחב שבמרכזו חברי המסדר היו, שכח –

צעקות, הבזקים של אור ירוק בכל צד: הארי נתן צעקה, והאופנוע הסתובב הצידה. הארי איבד כל תחושה של איפה הם היו: פנסי רחוב מעליו, צרחות מסביב, הוא נאחז במכונית הצד בכל כוחו. כלובה של הדוויג, אש המחץ, ותיק הגב שלו החליקו ממתחת לברכיו –

"לא – **הדוויג!**"

המטאטא הסתחרר לאדמה, הוא הצליח להשתלט רק על האחיזה ברצועת תיק הגב שלו וראש הכלוב כשהאופנוע התנדנד את הדרך למעלה שוב. שנייה של הקלה, ואז עוד הבזק של אור ירוק. התנשמת צווחה, ונפלה אל רצפת כלובה.

"לא – **לא!**"

האופנוע נחפז קדימה; הארי העיף מבט באוכלי מוות לבושי הברדס עת שהתפזרו כאשר האגריד הדף את המעגל שלהם.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

"הדוויג – הדוויג –"

אבל התנשמת שכבה חסרת תנועה ומעוררת רחמים כמו צעצוע על רצפת כלובה. הוא לא יכול היה להפנים את זה, וחרדתו כלפי האחרים הייתה עליונה. הוא העיף מבט מעבר לכתפו וראה המון אנשים זזים, הבזקי אור ירוק, שני זוגות אנשים על מטאטאים ממריאים משם הלאה אל המרחק, אבל הוא לא יכל להגיד מי הם היו –

"האגריד, אנחנו חייבים לחזור אחורה, אנחנו *חייבים* לחזור אחורה!" הוא צעק, מתגבר על השאגה הרועמת שנשמעה מהמנוע, שולף את שרביטו החוצה, מנגח את כלובה של הדוויג על הרצפה, מסרב להאמין שהיא מתה. "האגריד, הסתובב אחורה!"

"עבודה שלי היא להביא'תך לשם בטוח, הארי!" געה האגריד, והוא פתח את המשנק.

"עצור – עצור!" הארי צעק, אבל איך שהוא הסתובב אחורה שוב, שתי קרניים ירוקות חלפו ממש ליד אוזנו השמאלית: ארבעה אוכלי מוות חתכו מהמעגל ורדפו אחריהם, שואפים לגבו הרחב של האגריד. האגריד פנה, אבל אוכלי המוות התמידו עם האופנוע; עוד קללות נורו מאחוריהם, ועל הארי היה לשקוע נמוך בתוך המכונית הצדדית, כדי להתחמק מהן. מתפתל אנושות הוא בכה, "שתק!" וקרן אדומה נורתה משרביטו, בעוד היא בוקעת רווח בין ארבעת אוכלי המוות הרודפים כשהתפזרו כדי להתחמק ממנה.

"'חזיק חזק, הארי, זה כבר ילמד אותם!" שאג האגריד, והארי הסתכל למעלה בדיוק בזמן כדי לראות את האגריד לוחץ עם אצבע עבה על כפתור ירוק ליד מד הדלק.

קיר, קיר מוצק עשוי לבנים, התפרץ מתוך צינור האגזוז. מניף את צווארו, הארי ראה אותו מתרחב כדי להיות תלוי באמצע האוויר. שלושה מתוך אוכלי המוות פנו והתחמקו ממנו, אבל הרביעי לא היה כל כך בר מזל: הוא נעלם מהעין, ואז נפל כמו סלע מאחוריו, מטאטאו שבור לחתיכות. אחד מחבריו האט כדי להציל אותו, אבל הם והקיר המוטס נעלמו באפלה כשהאגריד נטה למטה כלפי הכידון והאיץ.

עוד קללות הרג עפו ליד ראשו של הארי משרביטי שני אוכלי המוות שנשארו; הם שאפו להרוג את האגריד. הארי הגיב בעוד קללות שיתוק: אדום וירוק התנגשו באמצע האוויר באמבטיה של גיצים רבגוניים, והארי חשב בפראיות על זיקוקים, ועל המוגלגים מתחת שלא היה להם שמץ של מושג על מה שקורה –

"הנה אנחנו שוב, הארי, תחזיק חזק!" צעק האגריד, והוא דחף כפתור שני. הפעם רשת גדולה התפרצה מהאגזוז של האופנוע, אבל אוכלי המוות היו מוכנים לזה. לא רק שהם פנו כדי להימנע ממנה, אלא שחברם שהאט כדי להציל את חברם חסר ההכרה הדביק אותם. הוא פרח פתאום מתוך החשיכה, ועכשיו שלושה מהם רדפו אחרי האופנוע, כולם יורים קללות אחריו.

"זה יעשה את זה, הארי, תחזיק חזק!" צעק האגריד, והארי ראה אותו מטיח את כל ידו על הכפתור הסגול ליד מד המהירות.

יחד עם השאגה הגועה שאין אפשרות לטעות בה, דרקון ירק אש, לבנה-כחולה רותחת, והאופנוע נורה קדימה כמו קליע, עם צליל של מתכת מכופפת. הארי ראה את אוכלי המוות נעלמים מראייה כדי להתחמק מהעקבות הקטלניות של האש, ובאותו זמן הרגישה המכונית הצדדית הטלטלות מבשרת רעות: מחברי המתכת שלה אל האופנוע התבקעו מכוח ההאצה של האופנוע.

"זה הכל בסדר פה, הארי!" צעק האגריד, נזרק אחורה עם כוח המהירות; אף אחד לא ניווט עכשיו, ומכונית הצד התחילה להתפתל באלימות, עת שנטה האופנוע.

"אני מטפל בזה, אתה שם הארי לא לדאוג!" צעק האגריד, ומתוך פנים מעילו שלף את המטריה הורודה הפרחונית.

"האגריד! לא! תן לי!"

"רפארו!"

הייתה חבטה מחרישת אזניים, ומכונית הצד נשברה לגמרי מהאופנוע: הארי האיץ קדימה, מונע על ידי הדחף של תעופת האופנוע, ואז המכונית הצדדית החלה לאבד גובה –

בייאוש הארי הצביע עם שרביטו על המכונית הצדדית וצרח, "ווינגארדיום לביוסה!"

המכונית הצדדית עלתה כמו פקק שעם שנורה מבקבוק שמפניה, אמנם לא היה זה אפשרי לכוון אותה, אבל עדיין הייתה באוויר: היו לו מספר שניות של הקלה, מכל מקום, שכן עוד קרני קללות נשלחו מאחוריו: שלושת אוכלי המוות סגרו עליו.

הארי יכל להרגיש את מכונית הצד מתחילה לשקוע שוב. מתכופף ככל שיכל, הוא מיקם אל אמצעם של הדמויות המתקדמות וצעק, "אימפדימנטה!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
הקללה הכתה באוכל המוות האמצעי בחזה; לרגע נראה שהיה מרוח באמצע האוויר בצורה חסרת היגיון, שנדמתה כאילו פגע במחסום בלתי נראה: אחד מחבריו כמעט התנגש בו –
אז מכונית הצד החלה לשקוע באוויר שקיעה רצינית, ואוכל המוות הנותר ירה קללה כל-כך קרוב להארי עד שהוא התחמק מתחת לשולי המכונית הצדדית, מוחץ שן בקצה המושב.
"אני בא, הארי, אני בא!"
יד ענקית תפסה את גב גלימתו של הארי והרימה אותו מחוץ למכונית הצד הצונחת, הארי משך את תיק הגב יחד איתו כשסחב את עצמו על גבי מושב האופנוע, ומוצא את עצמו גב-אל-גב עם האגריד. כשהם המריאו למעלה, הרחק משני אוכלי המוות הנותרים, הארי ירק דם מפיו, מצביע בשרביטו על מכונית הצד הנופלת, וצעק, "*קונפרינגו*".
קרביו התהפכו בתוכו לתוך כאב חד לאור העבודה שהדוויג התפוצצה זה עתה; אוכל המוות הקרוב ביותר לפיצוץ נשמט אחורה ממטאטאו ויצא מטווח ראייה; בן לווייתו נפל אחרוה ונעלם.
"הארי, אני מצטער, אני מצטער," ילל האגריד, "לא הייתי צריך שמה לנסות לאחות את זה בעצמי – אין לך שמה מקום –"
"זו לא בעיה, רק תמשיך לעוף!" צעק הארי חזרה, שעה ששני אוכלי מוות נוספים צפו מתוך האפלה, עטים קרוב יותר.
כאשר הקללות נורו וחצו את המרחב המעורבל שוב, האגריד נטה, ונסע בזיגזג: הארי ידע שהאגריד לא העז להשתמש בכפתור אש-הדרקון שוב, כשהארי מושב בכזאת אי-בטיחות.
הארי שלח לחש שיתוק על רודפיהם, זה אחר זה, בקושי מצליח לעכב אותם מאחוריהם. הוא ירה יריית מכשול נוספת: אוכל המוות הקרוב ביותר נטה בכדי להתחמק ממנה, וברדסו החליק, ובאורו האדום של לחש השיתוק הארי זיהה את הבעת פניו המוזרה של סטנלי שנפייק – סטן –
"*אקספליארמוס!*" הארי צעק.
"זה הוא, זה הוא, זה האחד האמיתי!"
אוכלי המוות עטויי-הברדס צעקו והגיעו להארי, חרף הסערה של מנוע האופנוע: ברגע הבא, שני הרודפים נפלו אחורה ונעלמו מן העין.
"הארי מה קרה?" שאג האגריד.
"אני לא יודע!"
אבל הארי פחד: אוכל המוות עטוי-הברדס צעק, "זה האחד האמיתי!": איך הוא יכול היה לדעת? הוא הביט סביב על האפלה הריקה כביכול והרגיש את איומה. איפה הם היו?
הוא קרטע סביב מושב האופנוע כדי למקם ראשו קדימה ונאחז בגב מעילו של האגריד.
"האגריד, תעשה את הקטע-של-אש-הדרקון שוב, בוא נעוף מכאן!"
"תחזיק חזק, אז, הארי!"
הייתה שאגה מחרישת אוזניים חורקת, והאש כחולה-לבנה נורתה מהאגזוז: הארי הרגיש שהוא קצת מחליק אחורה ממושבו. האגריד הועף אחורה כלפיו, בקושי מצליח לשמור אחיזתו על הכידון – "אני חושב שככה איבדנו אותם הארי, אני חושב שסיימנו את זה!" צעק האגריד.
אבל הארי לא השתכנע; פחד שרר בתוכו כשהסתכל ימינה ושמאלה אחר רודפים, שהיה בטוח שיבואו... *זה הוא... זה האחד האמיתי*.... הם אמרו את זה אחרי שהוא ניסה לפרק מנשק את סטן...
"אנחנו כמעט שם, הארי, אנחנו כמעט עשינו את זה!" צעק האגריד.
הארי הרגיש שהאופנוע צונח מעט, ובכל זאת האורות למטה על האדמה עדיין נראו כמו כוכבים.
אז, הצלקת שעל מצחו בערה כמו אש: כשאוכלי מוות הופיעו מכל צד של האופנוע, שני קללות הרג החמיצו את הארי במילימטרים, מושלכות מאחוריו –
ואז הארי ראה אותו. וולדמורט עף כמו עשן על הרוח, ללא עזרת מטאטא או ת'סטראל שיחזיקו אותו, נחשיתו-כמו פרצוף בוהק מתוך החשיכה, אצבעותיו הלבנות מניפות את שרביטו שוב –
האגריד שחרר שאגה של פחד וכיוון את האופנוע לצלילה אנכית.
נצמד בכל כוחו, הארי שלח כשפי שיתוק, שעפו באקראי אל תוך הלילה המסוחרר. הוא ראה גופה עפה ממנו והוא ידע שאחד מהם נפגע, אבל אז הוא שמע חבטה וראה ניצוצות עפים מהמנוע; האופנוע הסתחרר כנגד האוויר, לחלוטין חסר שליטה –
הבזקי אור ירוקים חלפו דרכם שוב. להארי לא היה מושג איזו דרך היא למעלה, איזו דרך היא למטה: צלקתו הייתה עדיין בוערת; הוא ציפה למות בכל שנייה. דמות עטוית-ברדס על מטאטא הייתה כחצי מטר ממנו, הוא ראה אותה מניפה את ידה –
"לא!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
בצעקה זועמת האגריד שיגר את עצמו מעל האופנוע על אוכל המוות; לחרדתו, הארי ראה את שניהם, האגריד ואוכל המוות, יוצאים מטווח ראייה, חיבור שני משקלם היה יותר מדי בשביל המטאטא – בקושי אוחז את האופנוע הצונח עם ברכיו, הארי שמע את וולדמורט צורח, "*שלי!*"

זה נגמר: הוא לא יכל לראות או לשמוע איפה וולדמורט היה; הוא הבליח מבט אל עבר אוכל מוות נוסף שעט מחוץ למסלול ושמע, "*אבדה* –"

כשהכאב מצלקתו של הארי הכריח את עיניו להיסגר, שרביטו פעל לפקודת עצמו. הארי הרגיש שהוא גורר את ידו סביב כמו מגנט גדול, ראה סילון של אש מוזהבת דרך עפעפיו החצי-סגורים, שמע צליל סדיקה וצעקת אימה. אוכל המוות הנותר צעק; וולדמורט צרח, "**לא!**" איכשהו הארי מצא את אפו שני סנטימטרים מכפתור אש-הדרקון. הוא חבט בו עם היד הפנויה-משרביט שלו והאופנוע ירה עוד להבות אל האוויר, מוטחות ישר כלפי האדמה.

"האגריד!" הארי קרא, אוחז באופנוע בכל כוחו. "האגריד – *אציו האגריד!*"

האופנוע האיץ, נשאב כלפי האדמה. עומד פנים מול פנים כלפי הכידון, הארי לא יכל לראות כלום חוץ מאורות גדולים הקרבים וקרבים: הוא עמד להתרסק, ולא היה דבר שהוא יכל לעשות בנוגע לכך. מאחוריו הגיעה עוד צווחה, "*שרביטך, סלווין, תן לי את שרביטך!*"

הארי הרגיש את וולדמורט לפני שראה אותו. מסתכל לצדדים, הוא הסתכל על עיניו האדומות והיה בטוח שזה יהיה הדבר האחרון שיראה: וולדמורט התכונן לקלל אותו עוד פעם אחת –

ואז וולדמורט נעלם. הארי הסתכל מטה וראה את האגריד שרוע על הקרקע מתחתיו. הוא דחף בחוזקה את הכידון, כדי להימנע מפגיעה בו, מגשש עבור המעצור, אבל עם התרסקות מחרידה ומחרישת אוזניים, הוא נמחץ לתוך אגם בוצי.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

פרק 5

לוחם בתבוסתו

"האגריד?"

הארי נאבק כדי להרים את עצמו מחוץ להריסות המתכת והעור שהקיפו אותו; ידיו שקעו מספר סנטימטרים במים בוציים כשהוא ניסה לעמוד. הוא לא הצליח להבין לאן וולדמורט נעלם וציפה שהוא יקפוץ מתוך האפלה בכל שנייה. משהו חם ורטוב טפטף במורד סנטרו ממצחו. הוא זחל מתוך האגם ומעד אל עבר הדבר הגדול החשוך על האדמה שהיה האגריד.

"האגריד? האגריד, דבר איתי –"

אבל הדבר הגדול לא מש ממקומו.

"מי שם? זה פוטר? האם אתה הארי פוטר?"

הארי לא זיהה את קול האדם. ואז אישה צעקה. "הם התרסקו. טד! התרסקו בגינה!"

ראשו של הארי שחה.

"האגריד," הוא חזר בטיפשות, וברכיו התעקמו.

הדבר הבא שידע שקרה היה הוא, שוכב על גבו על מה שהרגיש כמו כריות. ותחושה שורפת בצלעותיו ובזרועו הימנית. השן החסרה שלו גדלה מחדש, והצלקת על מצחו עדיין הלמה.

"האגריד?"

הוא פקח את עיניו וראה שהוא שכב על ספה בחדר ישיבה לא מוכר, מואר במנורות. תיק הגב שלו שכב על הרצפה מרחק קצר ממנו. אדם בהיר-שיער ובעל כרס גדולה צפה בהארי בחרדה.

" האגריד בסדר, בן," אמר האיש, "האישה מטפלת בו עכשיו. איך אתה מרגיש? משהו שבור? תיקנתי את צלעותיך, השן שלך, וזרועך. אני טד, דרך אגב, טד טונקס – אביה של דורה."

הארי התיישב מהר מדי, אורות קפצו אל מול עיניו והוא הרגיש חולה ומסוחרר.

"וולדמורט –"

"לאט, עכשיו," אמר טד טונקס, ממקם את ידו על כתפו של הארי ומושך אותו חזרה אל עבר הכריות. "ההתרסקות שעברת הייתה מסוכנת. מה קרה, בכל מקרה? משהו השתבש עם האופנוע? ארתור וויזלי שיפר אותו יתר על המידה? הוא ותעלולי המוגלגים שלו?"

"לא," אמר הארי וצלקתו פעמה שוב כמו פצע פתוח. "אוכלי מוות, הרבה מהם – נרדפנו על ידם –"

"אוכלי מוות?" אמר טד בחדות. "למה 'תה מתכוון, אוכלי מוות? חשבתי שהם לא ידעו שאתה מועבר הלילה, חשבתי –"

"הם ידעו," אמר הארי.

טד טונקס הסתכל למעלה אל התקרה, כאילו היה יכול לראות דרכה אל השמיים מעל.

"ובכן, אנחנו יודעים שכשפי ההגנה שלנו פועלים, נכון? הם לא יכולים להתקרב למרחק של מאה מטרים לכל כיוון."

עכשיו הארי הבין למה וולדמורט נעלם; זו הייתה הנקודה בה האופנוע עבר את מחסום הקסם של המסדר. הוא רק קיווה שהמחסום ימשיך לעבוד: הוא דמיין את וולדמורט, מרחק מאה מטרים מעליהם עת שדיברו, מחפש אחר דרך להבין את מה שהארי דמיין כבועה שקופה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
הוא נדנד את רגליו מהספה; הוא היה חייב לראות את האגריד במו עיניו לפני שיאמין שהוא בחיים. הוא בקושי נעמד, בכל אופן, כשהדלת נפתחה והאגריד נדחק דרכה, פרצופו מרוח בבוץ ודם, צולע מעט, אך באורח פלא בחיים.
"הארי!"
נוקש על שני שולחנות עדינים "ואדפידיסטרה", הוא מילא את הרצפה שביניהם בשני צעדים והוא משך את הארי לחיבוק שכמעט מחץ את צלעותיו המחודשות.
"אלוהים אדירים, הארי, איך אתה שמה יצאת מזה? חשבתי שהלך על שנינו."
"כן, גם אני. אני לא יכול להאמין –"
הארי הפסיק. הוא הבחין רק עכשיו באישה שנכנסה לחדר מאחורי האגריד.
"את!" הוא צעק, ודחף את ידו אל כיסו, אבל הכיס היה ריק.
"שרביטך כאן, בן," אמר טד, מקיש איתו על זרועו של הארי. הוא נפל ממש לידך, הרמתי אותו... וזו אשתי עליה אתה צועק."
"הו, אני – אני מצטער."
כשהיא נכנסה לחדר, גברת טונקס דמתה לאחותה בלטריקס, וזה נהפך להרבה פחות בולט: שיערה היה חום בהיר ועיניה היו רחבות יותר וחמימות יותר.
אף על פי כן, היא נראתה קצת מתנשאת לאחר קריאתו של הארי.
"מה קרה לביתנו?" היא שאלה. "האגריד אמר שארבו לכם; איפה נימפדורה?"
"אני לא יודע," אמר הארי. "אנחנו לא יודעים מה קרה לאף אחד אחר."
היא וטד שינו הבעות. ערבוב של פחד ואשמה מילא את הארי למראה הבעותיהם, אם מישהו מהאחרים מת, זו הייתה אשמתו, אשמתו המלאה. הוא הסכים לתוכנית, הוא נתן להם את שערותיו...
"מפתח המעבר," הוא אמר, נזכר בהכל בפתאומיות. "אנחנו חייבם לחזור למחילה ולגלות – אז אנחנו נוכל לשלוח לכם אות, או טונקס, כלומר דורה, תוכל, ברגע שהיא –"
"דורה תהיה בסדר, 'דרומדה," אמר טד. "היא יודעת מה לעשות. היא הייתה בהמון מקומות לחוצים עם ההילאים. מפתח המעבר ממש כאן," הוא הוסיף להארי. "הוא אמור לעזוב תוך שלוש דקות, אם אתם רוצים לקחת אותו."
"כן, אנחנו רוצים," אמר הארי. הוא אחז בתיק הגב שלו, מנדנד אותו לכתפיו. "אני –" הוא הסתכל אל גברת טונקס, ברצון להתנצל על המצב המפחיד שאיתו עזב אותה ועל שהרגיש כה אחראי בנוראיות, אבל אף מילה עלתה לו על הדעת כך שהוא לא נראה ריקני וצבוע.
"אני אגיד לטונקס – דורה – לשלוח אות, כאשר היא... תודה על שהצלתם אותנו, תודה על הכל, אני –"
הוא שמח לעזוב את החדר ולעקוב אחר טד טונקס אל מסדרון קצר ולתוך חדר-שינה. האגריד בא אחריהם, מתכופף נמוך כדי להתחמק מהטחת ראשו במשקוף הדלת.
"הנה זה, בן. זה מפתח המעבר."
אדון טונקס הצביע על מברשת שיער קטנה ומוכספת ששכבה על שולחן איפור.
"תודה," אמר הארי, מתקרב אל המקום כדי לשים אצבע עליו, מוכן לעזוב.
" חכה רגע," אמר האגריד, מסתכל סביב. "הארי, איפה הדוויג?"
"היא... היא נפגעה," אמר הארי.
התפישה הכתה בו: הוא התבייש בעצמו כשהדמעות מילאו את עיניו. התנשמת הייתה בת לווייתו, הקשר היחיד והגדול שלו לעולם הקוסמים, בזמן שהיה מחויב לחזור אל הדרסלים.
האגריד הושיט יד גדולה וחיבק את הארי בכאב על הכתף.
"לא משנה," הוא אמר בצרידות, "לא משנה, היו לה חיים ארוכים ומאושרים –"
"האגריד!" אמר טד טונקס באזהרה, כשמברשת השיער זהרה בתכלת, והאגריד הצליח לשים את אצבעו על המברשת בדיוק בזמן.
עם טלטול בקרביו, כאילו שנמשך בוו ומוט קדימה, הארי נדחף אל תוך כלום, מסתובב בצורה בלתי ניתנת לשליטה, אצבעו מודבקת למפתח המעבר, כשהוא והאגריד התעופפו הרחק מאדון טונקס. שנייה אחר כך, כפות רגליו של הארי הוטחו על אדמה קשיחה והארי נפל על ידיו וברכיו בחצר המחילה. הוא שמע צרחות. זורק הצידה את מברשת השיער הלא-זוהרת-יותר, הארי נעמד, מתנדנד במקצת, וראה את גברת וויזלי וג'יני רצות במורד המדרגות, דרך הדלת האחורית, שעה שהאגריד, שהתמוטט גם הוא בנחיתה, הרים את עצמו במאמץ רב.
"הארי? אתה ההארי האמיתי? מה קרה? היכן האחרים?" בכתה גברת וויזלי.
"למה את מתכוונת? אף אחד אחר לא חזר?" הארי התנשם.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
התשובה הייתה חרוטה על פרצופה החיוור של גברת וויזלי.
"אוכלי המוות חיכו לנו," סיפר לה הארי, "היינו מוקפים מהרגע שעזבנו – הם ידעו שזה היה הלילה – אני לא יודע מה קרה לשאר, ארבעה מהם רדפו אחרינו, זה היה כל מה שיכולנו לעשות כדי להתחמק, ואז וולדמורט תפס אותנו –"
הוא יכול היה לשמוע את הצליל האני-צודק בקולו, הטענה שלה להבין למה הוא לא ידע מה קרה לבניה, אבל –
"תודה לאל שאתה בסדר," היא אמרה, מושכת אותו אל חיבוק שהוא הרגיש לא ראוי לו.
"אין לך במקרה איזה ברנדי שמה מולי?" שאל האגריד טיפה ברעד, "לצרכים רפואיים?"
היא יכלה לזמן את זה בעזרת קסם, אבל כשמיהרה אל עבר הבית המכופף, הארי ידע שהיא רצתה להסתיר את פניה. הוא פנה לג'יני והיא החזירה אליו בקשה למידע לא-ידוע.
"רון וטונקס היו אמורים לחזור ראשונים, אבל הם פספסו את מפתח המעבר שלהם, זה חזר בלעדיהם," היא אמרה, מצביעה על פחית שמן חלודה ששכבה על הרצפה בקרבתם. "וזה," היא הצביעה על נעל ספורט עתיקה, "היה אמור להיות של אבא ופרד. הם היו אמורים להיות שניים. אתה והאגריד הם השלישיים ו-" היא בדקה את שעונה, "אם הם הצילחו, ג'ורג' ולופין צריכים להיות פה בתוך דקה."
גברת וויזלי הופיעה בשנית סוחבת בקבוק של ברנדי, אותו נתנה להאגריד. הוא חלץ את פקק הבקבוק, ושתה את הברנדי במכה אחת.
"אמא!" צעקה ג'יני, מצביעה על נקודה מספר מטרים קדימה.
אור כחול הופיע באפילה: זה גדל גדול יותר ובוהק יותר, ולופין וג'ורג' הופיעו, מסתחררים ונופלים.
הארי ידע מיד שהיה משהו לא טוב: לופין תמך בג'ורג' שהיה מחוסר הכרה, ושפניו היו מכוסים בדם.
הארי רץ קדימה ותפס את רגליו של ג'ורג'. יחד, הוא ולופין סחבו את ג'ורג' אל תוך הבית, דרך המטבח לסלון, שם הניחו אותו על הספה. כשאור המנורה האיר את פניו של ג'ורג', ג'יני התנשמה וקיבתו של הארי התהפכה: אחת מאוזניו של ג'ורג' הייתה חסרה. צד ראשו וצווארו היו מכוסים בדם אדום ורטוב.
לא הרבה זמן חלף וגברת וויזלי רכנה מעל בנה, כשאר לופין משך את הארי, לא מאוד בעדינות, חזרה למטבח, שם האגריד עדיין ניסה להקל על גודלו בדלת האחורית.
"אוי!" אמר האגריד בכעס, "בוא נלך עליו! בוא נלך על הארי!".
לופין התעלם ממנו.
"איזה יצור ישב בפינה בפעם הראשונה שהארי פוטר ביקר במשרדי בהוגוורטס?" הוא אמר, מותיר את הארי קצת המום. "ענה לי!"
"אה – גרינדלו במיכל, לא?"
לופין עזב את הארי ונפל אחורה אל עבר מזנון המטבח.
"מה זה היה עכשיו כאן?" שאג האגריד.
"אני מצטער, הארי, אבל הייתי חייב לבדוק," אמר לופין בתמציתיות. "הוסגרנו. וולדמורט ידע שאתה עובר הלילה, והאנשים היחידים שיכלו לספר לו היו מעורבים ישירות לתוכנית. יכולת להיות מתחזה."
"אז למה 'תה לא בודק אותי פה?" התנשם האגריד, עדיין נתון למאבק עם הדלת.
"אתה חצי-ענק," אמר לופין, מסתכל למעלה אל האגריד. "שיקוי הפולימצי מעוצב לשימוש אנושי בלבד."
"אף אחד מהמסדר היה מספר לוולדמורט שאנחנו אמורים לעבור הלילה," אמר הארי. הרעיון היה נוראי מבחינתו, הוא לא יכול היה להאמין לזה לגבי כל אחד מהם.
"וולדמורט תפס רק אותי לקראת הסוף, הוא לא ידע איזה אחד אני הייתי. אם הוא היה מעורב בתכנית, הוא היה יודע מההתחלה שאני הייתי האחד עם האגריד."
"וולדמורט תפס אתכם?" אמר לופין חדות. "מה קרה? איך הצלחתם לברוח?"
הארי הסביר איך אוכלי המוות שרדפו אחריהם זיהו אותו כהארי האמיתי, איך הם זנחו את המרדף, איך הם כנראה זימנו את וולדמורט , ממש לפני שהוא והאגריד הגיעו אל מקום המחסה בבית הוריה של טונקס.
"הם זיהו אותך? אבל איך? מה עשית?"
"אני..." הארי ניסה להיזכר; כל המסע נראה לו כטשטוש של בהלה ובלבול. "ראיתי את סטן שנפייק... אתה יודע, הבחור שהיה הכרטיסן של אוטונוס הלילה? ואני ניסיתי לפרק אותו מנשק במקום – טוב, הוא לא יודע מה עושה, נכון? הוא בטוח קולל בקללת אימפריוס!"
לופין נראה מזועזע.
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"הארי, הזמנים של פירוק מנשק הם עבר! האנשים האלה מנסים ללכוד ולהרוג אותך! לפחות תשתק, אם אתה עוד לא בשל להרוג!"
"היינו מאות מטרים באוויר! סטן לא שולט על עצמו, ואם הייתי משתק אותו הוא היה נופל ומת, -בדיוק כאילו הייתי משתמש באבדה קדברה! אקספליארמוס הציל אותי מוולדמורט לפני שנתיים," הארי הוסיף בהתרסה. לופין הזכיר לו את זכריה סמית הלגלגני מהפלפאף, שלעג להארי בהבעת רצונו ללמד את צבא דמבלדור איך לפרק מנשק.
"כן, הארי," אמר לופין, באיפוק כואב, "ומספר גדול של אוכלי מוות שהיו עדים לזה קורה! סלח לי, אבל זה היה מהלך מאוד לא רגיל אז, תחת האיום הקרב ובא של מוות. לחזור על כך שוב לפני אוכלי מוות אשר גם היו עדים או שמעו על המקרה הראשון היה קרוב להתאבדות!"
"אז אתה חושב שהייתי צריך להרוג את סטן שנפייק?" אמר הארי בכעס.
"ברור שלא," אמר לופין, "אבל אוכלי מוות – ובכנות, הרבה אנשים! – היו מצפים ממך לתקוף חזרה! אקפליארמוס הוא לחש שימושי, הארי, אבל אוכלי מוות כנראה חושבים שזה "מהלך החתימה שלך", ואני דוחק בך לא לתת להם להמשיך לחשוב כך!"
לופין גרם להארי להרגיש אידיוטי, ועדיין היה גרגר של התנגדות בתוכו.
"אני לא אפוצץ אנשים מחוץ לדרכי רק בגלל שהם שם," אמר הארי. "זו עבדותו של וולדמורט."
תשובתו של לופין אבדה: סוף-כל-סוף כשהצליח בדחיקת עצמו דרך הדלת, האגריד התנודד אל כיסא וישב; זה התמוטט מתחתיו. בהתעלמות מערבוב קללותיו והתנצלויותיו, הארי פנה אל לופין שוב.
"ג'ורג' יהיה בסדר?"
כל אכזבתו של לופין מהארי, נראתה כאילו נעלמה כשנשאלה השאלה.
"אני חושב שכן, אף-על-פי שאין סיכוי להחזיר את האוזן שלו, אחרי שהיא קוללה –"
הייתה מריבה בחוץ. לופין צלל אל הדלת האחורית; הארי ניתר מעל רגליו של האגריד ורץ במלוא המהירות אל החצר.
שתי דמויות הופיעו בחצר, וכשהארי רץ לעברם הוא הבין שאלה היו הרמיוני, שחזרה להופעתה הרגילה, וקינגסלי, שניהם אוחזים בקולב מעילים עקום, הרמיוני שלחה עצמה אל זרועותיו של הארי, אבל קינגסלי לא הראה שום עונג במראה של כל אחד מהם. מעבר לכתפה של הרמיוני הארי ראה אותו מניף שרביטו וממקם אותו אל מול חזהו של לופין.
"המילים האחרונות שאלבוס דמבלדור אמר לשנינו!"
"'הארי הוא התקווה הכי טובה שיש לנו. תבטחו בו,'" אמר לופין בנינוחות.
"בסדר, בסדר!" אמר קינגסלי מחזיר את שרביטו חזר אל כיס גלימתו, "אבל מישהו הסגיר אותנו! הם ידעו, הם ידעו שזה היה הלילה!"
"כך זה נראה," השיב לופין, "אבל נראה שהם לא תפשו שיהיו שבעה הארים"
"נחמה קטנה!" רטן קינגסלי. "מי עוד חזר?"
"רק הארי, האגריד, ג'ורג' ואני."
הרמיוני חנקה יללה מתחת לידה.
"מה קרה לך?" לופין שאל את קינגסלי.
"עקבו אחריי חמישה, פגעתי בשניים, כנראה הרגתי אחד," קיגנסלי גולל את הסיפור, "וראינו את אתה-יודע-מי גם, הוא הצטרף למרדף בחצי הדרך אבל נעלם די מהר. רמוס, הוא יכול –"
"לעוף," השלים הארי. "ראיתי אותו גם. הוא בא אחרי האגריד ואחריי."
"אז זאת התשובה לשאלה למה הוא נעלם, לעקוב אחריך!" אמר קינגסלי, "לא יכולתי להבין למה הוא נעלם. אבל מה גרם לו לשנות מטרות?"
"הארי התנהג קצת יותר מדי בטוב לב לסטן שנפייק," אמר לופין.
"סטן?" חזרה הרמיוני. "אבל חשבתי שהוא היה באזקבאן?"
קינגסלי צחק צחוק עגמומי.
"הרמיוני, בטוח הייתה בריחה המונית שהמשרד השתיק. ברדסו של טרייבר נפל כשקיללתי אותו. הוא אמור להיות בפנים גם-כן. אבל מה קרה לך, רמוס? איפה ג'ורג'?
"הוא איבד אוזן," אמר לופין.
"איבד או -- ?" חזרה הרמיוני בקול גבוה.
"עבודתו של סנייפ," אמר לופין.
"*סנייפ?*" צעק הארי. "לא אמרת ש –"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"הוא איבד את הברדס במהלך הקרב. סקטומסמפרה תמיד הייתה המומחיות של סנייפ. אני מקווה שאני יכול להגיד שהחזרתי לו חזרה במתינות, אבל זה היה כל שיכולתי לעשות כדי לשמור את ג'ורג' על המטאטא אחרי שנפצע. הוא איבד כל כך הרבה דם."
דממה נפלה בין ארבעתם כשהם הסתכלו למעלה לשמיים. לא היה אף סימן לתזוזה; הכוכבים נעצו מבטם חזרה, לא מנצנצים, אדישים, לא מוסתרים על ידי כל גורם שהוא. היכן היה רון? היכן היו פרד ומר וויזלי? איפה היו ביל, פלר, טונקס, עין-הזעם, ומנדנגוס?
"הארי, תן כאן יד!" קרא האגריד בצרידות מן הדלת, בה הוא נתקע שוב. שמח לעשות משהו, הארי משך אותו לחופשי, פונה דרך המטבח הריק חזרה לסלון, היכן שגברת וויזלי וג'יני עדין פיקחו על ג'ורג'. גברת וויזלי הצליחה לעצור את הדימום שלו עכשיו, ובאור המנורה הארי ראה חור נקי ופעור איפה ששאוזנו של ג'ורג' הייתה.
"איך הוא?"
גברת וויזלי הסתכלה סביב ואמרה, "אני לא יכולה לגרום לה לצמוח מחדש, לא כאשר היא הוסרה על ידי קסם אפל, אבל זה היה יכול להיות הרבה יותר גרוע.... הוא בחיים."
"כן," אמר הארי. "תודה לאל."
"שמעתי מישהו נוסף בחצר?" ג'יני שאלה.
"הרמיוני וקיגנסלי," אמר הארי.
"תודה לאל," ג'יני לחשה.הם הסתכלו אחד בשנייה; הארי רצה לחבק אותה, להחזיק אותה; הוא אפילו לא החשיב בהרבה את העובדה שגברת וויזלי הייתה שם, אבל לפני שהוא אפילו יכל לפעול עם הדחף, הייתה התרסקות גדולה מהמטבח.
"אני אוכיח מי אני, קינגסלי, אחרי שאראה את בני, עכשיו עוף מדרכי אם אתה יודע מה טוב בשבילך!"
הארי מעולם לא שמע את מר וויזלי צועק ככה בעבר. הוא התפרץ לסלון, קרחתו חלקה ובוהקת מיוזעת, משקפיו נוטים הצידה, פרד מאחוריו, שניהם חיוורים, אבל לא פצועים.
"ארתור!" התייפחה גברת וויזלי. "הו, תודה לאל!"
"איך הוא?"
מר וויזלי זרק את ברכיו ליד ג'ורג'. בפעם הראשונה מאז שהארי הכיר אותו, פרד נראה כאילו אין לו מילים. הוא פער את פיו מאחורי הספה, למראה פצע אחיו התאום, כאילו לא האמין למה שראה.
יתכן שהתעורר למשמע הגעתם של פרד ואביהם, ג'ורג' התנועע.
"איך אתה מרגיש, ג'ורג'י?" לחשה גברת וויזלי.
אצבעותיו של ג'ורג' גישש אל צד ראשו.
"אַנָכִי," הוא מלמל.
"מה לא בסדר איתו?" קרקר פרד, נראה מפוחד. "מוחו הושפע?"
"אנכי," חזר ג'ורג',פוקח את עיניו ומסתכל למעלה אל אחיו. "אתה מבין... אני לא מאוזן. לא *מאוזן*, 'בנת פרד?"
גברת וויזלי התייפחה קשה יותר מאי פעם. צבע הציף את פרצופו החיוור של פרד.
"מעורר רחמים," הוא אמר לג'ורג'. "מעורר רחמים! עם כל העולם הרחב של הומור המתקשר-לאוזניים לפניך, הלכת על *לא מאוזן*?"
"אה ובכן," אמר ג'ורג', מחייך לעבר אמו הספוגה בדמעות. "עכשיו תוכלי להבדיל בינינו, אמא."
הוא הביט סביב.
"הי, הארי – אתה הארי, נכון?"
"כן, זה אני," אמר הארי, מתקרב אל עבר הספה.
"טוב, לפחות אתה יצאת מזה בשלום," אמר ג'ורג'. "למה רון וביל לא מצטופפים גם כן ליד מיטתי?"
"הם עדיין לא הגיעו, ג'ורג'," אמר אדון וויזלי. חיוכו של ג'ורג' דהה. הארי העיף מבט לעברה של ג'יני ורמז לה להתלוות אליו החוצה. כשהם עברו דרך המטבח היא אמרה בלחש:
"רון וטונקס כבר היו צריכים להגיע. אין להם דרך ארוכה; ביתה של דודה מיוריאל לא רחוק מפה."
הארי לא הגיב. הוא ניסה להימנע מהפחד מאז שהגיע למחילה, אבל עכשיו זה אפף אותו, כאילו שהפחד זוחל על עורו, פועם בחזה שלו, מכביד על גרונו. כשהם ירדו במדרגות לכיוון החצר החשוכה, ג'יני אחזה את ידו.
קינגסלי התהלך הלוך ושוב, מסתכל לכיוון השמיים בכל פעם שהסתובב.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
הארי נזכר בדוד ורנון מתהלך בסלון, הדבר נראה כאילו קרה לפני מיליון שנה. האגריד, הרמיוני ולופין עמדו יחד, מביטים גם הם בשמיים. אף אחד מהם לא הסתובב כשהארי וג'יני הצטרפו אל ערב-החג השקט שלהם.
נראה היה שהדקות נהפכו לשנים. כל משוב רוח קל גרם להם לקפוץ ולהביט על כל שיח מרשרש או עץ גינה בתקווה שאחד מחברי המסדר יצא מהעלים ללא שום פגע – ואז, בפתאומיות מבהילה, קצת מעליהם הם הבחינו במטאטא, לכיוון הקרקע –
"זה הם!" צעקה הרמיוני.
טונקס נחתה בהחלקה ארוכה ששלחה אפר ואבנים לכל הכיוונים.
"רמוס!" טונקס בכתה כשעזבה את המטאטא ונכנסה לזרועותיו של לופין. פרצופו היה יציב ולבן: נראה שהוא לא יכול היה לדבר, רון מעד במבוכה לכיוון הארי והרמיוני.
"אתה בסדר," הוא מלמל, לפני שהרמיוני עפה אליו וחבקה אותו בחוזקה.
"חשבתי – חשבתי –"
"אני בסדר גמור," אמר רון, טופח על גבה. "אני בסדר."
"רון היה מצוין," אמרה טונקס בלבביות, עוזבת את לופין. "נהדר. הוא שיתק את אחד מאוכלי המוות, ישר לפנים, וכשאתה מנסה לפגוע במטרה נעה כשאתה על מטאטא –"
"באמת?" אמרה הרמיוני, מרימה את מבטה אל רון וזרועותיה עדיין על צווארו.
"תמיד מפתיע," הוא אמר בחופשיות וקצת כעס. "אנחנו האחרונים?"
"לא," אמרה ג'יני, "אנחנו עדיין מחכים לביל ופלר ולעין-הזעם ולמנדנגוס. אני הולכת לומר לאבא ואמא שאתה בסדר, רון-"
היא רצה לתוך הבית.
"אז למה התעכבתם? מה קרה?" לופין נשמע קצת כועס על טונקס.
"בלטריקס," אמרה טונקס. "היא רוצה לתפוס אותי כמעט באותה מידה שהיא רוצה לתפוס את הארי, רמוס, היא ניסתה להרוג אותי. אני מקווה שאני אתפוס אותה, אני חייבת לה. אבל בהחלט פגענו ברודולפוס... ואז הגענו לדודה של רון, מיוריאל, והחמצנו את מפתח-המעבר שלנו והיא התעצבנה עלינו –"
שריר קפץ בלסת של לופין. הוא הנהן, אך נראה היה שהוא לא מסוגל לומר שום דבר.
"אז מה קרה לקבוצות שלכם?" טונקס שאלה, פונה להארי, הרמיוני, וקינגסלי.
הם סיפרו על הנסיעות שלהם, אך במשך כל הזמן הזה, ההיעדרות המתמשכת של ביל, פלר, עין-הזעם, ומנדנגוס כיסתה אותם בכפור, שקשה להתעלם מנשיכותיו הקרות.
"אני מוכרח לחזור לרחוב דאונינג, הייתי צריך להיות שם כבר לפני שעה," אמר קינגסלי לבסוף, אחרי מבט סוחף לעבר השמיים. "תיידעו אותי כשהם יחזרו."
לופין הנהן. מנפנף לשלום לאחרים, קינגסלי הלך בתוך החשכה לכיוון השער. הארי חשב שהוא שמע *פופ* חלש כשקינגסלי התעתק ממש מעבר לגבול המחילה.
אדון וגברת וויזלי ירדו במהירות את המדרגות האחוריות, וג'יני מאחוריהם. שני ההורים חיבקו את רון לפני שהם פנו ללופין וטונקס.
"תודה לכם," אמרה גברת וויזלי, "ששמרתם על בנינו."
"אל תהי טיפשה, מולי," אמרה טונקס מיד.
"מה שלום ג'ורג'?" שאל לופין.
"מה קרה לג'ורג'?" רון הגביר את קולו.
"הוא איבד-"
אך המשך המשפט של גברת וויזלי טבע בפריצות הבכי של כולם. ת'סטראל שנראה לעיניהם, נחת לא רחוק מהם. ביל ופלר החליקו מגבו של הפגעסוס, מלוכלכים אך ללא כל פגע.
"ביל! תודה לאל, תודה לאל-"
גברת וויזלי רצה לעברם, אך ביל חיבק אותה בחפיזות. הוא הביט ישירות בעיניו של אביו, ואמר, "עין-הזעם מת."
אף אחד לא דיבר, אף אחד לא זז. הארי חש שמשהו בתוכו נפל, נפל על האדמה, ועוזב את גופו לנצח.
"ראינו את זה," אמר ביל; פלר הנהנה, ודמעות זהרו על לחייה דרך האור שבה מחלון המטבח. "זה קרה מיד אחרי שחתכנו את המעגל: עין-הזעם ודאנג היו קרובים אלינו, הם גם נסעו צפונה. וולדמורט – הוא יכול לעוף – רדף אחריהם. דאנג נבהל, אני שמעתי אותו בוכה, עין-הזעם ניסה להרגיע אותו, אבל הוא

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
התעתק. הלחש של וולדמורט פגע בפניו של עין-הזעם, הוא מעד קדימה מהמטאטא שלו ו... לא יכולנו לעשות שום דבר, פשוט כלום, רדפו אחרינו שישה מהם-"
קולו של ביל נשבר.
"וודאי שלא יכולתם לעשות שום דבר," אמר לופין.
כולם הביטו אחד על השני. הארי עוד לא עיכל את זה. עין-הזעם מת; לא יכול להיות... עין-הזעם, כל כך קשוח, כל כך אמיץ, השורד המושלם...
בסוף נראה היה שכולם הבינו את זה, למרות שאף אחד לא אמר את זה. לא היה טעם לחכות בחצר לעוד זוג שיגיע, ובשקט הם נכנסו אחרי אדון וגברת וויזלי למחילה, ואז הם נכנסו לסלון, וראו את פרד וג'ורג' צוחקים שם.
"מה קרה?" אמר פרד, סורק את פניהם כשהם נכנסו, "קרה משהו? מי--?"
"עין-הזעם," אמר אדון וויזלי, "מת."
חיוכם של התאומים נהפך לעווית של הלם. אף אחד לא ידע מה לעשות. טונקס בכתה לתוך ממחטה: היא הייתה קרובה לעין-הזעם, הארי ידע, היא הייתה בת-חסותו האהובה ממשרד הקסמים. האגריד, שהתיישב על הרצפה בפינה, מפני ששם יכול היה לשבת בנינוחות, טפח על עיניו עם ממחטה בגודל מפת-שולחן.
ביל חצה את הסלון על עבר המזנון ומשך בקבוק של וויסקי-אש, וכמה כוסות.
"הנה," הוא אמר ועם נפנוף שרביט, הוא שלח שתים-עשרה כוסות מלאות שהמריאו בחדר לכל אחד מהם, והם החזיקו את כל הכוסות גבוה. "עין-הזעם."
"עין-הזעם," כולם אמרו, ושתו.
"עין-הזעם," הדהד קולו של האגריד, קצת מאוחר מדי, בגיהוק. וויסקי-האש צרב בגרונו של הארי. זה שרף את כל הדרך חזרה אל תוכו, מפיג את חוסר התחושה, והרגשת האין-סיכוי, אשר ירו בו חזרה עם משהו שהיה כמו אומץ לב.
"אז מנדנגוס נעלם?" אמר לופין, שרוקן את כוסו במכה אחת.
האווירה השתנתה באחת. כולם נראו מתוחים, צופים בלופין, ורוצים שהוא ימשיך, כך נראה להארי, פוחדים ממה שהם עלולים לשמוע.
"אני יודע מה אתה חושב," אמר ביל, "ואני תהיתי לגבי כך גם, בדרכי חזרה הנה, משום שזה היה נראה כאילו הם חיכו לנו, נכון? אבל לא ייתכן שמנדנגוס הסגיר אותנו. הם לא ידעו שיהיו שבעה הארים, זה בלבל אותם ברגע שהופענו, ולמקרה ששכחת מנדנגוס הוא זה שהציע את העניין הקטן של תחבולה. למה לו לספר להם את נקודת המפתח? אני חושב שדאנג נבהל, זה טבעי. הוא לא רצה לבוא כבר מההתחלה, אבל עין-הזעם הכריח אותו, ואתה-יודע-מי הלך ישר אליהם. זה מספיק כדי לגרום לכל אחד להיבהל."
"אתה-יודע-מי פעל בדיוק כמו שעין-הזעם ציפה שיפעל," אמרה טונקס. "עין-הזעם אמר שהוא יצפה שההארי האמיתי יבוא עם הקשוח והמיומן ביותר שבהילאים. הוא רדף אחרי עין-הזעם בתחילה, וכשמנדנגוס ברח הוא החליף לקינגסלי ..."
"כן, זה ב'מת כל כך טוף," זעפה פלר, "אבל זה אדיין לא מזביר איך א'ם ידעו שאנחנו מעבירים את 'ארי הלילה, לא? מישהו היה חייב ל'יות חסר זהירות. מישו בטח פלט את התאריך מהפה שלו לאדם זר. זה האסבר היחיד לאיך א'ם היו יכולים לדעת את התאריך אבל לא את כל התוכנית."
היא הסתכלה סביב אל כולם, שובלי דמעות עדיין חרוטים על פניה היפים, מנסה לראות אם מישהו מהם מנסה לסתור אותה. אף אחד לא סתר. הצליל היחיד ששבר את השקט היה הגיהוקים של האגריד מאחורי הממחטה שלו. הארי הסתכל אל האגריד, שהרגע סיכן את חייו שלו כדי לשמור על אלה של הארי – האגריד, אותו אהב, בו בטח, אשר הלך שולל ונתן לוולדמורט מידע מכריע ובתמורה קיבל ביצת דרקון...
"לא," אמר הארי בקול רם, וכולם הסתכלו אליו, מופתעים: וויסקי-האש נראה כאילו הגביר את קולו.
"אני מתכוון... אם מישהו עשה טעות," המשיך הארי "ופלט משהו בטעות, אני יודע שהוא לא התכוון לזה. זו לא אשמתו," הוא חזר, שוב קצת יותר בקול רם מקולו הרגיל. "אנחנו חייבים לסמוך אחד על השני. אני סומך על כולכם. אני לא חושב שמישהו בחדר הזה אי פעם ימכור אותי לוולדמורט."
עוד שקט שרר אחרי מילותיו. הם הסתכלו עליו; הארי הרגיש שחם לו קצת שוב, והוא שתה עוד קצת וויסקי-אש. כאשר שתה, הוא חשב על עין-הזעם. עין-הזעם תמיד חיבל בנכונותו של דמבלדור לבטוח באנשים.
"יפה אמרת, הארי," אמר פרד בצורה לא צפויה.
"כן, שמעו, שמעו," אמר ג'ורג', בחצי מבט לפרד, פינת פיו רעדה.
פניו של לופין הביעו הבעה מוזרה כשהסתכל אל הארי. זה היה קרוב לרחמים.
"אתה חושב שאני שוטה?" תבע הארי.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"לא, אני חושב שאתה כמו ג'יימס," אמר לופין, "אשר התייחס לחוסר-אמון בחברים, כאי-כבוד בוטה."
הארי ידע שלופין התכוון לכך: לכך שאביו הוסגר על ידי חברו פיטר פטיגרו. הוא הרגיש זעם בלתי רצוני. הוא רצה להתווכח, אבל לופין הסיט את מבטו ממנו, הניח את כוסו על הגלריה, ופנה לביל, "יש עבודה לעשות. אני יכול לשאול את קינגסלי אם –"
"לא," אמר ביל לאלתר, "אני אעשה את זה, אני אבוא."
"לאן אתם הולכים?" אמרו טונקס ופלר יחד.
"גופתו של עין-הזעם," אמר לופין, "אנחנו צריכים לאושש אותה."
"זה לא יכול -- ?" התחילה גברת וויזלי עם מבט מתחנן בעיניים.
"לחכות?" אמר ביל, "לא, אלא אם כן את מעדיפה שאוכלי המוות ייקחו אותה?"
אף אחד לא דיבר. לופין וביל נפרדו ועזבו.
השאר הפילו עצמם לתוך כיסאות, כולם חוץ מהארי, שנשאר לעמוד. הפתאומיות והשלמות של המוות היו איתם כאילו היו מוחשיות.
"אני גם חייב ללכת," אמר הארי.
זוגות העיניים המזועזעות הסתכלו עליו.
"אל תהיה שוטה, הארי," אמרה גברת וויזלי, "על מה אתה מדבר?"
"אני לא יכול להישאר כאן."
הוא שפשף את מצחו; הוא עקץ שוב, הוא לא הכאיב ככה כבר יותר משנה.
"אתם כולכם נתונים לסכנה, שעה שאני כאן. אני לא רוצה –"
"אבל אל תהיה שוטה!" אמרה גברת וויזלי. "כל העניין של הלילה היה להביא אותך לכאן בטוח, ותודה לאל, זה עבד. ופלר הסכימה להתחתן כאן במקום בצרפת, ארגנו הכל כדי שנוכל להישאר יחד ולהשגיח עליך –"
היא לא הבינה; היא גרמה לו להרגיש רע יותר, לא טוב יותר.
"אם וולדמורט יגלה שאני כאן –"
"אבל למה שיגלה?" שאלה גברת וויזלי.
"יש תריסר מקומות שאתה עלול להימצא בהם, הארי," אמר מר וויזלי. "אין לו שום דרך לדעת באיזה בית בטוח אתה נמצא."
"זה לא אני שלו אני דואג!" אמר הארי.
"אחנו יודעים," אמר מר וויזלי חרישית, "אבל זה יעשה את מאמצינו הלילה חסרי טעם אם תעזוב."
"אתה לא הולך שמה לשומקום," נהם האגריד. "אלוהים אדירים, הארי, אחרי כל מה שעברנו שמה הלילה כדי להביא אותך לכאן?"
"כן, מה על אוזני המדממת?" אמר ג'ורג', מניף עצמו מהכריות.
"אני יודע את זה –"
"עין-הזעם לא היה רוצה –"
"אני יודע!" צעק הארי.
הוא הרגיש מכותר וסחוט: האם הם חשבו מה הם עשו בשבילו, האם הם לא הבינו שזו הייתה בדיוק הסיבה שהם ציינו שבגללה הוא רצה ללכת עכשיו, לפני שהם יצטרכו לסבול עוד למענו? הייתה שתיקה מביכה וארוכה שבה הצלקת חזרה לעקצץ ולפעום, אותה שברה לבסוף גברת וויזלי.
"איפה הדוויג, הארי?" היא אמרה באופן חלק. "אנחנו יכולים לשים אותה למעלה יחד עם פיגווידג'ן ולתת לה משהו לאכול."
קרביו התהפכו בתוכו. הוא לא יכל לספר לה את האמת. הוא שתה את שאר וויסקי-האש שלו כדי להימנע מלהשיב.
"חכו עד שתשמעו. עשית זאת שוב, הארי," אמר האגריד. "ברחת ממנו ונלחמת בו כשהוא היה ממש לידך!"
"זה לא היה אני," אמר הארי. "זה היה השרביט שלי. השרביט שלי פעל על פי פקודת עצמו."
אחרי מספר רגעים, אמרה הרמיוני בעדינות, "אבל זה בלתי אפשרי, הארי. אתה אומר שביצעת קסמים בלי כוונה; הגבת באופן טבעי."
"לא," אמר הארי. "האופנוע נפל, אני לא יכול לספר לכם איפה וולדמורט היה, אבל השרביט שלי הסתחרר בידי, מצא אותו, וירה לעברו לחש. וזה אפילו לא היה לחש שזיהיתי. מעולם לא גרמתי ללהבות זהובות להופיע בעבר."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"בדרך כלל," אמר מר וויזלי, "שכאשר אתה נמצא במצבים לחוצים, אתה יכול לבצע קסמים שמעולם לא חלמת לעשות. ילדים קטנים בדרך כלל מגלים זאת, לפני שאומנו –"
"זה לא היה ככה," אמר הארי דרך שיניים חשוקות. צלקתו בערה. הוא הרגיש כעס ותסכול; הוא שנא את המחשבה שכולם דמיינו שיש לו מספיק כוח שמשתווה לכוחו של וולדמורט.
אף אחד לא דיבר. הוא ידע שהם לא האמינו לו. עכשיו, כשחשב על זה, הוא מעולם לא שמע על שרביט שפועל לפי פקודת עצמו בעבר.
צלקתו צרבה מרוב כאב, זה היה כל שיכל לעשות כדי לא ליילל בקול, רוטן שהוא צריך אוויר נקי, הוא הוריד את משקפיו ועזב את החדר.
כשחצה את החצר, הת'סטראלים הגדולים השלדיים הסתכלו למעלה – מרשרשים בכנפיהם הכבירות דמויות העטלף, ואז קוצרים את מרעתם. הארי עצר בשער לגינה, מביט דרכו, חרף הצמחים המכסים אותו, משפשף את מצחו ההולם וחושב על דמבלדור.
דמבלדור היה מאמין לו, הוא ידע את זה. דמבלדור היה יודע למה שרביטו של הארי פעל בעצמאות, כי לדמבלדור תמיד היו התשובות; הוא ידע על שרביטים, הוא הסביר להארי על הקשר המוזר שחיבר בין שרביטו לבין זה של וולדמורט... אבל דמבלדור, כמו עין-הזעם, כמו סיריוס, כמו הוריו, כמו תנשמתו המסכנה, הלך והארי לעולם לא יוכל לדבר איתו ואיתם שוב. הוא הרגיש צריבה בגרונו, שלא היה לה קשר לוויסקי-אש.
ואז, משום-מקום, הכאב בצלקתו התחדד. וכאשר הוא תפס את מצחו וסגר את עיניו, קול צרח בתוך ראשו.
"אמרת לי שהבעיה תיפתר אם אשתמש בשרביט של מישהו אחר!"
ובתוך מוחו פרץ המראה של אדם זקן וכחוש, שוכב בתוך סמרטוטים על רצפת אבן, צורח, צרחת פליטת עייפות נוראה, צרחה של ייסורים בלתי נסבלים...
לא! לא! אני מתחנן לפניך, אני מתחנן לפניך..."
"אתה שיקרת ללורד וולדמורט, אוליבנדר!"
"אני לא... אני נשבע שלא..."
"אתה ניסית לעזור לפוטר, לעזור לו לברוח ממני!"
"אני נשבע שלא... האמנתי ששרביט אחר יעבוד..."
"תסביר, אם כך, מה קרה. שרביטו של לוציוס הושמד!"
"אני לא יכול להבין... הקשר... מתקיים רק.. בין שני השרביטים שלכם..."
"*שקרים!*"
"בבקשה.. אני מתחנן לפניך..."
והארי ראה את היד הלבנה מניפה את שרביטה והרגיש שמוולדמרט יצא פרץ של אכזריות, וראה את האיש הזקן השברירי מתפתל בייסורים –
"הארי?"
זה נגמר באותה מהירות בה זה התחיל: הארי עמד רועד באפלה, מחזיק בשער לגינה, ליבו דוהר, צלקתו עדיין פועמת. חלפו מספר רגעים עד שהוא הבין שאלה היו רון והרמיוני לידו.
"הארי, חזור אל הבית," לחשה הרמיוני, "אתה כבר לא חושב על עזיבה?"
"כן, אתה חייב להישאר, חבר," אמר רון, טופח להארי על גבו.
"אתה בסדר?" שאלה המריוני, כעת קרובה מספיק אל פרצופו של הארי. "אתה נראה נורא!"
"ובכן," אמר הארי ברעד, "אני בוודאי נראה יותר טוב מאוליבנדר..."
כשהוא סיים לספר להם מה שראה , רון נראה מפוחד, אבל הרמיוני מזועזעת לחלוטין.
"אבל זה היה אמור להיפסק! הצלקת שלך – היא לא הייתה אמורה לעשות את זה יותר! אתה חייב לא לתת לקשר להיפתח שוב – דמבלדור רצה שתסגור את מוחך!"
כשהוא לא השיב, היא אחזה את זרועו.
"הארי, הוא משתלט על המשרד והעיתונים וחצי מעולם הקוסמים! על תיתן לו להשתלט גם על תוך ראשך!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

פרק 6

הרול בפיג'מה

התדהמה שגרמה אובדנו של "עין הזעם" הדהדה ברחבי הבית בימים שלאחר מכן; הארי עדיין ציפה לראותו מהלך בכבדות דרך הדלת האחורית כמו כל שאר חברי המסדר, שנכנסו ויצאו כדי למסור חדשות. הארי הרגיש שרק פעילות תצליח להשכיח את רגשות האשמה והצער שלו, ושהוא חייב לצאת למסע השמדת ההורקרוקסים בהקדם האפשרי.

"ובכן, אתה לא יכול לעשות כלום בנוגע ל"- רון מלמל את המילה *הורקרוקסים*- "עד שתגיע לגיל שבע-עשרה. עדיין יש את המעקב של משרד הקסמים עליך. ואנו יכולים לתכנן פה כמו בכל מקום אחר, נכון? או," הוא הנמיך את קולו ללחישה," 'תה חושב שאתה כבר יודע איפה ה-אתה-יודע-מה נמצאים?"

"לא," הודה הארי.

"אני חושב שהרמיוני עוסקת קצת במחקר," אמר רון. "היא אמרה שהיא תדבר עם שנינו כשתגיע."

הם ישבו ליד השולחן בארוחת הבוקר; מר וויזלי וביל בדיוק יצאו לעבודה, גברת וויזלי עלתה להעיר את הרמיוני ואת ג'יני, ופלר הלכה לעשות אמבטיה.

"המעקב יופסק בשלושים-ואחת לחודש," אמר הארי. "זה אומר שאני צריך להישאר פה עוד ארבעה ימים. לאחר מכן אוכל-"

"חמישה ימים," רון תיקן את הארי בתקיפות. "אנחנו חייבים להישאר לחתונה. הן יהרגו אותנו אם נפספס את זה."

הארי הבין ש"הן" אלה פלר וגברת וויזלי.

"זה רק עוד יום אחד," אמר רון, כשהארי עטה פרצוף מוטרד.

"הם לא מבינות כמה זה חשוב-?"

"ברור שלא," אמר רון. "אין להן מושג. ועכשיו כשהזכרת את העניין, רציתי לדבר איתך בקשר לזה."

רון העיף מבט לכיוון הסלון - לבדוק שגברת וויזלי לא חזרה עדיין, ונשען קרוב יותר להארי.

"אמא מנסה להוציא את זה ממני ומהרמיוני, את מה שאנו הולכים לעשות. אתה הבא בתור, אז תכין את עצמך. אבא ולופין גם שאלו, אבל אמרנו שדמבלדור אמר לך לא לספר לאף אחד חוץ מלי והרמיוני, והם ויתרו. אבל אמא לא, היא נחושה."

התחזית של רון התממשה תוך מספר שעות. זמן קצר לפני ארוחת הצהריים, גברת וויזלי הפרידה את הארי מהאחרים בטענה שהיא צריכה את עזרתו בזהותה של גרב בודדה, שהיא חשבה שאולי יצאה מתיק הגב שלו. כשהארי היה לחוץ בפינה של חדרון שטיפת הכלים ליד המטבח, היא התחילה.

"רון והרמיוני משום מה משוכנעים ששלושתכם עוזבים את הוגוורטס," היא התחילה בטון קל ואגבי.

"אה," אמר הארי. "נכון, אנחנו עוזבים."

מתקן הגיהוץ שבפינה החל לפעול ולקרוע לחתיכות משהו שנראה כמו אחד הז'קטים של מר וויזלי.

"אולי אני יכולה לשאול *מדוע* אתם נוטשים את החינוך שלכם?" שאלה גברת וויזלי.

"ובכן, דמבלדור השאיר לי. . . דברים לעשות,"מלמל הארי. "רון והרמיוני יודעים את זה, והם רוצים להצטרף אלי."

"איזה סוג של 'דברים'?"

"אני מצטער, אני לא יכול-"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"ובכן, למען האמת, אני חושבת שלארתור ולי יש את הזכות לדעת, ואני בטוחה שמר וגברת גריינג'ר יסכימו איתי!" אמרה גברת וויזלי. הארי חשש מהתקפת "ההורה המודאג". הוא הכריח את עצמו להביט היישר בעיניה של גברת וויזלי, תוך כדי הבחנה שהגוון החום בעיניה הוא בדיוק כמו זה של ג'יני. זה לא עזר.
"דמבלדור לא רצה שאף אחד אחר יידע, גברת וויזלי, אני מצטער. רון והרמיוני לא חייבים לבוא, זו הייתה בחירה שלהם-"
"אני בכלל לא חושבת *שאתה* צריך לעזוב!" היא התפקעה, נוטשת את העמדת הפנים. "אתה כל-כך צעיר, כולכם! זוהי שטות מוחלטת, אם דמבלדור היה צריך מישהו שייעשה עבודה, כל המסדר עומד לרשותו! הארי, כנראה לא הבנת אותו נכון. כנראה הוא אמר שהוא השאיר לך משהו *שצריך להיעשות*, ואתה הבנת ממנו שהוא רוצה *שאתה*-"
"לא הבנתי לא נכון," אמר הארי בהחלטיות. "זה חייב להיות אני."
הוא החזיר לה את הגרב הבודדה שאותה היה אמור לזהות, אשר הייתה מקושטת בדוגמאות מוזהבות של קני סוף.
"וזה לא שלי. אני לא אוהד של פאדלמיר יונייטד."
"אה, ברור שלא," אמרה גברת וויזלי באי-ביטחון פתאומי וחזרה לטון הרגיל שלה. "הייתי צריכה לדעת. טוב, הארי, בזמן שאתה עדיין כאן, לא אכפת לך לעזור בהכנות לחתונה של ביל ופלר, נכון? יש המון עבודה."
"לא – אני - ברור שלא," אמר הארי, מבולבל משינוי הנושא הפתאומי.
"נחמד מצידך," היא ענתה, וחייכה כשהיא עזבה את החדרון.
מרגע זה והלאה, גברת וויזלי דאגה שהארי, רון והרמיוני יהיו כל כך עסוקים בהכנות לחתונה שכמעט ולא היה להם זמן לחשוב. ההסבר הפשוט ביותר להתנהגות זו היה שגברת וויזלי רצתה להסיח את דעתם מעין-הזעם ושאר הזוועות שעברו עליהם במסעם האחרון. לאחר יומיים של הברקת סכו"ם בלי הפסקה, התאמת צבעים, סרטים, פרחים, ניקוי הגינה מנומים ועזרה לגברת וויזלי בהכנת מצבור עצום של מתאבנים, הארי החל לחשוד שיש לה מניע אחר. כל המטלות שהיא נתנה להם הרחיקו אותו, את רון והרמיוני אחד מהשני; לא הייתה לו שום הזדמנות לדבר לבד עם שניהם מהלילה הראשון, בו הוא סיפר להם על וולדמורט שעינה את אוליבנדר.
"אני חושבת שאמא חושבת שאם היא יכולה לגרום לכך ששלושתכם לא תתכננו דברים ביחד, היא תוכל לעכב את עזיבתכם," ג'יני אמרה להארי בשקט תוך כדי הכנת השולחן לארוחת הערב בלילה השלישי לשהותו.
"ואז מה היא חושבת שיקרה?" הארי רטן. "מישהו אחר יהרוג את וולדמורט בזמן שהיא מכריחה אותנו להישאר פה ולהכין קינוחים?" הוא דיבר בלי לחשוב, וראה את פניה של ג'יני מלבינות.
"אז זה נכון?" היא אמרה. "זה מה שאתם מנסים לעשות?"
"אני – לא – אני צחקתי," אמר הארי בהתחמקות.
הם בהו אחד בשני, והיה משהו בנוסף להלם בהבעת פניה של ג'יני. פתאום קלט הארי שזו הפעם הראשונה שהוא היה איתה לבד מאז אותן שעות גנובות בצילי העצים בהוגוורטס. הוא היה בטוח שהיא גם נזכרה בהן. שניהם קפצו כשהדלת נפתחה, ומר וויזלי, קינגסלי, וביל פסעו פנימה.
כעת, לעיתים קרובות הצטרפו אליהם חברים נוספים מהמסדר לארוחות הערב, משום שהמחילה החליפה את כיכר גרימולד מספר שתים-עשרה בתור מפקדה. מר וויזלי הסביר שלאחר מותו של דמבלדור, שומר הסוד, כל מי שדמבלדור סיפר את לו את המיקום של כיכר גרימולד הפך להיות שומר סוד בפועל.
"ובגלל שאנחנו בערך עשרים איש, זה מוריד מערכו של לחש הפידליוס. עכשיו יש פי עשרים הזדמנויות לאוכלי המוות להוציא את הסוד ממישהו. אנו לא יכולים לצפות שזה יחזיק מעמד עוד זמן רב."
"אבל בטוח סנייפ אמר לאוכלי המוות את הכתובת עד עכשיו?" אמר הארי.
"ובכן, עין-הזעם הטיל כמה קללות כנגד סנייפ למקרה שהוא יופיע שם שוב. אנחנו מקווים שהן מספיק חזקות כדי להרחיק אותו משם וכדי לחסום את לשונו אם הוא ינסה לדבר על המקום, אבל אי אפשר להיות בטוחים. זה יהיה טירוף להמשיך להשתמש במקום כמפקדה עכשיו כשההגנה נעשתה כה רעועה."
המטבח היה כל כך צפוף באותו ערב עד כדי כך שהיה קשה לתמרן בין הסכינים והמזלגות. הארי מצא את עצמו דחוס ליד ג'יני; המילים שעדיין לא נאמרו ביניהם גרמו לו לקוות שיהיו כמה אנשים שיפרידו ביניהם. הוא ממש ניסה להתחמק מלגעת בידה עד שהוא בקושי הצליח לחתוך את העוף.
"אין חדשות בקשר לעין-הזעם?" הארי שאל את ביל.
"כלום," ענה ביל.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
הם לא יכלו לערוך הלוויה למודי משום שביל ולופין לא מצאו את גופתו. היה מאוד קשה לדעת איפה הוא נפל, בהתחשב באפלה ובבלבול של הקרב.
"*הנביא היומי* לא כתב מילה על מותו או על מציאת גופה," ביל המשיך. "אבל זה לא אומר הרבה, הם משתיקים הרבה דברים בימים אלה."
"והם עדיין לא קראו לי לשימוע בקשר לכל הקסמים האסורים לקטינים שביצעתי כשברחנו מאוכלי המוות?" הארי שאל את מר וויזלי מעבר לשולחן, והוא טלטל את ראשו.
"בגלל שהם יודעים שלא הייתה לי ברירה או בגלל שהם לא רוצים להגיד לעולם שוולדמורט תקף אותי?"
"הסיבה השנייה, אני חושב. סקרימג'ר לא רוצה להודות שאתה-יודע-מי חזק כמו שהוא היה, או שהייתה בריחה המונית מאזקבאן."
"נכון, למה לספר לציבור את האמת?" אמר הארי, מהדק את אחיזתו בסכין כה חזק, עד שהצלקת הדהויה על ידו הימנית בלטה, לבנה כנגד עורו: *לא אספר עוד שקרים.*
"אף אחד במשרד הקסמים לא מתכוון לעמוד מולו?" שאל רון בזעם.
"כמובן שכן, רון, אבל אנשים מפחדים," מר וויזלי ענה, "מפחדים שהם יהיו הבאים בתור להיעלם, שילדיהם יהיו הבאים שיותקפו! שמועות מרושעות מסתובבות להן; אני לא מאמין שהפרופסור ללימודי מוגלגים בהוגוורטס התפטרה. היא לא נראתה בשום מקום כבר מספר שבועות. ובינתיים סקרימג'ר מסוגר במשרדו כל היום; אני רק מקווה שהוא עובד על תוכנית כלשהיא."
הייתה הפסקה קלה שבה גברת וויזלי , העבירה בעזרת קסמים את הצלחות הריקות אל הכיור והגישה את טארט התפוחים.
"אנחנו חייבים לאחליט כיצד תסתווה, 'ארי," אמרה פלר, בזמן שכולם אכלו פודינג. "לחתונה," היא הוסיפה, כשהארי נראה מבולבל. "כמובן, אף אחד מאורחינו אינו אוכל מוות, אבל אנו לא יכולים לאיות בטוחים שהם יסגרו את הפה אחרי שהם ישתו קצת שמפניה."
לפי זה, הארי הבין שהיא עדיין חושדת בהאגריד.
"כן, נקודה טובה," אמרה גברת וויזלי מראש השולחן, היכן שהיא ישבה, עם משקפיים על קצה אפה, סורקת רשימה עצומה של מטלות שהיו משורבטות על גבי מגילה מאוד ארוכה.
"כעת, רון, כבר ניקית את החדר שלך?"
"*למה?*" צעק רון, זורק את הכפית ובוהה בה במבט זועם. "למה אני חייב לנקות אותו? הארי ואני מרגישים מצוין עם המצב *הנוכחי* של החדר!"
"אנחנו מארחים פה את החתונה של אחיך בעוד מספר ימים, בחור צעיר-"
"והם מתחתנים בחדר שלי?" שאל רון בזעם. "לא! אז למה בשם זקנו של מרלין-"
"אל תדבר אל אמא שלך ככה," אמר מר וויזלי בתקיפות. "ולך תעשה מה שאומרים לך."
רון הזעיף פנים אל עבר הוריו, הרים את הכפית ותקף את הכמות הקטנה שנותרה מטארט התפוחים.
"אני יכול לעזור, זה גם הבלגן שלי," הארי אמר לרון, אבל גברת וויזלי קטעה אותו.
"לא, הארי, יקירי, הייתי מעדיפה שתעזור לארתור לטפל בתרנגולות, והרמיוני, אני אהיה ממש אסירת תודה אם תואילי בטובך להחליף את הסדינים בשביל מר וגברת דלאקור; את יודעת שהם מגיעים מחר בבוקר באחת-עשרה."
לבסוף התברר שלא היה הרבה מה לעשות בשביל התרנגולות. "אין סיבה להזכיר את זה, אה, למולי," מר וויזלי אמר להארי, חוסם את כניסתו לכלוב, "אבל, אה.. טד טונקס שלח לי את מה שנשאר מהאופנוע של סיריוס, ו, אה..., אני מחביא – או אפשר להגיד, שומר – את זה פה. ציוד יוצא מן הכלל: יש לזה אגזוז, ככה אני חושב שקוראים לזה, סוללה ממש נהדרת, וזו תהיה הזדמנות מצוינת לראות כיצד הבלמים פועלים. אני הולך לנסות להרכיב הכל מחדש כשמולי לא – אני מתכוון, כשיהיה לי זמן."
כשהם חזרו לבית, גברת וויזלי לא נראתה בשום מקום, והארי התחמק לקומה העליונה לחדרו של רון בעליית הגג.
"אני מסדר, אני מס- אה, זה אתה." אמר רון בהקלה, כשהארי נכנס לחדר. רון שכב על המיטה, שלא היה כל ספק שלפני רגע שכב עליה. החדר היה מבולגן בדיוק כמו שהוא היה כל השבוע; הרמז היחיד לסדר הייתה הרמיוני שישבה בפינה הרחוקה , כשהחתול הג'ינג'י שלה, קרוקשנקס, כרוך לרגליה, ממיינת ספרים, שהארי יכול היה להבחין שחלק מהם שייכים לו, לשתי ערמות ענקיות.
"היי, הארי," היא אמרה, כשהוא התיישב על המיטה המתקפלת שלו.
"ואיך בדיוק את הצלחת להתחמק?"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"אה, אמא של רון שכחה שהיא ביקשה מג'יני וממני להחליף את הסדינים אתמול," אמרה הרמיוני. היא זרקה את *נומרולוגיה ודקדוק* לערמה אחת ואת *עלייתם ונפילתם של אומנויות האופל* לערמה השנייה.
"בדיוק דיברנו על עין-הזעם," רון אמר להארי. "אני מעריך שיש סיכוי שהוא שרד."
"אבל ביל ראה אותו נפגע על-ידי קללת המוות." אמר הארי.
"נכון, אבל ביל גם בדיוק היה תחת התקפה," אמר רון. "איך הוא יכול להיות בטוח במה שהוא ראה?"
אפילו אם קללת המוות החטיאה, עין-הזעם נפל מגובה של כשלוש-מאות מטרים," אמרה הרמיוני, עכשיו מחזיקה את *קבוצות קווידיץ' בבריטניה ובאירלנד*.
"הוא היה יכול להשתמש בלחש מגן-"
"פלר אמרה שהשרביט שלו עף לו מהיד," אמר הארי.
"טוב, בסדר, אם אתם כל כך רוצים אותו מת," אמר רון בזעף, חובט בכרית שלו כדי שתהיה יותר נוחה.
"ברור שאנחנו לא רוצים אותו מת!" אמרה הרמיוני, נדהמת. "זה נורא שהוא מת! אבל אנחנו פשוט מציאותיים!"
בפעם הראשונה, הארי דמיין את גופתו של עין-הזעם, שבורה כמו גופתו של דמבלדור, אבל עדיין עם עין אחת מתרוצצת לה בארובתה. הוא הרגיש דקירה של מיאוס, מעורבת ברצון מוזר לצחקק.
"אוכלי המוות בטח ניקו אחריהם, זאת הסיבה שאף אחד לא מצא אותו," אמר רון בחכמה.
"כן," אמר הארי. "כמו ברטי קראוץ', שהפך לעצם ונקבר בחצר הקדמית של האגריד. כנראה הם שינו את מודי ודחפו אותו-"
"די!" צווחה הרמיוני. מבוהל, הארי הסתכל בדיוק ברגע שהיא פרצה בדמעות מעל לעותק של *רשימת הברות הכישוף*. "אוי לא," אמר הארי, נאבק לקום מהמיטה המתקפלת הישנה. "הרמיוני, אני לא ניסיתי להעציב-"
ברעש גדול של קפיצי מיטה ישנים חורקים, רון קפץ ממיטתו והגיע לשם ראשון. עם זרוע אחת מסביב להרמיוני, הוא הוציא מכיס הג'ינס שלו ממחטה ממורמרת, ששימשה לניקיון של התנור קודם לכן. הוא הוציא בזריזות את שרביטו הצביע על הסמרטוט ואמר, "טרגו."
השרביט שאב את רוב השמן. נראה יחסית מרוצה מעצמו, רון מסר את הממחטה מעלת העשן להרמיוני.
"אוי. . . תודה, רון. . . . אני מצטערת. . . ." היא קינחה את אפה ושיהקה.
"זה פשוט כל כך נור-רא, נכון? ב–בדיוק אחרי דמבלדור. . .אני פ-פשוט א-אף פעם לא דמיינתי את עין-הזעם מת, איכשהו, הוא נראה כל כך קשוח!"
"כן, אני יודע," אמר רון, טופח על שכמה. "אבל את יודעת מה הוא היה אומר אם הוא היה פה איתנו?"
"'ע - ערנות מתמדת'," אמרה הרמיוני, מנקה את עיניה.
"בדיוק," אמר רון, מהנהן. "הוא היה אומר לנו ללמוד ממה שקרה לו. ומה שאני למדתי זה לא לבטוח בפחדן השפל הזה, מנדנגוס."
הרמיוני צחקה צחוק רועד ונשענה קדימה כדי להרים שני ספרים נוספים. שניה לאחר מכן, רון לקח את ידו חזרה מסביב לכתפיה; היא הפילה את *ספר המפלצות המפלצתי* על רגלו. הספר השתחרר מהחגורה שהחזיקה אותו סגור ונשך באכזריות את קרסולו של רון.
"אני מצטערת, אני מצטערת!". הרמיוני בכתה כשהארי תלש את הספר מרגלו של רון וקשר אותו מחדש.
"מה את בכלל עושה עם כל הספרים האלה?" שאל רון, צולע בחזרה אל מיטתו.
"רק מנסה להחליט איזה ספרים לקחת איתנו," אמרה הרמיוני, "כשנלך לחפש את ההורקרוקסים."
"אה, כמובן," אמר רון, טופח על מצחו. "שכחתי שאנחנו הולכים לצוד את וולדמורט בתוך ספריה ניידת."
"חה-חה," אמרה הרמיוני, מסתכלת על *רשימת ההברות של הכישוף*. "אני תוהה. . .אנו נצטרך לתרגם רונות?
זה הגיוני. . . . אני חושבת שכדאי שניקח את זה, ליתר ביטחון."
היא זרקה את *הרשימה* לערימה הגבוהה מבין השניים והרימה את *הוגוורטס: היסטוריה*.
"תקשיבו," אמר הארי.
הוא התיישב ישר. רון והרמיוני הסתכלו עליו במבטים דומים ומעורבים של השלמה והתרסה.
"אני יודע שאחרי הלוויתו של דמבלדור אמרתם שאתם רוצים לבוא איתי." הארי החל דבריו.
"הנה הוא מתחיל," אמר רון להרמיוני, מגלגל את עיניו.
"כמו שידענו שיקרה," היא נאנחה, מסתובבת חזרה אל הספרים. " אתה יודע, אני חושבת שאני *כן* אקח את *הוגוורטס: היסטוריה*. אפילו אם אנחנו לא מתכוונים לחזור לשם, אני לא ארגיש טוב אם לא יהיה לי את זה-"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"תקשיבו!" אמר הארי שוב.
"לא, הארי, *אתה* תקשיב," אמרה הרמיוני. "אנחנו באים איתך. זה מה שהוחלט לפני חודשיים – שנתיים, למען האמת."
"אבל-"
"תסתום," רון יעץ לו.
"- אתם בטוחים שחשבתם על זה עד הסוף?" הארי התעקש.
"בוא נחשוב," אמרה הרמיוני, זורקת את *טיולי עם טרולים* לערמה המפוזרת במבט מעט זועם. "אני אורזת במשך ימים, אז אנחנו יכולים לעזוב בהתראה של רגע, וכדאי שתדע, זה גם כלל כמה קסמים די קשים, בלי להזכיר את ההברחה של כל מלאי שיקוי הפולימיצי של עין-הזעם ממש מתחת לאפה של גברת וויזלי. בנוסף שיניתי את זיכרונותיהם של הורי כדי שהם יהיו משוכנעים שקוראים להם וונדל ומוניקה ווילקינס, וששאיפת חייהם היא לעבור לאוסטרליה, מה שהם כבר עשו. כל זה כדי להקשות על וולדמורט לאתר ולחקור אותם בקשר אלי - או אליך, בגלל שלרוע המזל, אמרתי להם די הרבה עליך.
"בהנחה שאני אשרוד את ציד ההורקרוקסים, אני אמצא את אבא ואמא ואסיר את הכישוף. אם אני לא – ובכן, אני חושבת שחשבתי על קסם מספיק טוב כדי לשמור אותם בטוחים ומאושרים. אתה מבין, וונדל ומוניקה ווילקינס לא יודעים בכלל שיש להם בת."
עיניה של הרמיוני שוב הוצפו בדמעות. רון שוב התרומם ממיטתו, כרך את זרועו סביבה, והזעיף את פניו לעבר הארי, מוכיח אותו על חוסר הטאקט שלו. הארי לא חשב על שום דבר להגיד, לא רק בגלל שזה היה דבר מאוד לא רגיל בשביל רון ללמד מישהו אחר על חוסר טאקט.
"אני – הרמיוני, אני מצטער – אני לא – "
"לא הבנת שאני ורון יודעים בדיוק מה יקרה אם נבוא איתך? ובכן, אנחנו יודעים. רון, תראה להארי מה הכנת."
"לא כדאי, הוא הרגע אכל," אמר רון.
"קדימה, הוא צריך לדעת!"
"טוב, בסדר. הארי, בוא לכאן."
בפעם השנייה רון הסיר את ידו מהרמיוני וצלע מעבר לדלת.
"'קדימה."
"למה?" שאל הארי. עוקב אחרי רון לעבר המדרגות הקטנות.
"*דיסנדיו*," מלמל רון, מכוון את שרביטו לעבר התקרה הנמוכה. צוהר נפתח מעל לראשיהם וסולם החליק מטה לרגליהם. רעש נורא, חצי שאיבה, חצי גניחה נבע מהחור המרובע, בנוסף לריח לא נעים של ביוב פתוח.
"זה הרול שלך, נכון?" שאל הארי, שמעולם לא פגש את היצור שמדי פעם הפריע את דממת הלילה.
"כן, זה הוא," אמר רון, מטפס על הסולם. "בוא ותראה אותו."
הארי עקב אחרי רון במעלה הסולם הקצר לתוך מרווח קטן מאוד של עליית הגג. ראשו וכתפיו היו בתוך החדר לפני שהוא הספיק לראות את היצור מקופל מספר מטרים ממנו, ישן לו בביטחון כשפיו הגדול פתוח לרווחה.
"אבל זה. . . הוא נראה . . . הרולים האלו בדרך כלל לובשים פיג'מה?"
"לא," אמר רון. "אבל גם בדרך כלל הם לא ג'ינג'יים ואין להם כל כך הרבה פצעים."
הארי הרהר בעניין, מעט מזועזע. זה היה בגודל ובצורה אנושית, ועכשיו כשעיניו של הארי התרגלו לחשכה, הוא הבחין שהוא לבש מה שנראה בבירור כמו מכנסי פיג'מה ישנות של רון. הוא גם היה בטוח ששדים הם בדרך כלל קצת יותר חלקלקים וקירחים, ולא שעירים ומכוסים בשלפוחיות סגולות.
"הוא אני, אתה מבין?" אמר רון.
"לא," אמר הארי. "אני לא."
"אני אסביר לך את זה בחדר שלי, הריח פה דוחה," אמר רון. הם ירדו בחזרה בסולם, שרון החזיר לתוך התקרה, והצטרפו להרמיוני, שעדיין מיינה ספרים.
"ברגע שנעזוב, השד הולך לחיות פה בחדר שלי," אמר רון. "אני חושב שהוא ממש מצפה לזה - ובכן, קשה לדעת, כי כל מה שהוא יכול לעשות זה לגנוח ולהזיל ריר – אבל הוא מהנהן הרבה כשאני מזכיר את זה.
בכל מקרה, הוא הולך להיות אני רק עם אבעבועות. רעיון טוב, אה?"
הארי פשוט נראה מעט מבולבל.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"זה מצוין!" אמר רון, בבירור מתוסכל מהעבודה שהארי לא תפס את הגאונות שבתוכניתו. "תראה, ברגע ששלושתנו לא נופיע בהוגוורטס, כולם יחשבו שהרמיוני ואני כנראה נמצאים איתך, נכון? שזה אומר שאוכלי המוות ילכו ישר למשפחות שלנו כדי לברר אם יש להם מידע על מיקומך."
"אבל אני מקווה שזה ייראה כאילו נסעתי עם אמא ואבא; הרבה ילידי-מוגלגים מדברים על הסתתרות בזמן האחרון," אמרה הרמיוני.
"אבל אנחנו לא יכולים להסתיר את כל המשפחה שלנו, זה ייראה חשוד מדי והם לא יכולים לעזוב את העבודות שלהם," אמר רון. "אז אנחנו הולכים להמציא סיפור שאני ממש חולה באבעבועות, ובגלל זה אני לא יכול לחזור לבית-הספר. אם מישהו יבוא לחקור, אמא ואבא יכולים להראות לו את הרול במיטה שלי, מכוסה בשלפוחיות. אבעבועות זה נורא מדבק, לכן הם לא ירצו להתקרב אליו. העובדה שהוא לא יכול להגיד כלום לא משנה, בכל מקרה, כי מסתבר שאי אפשר לדבר כשהמחלה מגיעה לענבל."
"ואמא ואבא שלך יודעים על התוכנית הזאת?" שאל הארי.
"אבא. הוא עזר לפרד וג'ורג' לשנות לרול את הצורה. אמא . . . טוב, ראית איך היא. היא לא תקבל את העובדה שעזבנו עד שכבר נעזוב."
היה שקט בחדר, שנשבר רק כשהרמיוני המשיכה לזרוק ספרים על ערימה זו או אחרת. רון התיישב, צופה בה, והארי העביר את מבטו ממנו אליה, לא מסוגל להגיד כלום. האמצעים ששניהם נקטו כדי להגן על משפחותיהם גרמו לו להבין, יותר מכל דבר אחר שהם יכלו לעשות, שהם באמת הולכים לבוא איתו ושהם באמת יודעים כמה מסוכן זה יהיה. הוא רצה להגיד להם כמה שהוא מעריך את זה, אבל הוא פשוט לא מצא מילים מתאימות מספיק.
מבעד השקט שהשתרר ניתן היה לשמוע קולות מעומעמים של גברת וויזלי צועקת ארבע קומות מלמטה.
"ג'יני וודאי השאירה גרגר אבק על מתקן המפיות המכוער," אמר רון. "אני לא יודע למה הדלאקורים חייבים לבוא יומיים לפני החתונה."
"אחותה של פלר היא השושבינה, לכן היא חייבת להיות פה בשביל החזרות, והיא קטנה מדי בשביל לבוא לבדה," אמרה הרמיוני, תוך כדי עיון בהבעה לא החלטית מעל עותק של *מסעותיי עם הבנשי*.
"ובכן, אורחים לא הולכים לעזור לרמת הלחץ של אמא," אמר רון.
"מה שאנחנו באמת צריכים להחליט," אמרה הרמיוני, זורקת את *תיאוריות הגנה קסומות* לפח מבלי להביט שנית ומרימה את *הערכה של חינוך לקוסמים באירופה*, "זה לאן נלך אחרי שנעזוב. אני יודעת שאמרת שאתה רוצה ללכת למכתש גודריק קודם, הארי, ואני מבינה למה, אבל . . . ובכן . . . לא כדאי שההורקרוקסים יהיו העדיפות הראשונה שלנו?"
"אם היינו יודעים את מיקומו של לפחות אחד מההורקרוקסים, הייתי מסכים איתך," אמר הארי, שלא ממש האמין שהרמיוני באמת הבינה את משיכתו לחזור למכתש גודריק. הקברים של הוריו רק היו חלק מהמשיכה: הייתה לו תחושה מאוד חזקה שלא ניתן להסביר שבמקום ההוא יש תשובות בשבילו. אולי זה היה בגלל שזה היה המקום שהוא שרד את קללת ההרג של וולדמורט; עכשיו כשהוא התמודד עם האתגר שוב, הארי נמשך למקום בו זה קרה, רוצה להבין.
"אתה לא חושב שישנה אפשרות שוולדמורט שם מעקב על מכתש גודריק?" שאלה הרמיוני. "יכול להיות שהוא מצפה שתחזור לבקר את קברי הוריך ברגע שתהיה חופשי ללכת לאן שתבחר?"
על זה הארי עדיין לא חשב. בזמן שהוא נאבק כדי למצוא טיעון נגדי, רון החל לדבר, ככל הנראה לפי חוט המחשבה שלו.
"האיש הזה, ר.א.ב," אמר. "אתם יודעים, ההוא שגנב את התליון האמיתי?"
הרמיוני הנהנה.
"הוא אמר בפתק שלו שהוא הולך להשמיד את זה, נכון?"
הארי גרר את תרמיל הגב שלו לכיוונו ושלף את ההורקרוקס המזויף שבתוכו עדיין היה פתקו המקופל של ר.א.ב.
" *'אני גנבתי את ההורקרוקס המקורי ואני מתכוון להשמידו הכי מהר שאוכל."*
הארי הקריא.
"ובכן, מה אם הוא *באמת* הצליח להשמיד את זה?" אמר רון.
"או היא." העירה הרמיוני.
"שיהיה," אמר רון "זה יכול להיות אחד פחות בשבילנו למצוא!"
"כן, אבל עדיין נצטרך לאתר את התליון המקורי, נכון?" אמרה הרמיוני, "כדי לברר אם הוא באמת הושמד."
"וברגע שנשיג אחד, איך באמת הורסים הורקרוקס?" שאל רון.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"ובכן," אמרה הרמיוני, "אני חוקרת את העניין."
"איך?" שאל הארי. "חשבתי שאין בכלל ספרים על הורקרוקסים בספריה?"
"אין," אמרה הרמיוני, שהחלה להסמיק. "דמבלדור הוציא את כולם, אבל הוא - הוא לא השמיד אותם."
רון התיישר, עיניו פעורות.
"איך בשם מכנסיו של מרלין הצלחת לשים את הידיים שלך על הספרים של ההורקרוקסים?"
"זו – זו לא גניבה!" אמרה הרמיוני, מסתכלת מהארי אל רון במבט מיואש. "הם עדיין היו ספרים של הספרייה, אפילו אם דמבלדור הסיר אותם מהמדפים. בכל מקרה, אם הוא *באמת* רצה שאף אחד לא ישיג אותם, אני מאמינה שהוא היה קצת יותר מקשה על - "
"תגיעי לנקודה!" אמר רון.
"טוב. . . זה היה קל," אמרה הרמיוני בקול שקט. "פשוט עשיתי קסם זימון. "אתם יודעים – אציו. ו – הם התעופפו מהמשרד של דמבלדור היישר לתוך חדרי הבנות."
"אבל מתי עשית את זה?" שאל הארי, מסתכל על הרמיוני בהבעה מעורבת של הערצה וספקנות.
"מיד לאחר ההלוויה שלו – של דמבלדור," אמרה הרמיוני בקול עוד יותר שקט. "מיד אחרי שהסכמנו שנעזוב את בית הספר ונלך לחפש את ההורקרוקסים. כשחזרתי למעלה לקחת את חפצי - פתאום חשבתי על זה שככל שנדע יותר עליהם, יהיה יותר טוב . . . והייתי שם לבד . . . אז ניסיתי . . . וזה עבד. הם עפו ישר דרך החלון הפתוח ואני - אני ארזתי אותם."
היא בלעה את רוקה ולאחר מכן אמרה בהפצרה, "אני לא מאמינה שדמבלדור היה כועס, זה לא שאנחנו מתכוונים להשתמש במידע הזה כדי ליצור הורקרוקס, נכון?"
"את שומעת אותנו מתלוננים?" אמר רון. "איפה הספרים האלה בכל מקרה?"
הרמיוני חיטטה בערמה לרגע ולאחר מכן חילצה מתוכה כרך גדול, כרוך בכריכת עור שחורה. היא נראתה כאילו יש לה בחילה והחזיקה את הספר בזהירות, כאילו הוא היה משהו שמת לא מזמן.
"זה העותק שנותן הוראות מפורטות על הכנת הורקרוקס. *סודות אומניות האופל* – ספר נוראי, ממש איום, מלא בקסמי רשע. אני תוהה מתי דמבלדור הוציא אותו מהספרייה. . . . אם הוא עשה זאת רק לאחר שהתמנה למנהל, אני מתערבת שוולדמורט השיג את כל המידע שהוא נזקק אליו מפה."
אז למה הוא היה חייב לשאול את סלוגהורן איך להכין הורקרוקס, אם הוא כבר קרא את זה?" שאל רון.
"הוא רק ניגש לסלוגהורן כדי לברר מה יקרה אם הוא יחלק את הנשמה שלו לשבע," אמר הארי.
"דמבלדור היה משוכנע שרידל כבר ידע איך להכין הורקרוקסים לפני שהוא שאל את סלוגהורן עליהם. אני חושב שאת צודקת, הרמיוני, זו בקלות יכול היה להיות המקום שבו הוא השיג את המידע."
"וככל שקראתי יותר עליהם," אמרה הרמיוני, "הם נראים יותר איומים, ואני פחות ופחות מאמינה שהוא באמת הכין שישה. מוזהר בספר כמה לא יציבות שאר חלקי הנשמה שלך הופכות להיות כשאתה מחלק אותה, וזה רק על-ידי הכנת הורקרוקס אחד!"
הארי זכר שדמבלדור דיבר על כך שוולדמורט עבר מעבר לשלב של "רוע רגיל."
"אין שום דרך לחבר חזרה את כל החלקים?" שאל רון.
"יש," אמרה הרמיוני בחיוך חלול, "אבל זה יהיה כרוך בייסורים נוראיים."
"למה? איך עושים את זה?" שאל הארי.
"חרטה," אמרה הרמיוני. "אתה צריך באמת להרגיש מה שעשית. ישנה הערת שוליים. מסתבר שהכאב כה חזק שהוא יכול להשמיד אותך. אז קצת קשה לראות את וולדמורט מנסה את זה איכשהו, נכון?"
"לא," אמר רון, לפני שהארי הספיק לענות. "אז כתוב בספר איך ניתן להרוס הורקרוקסים"?
"כן," אמרה הרמיוני, כעת הופכת את הדפים השברירים כאילו היא בודקת את הריקבון במעיו, "משום שזה מזהיר קוסמים אפלים כמה חזקים הם צריכים להיות כדי להפעיל את הכישוף על עצמם. ממה שקראתי, מה שהארי עשה ליומן של רידל היה אחד מכמה דרכים שלא יכולות להיכשל בהריסת הורקרוקס."
"מה, לדקור אותו עם ניב בסיליסק?" שאל הארי.
"נו, יופי, למזלנו יש לנו אספקה גדולה של ניבי בסיליסק," אמר רון. "באמת חשבתי לעצמי מה נוכל לעשות איתם."
"זה לא חייב להיות ניב של בסיליסק," אמרה הרמיוני בסבלנות. "זה חייב להיות משהו ממש הרסני כדי שההורקרוקס לא יוכל לתקן את עצמו. לארס הבסיליסק יש רק סם נגד אחד, והוא נורא נדיר - "
"- דמעות עוף - חול," אמר הארי, מהנהן.
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"בדיוק," אמרה הרמיוני. "הבעיה שלנו היא שישנם רק מספר תחליפים שהרסניים כמו ארס בסיליסק, ועם כולם מסוכן להסתובב. על כל פנים, זוהי בעיה שנהיה חייבים לפתור, משום שלקרוע, לרסק, או למחוץ הורקרוקס לא יעשה את העבודה. צריך משהו שיהרוס את זה מעבר לתיקון קסום."
"אבל אפילו אם נהרוס את הדבר שחי בפנים," אמר רון, "למה חלקיק הנשמה לא יכול פשוט ללכת ולחיות במקום אחר?"
" כי הורקרוקס זה ההפך הגמור מבן-אדם."
כשהיא ראתה שהארי ורון נראים די מבולבלים, הרמיוני מיהרה להסביר. "תראו, אם אני ארים חרב עכשיו, רון, ואדקור אותך איתה, זה לא יפגע בנשמה שלך כלל."
"מה שיהיה נחמה גדולה בשבילי, אני בטוח," אמר רון. הארי צחק.
"האמת שכן! אבל הנקודה שלי היא שלא משנה מה יקרה לגוף שלך, הנשמה שלך תשרוד, לא פגועה," אמרה הרמיוני. "אבל זה בדיוק הפוך עם הורקרוקס. חלקיק הנשמה שבפנים תלוי לחלוטין בכלי הקיבול שלו, בגוף הקסום שלו, להישרדותו. הוא לא יכול לשרוד בלי זה."
"היומן בערך מת כשאני דקרתי אותו," אמר הארי, זוכר שהדיו נשפך כמו דם מהדפים המנוקבים, ואת הצרחות של חלק הנשמה של וולדמורט כשהוא נעלם.
"וברגע שהיומן הושמד לגמרי, חלקיק הנשמה הלכוד בפנים לא היה יכול יותר להתקיים. ג'יני ניסתה להיפטר מהיומן לפניך, הארי, דרך האסלה, אבל מסתבר שהוא חזר כמו חדש."
"חכי שניה," אמר רון, זועף. "חלקיק הנשמה שבתוך היומן השתלט על ג'יני, נכון? אם כך, איך זה פעל?"
"בזמן שהמיכל הקסום נמצא ללא פגע, חלקיק הנשמה שבפנים יכול לעופף פנימה והחוצה דרך מישהו אם הוא מתקרב יותר מדי לחפץ. אני לא מתכוונת להחזיק את זה, לא יכול לקרות כלום מנגיעה בזה," היא הוסיפה לפני שרון הספיק לענות. "אני מתכוונת קרבה רגשית. ג'יני שפכה את ליבה לתוך היומן, ועשתה את עצמה מאוד פגיעה. אתה בצרות אם אתה מתחיל להרגיש משהו אליו או הופך להיות תלוי מדי בהורקרוקס.
"אני תוהה כיצר דמבלדור השמיד את הטבעת?" אמר הארי. "למה לא שאלתי אותו? אף פעם לא . . ."
הקול שלו דעך אט-אט: הוא חשב על כל הדברים שהוא היה צריך לשאול את דמבלדור, ובנוסף, לאחר שהמנהל מת, היה נדמה להארי שהוא בזבז כל כך הרבה הזדמנויות כשדמבלדור עדיין היה בחיים, כדי לברר יותר . . . לברר הכל. . . .
השקט שהשתרר הופר בפתאומיות כשהדלת נפרצה והוטחה בקיר. הרמיוני צווחה והפילה את *סולות אומניות האופל*; קרוקשנקס טס אל מתחת למיטה, משרקק בזעם; רון קפץ מהמיטה, מחליק על עטיפה קרועה של צפרדע שוקולד, ונתקע עם הראש בקיר; והארי אינסטינקטיבית צנח לעבר שרביטו לפני שהוא הבין שהוא מסתכל על גברת וויזלי, שיערה פרוע, ופניה זועמות.
"אני באמת מצטערת לפרק את האסיפה הנחמדה פה," היא אמרה, קולה רועד. "אני בטוחה שאתם צריכים את המנוחה שלכם . . . אבל יש ערמה של מתנות לחתונה בחדר שלי שעדיין צריכות מיון והייתי תחת הרושם שאתם הסכמתם לעזור."
"אה כן," אמרה הרמיוני, נראית מבועתת כשהיא התכופפה, שולחת ספרים מעופפים בכל כיוון אפשרי. "אנחנו כן . . . אנחנו מצטערים . . ."
היא שלחה מבט מיוסר לכיוון הארי ורון, ומיהרה החוצה בעקבות גברת וויזלי.
"זה כמו להיות גמדון-בית," התלונן רון בקול נמוך, מעסה את ראשו כשהוא והארי הצטרפו. "אבל בלי הסיפוק מהעבודה. ככל שהחתונה הזאת תיגמר יותר מהר, אני אהיה יותר שמח."
"כן," אמר הארי, "לא יהיה לי שום דבר לעשות חוץ מלמצוא הורקרוקסים. . . . זה יהיה כמו חופשה, נכון?"
רון החל לצחוק, עד שראה את הערמה העצומה שמחכה להם בחדרה של גברת וויזלי.
הדלאקורים הגיעו בבוקר שלמחרת באחת-עשרה. הארי, רון, הרמיוני וג'יני הרגישו מעט כעס כלפי משפחתה של פלר עד אותו הרגע; וזה היה ברכה כשרון עלה למעלה לשים גרביים תואמות, והארי ניסה לשטח את שיערו. לאחר שכולם הוערכו כמוכנים מספיק, הם יצאו לחצר שטופת השמש להמתין לאורחים.
הארי מעולם לא ראה את המקום הזה כה מסודר. הקדרות החלודות ומגפי הוולינגטון שבדרך כלל בלגנו את החצר ליד הדלת האחורית נעלמו, והוחלפו על ידי שתי צמחי פלאטרביי חדשים שעמדו משני צידי הדלת בעציצים גדולים; למרות שלא הייתה רוח, העלים התנופפו בעליזות, יוצרים מראה מפתה וגלי. התרנגולות ננעלו בכלוביהם, החצר נוקתה, והגן שליד נגזם, נתלש, ובכללי התייפה, למרות שהארי, שהעדיף אותו צומח פראי, חשב שהוא נראה מעט אומלל בלי דילוגיהם המקריים של הנומים.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
הוא כבר הפסיק לספור את מספר קסמי האבטחה שננקטו על המחילה על ידי משרד הקסמים והמסדר; כל מה שהוא ידע זה שכבר לא היה אפשר להתעתק לתוך המקום. עקב כך מר וויזלי הלך לפגוש את הדלאקורים בראש הגבעה שליד, שלשם הם היו אמורים להגיע על ידי מפתח-מעבר. הקול הראשון שסימן את הגעתם היה צחוק צווחני ולא רגיל, שהתברר שהגיע ממר וויזלי, שהופיע בשער מספר רגעים אחר כך, עמוס במטען ומוליך אישה בלונדינית יפהפייה, בגלימה ירוקה, שיכלה להיות אמה של פלר.
"מאמא!" קראה פלר, רצה לחבקה. "פאפא!"
אדון דלאקור בכלל לא היה מושך כאשתו; הוא היה נמוך ממנה בראש, שמן, ועם זקן קטן שחור ומחודד. בכל אופן, הוא היה נראה כאישיות עליזה. הוא קיפץ לכיוונה של גברת וויזלי עם נעלי עקב גבוהות, ונישק אותה פעמיים על כל לחי, משאיר אותה מובכת מעט.
"טרחתם כל כך בשבילנו," הוא אמר בקול עמוק. "פלר אומרת לנו שאתם אובדים מאוד קשה."
"אוי, זה באמת כלום, כלום!" התרגשה גברת וויזלי. "זו לא הייתה טרחה כלל!"
רון הרגיע את כעסו על ידי כיוון בעיטה לנום שהציץ מאחורי אחד משיחי הפלאטרביי החדשים.
"גברת יקרה!" אמר אדון דלאקור, עדיין מחזיק את ידה של גברת וויזלי בין שני ידיו המנופחות וזרח. "אנחנו נורא גאים ושמחים באיחוד משפחותינו 'אקרב ובא! הרשו לי להציג את אשתי, אפולין."
מדאם דלאקור גלשה קדימה וגם עצרה לנשק את גברת וויזלי.
"*אנשנטה*," היא אמרה. "בעלך סיפר לנו סיפורים כה מדהימים!"
מר וויזלי צחקק צחקוק משוגע; גברת ווזילי נתנה לו מבט שגרם לו להשתתק מיד ועטה על עצמו מבט שמתאים לביקור של חבר חולה מאוד.
"וכמובן, פגשתם את בתי הקטנה, גבריאל!" אמר מיסייה דלאקור.
גבריאל הייתה מיניאטורה של פלר; בת אחת-עשרה שנים, עם שיער ארוך עד המותניים, כסוף בלונדיני, היא חייכה לעבר גברת וויזלי חיוך מהמם וחיבקה אותה, לאחר מכן זרקה לעבר הארי מבט זוהר, מעפעפת בריסיה.
ג'יני כחכחה בגרונה בקול רם.
"קדימה, היכנסו פנימה!" אמרה גברת וויזלי בקלילות, ולוותה את הדלאקורים לתוך הבית, בליווי משפטים כגון: "לא, בבקשה!","אחריך!","כמובן שלא!".
הדלאקורים, התברר מהרה, היו אורחים מועילים ונעימים. הם היו מרוצים מהכל ונלהבים לעזור בהכנות לחתונה. מיסייה דלאקור הצהיר שהכל, מסדר הישיבה, ועד הנעלים של השושבינות היה "מקסים!" מדאם דלאקור הצליחה מאוד בלחשי משק הבית וניקתה את התנור כראוי תוך רגע; גבריאל עקבה אחרי אחותה הגדולה, מנסה לעזור בכל דרך שיכלה, מקשקשת ללא הרף בצרפתית מהירה.
החיסרון היה, שהמחילה לא נבנתה לאכסן כל כך הרבה אנשים. מר וגברת וויזלי כעת ישנו בסלון, משתיקים את מחאותיהם של אדון ומדאם דלאקור והתעקשו שהם יקבלו את חדר השינה שלהם. גבריאל ישנה עם פלר בחדר הישן של פרסי, וביל יחלוק את חדרו עם צ'רלי, שושבינו, ברגע שצ'רלי יחזור מרומניה. הזדמנויות לתכנן תוכניות יחד למעשה לא היו קיימות, וזה היה מתוך ייאוש כשהארי, רון והרמיוני התנדבו להאכיל את התרנגולות רק כדי להתחמק מהבית הצפוף.
"היא *עדיין* לא עוזבת אותנו בשקט!" נהם רון, והניסיון השני שלהם להיפגש בחצר סוכל על ידי הופעתה של גברת וויזלי שנשאה סל גדול של כביסה בזרועותיה.
"אה, יופי, האכלתם את התרנגולות," היא קראה כשהתקרבה אליהם.
"כדאי שנגעל אותם שוב לפני שכולם יגיעו מחר . . . כדי להקים את האוהל לחתונה," היא הסבירה, עוצרת ונשענת על הלול. היא נראתה מותשת. "אוהלי מילימאנט קסומים. . . הם נורא טובים. ביל מלווה אותם. . . . כדאי שתישאר בפנים כשהם יהיו פה, הארי. אני חייבת להגיד שזה נורא מסובך לארגן חתונה, עם כל לחשי ההגנה האלה מסביב."
"אני מצטער," אמר הארי בצניעות.
"אוי, אל תהיה טיפש, יקירי!" אמרה גברת וויזלי ישר. "אני לא התכוונתי – ובכן, הביטחון שלך הרבה יותר חשוב! למען האמת, רציתי לדבר איתך על חגיגות יום ההולדת שלך, הארי. שבע-עשרה, אחרי הכל, זהו יום חשוב. . . ."
"אני לא רוצה לעשות רעש," אמר הארי במהירות, חוזה את הלחץ שזה ייצור על כולם. "באמת, גברת וויזלי, רק ארוחת ערב רגילה, זה יהיה מצוין. . . .זה יום לפני החתונה. . . ."
"טוב, בסדר, אם אתה בטוח, יקירי. אני אזמין את רמוס וטונקס, נכון? ומה עם האגריד?"
"זה יהיה מצויין," אמר הארי. "אבל בבקשה, אל תטרחי יותר מדי."
"בכלל לא, בכלל לא . . . זו לא טרחה. . . ."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
היא הסתכלה עליו, במבט ארוך ובוחן, לאחר מכן חייכה בעצב, התיישרה, והלכה. הארי הסתכל כשהיא נופפה בשרביטה לעבר הכביסה, והבגדים הלחים התרוממו לאוויר ותלו את עצמם, ולפתע הוא הרגיש גל גדול של חרטה עקב כל האי-נוחות שהוא גורם לה לעבור.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php

פרק 7

הצוואה של אלבוס דמבלדור

הוא הלך על דרך ההר באור הזריחה הכחול והצונן. בתחתית ההר, עטופה בערפל, הייתה צללית של כפר קטן. שם למטה נמצא האיש אותו הוא מחפש, לו הוא נזקק בדחיפות עד שלא יכול היה לחשוב על משהו אחר, האיש שיודע את התשובה, התשובה לבעייתו...?"

"היי, התעורר."

הארי פקח את עיניו. הוא שכב שוב על המיטה המתקפלת בחדרו המלוכלך של רון שבעליית הגג. השמש עוד לא זרחה והחדר היה עדיין מעורפל. פיגווידג'ן ישן עם ראשו בתוך כנפו הקטנה. הצלקת של הארי עקצה במצחו.

"דִברת מתוך שינה."

"באמת?"

"כן. "גרגורוביץ". אמרת כל הזמן "גרגורוביץ"."

הארי לא הרכיב את המשקפיים שלו; פניו של רון נראו לו קצת מטושטשות.

"מי זה גרגורוביץ'?"

לא יודע, אני צריך לדעת?" אתה זה שאמר את שמו."

הארי שפשף את מצחו, חושב. היה לו מושג קלוש שהוא שמע את השם הזה לפני כן, אך הוא לא ידע איפה.

"אני חושב שוולדמורט מחפש אותו."

"ברנש מסכן," אמר רון בהתלהבות.

הארי התיישב, משפשף עוד את המצח שלו, אך ערני לגמרי. הוא ניסה להיזכר בדיוק מה הוא ראה בחלום, אבל כל מה שהצליח לראות היה אופק הררי וכפר קטן ששוכן על עמק רחוק.

"אני חושב שהוא נמצא מחוץ למדינה".

"מי, גרגורוביץ'?"

"וולדמורט. אני חושב שהוא במקום כלשהוא מחוץ למדינה, מחפש את גרגורוביץ'. זה לא היה נראה כמו שום מקום בבריטניה."

"אתה אומר שראית את המחשבות שלו שוב?"

רון נשמע מודאג.

"עשה לי טובה ואל תספר להרמיוני," אמר הארי. "למרות שהיא מצפה ממני להפסיק לראות דברים בשינה..."

הוא הביט למעלה לעבר הכלוב הקטן של פיגווידג'ן, חושב... למה השם גרגורוביץ' מוכר לו?

"אני חושב," הוא אמר באיטיות, "שיש לו קשר לקווידיץ'. יש איזה שהוא קשר, אבל אני לא—אני לא יודע מה הקשר."

"קווידיץ?" אמר רון. "אתה בטוח שלא חשבת על גורגוביץ'?"

"מי?"

"דראגונמיר גורגוביץ', רודף, עבר ל"תותחים מצ'אדלי". שבר שיא לפני שנתיים. שיאן הכנסות הקואפלים לעונה."

"לא," אמר הארי. "אני בהחלט לא חשבתי על גורגוביץ'."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"אני גם מנסה שלא לחשוב עליו," אמר רון. "בכל מקרה, יום-הולדת שמח."
"וואו – זה נכון, שכחתי! אני בן שבע-עשרה!"
הארי תפס את השרביט ששכב ליד המיטה המתקפלת שלו, כיוון אותו לעבר השולחן המבולגן, שם נמצאו המשקפיים שלו, ואמר, ***"אציו משקפיים!"*** למרות העובדה שהם היו במרחק מטר ממנו, היה משהו מספק כשהם ריחפו לכיוונו, לפחות עד שהם נתקעו לו בעין.
"חלקלק," נחר רון.
בעודו מתענג על הורדת המעקב ממנו, הארי העיף את חפציו האישיים של רון לאוויר החדר, וזה גרם לפיגווידג'ן להתעורר ולהתעופף בהתרגשות בתוך הכלוב שלו.
הארי ניסה גם לקשור את השרוכים של הנעליים שלו בעזרת קסם (את הקשר שיצא לאחר מכן, לקח מספר דקות להתיר בעזרת היד), וכמובן בשביל הכיף, הוא שינה את צבע הגלימות בפוסטרים של *התותחים מצ'אללי* של רון מכתום לכחול בהיר.

"במקומך, הייתי סוגר את הרוכסן בעזרת היד," הציע רון להארי, וצחק צחוק כבוש כשהארי בדק את זה במהירות.
"הנה המתנה שלך. תפתח את זה כאן, לא כדאי שאמא שלי תראה את זה."
"ספר?" שאל הארי כשאחז בחבילה המלבנית. "סטינו קצת מהנוהג, לא?"
"זה לא סתם ספר," אמר רון. "זה זהב טהור: *12 שיטות בטוחות לחלוטין איך להתחיל עם מכשפה*. זה מסביר כל מה שאתה צריך לדעת על בנות. אם רק היה לי את זה שנה שעברה, הייתי יודע בדיוק איך להיפטר מלבנדר והייתי יודע איך להתחיל עם... ובכן, פרד וג'ורג' נתנו לי עותק של זה, ולמדתי מזה המון. אתה תופתע לגלות, זה לא מדבר רק על עבודת-שרביט."
כשהם הגיעו למטבח הם ראו ערמה של מתנות על השולחן. ביל ומסייה דלאקור עמדו לסיים את ארוחת הבוקר שלהם, כשגברת וויזלי, נעמדה לדבר עם איתם מעבר לסיר הטיגון.
"ארתור אמר לי לאחל לך יום-הולדת 17 שמח בשמו, הארי," אמרה גברת וויזלי בחיוך גדול לעבר הארי. "הוא היה צריך לצאת מוקדם לעבודה, אבל הוא יחזור לארוחת ערב. המתנה הראשונה בערמה מאיתנו."
הארי התיישב, לקח את החבילה המרובעת שעליה היא הצביעה, ופתח אותה.
בפנים היה שעון דומה מאוד לשעון שמר וגברת וויזלי נתנו לרון לכבוד יום-הולדת 17 שלו; זה היה בצבע זהב, ובמקום מחוגים הקיפו את העיגול כוכבים.
"זה מסורת לתת לקוסם שעון כאשר הוא מגיע לגיל בגירות," אמרה גברת וויזלי, מביטה בו בחשש מעבר לתנור. "לצערי זה לא חדש כמו של רון, הוא היה שייך בעצם לאחי פביאן, והוא לא כל כך זהיר עם חפציו האישיים, יש קצת שריטות מאחורה, אבל-"
המשך הנאום שלה אבד; הארי נעמד וחיבק אותה. הוא ניסה להכניס הרבה דברים שלא נאמרו בתוך החיבוק ואולי היא הבינה אותם, מפני שהיא ליטפה את לחייו בכבדות אחרי ששחרר אותה, ואז היא נופפה בשרביט שלה בצורה אקראית, שהביאה לכך שחצי מקוטלי החזיר שהיו במחבת נפלו על הרצפה.
"יום-הולדת שמח!" אמרה הרמיוני, שנכנסה במהירות למטבח והוסיפה את המתנה שלה לערמה. "זה לא הרבה, אבל אני מקווה שתאהב את זה. מה הבאת לו?" היא שאלה את רון, שעשה רושם שהוא לא שמע אותה.
"קדימה, תפתח את המתנה של הרמיוני!" אמר רון.
היא הביאה לו מלשינוסקופ חדש. החבילות האחרות הכילו ***סכין גלח-אותי*** מביל ופלר "(אה כן, זה יתן לך את הגילוח החלק ביותר שאי פעם היה לך," אמר מסייה דלאקור בהבטחה, " אבל אתה חייב לומר לזה בדיוק מה אתה רוצה, אחרת יהיה לך פחות שיער ממה שתרצה..."., שוקולדים ממשפחת דלאקור, וקופסא ענקית של הסחורה החדשה של *הוקוס מוקוס - חנות הפטנטים של האחים וויזלי* מפרד וג'ורג'.
הארי, רון, והרמיוני לא נשארו הרבה זמן ליד השולחן, כשמאדאם דלאקור, פלר וגבריאלה הגיעו וגרמו למטבח להיות יותר צפוף ולא נוח.
"אני אארוז את אלה בשבילך," הבהירה הרמיוני, ולקחה את המתנות של הארי מידיו כששלושתם עלו למעלה. "כמעט סיימתי, אני רק מחכה ששאר התחתונים שלך ייתיבשו, רון-"
המלמול של רון נקטע ע"י פתיחת הדלת בקומה הראשונה.
"הארי, תוכל לבוא לכאן לרגע?"
זאת הייתה ג'יני. רון נעצר בפתאומיות, אבל הרמיוני גררה אותו במרפק למעלה. נלחץ, הארי הלך לחדרה של ג'יני.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
הוא מעולם לא היה בפנים. הוא היה קטן, אבל בהיר. על הקיר היה פוסטר גדול של להקת המכשפות *אחיות הגורל*, וממולו היה דיוקן של גוונג ג'ונס, הקפטן של קבוצת הקווידיץ'- מכשפות "*ההרפיות מהוליהד*". השולחן עמד מנגד לחלון הפתוח, שהשקיף על הפרדס שבו הוא וג'יני שחקו קווידיץ' שניים-על-שניים מול רון והרמיוני, ועכשיו שוכן בו אוהל גדול, דמוי פנינה. הדגל הזהוב שבקע מהאוהל, נשקף מחלונה של ג'יני.
ג'יני הביטה בפניו של הארי. לקחה נשימה עמוקה ואמרה, "יום-הולדת 17 שמח."
"כן...תודה."
היא לא הניעה את מבטה ממנו; הוא בכל אופן, הבין שקשה לו להביט בה; זה היה כמו להביט באור מסמא.
"נוף נחמד," הוא אמר בקול חלש, מצביע לעבר החלון.
היא התעלמה מזה. הוא לא יכול היה להאשים אותה.
"לא ידעתי מה להביא לך," היא אמרה.
"לא היית צריכה להביא לי כלום."
היא התעלמה גם מזה.
"לא ידעתי מה יהיה שימושי. לא משהו גדול מדי, מפני שלא תוכל לקחת את זה איתך."
הוא הביט בה במבט חטוף. לא היו לה דמעות; וזה אחד מתוך המון דברים נפלאים בג'יני, היא בכתה לעיתים רחוקות. מדי פעם הוא חשב שלהיות אחות לשישה אחים בוודאי גרם לה להיות יותר קשוחה.
היא עשתה צעד לכיוונו.
"ואז חשבתי, שאני רוצה שיהיה לך מזכרת ממני, אתה יודע, אם תפגוש ויליות כשלא תהיה פה. עושה מה שאתה עושה."
"אני חושב שההזדמנויות לדייט יהיו מאוד נדירות בחוץ, בכנות."
"הנה נקודת האור שחיפשתי," היא לחשה, ואז היא נישקה אותו כמו שלא נישקה אותו מעולם, והארי נישק אותה בחזרה, וזה היה דבר-נשכח יפה יותר מוויסקי-אש; היא הייתה הדבר הכי אמיתי בעולם, ג'יני, הוא הרגיש אותה, הוא שם יד אחת על הגב שלה ועם השנייה ליטף את שערה הריחני—
הדלת נפתחה בבהלה והם נפרדו בקפיצה.
"הו," אמר רון חדות. "סליחה."
"רון!" הרמיוני עמדה מאחוריו, מתנשפת. היה שקט מותח, ואז ג'יני אמרה בקול חלק ודק,
"ובכן, יום-הולדת שמח בכל אופן, הארי."
אוזניו של רון נהיו אדומות; הרמיוני נראתה לחוצה. הארי רצה לטרוק את הדלת בפניהם, אך זה היה כמו רוח פרצים קרה שחדרה לחדר כשהדלת נפתחה, והרגע הזוהר שלו התנפץ לרסיסים.
נראה שכל הסיבות לסיים את מערכת היחסים עם ג'יני, להיפרד ממנה, חמקו לחדר ביחד עם רון, וכל הרגעים הנשכחים נעלמו.
הוא הביט בג'יני, רוצה לומר משהו, למרות שהוא בקושי ידע מה לומר, אך היא הפנתה לו את הגב. הוא חשב שאולי היא פרצה בבכי, לשם שינוי. הוא לא יכול היה לעשות שום דבר שינחם אותה בפני רון.
"אני אראה אותך אחר כך," הוא אמר, ויצא עם השניים האחרים מהחדר.
רון ירד במדרגות למטה, לעבר דרך המטבח שהיה עדיין צפוף, לעבר החצר, והארי המשיך ללכת איתו את כל הדרך, הרמיוני הלכה מהר מאחוריהם, קצת מודאגת.
ברגע שהגיע לחלקת הדשא, שכוסחה לאחרונה, רון הסתובב להארי.
"אתה עזבת אותה. מה אתה עושה איתה עכשיו, מבלה איתה?"
"אני לא מבלה איתה," אמר הארי, כשהרמיוני הגיעה אליהם.
"רון-"
אבל רון הרים את ידו להשתיק אותה.
"היא באמת התבאסה כשסיימת עם זה-"
"גם אני. אתה יודע למה סיימתי עם זה, וזה לא היה מפני שרציתי בזה."
"כן, ועכשיו אתה מחבק אותה והיא תתחיל לפתח ציפיות שוב-"
"היא לא מפגרת, היא יודעת שזה לא יכול לקרות, היא לא מצפה מאיתנו להתחתן בסוף, או-"
ברגע שאמר זאת, תמונה גדולה של ג'יני בשמלה לבנה עלתה במוחו, מתחתנת עם אדם גבוה, אלמוני ומטושטש.
לרגע אחד היה נראה שזה הכה בו: העתיד שלה היה חופשי ונטול דאגות, לעומת שלו... הוא לא ראה שום דבר מלבד המאבק בוולדמורט.
"אם תמשיך לחבק אותה בכל הזדמנות אפשרית-"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"זה לא יקרה שוב," אמר הארי בקשיחות. זה היה יום בהיר, אבל הוא הרגיש שהשמש כאילו התחבאה מפניו. "בסדר?"
רון נראה חצי כועס, וחצי נבוך; הוא צעד קדימה ואחורה לרגע, ואמר, "אם כך, בסדר, זה... כן."
ג'יני לא חיפשה פגישה פרטית עם הארי במשך היום, ואף לא החליפה שום מבט או רמיזה כמו שעשתה כשהם היו בחדר וחלקו יותר משיחה מנומסת. בכל זאת, הגעתו של צ'ארלי הקלה על הארי. זה סיפק היסח-דעת; להביט על גברת וויזלי מאלצת בכוח את צ'ארלי לשבת על הכיסא, מרימה את השרביט שלה בצורה מאיימת, ומכריזה שהוא עומד לקבל תספורת הוגנת.
ארוחת יום-ההולדת של הארי הפכה את המטבח של המחילה לנקודת שבירה עוד לפני הגעתם של צ'ארלי, לופין, טונקס והאגריד, כמה שולחנות הוצבו מקצה לקצה בגינה. פרד וג'ורג' כישפו כמה פנסים, שהתקשטו במספר 17, תלויים באוויר מעל האורחים. הודות לשירות של גברת וויזלי, הפצע של ג'ורג' היה נקי בצורה מסודרת, אבל הארי עוד לא התרגל לחור השחור בצד ראשו, למרות שהתאומים הרבו להתבדח על כך.
הרמיוני הוציאה מתוך שרביטה סרטים סגולים וזהובים ותלתה אותם בצורה אומנותית על גבי עצים ושיחים.
"יפה," אמר רון, כשהרמיוני הפכה את עלי עץ התפוח-החמוץ לזהב בנפנוף השרביט. "יש לך סגנון בדברים האלה."
"תודה, רון!" אמרה הרמיוני, שבעת רצון ומבולבלת.
הארי הסתובב, מחייך לעצמו. היה לו רעיון מצחיק- כשהוא ימצא פרק של תגובות כשיהיה לו זמן לקרוא את העותק של *12 שיטות בטוחות לחלוטין איך להתחיל עם מכשפות;* הוא תפס את מבטה של ג'יני וחייך חיוך קטן עד שנזכר בהבטחה שלו לרון והתחיל לשוחח עם מסייה דלאקור.
"פנו דרך, פנו דרך!" גברת וויזלי זימרה, מגיעה דרך השער מלווה במה שנראה כמו סניץ' בגודל של כדור-ים מרחף מולה. כמה שניות אחר כך הארי הבין שזאת עוגת יום-ההולדת שלו, גברת וויזלי נשארה עם השרביט באוויר, ולא הסתכנה להניח את העוגה על הקרקע העקומה.
כשהעוגה נחתה סוף-סוף באמצע השולחן, הארי אמר, "זה נראה נהדר, גברת וויזלי."
"הו, זה כלום, יקירי," היא אמרה באהבה. ומאחורי הכתפיים שלה, רון הרים את אגודליו לעבר הארי ומלמל, "אחד יפה".
בשעה שבע כל האורחים הגיעו, מלווים לבית ע"י פרד וג'ורג', שהמתינו להם בקצה השביל. האגריד כיבד את האירוע עם החליפה החומה, הנוראית הטובה ביותר שלו. למרות שלופין חייך כשלחץ את ידו של הארי, הארי ראה שהוא לא נראה שמח כל כך. זה היה מוזר מאוד; טונקס, שעמדה לידו, נראתה קורנת למדי.
"יום-הולדת שמח, הארי," אמרה, מחבקת אותו בחוזקה.
"שבע-עשרה, אה!" אמר האגריד כשקיבל מפרד כוס זכוכית בגודל דלי עם יין. "שש שנים אחרי היום שבו אנחנו נפגשנו, הארי, ת'זוכר את זה?"
"לא כל כך," אמר הארי, מחייך אליו. "האם לא פוצצת את הדלת הקדמית והצמחת לדאדלי זנב של חזיר, ואמרת לי שאני קוסם?"
"שכחתי ת'פרטים," האגריד צוחק בקול. "אתם פה בסדר, רון, הרמיוני?"
"בסדר גמור," אמרה הרמיוני. "מה שלומך?"
"אר, לא רע. הייתי עסוק, נולדו לנו חדי-קרן. אני אראה לכם כשאתם תחזרו-" הארי התעלם ממבטיהם של רון והרמיוני כשהאגריד חיטט בכיסו. "הנה, הארי – לא ידעתי מה אני אביא לך, אבל אז נזכרתי בזה."
הוא הוציא תיק קטן עשוי גומי עם פרווה, לו הושחל חוט ארוך שללא כל ספק אמור להתלות על הצוואר. "עור-חמור. תחביא כל מה שת'רוצה בפנים, רק הבעלים של זה יכול להוציא מה שיש בפנים. הם נדירים, אלה."
"האגריד, תודה!"
"זה כלום," אמר האגריד מנפנף בידו, גודלה כגודל מכסה פח-אשפה. "והנה צ'ארלי! תמיד אהבתי אותו – היי! צ'ארלי!"
צ'ארלי התקרב אליהם, מעביר את ידו בעצב על התספורת האכזרית החדשה שלו. הוא היה יותר נמוך מרון, חסון, והיו לו מספר כוויות ושריטות של זרועותיו השריריות.
"הי, האגריד, מה קורה?"
"רציתי לכתוב 'ך כבר שנים. מה שלום נורברט?"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"נורברט?" צ'ארלי צחק. "הנורווגי הנקוד? אנחנו קוראים לה נורברטה עכשיו."
"מה - נורברט נקבה?"
"איך אתה יודע?" שאלה הרמיוני.
"הן יותר אכזריות," אמר צ'ארלי. הוא הביט מאחוריו והנמיך את קולו. "אני מקווה שאבא יגיע לכאן מהר. אמא נעשית עצבנית."
כולם הביטו לעבר גברת וויזלי. היא ניסתה לדבר עם מאדאם דלאקור אבל הביטה שוב ושוב לעבר השער.
"אני חושבת שכדאי שנתחיל בלי ארתור," היא קראה לכל מי שהיה בגינה אחרי דקה או שתיים. "הוא בטח מתעכב ב – הו!"
כולם ראו את זה ביחד: קו של אור שעף מסביב לגינה ונחת על השולחן, ושם הוא התגלה כסמור בצבע אפור בהיר, שנעמד על רגליו האחוריות ודיבר בקולו של אדון וויזלי.
"שר הקסמים מגיע איתי."
הפטרונוס נעלם, משאיר את משפחתה של פלר מביטים בתדהמה במקום בו נעלם.
"אנחנו לא אמורים להיות פה," אמר לופין מיד. "הארי – אני מצטער – אני אסביר לך בפעם אחרת-"
הוא תפס את כף ידה של טונקס ומשך אותה; הם הגיעו לגדר, טיפסו עליה, ונעלמו מן העין. גברת וויזלי נראתה נבוכה.
"השר – אבל למה-? אני לא מבינה-"
אבל לא היה זמן לדבר על המקרה; שנייה לאחר מכן, אדון וויזלי הופיע משום-מקום ליד השער, עם רופוס סקרימג'ר, שזוהה מיד לפי רעמת שערו הכסוף.
שני האורחים החדשים צעדו דרך החצר לעבר הגינה ולשולחן המואר בפנסים, שכל יושביו ישבו בדממה, צופים בהם מתקרבים. כשסקרימג'ר נכנס לטווח של אור הפנס, הארי הבחין שהוא נראה זקן יותר מפעם שעברה שהוא ראה אותו, קשוח ומפחיד.
"מצטער על ההפרעה," אמר סקרימג'ר, כשעצר לפני השולחן.
"במיוחד כשאני רואה שנכנסתי למסיבה דרך השער."
עיניו התמקדו בעוגת הסניץ' הענקית.
"מזל טוב."
"תודה," אמר הארי.
"אני רוצה לדבר איתך בפרטיות," סקרימג'ר המשיך. "וגם עם אדון רונאלד וויזלי והעלמה הרמיוני גריינג'ר."
"איתנו?" אמר רון, מופתע. "למה איתנו?"
"אסביר לך כשנהיה במקום יותר שקט," אמר סקרימג'ר. "יש כאן כזה מקום?" הוא שאל את אדון וויזלי.
"כן, בוודאי," אמר אדון וויזלי, שנראה לחוץ. "חדר האורחים, למה שלא תלכו לשם?"
"תוכל להראות לנו את הדרך לשם?" הוא שאל את רון. "אין צורך שתתלווה אלינו, ארתור."
הארי ראה שאדון וויזלי מחליף מבט מודאג עם גברת וויזלי, כשהוא, רון, והרמיוני עלו למעלה. כשנכנסו בחזרה לבית השקט, הארי ידע שהשניים האחרים חושבים בדיוק כמוהו; סקרימג'ר חייב, איכשהו, לדעת שהם רוצים לעזוב את הוגוורטס.
סקרימ'ג'ר לא אמר כלום כשהם עברו דרך המטבח המבולגן לתוך חדר האורחים של המחילה. למרות שהגינה התמלאה באור של ערב זהוב וקל, היה די חשוך פה; הארי הניע קלות בשרביטו לעבר מנורות השמן כשנכנס והמנורות האירו את החדר הקטן והנעים. סקרימג'ר התיישב על הכורסא השוקעת שאדון וויזלי נהג לשבת עליה, נותן להארי, רון, והרמיוני להידחס על הספה, זה ליד זה. ברגע שהם עשו זאת, סקרימג'ר החל לדבר.
"יש לי שאלות לכל אחד מכם, ואני חושב שזה יהיה הכי טוב אם נעשה זאת בנפרד. אם תואילו שניכם"- הוא הצביע על הארי והרמיוני -" לחכות למעלה, אני אתחיל עם רונאלד."
"אנחנו לא הולכים לשום מקום," אמר הארי, בזמן שהרמיוני הנהנה במרץ.
"אתה יכול לדבר איתנו ביחד, או לא לדבר איתנו בכלל."
סקרימג'ר נתן להארי מבט קר קטן. להארי היה את הרושם שהשר חושב האם זה היה כדאי לפתוח במעשי העוינות השנה.
"בסדר גמור, אז ביחד," הוא אמר, מושך את כתפיו. הוא כחכח בגרונו. "אני בטוח שאתם יודעים, שאני נמצא פה בגלל הצוואה של אלבוס דמבלדור."
הארי, רון, והרמיוני הביטו זה בזה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"נראה שאתם מופתעים! אז אתם לא הייתם מודעים לזה שדמבלדור השאיר לכם משהו?"
"ל-לכולנו?" שאל רון, "גם לי ולהרמיוני?"
"כן, לכול-"
אבל הארי קטע אותו.
"דמבלדור מת לפני חודש. למה לקח כל כך הרבה זמן לתת לנו את מה שהוא השאיר לנו?"
"זה לא ברור לך?" אמרה הרמיוני, לפני שסקרימג'ר יכול היה לענות. "הם רצו לבדוק את כל מה שהוא השאיר לנו. אין לכם זכות לעשות זאת!" היא אמרה, וקולה רעד במקצת.
"יש לי כל זכות שהיא," אמר סקרימג'ר בזילזול. "הוצאת צו להחרמה מוצדקת נותנת למשרד את הכוח להחרים רכוש של צוואה-"
"החוק הזה נחקק רק בכדי לעצור קוסמים מלהעביר חפצים אפלים," אמרה הרמיוני, "והמשרד זקוק להוכחה סמכותית שרכוש הנפטר הוא לא חוקי לפני שהם בודקים אותו! אתה מנסה לומר לי שחשבת שדמבלדור מנסה להעביר משהו מקולל?"
"את מתכננת להמשיך בחוק הקוסמים בתור קריירה, העלמה גריינג'ר?" שאל סקרימג'ר.
"לא, אני לא," ענתה הרמיוני. "אני מקווה לעזור לעולם!" רון צחק. עיניו של סקרימג'ר הביטו בו ונעו כשהארי התחיל לדבר.
"אז למה החלטת לתת לנו את הדברים שלנו עכשיו? לא היה לך תירוץ להשאיר אותם?"
"לא, זה מפני שעברו שלושים-ואחד ימים," השיבה הרמיוני מיד. "הם לא יכולים להשאיר אצלם חפצים יותר מזה אלא אם כן הם מוכיחים שזה מסוכן. נכון?"
"היית אומר שהיית קרוב לדמבלדור, רונאלד?" שאל סקרימג'ר, מתעלם מהרמיוני, רון נבהל.
"אני? לא – לא ממש... זה תמיד הארי ש..."
רון הביט לכיוון הארי והרמיוני, בכדי לראות שהרמיוני נותן לו מין מבט של "תפסיק-לדבר-עכשיו!", אבל הנזק נגרם; נראה שסקרימג'ר שמע בדיוק את מה שקיווה, ורצה, לשמוע. הוא נחת כמו עוף דורס על תשובתו של רון.
"אם לא היית כל כך קרוב לדמבלדור, איך אתה מתייחס לעובדה שהוא הזכיר אותך בצוואה שלו? הוא הוריש כמה חפצים אישיים בצורה יוצאת דופן. את רכושו הכביר – הספרייה האישית שלו, החפצים הקסומים שלו, ועוד כמה חפצים אישיים – הוא הוריש להוגוורטס. למה אתה חושב שאתה נבחרת?"
"אני... לא יודע." אמר רון. "אני... כשאמרתי שלא היינו קרובים... אני מתכוון, אני חושב שהוא חיבב אותי..."
"אתה מצטנע, רון," אמרה הרמיוני. "דמבלדור מאוד אהב אותך."
זה מה שמתח את האמת לנקודת השבירה; עד כמה שהארי זוכר, רון ודמבלדור מעולם לא היו ביחד לבדם, והקשר הישיר ביניהם היה ממש אפסי. בכל אופן, נראה שסקרימג'ר לא הקשיב. הוא הכניס את ידו לגלימה שלו והוציא תיק גומי גדול יותר מזה שהאגריד הביא להארי. מתוכו, הוא הוציא מגילת קלף שאותה הוא גולל והקריא.
"*'רצונו האחרון וצוואתו של אלבוס פרסיוול וולפריק בריאן דמבלדור'*.. כן, הנה אנחנו... *'לרונאלד ביליוס וויזלי, אני מוריש את המעמעם שלי, בתקווה שיזכור אותי כשישתמש בו.'*"
סקרימג'ר הוציא מן התיק חפץ שהארי כבר ראה פעם: זה היה נראה כמו מצת סיגרים כסוף, אבל היה לזה, הוא ידע זאת, את הכוח לשאוב את כל האור ממקום כל שהוא, ולהחזיר אותם בחזרה, ע"י נקישה פשוטה. סקרימג'ר נשען קדימה והעביר את המעמעם לרון, שלקח אותו והפך אותו באצבעותיו, נראה מופתע.
"זה חפץ נדיר," אמר סקרימג'ר, צופה ברון. "יתכן שזה אולי מיוחד במינו. ללא ספק **זה** עוצב ע"י דמבלדור עצמו. למה הוא הוריש לך דבר כה נדיר?"
רון הניד את ראשו, נראה מבולבל.
"דמבלדור בוודאי חינך אלפי תלמידים," סקרימג'ר שקד בדבריו.
"ואם כל זאת, הוא הזכיר RE את שלושתכם בצוואתו. ולמה זה? מה הוא רצה שתעשה עם המעמעם, אדון וויזלי?"
"אכבה את האור, אני מניח," רון מלמל. "מה עוד אני יכול לעשות עם זה?"
בסופו של דבר, לסקרימג'ר לא הייתה כל הצעה שהיא. אחרי שפזל לכיוונו של רון לדקה או שתיים, חזר לצוואה של דמבלדור.
"*לעלמה הרמיוני ג'ין גריינג'ר, אני מוריש את העותק של סיפורי בידל המשורר, בתקווה שהיא תגלה שזה מבדר וממכר.*'"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
סקרימג'ר הוציא מתוך עתיק ספר שנראה עתיק כמו העותק של *הסודות של כוחות האופל* שנמצא למעלה. הכריכה שלו הייתה מוכתמת ומקולפת בכמה מקומות. הרמיוני לקחה את זה מסקרימג'ר בלי לומר מילה. היא הניחה את הספר על הברכיים שלה והביטה בו. הארי הבחין שהכותרת הייתה עשויה מאותיות קסם; הוא מעולם לא למד לקרוא אותן. בעודו מביט, דמעה ניתזה על גבי הסמלים הבולטים.
"למה לדעתך דמבלדור הוריש לך את הספר הזה, העלמה גריינג'ר?" שאל סקרימג'ר.
"הוא... הוא ידע שאהבתי ספרים," אמרה הרמיוני בקול מלא, מנגבת את עיניה בעזרת השרוול שלה.
"אבל למה דווקא את הספר הזה?"
"אני לא יודעת. מן הסתם הוא חשב שאיהנה ממנו."
"האם אי פעם דברת בעזרת צופן, או עם כל סוג שהוא של העברת מסרים סודיים, עם דמבלדור?"
"לא, לא דיברתי," אמרה הרמיוני, עדיין מנגבת את עיניה עם השרוול. "ואם המשרד לא מצא שום קוד בספר הזה במשך שלושים-ואחד ימים, אני בספק אם אני אמצא."
היא נמנעה מבכי. הם היו דחוסים כל כך חזק עד שרון לא יכול היה לחלץ את ידו בכדי להניח אותה על כתפה של הרמיוני. סקרימג'ר חזר לצוואה.
"*ולהארי ג'יימס פוטר,*" הוא קרא, ומעיו של הארי התהפכו בהתרגשות פתאומית, "*אני מוריש את הסניץ' שהוא תפס במשחק הקווידיץ' הראשון שלו בהוגוורטס, כמזכרת לפרסי ההתמדה והמיומנות.*"
כשסקרימג'ר הוציא את כדור-הזהב דמוי האגוז הקטן, כנפיו הכסופות התנופפו בחולשה, הארי לא יכול היה שלא להרגיש את שינוי מצבו הפנימי עד כדי גיחוך.
"מדוע דמבלדור הוריש לך את הסניץ' הזה?" שאל סקרימג'ר.
"אין לי מושג," אמר הארי. "מפני הסיבות שכרגע הקראת, אני מניח... להזכיר לי מה אתה יכול לקבל אם תתמיד ומה שזה לא יהיה."
"אז אתה אומר שזה רק מזכרת סמלית?"
"אני מניח שכן," אמר הארי. "מה עוד זה יכול להיות?"
"אני שואל את השאלות," אמר סקרימג'ר, מקרב את הכורסא שלו לעבר הספה. הערב בהחלט נראה כעת בחוץ; האוהל הגדול שמבעד לחלונות נע כמו רוח רפאים מעבר לגדר.
"הבחנתי בכך שעוגת יום-ההולדת שלך בצורת סניץ'," אמר סקרימג'ר להארי. "ולמה זה?"
הרמיוני צחקה בבוז.
"זה מתייחס לעובדה שהארי הוא מחפש מעולה, וזה ברור," היא אמרה. "בוודאי יש איזה מסר סודי מדמבלדור מתחת לציפוי העוגה!"
"אני לא חושב שיש משהו מתחת לציפוי," אמר סקרימג'ר, "אבל סניץ' יכול להיות מחבוא מצוין לחפץ קטן. ואתה יודע למה, נכון?"
הארי משך כתפיים, הרמיוני, בכל אופן, ענתה: הארי חשב שעניית תשובות נכונות היה הרגל טבוע אצלה שהיא לא יכולה להדחיק.
"מפני שלכדורי הסניץ' יש זכרון מגע," היא אמרה.
"מה?" שאלו הארי ורון ביחד; וחשבו עד כמה ידיעותיה של הרמיוני בקווידיץ' אפסיות.
"נכון מאוד," אמר סקרימג'ר. "בסניץ' לא יגע עור חשוף לפני שחרורו , אפילו לא עורו של היוצר של הסניץ', שעוטה כפפות. הקסם שבו מסוגל לזהות את האדם הראשון שנוגע בו, במקרה של גניבה. הסניץ' הזה" – הוא הרים את כדור הזהב הקטן – "יזכור את המגע שלך, פוטר.
"מחשבה חלפה במוחי, שדמבלדור, שהוא בעל כישרונות קסם נפלאים, למרות כל שאר הטעויות שלו, כישף את הסניץ' הזה שיפתח רק בשבילך."
ליבו של הארי פעם בחוזקה. הוא היה בטוח שסקרימג'ר צודק. איך הוא יכול להימנע מלדבר אל הסניץ' עם ידו החשופה לפני השר?
"אתה לא אומר כלום," אמר סקרימג'ר. "כנראה שאתה כבר יודע מה הסניץ' מכיל?"
"לא," אמר הארי, עדיין חושב איך הוא יראה שהוא נוגע בסניץ' מבלי לעשות כך. אילו רק היה יודע הלטת הכרה, כמו שצריך, ויכול היה לקרוא את מחשבותיה של הרמיוני; הוא שמע את המוח שלה שורק לו.
"קח," אמר סקרימג'ר בשקט.
הארי פגש בעיניו הצהובות של השר וידע שאין לו שום ברירה אלא לציית לו. הוא הושיט את ידו, וסקרימג'ר נשען קדימה והניח את הסניץ' על כף ידו של הארי, באיטיות מכוונת.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
שום דבר לא קרה. כשאצבעותיו של הארי נסגרו על הסניץ', כנפיו העייפות של הסניץ' נופפו קלות וחדלו מלנוע. סקרימג'ר, רון, והרמיוני הביטו בהתלהבות לעבר הכדור שחצי ממנו הוסתר כעת, כאילו הם עדיין מקווים שאולי הוא ישנה צורה.
"זה היה דרמטי," אמר הארי בקרירות. רון והרמיוני צחקו.
"אם כך, זה הכול נכון?" שאלה הרמיוני, מתכוננת לקום מהספה.
"לא בדיוק," אמר סקרימג'ר, שנראה שהיה במצב רוח רע. "דמבלדור הוריש לך דבר נוסף, פוטר."
"מה זה?" שאל הארי, מתלהב שוב.
סקרימג'ר לא טרח להקריא מתוך הצוואה הפעם.
"חרבו של גודריק גריפינדור," אמר. רון והרמיוני עשו פרצוף קשוח.
הארי חיפש את ניצב-החרב העטוף בשכבה אדומה, אך סקרימג'ר לא שלף את החרב מתוך תיק הגומי, שבכל מקרה נראה קטן מדי מלהכיל אותה.
"אז היכן היא?" הארי שאל בחשד.
"לצערי," אמר סקרימג'ר, "דמבלדור לא יכול היה למסור את החרב הזו. חרבו של גודריק גריפינדור היא חפץ היסטורי בעל ערך, והיא שייכת -"
"היא שייכת להארי!" אמרה הרמיוני בכעס. "היא בחרה בו, הוא היה זה שמצא אותה, הוא הוציא אותה מתוך מצנפת המיון-"
"על סמך מקורות היסטוריים אמינים, החרב שייכת לכל אישיות מבית גריפינדור," אמר סקרימג'ר. "זה לא עושה אותה רכושו הבלעדי של אדון פוטר, ולא משנה מה דמבלדור החליט." סקרימג'ר גירד בלחי המגולחת להחריד שלו, בוחן את הארי. "למה לדעתך-?"
"-דמבלדור רצה לתת לי את החרב?" אמר הארי, מתאבק בכדי לשמור על מזג רוחו. "אולי הוא חשב שזה ייראה טוב על הקיר שלי."
"זאת לא בדיחה, פוטר!" רטן סקרימג'ר. "האם זה היה מפני שדמבלדור האמין שרק חרבו של גודריק גריפינדור תוכל להביס את היורש של סלית'רין? האם הוא רצה לתת לך את החרב, פוטר, מפני שהאמין, כמו רבים, שאתה האחד שגורלו הוא להשמיד את זה-שאין-לנקוב-בשמו?"
"תיאוריה מעניינת," אמר הארי. "האם מישהו ניסה אי פעם לנעוץ חרב בוולדמורט? אולי כדאי שהמשרד ישלח כמה אנשים לעשות זאת, במקום לבזבז את זמנם בפירוק מעמעמים או הסוואת הימלטויות מאזקבאן. אז זה מה שעשית, שר, ישבת בשקט שמשרד שלך, ניסית לפתוח סניץ'? אנשים מתים – כמעט ואני הייתי אחד מהם – וולדמורט רדף אחריי על-פני שלוש מדינות, הוא רצח את עין-הזעם מודי, אבל אין שום מילה על שום דבר מכל זה מטעם המשרד, האם יש? ואתה עדיין מצפה מאיתנו לשתף איתך פעולה!"
"הגזמת!" צעק סקרימג'ר, נעמד: הארי קפץ על רגליו גם כן.
סקרימג'ר צעד בכבדות לעבר הארי ונעץ את קצה שרביטו בחוזקה על חזהו של הארי; זה צרב ועשה חור על הטי-שירט של הארי כמו סיגריה דלוקה.
"היי!" אמר רון, קופץ ומרים את השרביט שלו, אך הארי אמר,
"לא! 'תרוצה לתת לו סיבה לעצור אותנו?"
"אתה זוכר שאתה לא בבית-ספר, נכון?" אמר סקרימג'ר, נושף על פניו של הארי. "אתה זוכר שאני לא דמבלדור, שמחל על החוצפה והמרדנות שלך? אתה יכול ללבוש את הצלקת הזאת כמו ליצן, פוטר, אבל ילד בן שבע-עשרה לא יגיד לי איך לעבוד! הגיע הזמן שתראה קצת כבוד!"
"הגיע הזמן שתקבל אותו" אמר הארי.
הרצפה רעדה; נשמעו קולות של רגליים רצות, ודלת חדר האורחים נפתחה בכוח ואדון וגברת וויזלי נכנסו פנימה בריצה.
"אנחנו -- חשבנו ששמענו -" התחיל אדון וויזלי, שנראה חרד לנגד המראה של חוטמיהם של הארי והשר צמודים זה לזה.
"-קולות גבוהים," אדון וויזלי התנשם.
סקרימג'ר התרחק מספר צעדים מהארי, מביט בחור שעשה בטי-שירט של הארי. נראה שהוא התחרט על חוסר מזג-רוחו.
"זה – זה לא שום דבר," הוא רטן. "אני... מצטער על התחושה שלך," הוא אמר, מביט בפניו של הארי פעם נוספת. "נראה שאתה חושב שהמשרד לא חפץ במה שאתה – מה שדמבלדור – חפץ. אנחנו מוכרחים לעבוד ביחד."
"אני לא אוהב את השיטות שלך, שר," אמר הארי. "זוכר?"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
בשנייה הבאה, הוא הרים את ידו הימנית וחשף בפני סקרימג'ר את הצלקת שעדיין הייתה לבנה, עם המילים *לא אספר עוד שקרים*. הבעתו של סקרימג'ר התקשחה. הוא התרחק בלי לומר שום מילה ויצא מהחדר בצעדים כבדים.
גברת וויזלי מיהרה בעקבותיו; הארי שמע אותה עוצרת בדלת האחורית. ואחרי דקה בערך היא קראה, "הוא הלך!"
"מה הוא רצה?" אדון וויזלי שאל, מסתכל על הארי, רון, והרמיוני כשגברת וויזלי חזרה בריצה אליהם.
"לתת לנו את מה שדמבדלור השאיר לנו," אמר הארי. "הם שחררו את תוכן הצוואה."
בגינה, מעל שולחנות ארוחת הערב, שלושת החפצים שסקרימג'ר נתן להם עברו מיד אחת לשניה.
כולם צעקו בכדי לקבל המעמעם ואת *סיפורי בידל המשורר* והצטערו על כך שסקרימג'ר סרב להביא את החרב, אבל אף-אחד מהם לא יכול היה לתת סיבה לכך שדמבלדור הביא להארי את הסניץ' העתיק. בפעם השלישית מתוך ארבע שגברת וויזלי בחנה את המעמעם, אמרה בהיסוס, "הארי, יקירי, כולם רעבים נורא ולא רצינו להתחיל בלעדיך... שאגיש את ארוחת הערב כעת?"
כולם אכלו די מהר ואחרי ששרו במקהלה "היום יום-הולדת", ואכלו את העוגה, המסיבה נגמרה. האגריד, שהוזמן לחתונה שלמחרת, אך היה מגושם מדי בכדי לישון במחילה הצפופה, הקים לעצמו אוהל בשדה הסמוך.
"תפגשי אותנו למעלה," הארי לחש להרמיוני בזמן שהם עזרו לגברת וויזלי להחזיר את הגינה למצבה הנורמלי.
"אחרי זה כולם למיטות."
בחדר שבעליית הגג, רון בחן את המעמעם, והארי מילא את תיק עור-החמור שהאגריד הביא לו, לא בזהב, אלא עם החפצים היקרים לו ביותר, שלכאורה היו חסרי-ערך, כמה מהם היו מפת הקונדסאים, הרסיס של המראה הקסומה של סריוס, והקמיע של רא"ב. הוא משך בחוט בחוזקה והחליק את התיק על צווארו, ואז הוא התיישב ואחז בסניץ', צופה בכנפיו מתנפנפות בחולשה. לבסוף, הרמיוני נקשה על הדלת ונכנסה לחדר על קצות הבהונות.
"**מופליאטו**," היא אמרה בלחש, מנפנפת את שרביטה לכיוון המדרגות.
"חשבתי שאת נגד הלחש הזה?" אמר רון.
"זמנים משתנים," היא אמרה. "עכשיו, תראה לנו את המעמעם הזה."
רון ציית מיד. מחזיק את המעמעם מולו, מדליק אותו. המנורה היחידה שהם הדליקו נשאבה ברגע.
"העניין הוא," אמרה הרמיוני בלחש מתוך החושך, "שיכולנו לעשות זאת בעזרת אבקת חושך מיידית מפרו."
נשמעה נקישה קטנה, וכדור האור של המנורה עף בחזרה לתקרה והאיר את כולם בחזרה.
"אבל עדיין, זה מגניב," אמר רון, מתוך התגוננות. "וממה שאומרים, דמבלדור המציא את זה בעצמו!"
"אני יודעת, אבל הוא בטח לא הזכיר **אותך** בצוואה רק בכדי לעזור לנו לכבות את האור!"
"ז'תומרת שהוא ידע שהמשרד יחרים את הצוואה שלו ויחקור את הירושות?" שאל הארי.
"ללא כל ספק," אמרה הרמיוני. "הוא לא יכול היה לכתוב בצוואה למה הוא משאיר לנו את הדברים האלה, אבל הצוואה הזאת לא מסבירה..."
"...למה הוא לא יכול היה לתת לנו רמז כשהיה בחיים?" שאל רון.
"ובכן, בדיוק," אמרה הרמיוני, שעכשיו דפדפה *בסיפורי בידל המשורר*. "אם הדברים הללו הותרו להעברה מתחת לאף של המשרד, אתה חושב שהוא השאיר לנו להבין את זה לבד... אלא אם כן הוא חשב שזה ברור מאליו?"
"הוא טעה, אם כך, אה?" אמר רון. "תמיד אמרתי שהוא לא שפוי. גאון וכל זה, אבל משוגע. מוריש להארי את הסניץ' העתיק הזה – למה לעזאזל הוא עשה את זה?"
"אין לי מושג," אמרה הרמיוני. "כשסקרימג'ר הכריח אותך לקחת את הסניץ', הארי, הייתי בטוחה שמשהו עומד לקרות!"
"כן, ובכן," אמר הארי, קצב פעימות הלב שלו הואץ כשהרים את הסניץ' באצבעותיו. "לא יכולתי לנסות חזק מדי בפני סקרימג'ר, נכון שלא?"
"למה אתה מתכוון?" שאלה הרמיוני.
"הסניץ' שתפסתי במשחק הקווידיץ' הראשון שלי?" אמר הארי. "את לא זוכרת?"
הרמיוני הייתה מבולבלת. רון, בכל אופן, התנשף, מצביע בטירוף לעבר הארי ולסניץ' ולהארי בחזרה עד שמצא את קולו.
"זה היה האחד שכמעט בלעת!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hp7hebrew.ldfix.us/index.php
"בדיוק," אמר הארי, כשקצב פעימות הלב שלו הוגבר, והוא דחס את הסניץ' לפה שלו.
זה לא נפתח. הוא הרגיש מתוסכל ומאוכזב מאוד: הוא הנמיך את הכדור המוזהב, אבל אז הרמיוני קראה בקול.
"כיתוב!" יש על זה כיתוב, מהר, תראו!" הארי כמעט והפיל את הסניץ' מרוב התרגשות. הרמיוני צדקה. על גבי פני השטח החלקות והמוזהבות, היכן שלא היה כלום לפני כמה שניות, היו חרוטות עכשיו ארבע מילים בכתב-יד נטוי וקטן שהארי זיהה שהיה של דמבלדור.
אני אֶפַּתֶח לקראת הסוף.
כשהמילים נעלמו הוא קרא אותם בקושי.
"אני אפתח לקראת הסוף...." מה זה אמור להביע?"
רון והרמיוני נראו חסרי הבעה.
"אני אפתח לקראת הסוף... לקראת הסוף... אני אפתח לקראת הסוף..."
אבל לא משנה כמה פעמים הם יחזרו על המילים, עם כל מיני הטיות שונות, הם לא היו מסוגלים להוציא כל משמעות שהיא מתוך המילים.
"והחרב," אמר רון לבסוף, כשהם בסופו של דבר נטשו את הניסיונות שלהם לגלות משמעות בכיתוב שעל הסניץ'.
"למה הוא רצה שהארי יקבל את החרב?"
"ולמה הוא פשוט לא אמר לי?" הארי אמר בשקט. "הייתי *שם*, היא הייתה תלויה על הקיר במשרד שלו במשך כל פעם שדיברנו שנה שעברה! אם הוא רצה שאני אקבל אותה, למה הוא לא נתן לי אותה אז?"
הוא הרגיש כאילו שהוא יושב במבחן מול דמבלדור עם שאלה שהוא חייב לענות עליה, מוחו האט ולא ענה. האם יש משהו שהוא החמיץ בשיחות הארוכות עם דמבלדור בשנה שעברה? אם הוא צריך לדעת מה זה אומר? האם דמבלדור ציפה ממנו להבין?
"ובנוגע לספר הזה." אמרה הרמיוני, "*סיפורי בידל המשורר*... מעולם לא שמעתי עליהם!"
"אף פעם לא שמעת על *סיפורי בידל המשורר*?" שאל רון בפקפוק. "את צוחקת, נכון?"
"לא, אני לא," אמרה הרמיוני בהפתעה. "אז אתה מכיר אותם?"
"ובכן, בוודאי שאני מכיר אותן!"
הארי הרים את מבטו, מבודר. העובדה שרון קרא ספר שהרמיוני לא קראה, מעולם לא התרחשה. רון, בכל אופן, נראה מבולבל מתדהמתם.
"הו בחייכם! כל סיפורי הילדים אמורים להיות מהסיפורים של בידל, לא? *'מעיין המזל ההוגן'* ... *'הקוסם והסיר המקפץ'*... *'באביטי ראביטי והגזע המדבר שלה'* ..."
"סלח לי?" גיחכה הרמיוני. "מה היה האחרון?"
"עזבי!" אמר רון, מביט בחוסר אמון בהארי והרמיוני. "חייב להיות ששמעתם על באביטי ראביטי –"
"רון, אתה יודע היטב שהארי ואני גודלנו ע"י מוגלגים!" אמרה הרמיוני. "לא שמענו סיפורים כאלו שהיינו קטנים, שמענו את 'שלגיה ושבעת הגמדים' ו'סינדרלה' –"
"מה זה, שמות של מחלות?" שאל רון.
"אז אלו סיפורי ילדים?" שאלה הרמיוני, רוכנת לעבר אותיות הקסם.
"כן." אמר רון בפיקפוק. "אני מתכוון, רק מה ששמעת, את יודעת, כל הסיפורים הישנים האלו הגיעו מבידל. אני לא מכיר את הגרסא המקורית שלהם."
"אבל אני תוהה מדוע דמבלדור חשב שאני אקרא אותם?"
משהו נשבר למטה.
"בטח זה צ'ארלי, עכשיו שאמא ישנה, הוא מתגנב בכדי להצמיח מחדש את השיער שלו," אמר רון בחוסר מנוחה.
"גם אנחנו צריכים ללכת לישון," לחשה הרמיוני. "אנחנו לא רוצים לקום מאוחר מחר."
"ממש לא," הסכים איתה רון. "רצח משולש אכזרי ע"י אֵם החתן יכניס קצת דיכאון לחתונה. אני אכבה את האור."
והוא לחץ על המעמעם פעם נוספת כשהרמיוני עזבה את החדר.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php

פרק 8

החתונה

יום לאחר מכן, בשעה שלוש אחר-הצהריים, הארי, רון, פרד וג'ורג' עמדו מחוץ לאוהל הגדול והלבן בפרדס, מחכים להגעת האורחים. הארי לקח מנה גדולה משיקוי הפולימיצי שהפך אותו כפיל של ילד מוגל ג'ינג'י מהכפר הסמוך, שממנו פרד וג'ורג' גנבו שיער בעזרת קסם זימון. התוכנית הייתה להציג את הארי בתור "בן-הדוד ברני" ולסמוך על כך שהמספר העצום של קרובי המשפחה של הויזלים יסווה אותו.

כל אחד מהארבעה החזיק את סדר הישיבה, כדי שיוכל להראות לאנשים את מקום מושבם. קייטרינג של ארבעה מלצרים לבושי גלימות לְבָנוֹת הגיעו ארבע שעות לפני הזמן, יחד עם להקה לבושת ז'קטים בצבע זהב, וכל הקוסמים האלו ישבו עכשיו במרחק קצר מהם מתחת לעץ; הארי ראה עשן מִקטרת כחול יוצא מהנקודה ההיא.

מאחורי הארי, הכניסה לאוהל חשפה שורות על גבי שורות של כסאות עדינים בצבע זהב שהיו מסודרים משני צידיו של שטיח סגול ארוך. קורות התמיכה היו שזורות בפרחים לבנים וזהובים. פרד וג'ורג' הידקו קבוצת בלוני זהב ענקית בדיוק מעל לנקודה שבה ביל ופלר יהפכו לבעל ואישה תוך זמן קצר. בחוץ, פרפרים ודבורים ריחפו מעל הדשא. הארי הרגיש לא בנוח. הילד הג'ינג'י שאת מראהו שאל הארי, היה קצת יותר שמן ממנו, וגלימת הטקס שלו הרגישה הדוקה וחמה מתחת לשמש הקיץ הלוהטת.

"כשאני אתחתן," אמר פרד, מושך בצווארון של הגלימה שלו, "אני לא אטרח לעשות את כל השטויות האלו. כולכם תוכלו ללבוש מה שתרצו, ואני אעשה כישוף נעילת גוף על אימא עד שזה יסתיים."

"היא לא הייתה כל נוראית הבוקר, יחסית" אמר ג'ורג'. "בכתה קצת על זה שפרסי לא בא, אבל מי בכלל רוצה אותו? אוי, אלוהים, תתכוננו — הנה הם באים, תראו."

דמויות בהירות החלו להופיע, אחד אחד, משום מקום בגדר המרוחקת של החצר. בתוך דקות נוצרה מעין תהלוכה, שהחלה לפלס את דרכה מהגינה לעבר האוהל. פרחים אקזוטיים וציפורים מכושפות התנשאו על כובעי המכשפות, בעוד אבנים יקרות נִצנצו מעניבותיהם של קוסמים רבים; הקולות הנרגשים הלכו ונעשו חזקים יותר ויותר, עולים על קולות הדבורים ככל שהקהל התקרב לאוהל.

"מצוין, אני חושב שאני רואה כמה בנות-דודות ווילות," אמר ג'ורג', מותח את הצוואר כדי לראות יותר טוב. "כולן צריכות עזרה בלהבין את המנהגים האנגליים שלנו, אני אטפל בהן. ..."

"לא כך מהר, הוד קדושתך," אמר פרד, ועבר בזינוק את הנשים המקרקרות בגיל העמידה לכיוון התהלוכה, ואמר, "הנה תנו לי לעזור לכם," לזוג נערות צרפתיות יפות, שצחקקו ונתנו לו ללוות אותן פנימה. ג'ורג' נשאר להתמודד עם המכשפות בגיל העמידה ורון טיפל בעמית הישן של אדון ויזלי, פרקינס, בזמן שעל הארי הוטל לטפל בזוג קשישים חרשים למדי.

"מה קורה?" אמר קול מוכר כשהוא יצא עוד פעם מהאוהל ומצא את טונקס ולופין בראש התור. היא הפכה את שערה לבלונדיני לכבוד האירוע. "ארתור אמר לנו שאתה עם השיער המטולטל. מצטערת על אתמול בערב," היא הוסיפה בלחישה כשהארי הוביל אותם בין שורות המושבים. "משרד הקסמים מאוד אנטי אנשי-זאב לאחרונה וחשבנו שנוכחותנו לא תהיה רצויה."

"זה בסדר,אני מבין," אמר הארי, מדבר ללופין יותר מאשר לטונקס. לופין חייך אליו חיוך מהיר, אבל כשהם פנו, הארי ראה את פניו של לופין נעשים שוב אומללים. הוא לא הבין את זה, אבל לא היה זמן לשקוע בעניין זה: היו בעיות עם מקום הישיבה של האגריד. משום שלא הבין את ההוראות של

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php
פרד, הוא הושיב את עצמו, לא על הכיסא שהוגדל וחוזק בשבילו בשורה האחורית, אלא על חמישה כיסאות שכעת נראו כמו ערמת קיסמים גדולה בצבע זהב.

בזמן שאדון ויזלי תיקן את הנזקים והאגריד התנצל על מה שקרה לכל מי שהקשיב, הארי הזדרז חזרה לכניסה ומצא את רון פנים-אל-פנים עם קוסם בעל מראה מוזר. פוזל מעט, עם שיער לבן באורך הכתפיים, חובש כובע שציציותיו התנדנדו לפניו ולובש גלימה בצבע צהוב-חלמון בוהק. סמל מוזר, דומה למדי לעין משולשת, נצץ משרשרת זהב מסביב לצווארו.

"קסנופיליוס לאבגוד," הוא אמר, מושיט יד להארי, "הבת שלי ואני גרים ממש מעבר לגבעה, כמה נחמד מהויזלים הטובים להזמין אותנו. אבל אני חושב שאתה מכיר את לונה שלי?" הוא הוסיף לרון.

"כן," אמר רון. "היא לא באה איתך?"

"היא נשארה קצת בגינה הנחמדה ההיא כדי להגיד שלום לנומים. כמה מעט קוסמים מבינים כמה אנחנו יכולים ללמוד מהנומים הקטנים והחכמים — או לקרוא להם בשמם הנכון, הגרנומבלי גארדנסי."

"שלנו יודעים כמה קללות טובות," אמר רון, "אבל אני חושב שפרד וג'ורג' לימדו אותם את זה."

הוא הוביל חבורת קוסמים לתוך האוהל כשלונה מיהרה פנימה.

"היי, הארי!" היא אמרה.

"אממ — השם שלי זה ברני," אמר הארי, מובך.

"אהה, שינית גם את זה?" היא שאלה באדישות.

"איך ידעת — ?"

"אממ, פשוט ההבעה שלך," היא אמרה.

כמו אבא שלה, לונה לבשה גלימה בצבע צהוב בהיר, שאותה היא אִבזרה בפרח חמנייה בשערה. ברגע שהתרגלתַ לבהירות של כל זה, האפקט הכללי היה די נחמד. לפחות לא היו צנוניות משתלשלות מאוזניה.

קסנופיליוס, שהיה שקוע בשיחה עם מכר שלו, פִּספס את השיחה של לונה והארי. מאחל לקוסם להתראות, הוא פנה לבִיתו, שהרימה את האצבע שלה ואמרה, "אבא, תראה — אחד מהנומים ממש נשך אותי!"

"כמה נפלא! רוק של נומים מועיל ביותר!" אמר אדון לאבגוד, בוחן את האצבע המושטת של לונה. "לונה, מתוקה שלי, אם תרגישי התפתחות של כישרון כלשהו היום — אולי איזה צורך בלתי מוסבר לשיר אופרה או לדבר במִימית — אל תדחיקי את זה! יכול להיות שקיבלת כישרון מהגרנומבלים!"

רון, שחלף על פניהם בכיוון השני השמיעה נחרה חזקה.

"רון יכול לצחוק," אמר לונה בשלווה כשהארי הוביל אותה ואת קסנופיליוס לעבר המושבים שלהם, "אבל אבא שלי חקר הרבה על הקסם של הגרנומבלים."

"באמת?" אמר הארי, שהחליט מזמן לא להתווכח עם הדעות והאמונות המיוחדות של לונה או אבא שלה. "אבל, את בטוחה לגמרי שאת לא רוצה לשים על הנשיכה הזאת משהו?"

"לא, זה בסדר," אמרה לונה, מוצצת את האצבע שלה במבט חולמני ובוחנת את המראה של הארי. "אתה נראה חכם. אמרתי לאבא שרוב האנשים כנראה ילבשו גלימות טקס, אבל הוא האמין שאתה תהיה חייב ללבוש בגדים בצבעי השמש, למזל, אתה יודע."

כשהיא הלכה אחרי אביה, רון הופיע עם מכשפה קשישה שהחזיקה את הזרוע שלו.

"... והשיער שלך ארוך יותר מידי, רונלד, לרגע חשבתי שאתה ג'ינברה. זקנו של מרלין, מה קסנופיליוס לאבגוד לובש? הוא נראה כמו חביתה. ומי אתה?" היא נבחה על הארי.

"אהה כן, דודה מיוריאל, זה בן-הדוד שלנו ברני."

"עוד ויזלי? אתם מתרבים כמו נומים. הארי פוטר לא אמור להיות כאן? אני קיוויתי לפגוש אותו. חשבתי שהוא חבר שלך, רונלד, או שרק התרברבת?"

"לא — הוא לא יכל לבוא —"

"אהה, מצא תירוץ, נכון? אז, הוא לא טיפש כמו שהוא נראה בתמונות בעיתון. בדיוק הסברתי לכלה איך הכי טוב ללבוש את הנזר שלי," היא צעקה על הארי. "תוצרת גובלינים, אתה יודע, וזה נמצא במשפחה שלי מאות שנים. היא נראת טוב, אבל עדיין — צרפתייה. טוב, טוב, תמצא לי מקום טוב, רונלד, אני בת מאה ושבע ועדיף שאני לא אעמוד הרבה זמן."

רון נתן להארי מבט מלא משמעות בזמן שעבר אותו ואחר-כך לא נראה להרבה זמן: כשהם נפגשו שוב בכניסה, הארי היה צריך להוביל עוד תריסר אנשים למקומותיהם. האוהל היה כמעט מלא עכשיו, ובפעם הראשונה לא היה בחוץ תור.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php

"סיוט, המיוריאל הזאת," אמר רון, מנגב את מצחו בשרוול. "היא נהגה לבוא לחג-המולד כל שנה, אבל אז, תודה לאל, היא נעלבה כשפרד וג'ורג' שמו פצצת זבל מתחת לכיסא שלה בארוחת הערב. אבא תמיד אומר שהיא הורידה אותנו מהצוואה שלה בגלל זה — כאילו שאכפת להם, הם הולכים להרוויח יותר מכל אחד אחר במשפחה, נראה לי.... וואו," הוא הוסיף, ממצמץ די מהר כשהרמיוני התקרבה אליהם במהירות. "את נראית נפלא!"

"תמיד בטון של הפתעה," אמר הרמיוני, למרות זאת מחייכת. היא לבשה שמלה דקה, בצבע לילך עם עקבים גבוהים תואמים; השעיר שלה היה חלק ומבריק. "הדודה מיוריאל שלך לא מסכימה, בדיוק פגשתי אותה למעלה כשהיא נתנה לפלר את הנזר. היא אמרה 'אוי אלוהים, זאת ילדת המוגלגים? ואז, 'מצב גרוע וקרסוליים כחושות.' "

"אל תיקחי את זה אישית, היא חסרת נימוס לכולם," אמר רון.

"מדברים על מיוריאל?" שאל ג'ורג', מגיח מהאוהל עם פרד. "כן, היא כרגע אמרה לי שהאוזניים שלי נוטות לצד. עטלף זקן. למרות זאת, הייתי רוצה שדוד ביליוס הזקן עדיין היה איתנו; הוא היה די מצחיק בחתונות."

"הוא לא זה שראה גרים ומת עשרים-וארבע שעות אחרי זה?" שאלה הרמיוני.

"טוב, כן, הוא נעשה קצת מוזר לקראת הסוף," התוודה ג'ורג'.

"אבל לפני שהוא נעשה מוזר הוא היה החיים והנשמה של המסיבה," אמר פרד. "הוא היה נוהג לשתות בקבוק שלם של וויסקי-אש, אז לרוץ לרחבת הריקודים, להרים את הגלימה, ולהתחיל להוציא צרורות של פרחים מה —"

"כן, הוא נשמע ממש מקסים," אמר הרמיוני, כשהארי שאג מצחוק.

"אף פעם לא התחתן, משום מה," אמר רון.

"אתה מדהים אותי," אמרה הרמיוני.

הם צחקו כל כך הרבה שהם לא שמו-לב למאחר, איש צעיר עם אף גדול ומעוקם וגבות שחורות ועבות, עד שהוא הושיט לרון את ההזמנה שלו ואמר, עם עיניו על הרמיוני, "את נראית נפלא."

"ויקטור!" היא צעקה, והפילה את התיק הקטן והמקושט בחרוזים, שעשה רעש חזק, שלא כל כך התאים לגודל התיק. בעוד היא מתכופפת, מסמיקה, ומרימה אותו, היא אמרה, "לא ידעתי שאתה — אלוהים — טוב לראות אותך — מה שלומך?"

אוזניו של רון הפכו שינו שוב צבע לאדום בוהק. אחרי שהביט בהזמנה של קרום כאילו הוא לא מאמין למה שכתוב בה, הוא אמר, הרבה יותר מידי חזק, "איך זה שאתה כאן?"

"פלר הזמינה אותי," אמר קרום, בגבות מורמות.

הארי, שלא הייתה לו שום טינה כלפי קרום, לחץ את ידו; ואז, בהרגשה שיהיה עדיף להזיז את קרום מהסביבה של רון, הציע להראות לו את הכיסא שלו.

"חבר שלך לא מרוצה לראות אותי," אמר קרום כשהם נכנסו לאוהל, המלא עכשיו. "או שהוא קרוב שלך?" הוא הוסיף עם מבט על השעיר הג'ינג'י והמטולטל של הארי.

"בן-דוד," הארי מִלמל, אבל קרום לא באמת הקשיב. ההופעה שלו גרמה לאנשים לבהות, במיוחד בקרב בנות-הדודות הווילות: הוא היה, אחרי הכול, שחקן קווידיץ' מפורסם. בזמן שאנשים עדיין מתחו את הצוואר כדי להביט בו, רון, הרמיוני,פרד וג'ורג' עברו במהירות בין שורות המושבים.

"זמן לשבת," פרד אמר להארי, "או שהכלה תדרוס אותנו."

הארי, רון והרמיוני התיישבו בשורה השנייה מאחורי פרד וג'ורג'. הרמיוני נראתה ורודה למדי ואוזניו של רון עדין האדימו. אחרי כמה רגעים הוא מִלמל להארי, "ראית שהוא גידל זקן קטן וטיפשי?"

תחושת ציפייה מתוחה מילאה את האוהל החם, המִלמולים התחלפו בצחקוקים נרגשים. אדון וגברת ויזלי הלכו במורד שורות הכיסאות, מחייכים ומנופפים לקרובי משפחה; גברת ויזלי לבשה גלימה חדשה בצבע אחלמה על כובע תואם.

רגע אחר-כך ביל וצ'ארלי נעמדו בחזית האוהל, שניהם לבושים בגלימות טקס, עם ורדים לבנים גדולים בחולצתם; פרד שרק וכל בנות-הדודות הווילות צִחקקו. אז הקהל השתתק ומוזיקה החלה להתנגן, כנראה מתוך הבלונים.

"הוווו!" אמרה הרמיוני, מסתובבת במושבה כדי להסתכל על הכניסה.

אנחה חזקה נבעה מאוסף קוסמים ומכשפות כשמסייה דלקור ופלר החלו ללכת בין השורות, פלר גולשת על הרצפה, מסייה דלקור קורן מאושר. פלר לבשה שמלה לבנה ופשוטה ביותר ונראתה כאילו היא פולטת זוהר כסוף וחזק. בעוד שבדרך כלל הזוהר שלה עמעם את זה של האחרים, היום הוא יפה את כל

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php
מי שהוא האיר. ג'יני וגבריאלה, שתיהן לובשות שמלות בצבע זהב, נראו אפילו יותר טוב מבדרך כלל, וברגע שפלר הגיעה אל ביל, הוא נראה כאילו הוא אף-פעם לא פגש את פנריר גרייבק.

"גברותי ורבותי," אמר קול במעין שירה. הארי התפלא, כשראה שאותו הקוסם, קטן עם שיער מזדקר, שניהל את ההלוויה של דמבלדור, עומד עכשיו לפני ביל ופלר. "התכנסנו כאן היום כדי לחגוג את איחודם של שתי הנשמות התאומות הללו... "

"כן, הנזר שלי בהחלט נראה טוב," אמרה הדודה מיוריאל בלחישה. "אבל אני חייבת לומר, השמלה של ג'ינברה הרבה יותר מידי נמוכה,"

ג'יני הביטה סביב, מחייכת, קרצה להארי, ואז הסתובבה קדימה במהירות. המוח של הארי נדד הרחק מהאוהל, חזרה לאחר-צהריים שבילה לבד עם ג'יני בחלקים שוממים של שטח בית-הספר. זה נראה כל כך רחוק; זה תמיד נראה יותר מידי טוב מכדי להיות אמיתי, כאילו שהוא גונב שעות מחייו של מישהו נורמאלי, מישהו בלי צלקת בצורת ברק על המצח...

"האם אתה, ויליאם ארתור, לקוח את פלר איזבל... ?"

בשורה הראשונה, גברת ויזלי ומאדם דלקור התייפחו בשקט לתוך מטפחת תחרה. צליל חִצרור הודיע לכולם שהאגריד הוציא את הממחטה בגודל מפת שולחן. הרמיוני הסתובבה וזרחה; עיניה גם היו מלאות בדמעות.

"... אני מכריז עליכם בעל ואישה."

הקוסם בעל השיער המזדקר נופף בשרביטו גבוה מעל לראשיהם של ביל ופלר ומטח של כוכבים כסופים נפלו עליהם, מסתלסלים מסביב לאצבעותיהם השלובות עכשיו. כשפרד וג'ורג' מחאו כפיים, הבלונים הזהובים מעל לראשי האנשים התפוצצו: ציפורי גן-עדן ופעמוני זהב זעירים ריחפו מתוכם, מוסיפים את המוזיקה והצלצולים שלהם.

"גברותי ורבותי!" קרא האיש בעל השיער המזדקר. "עימדו בבקשה!"

כולם נעמדו, הדודה מיוריאל קיטרה הרבה; הוא נופף שוב בשרביטו. הכיסאות שעליהם ישבו התרוממו בחן לאוויר כשקירות הבד של האוהל נעלמו, כך שהם עמדו מתחת לחופה הנתמכת על-ידי עמודי זהב. לידם בריחת זהב מותך התפשטה ממרכז האוהל כדי ליצור רחבת ריקודים; הכיסאות המרחפים סידרו את עצמם מסביב לשולחנות קטנים ולבנים, שריחפו בחן חזרה לקרקע, וחבורת הנגנים בעלי הז'קטים הזהובים התקדמה לכיוון הבימה.

"מגניב," אמר רון כשהמלצרים החלו להופיע בכל מקום, חלקם סוחבים מגשים כסופים עם מיץ דלעת, בירצפת וויסקי-אש, אחרים עם ערימות של טורטים וסנדוויצ'ים.

"אנחנו צריכים ללכת ולברך אותם!" אמרה הרמיוני, עומדת על קצות האצבעות כדי לראות את המקום שבו ביל ופלר נעלמו בתוך קהל של אנשים.

"יהיה לנו זמן לזה אחר-כך," התכווץ רון, חוטף שלושה כוסות של בירצפת ממגש חולף ומושיט אחד להארי. "הרמיוני, קחי, בואו נמצא שולחן.... לא שם! לא ליד מיוריאל —"

רון הוביל אותם דרך רחבת הריקודים הריקה, מביט ימינה ושמאלה תוך כדי הליכה: הארי היה בטוח שהוא פוקח עין על קרום. עד שהם הגיעו לצד השני של האוהל, ליד רוב השולחנות היו כבר אנשים: השולחן הריק ביותר היה השולחן שבו ישבה לונה, לבדה.

"אנחנו יכולים להצטרף אליך?" שאל רון.

"כן," היא אמרה בשמחה. "אבא בדיוק הלך להביא לביל ולפלר את המתנה שלנו."

"מה זה, אספקה לכל החיים של שורשי גֶרְדִי?" שאל רון.

הרמיוני ניסתה לבעוט בו מתחת לשולחן, אבל פגעה בהארי במקום. עיניו מתמלאות בדמעות כאב, הארי לא שם-לב לשיחה לכמה רגעים.

הלהקה החלה לנגן. ביל ופלר הלכו לרחבת הריקודים ראשונים, לקול מחיאות כפיים חזקות; אחרי קצת זמן, אדון ויזלי הוביל את מאדם דלקור לרחבה, ואחריהם גברת ויזלי ואבא של פלר.

"אני אוהבת את השיר הזה," אמר לונה, נעה בכיסא לפי המוזיקה, ואחרי כמה שניות היא נעמדה והלכה לרחבת הריקודים, שם היא הסתובבה במקום, לבד, עיניה סגורות, כשהיא מנופפת בזרועותיה.

"היא נהדרת, לא?" אמר רון בהערצה. "תמיד מסתכלת על הצד הטוב."

אבל החיוך נמחק לו מהפנים בבת אחת: ויקטור קרום התיישב במושב הריק של לונה. הרמיוני מובכת, אבל הפעם קרום לא בא כדי להחמיא לה. במבט זועף הוא אמר, "מי זה האיש הזה שם בצהוב?"

"זה קסנופיליוס לאבגוד, הוא אבא של חברה שלנו," אמר רון. הטון הלוחמני שלו הצביע על כך שהם לא יצחקו על קסנופיליוס. "בואי לרקוד," הוא הוסיף פתאום להרמיוני.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php
היא נראתה מופתעת, אבל גם מרוצה, וקמה. הם נעלמו ביחד לתוך הקהל הגדול ברחבת הריקודים.

"אממ, הם ביחד עכשיו?" שאל קרום, דעתו מוסחת.

"אממ — בערך," אמר הארי.

"מי אתה?" קרום שאל.

"ברני ויזלי."

הם לחצו ידיים.

"אתה, ברני — מכיר טוב את הלאבגוד הזה?"

"לא, הכרתי אותו רק היום. למה?"

קרום נתן מבט כועס מעל לכוס שלו, מסתכל על קסנופיליוס, שדיבר עם כמה מַקָרִים שלו בצד השני של רחבת הריקודים.

"בגלל," אמר קרום, "שאם הוא לא היה אורח של פלר הייתי נלחם בו פה ועכשיו, בגלל שהוא לובש את הסמל המטונף הזה על החזה שלו.

"סמל?" אמר הארי, גם הוא מסתכל על קסנופיליוס. העין המשולשת המוזרה זהרה על החזה שלו. "למה? מה לא בסדר בה?"

"גרינדלוולד. זה סמל שלו."

"גרינדלוולד... קוסם האופל שדמבלדור הביס?"

"בדיוק."

שרירי הפה של קרום זזו כאילו הוא לועס, ואז הוא אמר, "גרינדלוולד רצח הרבה אנשים, סבא שלי, לדוגמא. ברור, שהוא לא היה רב-עוצמה במאה הזאת, אומרים שהוא פחד מדמבלדור — ובצדק, אם חושבים על איך שהוא הובס. אבל זה" — הוא הצביע על קסנופיליוס — "זה הסמל שלו, אני מזהה אותו בשנייה: גרינדלוולד גילף אותו על קיר בדורמשטרנג כשהוא היה תלמיד שם. כמה אידיוטים העתיקו את זה על הספרים והבגדים שלהם, כדי לעשות את עצמם מרשימים — עד שאלו מאיתנו שאיבדו חלק מהמשפחה שלהם לגרינדלוולד גרמו להם לחשוב אחרת."

קרום פָּרַק את מפרקי אצבעותיו באיום ובהה בקסנופיליוס. הארי הרגיש מבולבל. זה נראה מאוד לא סביר שאבא של לונה יהיה תומך של אומנויות האופל, והיה נראה שאף אחד אחר באוהל לא זיהה את הסמל בצורת משולש.

"אתה — אממ — בטוח שזה של גרינדלוולד — ?"

"אני לא טועה," אמר קרום בקרירות. "אני חלפתי על פני הסמל הזה הרבה שנים, אני מכיר אותו טוב."

"טוב, יש סיכוי," אמר הארי, "שקסנופיליוס לא ממש יודע מה הסמל אומר. הלאבגודים הם דֵי... שונים. הוא היה יכול בקלות למצוא את זה איפשהו ולחשוב שזה שרטוט של ראש של שנורקק פחוס קרן או משהו כזה."

"שירטוט של מה?"

"טוב, אני לא יודע מה הם, אבל מסתבר שהוא והבת שלו יוצאים לחופשות כדי לחפש אותם. ..."

הארי ידע שהוא עושה עבודה גרועה בלהסביר את לונה ואבא שלה.

"זאת היא," הוא אמר, מצביע על לונה, שעדיין רקדה לבדה, מנופפת בידיה מעל לראשה כאילו מישהו מנסה להעיף פרעושים.

"למה היא עושה את זה?" שאל קרום.

"בטח מנסה להיפטר מיַתּוּשטוּש," אמר הארי, שזיהה את הדמיון.

קרום לא ידע אם הארי עושה ממנו צחוק או לא. הוא הוציא את השרביט שלו מתוך הגלימה ונקש איתו באיום על הירך שלו; ניצוצות עפו מהקצה.

"גרגורוביץ'!" אמר הארי, וקרום בהה הו, אבל הארי היה נרגש מידי מכדי שיהיה לו אכפת; הזיכרון חזר אליו למראה השרביט של קרום: הזיכרון שבו אוליבנדר לקח את השרביט של קרום ובחן אותו בזהירות לפני טורניר הקוסמים המשולש.

"מה איתו?" שאל קרום בחשדנות.

"הוא יצרן שרביטים!"

"אני יודע את זה," אמר קרום.

"הוא ייצר את השרביט שלך! בגלל זה חשבתי — קווידיץ' —"

קרום הסתכל עליו ביותר ויותר חשדנות.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php
"איך אתה יודע שגרגורוביץ' ייצר את השרביט שלי?"
"אני... אני קראתי את זה איפה שהוא, אני חושב," אמר הארי. "ב — במגזין מעריצים," הוא אִלתר וקרום נרגע.
"אני לא זוכר שדיברתי על השרביט שלי עם מעריצים," הוא אמר.
"אז... אממ... איפה גרגורוביץ' בימים אלו?"
קרום נראה מופתע.
"הוא פרש לפני כמה שנים. הייתי בין האחרונים שרכשו שרביט אצל גרגורוביץ'. הם הטובים ביותר — למרות שאני יודע, כמובן, שאתם הבריטים חושבים שאוליבנדר הוא הטוב ביותר."
הארי לא ענה. הוא העמיד פנים שהוא מסתכל על האנשים הרוקדים, כמו קרום, אבל באותו הזמן הוא חשב מהר. אז וולדמורט חיפש יצרן שרביטים שפרש, והארי לא היה צריך לחשוב הרבה כדי לדעת למה: זה בטוח היה בגלל מה שהשרביט של הארי עשה בלילה שוולדמורט רדף אחריו. שרביט הצינית ונוצת עוף-החול עלה על כוחותיו של השרביט המושאל של וולדמורט, דבר שאוליבנדר לא ציפה ולא הבין. האם גרגורוביץ' ידע יותר? האם הוא באמת יותר טוב מאוליבנדר, האם הוא ידע סודות על שרביטים שאוליבנדר לא ידע?
"הנערה הזאת נראית טוב," קרום אמר, מחזיר את הארי למה שקורה שם. קרום הצביע על ג'יני, שהרגע הצטרפה ללונה. "היא גם קרובה שלך?"
"כן," אמר הארי, עצבני לפתע, "ויש לה חבר. טיפוס קנאי. בחור גדול. אתה לא תרצה להתעסק איתו."
קרום הזעיף פנים.
"מה," הוא אמר, שוטה מהכוס שלו ונעמד שוב, "הטעם בלהיות שחקן קווידיץ' מפורסם אם כל הבחורות היפות תפוסות?"
והוא הסתלק, משאיר את הארי לקחת סנדוויץ' ממלצר חולף וללכת על קצה רחבת הריקודים. הוא רצה למצוא את רון, לספר לו על גרגורוביץ', אבל רון רקד עם הרמיוני במרכז הרחבה. הארי נשען על אחד מעמודי הזהב וצפה בג'יני, שרקדה כעת עם החבר של פרד וג'ורג', לי ג'ורדן, מנסה לא להרגיש חרטה על ההבטחה שהוא נתן לרון.
הוא אף-פעם לא היה בחתונה קודם, אז הוא לא היה יכול להשוות את ההבדלים בין חתונה מוגלגית לבין חתונת קוסמים, למרות שהוא היה בטוח למדי שעוגת החתונה לא תהיה מעוטרת בשני פסלים של עוף-חול שהמריאו כשהחלו לחתוך את העוגה, או בקבוקי שמפניה שריחפו לבד בין הקהל. בעוד שהערב החל, ופרפרי עֵש החלו להתאסף מתחת לחופה, מוארים כעת בפנסי זהב מרחפים, המקום הפך פחות ופחות הומה. פרד וג'ורג' נעלמו מזמן לתוך החשכה עם זוג בנות-דודות של פלר; צ'ארלי, האגריד, וקוסם שפוף עם כובע סגול שרו "אודו הגיבור" בפינה.
נודד דרך הקהל כאילו להימלט מדוד שיכור של רון שנראה לא בטוח אם הארי הוא הבן שלו או לא, הארי ראה קוסם זקן יושב לבדו ליד שולחן. עננת השיער הלבן שלו גרמה לו להִראות דומה למדי לפרח שן-הארי ולראשו היה תַּרְבּוּשׁ אכול עש. הוא היה מוכר להארי במעורפל: בוחן בזיכרונו, הארי נזכר לפתע שזה אלפיאס דוג', חבר במסדר עוף-החול והמחבר של מודעת האבל על דמבלדור.
הארי התקרב עליו.
"אני יכול לשבת?"
"כמובן, כמובן," אמר דוג'; היה לו קול צפצפני למדי.
הארי התיישב.
"אדון דוג', אני הארי פוטר,"
דוג' הִשְׁתַּנֵק.
"ילד יקר שלי! ארתור אמר לי שאתה נמצא כאן, מחופש. ... אני כל-כך שמח, כבוד לפגוש אותך!"
בנִפנוף של התרגשות דוג' מזג להארי כוס של שמפניה.
"חשבתי לכתוב לך," הוא לחש, "אחרי שדמבלדור... הטראומה... ולך, אני בטוח..."
עיניו הקטנות של דוג' התמלאו לפתע בדמעות.
"ראיתי את מודעת האבל שכתבת לנביא היומי," אמר הארי. "אני לא ידעתי שאתה מכיר את פרופסור דמבלדור כל-כך טוב."
"טוב כמו כולם," אמר דוג', מנגב את עיניו במפית. "כמובן שאני הכרתי אותו הכי הרבה, אם אתה לא מתחשבים שאברפורת'."
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php
"אם מדברים על הנביא היומי... אני לא יודע אם ראית, אדון דוג' — ?"
"הו, אתה יוכל לקרוא לי אלפיאס, ילד יקר."
"אלפיאס, אני לא יודע אם ראית את הראיון עם ריטה סקיטר על דמבלדור?"
פניו של דוג' התמלאו בכעס.
"הו כן, הארי, ראיתי אותו. האישה הזאת, בהחלט הטרידה אותי בניסיון לדבר איתי. אני מתבייש לומר שנהייתי חצוף למדי, קראתי לה קרצייה מעצבנת, שגרם, כפי שאולי שמתַ-לב, להשמצות על שפיותי."
"טוב, בראיון הזה," המשיך הארי, "ריטה סקיטר רמזה שפרופסור דמבלדור היה מעורב באומנויות האופל כשהוא היה צעיר."
"אל תאמין למילה מזה!" אמר דוג' בבת אחת. "אפילו לא למילה! אל תיתן לדבר להרוס את הזיכרונות שלך על אלבוס דמבלדור!"
הארי הסתכל לתוך פניו, הרציניות והכאובות והרגיש, לא בטוח שוב, אלא מתוסכל. האם דוג' באמת חשב שזה כל-כך קל, שהארי יכל פשוט להחליט לא להאמין לדברים האלו? האם דוג' לא הבין את הצורך של הארי להיות בטוח, לדעת הכל?
אולי דוג' חשד ברגשותיו של הארי, בגלל שהוא נראה מודאג ומיהר להוסיף, "הארי, ריטה סקיטר היא נוראית —"
אבל הוא הופסק על ידי קִרקור צווחני.
"ריטה סקיטר? הו, אני אוהבת אותה, אני תמיד קוראת את מה שהיא כותבת!"
הארי ודוג' הסתכלו למעלה וראו את הדודה מיוריאל עומדת שם, הנוצות מרקדות על הכובע שלה, כוס שמפניה ביד. "היא כותבת ספר על דמבלדור, אתה יודע!"
"שלום, מיוריאל," אמר דוג'. "כן, בדיוק דיברנו על —"
"אתה שם! תן לי את הכיסא שלך, אני בת מאה-ושבע!"
בן-דוד ג'ינג'י נוסף של הויזלים קפץ מהכיסא שלו, נראה מפוחד, והדודה מיוריאל חטפה אותו עם כוח מפתיע ונפלה לתוכו בין דוג' להארי.
"שלום שוב, בארי, או מה שהשם שלך לא יהיה," היא אמרה להארי. "טוב, מה אמרתם על ריטה סקיטר, אלפיאס? אתה יודע שהיא כותבת ביוגרפיה על דמבלדור? אני לא יכולה לחכות לקרוא אותו כבר, אני צריכה לזכור להזמין עותק אצל פלוריש ובלוטסX!"
דוג' נראה רציני בנושא זה, אבל הדודה מיוריאל שתתה מהכוס שלה ונקשה באצבעותיה למלצר חולף למילוי. היא לקחה עוד לגימה ארוכה מהשמפניה, גיהקה, ואז אמרה, "אין צורך להראות כמו זוג צפרדעים מפוחלצות! לפני שהוא הפך לקוסם כל כך מכובד ומוכר, היו כמה שמועות רציניות ומצחיקות ביותר על אלבוס דמבלדור!"
"זה לא נכון," אמר דוג', מקבל צבע של צנון שוב.
"את זה אתה אומר, אלפיאס," קִרקרה הדודה מיוריאל. "שמתי לב איך אתה החלקת את העובדות במודעת האבל הזאת שלך!"
"אני מצטער שאת חושבת כך," אמר דוג', יותר בקרירות. "אני מבטיח לך שכתבתי מהלב."
"הו, כולם יודעים שהערצת את דמבלדור; אני בטוחה שאתה עדיין תחשוב שהוא היה קדוש, גם אם יתגלה שהוא כן נטש את אחותו הסקיבית!"
"מיוריאל!" צעק דוג'.
מִן קור צונן, שלא היה לו שום קשר לשמפניה הקרה, עבר דרך החזה של הארי.
"למה את מתכוונת?" הוא שאל את מיוריאל. "מי אמר שאחותו הייתה סקיבית? חשבתי שהיא הייתה חולה?"
"אם ככה, אז חשבת לא נכון!" אמרה הדודה מיוריאל, נראית מאושרת מהאפקט שיצרה. "בכל-אופן, איך בכלל ציפית לדעת על זה? כל זה קרה שנים לפני שבכלל חשבו עליך, יקירי, והאמת היא שאלה מאיתנו שחיו באותה התקופה אף-פעם לא ידעו מה באמת קרה. בגלל זה אני כבר לא יכולה לחכות ולראות מה סקיטר חשפה! דמבלדור החזיק את הסיפור על אחותו בשקט להרבה זמן!"
"לא נכון!" חִרחר דוג'. "לגמרי לא נכון!"
"הוא אף-פעם לא אמר לי שאחותו הייתה סקיבית," אמר הארי, בלי לחשוב, עדיין קפוא מבפנים.
"למה בשם אלוהים אתה חושב שהוא יספר לך?" צרחה מיוריאל, התנדנדה מעט בכיסא שלה כאילו שהיא מנסה להתמקד בהארי.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php
"הסיבה שאלבוס מעולם לא דיבר על אריאנה," התחיל להגיד אלפיאס בקול מלא רגש, "היא, אני חושב, די ברורה. הוא היה שבור מהמוות שלה —"
"למה אף-אחד אפילו לא ראה אותה, אלפיאס?" צווחה מיוריאל. "למה חצי מאיתנו אפילו לא ידעו שהיא קיימת, עד שהם הוציאו את הגופה מהבית ועשו לה הלוויה? איפה היה אלבוס הקדוש כשאריאנה הייתה נעולה במרתף? בהוגוורטס, עסוק בלהיות גאון, בלי שיהיה לו אכפת ממה שקורה בבית שלו עצמו!"
"למה את מתכוונת, נעולה במרתף?" שאל הארי. "מה זאת אומרת?"
דוג' נראה אומלל. הדודה מיוריאל קִרקרה שוב וענתה להארי.
"אימא של דמבלדור הייתה אישה מפחידה, פשוט מפחידה. נולדה למוגלגים, נדמה לי ששמעתי שהיא העמידה פנים שלא —"
"היא אף-פעם לא העמידה פנים שהיא לא נולדה להורים מוגלגים! קנדרה הייתה בסדר גמור," לחש דוג' באומללות, אבל הדודה מיוריאל התעלמה ממנו.
" — גאה ומאד שתלטנית, סוג המכשפות שיתבישו להוליד סקיבית —"
"אריאנה לא הייתה סקיבית!" חִרחר דוג'.
"ככה אתה אומר, אלפיאס, אבל אם היא לא הייתה, אז תסביר למה היא אף-פעם לא למדה בהוגוורטס!" אמרה הדודה מיוריאל. היא פנתה חזרה להארי. "בימינו, התביישו בדרך כלל בסקיבים, אבל ללכת כל-כך רחוק ובאמת לכלוא ילדה קטנה ולהעמיד פנים שהיא לא קיימת —"
"אני אומר לך, זה לא מה שקרה!" אמר דוג', אבל הדודה מיוריאל המשיכה, עדיין פונה להארי.
"בדרך-כלל היו שולחים סקיבים לבתי-ספר מוגלגיים, ועדדו אותם להתחבר לקהילה המוגלגית... הרבה יותר הומני מלנסות למצוא להם מקום בעולם הקסמים, שם הם תמיד יהיו סוג ב'; אבל באופן טבעי, קנדרה דמבלדור לא חלמה על לתת לילדה שלה ללמוד בבית-ספר מוגלגי —"
"אריאנה הייתה רגישה!" אמר דוג' בנואשות. "הבריאות שלה תמיד הייתה לא טובה מספיק כדי שהיא תוכל —"
" — תוכל לצאת מהבית?" מיוריאל קִרקרה. "ועדיין, היא אף-פעם לא נלקחה לקדוש מנגו, ושום מְרַפֵּא לא נקרא כדי לעזור לה!"
"באמת מיוריאל, איך את יכולה לדעת אם —"
"לידיעתך, אלפיאס, בן-דודי לאנסלוטX היה מרפא בקדוש מנגו באותו הזמן, והוא אמר למשפחתי בביטחון מוחלט שאריאנה אף-פעם לא נראתה שם. די חשוד, לאנסלוט חשב!"
דוג' נראה על סף דמעות. הדודה מיוריאל, שנראתה כאילו היא נהנת נורא, נקשה באצבעותיה לעוד שמפניה. הארי חשב על איך שפעם הדארסלים נעלו אותו, דאגו שאף-אחד לא יראה אותו, הכל בגלל שהוא קוסם. האם אחותו של דמבלדור סבלה מאותו הגורל רק הפוך: כלואה בגלל חוסר הקסם שלה? והאם דמבלדור באמת השאיר אותה לגורלה כשהוא הלך להווורטס, להוכיח את גאונותו וכישרונו?
"עכשיו, אם קנדרה לא הייתה מתה קודם," מיוריאל המשיכה, "אני הייתי אומרת שהיא זאת שרצחה את אריאנה —"
"איך את יכולה, מיוריאל?" ילל דוג'. "אימא שרוצחת את ביתה? תחשבי על מה שאת אומרת!"
"אם האימא הייתה מסוגלת לכלוא את ביתה במשך שנים, אז למה לא?" הדודה מיוריאל משכה בכתפיה. "אבל כמו שאני אומרת, זה לא מתאים, בגלל שקנדרה מתה לפני אריאנה — מה שאף-אחד, אף-פעם לא היה בטוח —"
"הו, אין-ספק שאריאנה רצחה אותה," אמר דוג' בנסיון אמיץ ללעוג לה. "למה לא?"
"כן, יכול להיות שאריאנה עשתה צעד נואש כדי להיות חופשיה, ורצחה את קנדרה במאבק," אמרה דודה מיוריאל בהתחשבות. "נענַע את ראשך כמה שאתה רוצה אלפיאס! היית בהלוויה של אריאנה, לא?"
"כן, הייתי שם," אמר דוג', בגִמגום, "עוד אירוע עצוב שאני לא רוצה לזכור. ליבו של אלבוס היה שבור —"
"ליבו לא היה הדבר היחיד שנשבר שם. אברפורת' לא שבר לאלבוס את האף שם?"
ההבעה המבועתת של דוג' הייתה כלום לעומת ההבעה שלו עכשיו. הוא נראה כאילו שמיוריאל דקרה אותו. היא, לעומת זאת, צִחקקה בקול ולקחה עוד לגימה מהשמפניה, שטִפטפה במורד סנטרה.
"איך את — ?" קִרקר דוג'.
"אימא שלי הייתה חברה של בתחולדה בגשוט הזקנה," אמרה הדודה מיוריאל בשמחה. "בתחולדה תיארה לאימא שלי את הכל כשאני הקשבתי מאחורי הדלת. לפי מה שבתחולדה אמרה,
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il /index.php
אברפורת' צעק שזאת הייתה אשמתו של אלבוס שאריאנה מתה ואז הוא הכניס לו אגרוף ישר לפנים. לפי בתחולדה, אלבוס אפילו לא הגן על עצמו, וזה מוזר מספיק לכשעצמו, אלבוס יכל להשמיד את אברפורת' בדו-קרב עם שתי ידיים קשורות מאחורי הגב."

מיוריאל שתתה עוד קצת מהשמפניה. כל הדיבורים על השערוריות הישנות האלו שימחו והלהיבו אותה, ולעומת זאת, הם זִעזעו והפחידו את דוג'. הארי לא ידע מה לחשוב, למה להאמין: הוא רצה את האמת, ועדיין, כל מה שדוג' עשה היה לשבת שם ולהגיד חלושות שאריאנה הייתה חולה. הארי לא יכל להאמין שדמבלדור לא היה מתערב אם הייתה בביתו כזאת אכזריות, ועדיין, היה משהו מוזר בסיפור הזה ללא ספק.

"ואני אגיד לך עוד משהו," אמרה מיוריאל, מגהקת קלות כשהיא מורידה את הכוס שלה. "אני חושבת שבתחולדה סיפרה את כל הדברים לריטה סקיטר. כל הרמזים בראיון עם סקיטר על מקור חשוב שהיה קרוב למשפחת דמבלדור — היא הייתה שם כשהיה את כל הסיפור של אריאנה, וזה מתאים!"

"בתחולדה בחיים לא תדבר עם ריטה סקיטר!" לחש דוג'.

"בתחולדה בגשוט?" אמר הארי. "הסופרת של היסטוריית הקסמX?"

השם היה מודפס על הכריכה של אחד מספריו של הארי, לא אחד הספרים שהוא נהג לקרוא.

"כן," אמר דוג', נאחז בשאלתו של הארי כמו שאדם טובע אוחז בחוגרת הצלה. "היסטוריונית מאד מוכשרת וחברה ותיקה של אלבוס."

"קצת לא מאופסת בימים אלה, ככה שמעתי," אמרה הדודה מיוריאל בשמחה.

"אם ככה, אז זה עוד יותר סוחר כבוד מסקיטר שהיא מנצלת ככה את מצבה," אמר דוג', "ואי-אפשר לבטוח בשום-דבר שבתחולדה אמרה!"

"הו, יש דרכים להחזרת זיכרונות, ואני בטוחה שריטה סקיטר מכירה את כולם," אמרה הדודה מיוריאל. "ואפילו אם בתחולדה כבר לגמרי קוקו, אני בטוחה שיש לה תמונות ישנות, אולי אפילו מכתבים. היא הכירה את הדמבלדורים במשך שנים.... שווה טיול למכתש גודריק, אני חושבת."

"הארי, שלקח שלוק של בירצפת, נחנק. דוג' טפח להארי על הגב כשהוא השתעל, מסתכל על הדודה מיוריאל בעיניים דומעות. ברגע שהוא נרגע ויכל לדבר, הוא שאל, "בתחולדה בגשוט גרה במכתש גודריק?"

"הו, כן, מאז ומתמיד! משפחת דמבלדור עברו לשם כשפרסיבל נכנס לכלא, והיא הייתה השכנה שלהם."

"משפחת דמבלדור גרה במכתש גודריק?"

"כן, בארי, זה מה שאמרתי," אמרה הדודה מיוריאל בעצבנות.

הארי הרגיש ריק. אפילו לא פעם אחת, בשש שנים, דמבלדור סיפר להארי ששניהם גרו ואיבדו אהובים פעם במכתש גודריק. למה? האם לילי וג'יימס קבורים קרוב לאימו ולאחותו של דמבלדור? האם כשדמלדור ביקר בקבר שלהן, הוא חלף על-יד הקבר של לילי וג'יימס? והוא אף-פעם לא סיפר להארי... אף-פעם לא טרח לומר...

הארי לא יכל להסביר, אפילו לעצמו, למה זה היה כל-כך חשוב, אבל עדיין, הוא הרגיש שזה היה כמו שקר, לא לספר לו שלשניהם היו את אותן החוויות ושניהם גרו פעם באותו המקום והחוויות. הוא בהה קדימה, בקושי רואה מה קורה סביבו, ולא שם-לב שהרמיוני הופיעה מהקהל עד שהיא התיישבה על כיסא לידו.

"אני פשוט לא יכולה לרקוד עוד," היא התנשמה, מורידה נעל אחת ומעסה את כף-רגלה. "רון הלך למצוא עוד בירצפות. זה קצת מוזר, בדיוק ראיתי את ויקטור הולך בעצבנות מאבא של לונה, זה נראה כאילו הם התווכחו —" היא הנמיכה את קולה, בוהה בו. "הארי, אתה בסדר?"

הארי לא ידע מאיפה להתחיל, אבל זה לא היה משנה. באותו הרגע, משהו גדול וכסוף הגיע דרך החופה לרצפה של רחבת הריקודים. זוהר וחינני, חתול-הבר נחת בקלילות בין הרוקדים ההמומים. ראשים הסתובבו, האנשים הקרובים לחתול-הבר הכסוף קפאו לגמרי. ואז, הפה של הפטרונוס נפתח ודיבר בקול החזק, העמוק והאיטי של קינגסלי שאקלבולט.

"משרד הקסמים נפל. סקרימג'ר מת. הם בדרך אליכם."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

פרק 9

מקום מחבוא

הכל נראה מעורפל, איטי. הארי והרמיוני קפצו על רגליהם ושלפו שרביטים. הרבה אנשים הבינו רק עכשיו שמשהו מוזר קרה; ראשים עדיין הסתובבו לכיוון החתול הכסוף כשהוא נעלם. נפלה דממה. ואז מישהו צרח.

הארי והרמיוני השליכו את עצמם לתוך הקהל המבוהל. אורחים רצו לכל הכיוונים; רבים התעתקו; הכישוף המגן שהיה מסביב למחילה נשבר.

"רון!" בכתה הרמיוני. "רון, איפה אתה?"

בעוד שהם פילסו את דרכם דרך רחבת הריקודים, הארי ראה דמויות עם גלימה ומסיכה בקהל; ואז הוא ראה את לופין וטונקס, שרביטיהם התרוממו, והוא שמע את שניהם צועקים, "*פרוטגו!*", יללה הִדהדה —

"רון! רון!" הרמיוני קראה, בחצי יבבה, כשהיא והארי נדחפו על-ידי אורחים מבוהלים: הוא החזיק בידה כדי לוודא שהם לא יפרדו, כשאור חלף מעל ראשם, אולי לחש מגן או משהו יותר זדוני —

הם מצאו את רון. הוא תפס בידה הפנויה של הרמיוני, והארי הרגיש אותה פונה במקום; המראה והצליל הלכו ונחלשו כשהחשכה עטפה אותם; כל מה שהוא יכל להרגיש היה את ידה של הרמיוני, כשהוא נדחס דרך הזמן והמרחב, הרחק מהמחילה, הרחק מאוכלי-המוות, הרחק, אולי, אפילו מוולדמורט בעצמו....

"איפה אנחנו?" אמר קולו של רון.

הארי פתח את עיניו. לרגע הוא חשב שהם בכלל לא עזבו את החתונה אחרי הכל: עדיין היה נראה שהם מוקפים באנשים.

"דרך טוטנהם קורט," התנשפה הרמיוני. "תכלו, פשוט תלכו, אנחנו צריכים למצוא מקום שבו תוכלו להחליף לבגדים מוגלגיים."

הארי עשה את מה שהרמיוני ביקשה. הם חצי הלכו, חצי רצו במעלה הרחוב הרחב והחשוך, הומה האדם, ומלא בחנויות צפופות, כוכבים מנצנצים מעליהם. אוטובוס קומתיים עבר וקבוצה של אנשים שנוהגים ללכת לפאב קרצה לעברם; הארי ורון עדיין לבשו את גלימות הטקס שלהם.

"הרמיוני, אין לנו למה להחליף," רון אמר לה, כשאישה צעירה עברה לידם וציחקקה מהמראה שלהם.

"למה לא דאגתי שגלימת ההיעלמות תהיה איתי?" אמר הארי, מקלל את את הטימטום שלו. "כל השנה שעברה דאגתי שהיא תהיה עליי ועכשיו —"

"זה בסדר, יש לי את הגלימה, יש לי בגדים בשביל שניכם," אמרה הרמיוני. "רק תנסו להתנהג בטבעיות עד ש — זה יספיק."

היא הובילה אותם לרחוב צדדי, ומשם למקלט של סמטה חשוכה.

"כשאת אומרת שיש לך את הגלימה, ובגדים..." אמר הארי, מזעיף את פניו על הרמיוני, שסחבה לא יותר מארנק חרוזים קטן, שבו היא חיטטה עכשיו.

"כן, הם כאן," אמרה הרמיוני, ותדהמתם של הארי ורון, היא הוציאה זוג מכנסי ג'ינס, סווצ'ר, גרביים אדומות, ולבסוף, את גלימת ההיעלמות.

"איך לכל הרוחות — ?"

"קסם הרחבה בלתי ניתן לאיתו," אמרה הרמיוני. "טריקי, אבל אני חושבת שעשיתי אותו בסדר; בכל אופן, הצלחתי להכניס את כל מה שאנחנו צריכים לכאן." היא נתנה לתיק השברירי למראה ניעור והוא הִדהד כמו תא-מטען כשכמה חפצים כבדים התגלגלו בתוכו."הו, לעזאזל, זה היה הספרים," היא אמר, מציצה לתוך התיק, "סידרתי אותם לפי נושאים... הו נו... הארי, כדאי שתיקח את גלימת ההיעלמות. רון, תזדרז כבר...."

"מתי עשית את כל זה?" הארי שאל כשרון הוריד את הגלימה שלו.

"אמרת לך במחילה, הדברים שאנחנו צריכים כבר ארוזים במשך ימים, אתה יודע, למקרה שהיינו צריכים לברוח מהר. ארזתי את התרמיל שלך הבוקר, הארי, אחרי שהחלפת בגדים, ושמתי אותו כאן.... פשוט הייתה לי הרגשה...."

"את מדהימה, באמת," אמר רון, נותן לה את הגלימה המקופלת שלו.

"תודה," אמרה הרמיוני, מעלה חיוך על פניה כשהיא מכניסה את הגלימה לתיק. "בבקשה, הארי, תשים כבר את הגלימה!"

הארי שם את גלימת ההיעלמות מסביב כתפיו ומשך אותה מעל ראשו, נעלם מהעין. הוא רק התחיל לתפוס את מה שקרה במחילה.

"האחרים — כל האנשים בחתונה —"

"אנחנו לא יכולים לדאוג לזה עכשיו," לחשה הרמיוני. "זה אתה שהם רודפים אחריו, הארי, וכולם יהיו בסכנה יותר גדולה אם נחזור."

"היא צודקת," אמר רון, שנראה כאילו הוא ידע שהארי עומד להתווכח, אפילו שהוא לא יכל לראות את פניו. "רוב חברי המסדר היו שם, הם ידאגו לכולם."

הארי הִנהן, נזכר שהם לא יכולים לראות אותו ומר, "כן." אבל הוא חשב על ג'יני, ופחד בְּעבע כמו חומצה בתוך קיבתו.

"קדימה, אני חושבת שכדאי שנזוז," אמרה הרמיוני.

הם עלו שוב ברחוב הצדדי והגיעו חזרה לרחוב הראשי, שם חבורת גברים מהצד השני של הכביש נפנפו בידיהם.

"סתם כדי לדעת, למה דווקא דרך טוטנהם קורט?" רון שאל את הרמיוני.

"אין לי מושג, זה פשוט קפץ לי לראש, אבל אני בטוחה שאנחנו בטוחים יותר בעולם המוגלגים, הם לא יצפו שנהיה כאן."

"נכון," אמר רון, מסתכל סביב, "אבל את לא מרגישה קצת — חשופה?"

"איזה עוד אפשרות יש לנו?" אמרה הרמיוני, נרתעת כשהאיש מהצד השני של הרחוב החל לשרוק לעברה. "אנחנו בקושי יכולים להזמין חדרים לקלחת הרותחת, לא? וכיכר גרימולד בחוץ אם סנייפ יכול להיכנס לשם.... אני מניחה שאנחנו יכולים לנסות את הבית של ההורים שלי, למרות שאני חושבת שיש סיכוי שהם יבדקו שם.... הו, שיסתמו כבר!"

"הכל בסדר, חמודה?" השיכור ביותר מבין הגברים שבצד השני צעק. "רוצה משקה? בואי וקחי אחד!"

"בוא נלך לשבת איפשהו," הרמיוני אמרה כשרון פתח את פיו כדי לצעוק משהו חזרה. "תראה, בוא נכנס לכאן!"

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

זה היה בית-קפה קטן וחשוך, שפתוח כל הלילה. שכבה דקה של גריז הייתה על השולחנות, אבל הוא לפחות היה ריק. הארי נכנס לתוך תא ראשון ורון התיישב לידו והרמיוני מולו, עם הגב לכניסה, דבר שהיא לא אהבה: היא העיפה מבט מעל כתפה בתדירות כל-כך גבוהה עד שנראה כאילו יש לה עיוות. הארי לא אהב להיות נייח; ההליכה יצרה את האשליה שהיה להם מטרה. מתחת לגלימה הוא יכל להרגיש את טיפת הפולימיצי הארחונה עוזבת אותו, כשידיו חוזרות לגודלן וצורתן הנורמליות. הוא הוציא את משקפיו מהכיס והרכיב אותם חזרה.

אחרי דקה או שתיים, רון אמר, "את יודעת, אנחנו לא רחוקים מהקלחת הרותחת, זה רק בצ'רינג קרוס —"

"רון, אנחנו לא יכולים!" אמרה מיד הרמיוני.

"לא להישאר שם, רק לברר מה קורה!"

"אנחנו יודעים מה קורה! וולדמורט השתלט על משרד הקסמים, מה עוד אנחנו צריכים לדעת?"

"אוקי, אוקי, זאת הייתה רק הצעה!"

הייתה דממה מוזרה. המלצרית שלעסה מסטיק התקרבה והרמיוני הזמינה שני כוסות קפוצ'ינו: בגלל שהארי היה בלתי-נראה, זה היה נראה מוזר להזמין גם לו אחד. שני פועלים נכנסו לבית-הקפה ונדחסו לתוך התא הבא אחריהם. הרמיוני הנמיכה את קולה ללחישה.

"אני אומרת שנמצא מקום שקט להתעתק ממנו לאזורי הפריפריה. ברגע שנהיה שם, נוכל לשלוח הודעה למסדר."

"אז את יכולה לעשות את הפטרונוס המדבר הזה?" שאל רון.

"התאמנתי בזה ואני חושבת שכן," אמרה הרמיוני.

"ובכן, כל עוד זה לא מסבך אותם בצרות, למרות שיכול להיות שהם כבר נעצרו. אלהים, זה מבחיל," רון הוסיף אחרי לגימה אחת מהקפה, האפור קצת. המלצרית שמעה; היא נתנה לרון מבט כעוס, כשהיא הלכה לקחת הזמנות משני הלקוחות החדשים. הגדול מבין שני הפועלים, שהיה בלונדיני ודי ענק, עכשיו כשהארי הסתכל עליו, נפנף אותה. היא בהתה בהם, במבט פגוע.

"אז כדאי שנצא לדרך, אני לא רוצה לשתות את הזהמה הזאת," אמר רון. "הרמיוני, יש לך כסף מוגלגי כדי לשלם על זה?"

"כן, הוצאתי את כל החסכונות שלי לפני שבאתי למחילה. אני בטוחה שכל הכסף הקטן נמצא בתחתית," אמרה הרמיוני, שולחת יד לתיק שלה.

שני הפועלים עשו תנועות זהות, והארי זיהה מה קורה מבלי לחשוב בכלל: כל השלושה שלפו שרביטים. רון, כמה שניות מאוחר יותר שם-לב מה עומד לקרות, ועבר לצד השני של השולחן, דוחף את הרמיוני לצד. עוצמת הקללה של אוכל-המוות נִפצה את הקיר איפה שראשו של רון היה לפני כמה רגעים, בעוד שהארי, עדיין בלתי-נראה, נעק, "*שתק!*"

אוכל-המוות הבלונדיני הגדול נפגע בפנים מסילון אור אדום: הוא נפל לצד, מחוסר הכרה. חברו, שלא הצליח לראות מי עשה את הלחש, ירה עוד קללה על רון:חבלים שחורים עפו מקצה שרביטו וקשרו את רון מכף-רגל לראש — המלצרית צעקה ורצה לכיוון הדלת — הארי שלח עוד קללה מהממת על אוכל-המוות עם הפנים המעוותות שקשר את רון, אבל הלחש פִספס, פגע בחלון ושינה את כיוונו כך שפגע במלצרית, שהתמוטטה על הרצפה.

"*אקספולסו!*" צרח אוכל-המוות, והשולחן שמאחורי שהארי התפוצץ: הארי עף לקיר מרוב עוצמת הפיצוץ, והוא הרגיש את שרביטו נופל מידו כשהגלימה החליקה.

"*פטריפיקוס טוטאלוס!*" צעקה הרמיוני, ואוכל-המוות נפל על קדימה כמו פסל, על שברי החרסינה, השולחנות והקפה ההפוכים על הרצפה. הרמיוני קמה ממתחת לספסל, מוריד שברי זכוכית מתוך שערה.

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"ד-דיפינדו," היא אמרה, מצביעה עם שרביטה על רון, שצעק מכאב כשהיא חתכה בטעות את הג'ינס שלו בברך, משאירה חתך עמוק.

"הו, אני מצטערת, רון, הידיים שלי רועדות! *דיפינדו!*"

החבלים שקשרו אותו נפלו. רון נעמד על רגליו, מנדנד את ידיו כדי להחזיר את התחושה בהם. הארי הרים את שרביטו, ותיפס מעל כל ההריסות כדי להגיע לאוכל-המוות הבלונדיני הגדול שהיה משותק מתחת לספסל.

"הייתי צריך לזהות אותם, הוא היה על המגדל בלילה שדמבלדור מת," הוא אמר. הוא דרך על אוכל-המוות עם השיער הכהה; עיניו של האיש זזו מהר בין הארי, רון והרמיוני.

"זה דולוחוב," אמר רון. "אני מזהה אותו ממודעת מבוקש ישנה. אני חושב שהגדול הוא ת'ורפין ראול."

"לא משנה איך קוראים להם!" אמרה הרמיוני קצת בהיסטריות. "איך הם מצאו אותנו? מה אנחנו הולכים לעשות?"

איכשהו נראה שהלחץ של הרמיוני ניקה את ראשו של הארי.

"תנעלי את הדלת," הוא אמר לה, "ורון, תכבה את האורות."

הוא הסתכל למטה על דולוחוב המשותק, חושב מהר בזמן שהרמיוני נעלה את הדלת ורון הפך את בית-הקפה לחשוך לגמרי. הארי יכל לשמוע את האיש שצעק קודם להרמיוני, צועק על בחורה חדשה במרחק.

"מה אנחנו הולכים לעשות איתם?" רון לחש להארי מבעד לחשכה; ואז, אפילו יותר מהר, "להרוג אותם? הם היו הורגים אותנו."

הרמיוני רעדה ולקחה צעד אחורה. הארי הניד בראשו.

"אנחנו רק צריכים למחוק להם את הזיכרון," אמר הארי. "זה עדיף ככה, נגרום להם לשכוח הכל. אם נהרוג אותם, זה יהיה ברור שהיינו כאן."

"אתה הבוס," אמר רון, שנשמע כאילו הוקל לו. "אבל אף-פעם לא עשיתי קסמי זיכרון."

"גם אני לא," אמרה הרמיוני, "אבל אני יודעת את התיאוריה."

"היא לקחה נשימה עמוקה, כדי להירגע, ואז הצביעה עם שרביטה על מצחו של דולוחוב ואמרה, "אובליוויאטה."

בבת-אחת, עיניו של דולוחוב הפכו לחולמניות ולא ממוקדות.

"מבריק!" אמר הארי, טופח לה על הגב. "תטפלי גם בשני ובמלצרית בזמן שאני ורון נסדר כאן."

"נסדר?" אמר רון, מסתכל סביב על בית-הקפה החצי הרוס. "למה?"

"לא נראה לך שהם יתהו מה קרה אם הם יתעוררו וימצאו את עצמם במקום שנראה כאילו הוא הופצץ?"

"אה נכון, צודק..."

רון נאבק קצת לפני שהצליח להוציא את השרביט מכיסו.

"אין פלא שאני לא מצליח להוציא אותו, הרמיוני, לקחת את הג'ינס הישנים שלי, הם צמודים נורא."

"הו, אני כל-כך מצטערת," אמרה הרמיוני, וכשהיא גררה את המלצרית כדי שלא יראו אותה דרך החלון, הארי שמע אותה מציעה לרון בשקט איפה הוא יכול לתקוע את השרביט במקום.

ברגע שבית-הקפה הוחזר למצבו המקורי, הם דחפו את אוכלי-המוות חזרה לתא שלהם, אחד מול השני.

"אבל איך הם מצאו אותנו?" הרמיוני שאלה, מסתכלת מאוכל-מוות אחד לשני. "איך הם ידעו איפה אנחנו?"

היא פנתה להארי.

"אתה — אתה בטוח שכבר אין את המעקב עליך, הארי?"

"לא יכול להיות לו," אמר רון. "המעקב נשבר בגיל שבע-עשרה, זה חוק, אי-אפשר לשים אותו על אדם מבוגר."

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"עד כמה שאתה יודע," אמרה הרמיוני. "מה אם אוכלי-המוות מצאו דרך לשים את מעקב גם על מישהו בן שבע-עשרה?"

"אבל הארי לא היה ליד אוכל-מוות בעשרים וארבע השעות האחרונות. מה אמור לשים עליו בחזרה את המעקב?"

הרמיוני לא ענתה. הארי הרגיש מזוהם, נגוע: זה באמת היה איך שאוכלי-המוות מצאו אותם?

"אם אני לא יכול להשתמש בקסם, ואתם לא יכולים להשתמש בו לידי, בלי להסגיר את מיקומנו —" הוא התחיל.

"אנחנו לא נפרדים!" אמרה הרמיוני בנחישות.

"אנחנו צריכים מקום בטוח להתחבא בו," אמר רון. "תן לנו זמן לחשוב על הדברים."

"כיכר גרימולד," אמר הארי.

שני האחרים בהו בו.

"אל תהיה טיפש, הארי, סנייפ יכול להיכנס לשם!"

"אבא של רון אמר שהם שמו כישופים נגדו — ואפילו אם לא היו," הוא המשיך כשראה שהרמיוני עומדת להתווכח, "אז מה? אני נשבע, אני לא רוצה כלום, יותר מאשר לפגוש את סנייפ!"

"אבל —"

"הרמיוני, לאן עוד אנחנו יכולים ללכת? זה הסיכוי הטוב ביותר שלנו. סנייפ הוא רק אוכל-מוות אחד. אם יש עליי עדיים את המעקב, יהיו מלא מהם בכל מקום."

היא לא יכלה להתווכח, אבל היה נראה כאילו שרצתה. כשהיא פתחה את דלת בית-הקפה, רון לחץ על המעמעם כדי לשחרר את אורות בית-הקפה. ואז, בספירה עד שלוש של הארי, הם הפכו את הקסמים על הקורבנות שלהם, ולפני שהמלצרית או אחד מאוכלי-המוות שמו לב, הארי, רון, והרמיוני, הסתובבו במקום ונעלמו לתוך האפלה הדחוסה שוב.

כמה שניות לאחר מכן, ריאותיו של הארי התרחבו חזרה והוא פתח את עיניו: הם עכשיו עמדו באמצע כיכר קטנה ומוקרת. בתים גבוהים ורעועים הקיפו אותם. רק הם יכלו לראות את מספר 12, בגלל שדמבלדור, שומר הסוד של המקום, סיפר להם על קיומו, והם רצו לכיוונו, בודקים כל כמה מטרים שלא עוקבים או צופים עליהם. הם רצו במעלה מדרגון האבן, והארי הקיש על דלת הכניסה פעם אחת בשרביטו. הם שמעו סדרה של נקישות מתכתיות ורשרוש של שרשרת, ואז הדלת נפתחה בחריקה והם מיהרו פנימה.

כשהארי סגר את הדלת אחריהם, מנורת גז ישנה נדלקה, מאירה את המסדרון המאורך באור מהבהב. זה נראה בדיוק כמו שהארי זכר: מפחיד, מלא קורי עכביש, הראשים של גמדוני-הבית יצרו צל מוזר על המדרגות. וילונות שחורים ארוכים הסתירו את הדיוקן של אימו של סיריוס. הדבר היחיד שלא היה במקום היה מעמד המטריות העשוי מרגל טרול, ששכב על הצד כאילו שטונקס הפילה אותו שוב.

"אני חושבת שמישהו היה כאן," הרמיוני לחשה, מצביעה על זה.

זה יכל לקרות כשהמסדר עזב," רון השיב.

"אז איפה הכישופים האלה שהם שמו נגד סנייפ?" הארי שאל.

"אולי הם מופעלים רק כשהוא מגיע?" הציע רון.

הם עדיין נשארו צמודים אחד לשני על שטיח הכניסה, גם הגב לדלתף מפחדים להתקדם עוד לתוך הבית.

"טוב, אנחנו לא יכולים להישאר כן לנצח," אמר הארי, ולקח צעד קדימה.

"*סוורוס סנייפ?*"

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

קולו של עין-הזעם מודי לחש מתוך האפלה, גורם לכל השלושה לקפוץ אחורה מבהלה. "אנחנו לא סנייפ!" קרקר הארי, לפני שמשהו שָׁרַק לעברו כמו אוויר קר והלשון שלו התגלגלה לאחורה מעצמה, הופכת את זה לבלתי-אפשרי לדבר. לפני שהיה לו זמן להושיט יד כדי לבדוק מה קרה ללשון שלו, היא חזרה למצבה הרגיל.

היה נראה ששני האחרים גם חוו את החוויה הלא נעימה. רון השמיע רעשים מוזרים; הרמיוני גִמגמה, "ז-זה ב-בטח היה ק-קללת נעילת הלשון ש-שמודי שם בשביל סנייפ!"

הארי עשה עוד צעד קדימה בזהירות. משהו זז בקצה המסדרון, ולפני שמישהו מהם הספיק להגיד עוד מילה, דמות עלתה מתוך השטיח, גבוהה, בצבע אבק, ונוראית: הרמיוני צרחה וכך גם גברת בלק, שהוילון שלה נפתח; הדמות האפורה התקרבה אליהם, מגבירה מהירות, השיער והזקן באורך המותניים יצרו שובל מאחוריה, פניה של הדמות היו שקועות, חסרות עור, בלי עיניים: מוכרת בצורה מחרידה, הדמות הרימה את היד, והצביעה על הארי.

"לא!" הארי צעק, ולמרות שהוא הרים את השרביט, שום לחש לא עלה בראשו. "לא! אנחנו לא הגרנו אותך —"

במילה *הרגע* הדמות התפוצצה לענן גדול של אבק: משתעל, עיניו דומעות, הארי הסתכל מסביב וראה את הרמיוני קפופה ליד הדלת עם הידיים על הראש, ואת רון, שרעד מכף רגל לראש, טופח על הכתף שלה בנסיון להרגיע אותה ואומר, "ז-זה בסדר.... ז-זה נעלם...."

היה סביב הארי אבק כמו ערפל, מכסה את אור מנורת הגז הכחול, בעוד גברת בלק ממשיכה לצרוח.

"בוצדמים, זֶהמה, חוסר כבוד, בושה, הבית של אבי —"

"תסתמי!" צרח הארי, מכוון את שרביטו עליה, ובקול חבטה, מטח של ניצוצות אדומים, הוילונות נסגרו חזרה, משתיקים אותה.

"זה... זה היה..." הרמיוני יבבה, כשרון עזר לה לקום חזרה.

"כן," אמר הארי, "אבל זה לא היה באמת הוא, נכון? רק משהו כדי להפחיד את סנייפ."

זה עבד, הארי תהה, או שסנייפ כבר פוצץ את הדמות המפחידה כמו שהרג את הדמבלדור האמיתי? הם עדיין היו מבועתים, כשהארי הוביל את השניים האחרים במעלה המסדרון, מצפה שעוד משהו יתקוף אותם, אבל שום דבר לא זז חוץ מעכבר קטן.

"לפני שנמשיך, אני חושב שמוטב שנבדוק," לחשה הרמיוני, והיא הרימה את שרביטה ואמרה, "*הומנום רבליו*."

כלום לא קרה.

"ובכן, הייתה לך טראומה לפני רגע," אמר רון בנחמדות. "מה זה היה אמור לעשות?"

"זה עשה את מה שזה היה אמור לעשות!" אמרה הרמיוני קצת בכעס. "זה היה קסם שאמור לגלות נוכחות אנושית, ואין כאן אף-אחד חוץ מאיתנו!"

"ואדון אבק הזקן," אמר רון, מסתכל על האזור שממנו עלתה הדמות בצורת הגוויה.

"בוא נלך," אמרה הרמיוני ונתנה מבט מפוחד לאותה הנקודה, והיא הובילה את הדרך במעלה המדרגות החורקות לחדר האורחים שבקומה הראשונה.

הרמיוני נפנפה בשרביטה כדי להצית את המנורות הישנות, ואז, רועדת קצת, היא התיישבה על הספה, וחיבקה את עצמה. רון חצה את החדר לכיוון החלונות והזיז את וילונות הקטיפה הכבדים סנטימטר.

"אני לא רואה אף-אחד בחוץ," הוא דיווח. "ואם באמת היה להארי את המעקב עליו, הם היו עוקבים אחרינו לכאן. אני יודע שהם לא יכולים להיכנס לתוך הבית אבל — מה קרה הארי?"

הארי צרח מכאב: הצלקת שלו שרפה שוב כשמשהו היבהב בתוך ראשו כמו אור בהיר על המים. הוא ראה צל גדול והרגיש זעם שלא היה שלו עובר דרך גופו, כמו שוק חשמלי.

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"מה ראית?" רון שאל, מתקדם לעבר הארי. "ראית אותו בבית שלי?"

"לא, רק הרגשתי כעס — הוא ממש כועס —"

"אבל זה יכול להיות גם במחילה," אמר רון בקול. "מה עוד? לא ראית כלום? הוא הטיל קללה על מישהו?"

"לא, רק הרגשתי זעם — אני לא יכול לדעת —"

הארי הרגיש שרון מטריד אותו, הוא הרגיש מבלבל, והרמיוני לא עזרה כשהיא אמרה בקול מפוחד, "הצלקת שלך, שוב? אבל מה קורה? חשבתי שהקשר ביניכם נסגר!"

"הוא נסגר, לכמה זמן," רטן הארי; הצלקת שלו עדיין כאבה, דבר שעשה את זה קשה להתרכז. "אני — אני חושב שזה נפתח שוב בכל פעם שהוא מאבד שליטה, ככה זה פעם —"

"אז אתה צריך לסגור את הראש שלך!" אמרה הרמיוני. "הארי, דמבלדור לא רצה שתשתמש בקשר הזה, הוא רצה שתסגור אותו, בשביל זה למדת הלטת הכרה! אחרת וולדמורט יכול לשתול תמונות שקריות בראש שלך, זוכר —"

"כן, אני זוכר, תודה," אמר הארי דרך שיניו; הוא לא היה צריך את הרמיוני שתזכיר לו שוולדמורט פעם ניצל את הקשר הזה ביניהם כדי להוביל את הארי למלכודת, וגם לא שזכיר לו שהתוצאה הייתה שסיריוס מת. הוא הצטער שסיפר להם מה הוא ראה או הרגיש; זה הפך את וולדמורט למאיים יותר. מצמיד את ראשו לחלון, הכאב המשיך והוא ניסה להילחם בו: זה היה כמו להתנגד לדחף להיות חולה.

הוא הפנה את גבו לרון והרמיוני, מעמיד פנים שהוא בוחן את שטיח הקיר הישן שהיה בעצם עץ המשפחה של משפחת בלק. ואז הרמיוני צרחה: הארי שלף את שרביטו שוב והסתובב. הוא ראה פטרונוס כסוף עף דרך החלון של החדר, ונוחת על הרצפה שלפניהם, שם הוא השתנה לסמור שדיבר עם הקול של אבא של רון.

"*המשפחה בטוחה, אל תענו, צופים בנו*."

הפטרונוס התפוגג לכלום. רון השמיע מין יבבה ונפל על הספה: הרמיוני הצטרפה אליו, תופסת את ידו.

"הם בסדר, הם בסדר!" היא לחשה, ורון, חצי צוחק, חיבק אותה.

"הארי," הוא אמר מעל כתפה של הרמיוני, "אני —"

"עזוב," אמר הארי, שהרגיש לא טוב בגלל הכאב מהצלקת. "זאת המשפחה שלך, ברור שתדאג. אני הייתי מרגיש ככה." הוא חשב על ג'יני. "אני *מרגיש* ככה."

הכאב בצלקתו הגיע לשיא, שורפת כמו שהיא שרפה בגינה של המחילה. הוא בקושי שמע את הרמיוני אומרת, "אני לא רוצה להיות לבד. נוכל להשתמש בשקי-השינה שארזתי ולישון כאן הלילה?"

הארי שמע את רון מסכים. הוא לא יכל להילחם בכאב לעוד הרבה זמן: הוא היה חייב להיכנע.

"שירותים," הוא יילל, ועזב את החדר הכי מהר שהוא יכל בלי לרוץ.

הוא בקושי הספיק: נועל את הדלת מאחוריו עם ידיו הרועדות, הוא תפס את ראשו ונפל על הרצפה, ואז בפיצוץ של ייסורים, הוא הרגיש את הזעם שלא היה שייך לו משתלט על נשמתו, ראה חדר מאורך מואר רק באור מהאש, ואוכל-המוות הבלונדיני הענקי על הרצפה, צורח ובוכה, ודמות עומדת מעליו, עם השרביט מושט לקדימה, בעוד שהארי דיבר בקול גבוה, קר וחסר רחמים.

"עוד, ראול, או שנפסיק את זה וניתן לנגיני לאכול אותך? לורד וולדמורט לא בטוח שהוא יסלח הפעם.... קראתם לי בחזרה בשביל זה, בשביל להגיד לי שהארי פוטר ברח שוב? דראקו, תן לראול עוד טעימה מאי שביעות הרצון שלנו.... תעשה את זה, או שתרגיש את זעמי בעצמך!"

בול עוץ נפל לתוך האש: הלהבות התחזקו, האור שלהן האיר פנים לבנות ומפחידות — הוא נשם בכבדות ופתח את עיניו כאילו עלה מצלילה במים עמוקים.

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

הוא היה שרוע על רצפת השיש השחורה והקרה, אפו במרחק סנטימטרים מאחת מרגלי האמבטיה הכסופות. הוא התיישב. זה היה נראה כאילו פניו הכחושות והמאובנות של מאלפוי קועקעו בתוך עיניו. הארי התחלחל ממה שראה, ממה שדראקו משמש עכשיו לוולדמורט.

הייתה דפיקה על הדלת, הארי קפץ כשקולה של הרמיוני נשמע.

"הארי, אתה רוצה את מברשת השיניים שלך? יש לי אותה כאן."

"כן, תודה," הוא אמר, משתדל שקולו ישמע נורמלי, וקם לפתוח את הדלת.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 10

סיפורו של קריצ'ר

הארי התעורר מוקדם ביום שאחרי, עטוף בשק שינה על רצפת חדר האורחים. פס של שמים נראה בין הוילונות הכבדים. הוא היו בצבע כחול קריר וצלול של דיו נוזלי, איפה-שהוא בין לילה לזריחה. הכול היה שקט מלבד הנשימות העמוקות והאיטיות של רון והרמיוני. הארי צפה בדמויותיהם החשוכות על הרצפה לידו. לרון היה רגע של אבירות והוא התעקש שהרמיוני תישן על הכריות מהספה, כך שהצללית שלה נישאה מעל שלו. ידה נוטה לרצפה, אצבעותיה סנטימטרים מאצבעותיו של רון. הארי תהה אם הם נרדמו יד ביד. הרעיון גרם לו להרגיש בודד באופן מוזר.

הוא הביט למעלה על התקרה הערפילית, על הנברשת המכוסה קורי עכביש. לפני פחות מעשרים וארבע שעות, הוא עמד באור השמש בכניסה לאוהל גדול, מחכה לאורחי החתונה. זה נראה כל כך מזמן, מה הולך לקרות עכשיו? הוא שכב על הרצפה וחשב על ההורקרוקסים. המשימה המפחידה והמסובכת שדמבלדור השאיר לו... דמבלדור...

את העצב ששרר בו מאז מותו של דמבלדור, הוא הרגיש בצורה שונה עכשיו. ההאשמות ששמע ממיוריאל בחתונה עמדו במוחו כמו דברים נגועים שמזהמים את הזיכרונות על הקוסם שהעריץ. האם דמבלדור יכול היה לתת לדברים האלה לקרות? האם הוא היה כמו דאדלי, מסתפק בצפייה בהזנחה ובהתעללות כל עוד זה לא משפיע עליו? האם הפנה את גבו לאחותו, שהייתה כלואה ומוחבאת?

הארי חשב על מכתש גודריק, על הקברים שעומדים שם, אלה שדמבלדור מעולם לא הזכיר, הוא חשב על דברים מסתוריים שנשארו נטולי הסבר בצוואה של דמבלדור, והעלבון הוסיף לגדול בחשיכה. למה דמבלדור לא סיפר לו? למה הוא לא הסביר? האם לדמבלדור בכלל היה אכפת מהארי או שהארי לא היה יותר מכלי שצריך להבריק, כלי לא-אמין, שאי אפשר לבטוח בו?

הארי לא יכל להעביר את הזמן ששכב שם עם שום דבר אחר חוץ ממחשבות מרירות על החֶברה. נואש למשהו לעשות להסחת הדעת, הוא החליק משק השינה, הרים את שרביטו והתגנב מהחדר. כאשר הגיע למדרגות, הוא לחש, "לומוס", והתחיל לטפס במדרגות לאור השרביט.

בקומה השנייה שכן חדר השינה שבו הוא ורון לנו בפעם האחרונה שהיו בבית בלק. הוא הציץ לתוכו. הדלתות של ארון הבגדים היו פתוחות והמצעים פרומים. הארי זכר את רגל הטרול ההפוכה שלמטה. מישהו ערך חיפוש בבית מאז שהמסדר עזב. סנייפ? או אולי מנדנגוס, שגנב הרבה מהבית הזה לפני ואחרי שסיריוס מת? הארי העיף מבט תוהה אל הדיוקן שלפעמים הציג את שמותו של פיניאס ניגלוס בלק, סבא רבא-רבא של סיריוס. אבל הוא היה ריק, מראה רק משיכה של רקע עכור. פיניאס ניגלוס ללא ספק בילה את הלילה בחדר המנהל בהוגוורטס.

הארי המשיך לעלות במדרגות עד שהגיע לקומה העליונה שבה היו רק שתי דלתות. על הדלת שמולו היה ממוסמר שלט שבו נכתב, *סיריוס*.

הארי מעולם לא נכנס לחדר של סנדקו בעבר. הוא פתח את הדלת, על מנת להאיר את המרחב ככל האפשר. החדר היה מרווח, ופעם היה בוודאי נאה. הייתה מיטה גדולה עם לוח עץ מגולף בראשה, חלון גבוה מטושטש על ידי וילונות קטיפה ונברשת מכוסה בשכבה עבה של אבק, עליה נרות ניצבים בשקעים, שעווה מוצקת תלויה כמו טיפות קפואות. שכבה דקה של אבק כיסתה את התמונות שעל הקיר ואת ראש המיטה, קורי עכביש תלויים בין הנברשת וראש ארון הבגדים העשוי עץ, וכשהארי נכנס עמוק יותר לתוך החדר, הוא שמע ריצה מהירה של עכברים שהופרעו.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
סיריוס של גיל העשרה כיסה את הקירות בכל כך הרבה פוסטרים ותמונות שרק מעט מהכסוף-אפור נראה. הארי הניח שהוריו של סיריוס לא יכלו להסיר את לחש הקיבעון, ששמר אותן על הקיר, אותו ביצע סיריוס, משום שהוא היה בטוח שהם לא העריכו את הטעם של הבן הגדול שלהם בקישוט. זה נראה שסיריוס עשה ככל שביכולתו כדי לעצבן את הוריו. היו שם כמה דגלים גדולים של בית גריפינדור בצבעי אדום וזהב, על מנת להדגיש את ההבדל שלו מכל שאר המשפחה הסלית'רינית. תמונות רבות של אופנועי מוגלגים נתלו על הקיר, וגם (הארי נאלץ להעריך את האומץ של סיריוס) כמה פוסטרים של מוגלגיות לבושות בביקיני. הארי ידע שהן מוגלגיות כי הן נשארו ניצבות בשקט בתוך התמונות שלהן, חיוכים דהויים ועיניים מזוגגות קפואות על הנייר. ולעומת זאת, הצילום הקסום היחיד על הקירות, היה צילום של ארבעה תלמידי הוגוורטס עומדים יד ביד, צוחקים למצלמה. בקפיצה של הנאה, הארי זיהה את אביו, שערו המבולגן עומד מאחור כמו שיערו של הארי, וגם הוא הרכיב משקפיים. לידו היה סיריוס, נאה, פרצופו היהיר במקצת כל-כך צעיר ושמח יותר מאי פעם. לימינו של סיריוס, עמד פטיגרו נמוך ביותר מראש, שמנמן עם עיניים מימיות, מסמיק מהתענוג שבהשתייכותו לקבוצה המגניבה הזאת, של המורדים הנערצים, בה ג'יימס וסיריוס היו חברים.
לשמאלו של ג'יימס, מרופט במקצת כבר אז, בעל אותו מבט שמח ומופתע של למצוא את עצמך אהוב, או שזה היה פשוט בגלל שהארי ידע איך זה היה כאשר הוא ראה את הדברים האלה בתמונה? הוא ניסה להסיר אותה מהקיר; היא הייתה שלו עכשיו, אחרי הכול, סיריוס השאיר לו הכול, אבל היא לא זזה. סיריוס הלך על בטוח בלמנוע מהוריו לעצב את חדרו מחדש. הארי הסתכל סביב על הרצפה. השמים בחוץ התבהרו. מעט אור חשף קצת נייר, ספרים, וחפצים קטנים מפוזרים על השטיח. היה ברור שגם בחדר של סיריוס נערך חיפוש, למרות שתכולתו נראית ברובה, אם לא כולה, חסרת ערך. כמה מן הספרים שנוערו בצורה גסה מספיק כדי להפריד אותם מהכריכה ועמודים כיסו את הרצפה.
הארי התכופף, הרים כמה מחתיכות הנייר, ובחן אותן. הוא זיהה אחת כחלק ממהדורה ישנה של *תולדות הקסם*, מאת בתחולדה בגשוט, ואחרת כשייכת למדריך לאחזקת אופנוע. השלישית הייתה כתובה בכתב יד ומקומט ת. הוא יישר אותה;

'רך כף היקר
תודה לך, תודה לך, על מתנת יום ההולדת של הארי! זו החביבה עליו עד עכשיו. רק בן שנה וכבר נוסק על מטאטא צעצוע, הוא נראה כל כך מרוצה מעצמו. אני מצרפת תמונה שתוכל לראות. אתה יודע שהוא מתרומם רק מטר מעל הקרקע אבל הוא כמעט הרג את החתול, וריסק אגרטל נוראי שפטוניה שלחה לי לחג המולד (אין תלונות על זה). כמובן, ג'יימס חשב שזה כל כך מצחיק, אמר שהוא הולך להיות שחקן קווידיץ' אדיר, אבל היינו חייבים לארוז את כל הקישוטים ולשים לב לא להוריד את העיניים שלנו ממנו כשהוא מתחיל ללכת.
הייתה לנו ארוחת-ערב מאוד שקטה ליום ההולדת, רק אנחנו ובתחולדה הזקנה, שתמיד כל כך מתוקה אלינו, ומאוד אוהבת את הארי. כל כך הצטערנו שאתה לא יכולת לבוא, אבל המסדר תמיד בא ראשון, והארי לא גדול מספיק לדעת שזה יום-ההולדת שלו בכל מקרה! ג'יימס מעט מתוסכל מלהיות סגור כאן, הוא ניסה להסתיר את זה אבל אני יכולה לראות- וגם דמבלדור עדיין מחזיק את גלימת ההיעלמות שלו, אז אין לו סיכוי לטיול קטן. אם אתה היית יכול לבקר, זה היה מעודד אותו כל-כך. זנב-תולע היה כאן בסוף השבוע שעבר. הוא נראה לי מדוכדך, אבל זה בטח היה בגלל המק'קינונים, בכיתי כל הערב ששמעתי. בתחולדה מבקרת ברוב הימים, היא דבר זקן ומרתק עם הסיפורים הכי מדהימים על דמבלדור. אני לא בטוחה שהוא יהיה מרוצה אם הוא יידע! אני לא יודעת למה להאמין, למעשה בגלל שזה נראה בלתי יאמן שדמבלדור –"

רגליו של הארי נרדמו. הוא עמד דומם, אוחז את הדף המופלא בין אצבעותיו הרפות כשבתוכו סוג של התפרצות שקטה של שמחה ועצב מעורבבים יחדיו.
מתנדנד למיטה, הוא התיישב.
הוא קרא את המכתב שוב, אבל לא יכל לקלוט יותר משמעות מהפעם הראשונה, והצטמצם לבהייה בכתב היד עצמו. היא עשתה את הגימ"לים שלה בדיוק באותה צוקה בה הוא עושה. הוא חיפש במכתב אחרי כל אחד מהם, וכל אחד הרגיש כמו גל ידידותי קטן מציץ מאחורי מסווה.
המכתב היה אוצר לא-ייאמן, הוכחה שלילי פוטר חיה, באמת חיה, שידה החמה נעה פעם על הקלף הזה, יוצקת דיו באותיות האלה, המילים האלו, מילים עליו, על הארי-בנה.
בחוסר סבלנות, מנגב את הרטיבות בעיניו, הוא קרא שוב את המכתב, הפעם מתרכז במשמעות. זה היה כמו להקשיב לקול חצי מוכר.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
היה להם חתול... אולי הוא מת, כמו הוריו במכתש גודריק או ברח כשלא נשאר אף אחד להאכיל אותו... סיריוס הביא לו את המטאטא הראשון שלו... הוריו הכירו את בתחולדה בגשוט. האם דמבלדור הכיר ביניהם? דמבלדור עדיין מחזיק בגלימת ההיעלמות.... היה משהו מוזר בזה... הארי עצר, חושב על מילותיה של אימו. למה דמבלדור לקח את גלימת ההיעלמות של ג'יימס? הארי זכר בבירור את המנהל שלו מספר לו שנים לפני, "אני לא זקוק לגלימה כדי להיות בלתי נראה," אולי כמה מחברי המסדר הפחות מוכשרים הזדקקו לעזרתה, ודמבלדור היה המוביל? הארי המשיך. זנב תולע היה כאן... פטיגרו, הבוגד, נראה "מדוכדך"? האם הוא היה מודע לכך שהוא רואה את ג'יימס ולילי בפעם האחרונה?
ולבסוף בתחולדה שוב, שסיפרה סיפורים מדהימים על דמבלדור.
"זה נראה בלתי יאמן שדמבלדור-"
שדמבלדור מה? אבל היו כמה דברים שנראו חסרי אפשרות להאמין בהם על דמבלדור; שהוא פעם קיבל צלקת במבחן בשינוי צורה, לדוגמא, או שכישף עז כמו אברפורת'...
הארי קם על רגליו וסרק את הרצפה. אולי שאר המכתב נמצא כאן איפשהו. הוא תפס ניירות, אוחז בהם בלהיטות, בהתחשבות מועטה כשל המחפש הקודם, הוא פתח מגירות, ניער ספרים, עמד על כסא להעביר את ידו מעל הגג של ארון הבגדים, וזחל מתחת למיטה ולכורסא.
לבסוף, שוכב על פניו כלפי הרצפה, הוא איתר מה שנראה כמו חתיכת נייר קרוע מתחת לשידה. כשהוא הוציא אותו, הוא ראה שזה רוב הצילום שלילי תארה במכתבה. תינוק עם שיער שחור ריחף לתוך והחוצה מהתמונה על מטאטא זעיר, מתפקע מצחוק, וזוג רגליים שהיו כנראה שייכות לג'יימס שרדף אחריו. הארי הכניס את התמונה לכיסו עם המכתב של לילי והמשיך לחפש אחרי החלק השני.
אחרי עוד רבע שעה, הוא נאלץ להסיק ששאר המכתב של אימו נעלם. האם זה פשוט אבד בשש עשרה השנים שחלפו מאז שנכתב, או שהוא נלקח על ידי מי שחיפש בחדר?
הארי קרא את הקלף הראשון שוב, הפעם מחפש רמזים למה שאולי הפך את החלק השני לבעל ערך. מטאטא-הצעצוע שלו בקושי יוכל להיות נחשב בתור משהו שיעניין את אוכלי המוות... הדבר היחיד שאולי שימושי הוא המידע על דמבלדור. זה נראה לא יאמן שדמבלדור- מה?
"הארי? הארי? הארי!"
"אני כאן!" הוא קרא, "מה קרה?"
היה רעש של פסיעות מחוץ לדלת, והרמיוני פרצה פנימה.
"התעוררנו ולא ידענו איפה אתה!" היא אמרה בלא נשימה. היא הסתובבה וצעקה מעבר לכתפה, "רון! מצאתי אותו."
הקול המעוצבן של רון הדהד ממרחק של כמה קומות מתחת.
"יופי! תמסרי לו ממני שהוא אידיוט!"
"הארי אתה לא יכול פשוט להיעלם, בבקשה, היינו מאוד מבוהלים! למה עלית לפה בכלל?" היא הביטה סביב על החדר השדוד. "מה עשית?"
"תראי מה מצאתי,"
הוא הושיט לה את המכתב של אימו. הרמיוני נטלה אותו לידיה וקראה, שעה שהארי צופה בה. כשהיא הגיעה לסוף העמוד היא הסתכלה עליו.
"או, הארי..."
"ויש גם את זה."
הוא הושיט לה את הצילום הקרוע, והרמיוני חייכה למראה התינוק המרחף אל ומחוץ לטווח הראייה על מטאטא צעצוע.
"חיפשתי אחרי החלק השני של המכתב," אמר הארי, "אבל זה לא כאן."
הרמיוני הביטה סביב.
"אתה עשית את כל הבלגן הזה, או שחלק כבר היה כשהגעת לכאן?"
"מישהו חיפש בחדר הזה לפני," אמר הארי.
"חשבתי ככה. בכל חדר שהסתכלתי בו בדרך למעלה כבר ביקרו. אחרי מה אתה חושב שכולם מחפשים?"
"מידע על המסדר, אם זה היה סנייפ."
"אבל אתה לא חושב שיש לו כבר אתכל מה שהוא צריך, אני מתכוונת, הוא היה במסדר, לא?"
"אם כך," אמר הארי, משתוקק לדון בתיאוריה שלו, "מה עם מידע על דמבלדור? העמוד השני של המכתב, לדוגמא. את יודעת מי זו הבתחולדה הזאת שאמא שלי הזכירה?
"מי?"
"בתחולדה בגשוט, המחברת של - "

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"*תולדות הקסם*," אמרה הרמיוני, נראית מתעניינת. "אז ההורים שלך הכירו אותה? היא הייתה היסטוריונית מופלאה של הקסם."
"והיא עדיין חיה," אמר הארי, "והיא גרה במכתש גודריק. הדודה של רון, מיוריאל דיברה עליה בחתונה. היא גם הכירה את המשפחה של דמבלדור. יהיה די מעניין לדבר איתה, לא?"
הייתה קצת יותר מדי הבנה בחיוך של הרמיוני, יותר משהארי רצה. הוא לקח חזרה את המכתב ואת הצילום והכניס אותם לתוך התיק שמסביב לצווארו, כדי שלא יצטרך להסתכל עליה ולהסגיר את עצמו.
"אני מבינה למה תרצה לדבר איתה, וגם דמבלדור," אמרה הרמיוני. "אבל זה לא ממש יעזור לנו בחיפוש אחרי ההורקרוקסים, נכון?" הארי לא ענה, והיא המשיכה, "הארי, אני יודעת שאתה ממש רוצה ללכת למכתש גודריק, אבל אני פוחדת. אני פוחדת מהקלות שבה אוכלי המוות מצאו אותנו אתמול. זה גרם לי להרגיש יותר מבעבר שאנחנו חייבים להימנע מהמקום שבו הוריך קבורים, אני בטוחה שהם יצפו ממך לבקר שם."
"זה לא רק זה," אמר הארי, עדיין נמנע מלהסתכל עליה, "מיוריאל אמרה דברים על דמבלדור בחתונה. אני רוצה לדעת את האמת..." הוא סיפר להרמיוני את כל מה שמיוריאל אמרה לו. כאשר סיים, הרמיוני אמרה, "ברור, אני מבינה שזה מטריד אותך, הארי-"
"זה לא מטריד אותי," הוא שיקר, "אני רק רוצה לדעת אם זה אמת או-"
"הארי אתה באמת חושב שתקבל את האמת מאישה זקנה ומרושעת כמו מיוריאל, או מריטה סקיטר? איך אתה יכול להאמין להן? הכרת את דמבלדור!"
"חשבתי שהכרתי," הוא מלמל.
"אבל אתה יודע כמה אמת היה בכל דבר שריטה סקיטר כתבה עליך! דוג' צודק, איך אתה יכול לתת לאנשים כאלה להכתים את הזיכרונות שלך על דמבלדור?"
הוא הסתכל הצידה, מנסה שלא להסגיר את הכעס שחש. הנה זה קרה שוב: לבחור במה להאמין. הוא רצה את האמת. למה כולם כל כך נחושים שהוא לא צריך לקבל אותה?"
"אולי נרד למטבח?" הרמיוני הציעה אחרי הפוגה קלה. "למצוא משהו לארוחת בוקר?"
הוא הסכים, אבל בעצב, והלך אחריה למדרגות. בעודו עובר את הדלת השנייה, הוא שם לב לאותיות שנשרטו עמוק מתחת לשלט קטן שהוא לא ראה בחשיכה. הוא עמד בראש המדרגות לקרוא אותן. זה היה שלט קטן שנכתב בכתב-יד, מסוג הדברים שפרסי וויזלי היה אוהב על דלת חדר השינה של;

אין כניסה
ללא רשותו הפפורשת של
רגולוס ארקטורוס בלק

התרגשות עברה בהארי, אם-כי הוא לא היה בטוח מיד. הוא קרא את השלט בשנית. הרמיוני כבר הייתה שורת מדרגות מתחתיו. "הרמיוני," הוא אמר, והוא הופתע שקולו כל כך רגוע. "תעלי חזרה לכאן."
"מה קרה?"
"רא"ב. אני חושב שמצאתי אותו."
הייתה התנשפות, ואז הרמיוני רצה חזרה למעלה במדרגות.
"במכתב של אמא שלך? אבל לא ראיתי-"
הארי הניד בראשו, מצביע על השלט של רגולוס. היא קראה אותו, ואז אחזה ביד של הארי כל כך חזק שהוא התכווץ.
"אח של סיריוס?" היא לחשה.
"הוא היה אוכל מוות," אמר הארי. "סיריוס סיפר לי עליו, הוא הצטרף אל אוכלי המוות כשהיה ממש צעיר ואחרי כמה זמן קיבל רגליים קרות וניסה לעזוב- אז הם הרגו אותו."
"זה מתאים!" התנשמה הרמיוני. "אם הוא היה אוכל מוות הייתה לו גישה לוולדמורט, ואם הוא התפכח, אז הוא רצה להפיל את וולדמורט!"
היא שחררה את הארי, נשענה מעבר למעקה, וצעקה, "רון! רון! תעלה לפה! מהר!"
רון הופיע, מתנשם, דקה אחר כך, שרביטו מוכן בידו.
"מה קרה? אם זה עכבישים גדולים שוב, אני רוצה ארוחת בוקר לפני-"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הוא קימט את מצחו למול השלט שעל הדלת של רגולוס, שעליו הרמיוני הצביעה בשקט.
"מה? זה היה אח של סיריוס, לא? רגולוס ארקטורוס... רגולוס... ר.א.ב.! הקמע- אתם לא חושבים-?"
"בואו נגלה," אמר הארי. הוא ניסה לפתוח את הדלת, אך היא הייתה נעולה, הרמיוני הצביעה בשרביטה על הידית ואמרה "אלוהמורה." נשמע קליק, והדלת נפתחה.
הם נכנסו ביחד, מביטים סביב. חדר השינה של רגולוס היה מעט קטן יותר משל סיריוס, אבל הייתה בו את אותה התחושה של פאר קדום. אם סיריוס חיפש לפרסם את השוני שלו משאר המשפחה, רגולוס שאף להדגיש את ההיפך. הצבעים של סלית'רין, כסף וירוק, היו בכל מקום, עוטפים את המיטה, את הקירות ואת החלונות. הסמל של משפחת בלק היה צבוע בדקדקנות על המיטה יחד עם הסיסמא, *טורג'ורוס פור*, שאמרה 'תמיד טהור'. מתחת לזה היה אוסף של גזרי עיתונים צהובים, כולם דבוקים יחד, יוצרים קולאז' מחוספס. הרמיוני חצתה את החדר לבחון אותם.
"כולם על וולדמורט," היא אמרה. "זה נראה שרגולוס העריץ אותו כמה שנים, לפני שהצטרף אל אוכלי המוות..."
עננה קטנה של אבק התרוממה מכיסוי המיטה, כאשר היא התיישבה לקרוא את קטעי העיתון. הארי, באותו הזמן, הבחין בתצלום אחר, קבוצת קווידיץ' של הוגוורטס חייכה ונופפה אל מחוץ למסגרת. הוא התקרב וראה את הנחשים המקשטים את חזיהם, סלית'רינים. רגולוס מיד זוהה כילד היושב באמצע השורה הראשונה, היה לו את אותו שיער כהה ואת המראה היהיר-מה של אחיו, למרות שהוא היה קטן יותר, קל יותר, ובמידת-מה נאה פחות מסיריוס.
"הוא שיחק כמחפש," אמר הארי.
"מה?" אמרה הרמיוני במעומעם, היא הייתה עדיין שקועה בגזרי העיתון על וולדמורט.
"הוא יושב באמצע השורה הראשונה, זה איפה שהמחפש... לא משנה," אמר הארי, מבין שאף אחד לא מקשיב. רון היה על ידיו ועל ברכיו, מחפש מתחת לארון הבגדים. הארי הסתכל בחדר סביב במטרה למצוא מקומות מסתור סבירים וניגש לשידה. כאן, שוב, מישהו כבר חיפש לפניהם. נראה שתכולת המגירות נהפכה לאחרונה, האבק הפריע, אבל לא היה שום דבר בעל ערך שם. עט נוצה ישן, ספרי לימוד ישנים, שנשאו עדות שנהגו בהם בגסות, בקבוק דיו שהתרסק לאחרונה, השארית הדביקה שלו מכסה את תכולת המגירה.
"יש דרך קלה יותר," אמרה הרמיוני, כשהארי ניגב את אצבעותיו המוכתמות בדיו על הג'ינס שלו. היא הרימה את שרביטה ואמרה, "*אציו קמיע!*"
כלום לא קרה. רון, שחיפש בקיפולי הוילונות הדהויים, נראה מאוכזב.
"זהו זה? זה לא כאן?"
"זה עדיין יכול להיות כאן, אבל תחת כישוף דוחה-קסם," אמרה הרמיוני. "קסמים שנועדו למנוע מזה להיקרא בקסם, אתה יודע."
"כמו שוולדמורט שם על קערת האבן במערה," אמר הארי, נזכר איך הוא לא היה מסוגל לזמן את הקמיע המזויף.
"איך אנחנו אמורים למצוא את זה?" שאל רון.
"נחפש באופן ידני," אמרה הרמיוני.
"זה רעיון טוב," אמר רון, מגלגל את עיניו, והוא חידש את בחינת הוילונות.
הם סרקו כל סנטימטר של החדר יותר משעה, אבל הוכרחו, לבסוף, להסיק שהקמיע לא היה שם.
השמש עלתה עכשיו, אורה סנוור אותם אפילו דרך החלונות המלוכלכים.
"זה יכול להיות במקום אחר בבית," אמרה הרמיוני בטון מאושש כשהם ירדו למטה. כשהארי ורון נהיו יותר מיואשים, היא נראתה יותר נחושה. "אם הוא הצליח להרוס את זה או לא, הוא ירצה לשמור את זה מוחבא מוולדמורט, לא? זוכרים את כל הדברים הנוראים שהיינו צריכים להיפטר מהם בפעם האחרונה שהיינו כאן? השעון שירה ברגים על כולם והגלימות הישנות שניסו לחנוק את רון, רגולוס אולי שם אותם שם כדי לשמור על מקום המחבוא של הקמיע, אפילו שלא הבנו את זה אז...אז..."
הארי ורון הסתכלו עליה. היא עמדה עם רגל אחת באוויר עם מבט נדהם של אחד ששינו את זיכרונותיו, העיניים שלה אפילו היו לא ממוקדות.
"אז באותו הזמן," היא סיימה בלחישה.
"משהו קרה?" שאל רון.
"היה קמיע."
"מה?!" אמרו הארי ורון ביחד.
"בשידה בחדר האורחים. אף אחד לא הצליח לפתוח אותו. ואנחנו... אנחנו..."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הארי הרגיש כאילו לבנה עוברת אל חזהו דרך גרונו, הוא זכר. הוא אפילו נגע בדבר כשהם העבירו אותו, כל אחד ניסה לפתוח אותו. הם הטילו אותו לשק של אשפה, ביחד עם קופסת הטבק שמצמיחה יבלות ותיבת הנגינה שעשתה את כולם ישנוניים..."
"קריצ'ר גנב הרבה דברים חזרה מאיתנו," אמר הארי. זה היה הסיכוי היחיד, התקווה היחידה שנשארה להם, והוא הולך להיאחז בה עד שיאלץ לעזוב. "היה לו מצבור של דברים בארון שלו במטבח. בואו."
הוא ירד בריצה במדרגות, שתי מדרגות בכל פעם, שני האחרים פוסעים ברעש בעקבותיו. הם עשו כל כך הרבה רעש שהם העירו את הדיוקן של אמא של סיריוס כשהם עברו דרך הפרוזדור.
"טינופת! בוצדמים! זוהמה!" היא צרחה אחריהם כשהם זינקו לתוך המטבח בקומת המרתף וטרקו את הדלת מאחוריהם. הארי רץ לאורך החדר, מחליק לעצירה כשהגיע לדלת של הארון של קריצ'ר ופתח אותה. היה קן של שמיכות מלוכלכות שבתוכן הגמדון ישן פעם, אבל עכשיו הן כבר לא הבריקו מהתכשיטים שקריצ'ר גנב. הדבר היחיד היה עותק ישן של טבע האצולה: *חקר שושלות היוחסין של הקוסמים*. מסרב להאמין לעיניו, הארי הרים את השמיכות וניער אותן. עכבר מת נפל והתגלגל בעצב על הרצפה. רון נאנח כשזרק את עצמו על כסא מטבח, הרמיוני סגרה את עיניה.
"זה לא נגמר עדיין," אמר הארי, והוא הרים את קולו וקרא, "קריצ'ר!"
היה קול נפץ חזק וגמדון הבית שירש באי-רצון מסיריוס הופיע משומקום לפני האח הריק והקר. קטן, בגודל של חצי אדם אנושי, עורו החיוור תלוי ממנו בקפלים, שיער לבן מבצבץ בשפע מאוזניו העטלפיות. הוא עדיין לבש את הסמרטוט המטונף שלבש בפעם הראשונה בה פגשו אותו, והמבט של הבוז שהוא שלח בהארי הראה שהגישה שלו לשינוי הבעלים לא השתנתה יותר מהתלבושת שלו.
"אדון," קרקר קריצ'ר בקולו הצפרדעי, והוא קד ממלמל לברכיו, "חזרה בבית הישן של גברתילי עם בוגד-הדם וויזלי והבוצדמית- "
"אני אוסר עליך לקרוא לאף אחד 'בוגד דם' או 'בוצדם'," נהם הארי. הוא מצא את קריצ'ר, עם אפו הארוך ועיניו האדומות, חפץ שאין אפשרות לאהוב אותו אפילו אם הגמדון לא היה מסגיר את סיריוס לוולדמורט.
"יש לי שאלה אליך," אמר הארי, ליבו פועם חזק במיוחד כשהביט אל הגמדון, "ואני מצווה עליך לענות בכנות. מובן?"
"כן, אדוניל," אמר קריצ'ר, קד שוב. הארי ראה את שפתיו נעות בלא קול, מביעות את העלבונות שעכשיו אסור לו לבטא.
"לפני שנתיים," אמר הארי, ליבו מכה כעת בחוזקה נגד צלעותיו, "היה קמיע מוזהב גדול בחדר האורחים למעלה. אנחנו זרקנו אותו. האם גנבת אותו חזרה?"
היה רגע של שקט, שבו קריצ'ר הזדקף להביט להארי בפנים. ואז הוא אמר, "כן."
"איפה הוא עכשיו?" שאל הארי בשמחה כשרון והרמיוני הסתכלו צוהלים. קריצ'ר סגר את עיניו כאילו הוא לא יכול לראות את התגובה שלהם למילה הבאה שלו.
"הלוך-הלך."
"הלך?" חקה הארי, "למה אתה מתכוון בהלך?"
"הגמדון רעד. הוא התנדנד.
"קריצ'ר," אמר הארי בתוקף, "אני מצווה עליך-"
"מנדנגוס פלצ'ר," קרקר הגמדון, עיניו עדיין עצומות בחוזקה. "מנדנגוס פלצ'ר גנוב-גנב את הכל. את התמונותות של גברת בלה וגברת קיסי, את הכפפותות של גברתילי, אות מסדר מרלין, דרגה ראשונה, את הגביעימים עם הסמל המשפחתי, ו- ו-"
קריצ'ר נאבק לאוויר, ריאותיו הריקות ירדו ועלו במהירות, ואז עיניו נפתחו והוא שחרר צרחה מקפיאת דם.
"- והקמיע. הקמיע של אדון רגולוס. קריצ'ר עשה-עשה לא טוב, קריצ'ר כשול-נכשל במילוי פקודותות!"
הארי הגיב באופן טבעי, כשקריצ'ר ניגש למוט הגחלים שעומדת באח, הוא השליך את עצמו על הגמדון, משטח אותו. הצרחה של הרמיוני התערבבה עם זו של הגמדון אבל הארי שאג חזק יותר משניהם:
"קריצ'ר, אני מצווה עליך להישאר כאן!"
הוא הרגיש את הגמדון קופא ושחרר אותו. קריצ'ר שכב שטוח על רצפת האבן הקרה, דמעות זורמות מעיניו השקועות.
""הארי, תרשה לו לקום!" לחשה הרמיוני.
"כדי שהוא יוכל להרביץ לעצמו בעמוד הגחלים?" אמר הארי, כורע לצד הגמדון. "אני לא חושב. טוב, קריצ'ר, אני רוצה את האמת, איך אתה יודע שמנדגוס פלצ'ר גנב את הקמע?"
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"קריצ'ר ראו-ראה אותו!" התנשף הגמדון כשדמעות נשפכו על אפו ולתוך פיו המלא שיניים מאפירות. "קריצ'ר ראו-ראה אותו יוצא מהארון של קריצ'ר עם ידיים מלאות באוצרות של קריצ'ר. קריצ'ר אמר לנחש הגנב לעצור, אבל מנדגוס פלצ'ר צחק ורץ..."
"קראת לקמיע 'הקמיע של אדון רגולוס'," אמר הארי. "למה? מאיפה זה בא? מה אדון רגולוס היה צריך לעשות עם זה? קריצ'ר שב וספר לי כל מה שאתה יודע על הקמיע, וכל מה שרגולוס היה צריך לעשות איתו!"
הגמדון התיישב, מתגלגל לכדור, מיקם את פניו מלאות הדמעות בין ברכיו, והחל להתנדנד אחורה וקדימה. כשהוא דיבר, קולו היה עמום אבל די ברור במטבח השקט והאפל.
"אדון סיריוס ברח, ברוך שפטרנו, כי הוא היה ילד רע ושבור-שבר את לבה של גברתילי בדרכיו המופקרות. אבל אדון רגולוס ציית כראוי, הוא ידע מה מתאים לשם בלק והמעמד של הדם הטהור. במשך שנים הוא דיבר על אדון האופל, שהולך להוציא את הקוסמים מהמחבוא ולשלוט במוגלגים ובילדי המוגלגים... וכשהוא היה בן 16, אדון רגולוס הצטרף לאדון האופל. כל כך גאה, כל כך גאה, כל כך שמח לשרת...
ויום אחד, שנה אחרי שהוא הצטרף, אדון רגולוס ירד למטבח לראות את קריצ'ר. אדון רגולוס תמיד אהב את קריצ'ר. ואדון רגולוס אמר... הוא אמר..." הגמדון הזקן התנדנד חזק ממקודם.
"...הוא אמר שאדון האופל זקוק לגמדון."
"וולדמורט הזדקק לגמדון?" חזר הארי, מסתכל על רון והרמיוני, שנראו תמהים בדיוק כמוהו.
"או, כן," נאנח הגמדון. "ואדון רגולוס נידב את קריצ'ר. זה היה כבוד, אמר אדון רגולוס, כבוד בשבילו ובשביל קריצ'ר, שחייב להיות מוכן לעשות כל מה שאדון האופל מצווה עליו לעשות... ואז לחזור הביתה." קריצ'ר המשיך להתנדנד מהר יותר, מתייפח. "אז קריצ'ר הלוך-הלך לאדון האופל. אדון האופל לא אמר לקריצ'ר מה הם הולכים לעשות, אלא לקוח-לקח את קריצ'ר איתו למערה ליד הים. ומאחורי המערה הייתה מערה גדולה, ובמערה הגדולה היה אגם שחור גדול..."
השיערות שעל עורפו של הארי סמרו. קולו המקרקר של קריצ'ר בא אליו כאילו מרחוק. הוא ראה מה שקרה בבירור כאילו היה נוכח שם.
"...הייתה סירה..."
בודאי שהייתה סירה, הארי הכיר את הסירה, ירוקה כמו דשא וקטנה, מכושפת כדי שתוכל לשאת רק קוסם אחד וקורבן אחד לעבר האי במרכז. אז ככה בדק וולדמורט את ההגנה סביב ההורקרוקס, על ידי שאילת יצור לשימוש חד פעמי, גמדון בית...
"הייתה קערה מלאה בשיקוי על האי. אדון האופל גרם לקריצ'ר לשתות את זה..."
הגמדון רעד מכף רגל ועד ראש.
"קריצ'ר שתו-שתה, וכשהוא שתה הוא ראה דברים נוראים... הבפנימים של קריצ'ר בערו... קריצ'ר בכה והתפלל שאדון רגולוס שיציל אותו, הוא בכו-בכה לגברת שלו בלק, אבל האדון האופל רק צחק... הוא הכריח את קריצ'ר לשתות את כל השיקוי... הוא הפיל קמע לתוך הקערה הריקה... הוא מילא אותה בעוד שיקוי... ואז אדון האופל הפלוג-הפליג, משאיר את קריצ'ר על האי..."
הארי יכול היה לראות את זה קורה בעיני רוחו. הוא צפה בפניו הלבנים הנחשיים של וולדמורט נעלמות בחשיכה, עיניו האדומות מביטות בלא רחמים בגמדון המובס שמותו יגיע בתוך דקות, ברגע שהוא ייכנע לצמא הנואש שהשיקוי הצורב גורם לקורבן שלו... אבל כאן, הדמיון של הארי לא יכול להמשיך יותר, כי הוא לא יכול להבין איך קריצ'ר נמלט.
"קריצ'ר היה צריך מים, הוא זחול-זחל לקצה האי והוא שתה מהאגם השחור... וידיים, ידיים מתות, יצאו מתוך המים וגררו את קריצ'ר מתחת לפני השטח..."
"איך נמלטת?" שאל הארי, והוא לא היה מופתע לשמוע את עצמו לוחש.
קריצ'ר הרים את ראשו המכוער והביט בהארי עם עיניו הגדולות ושטופות-הדם. "אדון רגולוס אמר לקריצ'ר לשוב," הוא אמר.
"אני יודע- אבל איך ברחת מהחיז"לים?
קריצ'ר לא הבין.
"אדון רגולוס אמר לקריצ'ר לשוב," הוא חזר.
"אני יודע, אבל- "
"טוב, זה ברור, לא, הארי?" אמר רון. "הוא התעתק!"
"אבל... אי אפשר להתעתק לתוך ומחוץ למערה," אמר הארי, "אחרת דמבלדור-"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הקסם של גמדוני הבית אינו כמו קסם של קוסמים, נכון?" אמר רון, "אני מתכון, הם יכולים להתעתק לתוך ומחוץ להוגוורטס ואנחנו לא יכולים."
היה שקט כשהארי קלט את זה. איך וולדמורט יכול היה לעשות כזאת טעות? אבל כשהוא חשב על זה, הרמיוני דברה, קולה קפוא.
"כמובן, וולדמורט התייחס לגמדוני הבית כיצורים שאינם ראויים לתשומת-ליבו... מעולם לא עלה בדעתו שיתכן שיש להם קסם שלו אין."
"החוק הגבוה ביותר של גמדוני הבית הוא הזימון של האדון," דקלם קריצ'ר.
"קריצ'ר נקרא לשוב הביתה, אז קריצ'ר שב הביתה..."
"אם כך, עשית כפי שצוות, לא?" אמרה הרמיוני בחביבות. "לא הפרת הוראות בכלל!"
קריצ'ר הניד בראשו, מתנדנד מהר מקודם.
"אז מה קרה כשחזרת?" שאל הארי. "מה רגולוס אמר כשסיפרת לו מה קרה?"
"אדונילי רגולוס היה מאוד מודאג," קרקר קריצ'ר. "אדונילי רגולוס אמר לקריצ'ר להישאר במחבוא ולא לעזוב את הבית. ואז... זה היה קצת יותר מאוחר... לילה אחד אדונילי רגולוס בא לחפש את קריצ'ר בארון שלו, ואדונילי רגולוס היה מוזר, לא כמו שהוא תמיד היה, מבובלבל, קריצ'ר הבחין... והוא ביקש מקריצ'ר לקחת אותו למערה, המערה שקריצ'ר הלך אליה עם אדון האופל..."
והם יצאו לדרך. הארי יכול לדמיין אותם בבירור, הגמדון הזקן המפוחד והמחפש הכהה הרזה שהזכיר כל כך את סיריוס... קריצ'ר ידע איך לפתוח את הכניסה הנסתרת למערה התת קרקעית, ידע איך להגביה את הסירה הקטנה, הפעם זה היה רגולוס האהוב שלו שהפליג איתו אל האי עם הקערה המלאה ברעל...
"והוא גרם לך לשתות את הרעל?" אמר הארי, אחוז בחילה.
אבל קריצ'ר הניד בראשו ובכה. הרמיוני הרימה את ידה אל פיה, נראה שהיא הבינה משהו.
"א- אדונילי רגולוס הוציא מהכיס קמע כמו זה שלאדון האופל היה, " אמר קריצ'ר, דמעות נשפכות מעיניו.
"והוא אמר לקריצ'ר לקחת את זה, וכשהקערה תהיה ריקה, להחליף את הקמעות..."
היבבות של קריצ'ר גברו עכשיו, הארי נאלץ להתרכז חזק כדי להבין אותו.
" והוא ציוה על- קריצ'ר לעזוב - בלעדיו. והוא אמר לקריצ'ר – ללכת הביתה – ולעולם לא לספר לגברת שלי – מה שהוא עשה – ולהרוס – את הקמע הראשון. והוא שתו-שתה – את כל השיקוי – וקריצ'ר החליף את הקמעות – וצפה... כשאדון רגולוס... נמשך מתחת למים... ו..."
"אוי, קריצ'ר!" קראה הרמיוני, בוכה. היא נפלה על ברכיה ליד הגמדון וניסתה לחבק אותו. בבת אחת הוא קם על רגליו, מתכווץ בפחד, דוחה אותה כאילו הייתה משהו מטונף.
"הבוצדמית נגעו-נגעה בקריצ'ר, הוא לא ירשה את זה, מה הגברתילי שלו תגיד?"
"אמרתי לך לא לקרוא לה 'בוצדמית'!" רטן הארי, אבל הגמדון כבר העניש את עצמו. הוא נפל לקרקע ודפק את מצחו ברצפה.
"תעצור אותו- תעצור אותו!" צעקה הרמיוני. "אתה לא רואה כמה זה חולני, הדרך שבה הם חייבים לציית?"
"קריצ'ר- תפסיק, תפסיק!" צעק הארי.
הגמדון שכב על הרצפה, מתנשף ורועד, ריר ירוק בצבץ מסביב לפה שלו, הייתה לו בליטה על המצח החיוור, במקום שהכה את עצמו, העיניים שלו נפוחות ואדומות ומוצפות בדמעות.
הארי מעולם לא ראה יצור כל כך מעורר רחמים.
"אז הבאת את הקמע הביתה, " הוא אמר באכזריות, נחוש לדעת את הסיפור המלא. "וניסית להרוס אותו?"
"שום דבר שקריצ'ר עשה לא השאיר סימן עליו," נאנח הגמדון. "קריצ'ר נסו-ניסה הכול, כל דבר שהוא הכיר, אבל כלום, כלום לא עבד... כל כך הרבה כישופימים חזקים על הכיסוי, קריצ'ר היה בטוח שהדרך להרוס את זה הייתה להגיע לבפנים, אבל זה לא נפתח... קריצ'ר העניש את עצמו, הוא ניסה שוב, הוא העניש את עצמו, הוא ניסה שוב. קריצ'ר נכשל למלא הוראות, קריצ'ר לא יכול-יכל להרוס את הקמע! והגברתילי שלו השתגעה מרוב מצער, כי אדונילי רגולוס נעלם וקריצ'ר לא יכול היה לספר לה מה קרה, לא, אדונילי רגולוס אסור-אסר עליו לספר לאף אחד מהמשפחה מה קרה במערה..."
קריצ'ר התחיל לייבב כל כך חזק עד שמילותיו כבר לא היו ברורות.
דמעות נפלו על לחייה של הרמיוני כשהיא צפתה בקריצ'ר, אבל היא לא העזה לגעת בו שוב. אפילו רון, שלא ממש חיבב את קריצ'ר, נראה מוטרד. הארי ישב על עקביו וניער את ראשו, מנסה להבין.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
" אני לא מבין אותך, קריצ'ר," הוא אמר לבסוף. "וולדמורט ניסה להרוג אותך, רגולוס מת כדי להפיל את וולדמורט, אבל אתה עדיין שמחת להסגיר את סיריוס לוולדמורט? שמחת ללכת לנרקיסה ולבלטריקס, ולהעביר מידע לוולדמורט דרכן..."
"הארי, קריצ'ר לא חושב בדרך כזאת," אמרה הרמיוני, מנגבת את עיניה בגב ידה. "הוא עבד, גמדוני בית רגילים ליחס רע, אפילו אכזרי, מה שוולדמורט עשה לקריצ'ר לא היה כל כך רחוק מהיחס הרגיל. מה מלחמות של קוסמים אומרות לגמדון כמו קריצ'ר? הוא נאמן לאנשים שנחמדים אליו, וגברת בלק בודאי הייתה, ורגולוס בטוח היה, אז הוא שירת אותם בשמחה וחיקה את האמונות שלהם. אני יודעת מה אתה הולך להגיד, " היא המשיכה כשהארי התחיל למחות, "שרגולוס שינה את דעתו... אבל זה לא נראה שהוא הסביר את זה לקריצ'ר, נכון? ואני חושבת שאני יודעת למה. המשפחה של קריצ'ר ורגולוס היו כולם הכי מוגנים כשהמשיכו עם הקו של הדם הטהור. רגולוס ניסה להגן עליהם."
"סיריוס-"
"סיריוס היה נוראי לקריצ'ר, הארי, וזה לא יעזור לך להתווכח, אתה יודע שזה נכון. קריצ'ר היה לבד כל כך הרבה זמן כשסיריוס בא לגור כאן, והוא בטוח השתוקק לקצת תשומת לב. אני בטוחה ש'גברת קיסי' ו'גברת בלה' היו חביבות בצורה מושלמת לקריצ'ר כשפנה אליהן, אז הוא עשה להן טובה וסיפר להן כל מה שהן רצו לדעת. אמרתי כל הזמן שקוסמים ישלמו על איך שהם מתייחסים לגמדוני בית. אז וולדמורט שילם... וגם סיריוס."
להארי לא היה מה לומר. כשהוא צפה בקריצ'ר מתייפח על הרצפה, הוא נזכר במה שדמבלדור אמר לו, קצת אחרי מותו של סיריוס: *אני לא חושב שסיריוס אי פעם ראה את קריצ'ר כיצור עם רגשות לא פחות מלאדם רגיל*...
"קריצ'ר," אמר הארי אחרי זמן מה, "כשתרגיש שאתה מסוגל, אה... בבקשה תשב."
זה לקח כמה דקות עד שקריצ'ר שיהק והשתתק. ואז הוא דחף את עצמו לתנוחה של ישיבה שוב, משפשף את עיניו באצבעותיו כמו ילד קטן.
"קריצ'ר, אני עומד לבקש ממך לעשות משהו, " אמר הארי. הוא הביט אל הרמיוני לעזרה. הוא רצה לתת את הפקודה בנחמדות, אבל באותו הזמן הוא לא יכול היה להעמיד פנים שזו לא פקודה. בכל אופן, הוא שינה את הטון שלו כדי להשיג את האישור שלה. היא חייכה בעידוד.
"קריצ'ר, אני רוצה שאתה, בבקשה, תלך למצוא את מנדגוס פלצ'ר. אנחנו צריכים לגלות איפה הקמע-איפה הקמע של אדון רגולוס. זה ממש חשוב. אנחנו רוצים לסיים את מה שאדון רגולוס התחיל, אנחנו רוצים לוודא שהוא לא מת לשווא."
קריצ'ר הוריד את ידו והסתכל על הארי.
"למצוא את מנדגוס פלצ'ר?" הוא קרקר.
"ולהביא אותו לפה, לגרימולד," אמר הארי. "אתה חושב שאתה מסוגל לעשות את זה בשבילנו?"
כשקריצ'ר הנהן וקם על רגליו, להארי הייתה השראה פתאומית. הוא הוציא מהארנק של האגריד את ההורקרוקס המזויף, הקמע החילופי שבו הכניס רגולוס את הפתק לוולדמורט.
"קריצ'ר, אני רוצה שתיקח את זה, " הוא אמר, דוחף את הקמע לתוך היד של הגמדון. "זה שייך לרגולוס ואני בטוח שהוא היה רוצה שזה יהיה שלך כסמל להכרת טובה על מה- "
"הגזמת, בן אדם, " אמר רון כשהגמדון נתן מבט אחד בקמע, שחרר יללה של עצב וזעזוע, וזרק את עצמו חזרה על הקרקע.
זה לקח להם כמעט חצי שעה להרגיע את קריצ'ר, שהיה כל כך נסער שהוענק לו נכס של משפחת בלק שיהיה שייך לו שהוא היה חלש מכדי לעמוד כראוי. כשסוף סוף הוא היה מסוגל למעוד כמה צעדים הם ליוו אותו לארון שלו, וצפו בו מכניס את הקמע לתוך השמיכה המלוכלכת שלו, והבטיחו לו שהם יעשו את זה כעדיפות ראשונה לשמירה כשהוא לא נמצא.הוא עשה שתי קידות נמוכות להארי ולרון, ואפילו עשה עוויה משונה בכיוונה של הרמיוני שאולי הייתה ניסיון להצדעה של כבוד, לפני שנעלם ברעש הנפץ הרגיל.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 11

השוחד

אם קריצ'ר יכול לברוח מאגם מלא חיז"לים, הארי היה משוכנע שלכידתו של מנדנגוס תארך לכל היתר כמה שעות, והוא שוטט בבית כל הבוקר במצב של ציפיה גבוהה. עם זאת, קריצ'ר לא חזר באותו בוקר וגם לא אחר הצהריים. בלילה הארי הרגיש מיואש וחרד, וארוחת ערב מורכבת בעיקר מלחם עבש, שעליו הרמיוני ניסתה מגוון של לחשי שינוי צורה, לא הצליחה לעזור בשום דבר.

קריצ'ר לא חזר ביום שאחרי, וגם לא ביום שלאחריו. עם זאת שני גברים בגלימות הופיעו ברחבה שמול מס' 12, והם נשארו שם אל תוך הלילה, בוהים בכוון של הבית שהם לא יכלו לראות.

"לבטח אוכלי מוות,"אמר רון, כשהוא, הארי, והרמיוני צופים דרך חלונות חדר הציור. "'תם חושבים שהם יודעים שאנחנו פה?"

"לא נראה לי," אמרה הרמיוני, אבל היא נראתה מפוחדת, "או שהם שלחו את סנייפ פנימה אחרינו, לא ככה?"

"אתם חושבים שהוא היה פה בפנים כאשר לשונו קשורה ע"י הקללה של מודי"

"כן," ענתה הרמיני, "אחרת הוא היה מסוגל לספר להמונים איך להיכנס, לא?, אבל סביר להניח שהם מסתכלים לראות אם אנחנו נגיע, בכל זאת, הם יודעים שהארי הוא הבעלים של הבית."

"איך הם--?" התחיל הארי.

"צוואות של קוסמים נבחנות ע"י המשרד, זוכר? הם יידעו שסיריוס השאיר לך את הבית."

נוכחותם של אוכלי המוות בחוץ הגבירה את מצב הרוח המבשר רעות בתוך מס' 12. הם לא שמעו מילה מאף אחד מחוץ לכיכר גרימולד מאז הפטרונוס של אדון וויזלי, והמתח התחיל להיות מורגש. חסר מנוחה ועצבני, רון פיתח מנהג מציק לשחק עם המעמעם שבכיסו; זה עיצבן במיוחד את הרמיוני שבילתה את ההמתנה לקריצ'ר בלימוד סיפורי בידל המשורר ולא העריכה את הדרך שבה האורות המשיכו להבהב.

"אולי תפסיק!" היא קראה בערב השלישי להעדרותו של קריצ'ר, כשכל האור נשאב שוב מחדר הציור.

"מצטער, מצטער!" אמר רון, לוחץ על המעמעם ומחזיר את האור."אני לא יודע שאני עושה את זה".

"טוב, אתה יכול למצוא משהו מועיל להעסיק בו את עצמך?"

"מה, כמו לקרוא ספרי ילדים?"

דמבלדור השאיר לי את הספר הזה, רון -"

"- ולי הוא השאיר את המעמעם, אולי אני אמור להשתמש בו!"

חסר יכולת לסבות את הקטטה, הארי החליק החוצה מתוך החדר מבלי ששניהם הבחינו בו. התקדם אל המדרגות לכוון המטבח, שהוא המשיך לפקוד כי הוא היה בטוח שזה המקום שבו קריצ'ר יופיע מחדש. באמצע הדרך למטה, בכל אופן, הוא שמע טריקה של הדלת הקדמית, נקישות מתכתיות, ואז קרקוש של שרשרת.

כל עצב בגופו נראה היה שנדרך: הוא שלף את שרביטו, הלך הל תוך הצללים שליד ראשי הגמדנים הערופים, וחיכה. הדלת נפתחה: הוא נתן מבט חטוף על הרחבה המוארת בחוץ ודמות לבושה בגלימה התקדמה באיטיות

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
אל תוך האולם וסגרה את הדלת מאחוריה. הפולש לקח צעד קדימה, וקולו של מודי שאל, "סוורוס סנייפ?"
ואז דמות אבק עלתה מקצה האולם וצעדה בחופזה אליו, מרימה את ידה המתה.
"זה לא הייתי אני שהרגתי אותך, אלבוס," אמר קול שקט.
הקללה נשברה: דמות האבק התפוצצה שוב, וזה היה בלתי אפשרי ליצור את ה'אורח' דרך הענן האפור והצפוף שהוא השאיר אחריו.
הארי כיוון את שרביטו אל תוך המרכז של הענן.
"אל תזוז!"
הוא שכח את דיוקנה של גברת בלק: בהישמע קול צעקתו, הוילון שכיסה אותה נפתח והיא החלה לצרוח, "בוצדמים וזוהמה מחללים את ביתי -"
רון והרמיוני ירדו בסערה במדרגות מאחורי הארי, שרביטיהם מכוונים, כמוהו, אל האיש הלא מזוהה שעמד עם ידיו מורמות באולם שמלפנים.
"נצור אש! זה אני, רמוס!"
"הו, תודה לאל," אמרה הרמיוני חלושות, מכוונת את שרביטה אל גברת בלק במקום; בקול נפץ, הוילון החליק שוב למקומו ודממה נפלה. רון גם הנמיך את שרביטו, אבל הארי לא.
"הראה את עצמך!" הוא קרא בחזרה.
לופין נע קדימה אל תוך האור, ידיו עדיין מורמות גבוה במחווה של כניעה.
"אני רמוס ג'ון לופין, אדם זאב, לפעמים ידוע גם כירחוני, אחד מארבעת היוצרים של מפת הקונדסאים, נשוי לנימפדורה, שידועה בדרך כלל כטונקס, ואני לימדתי אותך איך ליצור פטרונוס, הארי, שצורתו אייל."
"הו, הכל בסדר," אמר הארי, מנמיך את שרביטו, "אבל הייתי חייב לבדוק, לא?"
"בתור המורה להתגוננות מפני כוחות האופל-לשעבר שלך, אני די מסכים שהיית חייב לבדוק. רון, הרמיוני, לא הייתם צריכים להנמיך כל כך מהר את ההגנות שלכם."
הם רצו במורד המדרגות לעברו. עטוף בגלימת מסע עבה ושחורה, הוא הסתכל מותש, אך מרוצה לראותם.
"אז אין סימן מסוורוס, אה?" הוא שאל.
"לא," ענה הארי. מה קורה? כולם בסדר?"
"כן," ענה לופין, "אבל צופים בכולנו. יש קבוצה של אוכלי מוות ברחבה בחוץ -"
"אנחנו יודעים -"
"ואני הייתי חייב להתעתק במדויק אל המדרגה העליונה שמחוץ לדלת הקדמית כדי להיות בטוח שהם לא יראו אותי. הם לא יכולים לדעת שאתה פה או שאני בטוח שיש להם עוד אנשים בחוץ; הם תוחמים כל שטח שיש לו כל קשר אתך, הארי. בואו נרד, יש הרבה דברים לספר, ואני רוצה לדעת מה קרה מאז שעזבתם את המחילה."
הם ירדו אל המטבח, היכן שהרמיוני כיוונה את שרביטה אל האח. אש פרצה מיד: זה נתן אשליה של נוחיות לקירות האבן הקשים וברק לשולחן העץ הארוך. לופין שלף כמה בקבוקי בירצפת מבין קפלי הגלימה והם התיישבו.
"אני נמצא פה מלפני שלושה ימים אבל הייתי חייב לנער מעלי את אוכלי המוות שהזדנבו אחרי," הסביר לופין. "טוב, אתה הגעת לפה מיד אחרי החתונה?"
"לא," אמר הארי, "רק אחרי שנתקלנו בכמה אוכלי מוות בדרך טוטנהאם קורט."
לופין שפך את רוב הבירצפת שלו אל קידמת בגדיו.
"מה?"
הם הסבירו מה קרה; כשסיימו, לופין נראה מזועזע.
"אבל איך הם מצאו אתכם כל כך מהר? זה בלתי אפשרי לעקוב אחרי מישהו שמתעתק, אלא אם כן אתה תופס בהם אחיזה כשהם נעלמים."
"וזה לא נראה סביר שהם סתם שוטטו בדרך טוטנהאם קורט באותו זמן, נכון?" אמר הארי.
"תהינו." ניסתה הרמיוני, "אם עדיין יש על הארי מעקב?"
"בלתי אפשרי," אמר לופין. רון נראה שבע רצון, והארי הרגיש הקלה ענקית. "להבדיל מכל השאר, הם היו יודעים לבטח שהארי נמצא כאן אם עדיין היה עליו מעקב, לא?, אבל אני לא מצליח להבין איך הם עקבו אחריך לדרך טוטנהאם קורט, זה מדאיג, באמת מדאיג."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הוא נראה מוטרד, אבל נכון לדאגותיו של הארי, שאלה זו יכולה לחכות.
"ספר לנו מה קרה אחרי שעזבנו, לא שמענו כלום מאז שאבא של רון סיפר לנו שהמשפחה בטוחה."
"טוב, קינגסלי הציל אותנו," אמר לופין, "הודות לאזהרה שלו רוב האורחים בחתונה יכלו להתעתק משם לפני שהם הגיעו".
"לא משנה אם הם היו אוכלי מוות או אנשי משרד הקסמים?" התערבה הרמיוני.
"תערובת: אבל לכל הכוונות והמטרות הם שווים עכשיו," אמר לופין. " היו בערך תריסר מהם, אבל הם לא ידעו שאתה היית שם, הארי. ארתור שמע שמועה שהם ניסו להוציא את מיקומך מפי סקרימג'אור בעינויים, לפני שהם הרגו אותו; אם זה נכון הוא לא הסגיר אותך."
הארי התסכל אל רון והרמיוני; ההבעות שלהם שיקפו את תערובת ההלם וההוקרה שהוא חש. הוא מעולם לא חיבב את סקרימג'אור יותר מידי, אבל אם מה שלופין סיפר היה נכון, מעשהו האחרון של האיש היה להגן על הארי.
"אוכלי המוות סרקו את המחילה מלמעלה למטה," המשיך לופין. "הם מצאו את הרול, אבל לא רצו להתקרב יותר מידי - ואז הם חקרו את הנותרים מבינינו במשך שעות. הם ניסו להוציא ממנו מידע עליך, הארי, אבל כמובן אף אחד חוץ מהמסדר לא ידעו שהיית שם."
"באותו הזמן שהם הורסים את החתונה, עוד אוכלי מוות עשו את דרכם אל ביתו של כל מי שקשור למסדר במדינה. אין הרוגים," הוא הוסיף במהירות, מסכל את השאלה, "אבל הם התפרעו, הם שרפו את ביתו דדאלוס דיגל, אבל כמו שאתה יודע הוא לא היה שם, והם השתמשו בקללת קרושיאטוס נגד משפחתה של טונקס. שוב, בניסיון לגלות לאן הלכת אחרי שביקרת אותם. הם בסדר - מזועזעים, כמובן, אבל חוץ מזה בסדר."
"אוכלי המוות הצליחו לעבור דרך כל לחשי המגן האלה?"
שאל הארי, נזכר כמה יעילים הם היו בלילה שבו הם התפרצו לתוך הגינה של ההורים של טונקס.
"מה שאתה חייב להבין, הארי, הוא שיש לאוכלי המוות את כל העוצמה של המשרד לצדם עכשיו," אמר לופין. "יש להם את הכוח לבצע קסמים אלימים בלי לפחד מצורך להזדהות או ממאסר. הם הצליחו לחדור כל קסם הגנתי שעשינו נגדם, וברגע שהם נכנסו, הם היו פתוחים לגמרי בנוגע לסיבה שלשמה באו."
"והאם הם טורחים לתת תירוץ לניסיון להוציא בעינויים מאנשים את מיקומו של הארי?" שאלה הרמיוני בציניות.
"טוב," אמר לופין. הוא היסס, ואז הוציא עותק מקופל של הנביא היומי.
"הנה," אמר, דוחף את זה לאורך השולחן אל הארי, "אתה תדע במוקדם או במאוחר בכל מקרה. זה התירוץ שלהם למרדף אחריך."
הארי החליק את העיתון. תמונה ענקית של פניו מילאה את העמוד הראשי. הוא קרא את הכותרת שמעליה:

מבוקש לתשאול על מותו של אלבוס דמבלדור

רון והרמיוני נהמו בכעס, אבל הארי לא אמר לא אמר דבר. הוא השליך את העיתון; הוא לא רצה לקרוא עוד: הוא ידע מה יהיה כתוב. אף אחד חוץ ממי שהיה בראש המגדל כשדמבלדור מת לא ידע מי באמת הרג אותו, וכמו שריטה סקיטר כבר סיפרה לעולם הקסמים, הארי נראה בורח מהמקום מספר רגעים לאחר שדמבלדור נפל.
"אני מצטער, הארי" אמר לופין.
"אז אוכלי מוות השתלטו גם על הנביא היומי?" שאלה הרמיוני בזעם.
לופין הנהן.
"אבל ברור שאנשים מבינים מה הולך פה?"
"ההפיכה הייתה חלקה ולמעשה שקטה," אמר לופין.
"הגרסה הרשמית לרצח של סקרימג'אור היא שהוא נכנע; הוא הוחלף על ידי פיוס ת'יקנס שנמצא תחת קללת אימפריוס."
"למה וולדמורט לא הכריז עצמו כשר הקסמים?"
לופין צחק.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"הוא לא צריך, רון. תכל'ס, הוא השר, אבל למה לו לשבת מאחורי שולחן במשרד? הבובה שלו, ת'יקנס דואג לעסקי היומיום משאיר את וולדמורט חופשי להגדיל את כוחו מעבר למשרד.
"באופן טבעי אנשים רבים הסיקו מה קרה: היה שינוי דרמתי במדיניות המשרד בימים האחרונים, ורבים מתלחשים שוולדמורט חייב להיות מאחורי זה. עם זאת, הנקודה היא כזאת: הם לוחשים. הם לא מעזים לבטוח אחד בשני, לא יודעים במי לתת אמון; הם מפחדים להוציא את זה החוצה, למקרה שהחשדות שלהם התאמתו והמשפחות שלהם מסומנות כמטרה. כן, וולדמורט משחֵק מִשְׂחַק מאוד מתוחכם. הכרזה גלויה על עצמו יכולה לגרום לפריצת מרד: השארות חבוי גורמת בלבול, חוסר ודאות ופחד."
"והשינוי הדרמתי במדיניות המשרד," אמר הארי, "כוללת אזהרות לעולם הקסמים ממני במקום מוולדמורט?"
"זה בהחלט חלק מזה." אמר לופין, "וזה מהלך גאוני, עכשיו כשדמבלדור מת, אתה - הילד שנשאר בחיים - לבטח היית אמור להיות הסמל של כל התנגדות לוולדמורט. אבל אבל ע"י הצעה שאתה עזרת לגרום למותו של 'הכובע הזקן', וולדמורט לא רק שקבע פרס על ראשך, אלא גם זרע ספק ופחד בקרב רבים מאלה שהגנו עליך.
"בינתיים, המשרד החל לנקוט צעדים נגד ילידי-המוגלגים"
לופין הצביע על 'הנביא היומי'.
"תסתכל בעמוד 2"
הרמיוני הפכה את הדפים באותה הבעה של סלידה שהיתה לה כשהיא אחזה את 'סודות האמנות האפלה ביותר'.
"רישום ילדי-המוגלגים!" היא קראה בקול. '"משרד הקסמים מתחייב לסקור את אלה הנקראים 'ילדי-מוגלגים' כדי להבין טוב יותר איך הם הצליחו להיות בעלי סודות קסם.
'"מחקר קודם שנעשה ע"י מחלקת המיסתורין חושף שקסם יכול לעבור מאדם לאדם רק ע"י התרבות של קוסמים. בשל חוסר ספרי יוחסין בדוקים, סביר להניח שאלה הקרואים 'ילדי-מוגלגים' קיבלו את כוחות הקסם שלהם ע"י גניבה או הכרחה בכוח.
'"המשרד נחוש בדעתו לשרש החוצה את תופסי השררה של כוח קסם אלה, וכדי לסיים את זה הונפקה הזמנה להסמכה.'"
"אנשים לא יתנו לזה לקרות," אמר רון.
"זה קורה, רון," אמר לופין. "ילדי-מוגלגים נלכדים בזמן שאנחנו מדברים."
"אבל איך אמור להיות להם קסם 'גנוב'?" שאל רון. "זה עניין נפשי, אם היית יכול לגנוב קסם לא היו סקיבים, נכון?"
"אני יודע," אמר לופין. "ואף על פי כן, אלא אם כן אתה יכול להוכיח שיש לך קרוב משפחה קוסם, סביר להניח שקיבלת את כוחות הקסם שלך באופן בלתי חוקי ותיאלץ לסבול את העונש."
רון נתן מבט חטוף בהרמיוני, ואז אמר, "מה אם 'טהורי-דם' ו 'חצויי-דם' יישבעו ש'יליד-מוגלגים' הוא חלק ממשפחתם? אני אספר לכולם שהרמיוני היא בת-דודה שלי -"
הרמיוני חפנה את ידו של רון בידיה שלה ולחצה אותה חזק.
"תודה, רון, אבל אני לא אתן לך -"
"לא תהיה לך ברירה," אמר רון באכזריות, מועך את ידה בחזרה. "אני אלמד אותך את העץ המשפחתי שלי כדי שתוכלי לענות על שאלות עליו."
הרמיוני צחקה ברעד.
"רון, כל עוד אנחנו במנוסה עם הארי פוטר, האדם הכי מבוקש במדינה, אני לא חושבת שזה משנה. אם הייתי הולכת חזרה לבית הספר זה היה שונה. מה וולדמורט מתכנן להוגוורטס?" היא שאלה את לופין.
"נוכחות היא הכרחית עכשיו בשביל כל מכשפה וקוסם צעירים," הוא ענה. "זה הוכרז אתמול. זה שינוי כי זה מעולם לא היה הכרחי לפני-כן. כמובן כמעט כל מכשפה וקוסם בבריטניה התחנך בהוגוורטס אבל להורים שלהם יש את הזכות ללמד אותם בבית או לשלוח אותם לחו"ל אם הם מעדיפים. כך לוולדמורט תהיה את כל אוכלוסיית הקוסמים מתחת עניו כבר מגיל צעיר. וזאת עוד דרך לשרש החוצה ילדי-מוגלגים, בגלל שתלמידים חייבים לתת דגימת דם - הכוונה היא שהם יוכיחו למשרד שהם משושלת של קוסמים עוד לפני שהם יורשו להציג נוכחות."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הארי הרגיש חולה וכועס: ברגע זה ממש, ילדים נרגשים בני אחת-עשרה מעיינים בערימה חדשה של ספרי-קסמים קנויים, לא מודעים לכך שהם לעולם לא יראו את הוגוורטס, אולי לעולם לא יראו יותר גם את המשפחה שלהם.
"זה...זה..." הוא מלמל, נאבק למצוא את המילים שיתארו את הנוראית במחשבותיו, אבל לופין אמר בשקט, "אני יודע."
לופין היסס
"אני אבין אם אתה לא יכול לאשר את זה, הארי, אבל המסדר נמצא תחת הרושם שדמבלדור השאיר לך משימה."
"הוא באמת עשה את זה," ענה הארי, "ורון והרמיוני הולכים על זה ובאים איתי."
"אתה יכול לבטוח בי לגבי המשימה הזאת?"
הארי הביט אל פנים חרושות קמטים בטרם עת, ממוסגרות בתוך שיער מלא אך אפור, ורצה שתהיה לו תשובה אחרת לענות.
"אני לא יכול, רמוס, אני מצטער. אם דמבלדור לא סיפר לך אני לא חושב שאני יכול."
"חשבתי שתאמר את זה," אמר לופין, שנראה מאוכזב. "אבל אני עדיין יכול להיות לך לעזר. אתה יודע מה אני ומה אני יכול לעשות. אני יכול לבוא אתך כדי לספק הגנה. אין שום צורך לומר לי מה אתם מתכננים."
הארי היסס. זאת הייתה הצעה מאוד מפתה, עם זאת, איך הם יוכלו לשמור את משימתם בסוד מפניו אם הוא יהיה אתם כל הזמן, הוא לא יכל לדמיין.
הרמיוני, לעומתו, נראתה נבוכה.
"אבל מה עם טונקס?" היא שאלה.
"מה אתה?" שאל לופין.
"טוב," אמרה הרמיוני, מזעיפה פנים, "אתם נשואים! מה לדעתך היא תרגיש על זה שאתה עוזב אתנו?"
"טונקס תהיה בטוחה לגמרי," אמר לופין, "היא תהיה בבית הוריה."
היה משהו מוזר בטון הדיבור של לופין, הוא היה כמעט קר. גם היה משהו מוזר ברעיון שטונקס תישאר חבויה בבית הוריה; היא הייתה, אחרי הכל, חברה במסדר, ועד כמה שהארי ידע, סביר להניח שהיא תרצה להיות בלב הפעילות.
"רמוס," ניסתה הרמיוני, "הכל בסדר...אתה יודע...בינך לבין -"
"הכל בסדר, תודה רבה," אמר לופין בחדות.
הרמיוני נהייתה ורודה. היתה הפסקה נוספת, מביכה ומביישת, ואז לופין אמר באווירה של הכרח עצמי לעשות משהו לא נעים, "טונקס בהריון."
"אוה, זה נפלא!" צרחה הרמיוני.
"מצוין!" אמר רון בהתלהבות.
"מזל טוב," אמר הארי.
לופין נתן חיוך מלאכותי שהיה יותר דומה להעוויה, ואז אמר, "נו, אז אתה מקבל את ההצעה שלי? האם שלושה יהפכו לארבעה? אני לא יכול להאמין שדמבלדור לא היה מסכים לזה, הוא מינה אותי להיות המורה-להתגוננות-מפני-כוחות-האופל שלך אחרי הכל. ואני חייב לומר לכם שאנחנו נפגשים עם קסם שרבים מאיתנו לא נתקלו בו או דמיינו אותו בעבר."
גם רון וגם הרמיוני הסתכלו על הארי.
"רק - רק להיות ברור," הוא אמר. "אתה רוצה לעזוב את טונקס בבית הוריה ולבוא אתנו?"
"היא תהיה מוגנת לגמרי שם, הם ישגיחו עליה," אמר לופין. הוא דיבר בפסקנות אדישה: "הארי אני בטוח שג'יימס היה רוצה שאני אשאר אתך."
"בעצם," אמר הארי לאט, "אני לא. אני די בטוח שאבא שלי היה רוצה לדעת למה אתה לא נשאר עם הילד שלך."
הצבע אזל מפניו של לופין. הטמפרטורה במטבח לבטח צנחה בעשר מעלות. רון בהה מסביב לחדר ועם זאת הוא היה מוכרח לזכור את זה, בזמן שהעניים של הרמיוני נדדו מהארי אל לופין וחזרה.
"אתה לא מבין." אמר לופין לבסוף.
"אז תסביר," אמר הארי.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
לופין בלע רוק.
"עשיתי טעות חמורה בזה שנישאתי לטונקס. עשיתי את זה נגד השיפוט הכי נכון שלי ואני מתחרט על זה מאז."
"אני מבין," אמר הארי, "אז אתה פשוט הולך לזרוק אותה ואת הילד ולבוא אתנו?"
לופין קפץ על רגליו: הכיסא שלו נפל אחורה, והוא נעץ בהם מבט כה זועם עד שהארי ראה, בפעם הראשונה בחייו, את צל הזאב על פניו האנושיות.
"אתה לא מבין מה עשיתי לאשתי ולילדי שעוד לא נולד? לעולם לא הייתי צריך להינשא לה, הפכתי אותה למנודה, לנעה ונדה!"
לופין בעט בצד הכיסא שהוא הפך.
אתה ראית אותי רק בתוך המסדר או תחת הגנתו של דמבלדור בהוגוורטס! אתה לא יודע איך רוב עולם הקוסמים רואה יצורים כמוני! כשהם שומעים על הסבל שלי הם בקושי יכולים לדבר אלי! אתה לא רואה מה עשיתי?
"אפילו המשפחה שלה סולדת מהנישואין שלנו, האם הורים רוצים שהבת היחידה שלהם תתחתן עם אדם-זאב? והילד - הילד -"
לופין תפס את שיערו מלא היד; הוא נראה די מבולבל.
"אנשים מהסוג שלי בד"כ לא מתרבים! הוא יהיה כמוני, אני משוכנע בכך - איך אני יכול לסלוח לעצמי, כשאני, תוך ידיעה מוחלטת, מסתכן בכך שאני מוריש את מצבי לילד חף מפשע? ואם, בדרך נס,הוא לא יהיה כמוני, זה יהיה עדיף כך, כמו מאות מקרים עד עכשיו, בלי אבא שהוא יצטרך להתבייש בו!"
"רמוס!" לחשה הרמיוני, דמעות בעיניה. "אל תגיד ככה - איך יכול כל ילד להתבייש בך?"
"הו, אני לא יודע, הרמיוני," אמר הארי. "אני הייתי די מתבייש בו."
הארי לא ידע מאיפה הזעם שלו מגיע, אבל זה הרים גם אותו על הרגליים. לופין נראה, בכל זאת, כאילו הארי פגע בו.
"אם השלטון החדש חושב שילדי-המוגלגים הם רעים," אמר הארי, "מה הם יעשו לחצי אדם-זאב שאבא שלו במסדר? אבא שלי מת בניסיון להגן על אימא שלי ועלי, ואתה חושב שהוא היה אומר לך לנטוש את ילדך כדי ללכת לאיזו הרפתקה אתנו?"
"איך - איך אתה מעז?" אמר לופין. "זה לא עניין של תשוקה ל- לסכנה או תהילה אישית - איך אתה מעז להציע כזה -"
"אני חושב שאתה מרגיש די נמהר," אמר הארי, "אתה די אוהב את הכניסה לנעליים של סיריוס -"
"הארי, לא!" התחננה הרמיוני בפניו, אבל הוא המשיך לזעום אל מול פניו האפורות של לופין.
"אני לעולם לא האמנתי לזה," אמר הארי, "האיש שלימד אותי להלחם בסוהרסנים - פחדן."
לופין שלף את שרביטו כל כך מהר שהארי בקושי הספיק להגיע אל שלו; נשמע פיצוץ קולני והארי הרגיש את עצמו עף באוויר כאילו מישהו נתן לו אגרוף; כשהוא הוטח בקיר המטבח והחליק אל הדלת, הוא ראה את זנב גלימתו של לופין נעלם מעבר לדלת.
"רמוס, רמוס, תחזור!" צעקה הרמיוני, אבל לופין לא הגיב. רגע אחרי הם שמעו את הדלת הקדמית נטרקת.
"הארי!" קוננה הרמיוני, "איך יכולת?"
"זה היה קל," אמר הארי. הוא נעמד, הוא הרגיש את הנפיחות גוברת במקום בו פגע ראשו בקיר. הו עדיין היה כל כך כועס שהוא רעד.
"אל תסתכלי עלי ככה!" הוא ירק לעבר הרמיוני.
"אל תתחיל איתה!" נהם רון.
"לא- לא- אסור לנו לריב!" אמרה הרמיוני, משגרת את עצמה אל ביניהם.
"לא היית צריך להגיד דברים כאלה ללופין," אמר רון להארי.
"זה הגיע לו," אמר הארי. שברי תמונות רצו בתוך מוחו: סיריוס נופל אל הפרגוד; דמבלדור שבור, תלוי באוויר; הבזק אור ירוק, וקולה של אמו מתחננת לרחמים...
"הורים," אמר הארי, "לא צריכים לעזוב את ילדיהם אלא אם- אלא אם כן הם חייבים.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

"הארי- " אמרה הרמיוני, מותחת יד מעודדת, אבל הוא משך כתפיים והתרחק, עיניו מסתכלות על האש שהרמיוני זימנה. הוא פעם דיבר אל לופין מתוך האח הזאת, מחפש הבטחה מחדש על ג'יימס, ולופין ניחם אותו. עכשיו פניו הלבניות והמיוסרות של לופין נראו שטות באוויר מלפניו.
הוא הרגיש גלים מבחילים של חרטה. לא רון ולא הרמיוני דיברו, אבל הארי אבל הארי היה בטוח שהם מביטים אחד בשני מאחורי גבו, מתקשרים ביניהם בשקט.
הוא הסתובב ותפס אותם אותם מנתקים מבטים בחופזה.
"אני יודע שלא הייתי צריך לקרוא לו פחדן."
"לא, לא היית צריך." אמר רון מיד.
"אבל הוא מתנהג כמו אחד כזה."
"הכל אותו דבר..." אמרה הרמיוני
"אני יודע," אמר הארי. "אבל אם זה יגרום לו לחזור אל טונקס, זה יהיה שווה את זה, לא?"
הוא לא יכל להוציא את התחינה מקולו. הרמיוני נראתה אוהדת. רון נראה לא בטוח. הארי הסתכל מטה אל רגליו, חושב על אביו. האם ג'יימס היה מגבה את הארי במה שהוא אמר ללופין, או שהוא היה כועס על איך בנו בגד בחברו הותיק?
המטבח השקט נראה מהמהם בהלם של הסצנה האחרונה ובתוכחה הדוממת של רון והרמיוני. 'הנביא' היומי שלופין הביא עדיין היה מונח על השולחן, פרצופו של הארי מסתכל לעבר התקרה מתוך עמוד השער. הוא הלך לעברו והתיישב, פתח בעמוד אקראי, והעמיד פנים שהוא קורא. הוא לא יכל להפנים את מה שהוא קרא; מוחו היה מלא מידי במפגש עם לופין. הוא היה בטוח שרון והרמיוני חידשו את התקשורת השקטה ביניהם בצדו השני של 'הנביא'. הוא הפך דף בקול, ושמו של דמבלדור קפץ אליו מתוך הדף. לקח רגע או שניים עד שהוא הבין את משמעות הצילום, שהראה תמונה משפחתית. מתחת לצילום היו מילים: משפחת דמבלדור משמאל לימין: אלבוס; פרסיוול, מחזיק את התינוקת החדשה אריאנה; קנדרה, ואברפורת'.
תשומת ליבו נלכדה, הארי בחן את התמונה יותר בזהירות. אביו של דמבלדור, פרסיוול, היה אדם נאה שעיניו נראו נוצצות גם בתצלום הישן והדהוי. התינוקת, אריאנה, היתה מעט יותר ארוכה מכיכר לחם וללא שום מראה מיוחד. האמא, קנדרה היה שיער שחור וסילוני שנמשך אל פקעת גבוהה. היו קמטי אופי על פניה. הארי חשב על צילומים של ילידי אמריקה שהוא ראה כשהוא בחן את עיניה הכהות, עצמות לחיים גבוהות, ואף ישר, שמתיישב ברשמיות מעל צווארון גבוה של חלוק משי. אלבוס ואברפורת' לבשו מקטורנים זהים בעלי צווארון תחרה והיתה להם תספורת זהה שהגיעה עד הכתפיים. אלבוס נראה מבוגר בכמה שנים, אבל חוץ מזה שני הבנים נראו מאוד דומים, כיון שזה היה לפני שאפו של אלבוס נשבר ולפני שאלבוס החל להרכיב משקפיים.
המשפחה נראתה די שמחה ונורמלית מחייכים ברוגע אל מחוץ לעיתון. ידה של התינוקת אריאנה נפנפה במעורפל מחוץ לצעיף שלה. הארי הביט מעל לתמונה וראה את הכותרת:

קטע בלעדי מהגליון הבא

הביוגרפיה של אלבוס דמבלדור

מאת ריטה סקיטר

במחשבה שזה לא יכול לגרום לו להרגיש יותר גרוע ממה שהוא כבר מרגיש, הארי התחיל לקרוא:

קֶנְדְרָה דמבלדור היהירה והמתנשאת, לא יכלה לשאת את ההשארות בעיירה בה גרו, אחרי מעצרו ומאסרו המתוקשר של פֶּרְסִיוַל, בעלה, באזקבאן. לכן היא החליטה לעבור עם המשפחה למכתש גודריק, הכפר שהתפרסם מאוחר יותר בשל סיפור בריחתו המוזר של הארי פוטר מזה-שאין-לנקוב-בשמו.
כמו העיירה בה התגוררו לפני כן, מכתש גודריק היה בית למספר משפחות קוסמים, אבל כיון שקנדרה לא הכירה אף אחת מהן, היא החליטה לחסוך את הסקרנות מעל מאסרו של בעלה שהיא חוותה בכפר הקודם. ע"י דחייה חוזרת ונשנית של הקידום של שכניה הקוסמים, תוך זמן קצר היא הבטיחה את השארות משפחתה לבד.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"טרקה לי את הדלת בפרצוף כשהלכתי לקבל את פניה עם ערימה של עוגות קדירה ביתיות," אומרת בתחולדה (עפ"י הספר הראשון) בגשוט. "בשנה הראשונה שלהם פה הבחנתי רק בשני הבנים. לא הייתי ידעת שיש גם בת אם לא הייתי אוספת Plangentines לאור הירח בחורף אחרי שהם עברו, וראיתי את קנדרה מוליכה את אריאנה החוצה אל החצר האחורית. מוליכה אותה מסביב למדשאה פעם אחת ואוחזת בה חזק, ואז לקחה אותה חזרה לבית. לא ידעתי מה לעשות."
נראה שקנדרה חשבה שהמעבר למכתש גודריק היה הזדמנות מצויינת להחביא את אריאנה אחת ולתמיד, משהו שסביר להניח ש-, היא תכננה במשך שנים. התזמון היה משמעותי. אריאנה הייתה בקושי בת שבע כשהיא נעלמה משדה הראייה, וגיל שבע הוא הגיל שלפי רוב המומחים הקסם מתחיל לגלות את אותותיו, אם הוא קיים. איש מהחיים כיום לא זוכר את אריאנה מדגימה סימן, אפילו קלוש, ליכולת קסם. נראה ברור, אם כן, שקנדרה החליטה להסתיר את בתה מאשר לסבול את הבושה בהודאה שהיא ילדה ילדה סקיבית. התרחקות מהחברים והשכנים שהכירו את אריאנה היתה, כמובן, מקלה את הכליאה שלה. מספר האנשים המצומצם שידעו שאריאנה קיימת הובאו בחשבון ככאלה שישמרו את הסוד, כולל שני אחיה, שהיטו שאלות מביכות בתשובה שלמדו מפי אמם. "אחותנו שברירית מדי בשביל בית ספר."
בשבוע הבא: אלבוס דמבלדור בהוגוורטס - הנכס וההתחזות.

הארי טעה: מה שהוא קרא גרם לו להרגיש יותר גרוע. הוא הסתכל חזרה אל התצלום של המשפחה הלכאורה שמחה. זה היה נכון? איך הוא היה יכול לגלות? הוא רצה ללכת למכתש גודריק גם אם בתחולדה לא היתה במצב מתאים לדבר איתו: הוא רצה לבקר במקום שגם הוא וגם דמבלדור איבדו אהובים. הוא היה בתהליך הנמכת העיתון כדי לשאול לדעתם של רון והרמיוני, כשקול נפץ מחריש אוזניים הדהד במטבח.
לראשונה מזה שלושה ימים הארי שכח לגמרי מקריצ'ר. המחשבה המיידית הייתה שלופין חזר אל החדר, ולשבריר שנייה הוא לא עיכל את כמות האיברים הנאבקים שהופיעו מתוך האוויר צמוד לכיסא שלו. הוא מיהר לעמוד על רגליו כשקריצ'ר התיר את עצמו וקד נמוך לפני הארי, וקירקר, "קריצ'ר חזר עם הגנב מנדנגוס פלצ'ר, אדוניל."
מנדנגוס התרומם בקושי מסויים ושלף את שרביטו; הרמיוני, מצידה, הייתה מהירה מידי בשבילו. "אקספליארמוס!"
שרביטו של מנדנגוס התרומם אל על והרמיוני תפסה אותו. מנדנגוס בעל-עיני-הפרא, צלל אל המדרגות. רון הכשיל אותו בתיקול של רוגבי ומנדנגוס פגע ברצפת האבן בקול מעיכה מעומעם.
"מה?" הוא שאג, מתפתל בניסיונותיו להשתחרר מאחיזתו של רון. "מה'שיתי? שמים עלי מעקב של גמדון-בית ארור, במה אתם משחקים, מה'שיתי, תנו לי 'לכת, תנו לי 'לכת -"
"אתה לא בעמדה שבה את מהווה איום." אמר הארי. הוא זרק הצידה את העיתון, חצה את המטבח בצעדים ספורים, וירד על ברכיו ליד מנדנגוס, שהפסיק להיאבק ונראה מבועת. רון התרומם, מתנשף, וצפה בהארי מצביע עם שרביטו בכוונה על אפו של מנדנגוס. מנדנגוס הסריח מזיעה ועשן טבק ישנים. שיערו היה סבוך וגלימותיו מוכתמות.
"קריצ'ר מתנצל על האיחור בהבאת הגנב, אדוניל," קירקר הגמדון, "פלצ'ר יודע איך להימנע מלכידה, יש לו הרבה מחבואים ומשתפי פעולה. ואף על פי כן קריצ'ר תפס אותו לבסוף."
"עשית עבודה באמת טובה, קריצ'ר," אמר הארי, והגמדון קד קידה נמוכה.
"טוב, יש לנו כמה שאלות אליך," אמר הארי לנמדנגוס, שצעק מיד.
"הייתי בפאניקה, בסדר? אף פעם לא רציתי לבוא אתכם, אל תיפגע, חבר, אבל אף פעם לא התנדבתי למות בשבילך, ואתם-יודעים-מי הארור עף לעברי, כל אחד היה בורח משם. תמיד אמרתי שאני לא רוצה לעשות את זה -"
"רק שתדע, אף אחד מהנותרים לא התעתק משם," אמרה הרמיוני.
"טוב, כי אתם חבורה של גיבורים ארורים, לא, אבל אני מעולם לא העמדתי פנים שאני רוצה להרוג ת'צמי"
"אנחנו לא מעוניינים לשמוע למה ברחת מעין-הזעם," אמר הארי, מזיז את שרביטו קרוב יותר לעיניו הרפויות והאדומות של מנדנגוס. "אנחנו כבר יודעים שאתה חתיכת חלאה ואי אפשר לסמוך עליך."
"טוב, אז, למה ל'זאזל צדים אותי עם גמדוני-בית? או שזה שוב בגלל הגביעים ההם? לא נשאר לי אף אחד מהם, או שאתה יכול לקבל אותם -"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"זה גם לא על הגביעים, אבל אתה מתחמם," אמר הארי. "סתום ותקשיב."
זה היה נהדר שיש משהו לעשות, מישהו מאלה שהוא יכול לדרוש מהם חלק קטן מהאמת. שרביטו של הארי היה כעת כה קרוב לגשר אפו של מנדנגוס כך שמנדנגוס הצליב את עיניו כדי לראות אותו.
"כשניקית את הבית הזה מכל דבר שווה-ערך," התחיל הארי, אבל מנדנגוס הפריע לו שוב.
"לסיריוס מעולם לא היה אכפת מכל הזבל הזה -"
היה רעש של טפיפות רגליים, הבזק של נחושת בוהקת, קרקוש מתכתי מהדהד וצווחה של ייסורים; קריצ'ר רץ לעבר מנדנגוס והחל להכות את ראשו עם מחבת.
"תגיד לו להפסיק, תגיד לו להפסיק, הוא צריך להיות קשור!" צרח מנדנגוס, מתכווץ בפחד בכל פעם שקריצ'ר הרים את המחבת.
"קריצ'ר, לא!" צעק הארי.
ידיו הדקות של קריצ'ר רעדו מכובד המחבת אבל הוא עדיין החזיק אותה גבוה.
"אולי רק עוד אחד, אדונילי הארי, בשביל מזל טוב?"
רון צחק.
"אנחנו צריכים אותו בהכרה, קריצ'ר, אבל אם הוא צריך שכנוע, אתה יכול להתכבד," אמר הארי.
תודה רבה אדונילי," אמר קריצ'ר בקידה, ונסוג מעט אחורה, עיניו החיוורות עדיין נעוצות במנדנגוס בתיעוב.
"כשהפשטת את הבית הזה מכל דבר בעל ערך שיכולת למצוא," הארי התחיל שוב, "לקחת ערימה של דברים מארון המטבח. היה שם תליון." פיו של הארי התייבש לפתע: הוא היה יכול להרגיש את המתיחות וההתרגשות גם אצל רון והרמיוני. "מה עשית איתו?"
"למה?" שאל מנדנגוס, "זה שווה משהו?"
"עדיין יש לך את זה!" צעקה הרמיוני.
"לא, אין לו," הוא רק רוצה לדעת אם הוא היה יכול לבקש יותר כסף עבורו."
"יותר?" אמר מנדנגוס. "זה עניין די מסובך... לעזאזל, נתתי אותו, לא? חוסר ברירה."
"למה אתה מתכוון?"
"מכרתי בסמטת דיאגון והיא באה אלי ושאלה אם יש לי רשיון למכור חפצים קסומים. חטטנית ארורה. היא הייתה נותנת לי קנס, אבל היא נמשכה אל התליון ואמרה לי שהיא תיקח אותו ותשחרר אותי הפעם, ואני עוד חשבתי את עצמי לבר מזל."
"מי היא הייתה?" שאל הארי
"לוֹ'יְדֵע, איזו זקנה מהמשרד."
מנדנגוס שקל לרגע, גבותיו מקומטות.
"אישה נמוכה. עם קשת בשיער."
הוא הזעיף פנים והוסיף, "נראית כמו קרפדה."
הארי הנמיך את שרביטו: הוא פגע במנדנגוס באפו וירה ניצוצות אדומים אל גבותיו, שהתלקחו.
"אקואמנטי!" צעקה הרמיוני, וסילון של מים ניגר משרביטה, אל מנדנגוס, שבלע מים, מלמל ונחנק.
הארי הביט למעלה וראה את ההלם שלו משתקף על פניהם של רון והרמיוני. נראה כאילו הצלקות על גב ידו הימנית של הארי מעקצצות שוב.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 12

קסם הוא כוח

כשאוגוסט חלף, ריבוע הדשא הפרוע במרכז כיכר גרימולד קמל בשמש עד שנעשה חום ויבש.
התושבים של בית מספר 12 אף פעם לא נראו על ידי אף אחד מהבתים הסובבים, ואף לא בית מספר 12 בעצמו. המוגלגים שחייו בכיכר גרימולד כבר מזמן קיבלו עליהם את הטעות המשעשעת שגרמה לכך שמספר 11 ומספר 13 יהיו אחד ליד השני.
ויחד עם זאת הכיכר משכה אליה זרם של מבקרים שמצאו את המוזרות הזאת מאוד מעניינת.
בקושי יום חלף לפני שבא לפחות איש אחד או שניים ללא מטרה אחרת נראית לעין, או כך זה נראה, מלבד להישען על הגדר המפרידה בין מספר 11 ו13, צופים על השטח שבין שני הבתים.
המבקרים מעולם לא נשארו ליומיים, אף על פי שנראה היה שכולם חלקו חוסר חיבה לבגדים נורמאלים. רוב הלונדונים שעברו באזור התרגלו ללבוש המיוחד והעניקו לזה מעט תשומת-לב, למרות שלפעמים אחדים מהם אולי העיפו מבט לעברם, תוהים בוודאי מדוע ללבוש גלימות בחום שכזה.
נדמה היה שהצופים שאבו מעט סיפוק מהערנות שלהם.
לפעמים אחד מהם צעד קדימה בהתרגשות, כאילו שהוא ראה משהו מעניין סוף-סוף, אך רק על מנת לחזור לאחור, פניו מאוכזבות.
ביום הראשון של ספטמבר היו יותר אנשים שארבו בכיכר גרימולד מתמיד.
חצי-תריסר אנשים בגלימות ארוכות עמדו בשקט ובדריכות, מביטים כתמיד על הבתים מספר 11 ו13, אך הדבר שאליו חיכו עדיין הופיע בחמקנות. כשהערב ירד, מביא איתו משב גשם צונן ובלתי-צפוי בפעם הראשונה מזה שבועות, התרחש אחד מאותם רגעים שאי אפשר להסבירם כשנראה היה שהם ראו משהו מעניין. האיש עם הפנים העקומות הצביע והאיש הקרוב אליו, איש גוץ וחיוור, החל לנוע קדימה, אך רגע לאחר מכן הם התכווצו חזרה אל מצב חוסר הפעילות הקודם שלהם, נראים מתוסכלים ומאוכזבים. בינתיים, בתוך בית מספר 12, הארי בדיוק נכנס לחדר האוכל.
הוא כמעט איבד את שיווי משקלו כשהוא התעתק אל המדרגה העליונה מחוץ לדלת הראשית, וחשב שאולי אוכלי-המוות ראו מזווית עיניהם לרגע את מרפקו החשוף.
סוגר את הדלת הקדמית מאחור בזהירות, הוא הוריד את גלימת ההיעלמות, תולה אותה על זרועו, ומיהר לכיוון הפרוזדור הקודר לעבר הדלת שמובילה למרתף, עותק גנוב של *הנביא היומי* בידו.
הלחישה הנמוכה הרגילה של *סוורוס סנייפ* קדמה את פניו, הרוח הצוננת סחפה אותו, ולשונו התגלגלה למעלה לשנייה.
"אני לא הרגתי אותך," הוא אמר, ברגע שהלשון שלו השתחררה, ואז החזיק את נשימתו כשהדמות-אבק המקוללת התפוצצה. הוא חיכה עד שהוא היה בחצי-הדרך במורד המדרגות למטבח, מחוץ לטווח שמיעה של גברת בלק ובמרחק מענן האבק, לפני שקרא, "יש לי חדשות, ואתם לא תאהבו אותם."
כמעט ואי אפשר היה לזהות את המטבח. כל פני השטח הבהיקו; סירים ומחבתות מנחושת צוחצחו עד כדי בוהק וורוד; שולחן העץ הבהיק; הגביעים והצלחות שכבר היו ערוכים לאורחת-ערב נצנצו מאור הלהבה

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
העליזה, שעליה רתחה קדירה. אך שום דבר בחדר הזה, בכל אופן, לא היה שונה באופן דרמטי יותר מהגמדון-בית שמיהר עכשיו לעבר הארי, לבוש במגבת צחורה כשלג, שערות האוזניים שלו נקיות ופרוותיות כצמר גפן, תליונו של רגולוס מקפץ על חזהו הדק.
"בלי נעליים, אם תואיל בטובך, אדוניי הארי, ותשטוף ידיים לפני ארוחת-ערב," קירקר קריצ'ר, לוקח את גלימת ההיעלמות ותולה אותו על וו שבקיר, ליד מספר גלימות לא אופנתיות שכובסו לאחרונה.
"מה קרה?" שאל רון בחשש. הוא והרמיוני קשקשו במרץעל צרור מכתבים משורבטים ומפות מצוירות ביד שלכלכו את קצה שולחן המטבח הארוך, אך כעת הם צפו בהארי בעודו פוסע לקראתם וזורק את העיתון על ראש ניירות הקלף המפוזרות שלהם.
תמונה גדולה של בחור מוכר עם אף נשר ושיער שחור נעץ מבט בהם, מתחת לכתורת:
סוורוס סנייפ הושבע כמנהל הוגוורטס
"לא!" אמרו רון והרמיוני בקול רם.
הרמיוני הייתה מהירה יותר; היא חטפה את העיתון והחלה לקרוא את המאמר המצורף בקול רם.
"סוורוס סנייפ, מורה לשיקויים לשעבר בבית הספר לכישוף ולקוסמות הוגוורטס, מונה היום לניהול הדברים החשובים ביותר בבית-הספר העתיק. לאור התפטרות המורה הקודמת ללימודי-מוגלגים, אלקטו קארואו תיקח את המשרה בעוד שאחיה, אמיקוס, ממלא את המשרה של 'התגוננות מפני כוחות האופל'.
'אני מברך על ההזדמנות לקיים את המסורת הקוסמים המשובחת שלנו וערכה –'
"כמו לבצע רצח ולהוריד לאנשים אוזניים, אני מניחה! סנייפ! מנהל! סנייפ במשרדו של דמבלדור – בשם מכנסו של מרלין!" היא צווחה, גורמת להארי ולרון לקפוץ ממקומם בבהלה. היא זינקה מהשולחן וטסה מחוץ לחדר, צועקת כשהיא הולכת, "אני אחזור בעוד דקה!"
"מכנסו של מרלין?" חזר רון, משועשע. היא בוודאי מודאגת." הוא משך את העיתון לעברו וקרא בעיון את המאמר על סנייפ.
"המורים האחרים לא יסכימו לזה, מקגונגל ופליטיק וספראוט – הם כולם יודעים את האמת, הם יודעים איך דמבלדור מת. הם לא יסכימו שסנייפ יהיה המנהל. ומי בכלל הקארואוס האלה?"
"אוכלי מוות," אמר הארי." יש תמונה שלהם בפנים. הם היו בראש המגדל כשסנייפ הרג את דמבלדור, אז הם כולם חברים של כולם. ו-," הארי המשיך במרירות, מפיל כיסא, "אני לא חושב שיש למורים שום ברירה מלבד להשאר. אם המשרד וולדמורט עומדים מאחורי סנייפ, זאת תהיה בחירה בין להשאר וללמד, או מספר שנים 'נחמדות' באזקאבאן – וזה אם יש להם מזל. אני מעריך שהם יישארו בשביל להגן על התלמידים." קריצ'ר בא לעבר השולחן ברעש גדול, מחזיק סיר גדול בידיו, ומצק מרק לקערות עתיקות, שורק תוך כדי.
"תודה קריצ'ר," אמר הארי, מעיף הצידה את *הנביא היומי* בשביל שלא יצטרך להביט בפניו של סנייפ.
"טוב, לפחות אנחנו יודעים בוודאות היכן סנייפ עכשיו." הוא החל לשתות את המרק. איכות הבישול של קריצ'ר השתפרה פלאים מאז שהם נתנו לו את התליון של רגולוס; היום הבצל הצרפתי היה טעים יותר מכפי שהארי זכר שהיה אי פעם.
"עדיין יש טונות של אוכלי מוות שמשגיחים על הבית הזה," אמר לרון תוך כדי אכילה, "יותר מהרגיל. זה כאילו שהם מקווים שאנחנו נצעד החוצה עם מזוודות בית-הספר שלנו ונלך לרכבת האקספרס להוגוורטס."
רון הציץ בשעונו.
"חשבתי על זה כל היום. היא עזבה לפני שש שעות. מוזר לא להיות עליה, נכון?"
בעיני רוחו הארי ראה את הקטר האדום כפי שהוא ורון ראו אותו כשעפו מעליו, מבליח בין שדות וגבעות, נע כמו תולעת קטנה ואדומה. הוא היה משוכנע שג'יני, נוויל ולונה ישבו עכשיו ביחד, אולי תוהים היכן הוא, רון והרמיוני נמצאים, או מתווכחים איך הכי טוב לחתור תחת שלטונו החדש של סנייפ.
"הם כמעט ראו אותי חוזר עכשיו," אמר הארי, "נחתתי לא טוב על המדרגה העליונה, והגלימה חליקה."
"לי זה קורה כל פעם. או, הנה היא." הוסיף רון, משרבב את צווארו ממושבו בשביל לראות את הרמיוני חוזרת למטבח. "ומה בשם המכנסיים הכי רפויים של מרלין זה היה?"
"אני זוכרת את זה," הרמיוני התנשמה.
היא נשאה תמונה גדולה וממוסגרת, שאותה הורידה עכשיו לרצפה לפני שאחזה בתיק הקטן והמשובץ חרוזים בדופן המטבח. בעודה פותחת את זה, היא המשיכה לנסות להכריח את התמונה להכנס פנימה וחרף העובדה שהתמונה הייתה בבירור גדולה מדיי מכדי להכנס לתיק הקטן, בתוך שניות ספורות התמונה נעלמה בקלות מפתיע אל תוך התיק העמוק.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"פיניאס ניגלוס," הרמיוני הסבירה כשהיא זרקה את התיק על שולחן המטבח עם הצליל התרסקות העמוק הרגיל.
"סליחה?" אמר רון, אבל הארי הבין. התמונה של פיניאס ניגלוס בלק הייתה מסוגלת לעבור בין הפורטרט בכיכר גרימולד והפורטרט שבמשרד המנהל בהוגוורטס; החדר העגול שבו ללא ספק ישב סנייפ כרגע, חוגג את אחזקתו בקולקציית המכשירים הקסומים העדינים והכסופים של דמבלדור, ההגיגית, מצנפת המיון ואם זה לא הועבר לאף מקום אחר, חרבו של גריפנדור.
"סנייפ יכול לשלוח את פיניאס לרגל בבית הזה בשבילו," הרמיוני הסבירה לרון כשהיא התיישבה שנית במקומה.
"אבל שינסה עכשיו, כל מה שפיניאס יכול לראות זה את הקרביים של תיק-היד שלי."
"חשיבה נכונה!" אמר רון, נראה מתרשם.
"תודה," חייכה הרמיוני, מושכת את המרק לעברה. "אז הארי, מה עוד קרה היום?"
"כלום," אמר הארי." הסתכלתי על הכניסה למשרד הקסמים במשך שבע שעות. אין שום סימן שלה. ראיתי את אבא שלך רון, הוא נראה בסדר." רון הנהן כדי להביע את הערכתו לחדשות אלו.
הם הסכימו שיהיה זה מסוכן מדיי לנסות ולתקשר עם מר וויזלי כשהוא נכנס ויוצא מהמשרד, מכיוון שהוא תמיד היה מוקף בעובדי המשרד האחרים.
זה היה, בכל אופן, מרגיע לראות אותו, אפילו אם הוא נראה מאוד מתוח ומודאג.
"אבא אמר לנו שרוב עובדי המשרד משתמשים ברשת הפלו כדי להגיע לעבודה," אמר רון. "זאת הסיבה שלא ראינו את אמברידג', היא לעולם לא באה ברגל, היא חושבת שהיא חשובה מדיי."
"ומה בנוגע למכשפה הזקנה המצחיקה הזאת והקוסם הקטן הזה בגלימות הצי?" שאלה הרמיוני.
"או כן, הבחור מהתחזוקה הקסומה," אמר רון.
"איך אתה יודע שהוא עובדה בתחזוקה הקסומה?" הרמיוני שאלה, הכפית מלאת המרק שלה מושהת באוויר.
"אבא אמר לי שכל מי שבתחזוקה הקסומה לובש גלימות חיל-ים כחולות.
"אבל אף-פעם לא אמרת לנו את זה!"
הרמיוני הפילה את הכפית שלה ומשכה לעברה את צרור הניירות והמפות שהיא ורון בחנו כשהארי נכנס למטבח.
"אין פה כלום על גלימות צי כחולות, כלום!" היא אמרה, מדפדפת בקדחנות בדפים.
"טוב, זה באמת משנה בכלל?"
"רון, ***הכל*** משנה! אם אנחנו עומדים לפרוץ אל המשרד בלי שייתפסו אותנו כשבטוח שהם עשו משהו נגד פורצים, כל פרט קטן משנה! עברנו על זה שוב ושוב, אני מתכוונת, מה הרעיון שאנחנו אוספים מידע, אם אתה אפילו לא טורח לספר לנו –"
"אלוהים, הרמיוני, אז שכחתי דבר אחד קטן –"
"- אתה מבין, אני מקווה, שאין מקום מסוכן יותר בעולם בשבילנו להיות בו עכשיו ממשרד הקסם –"
"אני חושב שכדאי שנעשה את זה מחר," אמר הארי.
הרמיוני עצרה כמתה, לסתה פתוחה; רון נחנק מעט מהמרק.
"מחר?" חזרה הרמיוני. "אתה לא רציני, נכון?"
"אני כן," אמר הארי. "אני לא חושב שאפשר להיות יותר מוכנים מעכשיו אפילו אם נארוב מחוץ לכניסת המשרד עוד חודש שלם. ככל שאנחנו דוחים את זה יותר, ככה התליון יכול להיות רחוק יותר. יש סיכוי שאמברידג' כבר זרקה את זה; הדבר הזה לא נפתח."
"אלא אם כן," אמר רון, "היא מצאה דרך לפתוח את זה ועכשיו זה השתלט עליה."
"זה בכלל לא משנה אצלה, היא הייתה רשעה מלכתחילה," הארי משך בכתפיו.
הרמיוני נשכה את שפתיה, שקועה במחשבות.
"ידוע לנו כל מה שחשוב," הארי המשיך, פונה אל הרמיוני.
"אנחנו יודעים שהם הפסיקו להתעתק אל ומחוץ משרד הקסמים; אנחנו יודעים שרק עובדי המשרד הוותיקים רשאים לחבר את ביתם לרשת הפלו, כי רון שמע וויכוח של שני אנשים על זה.
ואנחנו יודעים בערך היכן משרדה של אמברידג', בגלל מה שאמר הבחור המזוקן ההוא לחברו –"
"*אני אהיה בקומה אחת, דולורס רוצה לראות אותי*" דקלמה הרמיוני מייד.
"בדיוק," אמר הארי. "ואנחנו יודעים שכדי להכנס אנחנו צריכים את המטבעות המצחיקים האלה, או האסימונים, או מה שזה לא יהיה, כי ראיתי את המכשפה ההיא שואלת אחד מחברה שלה –"
"- אבל אין לנו מטבעות כאלה בכלל!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"- אם התוכנית תעבוד, יהיו לנו," המשיך הארי בשקט.
"אני לא יודעת הארי, אני לא יודעת... יש כל כך הרבה דברים נוראים שיכולים להשתבש, אנחנו יותר מדיי מתבססים על המזל..."
"זה יהיה נכון גם אם נמשיך עוד 3 חודשים בהכנות," אמר הארי. "זה הזמן לפעול."
הוא יכול היה להסיק מפניהם של רון והרמיוני שהם היו מפוחדים; הוא לא היה בטוח בעצמו במיוחד, ובכל זאת הוא היה בטוח שהגיע הזמן להתחיל לבצע את תוכניותיהם.
הם בילו את ארבעת השבועות הקודמים בתורניות שבהם עטו את גלימת ההיעלמות וריגלו אחרי הכניסה הרשמית למשרד הקסמים, שאותה רון, הודות למר. וויזלי, הכיר מילדות.
הם הזדנבו אחרי עובדי משרד בהיכנסם פנימה, מצותתים לשיחותיהם, ולמדו על ידי תצפית קפדנית מי מהם יכול לסמוך על התעתקות, לבדו, באותה שעה בכל יום.
לפעמים היתה להם הזדמנות לגנוב עותק של *הנביא היומי* ממזוודה של מישהו.
לאט לאט הם בנו את המפות הכלליות של המשרד שהיו בערימה מול הרמיוני.
"בסדר," אמר רון באיטיות, "בוא נגיד שאנחנו הולכים על זה מחר... אני חושב שזה צריך להיות רק אני והארי."
"אוך, אל תתחיל שוב," נאנחה הרמיוני. "חשבתי שכבר יישבנו את זה."
"זה דבר אחד להסתובב מתחת לגלימה בכניסה למשרד, אבל זה שונה. הרמיוני," רון נעץ אצבע בעותק של *הנביא היומי* מלפני 10 ימים.
"את ברשימה של ילידי-המוגלגים שלא באו לחקירה!"
"- ואתה אמור להיות גוסס מאבעבועות במחילה! אם מישהו לא צריך ללכת, זה הארי, יש פרס של עשר-אלף אוניות על ראשו –"
"- טוב, אני אשאר כאן," אמר הארי. "ותיידעו אותי כאשר תביסו את וולדמורט, כן?"
כשהרמיוני ורון צחקו, כאב עלה בצלקת שעל מצחו של הארי. ידו קפצה לצלקת.
הוא ראה את עיניה של הרמיוני מצטמצמות, וניסה להסביר את התנועה בכך שהעיף את השיער ממצחו.
"טוב, אם שלושתנו ביחד נלך אנחנו ניאלץ להתעתק לשם בנפרד," אמר רון. "לא נוכל כולנו להתעתק מתחת לגלימה."
צלקתו של הארי כאבה יותר ויותר. הוא קם על רגליו, ובו בזמן קריצ'ר מיהר לקראתו.
"אדונילי לא סיום-סיים את המרק שלו, האם אדונילי מעדיף את הנזיד המתובל, או את עוגת-הדבש שאדונילי כל-כך אוהב?"
"תודה קריצ'ר, אבל אני אחזור בעוד דקה - אה... שירותים."
מודע לכך שהרמיוני צופה בו בחשדנות, הארי מיהר במעלה המדרגות אל הפרוזדור ואז לקומה הראשונה, בה זינק אל חדר-השירותים וברח את הדלת. ניאנק מכאב, הוא התמוטט אל הכיור השחור עם הברז בצורת נחש פעור-פה ועצם את עיניו...
הוא דאה לאורך רחוב באור דמדומים. לבניינים שמשני צידיו היו גמלונים גבוהים עשויי-עץ;
הם נראו כמו בתים עשוי זנגביל. הוא התקדם לעבר אחד מהם, ואז ראה את הלובן החיוור של אצבעותיו הארוכות אל מול הדלת. הוא נקש בה. הוא הרגיש התרגשות הולכת וגדלה...
הדלת נפתחה; אישה צוחקת עמדה שם. פניה נפלו כאשר היא הביטה בפניו של הארי; הצחוק נמחק מפניה, שכעת התמלאו אימה....
"גרגורוביץ'?" אמר קול גבוה וקר.
היא נענעה את ראשה; היא ניסתה לסגור את הדלת. יד לבנה החזיקה אותה ביציבות, מונע ממנה לטרוק לו בפנים...
"אני רוצה את גרגורוביץ'."
"*Er wohnt hier nicht mehr!*" היא בכתה, מטלטלת את ראשה.
"הוא לא לגור פה! הוא לא לגור פה! אותו יודעת אני לא!"
נוטשת את ניסיונותיה לסגור את הדלת, היא החלה לסגת לעבר המסדרון החשוך, והארי עקב אחריה, דואה לעברה, ויד ארוכת-האצבעות שלפה את השרביט.
"היכן הוא?"
" *das weiff ich nicht*! הוא עזב! יודעת לאן לא, יודעת לאן לא!"
הוא הרים את ידו. היא צרחה. שני ילדים צעירים באו בריצה למסדרון. היא ניסתה להגן עליהם עם ידיה.
היה הבזק של אור ירוק...
"הארי! הארי!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הוא פקח את עיניו; הוא צנח לרצפה. הרמיוני חבטה שוב בדלת.
"הארי, תפתח את הדלת!"
הוא צעק בקול, הוא ידע זאת. הוא קם והסיר את הבריח מהדלת; הרמיוני נפלה פנימה, מתייצבת מחדש, והסתכלה סביב בחשדנות. רון היה ישר מאחוריה, נראה מעורער, מכוון את שרביטו אל פינות חדר האמבטיה הצונן.
"מה אתה עושה?" שאלה הרמיוני בחומרה.
"מה את חושבת שעשיתי? שאל הארי בקול חלוש.
"צעקת כמו מטורף!" אמר רון.
"אה כן.. כנראה נמנמתי או –"
"הארי באמת, אל תעליב את האינטליגנציה שלנו," אמרה הרמיוני, לוקחת נשימה עמוקה.
"אנחנו יודעים שכאבה לך הצלקת למטה, ואתה לבן כסיד."
הארי התיישב על קצה האמבטיה.
"טוב. הרגע ראיתי את וולדמורט רוצח אישה. עד עכשיו הוא בטח כבר רצח את כל המשפחה שלה. והוא לא היה צריך לעשות את זה. זה היה כמו עם סדריק שוב, הם פשוט **היו** שם ו..."
"הארי, אתה לא אמור לתת לזה לקרות יותר!" הרמיוני בכתה, קולה מהדהד בחלל חדר האמבטיה.
"דמבלדור רצה שתשתמש בהלטת הכרה! **הוא** חשב שהקשר הזה היה מסוכן – וולדמורט יכול *לנצל* את זה, הארי! מה טוב בלצפות בו רוצח ומענה, איך זה יכול לעזור?"
"כי זה אומר שאני יודע מה הוא עושה," אמר הארי.
"אז אתה לא עומד אפילו *לנסות* לאטום את עצמך מפניו?"
"הרמיוני, אני לא יכול. את יודעת שאני גרוע בהלטת הכרה. מעולם לא תפסתי את הפרנציפ של זה."
"מעולם לא באמת ניסית!" היא אמרה בלהט. "אני לא מבינה את זה, הארי – אתה *אוהב* את הקשר המיוחד הזה או מה שזה – מה שזה לא –"
היא גמגמה כאשר ראתה את המבט שנתן לה כאשר הוא קם.
"אוהב את זה?" הוא אמר בשקט. "האם *את* היית אוהבת את זה?"
"אני, לא – אני מצטערת, הארי. אני לא התכוונתי –"
"אני שונא את זה, אני שונא את העובדה שהוא יכול לחדור לתוכי, שאני חייב לצפות בו ברגעים שבהם הוא המסוכן ביותר. אבל אני עומד להשתמש בזה."
"דמבלדור –"
"תשכחי מדמבלדור. זאת הבחירה שלי, ולא של אף אחד אחר. אני רוצה לדעת למה הוא רודף אחרי גרגורוביץ'."
"מי?"
"הוא יצרן שרביטים מחוץ לארץ," אמר הארי. "הוא הכין את השרביט של קרום, וקרום חשב שהוא מבריק."
"אבל בנוגע אליך," אמר רון, "לוולדמורט יש את אוליבנדר מוחזק בשבי איפשהו. אם כבר יש לו יצרן שרביטים, למה הוא צריך אחד אחר?"
"אולי הוא מסכים עם קרום, אולי הוא חושב שגרגורוביץ' יותר טוב... או שאולי גרגורוביץ' יוכל להסביר לו מה השרביט שלי עשה כאשר הוא רדף אחרי, כי אוליבנדר לא ידע."
הארי הציץ לעבר המראה הסדוקה והמאובקת וראה את רון והרמיוני מחליפים מבטים ספקניים מאחוריו.
"הארי, אתה ממשיך לדבר על מה שהשרביט שלך עשה," אמרה הרמיוני, "אבל *אתה* גרמת לזה לקרות! למה אתה כל-כך נחוש בדעתך לא לקחת אחריות לכוח שלך?"
"- כי אני יודע שזה לא הייתי אני! וכך גם וולדמורט, הרמיוני! שנינו יודעים מה באמת קרה!"
הם הסתכלו אחד על השני בזעף; הארי ידע שהוא לא שכנע את הרמיוני ושהיא כבר החלה לארגן בראשה טיעוני-נגד, נגד שני התיאוריות שלו – בנוגע לשרביט, ובנוגע לעובדה שהוא אפשר לעצמו להסתכל אל תוך מוחו של וולדמורט. להקלתו, רון התערב.
"עזבי את זה," הוא ייעץ לה. "זה תלוי בו. ואם אנחנו הולכים למשרד מחר, אתם לא חושבים שכדאי שנעבור שוב על התוכנית?"
באי רצון, כפי ששני האחרים יכלו לומר, הרמיוני הניחה לנושא, למרות שהארי היה דיי בטוח שהיא תתקוף אותו שוב בהזדמנות הראשונה.
בינתיים, הם חזרו אל מרתף המטבח, שם קריצ'ר הגיש להם נזיד מתובל ועוגות דבש.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הם לא הלכו למיטה עד אשר היה מאוחר באותו הלילה, אחרי שבילו שעות בלעבור על התוכנית שלהם עד שכבר יכלו לדקלם אותה אחד לשני, מילה במילה.
הארי, שישן עכשיו בחדרו של סיריוס, שכב במיטה כשאור השרביט שלו מכוון לתמונה הישנה של אביו, סיריוס, לופין ופיטגרו, ומילמל לעצמו את התוכנית לעשר דקות נוספות. כשהוא כיבה את שרביטו, בכל אופן, הוא לא חשב על שיקויי פולימיצי, ממתקיא, או גלימות הצי הכחולות של עובדי התחזוקה הקסומה; הוא חשב על גרגורוביץ' יצרן השרביטים, וכמה זמן הוא יצליח להתחבא מפני וולדמורט שמחפש אחריו כה בנחישות.
הזריחה נראתה כאילו באה ישר אחרי חצות בחיפזון מגונה.
"אתה נראה נורא," הייתה ברכתו של רון כאשר הוא נכנס לחדר להעיר את הארי.
"לא להרבה זמן," אמר הארי, מפהק.
הם מצאו את הרמיוני למטה במטבח, שם קריצ'ר הגיש לה קפה ולחמניות חמות. הרמיוני עטתה הבעה משוגעת מעט, שאותה הארי הכיר מתקופת המבחנים.
"גלימות," היא אמרה, מאשרת שהיא הבחינה בנוכחותם בהנהנון עצבני, והמשיכה לדחוף דברים אל התיק משובץ החרוזים שלה, "שיקוי פולימיצי... גלימת ההיעלמות... נפצי הסחה... שניכם צריכים לקחת צמד מאלה רק ליתר ביטחון... ממתקיא, שוקלודימום, אוזניעזר..."
הם אכלו במהירות את ארוחת-הבוקר שלהם, ואז עלו במעלי המדרגות, בעוד קריצ'ר משתחווה לעברם ומבטיח שכשיחזרו יחכו להם סטייקים ועוגות פאי.
"שיבורך," אמר רון בחיבה. "ושאני חושב על זה שפינטזתי על כריתת ראשו ותלייתו על הקיר..."
הם עשו את דרכם לעבר המדרגה הראשונה בזהירות עצומה. הם יכלו לראות צמד אוכלי מוות עם עיניים נפוחות צופים על הבית לרוחב הכיכר מכוסת הערפל.
הרמיוני התעתקה עם רון בתחילה, ואז חזרה בשביל הארי.
אחרי הקסם הקצר שבו הארי הרגיש שעוד רגע הוא נחנק, הוא מצא את עצמו בסמטה זעירה, שם תוכנן להיות השלב הראשון בתוכנית שלהם. המקום היה נטוש, מלבד צמד ארגזים גדולים;
העובדים הראשונים ממשרד הקסמים שבאים לעבודה בד"כ לא היו מגיעים לפני שמונה.
"אוקיי," אמרה הרמיוני, בודקת את השעה בשעונה. "היא חייבת להיות פה בערך בעוד חמש דקות.
כשאני מהממת אותה –"
"- הרמיוני, אנחנו יודעים," אמר רון בחומרה. "וחשבתי שאנחנו אמורים לפתוח את הדלת לפני שהיא תגיע לכאן?"
הרמיוני צווחה.
"כמעט שחכתי! תתרחקו –"
היא כיוונה את שרביטה על דלת יציאת החרום הנעולה ומלאת הגרפיטי שלידם, שנפתחה בכוח ברעש אדיר. המסדרון האפל שמאחוריה הובילה, כפי שהם ידעו מהצפייה הדקדקנית שלהם במשרד הקסמים, אל תוך תיאטרון ריק. הרמיוני משכה את הדלת אליה בחזרה, כדי לגרום לה להראות כאילו היא עדיין הייתה סגורה.
"ועכשיו," היא אמרה, מסתובבת, מתייצבת מול שני האחרים בסמטה, "אנחנו נשים את הגלימה שוב -"
"- ונחכה," השלים רון, זורק את הגלימה על ראשה של הרמיוני כמו שמיכה על כלוב ציפורים וגילגל את עיניו לעבר הארי.
מעט יותר מדקה לאחר מכן, היה מעין *פוף* קטן וקוסמת משרד קטנה עם שיער אפור שהתנפנף ברוח התעתקה במרחק מטר מהם, ממצמצת מעט אל מול האור הפתאומי; השמש בדיוק יצאה מאחורי ענן.
בקושי היה לה זמן ליהנות מהחמימות הלא-צפויה, בכל אופן, לפני שלחש שיתוק אילם של הרמיוני פגע בה בחזה, והיא התמוטטה.
"יפה הרמיוני," אמר רון, מגיח מאחורי ארגז ליד דלת התיאטרון כשהארי הוריד את גלימת ההיעלמות.
ביחד הם נשאו את המכשפה הקטנה אל תוך הפרוזדור החשוך שהוביל אל מאחורי-הקלעים.
הרמיוני מרטה כמה שערות מראשה של המכשפה והוסיפה אותם אל בקבוקון מלא בשיקוי פולימיצי בוצי שאותו לקחה מהתיק משובץ-החרוזים. רון חיפש ביסודיות בתיקה של המכשפה.
"היא מפלדה הופקירק," הוא אמר, קורא מכרטיס קטן שזיהה את הקורבן שלהם כעוזרת במשרד לשימוש מוטעה בקסם. "כדאי שתיקחי את זה הרמיוני, והנה כמה אסימונים."
הוא העביר אליה מספר מטבעות קטנים ומוזהבים, בעלי תבליט האותיות מ.א.מ, שאותם לקח מארנקה של המכשפה. הרמיוני שתתה את שיקוי הפולימיצי, שהיה עכשיו בצבע ארגמן נעים, ובתוך שניות עמדה

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
לפניהם הכפילה של מפלדה הופקירק. כשהיא הורידה את משקפיה של מפלדה ושמה אותם עליה, הארי בדק את שעונו.
"אנחנו מאחרים, האדון ממחלקת התחזוקה הקסומה יגיע לכאן בכל רגע."
הם מיהרו לסגור את הדלת מאחורי מפלדה האמיתית; הארי ורון זרקו על עצמם את גלימת ההיעלמות אבל הרמיוני נשארה נראית לעין, מחכה. שניות לאחר מכן היה *פוף* קטן אחר, וקוסם קטן ודמוי-חמוס נגלה לפניהם.
"או, שלום מפלדה."
"שלום!" אמר הרמיוני בקול רועד, "מה שלומך היום?"
"לא כל כך טוב, האמת," ענה הקוסם הקטן, שנראה מדוכא.
כשהרמיוני והקוסם נעו לכיוון הדרך הראשית, הארי ורון התגנבו מאחוריהם.
"אני מצטערת לשמוע שאתה לא בקו הבריאות," אמרה הרמיוני, מדברת ביציבות אל הקוסם שניסה להסביר את בעיותיו; היה חיוני למנוע ממנו להגיע אל הדרך הראשית.
"הנה, קח סוכריה."
"הא? או, לא, תודה –"
"- אני מתעקשת!" אמרה הרמיוני בתוקפנות, מנענעת את התיק מלא הממתקיא מול פניו.
נראה מפוחד למדיי, הקוסם הקטן לקח אחת. האפקט היה מיידי. ברגע שהסוכריה נגעה בלשונו, הקוסם הקטן החל להקיא בחוזקה כה גדולה שהוא אפילו לא הרגיש שהרמיוני שלפה בחוזקה מלוא החופן שערות מקודקודו.
"אוי לי!" היא אמרה, בעוד הוא מקיא על כל הסמטה.
"אולי כדאי שתיקח את היום-חופש!"
"לא – לא!" הוא נחנק וניסה להקיא בלא הצלחה, מנסה להמשיך בדרכו חרף העובדה שלא יכל ללכת ישר.
"אני חייב – היום – חייב ללכת –"
"אבל זה טיפשי!" אמרה הרמיוני, מבוהלת. "אתה לא יכול ללכת לעבודה במצב הזה – אני חושבת שאתה חייב ללכת לקדוש מנגו ולהכריח אותם לעזור לך."
הקוסם התמוטט, מתנשם, על ארבעת גפיו, עדיין מנסה לזחול אל עבר הדרך הראשית.
"אתה פשוט לא יכול ללכת לעבודה ככה!" קראה הרמיוני.
לבסוף נראה היה שהוא הסכים עם האמת שבדבריה. בעזרתה של הרמיוני הוא קם חזרה למצב עמידה, הוא הסתובב על המקום ונעלם, לא משאיר כלום מאחור מלבד תיק שרון חטף מידו כשהוא נעלם וכמה גושי קיא מעופפים.
"איכס," אמרה הרמיוני, מרימה את שולי החצאית שלה כדי להתחמק משלולית הקיא. "זה היה עושה הרבה פחות בלגן אם פשוט היינו משתקים גם אותו."
"כן," אמר רון, מגיח מהגלימה עם תיקו של הקוסם בידו, "אבל אני עדיין חושב שערימה מלאה באנשים חסרי הכרה יימשכו יותר תשומת לב. הוא דיי נלהב מהעבודה שלו, בכל זאת, נכון? זרקי לנו את השיקוי והשערות."
בחלוף שתי דקות, רון עמד לפניהם, קטן ודמוי-חמוס כמו הקוסם המקיא, ולובש את מדי הצי הכחולים שהיו מקופלים בתיק.
"מוזר שהוא לא לבש אותם היום, נכון? ראיתם כמה שהוא רצה ללכת? בכל אופן, אני רג' קאטרמול, לפי התווית שמאחור.
"עכשיו חכה כאן," אמרה הרמיוני להארי, שעדיין היה מתחת לגלימת ההיעלמות, "ונחזור עם כמה שערות בשבילך."
הוא חיכה 10 דקות, אך זה נראה היה הרבה יותר זמן להארי, שארב לבדו בסמטה מלאת הקיא ליד הדלת שהסתירה את מפלדה המשותקת. לבסוף רון והרמיוני הופיעו.
"אנחנו לא יודעים מי זה," אמרה הרמיוני, מעבירה להארי מספר שערות שחורות ומסולסלות, "אבל הוא הלך הביתה עם דימום-אף נורא! הנה, הוא דיי גבוה, תצטרך גלימות גדולות יותר..."
היא הוציאה מהתיק סט גלימות שקריצ'ר כיבס בשבילם, והארי הסתלק כדי לשתות את השיקוי ולהחליף בגדים. ברגע ששינוי הצורה הכואב הסתיים הוא היה גבוה מ1.80, והוא יכול היה להסיק מיידיו השרירירות שהוא היה בנוי היטב. גם היה לו זקן.
מאחסן את גלימת ההיעלמות ואת המשקפיים שלו בתוך הגלימות החדשות שלו, הוא הצטרף אל שני האחרים.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"אלוהים, זה מפחיד," אמר רון, מסתכל לעבר הארי, שעכשיו התנשא מעליו.
"קח אחד מהאסימונים האלה של מפלדה," הרמיוני אמרה להארי, "ובוא נלך, כבר כמעט תשע."
הם צעדו אל מחוץ הסמטה יחדיו. 50 מטרים לאורך המדרכה דחוסת האנשים, היו מעקים שחורים תקועים ברצפה שאיגפו שני גרמי מדרגות, האחד נשא תווית *גברים*, והשני *נשים*.
"נתראה עוד מעט," אמרה הרמיוני בעצבנות, ומעדה על אחת המדרגות המובילות *לנשים*.
הארי ורון הצטרפו למספר גברים לבושים מוזר, יורדים לעבר מה שנראה כשירותים ציבוריים תת-קרקעיים רגילים, מרוצפים ברצפות שחורות ולבנות מלכולכות.
"בוקר טוב, רג'!" קרא קוסם אחר עם גלימות צי כחולות שנכנס אל תוך תא על ידי כך שהכניס אסימון מוזהב אל תוך חריץ בדלת.
"סתם מיותר כל זה, אה? מכריחים אותנו ללכת לעבודה ככה! למי הם מצפים שנהפוך, הארי פוטר?"
הקוסם שאג מצחוק מהשנינות שלו. רון העלה גיחוך מאולץ.
"כן," הוא אמר. "מטופש, אה?" והוא והארי נכנסו אל התא הקרוב אליהם.
משני צידיו של הארי הגיעו קולות שטיפה. הוא התכופף למטה והציץ דרך הרחב בתחתית התא, בדיוק בזמן כדי לראות זוג מגפיים מטפסים אל תוך האסלה בדלת השכנה. הוא הסתכל שמאלה וראה את רון ממצמץ לעברו.
"אנחנו חייבים להוריד את המים עלינו כדי להכנס פנימה?" הוא לחש.
"נראה כך," לחש הארי חזרה; קולו היה עמוק ומחוספס.
שניהם קמו. מרגיש באופן יוצא דופן מטופש, הארי נכנס אל תוך האסלה.
הוא ידע מיד שהוא עשה את הדבר הנכון; למרות שהוא עמד בתוך המים, נעליו, רגליו וגלימותיו נשארו דיי יבשות. הוא שלח את ידו למעלה, ומשך בשרשרת, שנייה לאחר מכן נשאב מטה בתוך מגלשה קטנה, מגיח מחוץ לאחת האחים אל תוך משרד הקסמים. הוא קם בגמלוניות; היה לו הרבה יותר גוף להרים ממה שהיה רגיל. האטריום העצום נראה חשוך להארי מכפי שזכר זאת. קודם לכן מזרקה מוזהבת עמדה במרכז האטריום, משליכה הבהובי אורות על רצפת העץ ועל הקירות.
במקום זאת, עכשיו עמד שם פסל אבן שחור וענק.
זה היה דיי מפחיד, הפסל העצום הזה של קוסם ומכשפה יושבים על כס-מלכות מגולף, מביטים למטה לעבר עובדי המשרד המתמוטטים אל מחוץ לאחים שמתחתם. בגובה חצי מטר בערך על בסיס הפסל נחקקו המילים ***קסם זה כוח*** .
הארי חטף מכה כואבת ברגליו. קוסם אחר בדיוק עף מחוץ לאחת האחים שמאחוריו.
"עוף מהדרך, אתה לא ר – או, מצטער, ראנקורן.
בבירור מבוהל, הקוסם הקירח מיהר להסתלק משם. כנראה שהאיש אליו הארי התחזה, ראנקורן, היה מאיים.
"פססט," אמר קול, הוא הסתכל סביב וראה את המכשפה הקטנה ואת הקוסם דמוי החמוס מהתחזוקה הקסומה קוראים לו מאחורי הפסל. הארי מיהר להצטרף אליהם.
"הכל עבר בשלום?" לחשה הרמיוני אל הארי.
"לא, הוא עדיין תקוע בחזיר," אמר רון.
"אה, ממש מצחיק... זה נורא, נכון?" היא אמרה להארי, שבהה למעלה אל עבר הפסל.
"ראית על מה הם יושבים?"
הארי הסתכל יותר בקפדנות וקלט שמה שהוא חשב לכס מלכות מגולף בצורה נאה היה בעצם ערימה של אנשים מגולפים; מאות על מאות של גופות ערימות, גברים, נשים, וילדים, כולם עם פנים מכוערים ומטופשים למדיי, מעוותים ודחוסים ביחד כדי לתמוך במשקלם של הקוסמים עטויי הגלימות.
"מוגלגים," לחשה הרמיוני, "במקומם הלגטימי. קדימה, בוא נזוז."
הם הצטרפו לזרם הקוסמים והמכשפות שנעו לעבר שערים מוזהבים בקצה האולם, מסתכלים סביב בגניבה ככל האפשר, אבל לא היה סימן לדמותה הקרפדית של דולורס אמברידג'.
הם חצו את השערים המוזהבים לעבר מסדרונות קטנים יותר, שם נוצרו תורות מול שנים עשר מחיצות מוזהבות והרבה מעליות.
הם בקושי הספיקו להכנס לאחת מהם כשקול קרא, "קאטרמול!"
הם הסתכלו סביב; בטנו של הארי התהפכה. אחד מאוכלי המוות שהיו עדים למותו של דמבלדור פסע לעברם. עובדי המשרד שלידם השתתקו, עיניהם מושפלות; הארי יכול היה להרגיש גלי פחד מסביבם.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
פניו הזועפים, האכזריים קימעה של האיש לא התאימו איכשהו לגלימותיו המפוארות, שהיו רקומים בהמון חוטי זהב. מישהו מההמון שמסביב למעליות קרא בחנפנות, "בוקר טוב, יקסלי!" יקסלי התעלם ממנו.
"ביקשתי מישהו מהתחזוקה הקסומה כדי למיין את המשרד שלי, קאטרמול, עדיין יורד שם גשם."
רון הסתכל סביב כאילו קיווה שמישהו אחר יתערב, אך אף אחד לא דיבר.
"גשם... במשרד שלך? זה – זה לא טוב, כן?"
רון שיחרר צחוק עצבני. עיניו של יקסלי התרחבו.
"אתה חושב שזה מצחיק, קאטרמול, נכון?"
שתי מכשפות חתכו מהתור למעליות וברחו בחיפזון.
"לא," אמר רון, "לא, בוודאי שלא –"
"אתה אכן מבין שאני בדרכי למטה כדי לחקור את אשתך, קאטרמול? למעשה, אני דיי מופתע שאתה לא למטה, מחזיק את ידה בזמן שהיא מחכה. כבר וויתרת עליה כשהבנת שהיא עסק באיש, נכון? מן הסתם זה חכם. תיהיה בטוח שתינשא לטהורת-דם בפעם הבאה."
הרמיוני שיחררה ציוץ קטן של חלחלה. יקסלי הסתכל לעברה. היא השתעלה חלושות והסתובבה.
"אני – אני –" גמגם רון.
"אבל אם האישה שלי הייתה מואשמת בלהיות בוצדמית," אמר יקסלי, "- זה לא שאישה שאי פעם נישאתי לה הייתה כזאת זוהמה – וראש המחלקה של אכיפת חוקי הקסם הייתה צריכה עבודה שתיעשה, זאת תיהיה לי זכות לעשות את העבודה הזו, קאטרמול. אתה מבין אותי?"
"כן," לחש רון.
"אז תדאג לזה, קאטרמול, ואם המשרד שלי לא יבש לגמרי בתוך שעה, מעמד דמה של אישתך יהיה אפילו בסימן שאלה גדול יותר מעכשיו."
המחיצה הזהובה שלפניהם נפתחה ברעש. עם הנהון וחיוך לא-נעים לעבר הארי, שללא ספק ציפה ממנו שיעריך את היחס הזה אל קאטרמול, יקסלי הלך לעבר מעלית אחרת.
הארי, רון והרמיוני נכנסו אל שלהם, אך אף אחד לא בא בעקבותיהם; זה היה כאילו הם נגועים.
המחיצות נסגרו בצלצול והמעלית החלה להתרומם.
"מה אני עומד לעשות?" רון שאל את שני האחרים לפתע; הוא נראה מוכה הלם. "אם אני לא אייבש את המשרד שלו, אשתי – כלומר, אשתו של קאטרמול –"
"אנחנו נבוא איתך, כדאי שנשאר ביחד –" החל לומר הארי, אך רון טלטל את ראשו בקדחתנות.
"זה לא שפוי, אין לנו הרבה זמן. אתם שניכם תמצאו את אמברידג', אני אלך ואשנה את מזג האוויר במשרדו של יקסלי – אבל איך אני מפסיק גשם?"
"תנסה 'פיניטה אינקאטאטם'," אמרה הרמיוני מייד, "זה אמור להפסיק את הגשם אם זה כישוף או קללה; אם זה משהו שהשתבש עם 'קסם האטמוספרי', שיהיה יותר קשה לתקן, אז כאמצעי זמני תנסה אימפרביוס כדי להגן על החפצים שלו –"
"תגידי את זה שוב, אבל הפעם לאט –" אמר רון, סורק את כיסיו נואשות לעט-נוצה, אך באותו הרגע המעלית רעדה ונעצרה. קול נשי אמר, "קומה ארבע, המחלקה לתקנות ופיקוח יצורי הקסם, כולל חיות, ישויות, מחלקת רוחות הרפאים, מחלקת התקשור עם הגובלינים, ולשכת ייעוץ המזיקים."
המחיצות נפתחו שוב, מכניסות פנימה צמד קוסמים ומספר מטוסי נייר בצבע סגול חיוור שרפרפו מסביב למנורה שבתקרת המעלית.
"בוקר טוב, אלברט," אמר איש בעל שפם דמוי שיח, מחייך לעבר הארי.
הוא הציץ לעבר רון והרמיוני כשהמעלית חרקה והחלה להתרומם שוב; הרמיוני לחשה עכשיו בקדחתנות הוראות לרון. הקוסם התכופף לעבר הארי, פוזל, ומלמל, "דירק קרסוול, אה? מהמחלקה לתקשורת עם הגובלינים? זה היה טוב, אלברט, אני דיי בטוח שאני אקבל את המשרה שלו עכשיו!" הוא קרץ.
הארי חייך חזרה, מקווה שחיוך יספיק. המעלית נעצרה; המחיצות נפתחו פעם נוספת.
"קומה שנייה, המחלקה לאכיפת חוקי הקסם, כולל המשרד לשימוש לרעה בקסם, מפקדת ההילאים, ושירותי ניהול הקסמהדרין," אמר הקול הנשי.
הארי ראה את הרמיוני נותנת לרון דחיפה קטנה והוא מיהר לצאת מהמעלית, נעקב על ידי קוסמים אחרים, משאיר את הארי והרמיוני לבדם. ברגע שהדלתות המוזהבת נסגרו הרמיוני אמרה, מהר מאוד, "האמת, הארי, אני חושבת שכדאי שאני אבוא איתו, אני לא חושבת שהוא יודע מה הוא עושה ואם הוא ייתפס כל העסק –"
"קומה ראשונה, משרד הקסמים וצוות התמיכה."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
המחיצות המוזהבות נפתחו והרמיוני התנשפה. ארבעה אנשים עמדו לפניהם, שניים מהם שקועים בשיחה; קוסם בעל שיער-ארוך שלבש גלימות מפוארות בזהב ובשחור, ומכשפה גוצה ודמוית-קרפדה שלבשה קשת קטיפה בשיערה הקצר שהצמידה לוח-כתיבה לחזה שלה.

©כל הזכויות שמורות©

הרשמה והסמכת ילידי מוגלגים

"מפלדה!" אמרה אמברידג', והסתכלה על הרמיוני.
"טרוורס שלח אותך נכון?"
"כ-כן" חרקה הרמיוני.
"יופי, את תהי בסדר גמור," אמברידג' דברה אל הקוסם בשחור וזהב.
"זהו השר הבעיה נפטרה, אם מפלדה יכולה לתעד את התחקור על קלף אנחנו נוכל להתחיל מיד"
היא נעצה מבט ברישומיה.
"היום יש עשר אנשים ואחת מהם היא אשתו של עובד משרד הקסמים. הא! אפילו כאן, בלב משרד הקסמים!"
היא צעדה למעלית מאחורי הרמיוני, כמו שני הקוסמים שהקשיבו לשיחה של אמברידג' עם השר.
"אנחנו נלך ישר למטה, מפלדה, את תמצאי כל מה שאת צריכה בחדר בית המשפט.
בוקר טוב,אלברט, אתה לא יוצא החוצה?"
"כן, בוודאי" אמר הארי בקולו העמוק של ראנקורן.
הארי צעד מחוץ למעלית. הסורגים הזהובים צלצלו בסגירה מאחוריהם.
מעיף מבט מאחורי כתפו, הארי ראה את פרצופה המבולבל של הרמיוני נעלם, קוסם גבוה משני צידיה, וקשת הקטיפה של אמברידג' בגובה הכתפיים שלה.
"מה מביא אותך לפה, ראנקורן?" שאל שר הקסמים החדש.
השיער השחור הארוך שלו והזקן שהיו מפוספסים בפסי כסף, והמצח הגדול והבולט שהצל על עינוי הנוצצות, גרם להארי לחשוב שהוא דומה לסרטן שמסתכל מאחורי סלע.
"אני צריך להחליף מילה עם," הארי היסס לחלקיק שנייה, "ארתור וויזלי. מישהו אמר שהוא למעלה בקומה ראשונה."
"אה," אמר פיוס ת'יקנס. "הוא נתפס כשהוא מתקשר עם אחד מה'לא רצויים'?"
"לא," אמר הארי, גרונו ייבש. "לא, שום דבר כזה".
"אה, טוב. זה רק עניין של זמן." אמר ת'יקנס. "אם אתה תשאל אותי, בוגדי הדם גרועים בדיוק כמו הבוצדמים. יום טוב, ראנקורן."
"יום טוב, השר."
הארי הסתכל על ת'יקנס מתקדם לעבר המסדרון.
ברגע שהשר נעלם מטווח ראייה, הארי הוציא את גלימת ההיעלמות מתוך הגלימה השחורה העבה שלו, זרק אותה על עצמו, ויצא לעבר המסדרון בכיוון הנגדי.
ראנקורן היה כל כך גבוה שהארי היה חייב להתכופף כדי לוודא שכפות רגליו הגדולות מוסתרות.
בהלה פעמה בתוך בטנו. כשהוא עבר דלת עץ בוהקת אחרי דלת עץ בוהקת, כל אחת נושאת תווית קטנה עם שמו של בעל המשרד ומקצועו, הכוח של משרד הקסמים, מורכבותו, אי חדירותו, נראה כופה את עצמו עליו כך שהתוכנית שבדקדנות תכנן עם רון והרמיוני במשך ארבעת השבועות האחרונים נראתה לפתע מגוחכת, ילדותית.
הם ריכזו את כל מאמציהם ותכנוניהם על איך להיכנס פנימה מבלי להתגלות: הם לא נתנו שנייה של מחשבה על מה הם יעשו אם הם יאלצו להיפרד.
עכשיו הרמיוני הייתה תקועה בהליך משפטי שיימשך לפחות כמה שעות.
רון נאבק לעשות קסם שהארי היה בטוח שמעבר ליכולותיו, וייתכן שחירותה של אישה תלויה על התוצאה.
והוא, הארי, שוטט בקומה האחרונה כשהוא ידע שקורבנו בדיוק ירד במעלית למטה.
הוא הפסיק ללכת, נשען על הקיר, וניסה להחליט מה לעשות.
השקט סגר עליו: כאן לא היה רעש או דיבורים או קול צעדים.

המסדרון המכוסה בשטיח סגול היה שקט כאילו כישוף מופליאטו הוטל באזור.
משרדה חייב להיות כאן למעלה, חשב הארי.
זה נראה מאוד לא סביר שאמברידג' תשמור את התכשיטים שלה במשרד, אבל מצד שני זה נראה טיפשי לא לחפש כדי להיות בטוח.
לכן הוא יצא למסדרון שוב, לא עובר ליד אף אחד מלבד קוסם זועף שמלמל הוראות לעט נוצה שצף ממולו, משרבט על קלף.
עכשיו, שם לב לשמות על הדלתות, הארי הסתובב בפינה. בחצי הדרך במסדרון הבא הופיע מרווח, שטח פתוח שהיו בו תריסר מכשפות וקוסמים ישובים בשורה ליד שולחנות קטנים,כמו שולחנות בית ספר,למרות שהיו יותר מצוחצחים ונקיות מהשולחנות המקושקשים.
הארי עצר כדי להסתכל עליהם, ההשפעה הייתה מהפנטת. הם כולם נפנפו וסובבו את השרביטים שלהם בהתאמה, ודפים מרובעים צבעוניים התעופפו לכל הכוונים כמו עפיפונים ורודים קטנים. אחרי כמה שניות, הארי הבין שיש קצב לתהליך, שהדפים כולם נשאו את אותה דוגמא: ואחרי עוד כמה שניות הוא הבין שמה שהוא ראה היה ייצור חוברות- הדפים המרובעים היו עמודים שאחרי שנאספו נעטפו, כושפו אל עבר ערימה מאחורי כל מכשפה או קוסם. הארי זחל קרוב יותר, למרות שהעובדים היו כל כך מרוכזים במה שהם עושים שהוא פקפק בכך שהם ישימו לב לקול העמום של צעדיו על השטיח, והוא החליק חוברת גמורה מהערימה מאחורי מכשפה צעירה. הוא בדק אותה מאחורי גלימת ההיעלמות. העטיפה הורודה הייתה מעוטרת בכותרת זהובה:

הבוצדמים
והסכנה שהם מהווים לאוכלוסיית
טהורי הדם השלווים

מתחת לכותרת הייתה תמונה של ורד אדום עם פרצוף באמצע עלי הכותרת, שחייך בטיפשות ונחנק על ידי עשב ירוק עם ניבים ומבט זועף. לא היו עוד שמות על החוברת, אבל שוב, הצלקת על גב כף ידו הימנית נראתה רוטטת כשהוא בחן אותה. ואז המכשפה הצעירה מאחוריו אישרה את חשדותיו כשאמרה, עדיין מנופפת ומסובבת את שרביטה,
"מישהו יודע אם המכשפה הזקנה תחקור בוצדמים כל היום?"
"תיזהרי," אמר הקוסם מאחוריה, מציץ מסביב בעצבנות: אחד מהעמודים שלו החליק ונפל לרצפה.
"מה, עכשיו יש לה אוזן קסומה כמו העין?"
המכשפה הציצה לעבר הדלת מהגוני המוברקת שניצבה מול החלל המלא במייצרי החוברות: הארי הסתכל גם, וזעם גאה בתוכו כמו נחש. איפה שהיה אמור להיות חור הצצה בדלת של מוגל, עין גדולה עם קשתית כחולה ומבריקה ננעצה בתוך העץ- עין שבצורה מדהימה הייתה מוכרת לכל אחד שהכיר את אלסטור מודי.
לחלקיק שנייה הארי שכח איפה הוא ומה הוא עושה שם: הוא אפילו שכח שהוא בלתי נראה. הוא פסע ישר לעבר הדלת כדי לבחון את העין. היא לא זזה: היא נעצה מבט בעיוורון למעלה, קפואה. הלוח מתחת לעין אמר:
דולורס אמברידג'
עוזרת בכירה לשר
מתחת לזה, לוח מבריק וחדש אמר:
ראש ההרשמה להסמכת ילידי-מוגלגים

הארי הסתכל אחורה לתריסר מייצרי החוברות: למרות שהם היו מרוכזים בעבודתם, הוא לא האמין שהם לא ישימו לב שדלת המשרד הריק-מאדם תיפתח לפניהם. לכן הוא הוציא מאחד הכיסים הפנימיים חפץ מוזר עם רגליים קטנות ומנפנפות וגופו היה קרן עם פקעות גומי.

מתכופף מתחת לגלימה, הארי שם את נפץ ההסחה על הרצפה. הנפץ רץ קדימה מיד היישר אל רגליהם של המכשפות והקוסמים מלפניו. כמה רגעים אחרי, שבשעתם הארי חיכה עם ידו על ידית הדלת, באה חבטה רמה וכמות גדולה של עשן שחור ומר התפוצץ מפינה. המכשפה הצעירה מקדימה צווחה: עמודים ורודים עפו לכל מקום כאשר היא ועמיתיה קפצו, מסתכלים מסביב למקור ההמולה. הארי פתח את הדלת , צעד לתוך משרדה של אמברידג', וסגר את הדלת מאחוריו.
הוא הרגיש כאילו הוא חזר אחורה בזמן. החדר היה בדיוק כמו משרדה של אמברידג' בהוגוורטס: וילונות תחרה, מפיות ופרחים יבשים כיסו כל שטח פנוי. הקירות קושטו באותם צלחות-קישוט צבעוניות, כל אחת מציגה חתלתול מדלג ומפזז בנחמדות חולנית. השולחן היה מכוסה באריג פרחוני.
מאחורי עינו של עין הזעם היה טלסקופ שאפשר לאמברידג' לרגל אחרי העובדים מהצד השני של הדלת. הארי הסתכל דרך זה וראה שכולם עדיין התעסקו סביב נפץ ההסחה.
הוא משך את הטלסקופ מחוץ לדלת, משאיר חור מאחורי זה, הוציא את העין הקסומה מתוך הדלת ושם אותה בכיסו. ואז הוא הסתובב להביט בחדר שוב, הרים את שרביטו ומלמל, "אציו קמיע." כפי שהוא ציפה, שום דבר לא קרה: אין ספק שאמברידג' ידעה הכול על קסמי ולחשי הגנה. הוא מיהר לאחורי שולחנה, והתחיל לפתוח את המגירות. הוא ראה עטי נוצה ומחברות סלוטייפ מכושף, גזירי נייר מכושפים שמלפפים עצמם כמו נחש ותוקפים בחזרה, קופסת תחרה שופעת קישוטים ומלאה בקשתות שיער וסיכות רזרביות, אבל לא היה סימן לקמיע.
מאחורי השולחן הייתה מגירה עם תיקיות: הארי הלך לחפש בה. כמו המגירה של פילץ' בהוגוורטס, בפנים התיקיות היו מלאות בתוויות, כל אחת נושאת שם. רק אחרי שהארי הגיע לתחתית המגירה הוא ראה משו שהסיח את דעתו מהחיפוש: תיקייתו של אדון וויזלי.
הוא הוציא אותה ופתח.

אתור וויזילי
מצב דם: טהור דם, עם נטיות פרו-מוגלגיות, דבר שאינו קביל.
ידוע בתור חבר במסדר עוף החול.

משפחה: אישה (טהורת דם), שבע ילדים, שניים צעירים בהוגוורטס. נ"ב: הבן הצעיר כרגע בבית, חולה בצורה רצינית, מפקח משרד הקסמים אישר.

מצב אבטחה: *נעקב*. כל התנועות בהשגחה. סבירות גבוהה שמבוקש מספר אחד (שהיה עם משפחת וויזלי קודם לכן) ייצור קשר.

"מבוקש מספר אחת", מלמל הארי בזמן שנשם עמוק והחזיר את התיקייה של אדון וויזלי וסגר את המגירה. הייתה לו דעה ברורה שהוא ידע מי זה היה ומספיק בטוח, בזמן שהוא קם והביט סביב המשרד אחר מקום מחבוא חדש, הוא ראה פוסטר של עצמו על הקיר, עם המילים "מבוקש מספר אחת" על חזהו. פתק ורוד קטן נדבק לזה עם תמונה של חתלתול בפינה. הארי צעד קדימה לקרוא את זה וראה שאמברידג' כתבה "יהיה מוענש".
זועם מתמיד, הוא המשיך לחפש בתחתיות האגרטלים והסלים עם הפרחים היבשים, אבל הוא לא היה מופתע שהקמע לא היה שם. הוא נתן במשרד עוד מבט אחד אחרון, וליבו קפץ מעט. דמבלדור הסתכל אליו ממראה קטנה ומלבנית, נתמך על מדף ספרים לצד השולחן.
הארי חצה את החדר בריצה וחטף את זה, ואז הוא הבין ברגע שהוא אחז את זה שזה בכלל לא היה מראה. דמבלדור חייך בכמיהה מחוץ לכריכה של ספר חלק.

הארי לא שם לב מיד לכותרת הירוקה והמסולסלת על פני כובעו- *החיים והשקרים של אלבוס דמבלדור*- או לכתובת הקטנה על חזהו: *מאת ריטה סקיטר, מחברת רב המכר 'ארמנדו דיפט: מומחה או מטומטם?'*
הארי פתח את הספר באקראי וראה תמונה על דף שלם של שני נערים, שניהם צוחקים בצורה מופרזת וזרועותיהם סביב כתפו של השני. דמבלדור, עכשיו עם שער ארוך עד מרפקו, גידל זקן פצפון וקלוש שהזכיר את זה שעל סנטרו של קרום שכל כך הרגיז את רון. לנער, ששאג בצחוק אילם לצד דמבלדור, הייתה הבעה פראית ועליזה. שערו הזהוב נפל בסלסול לכתפיו. הארי תהה אם זה היה דוג' הצעיר, אבל לפני שיכל לבדוק את הכותרת, דלת המשרד נפתחה. אם ת'יקנס לא היה מסתכל מעבר לכתפו ברגע שנכנס, להארי לא היה זמן לשים את גלימת ההיעלמות על עצמו. בזמן שזה קרה, הוא חשב שת'יקנס אולי הבחין בתזוזה, בגלל שלרגע הוא נעצר, מסתכל בסקרנות לעבר המקום שהארי נעלם. כנראה הוא החליט שמה שהוא ראה היה את דמבלדור מגרד באפו על פני הספר, שהארי החזיר בחופזה למדף. לבסוף ת'יקנס צעד לעבר השולחן והצביע בשרביטו על הנוצה שעמדה מוכנה בקופסת הדיו. היא קפצה החוצה והחלה לשרבט הודעה לאמברידג'. מאוד לאט, בקושי מעז לנשום, הארי יצא מהמשרד לחלל שבחוץ.
מייצרי החוברות עדיין התקהלו מסביב לשרידי נפץ ההסחה, שהמשיך לצפור בחולשה בזמן שהעלה עשן. הארי מיהר לעבר המסדרון בזמן שהמכשפה הצעירה אמרה, "ואני מתערבת שזה התגנב לפה ממחלקת ניסויי קסמים, הם כל כך רשלנים, זוכרים את שיקוי הברווז?" ממהר לעבר המעליות, הארי חשב על האפשרויות שלו.
זה לא סביר שהקמע נמצא פה במשרד הקסמים, ואין שום סיכוי לכשף את זה מאמברידג' בזמן שהיא יושבת בבית משפט מלא. עדיפותם הראשונה עכשיו היא לעזוב את משרד הקסמים לפני שהם יחשפו, ולנסות שוב בפעם אחרת. הדבר הראשון שצריך לעשות זה למצוא את רון, ואז הם יעבדו על דרך לחלץ את הרמיוני מאולם בית המשפט.
המעלית הייתה ריקה כשהיא הגיעה. הארי קפץ פנימה והכניס את גלימת ההיעלמות בזמן שהמעלית החלה לרדת. להקלתו הגדולה, כשהמעלית עצרה בקומה השנייה, רטוב ופרוע, רון נכנס. "ב-בוקר טוב." הוא גמגם להארי כשהמעלית יצאה שוב.
"רון, זה אני, הארי!"
"הארי! אלוהים אדירים! שכחתי איך אתה נראה- למה הרמיוני לא איתך?"
"היא הייתה חייבת לרדת למטה לאולם בית המשפט עם אמברידג', היא לא יכלה לסרב, ו..."
אבל לפני שהארי יכול היה לסיים המעלית עצרה שוב: הדלת נפתחה ומר וויזלי צעד פנימה, מדבר למכשפה קשישה ששיערה הבלונדיני היה משוך לאחור כך שהוא דמה לתל נמלים.
"....אני לגמרי מבין מה שאת אומרת, ווקנדה, אבל אני חושש שאיני יכול לחבור ל—"
אדון וויזלי השתתק: הוא שם לב להארי. זה היה מאוד מוזר לראות את אדון וויזלי מסתכל עליו עם כל כך הרבה שנאה בעיניים. דלתות המעלית נסגרו וארבעתם ירדו עוד פעם.
"או, שלום, רג'," אמר אדון וויזלי, מסתכל לעבר הגלימה המטפטפת של רון.
"אשתך לא בתחקיר היום? אה— מה קרה לך? למה אתה כל כך רטוב?"
"במשרדו של יקסלי יורד גשם," אמר רון. הוא הסתכל על כתפו של אדון וויזלי, והארי היה בטוח שהוא פחד שאביו יזהה אותו אם עיניהם יפגשו.
"לא יכולתי לעצור את זה, אז הם שלחו אותי להביא את ברני—פילסוורד, אני חושב שהם אמרו—"
"כן, בהרבה משרדים יורד גשם לאחרונה," אמר אדון וויזלי. "ניסית **מטרולוג'ינקס ריקנסטו?** זה עבד בשביל בליצ'לי"
" **מטרולוג'ינקס ריקנסטו?"** לחש רון. "לא, לא ניסיתי. תודה, אב—אני מתכוון, תודה, ארתור."
דלתות המעלית נפתחו: המכשפה עם השיער דמוי תל-הנמלים עזבה, ורון זינק אחריה. הארי ניסה לעקוב אחריו, ומצא את הנתיב חסום כאשר פרסי וויזלי נכנס למעלית, אפו קבור בכמה

עמודים שהוא קרא. רק אחרי שהדלת נטרקה שוב פרסי הבין שהוא במעלית עם אביו. הוא הציץ, ראה את אדון וויזלי, ומיד הפך לאדום, ועזב את המעלית בשנייה שהיא נפתחה שוב. שוב פעם הארי ניסה לצאת החוצה, אבל הפעם מצא את דרכו חסומה על ידי זרועו של אדון וויזלי.
"שניה אחת, ראנקורן."
דלתות המעלית נסגרו ובזמן שהם ירדו עוד קומה, אדון וויזלי אמר, "שמעתי שהיה לך מידע על דירק כריסוול." להארי היה הרושם שכעסו של אדון וויזלי היה ללא ספק בגלל ההיתקלות בפרסי. הוא החליט שאפשרותו הטובה ביותר היא להתנהג בטיפשות.
"סליחה?" הוא אמר
"אל תעמיד פנים, ראנקורן," אמר אדון וויזלי, רותח. "אתה לכדת את הקוסם שזייף את עץ המשפחה שלו, נכון?"
"אני—אז מה אם כן?" אמר הארי.
"אז דירק כריסוול הוא פי עשר קוסם ממך," אמר אדון וויזלי בשקט, כשהמעלית ירדה יותר למטה.
"ואם הוא ישרוד את אזקאבאן, אתה תהיה חייב לענות לו, לא להזכיר את אשתו, בניו, וחבריו—"
"ארתור," הארי קטע אותו. "אתה יודע שעוקבים אחריך, נכון?"
"זה איום, ראנקורן?" אמר אדון וויזלי בקול רם.
"לא," אמר הארי. "זאת עובדה! הם משגיחים על כל תנועה שלך—"
דלתות המעלית נפתחו. הם הגיעו לפרוזדור.
אדון וויזלי נתן להארי מבט נוקב ויצא מהמעלית. הארי עמד שם, רועד.
הוא הצטער שהוא לא התחזה למישהו אחר במקום ראנקורן... דלתות המעלית נטרקו.
הארי הוציא את גלימת ההיעלמות ושם על עצמו בחזרה. הוא ינסה לחלץ את הרמיוני בעצמו בזמן שרון מתמודד עם המשרד הגשום. אחרי שהדלתות נפתחו, הוא יצא אל תוך פרוזדור מאבן מואר בלפידים, בהחלט שונה מהפאנלים מעץ והמסדרונות המכוסים בשטיחים שלמעלה. כשהמעלית נקשה ויצאה שוב, הארי רעד מעט, מסתכל לעבר הדלת השחורה במרחק שציינה את הכניסה למחלקת המסתורין.
הוא יצא לדרך, הדלת השחורה לא הייתה היעד שלו, אלא הכניסה שהוא זכר בצד שמאל, שנפתחה על גרם המדרגות למטה לאולמות בית המשפט. מוחו נאבק באפשרויות בזמן שהוא התגנב: עדיין היו לו כמה נפצי הסחה, אבל אולי זה יהיה עדיף פשוט לדפוק על דלת בית המשפט, להיכנס כראנקורן, ולבקש מילה מהירה עם מפלדה? כמובן, הוא לא ידע עם ראנקורן היה מספיק חשוב כדי שזה יצליח, ואפילו אם הוא יצליח, זה שהרמיוני לא תחזור כנראה יגרום לחיפוש אחריה לפני שהם יוכלו לעזוב את משרד הקסמים...
אבוד במחשבות, לקח לו זמן לשים לב לקור הלא טבעי שזחל לעברו, כאילו הוא נכנס לערפל.
נעשה קר יותר ויותר עם כל צעד שהוא עשה: קור שהגיע למטה לתוך גרונו וקרע את ריאותיו. ואז הוא הרגיש את ההרגשה הנוראה של ייאוש, של חוסר שמחה, ממלאת אותו, מתפשטת בתוכו...
סוהרסנים, הוא חשב.
כשהוא הגיע לסוף המדרגות והסתובב לימינו הוא ראה סצנה נוראית. הפרוזדור השחור שמחוץ לאולם בית המשפט היה מלא בדמויות גבוהות בברדסים שחורים, פניהם לגמרי מוסתרים, נשימתם המרשרשת הייתה הדבר היחיד שנשמע במקום. ילידי-המוגלגים המאובנים שהובאו לתחקור ישבו צפופים ורועדים בספסלים קשים מעץ.
רובם החביאו את פניהם בידיהם, אולי מצורך טבעי לנסות להגן על עצמם מפיותיהם התאוותנים של הסוהרסנים. את כמה מהם ליוו משפחתם, אחרים ישבו לבד. הסוהרסנים

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

ריחפו למעלה ולמטה לפניהם, והקור, וחוסר התקווה והייאוש מהמקום טבעו עצמם בהארי כמו קללה...
תילחם בזה, הוא אמר לעצמו, אבל הוא ידע שהוא לא יכול ליצור פטרונוס כאן מבלי לחשוף את עצמו מיד. לכן הוא צעד קדימה בשקט ככל שהוא יכול, ועם כל צעד שהוא לקח נראה היה שחוסר תחושה משתלטת על מוחו, אבל הוא הכריח את עצמו לחשוב על הרמיוני ורון, שנזקקו לו. לצעוד לעבר הדמויות המתנשאות היה דבר מבעית: הפרצופים חסרי העיניים שהסתתרו מתחת לברדסים הסתובבו כשהוא עבר, והוא היה בטוח שהם הרגישו אותו, כנראה הרגישו נוכחות של בן אנוש שעדיין יש בו קצת תקווה, קצת עליזות...
ואז, פתאום בתוך השקט המקפיא, אחד מדלתות הצינוק במסדרון משמאל נפתחה וצרחה הגיעה מבפנים.
"לא, לא, אני חצי דם, אני חצי דם, אני אומר לך! אבי היה קוסם, הוא *היה*, חפש אותו, ארקי אלדרטון, הוא ידוע בתור מעצב מטאטאים, חפש אותו, אני אומר לך— תוריד את הידיים שלך ממני, תוריד את הידיים שלך—"
"זאת האזהרה האחרונה שלך," אמרה אבמרידג' בקולה הרך, מוגבר באופן-פלאי כך שקולה נשמע בברור מעל צרחותיו המיואשות של הגבר. "אם אתה תיאבק, אתה תפגוש מקרוב מאוד את פיותיהם של הסוהרסנים."
צרחותיו של הגבר נדמו, אבל התייפחויות יבשות הגיעו מעבר למסדרון.
"קח אותו" אמרה אמברידג'.
שני סוהרסנים הופיעו בפרוזדור אולם בית המשפט, ידיהם המרקיבות תופסות בכתפיו של הקוסם שנראה כעומד להתעלף.
הם החליקו איתו לאורך המסדרון, והחשיכה שהם גררו מאחוריהם בלעה אותו.
"הבא בתור—מרי קאטרמול," קראה אמברידג'.
אישה קטנה נעמדה: היא רעדה מכף רגל ועד ראש.
שיערה השחור היה אסוף אחורה בגומייה והיא לבשה גלימה ארוכה ופשוטה. פניה היו חיוורות. כשהיא עברה את הסוהרסנים, הארי יכול היה לראות את החלחלה שעברה בה.
הוא עשה את זה באופן טבעי, בלי שום מחשבה, בגלל שהוא שנא לראות אותה צועדת לבד לתוך הצינוק: כשהדלת התחילה להתנדנד בסגירה, הוא התגנב לבית המשפט מאחוריה.
זה לא היה אותו אולם שבו פעם הוא תוחקר על שימוש לרעה בקסמים. אולם זה היה קטן בהרבה, למרות שהתקרה הייתה כמעט באותו גובה: זה נתן תחושה שאתה תקוע בתוך באר עמוקה.
כאן בפנים היו יותר סוהרסנים; משליכים אווירה קפואה על פני האזור: הם עמדו זקופים וחסרי פנים בפינות הרחוקות ביותר מהבמה הגבוהה.
כאן, מאחורי המערה, ישבה אמברידג', עם יקסלי מצידה האחד, והרמיוני, חיוורת כמו גברת קאטרמול מצידה השני. למרגלות הבמה, חתול ארוך שיער, זוהר באור כסוף, שוטט למעלה ולמטה בלי הפסקה, והארי הבין שזה היה הפטרונוס שלהם נגד הייאוש שנבע מהסוהרסנים: שהיה רק על הנאשם להרגיש ולא על המאשים.
"שבי," אמרה אמברידג' בקולה הרך.
גברת קאטרמול מעדה בדרך לכיסא היחיד באמצע הרצפה מתחת לבמה המוגבהת.
בשנייה שהיא התיישבה, שרשראות נקשו מחוץ לזרועות הכיסא וקשרו אותה.
"האם את מרי אליזבת קאטרמול?" שאלה אמברידג'.
גברת קאטרמול נתנה הנהון אחד רועד.
"נשואה לרג'ינלד קאטרמול ממחלקת התחזוקה הקסומה?"
גברת קאטרמול פרצה בדמעות.
"אני לא יודעת איפה הוא, הוא היה אמור לפגוש אותי פה!"
אמברידג' התעלמה ממנה.
"אמא למייסי, אלי, ואלפרד קאטרמול?"

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

גברת קאטרמול התייפחה חזק יותר מתמיד.
"הם מבוהלים, הם חושבים שאני עלולה לא לחזור הביתה—"
"תחסכי ממנו," ירק יקסלי. "אין לנו טיפת אהדה לילדים של בוצדמים."
יפחותיה של גברת קאטרמול הסוו את צעדיו של הארי כאשר הוא פילח את דרכו בזהירות לעבר המדרגות שהובילו לבמה המוגבהת. בשנייה שהוא עבר את המקום שבו הפטרונוס-חתול שוטט הוא הרגיש את השינוי בטמפרטורה: היה חמים ונוח פה. הוא היה בטוח שהפטרונוס שייך לאמברידג', והוא זהר בעוצמה בגלל שהיא הייתה כל כך מאושרת פה, מבצעת את החוקים המעוותים שהיא עזרה לכתוב. לאט ובזהירות הוא פילח את דרכו לעבר הבמה מאחורי אמברידג', יקסלי והרמיוני, והתיישב מאחור.
הוא היה מודאג שהוא יגרום להרמיוני לקפוץ. הוא חשב להטיל לחש מופליאטו על אמברידג' ויקסלי. אבל אפילו אם הוא ימלמל את המילה זה יבהיל אותה. פתאום אמברידג' הרימה את קולה לעבר גברת קאטרמול, והארי קפץ על ההזדמנות.
"אני מאחורייך," הוא לחש באוזנה של הרמיוני.
כפי שהוא ציפה, היא קפצה כל כך בבהלה שהיא כמעט הפכה את בקבוק הדיו שאיתו היא הייתה אמורה לרשום את הראיון, אבל אמברידג' ויקסלי התרכזו בגברת קאטרמול, והם לא שמו לב.
"השרביט שלך נלקח ממך כשהגעת למשרד הקסמים היום, גברת קאטרמול," אמברידג' אמרה. "עשרים-ואחת סנטימטר, עץ דובדבן, וליבה משערת חד קרן. האם את מזהה את התיאור הזה?"
גברת קאטרמול הינהנה, וניגבה את עיניה בשרוולים.
"האם את יכולה בבקשה לומר לי מאיזה מכשפה או קוסם לקחת את השרביט?"
"ל-לקחתי?" ייבבה גברת קאטרמול. "אני לא ל-לקחתי את זה מאף אחד. אני ק-קניתי את זה כשהייתי בת 11. זה—זה—זה בחר ב!"
היא בכתה חזק יותר מתמיד.
אמברידג' צחקה צחוק רך וילדותי שגרם להארי לרצות להרביץ לה. היא נשענה קדימה לעבר המחסום, הדרך הטובה ביותר להתבונן בקורבן שלה, ומשהו זהוב נע קדימה איתה, והתנדנד באויר: הקמע.
הרמיוני ראתה את זה: היא הוציאה ציוץ קטן, אבל אמברידג' ויקסלי, עדיין מרוכזים על הקורבן שלהם, היו חירשים לכל דבר אחר.
"לא," אמרה אמברידג'. "לא, אני לא חושבת, גברת קאטרמול. שרביטים בוחרים רק מכשפות וקוסמים. את לא מכשפה. יש לי את התשובות שלך לשאלון שנשלח לך פה— מפלדה, תעבירי לי אותם."
אמברידג' הוציאה יד קטנה: היא נראתה כל כך כמו צפרדע בשנייה הזאת שהארי היה מאוד מופתע כשלא ראה קרום בין האצבעות שלה. ידה של הרמיוני רעדה בהלם. היא גישששה בערימה של מסמכים על כיסא מאחוריה, לבסוף היא משכה צרור קלפים עם שמה של גברת קאטרמול עליהם.
"זה—זה יפה, דולורס," היא אמרה, מצביעה על התליון שהתנדנד בתוך הקפל המקומט בחולצתה של אמברידג'.
"מה?" זעפה אמברידג', מציצה למטה. "אה כן— נכס משפחתי ישן," היא אמרה, וטפחה על התליון ששכב על חיקה הגדול. "ה-ס' מייצגת 'סילווין'... אני קרובה לסילווינים.... למעשה, יש כמה משפחות טהורי דם שאליהם אני לא קרובה...חבל," היא המשיכה בקול חזק יותר, מכה מעט על השאלון של גברת קאטרמול, "שאותו הדבר לא יכול להיאמר לגבייך. חה, מקצוע הורייך: ירקנים" יקסלי צחק בלעג. מתחתיו, החתול הרך והכסוף שוטט למעלה ולמטה, והסוהרסנים עמדו, מחכים בפינות.
זה היה שיקרה של אמברידג' שהביא את נחשולי הדם לתוך מוחו של הארי וסירק את חוש הזהירות שלו— שהתליון שהיא לקחה כשוחד מפושע קטן שימש לחיזוק היותה טהורת דם.

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

הוא הושיט את שרביטו, אפילו לא מודאג להישאר מוסתר מתחת לגלימת ההיעלמות, ואמר, "שתק!"
הייתה התפרצות של אור אדום: אמברידג' התמוטטה ומצחה פגע בקצה המעקה: דפיה של גברת קאטרמול החליקו ונפלו על הרצפה, ומתחת החתול הכסוף ששוטט נעלם. אויר קר כקירח פגע בהם כמו רוח לא צפויה: יקסלי, מבולבל, הסתכל מסביב למקור התקיפה וראה את ידו המנותקת-מגוף של הארי ואת שרביטו מצביע עליו. הוא ניסה למשוך את שרביטו, אבל מאוחר מדי: "שתק!"
יקסלי החליק ושכב מכורבל על הרצפה.
"הארי!"
"הרמיוני, אם חשבת שאני עומד לשבת פה ולתת לה להעמיד פנים—"
"הארי, גברת קאטרמול!"
הארי הסתובב, משליך את גלימת ההיעלמות: למטה, הסוהרסנים זזו מחוץ לפינות שלהם: הם ריחפו לעבר האישה הקשורה לכיסא: בין אם בגלל שהפטרונוס נעלם או בגלל שהם הרגישו שהיוצר שלו כבר לא בשליטה, נראה היה שהם כבר לא התאפקו.
גברת קאטרמול הוציאה צרחת פחד נוראית כאשר יד מטונפת ורקובה תפסה את סנטרה ודחפה את פניה אחורה.
"אקספקטו פטרונום!"
האייל הכסוף המריא מקצה השרביט של הארי וניתר לעבר הסוהרסנים, שנסוגו לאחור ונעלמו אל הצללים השחורים. אורו של האייל, יותר חזק ויותר מחמם מהגנתו של החתול, מילא את כל הצינוק בזמן שהוא דהר סביב האולם.
"קחי את ההורוקרוקס," הארי אמר להרמיוני.
הוא רץ בחזרה למטה, דוחף את גלימת ההיעלמות לתיק, ופנה לגברת קאטרמול.
"אתה?" היא לחשה, מביטה בפניו. "אבל— אבל רג' אמר שאתה זה ששלח את שמי לתחקור!"
"באמת?" מילמל הארי, מנסה לשחרר את השרשראות שקשרו את זרועותיה.
"ובכן, התחרטתי. **דיפינדו**!" שום דבר לא קרה.
"הרמיוני, איך אני נפטר מהשרשראות האלה?"
"חכה, אני מנסה משהו כאן למעלה—"
"הרמיוני, אנחנו מוקפים בסוהרסנים!"
"אני יודעת, הארי, אבל אם היא תתעורר וקמע יעלם— אני צריכה לשכפל את זה—**גימינייו**! הינה...זה יעבוד עליה..."
הרמיוני הגיעה בריצה.
"בוא נראה...**רילשיו**!"
השרשראות נקשו ונסוגו לזרועות הכיסא. גברת קאטרמול נראתה מפוחדת יותר מתמיד.
"אני לא מבינה," היא לחשה.
"את הולכת לעזוב את המקום איתנו," אמר הארי, מרים אותה על רגליה.
"לכי הביתה, קחי את הילדים שלך, ותסתלקי, תצאי מהמדינה אם את יכולה. תסתירי את עצמך ותברחי. את ראית איך זה, כאן את לא תקבלי משפט הוגן."
"הארי," אמרה הרמיוני, "איך אנחנו עומדים לצאת מפה עם כל הסוהרסנים שבחוץ?"
"פטרונוסים," אמר הארי מצביע בשרביטו על שלו: האייל האט והלך, עדיין זוהר בעוצה, לעבר הדלת. "כמה שנוכל לאסוף, תעשי את שלך, הרמיוני."
"אקספק—אקספקטו פטרונום," אמרה הרמיוני. שום דבר לא קרה.
"זה הלחש היחיד שאי פעם היו לה בעיות איתו," הארי אמר לגברת קאטרמול המבולבלת.
"קצת חוסר מזל, באמת... קדימה הרמיוני...."
כלב ים כסוף פרץ מקצה שרביטה של הרמיוני ושחה באוויר בחינניות לעבר האייל.

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"קדימה" אמר הארי, והוא הוביל את הרמיוני וגברת קאטרמול לדלת. כשהפטרונוס דהר מחוץ לצינוק היו קריאות תדהמה מאנשים שחיכו בחוץ. הארי הסתכל מסביב: הסוהרסנים נסוגו אחורה מכל צדדיהם, נעלמים בחשכה, מתפזרים לפני הדמויות הכסופות. "הוחלט שכולכם צריכים ללכת הביתה ולהתחבא עם משפחותיכם," הארי אמר לילידי-המוגלגים שחיכו, שהסתנוורו מאורם של הפטרונוסים ועדיין היו מפוחדים קמעה.
"צאו מהארץ אם אתם יכולים. רק תצאו ממשרד הקסמים. זה ה—אה—המדיניות החדשה של המשרד. עכשיו, אם רק תעקבו אחרי הפטרונוסים, אתם תוכלו לעזוב את האטריום."
הם הצליחו לעלות במדרגות האבן מבלי להתעכב, אבל כשהם הגיעו למעלית הארי החל לחשוש. איך הם יצליחו להגיע לפרוזדור הראשי עם אייל כסוף, כלב ים לצידו, ועשרים או יותר אנשים, חצי מהם מואשים כילידי-מוגלגים, הוא לא יכול היה לא להרגיש שהם ימשכו תשומת לב מיותרת. הוא רק הגיע למסקנה הבלתי רצויה הזאת כשפתאום המעלית שקשקה ונעצרה מולם.
"רג'!" צרחה גברת קאטרמול, והיא זרקה עצמה אל זרועותיו של רון.
"ראנקורן שחרר אותי, הוא תקף את אמברידג' ויקסלי, ואמר לכולנו לעזוב את המדינה, אני חושבת שעדיף שנעשה זאת, רג', אני באמת חושבת, בוא נמהר ונביא את הילדים ו—למה אתה כל כך רטוב?"
"מים," מלמל רון, משחרר את עצמו. "הארי, הם יודעים שיש פורצים בתוך משרד הקסמים, משהו לגבי חור בדלת המשרד של אמברידג', אני מעריך שיש לנו חמש דקות אם זה—"
הפטרונוס של הרמיוני נעלם בקול ניפוץ כאשר היא הסתובבה להארי עם פרצוף מוכה אימה.
"הארי, אם אנחנו נילכד כאן—!"
"אנחנו לא אם נזוז מהר," אמר הארי. הוא הסתכל על הקבוצה השקטה מאחוריהם. כולם נעצו בו מבטים.
"למי יש שרביט?"
בערך חצי מהם הרימו את ידיהם.
"טוב, אלו מכם שאין להם שרביט צריכים להידבק לאחד שיש לו. אנחנו צריכים להיות מהירים לפני שיעצרו אותנו. קדימה."
הם נדחסו לתוך המעלית. הפטרונוס של הארי עמד זקוף לפני הסורגים הזהובים בזמן שהם נסגרו והמעלית החלה לעלות.
"קומה שמינית," אמר הקול הנשי הנעים. "רחבת הכניסה."
הארי ידע מיד שהם בצרות. הרחבה הייתה מלאה באנשים שנעו מאח לאח ואטמו אותם.
"הארי!" צייצה הרמיוני. "מה אנחנו הולכים ל—?"
"עצור!" הרעים הארי, וקולו העוצמתי של ראנקורן הדהד ברחבה: הקוסמים שאטמו את האחים קפאו. "עקבו אחרי," הוא לחש לקבוצת ילידי-המוגלגים המבועתים, שהצטופפו קדימה, מובלים על ידי רון והרמיוני.
"מה קורה, אלברט?" אמר אותו קוסם הקירח שיצא מחוץ לאח אחרי הארי מוקדם יותר. הוא נראה עצבני. "האנשים האלה צריכים לעזוב לפני שאתה אוטם את היציאות." אמר הארי בקול המסכותי שלו.
קבוצת הקוסמים שמלפניו הסתכלה אחד על השני.
"נאמר לנו לאטום את היציאות ולא לתת לאף אחד—"
"*האם אתה סותר אותי*?" הארי געש. " האם אתה רוצה שאני אבחן את עץ המשפחה שלך, כמו שעשיתי לדירק קריסוויל?"
"מצטער!" התנשף הקוסם המקריח, והתרחק. "לא התכוונתי לשום דבר, אלברט, אבל חשבתי...חשבתי שהם היו בפנים לתחקור ו..."
"דמם טהור," אמר הארי, וקולו העמוק הגיע בצורה מרשימה לעבר האולם. "טהור בדיוק כמו שלך, אני מאמין. אחריכם," הוא רעם לעבר ילידי-המוגלגים, שרצו קדימה לעבר האחים

והתחילו להיעלם בזוגות. עובדי משרד הקסמים עמדו מאחור, כמה מהם נראו מבולבלים, אחרים מפוחדים וכעוסים. ואז:
"מרי!"
גברת קאטרמול הסתכלה מעבר לכתפה. רג' קאטרמול האמיתי, כבר לא מקיא אבל חיוור וחלוש, בדיוק הגיע בריצה מחוץ למעלית.
"ר-רג'?"
היא הסתובבה והסתכלה על רון, שגידף בקול.
הקוסם הקירח פער את פיו, ראשו מסתובב בצורה מגוחכת מרג' קאטרמול אחד לרג' קאטרמול השני.
"היי—מה קורה פה? מה זה?"
"תאטמו את היציאות! תאטמו אותם!!"
יקסלי התפרץ מתוך מעלית אחרת ורץ לעבר הקבוצה לצד האחים, שלתוכם כל ילידי המוגלגים חוץ מגברת קאטרמול נעלמו. כאשר הקוסם המקריח הרים את שרביטו, הארי הרים אגרוף עצום והכה בו, משליך אותו באוויר.
"הוא עזר לילידי-המוגלגים לברוח, יקסלי!" הארי צעק.
עמיתיו של הקוסם המקריח הקימו מהומה, שהיוותה כיסוי מושלם בזמן שרון משך את גברת קאטרמול, הכניס אותה לאח שעדיין הייתה פתוחה, והם נעלמו. מבולבל, יקסלי הסתכל מהארי לקוסם המוכה, בזמן שרג' קאטרמול האמיתי צרח, "אשתי! מי זה היה עם אשתי? מה קורה פה?"
הארי ראה את ראשו של יקסלי מסתובב, שמץ של הבנה עולה בפרצופו האכזרי.
"קדימה!" הארי צעק להרמיוני: הוא תפס בידה והם קפצו לתוך האח ביחד בזמן שקללתו של יקסלי עברה מעבר לראשו של הארי. הם הסתחררו לכמה שניות לפני שנחתו לתוך תא שירותים. הארי פתח בחוזקה את הדלתות: רון עמד שם לצד הכיור, עדיין נאבק בגברת קאטרמול.
"רג', אני לא מבינה—"
"תשחררי, אני לא בעלך, את חייבת ללכת הביתה!" היה רעש בתא מאחוריהם, הארי הסתכל מסביב: יקסלי בדיוק הופיע.
"בוא נזוז!" הארי צעק. הוא תפס את הרמיוני בידה ואת רון בזרועו והסתובב במקום.
חשיכה בלעה אותם, ביחד עם התחושה של דחיסה, אבל משהו היה לא בסדר.... ידה של הרמיוני נראה כהחליקה מאחיזתו...
הוא תהה אם הוא הולך להיחנק: הוא לא יכול היה לנשום או לראות והדבר המוצק היחיד בעולם היה זרועו של רון ואצבעותיה של הרמיוני, שלאט לאט החליקו...
ואז הוא ראה את דלת גרימולד מספר 12, עם מקש הדלת המעוצב כנחש, אבל לפני שהוא יכול היה אפילו לנשום, הייתה צריחה והבזק של אור סגול: ידה של הרמיוני לפתע תפסה במידה מגונה את ידו והכול נהייה חשוך שוב.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 14

הגנב

הארי פקח את עיניו והיה מסוחרר מצבעי הזהב והירוק; לא היה לו שום מושג מה קרה, הוא רק ידע שהוא שכב על מה שנראה כמצע של עלים וזמורות.
תוך כדי מאבק להכניס אוויר לריאותיו, עם הרגשה שהם שוטחו, הוא מצמץ והבין שמה שזוהר ובוהק זה אור השמש הבוקעת דרך כיפת העלים הרחק מעליו. לפתע חפץ כלשהוא התפתל קרוב לפרצופו. הוא דחף את עצמו בעזרת ידיו ורגליו, מוכן להתמודדות עם יצור קטן ופראי, אבל אז הבחין שהחפץ היה רגלו של רון. הוא הסתכל מסביב וראה את הרמיוני שוכבת על קרקעית היער, ככל הנראה לבד.
המחשבה הראשונה של הארי הייתה על היער האסור, ולרגע, למרות שהוא ידע שהוא כמה מסוכן וטיפשי זה יהיה בשבילם להופיע באדמות הוגוורטס, ליבו עלץ למחשבה על התגנבות דרך העצים לבקתתו של האגריד. מכל מקום, במספר הרגעים שלקח לרון להוציא אנחה קלה ולהארי לזחול אליו, הוא הבין שזה לא היה היער האסור; העצים נראו צעירים יותר, הם היו במרחב גדול אחד מהשני, והקרקע הייתה נקייה יותר.
הוא פגש את הרמיוני, שגם זחלה על ארבע, ליד ראשו של רון. ברגע שבו עיניו נחו על רון, כל דאגה אחרת פרחה מראשו, משום שכל הצד השמאלי של רון היה ספוג בדם, ופניו בלטו, אפורות – לבנות, כנגד הקרקע מלאת העלים. השפעתו של שיקוי הפולימיצי החלה לפוג: רון היה באמצע הדרך בין קאטרמול לבינו במראה, שיערו הופך אדום יותר ואדום יותר ופניו נוקזו מקצת הצבע שנשאר בהם.
"מה קרה לו?"
"גוזרר," אמרה הרמיוני, אצבעותיה כבר מתעסקות בשרוולו של רון, היכן שהדם היה הכי ספוג וכהה.
הארי צפה, מבועת, כשהיא קרעה את חולצתו של רון. הוא תמיד חשב על התגזררות כמשהו משעשע, אבל זה . . . קיבתו התהפכה בקרבו כשהרמיוני הפשיטה את זרועו של רון, ששם חתיכה גדולה של בשר הייתה חסרה, ונראה כאילו הוסרה בסכין.
"הארי, במהירות, בתיק שלי, יש בקבוק קטן שעל התווית רשום 'תמצית דיטאני' – "
"תיק – נכון – "
הארי מיהר אל המקום שבוא הרמיוני נחתה, תופס את התיק הקטן והמקושט, ודחף את ידו לתוכו. בבת אחת, הוא החל לזהות חפץ אחר חפץ לפי מגעו: הוא הרגיש כריכות עור של ספרים, שרוולים צמריריים של סוודרים, עקבים של נעליים –
"*מהר!*"
הוא תפס את שרביטו מהקרקע וכיוון אותו לתוך התיק הקסום.
"*אציו דיטאני!*"
בקבוק קטן וחום התעופף החוצה; הוא תפס אותו ומיהר חזרה אל הרמיוני ורון, שעיניו כעת היו חצי סגורות, פס קטן ולבן היה הדבר היחיד שנראה מבין עפעפיו.
"הוא התעלף," אמרה הרמיוני, שגם נראתה יחסית חיוורת; היא כבר לא נראתה כמו מאפלדה, למרות ששערה עדיין היה אפור במקומות מסויימים. "תפתח את זה בשבילי, הארי, הידיים שלי רועדות."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הארי הסיר את הפקק מהבקבוק הקטן, והרמיוני לקחה את זה ויצקה שלושה טיפות מהשיקוי לתוך הפצע המדמם. עשן ירקרק עלה מהמקום ונעלם, והארי ראה שהדימום נעצר. הפצע כעת נראה בן כמה ימים; ועור חדש הופיע מעל מה שהיה בשר חשוף.
"וואו," אמר הארי.
"זה הדבר היחיד שאני מרגישה בטוחה לעשות," אמרה הרמיוני ברעד. "יש כמה כישופים שאמורים להחזיר אותו למצב הנורמלי, אבל אני לא אעז לעשות אותם כי אולי אני אטעה ואגרום יותר נזק. . . . "הוא כבר איבד כל כך הרבה דם. . . ."
"איך הוא נפגע, אני מתכוון" – הארי טלטל את ראשו, מנסה לרוקן אותו, כדי למצוא היגיון בכל מה שבדיוק קרה – "למה אנחנו כאן? חשבתי שאנחנו חוזרים לכיכר גרימוולד?"
הרמיוני לקחה נשימה עמוקה. היא נראתה על סף דמעות.
"הארי, אני לא חושב שנוכל לחזור לשם."
"למה את - ?"
"כשהופרדנו, ילקסי תפס אותי ולא הצלחתי להיפתר ממנו, הוא היה חזק מדי, והוא עדיין החזיק בי כשהגענו לכיכר גרימוולד, ואז – ובכן, אני חושב שהוא בטוח ראה את הדלת, הוא חשב שעצרנו שם, אז הוא הרפה את אחיזתו והצלחתי להתנער ממנו והבאתי אותנו לכאן במקום!"
"אבל, היכן הוא? חכי שנייה. . . .את לא מתכוונת שהוא בכיכר גרימוולד? הוא יכול להיכנס?
עיניה נצצו מדמעות כשהיא הנהנה בראשה.
"הארי, אני חושב שהוא יכול. אני – אני גרמתי לו לעזוב אותי עם קללת נסיגה, אבל אני כבר הכנסתי אותו לתוך המרחב של לחש הפידליוס. מאז שדמבלדור מת, אנחנו שומרי-סוד, אז אני הראיתי לו את הסוד, לא?"
לא הייתה העמדת פנים; הארי היה בטוח שהיא צודקת. זאת הייתה מכה רצינית. אם ילקסי היה יכול להיכנס לבית, לא הייתה שום דרך שהם יכלו לחזור. אפילו כעת, הוא היה יכול להביא אוכלי מוות לשם באמצעות התעתקות. למרות שהבית היה אפל ומדכא, זה היה המקלט היחיד שלהם; וכעת, שגם קריצ'ר היה הרבה יותר שמח וחברותי, זה היה סוג של בית. עם צביטת כאב של חרטה שלא הייתה קשורה כלל לאוכל, הארי דמיין את גמדון הבית מעסיק את עצמו בהכנת פשטידת סטייק וכליות שהארי, רון והרמיוני לעולם לא יאכלו.
"הארי, אני מצטערת, אני כל-כך מצטערת!"
"אל תהיי טיפשה, זו לא אשמתך! אם בכלל, זו הייתה אשמתי. . . ."
הארי שם את ידו בכיסו והוציא את עינו של עין-הזעם. הרמיוני נרתעה, נראית מבועתת.
"אמברידג' תקעה את זה על הדלת של משרדה, כדי לרגל על אנשים. לא יכולתי להשאיר את זה שם . . . אבל ככה הם ידעו שיש פולשים."
לפני שהרמיוני ענתה, רון נאנח ופקח את עיניו. הוא עדיין היה אפור ופניו בהקו מזיעה.
"איך אתה מרגיש?" לחשה הרמיוני.
"גרוע," רון קרקר, נרתע כשהוא מרגיש את זרועו הפצועה. "איפה אנחנו?"
"ביערות שבהם נערכה אליפות העולם בקווידיץ'," אמרה הרמיוני. "רציתי מקום סגור, חסוי, וזה היה –"
"- המקום הראשון שחשבת עליו," הארי סיים, מעיף מבט בקרחת היער הנטושה למראה. הוא לא היה יכול שלא לחשוב על הפעם האחרונה שהם הופיעו במקום הראשון שהרמיוני חשבה עליו – איך אוכלי מוות מצאו אותם תוך דקות. האם זה היה קריאת-מחשבה? האם וולדמורט או משרתיו ידעו, אפילו כעת, לאן הרמיוני לקחה אותם?
"אתם חושבים שכדאי לנו להמשיך?" רון שאל את הארי, והארי הבין לפי הבעתו של רון שהוא חשב על אותו הדבר.
"לא יודע." רון עדיין נראה חיוור ולח. הוא לא ניסה לעמוד וככל הנראה הוא היה חלש מדי כדי לעשות זאת. המחשבה על סחיבתו הייתה מבהילה.
"בוא נישאר פה לעת עתה," אמר הארי.
בהקלה מסויימת, קפצה הרמיוני על רגליה.
"לאן את הולכת?" שאל רון.
"אם אנחנו נשארים, אנחנו צריכים להגן על עצמנו עם מספר לחשי הגנה שאני אטיל באיזור," היא ענתה, מרימה את שרביטה, היא החלה ללכת בעיגול רחב מסביב להארי ורון, ממלמלת לחשים תוך כדי הליכה.
הארי ראה הפרעה קלה באוויר: זה היה נראה שהרמיוני קיסמה בחום את האוויר סביבה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"*סאלביו הקסיה . . . פרוטגו טוטאלום . . . ריפלו מוגלטום, מופליאטו* . . . אתה יכול להוציא את האוהל, הארי. . . ."
"אוהל?"
"בתוך התיק!"
"בתוך ה . . . כמובן," אמר הארי.
הוא לא טרח לגשש בפנים הפעם, אלא השתמש בעוד קסם זימון. האוהל הופיע מתוך התיק בתוך בלגאן של אריג, חבלים, ועמודים. הארי זיהה אותו, חלק בגלל ריח החתולים, שהיה גם באוהל שהם ישנו בו בלילה של אליפות העולם בקווידיץ'.
"חשבתי שזה שייך לברנש ההוא פרקינס ממשרד הקסמים?" הוא שאל, מתחיל לפרק את היתדות.
"מסתבר שהוא לא רצה את זה חזרה, הלומבגו שלו במצב חמור," אמרה הרמיוני, כעת מבצעת את הספרה שמונה עם שרביטה. "אז אבא של רון אמר שאני יכולה ללוות את זה. *ארקטו!*" היא הוסיפה, מכוונת את שרביטה אל האריג של האוהל, שבתנועה אחת התרומם והתייצב, בנוי בשלמות, לקרקע שלפני הארי, מרחף באוויר, שלבסוף נחת בחבטה קלה בסוף חבל העוגן.
"קייב אינימיסום," הרמיוני סיימה, מכוונת את שרביטה לעבר השמיים. "זה כל מה שאני יכולה לעשות. לפחות נדע כשהם יבואו; אני לא יכול להבטיח שזה ירחיק את וול –"
"אל תגידי את השם!" רון קטע אותה, קולו נמהר.
הארי והרמיוני הסתכלו אחד על השני.
"אני מצטער," אמר רון, נאנח קצת תוך כדי הרמת מבטו אליהם, "אבל זה מרגיש קצת כמו – כמו קללה או משהו כזה. אנחנו יכולים לקרוא לו אתה-יודע-מי – בבקשה?"
"דמבלדור אומר שפחד מהשם-" התחיל הארי.
"במקרה שלא שמת לב, חבר, לקרוא לאתה-יודע-מי בשמו לא ממש עזר לדמבלדור בסוף," רון התפרץ.
"רק – רק בוא נראה לאתה-יודע-מי קצת כבוד, טוב?"
"*כבוד?*" הארי חזר אחריו, אבל הרמיוני שלחה אליו מבט מזהיר; כנראה לא כדאי לו להתווכח עם רון כשהוא כל כך חלש.
הארי והרמיוני חצי סחבו, חצי גררו את רון דרך הכניסה של האוהל. פנים האוהל היה בדיוק כפי שהארי זכר אותו; קטן ושטוח, עם שירותים ומטבח קטנטן. הוא דחף הצידה כורסה עתיקה והניח את רון בזהירות על המיטה הנמוכה במיטת הקומותיים. למרות שהמסע הקצרצר הזה הפך את רון ללבן, וכשהם הניחו אותו על המזרון הוא סגר את עיניו שוב ולא דיבר.
"אני אכין קצת תה," אמרה הרמיוני, מתנשפת, מוציאה קומקום וספלים מעמקי התיק שלה והלכה לכיוון המטבח.
הארי מצא את התה החם מבורך כמו אותו ויסקי-אש בלילה שעין-הזעם מת; זה קצת הרגיע את פחדיו ואת הפרפרים בבטנו. אחרי דקה או שניים, רון שבר את הדממה.
"מה אתם חושבים שקרה לקאטרמולים?"
"עם קצת מזל, הם התחמקו," אמרה הרמיוני, אוחזת בספל החם לנוחותה.
"כל עוד למר קאטרמול עדיין יש תבונה, הוא היה צריך להתעתק עם גברת קאטרמול ולברוח מהמדינה מיד עם ילדיהם. זה מה שהארי אמר לה לעשות."
"אוי, אני מקווה שהם ברחו," אמר רון, נשען חזרה על הכריות. נראה שהתה עזר לו; קצת מהצבע חזר לפניו. "אני לא חושב שרג קאטרמול הוא מהיר – תפיסה, לפחות לא לפי הצורה שכולם דיברו אלי שאני הייתי הוא. א-לוהים, אני מקווה שהם הצליחו להתחמק. . . . אם הם יגמרו באזקבאן בגללנו. . ."
הארי הסתכל על הרמיוני והשאלה שהוא היה צריך לשאול – היא חיסרון השרביט של גברת קאטרמול מנע ממנה להתעתק ליד בעלה – עצרה בגרון. הרמיוני הסתכלה על רון המודאג מגורלם של הקאטרמולים, והיה כל כך הרבה רכות במבטה שהארי הרגיש כאילו הוא מפתיע אותה באמצע שהיא מנשקת אותו.
"אז, השגת את זה?" הארי שאל אותה, חלקית כדי להזכיר לה שהוא נמצא שם.
"השגת – השגתי מה?" היא אמרה בהפתעה קלה.
"בשביל מה עברנו את כל זה עכשיו? התליון! איפה התליון?"
"*השגת את זה?*" צעק רון, מרים עצמו מעט יותר גבוה על הכריות. "אף אחד לא אומר לי כלום! לכל הרוחות, היית יכול להזכיר את זה!" "ובכן, נסנו על חיינו מאוכלי המוות, נכון?" אמרה הרמיוני. "הנה." והיא הוציאה את התליון מהכיס בגלימתה ונתנה לרון.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
זה היה בגודל של ביצת תרנגולת. מקושט באות *S*, ומשובץ בהרבה אבנים ירוקות וקטנות, ומנצנץ באור העמום שבקע מהבד בתקרתו של האוהל.
"אין שום סיכוי שמישהו הרס את זה מאז שהיה את זה לקריצ'ר? שאל רון בתקווה. "אני מתכוון, אנחנו בטוחים שזה עדיין הורקרוקס?"
"אני חושבת שכן," אמרה הרמיוני, לוקחת את ממנו ומסתכלת מקרוב. "היה סימן של נזק אם זה היה נהרס על ידי קסם."
היא העבירה את זה להארי, שהעביר את זה באצבעותיו. החפץ נראה מושלם, טהור.
הוא זכר את השאריות ההרוסות של היומן, ואיך שהאבן בטבעת ההורקרוקס נשברה כשדמבלדור הרס אותה.
"אני מעריך שקריצ'ר צדק," אמר הארי. "אנחנו צריכים להבין איך לפתוח את זה לפני שאנחנו יכולים להרוס את זה.
המודעות למה שהוא מחזיק, למה שחי מעבר לדלתות הזהב הזעירות, הכתה בהארי כשהוא דיבר. אפילו לאחר כל מאמציהם למצוא את זה, הוא חש דחף עז לזרוק את התליון הרחק ממנו. הוא הרגיע את עצמו, וניסה לפתוח את התליון באמצעות אצבעותיו, לאחר מכן ניסה את הלחש שהרמיוני השתמשה בו כדי לפתוח את דלת חדר השינה של רגולוס. שום דבר לא עבד. הוא נתן את התליון לרון והרמיוני, שכל אחד מהם ניסה כמיטב יכולתו, אבל אף אחד מהם לא הצליח.
"אתה מרגיש את זה?" שאל רון בקול שקט, מחזיק את זה בחוזקה באגרופו.
"למה אתה מתכוון?" רון העביר את ההורקרוקס להארי. אחרי רגע או שניים, הארי חשב שהוא מבין למה רון מתכוון. האם זה היה רק דמו שלו זורם בעורקיו, או שמשהו פעם בתוך התליון, כמו לב מתכתי זעיר?
"מה אנחנו הולכים לעשות עם זה?" שאלה הרמיוני.
"נשמור את זה בטוח עד שנבין איך להרוס את זה." הארי ענה, וכמה שהוא לא רצה, הוא תלה את השרשרת מסביב צווארו שלו, מפיל את התליון לתוך גלימתו, ששם זה נח כנגד חזהו ליד הפאוץ' שהאגריד נתן לו.
"אני חושב שאנחנו צריכים לשמור מחוץ לאוהל בתורות," הוא הוסיף ואמר להרמיוני, נעמד ומתמתח.
"ואנחנו צריכים גם לחשוב על אוכל. אתה תישאר שם," הוא אמר בחריפות, כשרון ניסה לשבת ונהפך לגוון ירוק נורא. עם המלשינקופ-כיס שהרמיוני נתנה לו ליום הולדת מונח בזהירות על השולחן, הארי והרמיוני בילו את שאר היום מתחלקים בשמירות.
מכל מקום, המלשינקופ-כיס נשאר שקט ודומם במקומו כל היום, או בגלל קסמי ההגנה ודוחי המוגלגים שהרמיוני פיזרה מסביבם, או בגלל שאנשים לעיתים רחוקות הסתובבו באיזור הזה, וקבוצת העצים שלהם נשארה נטושה, חוץ מההופעות הרגילות של ציפורים וסנאים. הערב לא הביא איתו שינוי; הארי הדליק את האור בשרביטו כשהוא החליף תפקידים עם הרמיוני בשעה עשר, ויצא למראה סביבה נטושה, מבחין בעטלפים מעופפים מעליו חוצים את פס הרקיע זרוע הכוכבים.
הוא הרגיש רעב כעת, וקצת קל-ראש. הרמיוני לא ארזה אוכל בתיק הקסום, כשהיא הניחה שהם הולכים לחזור לכיכר גרימוולד באותו לילה, אז לא היה להם שום דבר לאכול חוץ מקצת פיטריות בר שהרמיוני אספה מהעצים הקרובים ובישלה בפינג'אן. אחרי מספר ביסים רון הרחיק את מנתו, ונראה עם בחילה; הארי התעקש וסיים רק כדי לא לפגוע ברגשותיה של הרמיוני.
השקט השורר מסביב נשבר על ידי חריקות מוזרות שנשמעו כמו עלים נשברים: הארי חשב שזה נגרם על ידי חיה ולא אדם, אבל הוא בכל זאת החזיק את שרביטו במצב היכון. הארי הרגיש שהבטן שלו, כבר באי נוחות עקב האכילה של הפטריות הצמיגיות, רעדה בדאגה.
הוא חשב שהוא ירגיש מרומם אם הם יצליחו לגנוב חזרה את ההורקרוקס, אבל משום מה הוא לא; כל מה שהוא הרגיש כשהוא התיישב, מסתכל לעבר החשכה, ששרביטו האיר חלק ממנה, היה צער בקשר למה שהולך לקרות. זה היה כאילו הוא נע לעבר נקודה זו כמו שבועות, חודשים, אולי אפילו שנים, אבל איך לפתע הכל נקטע, ונגמרה לו הדרך.
היו הורקרוקסים אחרים אי-שם, אבל לא היה לו שמץ של מושג איפה הם יכולים להיות. הוא אפילו לא ידע מה כולם היו. בינתיים הוא אפילו עדיין לא ידע איך להרוס את היחיד שהם מצאו, ההורקרוקס שכרגע נגע בבשרו. מסוקרן, משום שהתליון לא לקח מחום גופו, אך הוא היה כל כך קר כנגד העור שלו כאילו הרגע יצא ממי קרח. מדי פעם הארי חשב, או אולי דמיין, שהוא יכול להרגיש פעימת הלב הקטן מתקתק באי-סדירות ליד ליבו שלו עצמו. תחושות מבשרות רעות חסרות שם התגנבו בו כשהוא התיישב בחשכה.
הוא ניסה להתנגד אליהם, להרחיק אותם, אבל הם כל הזמן הופיעו חזרה בקשיחות. *אף אחד לא יכול לחיות כשהשני בחיים*. רון והרמיוני, כעת מדברים ברכות מאחוריו באוהל, יכלו לעזוב אם הם רצו: הוא

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
לא. וזה היה נראה להארי כשהוא התיישב וניסה לשלוט בפחדיו ובתשישות, שההורקרוקס שעל חזהו תקתק את הזמן שעדיין נותר לו. . . .*רעיון מטופש*, הוא אמר לעצמו, *אל תחשוב את זה*. . . .
הצלקת שלו החלה לעקצץ שוב. הוא פחד שאולי הוא עצמו גורם לזה כשהוא חושב מחשבות כאלה, והוא ניסה לחשוב על משהו אחר. הוא חשב על קריצ'ר האומלל, שציפה להם בבית וקיבל את ילקסי במקום. האם הגמדון יישאר שקט או שהוא יגלה לאוכל המוות כל מה שהוא ידע? הארי רצה להאמין שקריצ'ר השתנה כלפיו בחודש האחרון, שהוא יהיה נאמן כעת, אבל מי יודע מה יכול לקרות? מה אם אוכלי המוות יענו את הגמדון? תמונות חולניות הגיחו למוחו של הארי והוא ניסה להרחיק אותם גם, כי הוא לא היה יכול לעשות שום דבר בשביל קריצ'ר כרגע: הוא והרמיוני כבר החליטו לא לנסות לזמן אותו; מה אם מישהו ממשרד הקסמים יגיע גם? הם לא יכלו לסמוך שההתעתקות של הגמדון תהיה חופשייה מאותו זרם שלקח את ילקסי לכיכר גרימוולד באמצעות המכפלת בשרוול של הרמיוני.
הצלקת של הארי בערה כעת. הוא חשב שיש כל כך הרבה שהם אינם יודעים: לופין צדק בנוגע לקסמים שהם מעולם לא נפגשו איתם או אפילו דמיינו. למה דמבלדור לא הסביר יותר? הוא חשב שיהיה לזה זמן; שהוא יחיה לעוד שנים, אולי מאות, כמו חברו ניקולס פלאמל? אם כך, הוא טעה. . . .סנייפ דאג לכך. . . .סנייפ, הנחש בתרדמה, שהכה במגדל הגבוה. . .
ודמבלדור נפל. . . נפל. . .
"*תן לי את זה, גרגורוביץ'*."
קולו של הארי היה גבוה, צלול, וקר, ושרביטו מכוון לפניו עם אצבעותיו המאורכות וידו הלבנה. האיש שלעברו כיוון התהפך באוויר, למרות שלא היו חבלים המחזיקים אותו; הוא התנודד שם, קשור באופן מפחיד ובלתי נראה, ידיו סביבו, פרצופו המבועת, אדמדם בגלל דמו הזורם לראשו. היה לו שיער לבן מוחלט וזקן עבה וסבוך: תחפושת לחג המולד.
"אין לי את זה, כבר אין לי את זה! לפני שנים, שנים רבות, זה נגזל ממני!"
"אל תשקר ללורד וולדמורט, גרגורוביץ'. הוא יודע. . . .הוא תמיד יודע." אישוניו של האיש התלוי התרחבו, מלאים בפחד, והם התנפחו, גדולים יותר ויותר עד שהחשכה בלעה את הארי –
וכעת הארי מיהר במסדרון חשוך אחרי גרגורוביץ' הקטן והחסון שהחזיק מנורה גבוה: גרגורוביץ' פרץ לחדר בסוף המסדרון והמנורה שלו האירה על משהו שנראה כחדר עבודה; שבבי עץ וזהב בוהק בבריכה המתנודדת של האור, ושם על אדן החלון ישב, כמו ציפור ענקית, איש צעיר עם שיער זהוב. בשבריר השניה שהמנורה האירה אותו, הארי הבחין עונג על פניו הנאות, כשהפולש ירה כישוף שיתוק משרביטו וקפץ בעדינות אחורה מחוץ לחלון עם פרת של צחוק.
והארי חזר ויצא מתוך האישונים בצורת המערה ופניו של גרגורוביץ' היו מלאי פחד.
"*מי היה הגנב, גרגורוביץ'?* אמר הקול הגבוה והקר.
"*אני לא יודע, מעולם לא ידעתי, איש צעיר – לא – בבקשה – בבקשה!*"
צרחה שהמשיכה והמשיכה ואז הבזק של אור ירוק –
"הארי!"
הוא פקח את עיניו, מתנשף, מצחו הלום. הוא היה מעולף כנגד צידו של האוהל, החליק על האריג, והיה שרוע על הקרקע. הוא הסתכל מעלה אל הרמיוני, ששערה הסבוך הסתיר את פיסת השמיים הקטנה שהיה אפשר לראות דרך הענפים החשוכים גבוה מעליו.
"חלום," הוא אמר, מתיישב במהירות ומנסה להתחמק ממבטה הקודר של הרמיוני ועטה מבט תמים.
"כנראה נרדמתי לי, מצטער."
"אני יודעת שזאת הייתה הצלקת! אני יכולה לדעת לפי המבט על פרצופך! אתה הסתכלת לתוך מוחו של וול – "
"אל תגידי את שמו!" קולו של רון הגיע זועם מתוך האוהל.
"בסדר," השיבה הרמיוני, "מוחו של *אתה-יודע-מי*, בסדר!" "אני לא התכוונתי שזה יקרה!" אמר הארי.
"זה היה חלום! את יכולה לשלוט על מה שאת חולמת, הרמיוני?"
"אם רק היית לומד להשתמש בהלטת-הכרה-"
אבל הארי לא היה מעוניין במה שנאמר; הוא רצה לדון במה שהוא ראה כרגע. "הוא מצא את גרגורוביץ', הרמיוני, ואני חושב שהוא הרג אותו, אבל לפני זה הוא קרא את מוחו ואני ראיתי –"
אני חושב שכדאי שאני אתפוס את מקומך בשמירה אם אתה כל כך עייף עד כדי כך שאתה נרדם," אמרה הרמיוני בקור.
"אני יכול לסיים את המשמרת!"
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
לא, אתה מותש בבירור. לך לשכב."
היא התיישבה בפתח האוהל, נראית עקשנית. זועם, אבל מקווה להתחמק מויכוח, הארי צלל לתוך האוהל. פניו העדיין-חיוורות של רון בלטו מהמיטה הנמוכה; הארי טיפס אל המיטה מעליו, נשכב, והסתכל מעלה אל תקרת האריג החשוך. לאחר מספר רגעים, רון דיבר בקול כל כך חלש כדי שלא יגיע להרמיוני, מצטופפת לה בכניסה.
"מה אתה-יודע-מי עושה?"
הארי גלגל את עיניו במאמץ להיזכר בכל פרט, ולאחר מכן לחש אל תוך החשכה.
"הוא מצא את גרגורוביץ'. הוא קשר אותו, הוא עינה אותו." "איך גרגורוביץ' היה אמור להכין לו שרביט חדש אם הוא היה קשור?"
"לא יודע. . . .זה מוזר, נכון?"
הארי סגר את עיניו, חושב על כל מה שהוא ראה ושמע. ככל שנזכר ביותר, ככה פחות הגיוני נראו הדברים בעיניו. . . .וולדמורט לא אמר כלום בקשר לשרביט של הארי, כלום בקשר לחיבות הליבות, שום דבר בקשר לגרגורוביץ' שיכין לו שרביט חדש עם יותר עוצמה כדי להביס את הארי. . . .
""הוא רצה משהו מגרגורוביץ'," אמר הארי, עינו עדיין סגורות לגמרי. "הוא ביקש ממנו להביא לו את זה, אבל גרגורוביץ' אמר שזה נגנב ממנו. . . .ואז. . . . אז. . ."
הוא זכר כיצד הוא, בתור וולדמורט, מיהר לתוך ראשו של גרוגורוביץ', לתוך זיכרונותיו. . . .
"הוא קרא את מחשבותיו של גרגורוביץ', ואני ראיתי איש צעיר על אדן החלון, והוא ירה קללה לעבר גרגורוביץ' וקפץ מחוץ לשדה הראייה. הוא גנב את זה, הוא גנב את מה שאתה-יודע-מי רוצה. ואני. . . אני חושב שראיתי אותו כבר פעם. . . ."
הארי קיווה שהוא יוכל להציץ שוב בפניו של אותו ילד מצחקק. הגניבה ארעה לפני שנים רבות, לפי גרגורוביץ'. למה הגנב הצעיר נראה מוכר?
הרעשים מסביב ביער עומעמו על ידי האוהל; כל מה שהארי שמע היה את רון נושם. לאחר זמן מה, רון לחש, "אתה לא יכולת לראות מה הגנב החזיק?"
"לא. . . כנראה זה היה משהו קטן."
"הארי?"
המיטה בעץ חרקה כשרון שינה את תנוחתו.
"הארי, אתה חושב שאתה-יודע-מי מחפש עוד משהו כדי להפוך להורקרוקס?"
"אני לא יודע," אמר הארי באיטיות. "אולי, אבל זה לא יהיה מסוכן בשבילו להכין עוד אחד? דמבלדור לא אמר שהוא חילק את נשמתו עד הגבול?"
"כן, אבל אולי הוא לא יודע את זה."
"כן. . . אולי," אמר הארי.
הוא היה בטוח שוולדמורט מחפש דרך לעקוף את הבעיה של השרביטים התאומים, בטח שוולדמורט מצא פיתרון ממכין השרביטים הזקן. . . ועדיין, הוא הרג אותו, ככל הנראה בלי לשאול אותו שאלה אחת על שרביטים.
מה וולדמורט ניסה למצוא? למה, עם משרד הקסמים ועולם הקוסמים לרגליו, הוא היה רחוק, רודף אחרי חפץ כלשהוא שפעם היה לגרגורוביץ', ושנגנב על ידי גנב לא ידוע?
הארי עדיין היה יכול לראות את הצעיר בהיר השיער; זה היה שמח, פרוע; היה משהו פרדי וג'ורג'י בסגנון שלו. הוא התרומם מאדן החלון כמו ציפור, והארי כבר ראה אותו פעם, אבל הוא לא זכר איפה. . . ועכשיו כשגרוגורוביץ' מת, זה היה הגנב שמח-הפנים שהיה בסכנה, והמחשבות של הארי עסקו בו, כשנחירותיו של רון החלו בטון נמוך מהמיטה הנמוכה כשהוא החליק לו לאט לתוך שינה, שוב.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

למחרת, מוקדם בבוקר, לפני ששני האחרים התעוררו, הארי עזב את האוהל כדי לחפש ביער מסביבם, את העץ העתיק, העמיד והמעוות ביותר שהוא היה יכול למצוא. שם, בצל העץ, הוא קבר את עינו של עין-הזעם מודי וסימן חריץ בקליפת העץ עם שרביטו. זה לא היה הרבה, אבל הארי הרגיש שעין-הזעם היה מעדיף את זה בהרבה, על פני האפשרות שעינו תהיה תקועה בדלתה של דולורס אמברידג'. אז, הוא חזר לאוהל וחיכה עד שהאחרים יתעוררו, כדי לדון על מהלכם הבא.

הארי והרמיוני חשבו שלא כדאי להישאר בשום מקום יותר מדי זמן, ורון הסכים, בתנאי שמהלכם הבא יקח אותם לכריך בייקון בהישג יד. הרמיוני הסירה את הכשפים שהטילה על קרחת היער, בזמן שהארי ורון טישטשו את כל הסימנים והרמזים על הקרקע, שעלולים להראות שהם חנו שם. אז, הם התעתקו לפאתי עיירת שוק קטנה.

ברגע שהקימו את האוהל במחסה של חורשת עצים קטנה, והטילו סביבם כשפי הגנה חדשים, הארי העז לצאת תחת גלימת ההיעלמות כדי לחפש מזון ושתייה. אך הדברים לא פעלו כמתוכנן. הוא בקושי נכנס לעיירה, כשצינה לא טבעית, ערפל וחשכה פתאומית של השמיים, גרמו לו לקפוא במקום.

"אבל אתה יכול ליצור פטרונוס מעולה!" מחה רון, כשהארי חזר לאוהל בידיים ריקות, חסר נשימה, ממלמל את המילה "סוהרסנים".

"לא יכולתי...ליצור אחד", הוא התנשם והתנשף, אוחז בצד גופו הכואב.

הבעת החרדה והאכזבה על פניהם גרמה להארי להרגיש אשם. זה היה כמו סיוט, לראות את הסוהרסנים מרחפים מתוך הערפל במרחק, ולהבין, כשהקור המשתק חנק את ריאותיו וצעקה מרוחקת מילאה את אוזניו, שהוא לא יוכל להגן על עצמו. הארי השתמש בכל כוח הרצון שלו, כדי לעקור את עצמו ממקומו ולרוץ, בעודו משאיר את הסוהרסנים חסרי העיניים לרחף בין המוגלגים, שאמנם לא יוכלו לראות אותם, אבל בהחלט יוכלו לחוש את היאוש שהם מטילים בכל מקום אליו הם מגיעים.

"אז עדיין אין לנו אוכל."

"שתוק,רון," נבחה הרמיוני לעברו. "הארי,מה קרה? למה לדעתך לא הצלחת ליצור את הפטרונוס? הצלחת מעולה אתמול!"

"אני לא יודע."

הוא ישב נמוך בכורסא הישנה של פרקינס, מרגיש עוד יותר מושפל באותו רגע. הוא פחד שמשהו בו השתבש. אתמול נראה כזמן כל כך רחוק, והיום הוא יכול היה להיות בן 13 שוב, היחיד שהתמוטט בהוגוורטס אקספרס.

רון בעט ברגל כיסא.

"מה?" הוא נהם אל הרמיוני. "אני גווע! כל מה שאכלתי מאז שדיממתי חצי למוות, היה חרא של קרפדות!"

"אז לך אתה להילחם את דרכך בסוהרסנים", אמר הארי בעוקצנות.

"הייתי עושה את זה, אבל הזרועות שלי במתלה, אם לא שמת לב!"

"כמה נוח."

"ומה זה אמור-?"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"כמובן!" קראה הרמיוני, מכה על מצחה בידה ומבהילה את שניהם עד כדי כך שהשתתקו. "הארי, תן לי את התליון!" היא אמרה בחוסר סבלנות, נוקשת באצבעותיה כלפיו, כשלא הגיב," ההורקרוקס,הארי,אתה עדיין עונד אותו!"
היא הושיטה את ידיה והארי הוריד את שרשרת הזהב מעל ראשו; ברגע שהיא איבדה מגע עם עורו של הארי, הוא חש חופשי וקל, אבל קצת מוזר. הוא אפילו לא קלט שהוא היה לח ודביק, או שמשקל כבד לחץ על בטנו, עד ששתי התחושות האלו נעלמו.
"יותר טוב?" שאלה הרמיוני.
"כן, הרבה יותר טוב!"
"הארי", היא אמרה,מתכופפת למטה אליו, ומשתמשת בסוג של קול שהוא קישר עם הקול בו משתמשים כשמבקרים אדם מאוד חולה,"אתה לא חושב שהיית אחוז דיבוק, נכון?"
"מה? לא!" הוא אמר בהתגוננות."אני זוכר את כל מה שעשינו בזמן שענדתי את זה. לא הייתי יודע מה עשיתי אם הייתי אחוז דיבוק, נכון? ג'יני אמרה לי שהיו פרקי זמן בהם היא לא יכלה לזכור כלום."
"הממ", אמרה הרמיוני, מסתכלת למטה על התליון הכבד, "טוב, אולי אנחנו לא צריכים לענוד את זה.אנחנו יכולים פשוט לשמור את זה באוהל."
"אנחנו לא משאירים כאן את ההורקרוקס הזה ככה סתם," הארי קבע בתקיפות. "אם נאבד אותו, אם יגנבו אותו-"
"נו,בסדר,בסדר," אמרה הרמיוני, והיא ענדה אותו סביב צווארה שלה, ותחבה אותו מתחת לקדמת חולצתה, מחוץ לטווח ראיה.
"אבל נענוד אותו בתורות, כך שאף אחד לא ישמור אותו אצלו יותר מדי זמן."
"מעולה" אמר רון ברוגזה, "ועכשיו אחרי שסידרנו את העניין הזה, אנחנו יכולים להשיג אוכל בבקשה?"
"בסדר, אבל נלך למקום אחר כדי למצוא אוכל", אמרה הרמיוני, וחטפה מבט בהארי. "אין טעם להישאר במקום בו אנו יודעים שסוהרסנים מסתובבים."
בסופו של דבר, הם התמקמו ללילה בשדה רחב, שהיה שייך לחוה בודדה, ממנה הם הצליחו להשיג ביצים ולחם.
"זה לא נחשב גנבה, נכון?" שאלה הרמיוני בקול מוטרד, כשזללו ביצים מקושקשות על טוסט. "לא אם השארתי כסף בלול התרנגולות?"
רון גילגל את עיניו ואמר, עם לחיים תפוחות, "אר-מאיו-ניי, א' דואגת 'ותר מדי. 'רגעי!"
ואכן, היה הרבה יותר קל להירגע כשהם היו שבעים ונינוחים: הויכוח על הסוהרסנים נשכח עם צחוק באותו לילה, והארי חש מאושר, אפילו מלא תקווה, כשהתחיל את משמרת הלילה הראשונה מתוך שלוש.
זו היתה הפעם הראשונה בה נפגשו עם העובדה שבטן מלאה משמע מצב רוח טוב, ובטן ריקה-ריבים ועצב.
הארי היה הכי פחות מופתע מזה, שכן הוא סבל אצל הדרסלים פרקי זמן בהם היה על סף גוויעה מרעב.
הרמיוני שרדה בצורה די סבירה בלילות הללו, בהם הם הצליחו למצוא רק פירות יער או ביסקוויטים יבשים, אך העצבים שלה היו מתוחים מעט יותר מהרגיל ושתיקתה די קודרת. לעומת זאת, רון, היה רגיל מאז ומתמיד לשלוש ארוחות טעימות ביום, הודות לאמו או לגמדוני הבית של הוגוורטס, והרעב הפך אותו לאדם חסר היגיון וכעסן במיוחד. בכל פעם שמחסור באוכל התנגש עם תורו של רון לענוד את ההורקרוקס, הוא נהיה ממש לא נחמד.
"אז לאן הלאה?" היה הפזמון החוזר שלו. לא נראה שהיו לו רעיונות משלו, אבל הוא ציפה שהארי והרמיוני יחשבו על תוכניות, בזמן שהוא ישב ודגר על אספקת האוכל המועטה. ולכן, הארי והרמיוני ביזבזו שעות חסרות תועלת, בניסיון להחליט היכן הם עשויים למצוא את הורקרוקסים האחרים, ואיך להרוס את האחד שכבר השיגו. השיחות שלהם חזרו על עצמן יותר ויותר, שכן לא היה להם שום מידע חדש.
דמבלדור סיפר להארי שלדעתו, וולדמורט החביא את ההורקרוקסים במקומות המשמעותיים לו. משום כך, הם מנו שוב ושוב, בסוג של תקווה קודרת, את המקומות הידועים להם, בהם וולדמורט ביקר או חי. בית היתומים בו הוא נולד וגודל; הוגוורטס,בו חונך; בורגין וברקס, שם עבד לאחר שעזב את בית הספר; ואז אלבניה, בה הוא העביר את שנות הגלות שלו . זה יצר בסיס להשערותיהם.
"כן, בואו נלך לאלבניה. לא יקח יותר מאחר צהריים אחד לסרוק את כל המדינה", אמר רון בעוקצנות.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"לא יכול להיות שם משהו. הוא כבר יצר חמישה מההורקרוקסים שלו לפני שהוא הלך לגלות, ודמבלדור היה משוכנע שהנחש הוא השישי", אמרה הרמיוני. "אנחנו יודעים שהנחש לא באלבניה, הוא בדרך כלל עם וול-"
"לא ביקשתי מכם להפסיק להגיד את זה?"
"בסדר! הנחש נמצא בדרך כלל עם *אתם-יודעים-מי*; מרוצה?"
"לא במיוחד."
"אני לא רואה איך הוא יכול היה להחביא משהו בבורגין וברקס", אמר הארי, שהעלה את הנקודה הזו פעמים רבות לפני כן, אך אמר זאת שוב רק כדי לשבור את הדממה הלא נעימה. "בורגין וברקס התמחו בחפצים אפלים, הם היו מזהים הורקרוקס מיד."
רון פיהק בהתרסה. בעודו כובש דחף חזק לזרוק עליו משהו, הארי המשיך, "אני עדיין חושב שהוא אולי החביא משהו בהוגוורטס."
הרמיוני נאנחה.
"אבל דמבלדור היה מוצא את זה הארי!"
הארי חזר על הויכוח, שהוא העלה שוב ושוב, לטובת התיאוריה הזו.
"דמבלדור אמר בפני שהוא מעולם לא הניח שהוא יודע את כל סודות הוגוורטס. אני אומר לך, אם היה מקום אחד שוול-"
"הי!"
"אתה-יודע-מי,אם כך!" צעק הארי,מאבד את סבלנותו. "אם יש מקום אחד שבאמת היה חשוב לאתה-יודע-מי, זה הוגוורטס!
"נו באמת," רון ליגלג, "*בית הספר* שלו?"
"כן, בית הספר שלו! זה היה הבית האמיתי הראשון שלו, המקום שהראה שהוא מיוחד, הוא היה הכל בשבילו, ואפילו אחרי שהוא עזב-"
"אנחנו מדברים על אתה-יודע-מי, נכון? לא עליך?" שאל רון בדרישה. הוא משך את שרשרת ההורקרוקס שמסביב לצווארו, ולהארי התחשק לתפוס אותה ולחנוק אותו.
"אמרת לנו שאתה-יודע-מי ביקש מדמבלדור להעסיק אותו אחרי שעזב", אמרה הרמיוני.
"נכון" אמר הארי.
"ודמבלדור חשב שהוא חזר רק כדי לנסות למצוא משהו, בטח עוד חפץ של אחד המייסדים, כדי להפוך אותו להורקרוקס?"
"כן" אמר הארי.
"אבל הוא לא קיבל את העבודה, נכון?" אמרה הרמיוני, "אז מעולם לא היתה לו ההזדמנות למצוא שם אחד מחפצי המייסדים ולהחביא אותו בבית הספר!"
"אוקי," אמר הארי בתבוסה. "תשכחו מהוגוורטס".
בהיעדר רעיונות נוספים, הם יצאו ללונדון. חבווים תחת גלימת ההיעלמות, הם חיפשו את בית היתומים בו גידלו את וולדמורט. הרמיוני התגנבה לספרייה וגילתה מרישומיהם שהמקום נהרס שנים רבות לפני כן. הם ביקרו במקום ומצאו בניין משרדים.
"נוכל לנסות לחפור ביסודות?" הרמיוני הציעה בספקנות.
"הוא לא היה מחביא כאן הורקרוקס", אמר הארי. הוא ידע זאת כבר מההתחלה: בית היתומים היה המקום ממנו וולדמורט היה נחוש לברוח. הוא לעולם לא היה מחביא שם חלק מהנשמה שלו. דמבלדור הסביר להארי שוולדמורט חיפש פאר ומיסתורין במקומות המחבוא שלו, והפינה הקודרת והאפורה הזו בלונדון, היתה הכי רחוקה שאפשר מדימיון להוגוורטס, או למשרד הקסמים או לבניין של גרינגוטס,בנק הקוסמים, עם דלתות הזהב ורצפות השיש.
גם ללא רעיונות חדשים, הם המשיכו לנוע דרך אזור הכפרים, מקימים את האוהל במקומות שונים כל לילה, ליתר ביטחון. כל בוקר, הם וידאו שהם טישטשו כל סימן לנוכחותם, ואז יצאו לדרך, כדי למצוא מקום מבודד ושקט, נעים באמצעות התעתקות לעוד יערות, לנקיקים מוצלים בצוקים, לאזורי הבר, להרים המכוסים שיחים ופעם אחת, למפרץ ששימש להם כמחסה. כל שתים עשרה שעות בערך, הם העבירו את ההורקרוקס בינהם, כאילו שיחקו משחק איטי וחולני של "העבר את החבילה" , בו הם פחדו פחד מוות שהמוסיקה תפסיק, שכן הפרס היה שתים עשרה שעות של פחד ועצבנות מוגברים.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הצלקת של הארי לא הפסיקה לעקצץ. הוא שם לב שזה קרה לעיתים קרובות יותר כשהוא ענד את ההורקורוקס. מדי פעם, הוא לא הצליח למנוע מעצמו להגיב לכאב.
"מה? מה ראית?", שאל רון בדרישה, כל פעם שהוא שם לב שהארי עיוות את פניו בכאב.
"פרצוף", מילמל הארי, כל פעם. "אותו פרצוף. הגנב שגנב מגרגורוביץ'."
ורון הפנה את מבטו הצידה, ללא כל מאמץ להסתיר את אכזבתו. הארי ידע שרון קיווה לשמוע חדשות על משפחתו, או על שאר חברי מסדר עוף החול, אבל אחרי הכל,הארי לא היה אנטנת טלויזיה; הוא היה מסוגל לראות רק את מה שוולדמורט חשב באותו הזמן, ולא יכול היה לצפות בכל מה שהתחשק לו. מסתבר שוולדמורט הירהר ללא הרף בנער עם הפנים הצוהלות משמחה, אך הארי ידע שגם וולדמורט, כמותו, לא ידע את שמו ואת מקום הימצאו. מאחר והצלקת של הארי המשיכה לצרוב, והנער הבנלונדיני המאושר קרץ לו בזכרונו, הוא למד לכבוש כל סימן כאב או אי נוחות, שכן האחרים הביעו אך ורק חוסר סבלנות לאיזכור של הגנב. הוא לא הרגיש הוא יכול להאשים אותם,לא כשהם היו כל כך נואשים לקצה חוט לגבי ההורקרוקסים.
כשהימים הפכו לשבועות, הארי החל לחשוד שרון והרמיוני שוחחו בלעדיו, ועליו. כמה פעמים הם הפסיקו לדבר בפתאומיות כשהארי נכנס לאוהל, ופעמיים הוא נתקל בהם במקרה, מסתודדים במרחק לא רב ממנו, ראשים אחד ליד השני, ומדברים מהר. בשתי הפעמים הללו, הם השתתקו כשקלטו שהוא ניגש אליהם, ומיהרו להיראות עסוקים באיסוף עצים או מיים.
הארי לא יכול היה להימנע מלתהות אם הם הסכימו לבוא למה שעכשיו הרגיש כמסע חסר טעם ומטרה, רק בגלל שהם חשבו שהיתה לו מן תוכנית סודית, עליה יגלו בבוא הזמן. רון לא עשה כל מאמץ להסתיר את מצב רוחו הרע, והארי החל לפחד שגם הרמיוני היתה מאוכזבת ממנהיגותו העלובה. מתוך יאוש הוא ניסה לחשוב על מקומות הורקרוקסים נוספים, אך היחיד שהמשיך לעלות בדעתו היה הוגוורטס, וכיוון שאף אחד מהאחרים לא חשב שזה סביר, הוא הפסיק להציע את זה.
הסתיו הגיע לאיטו אל האזורים הכפריים בהם נעו. כעת הם הקימו את האוהל על ערימות עלים שנשרו. ערפל טבעי הצטרף לערפל שנוצר בגלל הסוהרסנים; רוח וגשם נוספו לצרותיהם. גם העובדה שהרמיוני השתפרה בזיהוי פטריות ראויות למאכל, לא יכלה לכפר על הבידוד המתמשך שלהם, על המחסור בחברתם של אנשים אחרים, או על בורותם המוחלטת לגבי ההתרחשויות במלחמה נגד וולדמורט.
"אמא שלי", אמר רון לילה אחד, כשהם ישבו באוהל על גדות נהר בווילס, "יכולה לגרום לאוכל מעולה לצוץ כך סתם מהאוויר."
הוא תקע את אצבעו בכעס, בחתיכה של דג אפור ושרוף שהיה מונח בצלחתו. הארי הציץ באופן אוטומטי בצווארו של רון, וראה, כפי שציפה, את שרשרת הזהב של ההורקורקס מנצנצת שם. הוא הצליח לשלוט על הדחף לקלל את רון, שכן ידע, שגישתו תשתפר במעט כשיגיע הזמן להוריד את התליון.
"אמא שלך לא יכולה ליצור אוכל מאוויר", אמרה הרמיוני. "אף אחד לא יכול. אוכל הוא הראשון מחמשת יוצאי הדופן העיקריים בחוק של גאמפ על יסודות שינוי צו-"
"נו, דברי באנגלית, טוב?", אמר רון, בעודו מוציא עצם של דג מבין שיניו.
"זה בלתי אפשרי לייצר אוכל טוב מכלום! אתה יכול לזמן אוכל אם אתה יודע איפה הוא נמצא, אתה יכול לשנות אותו, אתה יכול להגדיל את הכמות אם כבר יש לך מעט-"
"-טוב, אל תיטרחי להגדיל את הכמות של זה, זה דוחה," אמר רון.
"הארי תפס את הדג ואני עשיתי כמיטב יכולתי איתו! אני שמה לב שאני תמיד זו שמכינה את האוכל בסופו של דבר; אני מניחה שזה בגלל שאני *בת*!"
"לא, זה בגלל שאת אמורה להיות הכי טובה בקסמים!" רון ירה תשובה בחזרה.
הרמיוני קפצה ממקומה וחתיכות של דג צלוי החליקו מצלחת המתכת שלה לרצפה.
"*אתה* יכול לבשל מחר, רון; *אתה* יכול למצוא את המרכיבים ולנסות לכשף אותם למשהו הראוי למאכל, ואני אשב כאן ואעשה פרצופים וארטן, ואתה תוכל לראות איך אתה-"
"שתקי!" אמר הארי, מזנק על רגליו ומרים את שתי ידיו. "שתקי *עכשיו*!"
הרמיוני נראתה מזועזעת.
"איך אתה יכול לצדד בו, הוא כמעט אף פעם לא מבש-"
"הרמיוני, תהיי בשקט, אני שומע מישהו!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הוא האזין בקשב רב, ידיו עדיין מורמות, מזהיר אותם לא לדבר. אז, מעבר לרעש זרמי המים החזקים של הנהר החשוך לידם, הוא שוב שמע קולות. הוא הסתכל על המלשינוסקופ-הוא לא זז.
"הטלת את לחש *המופליאטו* עלינו, נכון?" הוא לחש להרמיוני.
"עשיתי הכל", היא לחשה בחזרה, "*מופליאטו*, לחשים דוחים מוגלגים ואת לחש ההנגזה, הכל. הם לא אמורים לשמוע או לראות אותנו, מי שלא יהיו.
קולות של גרירת רגליים ואנשים מתווכחים, ועוד הקול של עקירת אבנים וזרדים מהמקום, הבהירו להם שכמה אנשים טיפסו על המדרון התלול והמיוער, שירד על לגדה הצרה עליה הם הקימו את האוהל. הם שלפו את שרביטיהם, וחיכו. הכשפים שהטילו סביבם אמורים לספק להם, בחשכה הכמעט מוחלטת, הגנה מפני הבחנה של מוגלגים או של מכשפות וקוסמים רגילים. אם הם אוכלי מוות, הגנותיהם עמדו להיבחן בפני קסם אפל, בפעם הראשונה.
הקולות נעשו יותר ויותר חזקים, אך לא יותר מובנים, כשקבוצת האנשים הגיעה לגדה. הארי העריך שהדוברים היו במרחק של פחות מ-4 מטרים, אך רעש ממפלוני המים בנהר, לא איפשר להם לדעת בוודאות. הרמיוני חטפה את תיק החרוזים והחלה לחטט בו. כעבור כמה רגעים, היא שלפה שלושה אוזניעזר וזרקה שניים להארי ולרון, שהכניסו בחיפזון את קצות החוטים בצבע העור לאוזניהם, והניחו את הקצוות האחרים מחוץ לפתח האוהל.
תוך שניות הארי שמע קול עייף של גבר.
"צריכים להיות כאן כמה דגי סלמון, או שאתה חושב שזה יותר מדי מוקדם לעונה? *אציו סלמון!*"
היו כמה קולות נתז ברורים ואז קול הטפיחה של דג כנגד הגוף. מישהו שרק בהערכה. הארי לחץ את האוזניעזר עמוק יותר אל תוך אוזנו: מעבר לפיכפוך הנהר, הוא יכול היה לזהות שיש עוד קולות, אך הם לא דיברו אנגלית או כל שפה אנושית אחרת שהוא אי פעם שמע. זו היתה שפה גסה ולא ערבה לאוזן, סדרה של קולות רעשניים וצרודים, ונראה היה שהיו שני דוברים, אחד בעל קול נמוך ואיטי יותר משל השני.
אש התלקחה מצידו השני של הברזנט; צללים גדולים עברו בין האוהל ללהבות. הריח הנפלא והמגרה של הסלמון הנצלה,נישא באוויר לכיוונם. אז נשמע קול נקישה של סכו"ם על צלחות , והאיש הראשון דיבר שוב.
"הנה, גריפהוק, גורנוק."
גובלינים! הרמיוני מילמלה להארי, שהינהן.
"תודה לך", אמרו הגובלינים ביחד, באנגלית.
"אז, למשך כמה זמן שלושתכם במנוסה?" שאל קול חדש, נינוח ונעים. הקול נשמע מוכר במעורפל להארי, שדימיין איש עם כרס עגולה ופנים שמחים.
"שישה שבועות..שבעה..אני שוכח." אמר האיש העייף. "פגשתי את גריפהוק בימים הראשונים, וחַבָרְתִי לגורנוק מעט אחר כך. נחמד שיש מעט חברה." היתה שתיקה; סכינים שרטו את הצלחות, וספלי מתכת הורמו והונחו שוב על הקרקע. "מה גרם לך לעזוב, טד?" המשיך האיש.
"ידעתי שהם באים בשבילי" השיב טד בעל הקול הרך, והארי ידע לפתע מי הוא היה: אביה של טונקס.
"שמעתי שאוכלי מוות נמצאים באזור בשבוע שעבר והחלטתי שעדיף לי לברוח. סירבתי להירשם כבן של מוגלגים, מתוך עיקרון,מבינים. אז ידעתי שזה רק ענייו של זמן, ידעתי שאיאלץ לברוח בסופו של דבר. אישתי צריכה להיות בסדר, היא טהורת דם. ואז פגשתי כאן את דין, לפני כמה ימים. בני?"
"כן" אמר קול אחר, והארי, רון והרמיוני בהו אחד בשני, שקטים אך יוצאים מגדרם מרוב התרגשות, בטוחים שזיהו את הקול של דין תומאס, חבר לגריפינדור.
"בן של מוגלגים, אה?" שאל האיש הראשון.
"אני לא בטוח", אמר דין. "אבא שלי עזב את אמא שלי כשהייתי ילד. אבל אין לי שום הוכחה שהוא היה קוסם".
היה שקט לזמן מה, מלבד קולות הלעיסה. אז טד דיבר שוב.
"אני חייב לומר, דירק, שאני מופתע שניתקלתי בך. שמח, אבל מופתע. היו שמועות שנתפסת."
"אכן נתפסתי," אמר דירק. "הייתי באמצע הדרך לאזקבאן, כשניסיתי לברוח. שיתקתי את דוליש וגנבתי לו את המטאטא. זה היה קל יותר ממה שתחשבו; אני לא חושב שהוא היה במיטבו באותו הרגע. יכול להיות שהוא היה תחת לחש קונפונדוס. אם כן, הייתי רוצה ללחוץ את היד של המכשפה או של הקוסם שעשו זאת, זה בוודאי מה שהציל את חיי."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
היתה עוד שתיקה, האש פיצפצה והנהר זרם לו. אז טד אמר, "ולאן שניכם משתייכים? אה, היה לי הרושם שגובלינים נועדו לאתם-יודעים-מי, בכללי."
"היה לך רושם מוטעה," אמר הגובלין בעל הקול הגבוה יותר. "אנו לא לוקחים צד. זוהי מלחמת קוסמים."
"אם כך, איך זה שאתם מסתתרים?"
"אני חושב שזה צעד נבון וזהיר", אמר הגובלין בעל הקול העמוק יותר. " לאחר שסירבתי לבקשה שהחשבתי כחצופה, יכולתי לראות שבטיחותי האישית נמצאת בסכנה."
"מה הם ביקשו ממך לעשות?" שאל טד.
"חובות שלא הולמות את הכבוד של הגזע שלי," השיב הגובלין, קולו מחוספס יותר ופחות אנושי כשאמר זאת. "אני לא גמדון בית."
"מה איתך, גריפהוק?"
"סיבות דומות". אמר הגובלין בעל הקול הגבוה יותר. " גרינגוטס כבר לא נמצא תחת השליטה הבלעדית של הגזע שלי. אני לא מכיר בשליטים קוסמים."
הוא הוסיף דבר מה בגובלינית בלחש, וגורנוק צחק.
"מה מצחיק?" שאל דין.
"הוא אמר," השיב דירק, " שיש דברים, בהם גם קוסמים לא מבחינים."
היתה שתיקה קצרה.
"אני לא מבין" אמר דין.
"היתה לי נקמה קטנה משל עצמי, לפני שעזבתי," אמר גריפהוק באנגלית.
"אישי הטוב, או שעלי לומר-גובלין." טד תיקן בחופזה, "אני לא משער שהצלחת לכלוא אוכל מוות באחת הכספות עם השמירה המוגברת, נכון?"
"גם אם הייתי, החרב לא היתה עוזרת לו לברוח." השיב גריפהוק. גורנוק צחק שוב ואפילו דירק השמיע ציחקוק יבש.
"לדין ולי עדיין חסר כאן משהו", אמר טד.
"גם לסוורוס סנייפ, למרות שהוא עדיין לא יודע את זה", אמר גריפהוק, ושני הגובלינים שאגו בצחוק זדוני.
בתוך האוהל, נשימתו של הארי הייתה שטחית מרוב התרגשות: הוא והרמיוני בהו אחד בשני, מקשיבים הכי חזק שיכלו.
"לא שמעת על זה טד?" שאל דירק. "על הילדים שניסו לגנוב את החרב של גריפנדור מתוך המשרד של סנייפ בהוגוורטס?"
כמו זרם חשמלי עבר דרך הארי, מטלטל כל עצב שיש בו, כשהוא עמד ממוסמר לרצפה.
"לא שמעתי על כך מילה", אמר טד. "זה לא היה בנביא נכון?"
"בקושי", דירק צחק בקול. "גריפהוק סיפר לי. הוא שמע על כך מביל ויזלי שעובד בשביל הבנק. אחת מהילדים שניסו לקחת את החרב היתה אחותו הקטנה של ביל."
הארי הציץ לעבר הרמיוני ורון שאחזו באוזניעזר בחוזקה, כאילו היו קווי חיים.
"היא ועוד כמה חברים נכנסו למשרד של סנייפ וניפצו את תיבת הזכוכית שבה מסתבר שהוא החזיק את החרב. סנייפ תפס אותם כשהם ניסו להבריח אותה דרך המדרגות."
"הו, שאלוהים ישמור 'ותם," אמר טד, "מה הם חשבו לעצמם, שהם יוכלו להשתמש בחרב על אתה-יודע-מי? או על סניפ עצמו?"
" טוב, לא משנה מה הם חשבו לעשות איתה, סנייפ החליט שהחרב לא בטוחה במקומה", אמר דירק. "כמה ימים לאחר מכן, כשקיבל את הפקודה מאתה-יודע-מי, הוא שלח אותה ללונדון, כדי שתישמר בגרינגוטס."
הגובלינים החלו לצחוק שוב.
"אני עדיין לא מבין מה מצחיק," אמר טד.
"זה זיוף," צחק גריפהוק בצורמנות.
"החרב של גריפינדור!"
"הו כן, זה העתק, העתק מעולה, יש לציין, אך יוצר ע"י קוסמים. המקורית חושלה לפני מאות רבות על ידי גובלינים והיתה מאופיינת בסימנים שרק שיריון גובלינים החזיק. לא ידוע היכן החרב האמיתית של גריפינדור נמצאת, אך היא לא בכספת שבבנק גרינגוטס."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"אני מבין," אמר טד. "ואני מניח שלא טרחתם לספר על כך לאוכלי המוות?"
"לא ראיתי שום סיבה להטריד אותם עם המידע הזה," אמר גריפהוק, מרוצה מעצמו, וכעת גם טד ודין הצטרפו לצחוקם של גורנוק ודירק.
בתוך האוהל, הארי עצם את עיניו, משתוקק שמישהו ישאל את השאלה שהיה זקוק לתשובתה, ואחרי דקה שנראתה כמו עשר דקות, דין עשה לו טובה: גם הוא היה (הארי נזכר בכך עם דקירה בלב) חבר לשעבר של ג'יני.
"מה קרה לג'יני ולאחרים? לאלו שניסו לגנוב אותה?"
"הו, הם נענשו, ובאכזריות," אמר גריפהוק באדישות.
"אבל הם בסדר, נכון?" שאל טד במהירות. "כלומר, הוויזלים לא צריכים עוד ילדים פצועים, לא?"
"הם לא סבלו מפציעות חמורות, למיטב ידיעתי," אמר גריפהוק.
"למזלם," אמר טד. " מידיעה על מעשי העבר של סנייפ, אני מניח שאנחנו צריכים לשמוח שהם עדיין בחיים."
"אם כך, אתה מאמין לסיפור הזה, טד?" שאל דירק. " אתה מאמין שסנייפ הרג את דמבלדור?"
"בוודאי שאני מאמין," אמר טד. "אתה לא מתכוון לשבת כאן ולומר לי שלדעתך פוטר היה קשור לעניין?"
"קשה לדעת למה להאמין בימים אלו," מילמל דירק.
"אני מכיר את הארי פוטר," אמר דין. "ואני חושב שהוא הדבר האמיתי- הנבחר, או איך שלא תקרא לזה."
"כן, יש הרבה שבוחרים להאמין שהוא אכן הנבחר,בן", אמר דירק, "גם אני. אבל איפה הוא? ברח, כך נראה. היית חושב שאם הוא ידע משהו שאנחנו לא יודעים, או אם היה לו איזשהו יתרון סודי עלינו, הוא היה לוחם עם כולם עכשיו, מקבץ מתנגדים במקום להתחבא. ואתה יודע מה? *הנביא* 'תפר' תיק די משכנע נגדו-"
"*הנביא*?" טד נחר בוז. "אתה ראוי לשקרים הללו אם אתה עדיין קורא את הטינופת הזו, דירק. אם אתה רוצה את העובדות כפי שהן, נסה לקרוא ב*פקפקן*."
היתה התפרצות פתאומית של קולות היחנקות ושיעול, ועוד כמות רבה של חבטות. לפי הרעש, דירק בלע עצם של דג. בסוף הוא הצליח לגמגם את המילה," *הפקפקן*? העיתון המטורף הזה של קסנו לאבגוד?"
"הוא לא מטורף בימים אלו", אמר טד. "כדאי לך להציץ בו. קסנו מפרסם את כל הדברים מהם *הנביא* מתעלם, ללא אזכור יחיד של שנורקקים פחוסי-קרן בגיליון האחרון. עם זאת, כמה זמן הם ימשיכו לתת לו להתחמק מעונש, איני יודע. אבל קסנו אומר, בעמוד הראשי של כל גיליון, שכל קוסם שמתנגד לאתה-יודע-מי, צריך לשים את העזרה להארי פוטר במקום הראשון בסדר העדיפיות שלהם."
"קשה לעזור לילד שנעלם מעל פני האדמה", אמר דירק.
"הקשב, העובדה שהם עדיין לא תפסו אותו, זה חתיכת הישג," אמר טד. "אני אקח ממנו עצות בשמחה. זה בדיוק מה שאנחנו מנסים לעשות, להישאר חופשיים, לא?"
"כן, ובכן, אתה מעלה נקודה נכונה", אמר דירק בכבדות. "עם כל המשרד והמודיעים שלו שמחפשים אחריו, הייתי מצפה שהוא כבר ייתפס עד עכשיו. ובעצם, מי אמר שהם לא תפסו אותו והרגו אותו בלי לפרסם את זה?"
"אה, אל תגיד את זה, דירק," מילמל טד.
היתה שתיקה ארוכה שהופרעה ע"י עוד קירקושים של סכינים ומזלגות. כשהם דיברו שוב, זה היה כדי לדון האם הם צריכים לישון על הגדה או לחזור חזרה אל המדרון המיוער. בהחלטה שהעצים יגנו עליהם יותר, הם כיבו את האש, ואז טיפסו חזרה במעלה המדרון, קולותיהם דועכים.
הארי, רון והרמיוני גילגלו את האוזניעזר. הארי, שמצא את הצורך להישאר שקט יותר ויותר קשה למשך הזמן שבו צוטטו, מצא את עצמו כעת חסר יכולת לדבר, מלבד "ג'יני- החרב-"
"אני יודעת!" אמרה הרמיוני.
היא זינקה אל תיק החרוזים, הפעם, מכניסה את כל זרועה פנימה, עד לבית השחי שלה.
"ה-נ-ה" היא אמרה בין שניים חשוקות, ומשכה משהו שהיה ככל הנראה, עמוק בתוך התיק. באיטיות, קצה של מסגרת תמונה מפוארת הופיע. הארי מיהר לעזור לה. בעודם מוציאים את הדיוקן הריק של פיניאס ניגלוס מתוך תיקה של הרמיוני, היא כיוונה עליו את שרביטה, מוכנה להטיל לחש בכל רגע.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"אם מישהו החליף בין החרב האמיתית למזויפת כשהוא היה במשרדו של דמבלדור," היא התנשמה והתנשפה, כשהם העמידו את הציור על צדו של האוהל, "פיניאס ניגלוס היה רואה את זה קורה. הוא תלוי ממש ליד התיבה!"
"אלא אם הוא ישן", אמר הארי, אבל הוא עדיין עצר את נשמתו כשהרמיוני כרעה מול בד הציור הריק, שרביטה מכוון לאמצעו. היא כחכחה בגרונה, ואמרה, "אה-פיניאס? פיניאס נגלוס?"
דבר לא קרה.
"פיניאס ניגלוס?" אמרה הרמיוני שוב. "פרופסור בלק? בבקשה, נוכל לדבר איתך? בבקשה?"
" 'בבקשה' תמיד עוזר," אמר קול קר ועוקצני, ופיניאס ניגלוס החליק לתוך דיוקנו. הרמיוני קראה מיד " *אובסקיורו #הסתר#(obscuro)*!"
כיסוי עיניים שחורהופיע על עיניו החכמות והכהות של ניגלוס, וגרם לו להתנגש במסגרת ולצווח בכאב.
"מה- איך את מעז- מה את-?"
"אני מאוד מצטערת, פרופסור בלק," אמרה הרמיוני, "אבל זה אמצעי זהירות הכרחי!"
"הסירי את התוספת המגעילה הזו מיד! הסירי אותה, אני אומר לך! את הורסת יצירת אמנות מדהימה! איפה אני? מה קורה כאן?"
"לא משנה איפה אנחנו," אמר הארי, ופיניאס ניגלוס קפא, נוטש את ניסיונותיו להוריד את כיסוי העיניים המצויר.
"האם יכול להיות שזהו קולו של מר פוטר החמקמק?"
"אולי", אמר הארי, יודע שזה ישאיר את פיניאס נגלוס מעוניין. "יש לנו כמה שאלות לשאול אותך על החרב של גריפינדור."
"אה," אמר פיניאס ניגלוס, כעת מסובב את ראשו לכאן ולשם במאמץ להציץ בהארי, "כן. הילדה הטיפשה ההיא פעלה שם בצורה מאוד לא נבונה-"
"שתוק, ואל תדבר כך על אחותי," אמר רון בקשיחות. פיניאס ניגלוס הרים את גבותיו בחשד.
"מי עוד נמצא כאן?" הוא שאל, מסובב את ראשו מצד לצד. "הטון שלך לא מוצא חן בעיני! הילדה וחבריה הסתכנו מתוך קיצוניות של גבורה טיפשית. לגנוב מהמנהל!"
"הם לא גנבו," אמר הארי. "החרב הזו לא שייכת לסנייפ."
"היא שייכת לבית הספר של סנייפ," אמר פיניאס ניגלוס.
"איזו בעלות בדיוק יש לוויזלי, לילדה הזו? היא היתה ראויה לעונש שקיבלה, בדיוק כמו לונגבוטום האידיוט ולאבגוד המוזרה!"
"נוויל הוא לא אידיוט ולונה היא לא מוזרה!" אמרה הרמיוני.
"איפה אני?" חזר פיניאס ניגלוס, מתחיל להיאבק בכיסוי העיניים שוב. "לאן הבאתם אותי? למה העברתם אותי מבית אבותי?"
"זה לא משנה! איך סנייפ העניש את ג'יני, נוויל ולונה?" שאל הארי בדחיפות.
"*פרופסור* סנייפ שלח אותם אל היער האסור, לבצע כמה עבודות בשביל הגולם, האגריד."
"האגריד הוא לא גולם!" אמרה הרמיוני בקול חד.
"וסנייפ אולי חשב שזה היה עונש," אמר הארי," אבל ג'יני, נוויל ולונה בוודאי נהנו עם האגריד. היער האסור...הם התמודדו עם דברים הרבה יותר גרועים מהיער האסור, אפשר לחשוב!"
הוא חש הקלה. הוא דימיין זוועות, קללת הקרושיאטוס לכל הפחות.
"מה שבאמת רצינו לדעת, פרופסור בלק, זה האם מישהו אחר, אממ, הוציא את החרב? אולי היא הוצאה כדי לנקות אותה, או משהו כזה?"
פיניאס ניגלוס שוב הפסיק להיאבק במטרה לשחרר את עיניו וצחק בלעג.
"*בני מוגלגים*," הוא אמר. "שיריון המיוצר ע"י גובלינים לא דורש ניקיון, ילדה שוטה. "כסף של גובלינים דוחה ליכלוך רגיל, וסופג רק את הדברים שמחזקים אותו."
"אל תקרא להרמיוני שוטה", אמר הארי.
"אני מתעייף מוויכוחים", אמר פיניאס נגלוס. " אולי זה הזמן המתאים בשבילי כדי לחזור למשרד המנהל?"
עדיין מכוסה בכיסוי העיניים, הוא התחיל למשש את צד מסגרתו, מנסה לגשש את דרכו מחוץ לתמונה ובחזרה לאחת שבהוגוורטס. להארי הייתה הברקה פיתאומית.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"דמבלדור! אתה יכול להביא לנו את דמבלדור?"
"סליחה?" שאל פיניאס נגלוס.
"הדיוקן של פרופסור דמבלדור- אתה יכול להביא אותו איתך, לכאן, לדיוקן שלך?"
פיניאס נגלוס הפנה את פניו לכיוון קולו של הארי.
"נראה שלא רק בני-מוגלגים הם בורים,פוטר. הדיוקנים של הוגוורטס יכולים לתקשר אחד עם השני, אך הם לא יכולים לנוע מחוץ לטירה, מלבד כדי לבקר ציור של עצמם שתלוי אי שם. דמבלדור לא יכול לבוא הנה איתי, ואחרי היחס שקיבלתי ממך, אני יכול להבטיח לך שלא אחזור לביקור שני!"
קצת מדוכדך, הארי צפה בפיניאס נגלוס מכפיל את מאמציו לצאת מהמסגרת.
"פרופסור בלק," אמרה הרמיוני,"האם תוכל להגיד לנו *בבקשה*, מתי היתה הפעם האחרונה שבה החרב הוצאה מתיבתה? אני מתכוונת, לפני שג'יני הוציאה אותה?"
פיניאס חירחר בחוסר סבלנות.
"אני חושב שהפעם האחרונה בה ראיתי את החרב של גריפנדור יוצאת מתיבתה, הייתה כשפרופסור דמבלדור השתמש בה כדי לשבור טבעת."
הרמיוני הסתובבה במהירות כדי להביט בהארי. אף אחד מהם לא העז להגיד דבר נוסף בפני פיניאס נגלוס, שהצליח סוף סוף לאתר את היציאה.
"ובכן, לילה טוב לכם," הוא אמר, מעט ברוגזה, והוא התחיל לצאת משדה הראיה שוב. רק הקצה של שולי כובעו נשארו בטווח הראייה כשהארי צעק בפיתאומיות.
"חכה! האם סיפרת לסנייפ שראית את זה?"
פיניאס נגלוס תקע את ראשו המכוסה בכיסוי עיניים חזרה אל תוך התמונה.
"לפרופסור סנייפ יש דברים חשובים יותר בראשו מכל המוזרויות של אלבוס דמבלדור. *להתראות*, פוטר!"
וכך, הוא נעלם לחלוטין, משאיר מאחוריו דבר מלבד הרקע העכור של תמונתו.
"הארי!" קראה הרמיוני.
"אני יודע!" הארי צעק. ללא יכולת לרסן את עצמו, הוא היכה באגרופו את האוויר: זה היה יותר ממה שהעז לקוות לו. הוא פסע הלוך וחזור באוהל, בתחושה שהוא היה יכול לרוץ קילומטר וחצי. הוא כבר אפילו לא הרגיש רעב. הרמיוני מעכה את הדיוקן של פיניאס נגלוס בחזרה אל תוך תיק החרוזים. לאחר שהידקה את האבזם, היא זרקה את התיק הצידה והרימה את פרצופה הקורן לכיוונו של הארי.
"החרב יכולה להרוס הורקרוקסים! להבים שנוצרו ע"י גובלינים, סופגים דברים שמחזקים אותם- הארי, החרב הזו רוויה בארס של בסיליסק!"
"ודמבלדור לא נתן לי אותה כי הוא עדיין היה זקוק לה, הוא רצה להשתמש בה על התליון-"
"-והוא וודאי קלט שהם לא יתנו לך לקחת אותה אם הוא ישים אותה בצוואתו-"
"-אז הוא יצר העתק-"
"-ושם את המזויפת בתיבת הזכוכית-"
"ואת האמיתית הוא השאיר...איפה?"
הם בהו אחד בשני. הארי חש שהתשובה לכך היתה תלויה באופן בלתי נראה מעליהם, באוויר, קרובה וקורצת אליהם. למה דמבלדור לא סיפר לו? או האם הוא למעשה, סיפר להארי, אבל הארי לא קלט את זה בזמנו?
"תחשוב!" לחשה הרמיוני. "תחשוב! איפה הוא היה משאיר אותה?"
"לא בהוגוורטס," אמר הארי, מחדש את פסיעותיו.
"איפשהו בהוגסמיד?" הציעה הרמיוני.
"הצריף המצווח?" אמר הארי. "איש לא הולך לשם אף פעם."
"אבל סנייפ יודע איך להיכנס, זה לא היה קצת מסוכן?"
"דמבלדור בטח בסנייפ", הארי הזכיר לה.
"לא מספיק כדי להגיד לו שהוא החליף בין החרבות", אמרה הרמיוני.
"כן, את צודקת!" אמר הארי, והוא חש אפילו יותר מעודד לאור המחשבה שלדמבלדור כן היתה הסתייגות, אולם קלושה, לגבי ערך האמון בסנייפ. "אז, הוא היה מחביא את החרב במרחק רב מהוגסמיד, נכון? מה אתה חושב, רון? רון?"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הארי הסתכל סביב. לרגע אחד הוא חשב בתדהמה שרון עזב את האוהל, ואז קלט שרון שכב בצללי הדרגש התחתון, נראה קפוא.
"הו, נזכרתם בי, מה?" הוא אמר.
"מה?"
רון נחר בוז, בעודו נועץ את מבטו בתחתית הדרגש העליון.
"המשיכו שניכם. אל תיתנו לי להרוס לכם את הכיף."
מבולבל, הארי הסתכל על הרמיוני בבקשה לעזרה, אך היא הנידה את ראשה, ככל הנראה המומה בדיוק כמוהו.
"מה הבעיה?" שאל הארי.
"בעיה? אין שום בעיה", אמר רון, עדיין מסרב להביט בהארי. "לא לדבריך, בכל מקרה."
היו כמה *טיפטופים* על הברזנט מעל ראשם. התחיל לרדת גשם.
"טוב, די ברור שיש לך בעיה," אמר הארי. "אז תגיד את זה כבר, טוב?"
רון הניף את רגליו הארוכות מעל המיטה והתיישב. הוא נראה מרושע, לא דומה לעצמו.
"בסדר, אני אגיד את זה. אל תצפה ממני לדלג בבאוהל בשמחה, רק כי יש עוד דבר מזורגג שאנחנו חייבים למצוא. פשוט תוסיף את זה לרשימת הדברים שאתה לא יודע."
"אני לא יודע?" חזר הארי. "אני לא יודע?"
טיפטוף,טיפטוף,טיפטוף: הגשם התגבר וירד בחוזקה ובכבדות. הוא טפטף על הגדה סביבם, עליה פזורים עלים, ואל תוך הנהר הזורם ברעש דרך החשכה. פחד כיבה את צהלת הניצחון של הארי: רון אמר בדיוק את הדברים שהוא חשד ופחד שהוא יחשוב.
"זה לא שאני לא עושה כאן חיים," אמר רון, "אתה יודע, עם זרוע מרוטשת, ושום דבר לאכול, ועם הישבן שלי שקופא כל לילה. פשוט קיוויתי, אתה יודע, אחרי שהתרוצצנו במשך כמה שבועות, שנשיג משהו."
"רון", אמרה הרמיוני, אבל בקול כה שקט שרון יכול היה להעמיד פנים שהוא לא שמע את זה, על רקע הדפיקות החזקות שהגשם דפק על האוהל.
"חשבתי שידעת למה נכנסת," אמר הארי.
"כן, גם אני חשבתי כך."
"אז איזה חלק מזה לא עולה על ציפיותיך?" שאל הארי. כעס נוסף להגנתו עכשיו. "חשבת שנשהה במלון חמישה כוכבים? נמצא הורקרוקס חדש כל יום? חשבת שתחזור לאמאל'ה עד חג המולד?"
"חשבנו שאתה יודע מה אתה עושה!" צעק רון, נעמד, ומילותיו פילחו את הארי כמו סכינים מלובנות.
"חשבנו שדמבלדור אמר לך מה לעשות, חשבנו שהיתה לך תוכנית אמיתית!"
"רון!" אמרה הרמיוני, הפעם בקול ברור מעל לגשם הרועם על גג האוהל,אבל שוב, הוא התעלם ממנה.
"טוב, אני מצטער לאכזב אותך," אמר הארי, קולו די רגוע למרות שהוא הרגיש ריק, לא מתאים לתפקיד.
"הייתי כנה איתכם כבר מההתחלה. אמרתי לכם כל מה שדמבלדור אמר לי. ולמקרה שלא שמת לב, מצאנו הורקרוקס אחד-"
"כן, ואנחנו קרובים להיפטר ממנו, בערך כמו שאנחנו קרובים למצוא את השאר-לא קרובים אפילו קצת, במילים אחרות!"
"תוריד את התליון, רון," אמרה הרמיוני, קולה, שלא כרגיל, גבוה. "בבקשה תוריד אותו. לא היית מדבר כך אם לא היית עונד אותו כל היום."
"כן, הוא כן," אמר הארי, שלא רצה שימציאו תירוצים בשביל רון. "את חושבת שלא שמתי לב ששניכם התלחשתם מאחורי גבי? את חושבת שלא ניחשתי שחשבתם על הדברים האלו?"
"הארי, אנחנו לא-"
"אל תשקרי!" צעק רון לעברה. "גם את אמרת את זה, אמרת שאת מאוכזבת, אמרת שחשבת שיש לו קצת יותר מידע בסיסי מאשר-"
"לא אמרתי את זה ככה-הארי, באמת!" היא בכתה.
הגשם הלם באוהל, דמעות זלגו במורד פניה של הרמיוני, וההתרגשות מלפני כמה דקות נעלמה כלא הייתה, כמו זיקוק קצר-חיים שהתלהט וכבה, משאיר הכל בחשכה, רטוב וקר. החרב של גריפינדור היתה חבויה במקום עליו לא ידעו, והם היו שלושה בני נוער באוהל שהישגם היחיד עד כה, היה שהם עדיין לא מתו.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"אז למה אתה עדיין כאן?" הארי שאל את רון.
"אין לי מושג למה," אמר רון.
"אם כך, לך הביתה," אמר הארי.
כן, אולי אני אלך!" צעק רון, והוא צעד כמה צעדים לקראת הארי, אך הוא לא נסוג. "לא שמעת מה הם אמרו על אחותי? אבל זה לא מזיז לך בכלל, נכון? זה רק היער האסור, להארי *התמודדתי-נגד-דברים-גרועים-יותר* פוטר, לא אכפת מה קורה כשהוא כאן. טוב, לי כן אכפת, מאוד. עכבישים ענקיים וכל מיני דברים פסיכיים-"
"רק אמרתי- היא היתה עם האחרים, הם היו עם האגריד-"
"כן, אני מבין, לא אכפת לך! ומה עם שאר המשפחה שלי, 'הויזלים לא צריכים עוד ילדים פצועים', שמעת את זה?"
"כן, אני-"
"אבל לא היה אכפת לך מה זה אומר?"
"רון!" אמרה הרמיוני, מפלסת את דרכה בינהם, "אני לא חושבת שזה אומר שמשהו חדש קרה, שום דבר שאנחנו לא יודעים עליו. תחשוב רון, ביל כבר מצולק, המון אנשים בטח כבר ראו עד עכשיו שג'ורג' איבד אוזן, ואתה אמור לגסוס מאבעבועות. אני בטוחה שזה כל מה שהוא התכוון-"
"הו, את בטוחה נכון? אוקי, טוב, אני לא אטריד את עצמי בנוגע אליהם. זה בסדר מבחינתכם, נכון? כשההורים שלכם בטוחים-"
"ההורים שלי *מתים*!" הארי שאג.
"ושלי יכולים להיות באותה הדרך!" צרח רון.
"אז לך!" שאג הארי, "תחזור אליהם, תעמיד פנים שהתגברת על האבעבועות ואמאל'ה תוכל לפטם אותך ו-"
רון זז בפיתאומיות: הארי הגיב, אך לפני ששרביט של אחד מהם יצא מהכיס, הרמיוני הרימה את שרביטה שלה.
"*פרוטגו*" היא זעקה, ומגן בלתי נראה חצץ בינה לבין הארי מצד אחד, ובין רון מצד אחר. כולם אולצו לסגת כמה צעדים לאחור מכוחו של הלחש והארי ורון הביטו בזעם משני הצדדים של המחסום השקוף, כאילו הם ראו אחד את השני בפעם הראשונה. הארי חש שנאה המעכלת אותו כלפי רון: משהו נהרס בינהם.
"עזוב את ההורקרוקס," אמר הארי.
רון משך את השרשרת מעל ראשו והטיל את התליון על כיסא קרוב. הוא פנה להרמיוני.
"מה את עושה?"
"מה כוונתך?"
"את נשארת, או מה?"
"אני...היא נראתה מיוסרת. "כן-כן, אני נשארת רון. אמרנו שנלך עם הארי, אמרנו שנעזור-"
"הבנתי. את בוחרת בו."
"רון, לא-בבקשה- תחזור, תחזור!"
היא נהדפה על ידי לחש ההגנה שלה. עד שהיא הסירה אותו, הוא כבר נעלם בסערה אל הלילה. הארי עמד ללא תזוזה ובשקט, מקשיב לה מתייפחת וקוראת בקולו של רון בין העצים.
אחרי כמה דקות היא חזרה, שיערה הרטוב דבוק לפניה.
"הוא נ-נ-נעלם! התעתק!"
היא זרקה את עצמה לכיסא, הצטנפה והחלה לבכות. הארי חש המום. הוא התכופף, הרים את ההורקרוקס והניח אותו סביב צווארו. הוא גרר שמיכות מהדרגש של רון וזרק אותם להרמיוני. אז, הוא טיפס על מיטתו ונעץ מבט בגג הברזנט החשוך, מקשבים להלמות הגשם.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 16

מכתש גודריק

כשהארי התעורר ביום שלמחרת, עברו כמה שניות לפני שהוא נזכר במה שקרה. אז הוא קיווה, בילדותיות שזה היה חלום, שרון עדיין היה שם ומעולם לא עזב. אך כשסובב את ראשו על הכרית, הוא יכול היה לראות את הדרגש הנטוש של רון. הוא משך את מבטו כאילו היה גופה מתה. הארי קפץ מטה ממיטתו, מרחיק את עיניו מזאת של רון. הרמיוני, שכבר הייתה עסוקה במטבח, לא בירכה את הארי בבוקר טוב, אלא הפנתה את פניה במהירות כשהוא עבר לידה.

הוא הלך, הארי אמר לעצמו. *הוא הלך*. הוא היה חייב להגיד את זה לעצמו כשהוא התרחץ והתלבש, כאילו שחזרה על זה תטשטש את ההלם. *הוא הלך והוא לא עומד לחזור*. והארי ידע שזו הייתה האמת כפי שהיא, כי ברגע שיתפנו ממיקומם הנוכחי, הכשפים המגנים שלהם לא יאפשרו לרון למצוא אותם שוב.

הוא והרמיוני אכלו את ארוחת הבוקר בדממה. העיניים של הרמיוני היו נפוחות ואדומות. היא נראתה כאילו היא לא ישנה. הם ארזו את הדברים שלהם, הרמיוני באיטיות. הארי ידע למה היא רצתה לבזבז את זמנם על גדת הנהר. כמה פעמים הוא ראה אותה מרימה את מבטה בלהיטות, והוא היה בטוח שהיא השלתה את עצמה במחשבה שהיא שמעה צעדים מבעד לגשם הכבד. אולם, אף דמות בעלת שיער אדום לא הופיעה בין העצים. בכל פעם שהארי חיקה את מעשיה, והסתכל גם הוא סביב (כי הוא לא יכול היה שלא לקוות קצת בעצמו), הוא לא ראה דבר מלבד עצים שטופי גשם, ועוד צרור של כעס התפוצץ בתוכו. הוא יכול היה לשמוע את רון אומר "*חשבנו שאתה יודע מה אתה עושה!*", והוא המשיך לארוז, מרגיש כאילו קשר עז נוצר בתוך בטנו.

הנהר הבוצי לידם עלה במהירות על גדותיו, ונראה היה שבקרוב יגלוש לגדה. הם השתהו למשך שעה אחרי הזמן בו הם בדרך כלל היו מתעתקים ממקום החניה שלהם. לבסוף, אחרי שארזה לגמרי את התיק שזור-החרוזים שלוש פעמים, הרמיוני נראתה כאילו לא יכלה למצוא עוד סיבות לדחות את עזיבתם. היא והארי אחזו ידיים והתעתקו. הם הופיעו שוב בצד גבעה שטופת רוחות, המכוסה שיחים.

ברגע שהגיעו, הרמיוני עזבה את ידו של הארי והתרחקה ממנו. לבסוף התיישבה על אבן גדולה, כשפניה מונחות על ברכיה, רועדת ממה שהוא ידע שהיו התייפחויות. הוא צפה בה, והניח שהוא צריך ללכת ולנחם אותה, אך משהו מִסְמֵר אותו למקומו. כל דבר בתוכו הרגיש קר ולוחץ. הוא ראה שוב את הבעת הבוז על פניו של רון. הוא צעד דרך השיחים, במעגל גדול שבמרכזו הייתה הרמיוני הנסערת, והטיל את הכשפים שהיא בדרך כלל הטילה, כדי לוודא שהם מוגנים.

הם לא דנו על רון כלל במשך כל הימים הבאים. הארי היה נחוש שלא להזכיר את שמו שוב לעולם, ונראה היה שהרמיוני יודעת שאין טעם לכפות את העניין, אולם מדי פעם בלילה, כשהיא חשבה שהוא ישן, הוא היה שומע אותה בוכה. בפעמים האלו, הארי הוציא את מפת הקונדסאים ובחן אותה לאור השרביט.הוא חיכה לרגע בו הנקודה של רון תופיע מחדש במסדרונות הוגוורטס, ותוכיח שהוא חזר לטירה הנעימה, מוגן בשל מעמדו כטהור-דם. אולם רון לא הופיע במפה, ולאחר זמן מה, הארי מצא את עצמו מעיין בה רק כדי לבהות בשמה של ג'יני במגורי הבנות, תוהה אם העוצמה איתה בהה בשמה, עשויה להעיר אותה משנתה, ושהיא תדע איכשהו שהוא חשב עליה, מקווה שהיא בסדר.

ביום, הם הקדישו את עצמם לניסיון לקבוע את המיקומים האפשריים של החרב של גריפינדור. אך ככל שהם דיברו יותר על המקומות בהם דמבלדור היה יכול להחביא אותה, כך הם נעשו נואשים יותר וגם

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
השערותיהם נעשו פחות סבירות. אמנם הוא חיפש היטב במוחו, אך הארי לא יכול היה להיזכר מתי דמבלדור הזכיר מקום בו הוא יכול היה להחביא משהו. היו רגעים בהם הוא לא ידע האם הוא כעס יותר על רון או על דמבלדור. "*חשבנו שאתה יודע מה אתה עושה...חשבנו שדמבלדור אמר לך מה לעשות...חשבנו שיש לך תוכנית אמיתית!*"
הוא לא הצליח להסתיר זאת מעצמו: רון צדק. דמבלדור, השאיר אותו עם, למען האמת, כלום. הם גילו הורקרוקס אחד, אך לא היו להם שום אמצעים להרוס אותו והאחרים היו בלתי ניתנים להשגה כפי שהיו כל הזמן. ייאוש איים להטביע אותו. הוא היה המום, כעת, מהמחשבה על כך שהעז להסכים להצעת חבריו, להתלוות אליו למסעו המפותל, חסר המטרה. הוא לא ידע דבר. לא היו לו שום רעיונות, והוא עמד על המשמר ללא הפסקה, דרוך ומפחד שגם הרמיוני עומדת להגיד לו שהספיק לה, שהיא עוזבת אותו.
הם העבירו ערבים רבים בכמעט דממה, וזה הגיע לכך שהרמיוני הוציאה את הדיוקן של פיניאס ניגלוס והניחה אותו על הכיסא, כאילו הוא עשוי למלא את החור הפרוץ שהשאירה עזיבתו של רון. למרות הכרזתו הקודמת שהוא לעולם לא יבקר אותם שוב, פיניאס ניגלוס לא נראה כאילו הוא יכול להתנגד לאפשרות של לגלות עוד על תוכניותיו של הארי והסכים להופיע שוב, מכוסה עיניים, כל כמה ימים. הארי אפילו שמח לראותו, כי הוא היה חברה, אף על פי שזו הייתה חברה מהסוג המרושע והמקניט. הם נהנו מכל חדשות על ההתרחשויות בהוגוורטס, למרות שפיניאס ניגלוס לא היה המודיע האידיאלי. הוא העריץ את סנייפ, שהיה המנהל הסלית'ריני הראשון מאז שהוא עצמו שלט בבית הספר, והם היו צריכים להיזהר שלא לבקר, או לשאול שאלות חצופות על סנייפ, אחרת פיניאס ניגלוס היה עוזב מיד את ציורו.
אולם, הוא כן פלט כמה רסיסי מידע. נראה היה שסנייפ התמודד עם מרד תמידי ברמה נמוכה, עם גרעין תלמידים. על ג'יני נאסר ללכת להוגסמיד. סנייפ קבע מחדש את החוקים הישנים של אמברידג', שאסרו על אספות של שלושה תלמידים או יותר, או על כל ארגון תלמידים לא רשמי.
מכל הדברים האלו, הארי הסיק שג'יני, ובוודאי גם נוויל ולונה יחד איתה, עשו כמיטב יכולתם כדי להמשיך את צבא דמבלדור. החדשות המועטות הללו גרמו להארי לרצות לראות את ג'יני כל כך, עד שזה הרגיש כמו כאב בטן. אבל זה גם גרם לו לחשוב שוב על רון, ועל דמבלדור, ועל הוגוורטס עצמו, שהיה חסר לו כמעט כמו חברתו לשעבר. אכן, כשפיניאס ניגלוס דיבר על היד הקשה של סנייפ, הארי חווה, לשבריר שנייה, שיגעון, כשדמיין את עצמו פשוט חוזר לבית הספר, כדי להצטרף למרד במשטר של סנייפ: העובדה שיהיה לו אוכל, ומיטה רכה, ושאנשים אחרים יהיו האחראים נראתה לו האפשרות הכי מופלאה בעולם באותו הרגע. אך אז הוא נזכר שהוא היה מבוקש מספר אחת, שהיה פרס של עשרת אלפים אוניות על ראשו, ושלצעוד לתוך הוגוורטס בימים אלו, היה מסוכן בדיוק כמו לצעוד לתוך משרד הקסמים. אכן, פיניאס ניגלוס הדגיש את העובדה הזו בלי כוונה, כשמעד לשאלות מנחות לגבי מקום הימצאותם של הארי והרמיוני. הרמיוני תחבה אותו חזרה אל תוך התיק שזור-החרוזים בכל פעם שעשה זאת, ופיניאס ניגלוס כמעט תמיד סירב להופיע שוב במשך כמה ימים, לאחר הפרידות הלא מכובדות הללו.
מזג האוויר הפך קר יותר ויותר. הם לא העזו להישאר בשום אזור יותר מדי זמן. אז במקום להישאר בדרום אנגליה, שם אדמה מכוסת כפור הייתה הדאגה הכי גדולה שלהם, הם המשיכו לשוטט לאורכה ורחבה של המדינה, מתמודדים באומץ עם ההרים, שם ברד הלם על האוהל; עם ביצה שטוחה ורחבה, בה הוצף האוהל במים צוננים; ועם אי קטן באמצע אגם בסקוטלנד, היכן ששלג קבר למחצה את האוהל בלילה.
הם כבר הבחינו בעצי חג מולד מנצנצים מכמה חלונות של חדרי מגורים, לפני שבא ערב בו הארי החליט להציע שוב, את המקום היחיד שלא נחקר על ידם. הם בדיוק אכלו ארוחה טובה, שלא כרגיל. הרמיוני הייתה בסופרמרקט תחת גלימת ההיעלמות, (מקפידה להשאיר כסף בקופה הפתוחה לפני שעזבה), והארי חשב שהיא תהיה יותר קלה לשכנוע מהרגיל, על בטן מלאה בספגטי בולונז ובאגסים משומרים. בנוסף, הוא הציע מראש את ההברקה שייקחו הפסקה של כמה שעות מענידת ההורקרוקס , שהיה תלוי כעת על קצה הדרגש שלידו.
"הרמיוני?"
"מה?", היא הצטנפה באחת הכורסאות הקעורות עם *סיפורי בידל המשורר*. הוא לא הצליח להבין כמה כבר תוכל להוציא מהספר, שלא היה, אחרי הכל, מאוד ארוך. אך ניכר היה שהיא עדיין מפענחת משהו מתוכו, כי *הנחש של איש הלחש* נח פתוח על זרוע הכיסא.
הארי כחכח בגרונו, הוא הרגיש בדיוק כמו שהרגיש במאורע, כמה שנים קודם לכן, כששאל את פרופסור מקגונגל אם יוכל ללכת להוגסמיד, למרות העובדה שהוא לא שכנע את הדרסלים לחתום על האישור.
"הרמיוני, חשבתי על זה, ו-"
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"הארי, תוכל לעזור לי במשהו?"
מסתבר שהיא לא הקשיבה לו. היא נשענה קדימה והושיטה לו את *סיפורי בידל המשורר*
"הסתכל על הסמל הזה", היא אמרה, מצביעה על ראש העמוד. מעל מה שהארי הניח שהיה כותרת של סיפור (כיון שלא ידע לקרוא רונית, הוא לא יכול היה להיות בטוח), הייתה שם תמונה של מה שנראה כמו עין משולשת, שאישונה חצוי בקו אנכי.
"מעולם לא למדתי רונית עתיקה, הרמיוני."
"אני יודעת את זה, אבל זאת לא רונית וזה גם לא קשור לנחש של איש הלחש. כל הזמן חשבתי שזו תמונה של עין, אבל אני לא חושבת כך יותר! זה צויר בדיו, הסתכל, מישהו צייר את זה שם, זה לא באמת חלק מהספר. חשוב, האם ראית את זה אי פעם לפני כן?"
"לא...לא, חכי רגע." הארי הסתכל מקרוב יותר. "זה לא אותו הסמל שאבא של לונה ענד סביב צווארו?"
"ובכן, זה גם מה שאני חשבתי!"
"אז זה הסמל של גרינדלוולד."
היא בהתה בו, בפה פעור.
"*מה*?"
"קרום אמר לי..."
הוא חזר בפירוט על הסיפור שויקטור קרום סיפר לו בחתונה. הרמיוני נראתה המומה.
הסמל של *גרידלוולד*?"
היא העבירה את מבטה מהארי אל הסמל המוזר וחזרה על כך שוב. "מעולם לא שמעתי על כך שלגרינדלוולד היה סמל. אין שום אזכור לכך בשום מקום בו קראתי עליו אי פעם.
"ובכן, כמו שאמרתי, קרום טען שהסמל חרות על קיר בדורמשטרנג, וגרינדלוולד הוא שחרת אותו שם."
היא נפלה אחורה אל הכורסא הישנה, במבט קודר.
"זה מאוד משונה. אם זה סמל של קסם אפל, מה זה עושה בספר של סיפורי ילדים?"
"כן, זה מוזר," אמר הארי. "והיה ניתן לשער שסקרימג'ר יזהה אותו. הוא היה השר. הוא היה אמור להיות מומחה בדברים אפלים."
"אני יודעת...אולי הוא חשב שזו עין, כמו שאני חשבתי. לכל שאר הסיפורים יש תמונות קטנות מעל הכותרת."
היא לא דיברה, אלא המשיכה לעיין בסימן המוזר. הארי ניסה שוב.
"הרמיוני?"
"מה?"
"חשבתי על כך. אני- אני רוצה ללכת למכתש גודריק."
היא הרימה את מבטה אליו, אבל העיניים שלה היו לא ממוקדות, והוא היה בטוח שהיא עדיין חושבת על הסימן המסתורי שבספר.
"כן," היא אמרה, "כן, גם אני תהיתי לגבי זה. אני באמת חושבת שנהיה חייבים."
"שמעת אותי נכון?" הוא שאל.
"כמובן. אתה רוצה ללכת למכתש גודריק. אני מסכימה, אני חושבת שאנחנו צריכים. כלומר, גם אני לא יכולה לחשוב על כל מקום אחר שבו זה יכול להיות. זה יהיה מסוכן, אבל ככל שאני חושבת על כך יותר, כך נראה יותר סביר שזה שם."
"אה- *מה* נמצא שם?" שאל הארי.
לנוכח השאלה, הרמיוני נראתה מבולבלת בדיוק כפי שהוא הרגיש.
"ובכן, החרב, הארי! דמבלדור בוודאי ידע שתרצה לחזור לשם, ואחרי הכל, מכתש גודריק הוא מקום הלידה של גודריק גריפינדור-"
"באמת? גריפינדור הגיע ממכתש גודריק?"
"הארי, האם אי פעם אפילו פתחת את *תולדות הקסם*?"
"אממ," הוא אמר, מחייך , והרגיש שזו הפעם הראשונה מזה כמה חודשים; השרירים בפניו הרגישו קשיחים בצורה משונה. "אולי פתחתי אותו, את יודעת, כשקניתי אותו...רק בפעם ההיא..."
"ובכן, כיוון שהעיירה קרויה על שמו, שיערתי שאולי קישרת בין הדברים," אמרה הרמיוני. היא נשמעה הרבה יותר דומה לעצמה הישנה משנשמעה בזמן האחרון. הארי כמעט ציפה ממנה להכריז שהיא הולכת לספרייה. "יש מעט על העיירה ב*תולדות הקסם*, חכה..."
היא פתחה את התיק שזור-החרוזים ונברה בו קצת. לבסוף שלפה עותק של ספר הלימוד הישן שלה, *תולדות הקסם* מאת בתחולדה בגשוט, בו דפדפה עד שמצאה את הדף הרצוי.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

לאחר החתימה על האמנה הבינלאומית לסודיות ב-1689, קוסמים ירדו למחתרת לעד. זה אולי היה רק טבעי, שהם יצרו קהילות קטנות משלהם בתוך קהילה כללית. הרבה כפרים ועיירות קטנות, משכו אליהם כמה וכמה משפחות קוסמים שהתאחדו למען תמיכה והגנה הדדית. העיירות תינוורת' שבקורנוול, פלג'לי עילית ביורקשייר ואוטרי סטריט צ'אקפול שבחוף הדרומי של אנגליה, היו מקומות מגורים מכובדים לצרורות של משפחות קוסמים שחיו לצד מוגלגים סובלניים, ומדי פעם, מושפעים מלחש הקונפונדוס. המקום המפורסם ביותר מתוך מקומות המגורים המלאים למחצה בקוסמים, הוא כנראה, מכתש גודריק, העיירה במערב המדינה. בעיירה זו נולד הקוסם הגדול גודריק גריפינדור, ובה בוומן רייט, נפח הקוסמים, חישל את הסניץ' המוזהב הראשון. חלקת הקבר מלאה בשמות של משפחות הקוסמים העתיקות, וזה מסביר, ללא ספק, את הסיפורים על רוחות שרדפו בהתמדה את הכנסייה הקטנה למשך מאות רבות.

"אתה וההורים שלך לא מוזכרים," אמרה הרמיוני, בעודה סוגרת את הספר, "כי פרופסור בגשוט לא סיקרה שום דבר שקרה יותר מאוחר מהמאה התשע עשרה. אבל אתה רואה? מכתש גודריק, גודריק גריפינדור, החרב של גריפינדור. אתה לא חושב שדמבלדור ציפה ממך שתקשר בין הדברים?"

"אה, כן..."

הארי לא רצה להודות שהוא כלל לא חשב על החרב כשהציע ללכת למכתש גודריק. בשבילו, מוקד המשיכה לעיירה הייתה בגלל ששם היו קברי הוריו, הבית בו הוא התחמק בדוחק ממוות, והאישה בתחולדה בגשוט.

"זוכרת מה מיוריאל אמרה?" הוא שאל לבסוף.

"מי?"

את יודעת," הוא היסס; הוא לא רצה להגיד את שמו של רון . "הדודה-רבא של ג'יני. בחתונה. זו שאמרה שיש לך קרסוליים רזים מדי."

"אה," אמרה הרמיוני.

זה היה רגע לא נעים: הארי ידע שהיא חשה בשמו של רון מופיע באופק. הוא מיהר להמשיך: "היא אמרה שבתחולדה בגשוט עדיין חיה במכתש גודריק."

"בתחולדה בגשוט," מילמלה הרמיוני, מריצה את אצבעה על שמה המובלט של בתחולדה, על קדמת הכריכה של *תולדות הקסם*. "ובכן, אני מניחה-"

היא בהתה בחלל בדרמטיות כה עזה, עד כדי כך שקרביו של הארי התהפכו. הוא שלף את שרביטו, בעודו מסתכל סביב אל הכניסה, מצפה לראות יד שכופה את דרכה דרך בד האוהל, אולם לא היה שם כלום.

"מה?" הוא אמר, חצי בכעס, וחצי בהקלה. "למה עשית את זה? חשבתי שראית אוכל מוות פותח את האוהל, לפחות-"

"הארי, *מה אם לבתחולדה יש את החרב*? מה אם דמבלדור השאיר אותה אצלה?"

הארי שקל את האפשרות הזו. בתחולדה בוודאי אישה מאוד מבוגרת כעת, ועל פי מיוראל, היא הייתה 'קוקו'. האם זה היה סביר שדמבלדור החביא את החרב של גריפינדור אצלה? אם כן, הארי הרגיש שדמבלדור לקח סיכון גדול מאוד. דמבלדור מעולם לא חשף את זה שהחליף את החרב המזויפת, ולא הזכיר ממש חברות עם בתחולדה. אולם עכשיו, לא היה הרגע להטיל ספקות בתיאוריה של הרמיוני, לא כשהיא הייתה כה מוכנה, למרבה ההפתעה, להסכים למשאלתו היקרה ביותר של הארי.

"כן, אולי הוא עשה זאת! אז, אנחנו הולכים למכתש גודריק?"

"כן, אבל נצטרך לחשוב על זה היטב, הארי." היא ישבה זקופה כעת, והארי יכול היה לראות שהמחשבה על כך שיש להם תוכנית שוב, שיפרה את מצב רוחה כמו ששיפרה את מצב רוחו. "נצטרך להתאמן על התעתקות יחד תחת גלימת ההיעלמות, בתור התחלה, ואולי כשפי הנגזה יהיו גם צעד נבון, אלא אם אתה חושב שכדאי לנו ללכת עד הסוף ולהשתמש בשיקוי פולימיצי? במקרה כזה נצטרך להשיג שיער ממישהו. האמת שאני חושבת שעדיף שנעשה את זה, הארי, ככל שנרבה בהסוואות, כך יותר טוב...

הארי נתן לה לדבר, מהנהן ומסכים בכל הפסקה שלה, אך מוחו עזב את השיחה. בפעם הראשונה מאז שגילה שהחרב המזויפת נמצאת בגרינגוטס הוא היה נרגש.

הוא עומד לחזור הביתה, עומד לחזור למקום בו הייתה לו משפחה. המקום הוא מכתש גודריק בו, אלמלא וולדמורט, הוא היה גדל ומבלה בכל חופשה. הוא היה יכול להזמין חברים אליו הביתה... אפילו יכלו להיות לו אחים ואחיות... זו הייתה צריכה להיות אמו שתכין לו את עוגת יום ההולדת השבע-עשרה שלו. החיים שהוא הפסיד מעולם לא נראו לו כל-כך אמיתיים כמו ברגע הזה, כשהוא ידע שהוא עמד לראות את המקום בו הם נלקחו ממנו. לאחר שהרמיוני הלכה לישון באותו הלילה, הארי חילץ בשקט את תיק הגב שלו מתוך התיק משובץ-החרוזים של הרמיוני, ומתוכו את אלבום התמונות שהאגריד נתן לו כה-

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
מזמן. בפעם הראשונה מזה חודשים הוא סקר בעיון את התמונות הישנות של הוריו, מחייכים ומנופפים אליו מהתמונות, שהן כל מה שנשאר לו מהם עכשיו.

הארי היה שם פעמיו בשמחה לכיוון מכתש גודריק ביום שלמחרת, אך להרמיוני היו מחשבות אחרות. משוכנע כמוה שוולדמורט יצפה מהארי לחזור לזירת המוות של הוריו, היא הייתה נחרצת בנוגע לכך שהם יפעלו רק אחרי שהם יהיו בטוחים שהם מוסווים בצורה הכי טובה שאפשר.

זה היה כמעט שבוע אחר כך – אחרי שהם השיגו בסודיות שערות ממוגלגים שעשו קניות לקראת חג המולד, והתאמנו על התעתקות מתחת לגלימת ההיעלמות כששניהם שם – כשהרמיוני הסכימה לצאת למסע.

הם היו אמורים להתעתק לכפר בהסוואתו של החושך, כך שהשעה הייתה שעת הדמדומים כאשר הם שתו לבסוף את שיקוי הפולימצי; הארי השתנה לדמותו של מוגל קירח, בגיל המעבר, הרמיוני לאישה קטנה ועכברית למדי. התיק משובץ-החרוזים, אשיר הכיל את כל מה שבבעלותם (מלבד ההורקורוקס, אותו הארי ענד סביב צווארו) נתחב אל תוך כיס פנימי בגלימה המכופתרת של הרמיוני. הארי פרש את גלימת ההיעלמות מעליהם , ואז הם הסתובבו אל תוך החשיכה החונקת שוב.

שעה שגרונו יבש, הוא פקח את עיניו. הם עמדו יד ביד בשביל מושלג, מתחת לשמיים כחולים כהים, בהם הכוכבים הראשונים של הלילה כבר נצנצו חלושות. בתים עמדו משני צידי הכביש הצר, קישוטי חג-מולד מנצנצים בחלונותיהם. קצת לפניהם, נצנוץ זהוב של פנסי רחוב ציין את מרכז הכפר.

"כל השלג הזה!" הרמיוני לחשה מתחת לגלימה. "למה לא חשבנו על שלג? גם אחרי כל אמצעי הזהירות שלנו, אנחנו נשאיר עקבות! אנחנו נצטרך להיפטר מהן – אתה תלך מלפנים, אני אעשה את זה –"

האר לא רצה להיכנס לכפר כמו כבשים המובלות אל הטבח, בניסיון לשמור על הסוואתם, שעה שהם מכסים את עקבותיהם בעזרת קסם.

"בואי נוריד את הגלימה," אמר הארי, וכאשר היא נראתה מבוהלת, "הו, בחייך, אנחנו לא נראים כמונו ואין אף אחד מסביב."

הוא תחב את הגלימה מתחת למעילו, והם עשו את דרכם קדימה בלי לעצור, האוויר הקפוא עוקץ את פניהם כאשר הם עברו עוד בתים. כל אחד מהם עלול להיות האחד בו ג'יימס ולילי חיו פעם, או איפה שבתחולדה חיה עכשיו. הארי הביט בדלתות הקדמיות, בגגות עמוסי-השלג ובמרפסות שלהם, תוהה האם הוא זוכר אחד מהם, יודע עמוק בתוכו שזה היה בלתי אפשרי, מאחר והוא היה בן קצת יותר משנה כשעזב את המקום לנצח. הוא לא היה בטוח האם הוא יוכל לראות את הבית בכלל; הוא לא ידע מה קרה כאשר נתיני לחש הפידליוס מתו.

אז, כיוון השביל הקטן בו הלכו התעקל שמאלה, ולב הכפר, כיכר קטנה, נחשף לפניהם.

אורות צבעוניים תלויים מסביבה, היה מה שנראה כאנדרטת הנצחה במרכז, מעורפלת מעט בגלל עץ חג המולד שנישא ברוח. היו מספר חנויות, סניף דואר, מסבאה, וכנסייה אשר חלונותיה עשויי הזכוכית המוכתמת בהקו בזוהר-פנינה בכל הכיכר.

השלג כאן נהפך כלוא; הוא היה קשה וחלק היכן שאנשים דרכו עליו כל היום. כפריים הלכו הלוך ושוב לפניהם, צלליהם מוארים קלות על-ידי פנסי הרחוב. הם שמעו לשבריר שנייה צחוק ומוזיקת פופ כאשר דלתות המסבאה נפתחו ונסגרו; אז הם שמעו מזמור מתוך הכנסייה הקטנה.

"הארי, אני חושבת שזהו ערב חג המולד!" אמרה הרמיוני.

"באמת?"

הוא כבר לא עקב אחרי התאריכים; הם לא ראו עיתון מזה שבועות.

"אני בטוחה שכן," אמרה הרמיוני, עיניה בוהות בכנסייה. "הם... הם יהיו שם, לא? אמא ואבא שלך? אני יכולה לראות את בית הקברות מאחורי זה."

הארי הרגיש רעד של משהו מעבר להתרגשות, יותר כמו פחד. כעת, כשהוא היה כל כך קרוב, הוא תהה האם הוא רוצה לראות אחרי הכל. ייתכן שהרמיוני ידעה כיצד הוא מרגיש, משום שהיא תפסה בידו ולקחה את הפיקוד בפעם הראשונה, מושכת אותו קדימה. בחצי הדרך לכנסייה, מכל מקום, היא עצרה משותקת.

"הארי, הסתכל!"

היא הצביעה על אנדרטת ההנצחה. כשהם עברו על פניה, היא שינתה צורה. במקום מצבה מכוסה בשמות, הופיע פסל של שלוש דמויות: גבר עם שיער לא מסודר ומשקפיים, אישה בעלת שיער ארוך, ופנים יפות ואדיבות, ותינוק אשר ישב בזרועות אימו. שלג כיסה את ראשם, כמו כיסויים לבנים ורכים.

הארי התקרב קרוב יותר, נועץ מבטו בפרצופי הוריו. הוא מעולם לא דמיין שיהיה שם פסל... כמה מוזר זה היה לראות את עצמו מפוסל באבן, תינוק שמח, בלי צלקת על המצח...

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"בואי," אמר הארי, כאשר הסתכל בפסלו, והם פנו שוב לכיוון הכנסייה. כאשר חצו את הכביש, הוא הביט מעבר לכתפו; הפסל חזר לצורת אנדרטת ההנצחה.
השירה התחזקה כאשר התקרבו לכנסייה. זה גרם לגרונו של הארי להתכווץ, זה הזכיר לו בכזו כוחניות את הוגוורטס, את פיבס צורח גרסאות גסות רוח של מזמורים מתוך שריונות, את האולם הגדול מעוטר בשנים-עשר עצי חג-מולד, את דמבלדור לובש מצנפת, את רון לבוש סוודר שנסרג בעבודת-יד...
היה שער נישוק בכניסה לכנסייה. הרמיוני דחפה את השער בכדי לפתוח אותו בצורה הכי שקטה שאפשר, והם עברו דרכו. מכל צד של השביל החלקלק אל דלתות הכנסייה, השלג שכב עמוק ולא-נגוע.
הם נעו דרך השלג, יוצרים עקבות עמוקים מאחוריהם כאשר הלכו מסביב לבניין, נצמדים לצללים מתחת לחלונות המבריקים.
מאחורי הכנסייה, שורה על גבי שורה של מצבות אבן מושלגות אשר הזדקרו מתוך שמיכה של כחול חיוור, שהוכתם על-ידי אדום, זהב, וירוק מההשתקפויות של הזכוכית הצבועה.
שומר את ידו צמודה חזק לשרביט שבכיס מעילו, הארי זז אל עבר הקבר הקרוב ביותר.
"הסתכלי על זה, זה אבוט! זה יכול להיות קשר ארוך-אבוד של חנה!"
"תנמיך את הקול שלך," הרמיוני התחננה אליו.
הם התקדמו לאט עמוק יותר ויותר לתוך בית הקברות, משאירים מאחוריהם עקבות שחורות בשלג, מתכופפים כדי לקרוא את המילים שעל המצבות, ומדי פעם פוזלים לחשיכה מסביבם כדי לוודא שהם לגמרי לבדם.
"הארי, כאן!"
הרמיוני הייתה במרחק שתי שורות, הארי נאלץ לחצות בקושי בחזרה אליה, ליבו הולם מהתרגשות בחזו.
"האם זה-"
"לא, אבל תראה!"
היא הצביעה על האבן השחורה. הארי התכופף וראה, מעל לגרניט הקפואה והמנוקדת בטחב, את המילים "קנדרה דמבלדור", וקצת מתחת לתאריך לידתה ומותה ראה, "ובתה אריאנה". היה גם ציטוט:

איפה שנמצא אוצרך, ימצא גם ליבך.

אז לריטה סקיטר ולמיוריאל היו כמה עובדות נכונות. משפחת דמבלדור באמת חיו כאן, וכמה מהם גם מתו כאן.
לראות את הקבר היה גרוע יותר מלשמוע עליו. הארי לא יכל להפסיק לחשוב שלו ולדמבלדור יש שורשים עמוקים בבית הקברות הזה, ושדמבלדור היה צריך לספר לו על זה, למרות זאת הוא מעולם לא חשב לחלוק איתו את הקשר. הם יכלו לבקר במקום ביחד: לרגע הארי דמיין על לבוא לכאן עם דמבלדור, על הקשר שזה היה יוצר, על כמה זה היה משמעותי בשבילו. אבל זה נראה כי לדמבלדור, העובדה שמשפחתם שכבה אחד ליד השני באותו בית קברות הייתה צירוף מקרים לא חשוב, לא רלוונטי, כנראה, לעבודה שהוא רצה שהארי יעשה.
הרמיוני הסתכלה על הארי, והוא שמח שפניו מוחבאים בצללים. הוא שוב קרא את המילים על המצבה. *איפה שנמצא אוצרך, ימצא גם ליבך*. הוא לא הבין את משמעות המילים. בוודאי דמבלדור בחר אותן, כבן הבכור במשפחה בזמן שאימו נפטרה.
"אתה בטוח שהוא מעולם לא הזכיר-" הרמיוני התחילה.
"לא," אמר הארי במהירות, ואז, "בואי נמשיך לחפש," והסתובב, מצטער שהוא ראה את האבן: הוא לא רצה שהמתח וההתרגשות תוכתם בכעס.
"פה!" צעקה הרמיוני שוב שניות לאחר מכן מתוך האפלה. "או לא, מצטערת! חשבתי שכתוב פוטר."
היא שפשפה אבן מתפוררת ומכוסה טחב, התכופפת לעבר האבן וקימטה את מצחה.
"הארי, תחזור שנייה."
הוא לא רצה לסטות מהנושא שוב, ורק איבה גרמה לו לחזור על דרכו מבעד לשלג בחזרה אליה.
"מה?"
"תסתכל על זה!"
הקבר היה מאוד ישן, שחוק כל כך שהארי בקושי יכל לקרוא את השם. הרמיוני הראתה לו את הסמל מתחת.
"הארי, זה הסמל בספר!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הוא הסתכל על המקום שהוא הצביעה: האבן הייתה כל כך בלויה שבקושי אפשר היה לראות מה חקוק שם, למרות שבאמת היה נראה שיש שם סמל משולש מתחת לשם הבלתי קריא.
"כן...זה יכול להיות...."
הרמיוני הוציאה את שרביטה והצביעה על השם שחרוט בקבר.
"אני אנסה איג... איגנוטוס, אני חושבת..."
"אני הולך להמשיך לחפש את הוריי, בסדר?" הארי אמר לה, קולו חד מעט, והוא שוב יצא, משאיר אותה מכופפת לצד הקבר הישן.
הוא כל הזמן זיהה שמות משפחה, כמו אבוט, שהוא פגש בהוגוורטס. לפעמים היו כמה דורות של אותה משפחת קוסמים הנמצאים בבית הקברות: הארי יכל לדעת לפי התאריכים שכל אחד מהם מת, או לפי מהלך האנשים שהעבירו ממכתש גודריק. הוא צעד עמוק יותר ויותר בתוך הקברים, וכל פעם שהוא הגיע למצבה חדשה הוא הרגיש חשש קטן וציפייה.
נראה היה שפתאום שהחשיכה והשקט, נעשו הרבה יותר עמוקים. הארי הסתכל מסביב, דואג, חושב על סוהרסנים, ואז הוא הבין שהשירה פסקה, שהפטפוט וההמולה של המתפללים בכנסייה נמוגו בזמן שהם עשו את דרכם בחזרה לכיכר. מישהו בכנסייה בדיוק כיבה את האורות.
ואז קולה של הרמיוני הגיעה מהחשיכה בפעם השלישית, חד וברור מכמה מגרשים הרחק.
"הארי, הם כאן... בדיוק כאן."
והוא ידע לפי טון דבריה כי הפעם אלה באמת אימו ואביו: הוא צעד לעברה, מרגיש כאילו משהו כבד לוחץ על חזו, אותה ההרגשה שהייתה לו מיד אחרי שדמבלדור מת, צער שהכביד על ליבו וריאותיו.
המצבה הייתה רק שתי שורות מאחורי קנדרה ואריאנה.
זה נוצר משיש לבן, בדיוק כמו קברו של דמבלדור, וזה היה קל לקריאה, זה נראה כאילו נוצץ בחשיכה.
הארי לא היה צריך לכרוע או אפילו להתקרב כל כך קרוב כדי להבין את המילים שנחרטו מעל:

לילי פוטר	**ג'יימס פוטר**
נולדה ב-30 לינואר 1960	נולד ב-27 למרץ 1960
נפטרה ב31 באוקטובר 1981	נפטר ב31 באוקטובר 1981

האויב האחרון שיישמד הוא מוות.

הארי קרא את המילים באטיות, כאילו יש לו רק אפשרות אחת להבין את משמעותם, והוא קרא את המשפט האחרון בקול.
" *האויב האחרון שיישמד הוא מוות....*" מחשבה נוראית עלתה לו, ואיתה פאניקה. "זה לא רעיון של אוכל מוות? למה זה כאן?"
"הכוונה היא לא להביס את המוות בדרך שאוכלי המוות מתכוונים, הארי," אמרה הרמיוני בקול עדין. "הכוונה... אתה יודע.... לחיות מעבר למוות. לחיות אחרי המוות."
אבל הם לא חיים, חשב הארי: הם הלכו. המילים הריקות לא יכלו להסתיר את העובדה שהוריו המתפוררים נשארו שוכבים מתחת לשלג והאבן, אדישים, לא יודעים. ודמעות זלגו מעיניו לפני שהוא יכל לעצור אותן, רותחות מחום ואז מיד קופאות על פניו, ובשביל מה לנגב אותן או להעמיד פנים? הוא נתן להן ליפול, שפתיו לחצו בחוזקה, מסתכל למטה אל השלג השופע מחביא מעיניו את המקום ששרידיהם של לילי וגיי'מס שכבו, עצמות עכשיו, בוודאי, או עפר, לא יודעים או דואגים שבנם החי עמד כה קרוב, ליבו עדיין הלם, חי בזכות הקרבתם וקרוב להשתוקק, ברגע זה, שהוא היה ישן מתחת לשלג איתם.
הרמיוני לקחה את ידו שוב ואחזה בו בחוזקה. הוא לא יכל להסתכל עליה, אבל החזיר את הלחץ, עכשיו לוקח לגימה עמוקה וחדה מאויר הלילה, מנסה לייצב את עצמו, מנסה להחזיר מחדש שליטה. הוא היה צריך להביא משהו לתת להם, הוא לא חשב על זה, כל הצמחים בבית הקברות היו נבולים וקפואים. אבל הרמיוני הרימה את שרביטה, הניפה אותו במעגל באוויר, וזר של ורדי חג המולד לבלבו לפניהם. הארי תפס את זה והניח על קברם של הוריו.
בשנייה שהוא קם הוא רצה לעזוב: הוא לא חשב שהוא יכול לסבול עוד שנייה פה. הוא הרים את זרועו מעל כתפה של הרמיוני, והיא הרימה את שלה מסביב למותניו, והם הסתובבו בשקט וצעדו קדימה דרך השלג, הם עברו את אימו ואחותו של דמבלדור, בחזרה לעבר הכנסייה החשוכה והשער שמחוץ לראייה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 17

סודה של בתחולדה

"הארי עצור."
"מה לא בסדר?" הם רק הגיעו לקבר של אבוט הבלתי-ידוע.
"יש שם מישהו. מישהו מסתכל עלינו. אני יכולה לומר. שם מעבר לברושים."
הם עדיין עמדו בשקט, החזיקו זה בזה, הביטו בגבולות המוחשכים של בית הקברות.
הארי לא יכל לראות כלום.
"את בטוחה?"
"אני ראיתי משהו זז. אני יכולה להישבע שראיתי..." היא ניתקה ממנו את הזרוע החופשייה משרביט. "אנחנו נראים כמו מוגלגים," הארי הצביע.
"מוגלגים אשר לפני רגעים מספר הניחו פרחים על הקבר של ההורים שלך? הארי, אני בטוחה שיש שם מישהו!"
הארי חשב על ההיסטוריה של הקסמים; בית הקברות היה אמור להיות מוחבא;
"מה אם?" אבל אז הוא שמע אוושה וראה מערבולת של שלג במקום שאליו הרמיוני הצביעה. רוחות רפאים לא יכולות לזוז בשלג. "זה חתול," אחרי שנייה או שתיים, "או אולי ציפור, אם אלו היו אוכלי המוות היינו מתים עכשיו. אבל בואי נצא מכאן, ואנחנו יכולים לשים את הגלימה עלינו."
הם פילסו את דרכם בחזרה מבית הקברות.
הארי, אשר לא הרגיש נבוך כאשר ניסה להרגיע את הרמיוני, שמח כאשר יצאו מהשער אל המדרכה החלקה.
הם עטו על עצמם את הגלימה בחזרה. המסבאה הייתה מלאה יותר מאשר קודם. מלא קולות נשמעו מבפנים שרים מזמורים מאשר כשהם ניגשו לכנסייה. לרגע הארי חשב להציע לה להיכנס לשם בתור מקלט, אבל לפני שהוא יכל לומר משהו הרמיוני דיברה, "בוא נלך בדרך הזו," והוא משך את עצמו במורד הרחוב החשוך המוביל מחוץ לכפר בדרך שונה מהדרך שבה הם נכנסו.
הארי יכל להצביע על המקום בו נגמרו שורות הבניינים והתחילה הארץ הפתוחה שוב.
הם הלכו הכי מהר שהם יכלו להרשות לעצמם, חוצים יותר חלונות מוארים באורות ססגוניים ונוצצים, מעבר לעצי חג המולד הכהים מעבר לוילונות.
"איך אנחנו הולכים למצוא את הבית של בתחולדה?" שאלה הרמיוני אשר רעדה קצת והחזיקה מעבר לכתפיה.
"הארי? מה אתה חושב? הארי?" היא משכה את היד הזאת, אבל הארי לא שם לב אליה. הוא הביט במורד הרחוב החשוך. הוא נעמד בסוף שורת הבתים. ברגע הבא הוא מיהר, סוחב את הרמיוני איתו, היא החליקה קצת על הקרח.
"הארי"
"הסתכלי... הסתכלי על זה, הרמיוני..."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

"אני לא... הו!"
הוא יכל לראות את זה; לחש הפידליוס חייב היה למות עם ג'יימס ולילי.
גדר השיחים גדלה בפראיות בשש עשרה השנים מאז שהאגריד לקח את הארי משרידי ההריסות.
רוב הבתים עדיין עמדו, למרות שכוסו ע"י קיסוס והשלג, אבל מצד ימין של הכביש המרכזי עדיין היה חלק מופצץ; זה, הארי היה בטוח, היה המקום שבוצע הקסם.
הוא והרמיוני עמדו בשער, מביטים על מה שהיה אמור להיות בניין כשאר הבניינים בסביבה.
"אני מופתעת שאף אחד לא תיקן אותו?" לחשה הרמיוני.
"אולי אי אפשר לתקן?" השיב הארי. "אולי זה בדיוק כמו פציעות מקסמים אפלים ואתה לא יכול לתקן את הנזק?" הוא החליק יד ממתחת לגלימה ותפס את השער העבה, לא מצפה לפתוח אותו, אבל פשטות אז היה לו חלק מהבית.
"אתה לא מתכוון להיכנס פנימה? זה נראה לא בטיחותי, זה יכול הו, הארי, הסתכל!"
המגע שלו בשער נראה כאילו גמר אותו.
שלט עלה מתוך האדמה, יחד עם תזוזת עלים על הקרקע לפניהם, הסתבכות של סרפדים ועשבים, כמו משהו מוזר, פרחים שצומחים מהר, ובאותיות זהב על העץ נכתב:

בנקודה הזאת, בלילה ה31 לאוקטובר 1981,
לילי וג'יימס פוטר איבדו את חייהם.
בנם, הארי, השריד היחיד של קוסם
שניצל מקללת ההרג.
הבית הזה, בלתי נראה למוגלגים, נשאר כשהיה
במצבו ההרוס כאנדרטת זיכרון לפוטרים
כהוכחה לאלימות שקרעה את משפחתם.

כל האותיות נכתבו בצורה מסודרת כמו מכתב. שרבוטים נוספים נוספו ע"י קוסמים ומכשפות אשר באו לראות את המקום שבו הילד שנשאר בחיים ברח. כמה רק שרבטו את שמם בדיו שלא דוהה; אחרים חרטו את ראשי התיבות של שמם בעץ, אחרים השאירו הודעות. החדישים ביותר שבהם, מבריקים בבהירות, בגרפיטי קסום שהחזיק מעמד שש עשרה שנים, כולם אמרו דברים זהים.

בהצלחה, הארי פוטר, היכן שלא תהיה.
אם אתה קורא את זה, הארי, כולנו מאחוריך!
חיים ארוכים הארי פוטר

"הם לא היו צריכים לכתוב על השלט!" אמרה הרמיוני, מתמרמרת.
אבל הארי קרן אליה.
"זה מבריק. אני שמח שהם עשו את זה. אני..."
הוא נקטע. דמות מכורבלת בכבדות צלעה במעלה הסמטה לכיוונם, מוצללת באורות המבהיקים של הכיכר המרוחקת. הארי חשב, למרות שהיה קשה לקבוע, שהדמות הייתה אישה. היא נעה באיטיות, כאילו מפחדת להחליק על הקרקע המושלגת. הכיפוף שלה, השומן, הילוכה המשתרך נתנו רושם של גיל מבוגר מאד. הם צפו בשקט איך שהיא התקרבה. הארי המתין לראות אם היא תפנה אל תוך אחד מהבתים אותם עברה, אבל באופן לא מודע הוא ידע שהיא לא תעשה זאת. לבסוף היא עצרה כמה מטרים מהם ופשוט עמדה שם באמצע הדרך הקפואה, ניצבת מולם.
הוא לא היה צריך את צביטתה של הרמיוני בזרועו. לא היה סיכוי שהאישה הזאת הייתה מוגלגית: היא עמדה שם מביטה על הבית שהיה אמור להיות בלתי נראה לחלוטין עבורה, אם היא לא הייתה מכשפה. למרות ההנחה שהיא הייתה מכשפה, זאת הייתה התנהגות מוזרה לצאת החוצה בלילה קר שכזה, פשוט בשביל להסתכל על הריסות ישנות. אבל לפי כל הכללים של קסם רגיל, היא לא הייתה אמורה לראות את הרמיוני ואותו בכלל. ובכל זאת, להארי הייתה תחושה מוזרה שהיא ידעה שהם היו שם, וגם מי הם היו. בדיוק כשהוא הגיע למסקנה המדאיגה הזאת, היא הרימה את ידה מכוסת הכפפה ואותתה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הרמיוני התקרבה אליו מתחת לגלימה, זרועה נלחצת נגד שלו.
"איך היא יודעת?"
הוא נענע בראשו. האישה אותתה שוב, נמרצת יותר. הוא יכול היה לחשוב על סיבות רבות למה לא לציית לקריאה, ועדיין החשדות שלו לגבי זהותה התגברו בכל רגע שהם עמדו זה מול זו ברחוב השמם.
האם זה אפשרי שהיא המתינה להם במשך כל החודשים הארוכים האלו? שדמבלדור אמר לה לחכות, והארי יבוא בסופו של דבר? האם לא היה זה הגיוני שזו הייתה היא שנעה בצללים בבית הקברות ועקבה אחריהם עד לכאן? אפילו יכולתה לחוש בנוכחותה הציגה סוג של כוח דמבלדורי שהוא מעולם לא נתקל בו קודם לכן.
לבסוף הארי דיבר, גורם להרמיוני להתנשף ולקפוץ. "האם את בתחולדה?"
הדמות המכורבלת הנידה בראשה ואותתה שוב.
מתחת לגלימה הארי והרמיוני הביטו אחד על השני. הארי הרים את גבותיו; הרמיוני נתנה הנהון קטן, עצבני, של הסכמה.
הם פסעו לכיוון האישה, וברגע, היא הסתובבה וצלעה לכיוון הדרך ממנה באו. מובילה אותם אחרי כמה בתים, היא עברה בשער. הם עקבו אחריה במעלה השביל הראשי דרך גינה שהייתה גדולה כמעט כמו זאת שהם בדיוק עזבו. היא הסתבכה לרגע עם המפתח בדלת הראשית, ואז פתחה אותה ופסעה אחורנית כדי לתת להם לעבור.
היא הריחה רע, או שהיה זה הבית שלה. הארי עיקם את אפו כשהם עברו אותה בהסננות והורידו את הגלימה. עכשיו, כשהוא היה לידה, הוא שם לב כמה קטנה היא הייתה; מבוגרת וכנועה, היא בקושי הגיעה לגובה חזהו. היא סגרה את הדלת מאחוריהם, אצבעותיה כחולות ומנומרות נגד הצבע המתקלף, אז הסתובבה והביטה הישר אל פניו של הארי. עיניה היו עכורות ושקועות בעורה השקוף, וכל פניה היו מוכתמות בורידים שבורים ונקודות. הוא תהה אם היא יכלה להבחין בו בכלל; אפילו אם היא יכלה, הייתה זו זהותו הגנובה של מוגל קרח שהיא הייתה רואה.
הריח של גיל מבוגר, האבק, של בגדים לא מכובסים ואוכל לא טרי התחזקו כשהיא הורידה צעיף שחור ואכול עש, חושפת ראש עם מעט שיער לבן שהקרקפת הציגה בבהירות.
"בתחולדה?" הארי חזר.
היא נדה שוב בראשה. הארי נעשה מודע לקמע שנגד עורו; הדבר שבתוכו, שמידי פעם תקתק או פעם, התעורר; הוא יכול היה להרגיש אותו פועם דרך הזהב הקר. האם הוא ידע, האם הוא יכול היה לחוש, שהדבר שיכול היה להשמיד אותו היה קרוב?
בתחולדה השתרכה כדי לעבור אותם, דוחפת את הרמיוני הצידה כאילו היא לא ראתה אותה, ונעלמה אל תוך מה שהיה נראה סלון.
"הארי, אני לא בטוחה לגבי זה," לחשה הרמיוני.
"הסתכלי על הגודל שלה, אני חושב שנוכל להכניע אותה אם נצטרך לעשות זאת," אמר הארי. "תקשיבי, הייתי צריך לומר לך, אני יודע שהיא לא לגמרי בסדר. מיוריאל קראה לה 'קוקו'."
"בוא!" קראה בתחולדה מהחדר הסמוך.
הרמיוני קפצה ולפתה את זרועו של הארי.
"זה בסדר," אמר הארי ברגיעה, והוביל אל תוך הסלון.
בתחולדה התנודדה סביב אור הנר, אבל עדיין היה חשוך מאד. אבק סמיך נגרס תחת כפות רגליהם, ואפו של הארי הבחין, מתחת לריח הלחות והעובש, משהו גרוע יותר, כמו בשר שהתעפש. הוא תהה מתי הייתה הפעם האחרונה שמישהו היה בתוך ביתה של בתחולדה כדי לבדוק האם היא מסתדרת. נראה היה שהיא גם שכחה שהיא יכולה להשתמש בקסם, בגלל שהיא הדליקה את הנרות ביד בצורה מגושמת, שרווליה נמצאים בקרבה מסוכנת אל האש.
"תני לי לעשות את זה," הציע הארי ולקח ממנה את הגפרורים. היא עמדה מביטה בו כשהוא סיים להדליק את בדלי הנרות שעמדו בתוך צלוחיות מסביב לחדר, מתיישבת בחוסר יציבות על ערימה של ספרים לצד שולחן דחוס בספלים מעופשים ומבוקעים.
המקום האחרון עליו הארי מיקם את הנר היה שידת מגירות מעוקמת שעליה עמדו מספר גדול של תמונות.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
כשהלהבה ריצדה והתעוררה לחיים, השתקפותה הבליחה על הזכוכית והכסף המאובק שלהם. הוא ראה תנועות זעירות בתמונות. כשבתחולדה משכה, מגושמת, בולי עץ אל האש, הוא מלמל "טרגאו"; האבק נעלם מהתמונות, והוא הבחין מייד שחצי מהן היו חסרות מהמסגרות הגדולות והמקושטות ביותר.
הוא תהה האם בתחולדה או מישהו אחר העביר אותם. ואז מראה תמונה קרוב לקצה האוסף תפס את עינו, והוא תפס אותה. זה היה הגנב זהוב השיער ובעל הפנים השמחות, האדם הצעיר שישב על אדן חלונו של גרגורוביץ', מחייך בעצלות לכיוון הארי מחוץ למסגרת הכסופה. והארי ידע מייד איפה הוא ראה את הנער הזה לפני כן: ב*חייו ושקריו של אלבוס דמבלדור*, לצידו של דמבלדור בן העשרה, וחייב להיות שכל התמונות החסרות היו בספר של ריטה.
"גברת- העלמה- בגשוט?" הוא אמר, וקולו נרעד מעט. "מי זה?"
בתחולדה עמדה באמצע החדר צופה בהרמיוני מציתה את האש בשבילה.
"העלמה בגשוט?" חזר הארי, והוא התקדם עם התמונה בידיו כשהלהבות התעוררו לחיים בתוך האח.
בתחולדה הרימה את מבטה למשמע קולו, וההורקרוקס פעם מהר יותר על חזהו.
"מי האיש הזה?" הארי שאל אותה, דוחף את התמונה קדימה.
היא התבוננה בה ברצינות, ואז חזרה אל הארי.
"את יודעת מי זה?" הוא חזר בקול איטי וחזק מהרגיל. "האיש הזה? את מכירה אותו? איך קוראים לו?"
בתחולדה רק נראתה מטושטשת. הארי הרגיש תסכול איום. איך ריטה סקיטר פתחה את זיכרונותיה של בתחולדה?
"מי האיש הזה?" הוא חזר בקול.
"הארי, מה אתה עושה?" שאלה הרמיוני.
"התמונה, הרמיוני, זה הגנב, הגנב שגנב מגרגורוביץ'! בבקשה!" הוא אמר לבתחולדה. "מי זה?"
אבל היא רק בהתה בו.
"למה ביקשת מאיתנו לבוא איתך, גברת- העלמה- בגשוט?" שאלה הרמיוני, מרימה את קולה שלה. "היה משהו שרצית לומר לנו?"
לא נותנת אף סימן לכך שהיא שמעה את הרמיוני, בתחולדה השתרכה כעת כמה צעדים קרוב יותר אל הארי. בנענוע קל של ראשה היא הביטה חזרה אל הפרוזדור.
"את רוצה שנלך?" הוא שאל.
היא חזרה על המחווה, מצביע בתחילה עליו, ואז על עצמה, ואז על התקרה.
"הו, בסדר... הרמיוני, אני חושב שהיא רוצה שאני אעלה איתה במדרגות."
"בסדר," אמרה הרמיוני. "נלך."
אבל ברגע שהרמיוני נעה, בתחולדה נענעה בראשה בכוח מפתיע, שוב מצביעה על הארי בתחילה ואז על עצמה.
"היא רוצה שאני אבוא איתה, לבד."
"למה?" שאלה הרמיוני, קולה מהדהד בחדות ובבהירות בחדר המואר בנרות; הגברת הזקנה נענעה בראשה מעט למשמע הרעש החזק.
"אולי דמבלדור אמר לה לתת את החרב לי, ורק לי?"
"אתה באמת חושב שהיא יודעת מי אתה?"
"כן," ענה הארי, מביט מטה אל העיניים החלביות שהתמקדו באלו שלו. "אני חושב שהיא יודעת."
"ובכן, בסדר, אם כך, אבל מהר, הארי."
"תובילי," הארי אמר לבתחולדה.
נראה היה שהיא מבינה, בגלל שהיא נגררה סביבו לכיוון הדלת. הארי העיף מבט אחורה אל הרמיוני בחיוך מרגיע, אבל הוא לא היה בטוח שהיא ראתה את זה; היא עמדה מחבקת את עצמה באמצע הלכלוך המואר בנרות, מביטה על כוננית הספרים. כשהארי יצא מן החדר, בלתי נראה להרמיוני ובתחולדה, הוא החליק את התמונה בעלת המסגרת הכסופה של הגנב הלא ידוע אל תוך מעילו.
המדרגות היו תלולות וצרות; הארי כמעט התפתה למקם את ידיו על אחוריה השמנים של בתחולדה כדי לוודא שהיא לא תתמוטט עליו, מה שהיה נראה שעומד לקרות. לאט, מתנשפת מעט, היא טיפסה אל הקומה העליונה, פונה מייד לימין, ומובילה אותו אל תוך חדר שינה קטן מידות.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
היה חושך מצרים וריח נוראי. הארי רק הבחין בסיר לילה בולט מתחת למיטה לפני שבתחולדה סגרה את הדלת ואפילו הוא נבלע בחשיכה.
"לומוס," אמר הארי, ושרביטו נדלק. הוא נרתע; בתחולדה נעה קרוב אליו ברגעים הספורים של החשיכה, והוא לא שמע אותה מתקרבת.
"אתה פוטר?" היא לחשה.
"כן, זה אני." היא הנהנה באיטיות, בכובד ראש. הארי הרגיש את ליבו של ההורקרוקס פועם במהירות, יותר מהר מליבו שלו; זאת הייתה תחושה מאוד מציקה ולא נעימה.
"יש לך משהו בשבילי?" הארי שאל, אבל דעתה נראתה מוסחת על ידי האור שזהר בקצה שרביטו. "יש לך משהו בשבילי?" הוא חזר.
היא סגרה את עיניה ומספר דברים החלו לקרות במקביל: הצלקת של הארי דקרה אותו בכאב; ההורקרוקס התפתל כך שהסוודר שלו ממש זז; החדר החשוך והמצחין נעלם לרגע. הוא הרגיש זינוק של שמחה ודיבר בקול גבוה וקר: *תחזיקו אותו!*
הארי התנדנד: הוא שוב חזר לחדר החשוך והמסריח; הוא לא ממש הבין מה בדיוק קרה.
"יש לך משהו בשבילי?" הוא שאל בפעם השלישית, יותר בקול.
"שם," היא לחשה, מצביעה לפינת החדר. הארי הרים את שרביטו וראה אי סדר כללי ובגדים מפוזרים על השולחן תחת החלון המכוסה בוילון.
הארי נדחס בינה לבין המיטה המבולגנת, שרביטו מורם. הוא לא רצה להסיט את מבטו ממנה.
"מה זה?" הוא שאל כשהגיע לשולחן, שהיה עמוס במה שנראה ככביסה מלוכלכת.
"שם," היא אמרה, מצביעה אל הערמה חסרת הצורה. בשנייה שהוא הסיט את מבטו, עיניו עצרו לרגע על ניצב של חרב, מקושטת באבן יקרה, היא זזה בצורה משונה: הוא ראה אותה מזווית עינו; בהלה גרמה לו להסתובב ופחד שיתק אותו כשהוא ראה את הגברת הזקנה מתרסקת והנחש הגדול בוקע מהמקום שבו צווארה היה. הנחש היכה כשהוא הניף את שרביטו: המכה של הנשיכה על זרועו העיפה את השרביט בסחרור לעבר התקרה; אורו ריצד בכל החדר והוא כבה; מכה חזקה מהזנב הוציאה ממנו את כל האוויר: הוא נפל אחורה לעבר השולחן, לתוך ערימה של כביסה מלוכלכת – הוא הסתובב הצידה, בקושי מתחמק מהזנב של הנחש, שנחת על השולחן היכן שהוא היה שניה לפני כן. רסיסי זכוכית עפו עליו כשהוא הכה ברצפה. מלמטה הוא שמע את הרמוני קוראת, "הארי?"
לא היה מספיק אוויר בריאותיו כדי לענות לה: היצור הכבד הטיח אותו ברצפה והוא הרגיש אותו מחליק מעליו, עוצמתי, שרירי – "לא!" הוא התנשם, מוצמד לרצפה.
"כן," לחש קול. "כן...להחזזיק אותך..."
"אציו... אציו שרביט..." אבל שום דבר לא קרה, והוא היה צריך להשתמש בידיו כדי להרחיק את הנחש שמעך אותו, והצמיד את ההורקרוקס חזק אל חזהו, קר כקרח, מלא בחיים, פועם, סנטימטרים ספורים מליבו המוטרף, ומוחו התמלא באור, קר ולבן, כל מחשבותיו שותקו, נשימתו הופסקה, וקול צעדים, הכל נהיה. . . לב מתכתי פעם מחוץ לחזהו, וכעת הוא עף, התעופף ומרגיש ניצחון בליבו, לא נזקק לא למטאטא או לת'סטראל. . .
הוא הוער בפתאומיות לחשכה וריח חמצמץ; נגיני שחררה אותו.
הוא התרומם וראה את הנחש מתכונן; הוא הכה, והרמיוני צללה בצווחה; הקללה הנהדפת שלה פגעה בחלון, שהתנפץ. אוויר קר מילא את החדר כשהארי התכופף כדי להתחמק מעוד מבול של רסיסי זכוכית ורגלו החליקה על חפץ דמוי - עיפרון – שרביטו – הוא התכופף וחטף אותו, אבל עכשיו הנחש מילא את החדר, זנבו מרטש; הרמיוני לא נראתה, ולרגע הארי חשב את הגרוע ביותר, אבל היה רעש חזק והבזק של אור אדום, והנחש עף לאוויר, מכה את הארי חזק בפניו תוך כדי, קשקש אחר קשקש הוא התרומם לו אל התקרה.
הארי הגביה את שרביטו, ותוך כדי, הצלקת שלו דקרה אותו יותר בכאב, בעוצמה הכי חזקה מזה שנים.
"הוא מגיע! הרמיוני, הוא בא!" כשהוא צעק הנחש נפל, מלחשש בפראות.
הכל היה תוהו ובוהו: מדפים נשברו, וחרסינה מנופצת התעופפה לכל כיוון כשהארי קפץ מעל למיטה, ותפס צורה חשוכה שהוא חשב שהייתה הרמיוני - היא צווחה בכאב כשהוא משך אותה חזרה מעבר למיטה: הנחש התרומם שוב, אבל הארי ידע שמה שיותר גרוע מבואו של הנחש, אולי כבר נמצא בפתח, והוא הרגיש שראשו עומד להתבקע מהכאב בצלקתו – הנחש זז קדימה בצורה פתאומית מתכונן להתקפה, מושך את הרמיוני איתו;
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

כשהוא הכה, הרמיוני צרחה, "*קונפרינגו!*" וקסמה התעופף בחדר, מפוצץ את המראה של הארון וניתז חזרה אליהם, מקפץ מהרצפה לתקרה; הארי הרגיש את החום צורב את גב ידו. זכוכית חתכה את לחיו, כשהוא סחב את הרמיוני איתו, הוא קפץ מהמיטה אל השולחן ואז ישר דרך החלון המנותץ לתוך הלא-נודע, צווחתה מהדהדת וחותכת את דממת הלילה כשהם התעופפו באוויר. . .ולפתע צלקתו נפתחה, והוא היה וולדמורט, הוא רץ דרך החדר המצחין, ידיו הגדולות והלבנות אוחזות את אדן החלון כשהוא ראה את האיש הקירח ואת האישה הקטנה מסתובבים ונעלמים, והוא צעק בזעם,צרחה שהתערבבה עם זו של הילדה, והדהדה ברחבי הגנים החשוכים ביחד עם פעמוני הכנסייה שצלצלו לכבוד חג המולד. . .

לפתע צרחתו הייתה זו של הארי, הכאב היה זה של הארי. . .וזה היה יכול לקרות פה, זה כבר קרה פה בעבר. . . כאן, בטווח ראייה מאותו הבית שבו הוא כל כך התקרב לידיעה של מה זה באמת למות. . . למות . . .

הכאב היה כל כך נורא, להיקרע מהגוף. . . אבל, אם לא היה לו גוף, למה ראשו כאב כל כך; אם הוא היה מת, למה הוא הרגיש קר כל כך, בלתי נסבל, למה הכאב לא נעלם עם המוות, למה הוא לא עזב. . .

הלילה היה רטוב וקר, ושני ילדים לבושים כדלעת התנדנדו להם מעבר לרחבה וחלונות הראווה של החנויות שהיו מכוסות בניירות בצורת עכבישים, כל המוגלגים בעולם מקושט שהם אפילו לא האמינו בו. . .

וכשהוא דאה מעל, הרגשה של כוח ושל אמונה במטרתו אפפה אותו, כמו שהוא תמיד הרגיש במצבים כאלה. . . לא כעס. . . זה היה לנשמות חלשות יותר. . . אבל תחושת ניצחון, כן. . . הוא חיכה לזה, הוא קיווה לזה. . .

"תחפושת נחמדה, אדון!" הוא ראה את פניו של הילד הקטן מהססים כשהוא רץ מספיק קרוב אליו, מכוסה בברדס, ואז ראה את הפנים הצבועות מתקדרות בפחד: והילד הסתובב וברח. . .

מתחת לחלוק הוא הידק את אחיזתו בשרביט. . . תנועה קלה אחת והילד לעולם לא יגיע לאמו. . .אבל זה לא נחוץ, בהחלט לא נחוץ. . . ברחוב החשוך שהוא צעד, יעדו נראה לנגד עיניו, לחש הפידליוס שבור, אבל הם עדיין לא ידעו זאת. . . והוא עשה פחות רעש מהעלים המתים שמחליקים על המדרכה. הוא הגיע לגדר חשוכה, ודילג מעליה. . .הם לא הסיטו את הוילונות; הוא ראה אותם די בבירור יושבים בסלון, הגבר הגבוה שחור-השיער עם משקפיו, מוציא עשן צבעוני משרביטו כדי לשעשע את הילד הקטן שחור-השיער שהיה לבוש בפיג'מה הכחולה שלו. הילד צחק וניסה לתפוס את העשן, להחזיק אותו באגרופו הקטן. . . דלת נפתחה והאמא נכנסה, אומרת מילים שהוא לא היה יכול לשמוע, שערה, אדום כהה וארוך נופל על פניה. כעת האבא הרים את הילד ונתן אותו לאימו. הוא השליך את השרביט על הספה והתמתח, מפהק. . . השער חרק קצת כשהוא פתח אותו, אבל ג'יימס פוטר לא שמע דבר. ידו הלבנה שלפה את השרביט מתחת לגלימתו והוא כיוון אותו על הדלת, שנפרצה. . .הוא כבר היה מעבר למפתן כשג'יימס הגיע רץ אל המסדרון. זה היה קל, קל מדי, הוא אפילו לא הרים את השרביט שלו. . .

"לילי, קחי את הארי ותברחו, זה הוא! תבחרו! תרוצו! אני אעכב אותו!" אעכב אותו, בלי שרביט בידו! . . הוא צחק לפני שהטיל את הקללה. . .

"אבדה קדברה!" האור הירוק מילא את המסדרון הקטן, מאיר את עגלת הילדים שהייתה ליד הקיר, גרם למעקה לזהור כמו אורות דרך, וג'יימס פוטר נפל כמו מריונטה שחתכו לה את החוטים . . . הוא שמע אותה צורחת מהקומה העליונה, לכודה, אבל כל עוד היא פעלה בהיגיון לא הייתה לה סיבה לחשוש. . . הוא עלה במדרגות, שומע במעומעם את ניסיונותיה להתבצר בפנים. . . גם לה לא היה שרביט. . . איזה טיפשים הם היו, וכמה תמימים הם היו, בוטחים בחבריהם, שהם יכלו להיות ללא נשק אפילו מספר רגעים. . . הוא פתח את הדלת בכוח, שהעיפה הצידה את הכסא וכמה קופסאות שנערמו במהירות לפני הדלת על ידי הנפה פשוטה של השרביט. . .ושם היא עמדה, ילדה בזרועותיה. כשהיא ראתה אותו, היא הורידה את הילד לעריסה שהייתה מאחוריה ושלחה את ידיה לצדדים, כאילו שזה יעזור, כאילו שהיא הגנה עליו. . .

"לא את הארי, בבקשה לא, תהרוג אותי, תהרוג אותי במקומו-"

"זו האזהרה האחרונה שלי-"

"לא את הארי, בבקשה. . .תרחם. . .לא את הארי! לא הארי! בבקשה – אני אעשה הכל. . ."

"תעמדי בצד. תעמדי בצד, ילדה!" הוא היה יכול להזיז אותה בכוח מהעריסה, אבל זה היה נראה לו יותר זהיר לגמור את כולם. . . האור הירוק ריצד בחדר והיא נפלה בדיוק כמו בעלה. הילד לא בכה כל הזמן הזה. הוא עמד, אוחז בסורגים של העריסה, והוא הסתכל לתוך פניו של הפורץ במבט של התעניינות, אולי חשב שזה היה אביו שמתחבא מתחת לגלימתו, עושה עוד אורות יפים, ואמו תקום בכל רגע, צוחקת – הוא כיוון את שרביטו בזהירות לתוך פניו של הילד: הוא רצה לראות את זה מתרחש, את ההריסה שלו, סכנה שלא ניתנת להסברה. הילד החל

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
לבכות: הוא ראה שהוא לא ג'יימס. הוא לא אהב כשהוא בכה, הוא מעולם לא אהב לשמוע ילדים קטנים בוכים כשהם מתייתמים-
"אבדה קדברה!" ואז הוא נשבר. הוא היה כלום, שום דבר חוץ מכאב ופחד, והוא היה חייב להסתיר את עצמו, לא כאן בשבירי הבית ההרוס, היכן שהילד היה לכוד, צורח, אלא רחוק מכאן. . . רחוק. . .
"לא," הוא נאנח. הנחש רשרש על גבי הרצפה המזוהמת והמבולגנת, והוא הרג את הילד, אבל הוא היה הילד. . .
"לא. . ." וכעת הוא עמד ליד החלון השבור בביתה של בתחולדה, ספוג זיכרונות של אובדנו הגדול ביותר, ולרגליו הנחש הענק זחל על גבי שברי חרסינה וזכוכית. . .הוא השפיל את מבטו וראה משהו, משהו מדהים. . .
"לא. . ."
"הארי, זה בסדר, אתה בסדר!"
הוא התכופף והרים את התמונה המנופצת. הנה הוא שם, הגנב הלא-ידוע, הגנב שהוא חיפש. . .
"לא. . .אני הפלתי את זה. . .אני הפלתי את זה. . ."
"הארי, זה בסדר, תתעורר! תתעורר!" הוא היה הארי . . .הארי, לא וולדמורט. . . והדבר שזחל לא היה נחש. . .
הוא פקח את עיניו. "הארי," לחשה הרמיוני.
"אתה מרגיש – מרגיש בסדר?"
"כן," הוא שיקר.
הוא היה בתוך האוהל, שוכב בקומה התחתונה של מיטת-הקומתיים, מתחת לערימה של שמיכות. הוא שם לב שהשעה היא שעת שחר לפי הדממה והאוויר, והאור העדין שנבע דרך תקרת האוהל. הוא היה ספוג בזיעה; הוא הרגיש את זה על הסדינים והשמיכות. "הצלחנו לברוח."
"כן," אמרה הרמיוני. "הייתי צריכה להשתמש בקסם ריחוף כדי לשים אותך במיטה, לא הצלחתי להרים אותך. היית. . .ובכן, היית די. . ." היו צלליות סגולות מתחת לעיניה והוא הבחין בספוג בתוך ידה: היא ניגבה את פרצופו.
"היית חולה," היא סיכמה. "מאוד חולה."
"לפני כמה זמן עזבנו?"
"לפני שעות. זה כמעט בוקר."
"והייתי. . . מה, חסר הכרה?"
"לא בדיוק," אמרה הרמיוני במבוכה מסויימת. "צעקת וגנחת. . .כל מיני דברים," הוא הוסיפה בטון שגרם להארי להרגיש אי נעימות. מה הוא עשה? צרח קללות כמו וולדמורט, בכה כמו תינוק בעריסה?
"לא הצלחתי להוריד את ההורקרוקס ממך," הרמיוני אמרה, והוא ידע שהיא רצתה לשנות את הנושא. "זה היה תקוע, מודבק לחזה שלך. יש לך סימן; אני מצטערת, הייתי חייבת להשתמש בקסם ניתוק כדי לקחת את זה ממך. הנחש הכה בך גם, אבל ניקיתי את הפצע ושמתי מעט דיטאני על זה. . ." הוא הוריד את הטי-שירט ספוגת הזיעה שהוא לבש, והשפיל מבטו. היה סימן אדום על חזהו היכן שהתליון צרב אותו. הוא גם הבחין בסימני הנשיכה החצי מרופאים על זרועו.
"איפה שמת את ההורקרוקס?" "בתיק שלי. אני חושבת שכדאי לא לענוד אותו לזמן מה."
הוא שכב על הכריות והסתכל על פניה האפורות.
"לא היינו צריכים ללכת למכתש גודריק. זו אשמתי, זו אשמתי המלאה. הרמיוני, אני מצטער."
"זאת לא אשמתך. אני גם רציתי ללכת; אני באמת חשבתי שדמבלדור אולי השאיר את החרב בשבילך."
"טוב, כנראה שטעינו, נכון?"
"מה קרה, הארי? מה קרה כשהיא לקחה אותך למעלה? הנחש התחבא שם? הוא פשוט יצא והרג אותה ותקף אותך?"
"לא." הוא אמר. "היא הייתה הנחש. . .או שהנחש היה היא. . .כל הזמן הזה."
"מ-מה?"
הוא סגר את עיניו. הוא עדיין היה יכול להריח את הריח של ביתה של בתחולדה עליו; זה גרם להכל להיראות ממש חד ומזעזע. "בתחולדה כנראה כבר מתה זה זמן מה. הנחש היה. . . היה בתוכה. את-יודעת-מי שם אותו במכתש גודריק, להמתין. את צדקת. הוא ידע שאני אחזור."
"הנחש היה בתוכה?" הוא פקח את עיניו שוב.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הרמיוני נראתה מזועזעת, עם בחילה."לופין אמר שיהיה קסם שאנחנו אפילו לא נדמיין." אמר הארי. "היא לא רצתה לדבר לפנייך, בגלל שזה היה לחשנית, הכל לחשנית, ואני לא שמתי לב, אבל ברור שיכולתי להבין אותה. ברגע שהיינו למעלה בחדר, הנחש שלח הודעה לאת-יודעת-מי, אני שמעתי את זה קורה בתוך ראשי, הרגשתי אותו מתרגש, והוא אמר להשאיר אותי שם. . .ואז. . ." הוא זכר את הנחש בוקע מתוך צווארה של בתחולדה: הרמיוני לא הייתה צריכה לדעת את הפרטים. ". . .היא השתנתה, השתנתה אל הנחש, ותקפה."
הוא הסתכל מטה אל סימני הנשיכה.
"הוא לא היה אמור להרוג אותי, רק להשאיר אותי שם עד שאת-יודעת-מי יגיע." אם הוא היה מצליח להרוג את הנחש, זה היה שווה את זה, את הכל. . .מרגיש בחילה, הוא התיישב והעיף את השמיכות.
"הארי, לא, אני בטוחה שאתה חייב לנוח!"
"את זאת שצריכה שינה. בלי לפגוע, אבל את נראית נורא. אני בסדר. אני אשמור קצת. איפה השרביט שלי?"
היא לא ענתה, וסתם הסתכלה היישר אליו.
"איפה השרביט שלי, הרמיוני?" היא נשכה את שפתה, ודמעות הופיעו בעיניה.
"הארי. . ."
"איפה השרביט שלי?" היא הושיטה יד אל מתחת למיטה והוציאה אותו אליו.
שרביט הצינית ועוף החול היה שבור בערך לשניים. מחלק אחד בלטה נוצת עוף החול שהחזיקה את שני החלקים תלויים יחד. העץ התבקע לגמרי. הארי לקח את זה כאילו זה היה יצור חי שסבל מפציעה קשה. הוא לא הצליח לחשוב בבהירות: הכל היה בלבול של בהלה ופחד. ואז הוא הביא את השרביט להרמיוני.
"תתקני את זה, בבקשה."
"הארי, אני לא חושבת, כשזה שבור ככה- -"
"בבקשה, הרמיוני, תנסי!"
"ר-רפארו."
השרביט נצץ קצת, ואז כבה. הארי הצביע איתו על הרמיוני. "אקספליארמוס!"
השרביט של הרמיוני זז קצת, אבל לא עזב את ידה. הניסיון העמום לנסות קסם היה יותר מדי בשביל השרביט של הארי, שהתפרק לשני חלקים שוב. הוא בהה בזה, נבעת, לא מצליח לעכל מה שהוא רואה. . . השרביט ששרד כל כך הרבה. . .
"הארי." לחשה הרמיוני כל כך בשקט שהוא בקושי שמע אותה.
"אני כל כך, כל כך מצטערת. אני חושבת שזו הייתה אשמתי. כשעזבנו, אתה יודע, הנחש רדף אחרינו, והטלתי קללת פיצוץ, וזה חזר לכל הכיוונים, וזה כנראה- כנראה פגע בזה-"
"זאת הייתה תאונה." אמר הארי. הוא הרגיש מרוקן, המום. "אנחנו- אנחנו נמצא דרך לתקן את זה."
"הארי, אני לא חושבת שנצליח," אמרה הרמיוני, הדמעות יורדות על פרצופה. "זוכר. . . כשרון? כשהוא שבר את השרביט, בהתנגשות של המכונית? הוא אף פעם לא חזר להיות אותו הדבר, הוא היה חייב לקנות חדש."
הוא חשב על אוליבנדר, שנחטף והוחזק על ידי וולדמורט; על גרגורוביץ', שהיה מת. איך הוא היה אמור למצוא לעצמו שרביט חדש? "ובכן," הוא אמר, בקול אגבי, "ובכן, אני פשוט אלווה את שלך לעת עתה, עכשיו. כשאני אשמור." פניה בוהקות מדמעות, היא הושיטה לו את שרביטה, והוא עזב אותה יושבת ליד המיטה, כשהדבר שהוא הכי רוצה זה להתרחק ממנה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 18

חייו ושקריו של אלבוס דמבלדור

השמש זרחה: השמיים הנקיים, העצומים, חסרי הצבע השתרעו מעליו, אדישים לו ולסבלו. הארי ישב בכניסת האוהל ולקח נשימה עמוקה של אוויר נקי. רק להיות בחיים ולראות את השמש הזורחת מבעד לגבעה המושלגת והמנצנצת, היה צריך להיות האוצר הגדול ביותר על פני האדמה, אבל הוא לא יכול היה להעריך את זה: חושיו היו משותקים בגלל האסון והאובדן. הוא הסתכל על העמק המכוסה בלבן, ושמע פעמוני כנסייה רחוקה מצלצלים מאי-שם דרך הדממה הבוהקת.

מבלי להבין זאת, הוא חפר באצבעותיו אל תוך זרועו כאילו הוא ניסה להתגבר על כאב פיזי. הוא שפך את דמו יותר פעמים משניתן למנות; הוא איבד את כל עצמותיו ביד ימין פעם אחת; והמסע הזה כבר העניק לו צלקות על חזהו וזרועותיו שהצטרפו לצלקות על ידו ומצחו, אף מעולם, עד אותו הרגע, הוא לא הרגיש כל כך חלוש, פגיע, וערום, כאילו החלק הטוב ביותר בכוחות-הקסם שלו נקרע ממנו. הוא ידע בדיוק מה הרמיוני הייתה אומרת אם הוא היה אומר משהו מכל זה: השרביט טוב בדיוק כמו האיש. אבל היא טעתה, המקרה שלו היה שונה. היא לא הרגישה את השרביט מסתובב כמו מחט של מצפן ויורה להבות מוזהבות אל האויב. הוא איבד את ההגנה של השרביטים התאומים, ורק כעת, כשזה אבד, הוא הבין כמה הוא הסתמך עליה.

הוא הוציא את החתיכות של השרביט השבור מכיסו, ומבלי להסתכל עליהם, תקע אותם בכיס-העור של האגריד שענד סביב צווארו.

הכיס היה מלא מדי בחפצים שבורים וחסרי ערך. היד של הארי שפשפה את הסניץ' הישן דרך עור הלטאה הקסומה ולרגע הוא נלחם בפיתוי להוציא אותו ולהעיף אותו.

בלתי חדיר, חסר משמעות, חסר ערך, כמו כל שאר הדברים שדמבלדור השאיר אחריו-

וזעמו כלפי דמבלדור שבר אותו כמו לבה, בוערת מבפנים, שורפת כל רגש אחר. רק מתוך ייאוש טהור, הם שכנעו את עצמם להאמין שימצאו תשובות במכתש גודריק, שכנעו את עצמם שהם חייבים לחזור, שהכל היה חלק מאיזו דרך סודית שדמבלדור השאיר בשבילם: אבל לא הייתה שום מפה, שום תוכנית. דמבלדור השאיר אותם לגשש בחשכה, להיאבק עם זוועות שהם אפילו לא חלמו עליהן, בודדים וללא עזרה:

שום דבר לא הוסבר, שום מידע לא הושג בקלות, לא הייתה להם את החרב, וכעת, להארי לא היה שרביט. הוא הפיל את התמונה של הגנב, בטוח שכעת לוולדמורט לא תהיה בעיה למצוא את זהותו . . . לוולדמורט יש את כל המידע עכשיו . . .

"הארי?"

הרמיוני נראתה מבוהלת שהוא יקלל אותה עם השרביט שלה. פניה מלאים בדמעות, היא התיישבה לידו, שני ספלי תה רועדים בידיה וחפץ גדול מתחת לזרועה.

"תודה," הוא אמר, לוקח אח מן הספלים.

"אכפת לך שאני אדבר איתך?"

"לא." הוא אמר, כדי לא לפגוע ברגשותיה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

"הארי, רצית לדעת מי היה האיש ההוא בתמונה, ובכן . . .יש לי את הספר."
בביישנות היא הניחה את הספר בחיקה, עותק נקי של *חייו ושקריו של אלבוס דמבלדור*.
"איפה- איך-?"
"זה היה בסלון של בתחולדה, פשוט שכב שם. . . .הפתק הזה בלט מלמעלה."
הרמיוני קראה מספר שורות בקול רם של כתב מחודד בצבע ירוק חומצי.
" 'באלי היקרה, תודה רבה על עזרתך, הנה עותק של הספר,אני מקווה שתאהבי אותו. אמרת לי הכל, גם אם את לא זוכרת זאת, ריטה.' אני די בטוחה שזה הגיע כשבתחולדה עוד הייתה בחיים, אך כנראה היא לא הייתה במצב מספיק טוב כדי לקרוא אותו?"
"לא, כנראה שלא."
הארי הסתכל מטה על פניו של דמבלדור והרגיש גל של עונג טהור, כעת הוא יידע את כל הדברים שדמבלדור מעולם לא חשב שכדאי לספר לו, בין אם דמבלדור היה רוצה בזה או לא.
"אתה עדיין נורא כועס עלי, נכון?" אמרה הרמיוני; הוא הסתכל וראה דמעות טריות זולגות מעיניה, וידע שזעמו ודאי נראה על פניו.
"לא," הוא אמר בשקט. "לא, הרמיוני, אני יודע שזאת הייתה תאונה. את ניסית להוציא אותנו משם בחיים, והיית מדהימה. הייתי נהרג אם לא היית שם כדי לעזור לי."
הוא ניסה להשיב לה את חיוכה הדליל, ואז החזיר את תשומת ליבו לספר. הייתה לו כריכה קשה; זה היה ברור שהוא מעולם לא נפתח. הוא רפרף בדפים, וחיפש תמונות. הוא נתקל במה שהוא חיפש כמעט מייד, דמבלדור הצעיר וחברו הנאה, שואגים מצחוק על איזו בדיחה שנשכחה מזמן. הארי הוריד את עיניו אל הכותרת.

אלבוס דמבלדור, זמן קצר לאחר מות אמו,

עם חברו גלרט גרינדלוולד.

הארי פער את פיו ובהה במילה האחרונה מספר רגעים. גרינדלוולד.
חברו גרינדלוולד. הוא הסתכל הצידה אל הרמיוני, שעדיין התבוננה בשם כאילו לא האמינה למראה עיניה.
באיטיות היא הרימה עיניה אל הארי.
" *גרינדלוולד!*"
בהתעלמות משאר התמונות, הארי סרק את העמודים הקרובים כדי לוודא את השם הגורלי. הוא גילה במהרה וקרא בתאוותנות, אבל הרגיש אבוד: זה היה נחוץ לקרוא את העמודים הקודמים כדי למצוא היגיון בהכל, ומסתבר שהוא נתקל בהתחלה של פרק הנקרא "למען הטוב." יחד, הוא הרמיוני החלו לקרוא:

כשהתקרב יום הולדתו השמונה-עשר, דמבלדור עזב את הוגוורטס בתהילה גדולה- מדריך ראשי, מושלם, זוכה *פרס הברנבוס פינקלי* על הטלת קסמים יוצאת מן הכלל, נציג הבריטים הצעירים בקסמהדרין, זוכה מדליית הזהב לפריצת דרך מדהימה ולתרומה לוועידה האל-כימאית הבין לאומית בקהיר. תוכניתו של דמבלדור לעתיד הייתה לצאת לטיול ארוך עם אלפיאס "נשימת-כלב" דודג', החבר הקרוב אך הטיפש, שרכש בבית הספר.
שני הגברים הצעירים שהו ב*קלחת הרותחת* בלונדון, מתכוננים לצאת ליוון בבוקר שלמחרת, כשינשוף הופיע נושא את החדשות על מותה של אימו של דמבלדור. "נשימת-כלב" דודג', שסירב להתראיין לספר הזה, נתן לציבור את הרגשתו האישית על מה שקרה הלאה. הוא תיאר את מותה של קנדרה כמכה טראגית, והחלטתו של דמבלדור לוותר על המסע היה אקט של הקרבה עצמית אצילית.
ללא ספק דמבלדור חזר מיד למכתש גודריק, כביכול כדי "לטפל" באחיו ואחותו הצעירים. אבל כמה באמת הוא טיפל בהם?
"הוא היה משוגע, האברפורת' הזה," אמרה אניד סמיק, שמשפחתה התגוררה בשולי מכתש גודריק באותה עת. "התפרע, הילד, איך לא, בלי הורים, אתה חייב לרחם עליו, הוא כל הזמן זרק לי על הראש גללים של עזים. אני לא חושבת שאלבוס היה נלהב יותר מדי בקשר אליו. מכל מקום, מעולם לא ראיתי אותם יחד.
אז מה אלבוס עשה, אם לא לנחם את אחיו הצעיר והמופרע?
התשובה לכך, כפי הנראה, הבטיחה את המשך כליאתה של אחותו. למרות שהסוהרת הראשונה שלה נפטרה, לא היה כל שינוי במצב מעורר הרחמים של אריאנה דמבלדור. אפילו עצם קיומה היה רק ידוע למספר אנשים מבחוץ, כמו "נשימת-כלב" דודג', שרק אלה יכלו לאמת את ה"בריאות הרעועה" שלה.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

עוד חברה קלה לריצוי הייתה בתחולדה בגשוט, ההיסטוריונית חוקרת הקסמים המפורסמת שהתגוררה במכתש גודריק במשך שנים רבות.
קנדרה דחתה את ניסיונה של בתחולדה כשהיא ניסתה לקבל את המשפחה החדשה לכפר. מספר שנים מאוחר יותר, הסופרת שלחה ינשוף לאלבוס, בהגוורטס, שבו כתבה שהיא התרשמה וראתה בעין יפה את עבודת החקר שלו על שינוי בין-זנים ב *'שינויי-צורה היום'*. מגע ראשוני זה הוביל להיכרותה עם כל משפחת דמבלדור. בזמן זה של מות קנדרה, בתחולדה הייתה האדם היחיד במכתש גודריק שהייתה בקשר משפחת דמבלדור.
לרוע המזל, הזוהר שהיה מוקדם יותר בחייה של בתחולדה כבר דעך.
"האש דולקת, אך הקדרה ריקה," כמו שהגדיר איבור דילונסבי את העניין, או, בשפתו הפשוטה יותר של אניד סמיק, "היא מטורפת כמו גללים של סנאי." בכל אופן, בטכניקת חקירה של ניסוי וטעייה הצלחתי לסחוט מספיק רסיסים של עובדות מוצקות כדי לחבר את כל הסיפור השערורייתי.
כמו יתר עולם הקוסמים, בתחולדה מציגה את מותה בטרם-עת של אריאנה כקסם שהשתבש, אותה גרסה שסופרה על ידי אלבוס ואברפורת' בשנים שלאחר מכן. בנוסף, בתחולדה תמכה בדעה המשפחתית על אריאנה, מכנה אותה "שברירית", ו"עדינה". בכל אופן, בנוגע לנושא אחד, בתחולדה הוכיחה שקניית הוריטסרום השתלמה לי, משום שהיא, והיא בלבד, יודעת את הסיפור המלא ואת הסוד השמור על חייו של אלבוס דמבלדור. העובדות שנחשפות בפעם הראשונה, מטילות בספק את כל המעלות שמעריציו ראו בו: השנאה שלו , כביכול, לאומנויות האופל, התנגדותו לדיכוי המוגלגים ואפילו מסירותו למשפחתו.באותו קיץ שדמבלדור הלך לביתו במכתש גודריק, יתום וכראש משפחתו, בתחולדה בגשוט קבלה לביתה את נכד-אחיה, גלרט גרינדלוולד.
השם גרינדלוולד מפורסם ובצדק: ברשימת הקוסמים האפלים המסוכנים ביותר בכל הזמנים, הוא לא ממוקם במקום הראשון אך ורק עקב עלייתו של אתם-יודעים-מי, דור אחריו, שגנב את מקומו. מכיוון שגרינדלוואלד מעולם לא הרחיב את מעשיו הנוראיים אל תוך בריטניה, לא ידועים כאן בפרוטרוט פרטי עלייתו לעמדת כוח.
הוא חונך בדורמשטרנג, בית ספר שלמרבה הצער, כבר אז היה מפורסם באהדתו לאמנויות האופל, וגרינדלוולד הוכיח עצמו באופן מוחלט שהוא מבריק בדיוק כמו דמבלדור. במקום לתעל את מעלותיו להשגת פרסים ומענקים, הוא הפנה את כל מרצו להתקדמות באומנויות האופל. בגיל שש-עשרה, אפילו בדורמשטרנג הרגישו שהם לא יכולים יותר להעלים עין מהניסויים החולניים שערך גלרט גרינדלוולד, והוא סולק.
לאחר אותו השלב, כל הנודע על תנועתו של גרינדלוולד היה שהוא "הסתובב לו כמה חודשים." עכשיו נחשף שגרינדלוולד ביקר את אחות סבו במכתש גודריק, ושם, עד כמה שהדבר יזעזע אנשים רבים, הוא פיתח חברות קרובה עם לא אחר מאשר אלבוס דמבלדור.
"הוא היה ילד מקסים," מלמלה בתחולדה, "לא משנה למה הוא הפך לאחר מכן. באופן טבעי הכרתי אותו לאלבוס האומלל, שחסרה לו החברה של בני גילו. הילדים התחברו במהירות."
הם אכן התחברו. בתחולדה הראתה לי מכתב ששמרה, שכתב אלבוס דמבלדור לגלרט גרינדלוולד באמצע הלילה.
"כן, אפילו אחרי שהם בילו את כל זמנם ביום יחד בדיבורים - שניהם נערים כל כך מבריקים, הם המשיכו לבעבע כמו קדירה על האש - מדי פעם הייתי שומעת ינשוף נוקש על חלונו של גלרט, מביא מכתב מאלבוס! רעיון עלה במוחו והוא כתב לגלרט מיד!"
ואיזה רעיונות אלו היו. למרבה הזעזוע של אוהדיו של אלבוס דמבלדור, הנה מחשבותיו של גיבורם כשהוא בן שבע-עשרה, כותב לחברו הטוב ביותר. (עותק מהמכתב המקורי ניתן לראות בעמוד 463.)
גלרט -
נקודתך לגבי שליטת קוסמים "לטובת המוגלגים" - ,היא, אני חושב, נקודה מכריעה. אמנם, קיבלנו כח, ונכון, כח זה נותן לנו את הזכות לשלוט, אבל הוא גם נותן לנו את האחריות כלפי הנשלטים. אנחנו חייבים להדגיש את הנקודה הזאת, זוהי אבן היסוד שעליה נישען. היכן שיתנגדו לנו, זה יהיה הבסיס של כל טיעוני הנגד שלנו. אנחנו משתלטים ***למען הטוב****. ופה זה ממשיך למצב שבו נפגוש בהתנגדות, חובה עלינו להשתמש במידת הכח הנחוצה ולא יותר. (זו הייתה טעותך בדורמשטנג! אבל אני לא מתלונן, משום שאם לא היית מסולק, לעולם לא היינו נפגשים).*
אלבוס

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
עד כמה נדהמים ומזועזעים שמעריציו יראו זאת, מכתב זה היה הבסיס לחוק הבטיחות וכונן את חוק הקוסמים על המוגלגים. איזו מכה לכל אלה שדמיינו את דמבלדור כאלוף הגדול של ילידי-המוגלגים! כמה חלולים היו הנאומים לקידום זכויות המוגלגים נראים עכשיו, לאור הראייה המרשיעה הזאת! כמה נבזה אלבוס דמבלדור מוצג, עסוק בליזום את עלייתו לכח כשהוא היה אמור להתאבל על אמו ולדאוג לאחותו! אין ספק שכל אלה שרצו להשאיר את דמבלדור על כנו המתפורר, יבינו שכנראה הוא לא הוציא את תוכניתו לפועל, שכנראה הוא שינה את דעתו, שהוא החל לחשוב בהיגיון. בכל אופן, מסתבר שהאמת הרבה יותר מזעזעת.
בקושי חודשיים לאחר היכרותם, דמבלדור וגרינדלוולד נפרדו, ולא ראו אחד את השני עד אותו דו-קרב אגדי (לעוד מידע, עיינו בפרק 22). מה גרם לקטע הפתאומי? *האם* דמבלדור חזר לחושיו? האם הוא אמר לגרינדלוולד שהוא לא רוצה לקחת עוד חלק בתוכניותיו? אבוי, לא.
"אני חושבת שזה היה המוות של אריאנה האומללה, שגרם לכך," אמרה בתחולדה. "זה בא בהלם מוחלט. גלרט היה שם בבית כשזה קרה, והוא חזר אלי הביתה כולו מוכה חרדה, ואומר שהוא רוצה לחזור לביתו למחרת. נורא מיוסר, את יודעת. אז ארגנתי לו מפתח מעבר וזו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותו.
"אלבוס ראה עצמו אחראי על מות אריאנה. זה היה כל כך נורא עבור שני האחים האלה. הם אבדו הכל חוץ מאחד את השני. אפשר להבין למה המצב התחמם. אברפורת' האשים את דמבלדור, דבר שאפשר להבין תחת אותן נסיבות עגומות. אבל אברפורת' דיבר מעט בטירוף, ילד אומלל, הוא שבר את אפו של דמבלדור בלוויה. זה היה משמיד את קנדרה לראות את הבנים שלה רבים ככה, מעל גופתה של בתה. חבל שגלרט לא נשאר ללוויה. . . . הוא היה נחמה לאלבוס, לפחות. . . . הריב הנורא לצד ארון הקבורה, שנראה רק לאלה שבאו להלוויה של אריאנה דמבלדור, עורר מספר שאלות. למה בדיוק אברפורת' האשים את דמבלדור במות אחותו? האם זה, באמת, כמו ש"המשוגעת" מציגה זאת, היה רק מעשה של ייאוש? או שהייתה סיבה יותר מוצקת לזעמו? גרינדלוולד סולק מדורמשטרנג עקב ההתקפות המסוכנות על חבריו התלמידים, ברח מהמדינה מספר שעות לאחר מותה של הילדה ואלבוס (מתוך בושה או פחד?) מעולם לא ראהו שוב, לא עד שהוכרח על ידי ההפצרות של עולם הקוסמות.
דמבלדור וגרינדלוולד מעולם לא התייחסו שוב לחברות הנוער הקצרה שלהם. למרות זאת, אין ספק שדמבלדור עיכב, בחמש שנים של מהפכות והיעלמויות גורליות, את התקפתו על גרלט גרינדלוולד.
האם זו הייתה התמהמהות מתוך חיבה לאיש או פחד להיחשפות שהוא היה חברו הטוב ביותר של דמבלדור שגרם לו להסס? האם זה סתם היה אי-רצון להכניע את האדם שפעם הוא היה כל כך שמח לפגוש? ואיך אריאנה המסתורית נפטרה? האם היא הייתה קרבן רשלני של טקס אפל כלשהו? האם היא נתקלה במשהו שהיא לא הייתה צריכה לדעת עליו, כששני הבנים התאמנו על העלייה שלהם לתהילה ושלטון? האם זה אפשרי שאריאנה דמבלדור הייתה האדם הראשון שמת "למען הטוב"?

הפרק הסתיים והארי הרים את מבטו, הרמיוני הגיעה לסיומו של העמוד לפניו. היא משכה את הספר מידיו של הארי, נראית קצת מבוהלת ממבטו, וסגרה אותו מבלי להסתכל עליו, כאילו היא מסתירה משהו מגונה.
"הארי-"
אבל הוא הניד את ראשו. וודאות מסוימת בתוכו התרסקה; ככה בדיוק הוא הרגיש כשרון עזב. הוא בטח בדמבלדור, האמין שהוא התגלמות הטוב והחוכמה. הכל היה אבוד: מה עוד הוא היה יכול לאבד? רון, דמבלדור, שרביט עוף-החול . . .
"הארי." נראה שהיא שמעה את מחשבותיו. "תקשיב לי. זה- זה אמנם לא נראה כל כך טוב -"
"כן, אפשר להגיד-"
"- אבל אל תשכח, הארי, זו ריטה סקיטר שכותבת."
"את קראת את המכתב ההוא לגרינדלוולד, נכון?"
"כן, אני - אני קראתי." היא היססה, מודאגת, מערבלת את התה בידיה. "אני חושבת שזה הקטע הכי גרוע. אני יודעת שבתחולדה חשבה שזה הכל סתם שיחה, אבל 'למען הטוב' הפכה להיות הסיסמה של גרינדלוולד, התירוץ שלו לכל הזוועות שהוא ביצע לאחר מכן. ו . . .לפי זה . . . זה נראה שדמבלדור נתן לו את הרעיון. הם אומרים ש"למען הטוב" אפילו היה חרוט בכניסה לנורמנגארד."
"מה זה נורמנגארד?"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"הכלא שגרינדלוולד בנה כדי להחזיק את מתנגדיו. הוא סיים שם בעצמו, לאחר שדמבלדור תפס אותו. בכל מקרה, זו- זו מחשבה נוראית שהרעיונות של דמבלדור עזרו לגרינדלוולד לעלות לשלטון. אבל מצד שני, אפילו ריטה לא יכולה להעמיד פנים שהם הכירו אחד את השני ליותר מכמה חודשים בקיץ אחד כששניהם היו נורא צעירים, ו-"
"חשבתי שזה מה שתגידי," אמר הארי. הוא לא רצה שזעמו יתפרץ עליה, אבל זה היה קשה לו לשמור את קולו יציב. "אני חשבתי שתגידי 'הם היו צעירים.' הם היו בני אותו הגיל שאנחנו נמצאים בו עכשיו. והנה אנחנו, מסכנים את חיינו ללחום באומניות האופל, והוא, נפגש עם החבר הכי טוב שלו, זומם מזימות להשתלט על המוגלגים."
הוא ידע שהוא לא יישאר רגוע לאורך זמן: הוא נעמד והתחיל ללכת הלוך ושוב, מנסה להרגיע את זעמו.
"אני לא מנסה להגן על מה שדמבלדור כתב," אמרה הרמיוני. "על כל השטויות של 'זכותנו לשלוט', ו'הקסם עוצמתי'. אבל הארי, אמו בדיוק מתה, הוא היה תקוע לבד בבית-"
"לבד? הוא לא היה לבד! היה לו את אחיו ואחותו לחברה, אחותו הסקיבית שהוא החזיק נעולה-"
"אני לא מאמינה לזה," אמרה הרמיוני. היא גם נעמדה. "לא משנה מה לא היה בסדר עם הילדה, אני לא חושבת שהיא הייתה סקיבית. הדמבלדור שאנחנו מכירים מעולם לא היה מרשה-"
"הדמבלדור שאנחנו *חשבנו* שאנחנו מכירים לא רצה להשתלט על המוגלגים על ידי שימוש בכח!" הארי צעק, קולו מהדהד ברחבי ראש הגבעה הריקה, ומספר ציפורים המריאו, צווחות ועולות בתנועה לולייניות אל השמיים דמויי הפנינה.
"הוא השתנה, הארי, הוא השתנה! זה פשוט כמו שזה נשמע! אולי הוא באמת האמין בדברים האלה כשהוא היה בן שבע-עשרה, אבל את כל שאר חייו הוא הקדיש ללחימה באומנויות האופל! דמבלדור היה זה שעצר את גרינדלוולד, זה שתמיד הצביע בעד הגנה על המוגלגים וזכויות ילידי מוגלגים, שלחם באתה-יודע-מי מהתחלה, ושנהרג בניסיון לחסל אותו!"
ספרה של ריטה היה מונח על הקרקע ביניהם, כשפניו של אלבוס דמבלדור חייכו בקדרות אל שניהם.
"הארי, אני מצטערת, אבל אני חושבת שהסיבה האמיתית שאתה כל כך כועס היא שדמבלדור לא סיפר לך על כל זה בעצמו."
"אולי את צודקת!" הארי שאג, והניף את ידיו מעבר לראשו, בכלל לא בטוח אם הוא מנסה להרגיע את זעמו או להגן על עצמו מפני ההתפכחות שלו עצמו.
"תראי מה הוא ביקש ממני, הרמיוני, תסכן את חייך, הארי! שוב! ושוב! ואל תצפה ממני שאני אסביר לך הכל, פשוט תבטח בי בעיוורון, תסמוך עלי שאני יודע מה אני עושה, תבטח בי למרות שאני לא בוטח בך! אף פעם הוא לא סיפר לי את כל האמת! מעולם!"
קולו נסדק מהמאמץ, והם עמדו, מסתכלים אחד על השני בתוך הקרקע הלבנה והריקה, והארי הרגיש כאילו הם חרקים חסרי חשיבות מתחת לשמיים העצומים.
"הוא אהב אותך," לחשה הרמיוני. "אני יודעת שהוא אהב אותך."
הארי הנמיך את ידיו.
"אני לא יודע את מי הוא אהב, הרמיוני, אבל זה לעולם לא היה אני. זו לא אהבה, הבלגאן בו הוא נטש אותי. הוא חלק הרבה יותר ממחשבותיו האמיתיות עם גלרט גרינדלוולד מאשר מה שהוא אי פעם חלק איתי."
הארי הרים את שרביטה של הרמיוני, שהוא הפיל בשלג, והתיישב חזרה בכניסה של האוהל.
"תודה על התה. אני אסיים את המשמרת. תיכנסי חזרה לחום."
היא היססה, אבל ראתה שהוא נרגע. היא הרימה את הספר ועברה לידו בחזרה אל האוהל, אבל כשהיא עברה לידו, היא ליטפה את ראשו בקלילות עם ידה, הוא סגר את עיניו, מגיב למגע, ושנא את עצמו על התקווה שמה שהיא אמרה היה נכון: שלדמבלדור באמת היה אכפת.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 19

האיילה הכסופה

שלג ירד כאשר הרמיוני החלה את משמרתה בחצות. חלומותיו של הארי היו מבולבלים ומטרידים: נגיני הופיעה ונעלמה בהם, תחילה דרך טבעת ענקית מבוקעת, ואז דרך זר פרחי חג המולד. הוא התעורר שוב ושוב, מבוהל, משוכנע שמישהו צעק את שמו מרחוק, מדמיין שהרוח שהכתה באוהל הייתה טפיפות רגליים או קולות

לבסוף הוא קם בחשיכה, והצטרף להרמיוני, שהצטופפה בכניסה לאוהל וקראה את *תולדות הקסם* שהואר באור שרביטה. השלג ירד בכבדות, והיא בירכה בהקלה את הצעתו לעזוב יותר מוקדם ולהמשיך הלאה.

"אנחנו נצטרך מקום יותר מוגן," היא הסכימה, רועדת כאשר לבשה סודר מעל לפיג'מה שלה. "חשבתי כל הזמן ששמעתי אנשים זזים שם בחוץ. אני אפילו חושבת שראיתי מישהו פעם או פעמיים."

הארי עצר בפעולת לבישת האפודה, והסתכל על המלשינוסקופ הזקט, חסר-התנועה ששכב לו על השולחן.

"אני בטוחה שדמיינתי את זה," אמרה הרמיוני, נראית מתוחה. "השלג האפל, הוא מטשטש את ראייתך... אבל אולי כדאי שנתעתק מתחת לגלימת ההיעלמות, ליתר בטחון?"

חצי שעה אחר כך, כשהאוהל ארוז, הארי עונד את ההוקרוקס, והרמיוני מחזיקה את תיק החרוזים, הם התעתקו. תחושת החנק הרגילה הטביעה אותם; רגלו של הארי נפרדה מהקרקע המושלגת, ואז נפל בחוזקה על מה שהרגיש כאדמה קפואה מכוסת עלים.

"איפה אנחנו?" הוא שאל, מביט סביב על המוני העצים הטריים, כאשר הרמיוני פתחה את תיק החרוזים והחלה למשוך החוצה את קצה האוהל.

"היער של דין," היא אמרה, "באתי לחופשת מחנאות פה פעם עם אמא ואבא שלי."

גם כאן השלג שכב על העצים מסביב והיה קר מאוד, אבל הם לפחות היו מוגנים מפני הרוח. הם בילו את רוב היום בתוך האוהל, מצטופפים על מנת שיוכלו להתחמם מהלהבות הכחולות הרגילות שהרמיוני הייתה מומחית בזימונן, ואשר יכלו להינשא ולהיסחב בצנצנת. הארי הרגיש כאילו הוא החלים במקצת, אך עדיין היה תשוש מאוד, הרושם חוזק על-ידי האכפתיות של הרמיוני. פתיתי השלג הטריים של אותו אחר הצהריים נסחפו עליהם, כך שאפילו בקרחת יער המוגנת שלהם נראתה שכבה דקה של שלג.

אחרי שני לילות כמעט חסרי שינה, חושיו של הארי נראו יותר ערניים מתמיד. בריחתם ממכתש גודריק הייתה כל כך קלושה, שוולדמורט איך- שהוא נראה קרוב מתמיד, יותר מאיים. כשהחשיכה הגיעה שוב הארי סירב להצעתה של הרמיוני להמשיך לשמור ואמר לה ללכת למיטה.

הארי לקח כרית ישנה לכניסת האוהל והתיישב. אף על פי שלבש את כל הסוודרים שהיו לו, הוא עדיין רעד. ככל שהשעות עברו העלטה העמיקה עד שבעצם הייתה בלתי חדירה.

הוא עמד לפתוח את מפת הקונדסאים כדי לראות מה ג'יני עושה אבל אז הוא נזכר שזה ערב חג המולד ושהיא בטח חזרה למחילה.

כל תזוזה קטנה נראתה גדולה במרחב היער. הארי ידע שהיער מלא ביצורים שעוזבים אבל הוא קיווה שהם יישארו רגועים ושקטים כדי שהוא יוכל להבדיל בין תזוזות משוטטות חפות מפשע לבין רעשים שעלולים

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
להכריז על תנועה מאיימת.הוא נזכר באוושת גלימה על עלים מתים שהוא שמע לפני שנים רבות וחשב שהוא שמע את זה שוב, לפני שהוא התעשת. ההגנה הקסומה שלהם פעלה במשך שבועות; למה להם לעצור עכשיו? אך למרות זאת, הוא לא יכול היה שלא להרגיש שמשהו שונה הלילה.
מספר פעמים הוא היטלטל אנכית, הצוואר שלו כואב כי הוא צנח ונרדם בזווית מוזרה על הצד של האוהל.
במרוץ הזמן, הלילה הפך חשוך, עמוק ורך. הוא הרים את ידו אל מול פרצופו בכדי לראות האם יוכל לראותה.
אור כסוף חלש הופיע מולו, נע בין העצים.לא משנה מה היה מקור האור, הוא זז בלא קול. האור נראה כאילו הוא נע לעברו.
הוא קפץ על רגליו, קולו נאלם בתוך גרונו והרים את השרביט של הרמיוני.
הוא כיווץ את עיניו ככל שהאור נעשה מסנוור יותר, העצים הטילו צללית שחורה, ולמרות זאת הדבר המשיך להתקרב...
ואז מקור האור יצא מאחורי עץ אלון. זאת הייתה איילה כסופה-לבנה, מוארת באור-ירח, מסנוורת, מפלסת את דרכה על האדמה בשקט ולא משאירה מאחוריה עקבות על השלג.היא צעדה לעברו,עם פניה היפות, עם העיניים הרחבות והגבוהות שלה.
הארי בהה ביצור, מלא בהתפעלות, לא מהמוזרות שלה, אלא מההכרות הבלתי ניתנת להסברה איתה. הוא הרגיש שהוא מחכה לה שתבוא, אבל הוא שכח, עד רגע זה, שהם בכלל לא הכירו. הדחף שלו לקרוא להרמיוני, שהיה כל כך חזק עד לפני רגע, נעלם. הוא ידע שהוא סיכן את חייו בזה, הוא ידע שהיא באה אליו, ואליו לבד. הם בהו אחד בשני במשך רגעים ארוכים ואז היא הסתובבה והלכה משם.
"לא!" הוא אמר, וקולו היה צרוד מהיעדר שימוש. "חזרי!"
היא המשיכה לצעוד במכוון דרך העצים, אבל עכשיו הזוהר שלה התערטל בגזעים העבים והשחורים.לרגע אחד של פחד הוא היסס. הוא חשב שזה יכול להיות טריק, פיתיון,מלכודת.אבל הרגשה, הרגשה מכריעה, אמרה לו שזהו לא קסם אפל. הוא פתח במרדף.
שלג נגרס מתחת לכפות רגליו, האיילה לא עשתה שום רעש, ועברה דרך העצים, אחרי הכל היא לא הייתה יותר מאור. היא הובילה אותו עמוק יותר ויותר לתוך היער, והארי הלך במהירות, קיווה שכשהיא תעצור היא תיתן לו להתקרב ולגלות לו את המניע שלה. ואז היא תדבר והקול יגיד לו את מה שהוא היה צריך לדעת.
לבסוף היא עצרה. היא סובבה את ראשה היפה לכיוונו עוד פעם, והוא התחיל בריצה, השאלה בוערת בתוכו, אבל כשהוא פתח את פיו כדי לשאול, האיילה נעלמה.
האפלה בלעה את כולה, תמונתה הזוהרת הייתה עדיין טבועה ברשתית עינו, זה טשטש את ראייתו, הוא הוריד את במטו כשעיניו עדיין בוהקות, והוא מבולבל.
עכשיו בא הפחד, נוכחותה הייתה כמו הגנה.
"לומוס" הוא אמר, וקצה השרביט נדלק.
דמותה של האיילה נעלמה עם כל מצמוץ כשהוא עמד שם, מקשיב לקולות היער, מנסה להתרחק מכל רשרוש ענפים ושלג.
האם הוא עמד להיות מותקף? האם היא הובילה אותו למארב? האם הוא דמיין מישהו עומד מרוחק מהישג האור של השרביט צופה בו?
הוא החזיק את השרביט גבוה יותר. אף אחד לא רץ לעברו, אף אור ירוק לא נורה לעברו מאחורי איזה עץ. אז למה היא הובילה אותו עד לנקודה הזאת?
משהו זהר באור השרביט, הארי הסתובב לעבר זה, אבל זאת הייתה רק בריכה קטנה, בריכה קפואה, בריכה שחורה, שבורה על פני השטח, מנצנצת יותר ככל שהוא הרים את שרביטו כדי לבדוק אותה.
הוא התקדם בזהירות והסתכל למטה. הקרח שיקף את בבואתו בעיוות, ואת קרן האור של השרביט, אבל עמוק יותר בתוך שריון הקרח המסתורי, משהו אחר זהר, קת כסף גדולה.
ליבו זינק לפיו, הוא קפץ לקצה הבריכה עד ברכיו, הוא הטה את שרביטו לכיוון הבריכה כדי שיוכל להאיר אותה עד כמה שהוא יכול.
נצנוץ של אדום עמוק... זאת הייתה חרב עם ידית ועליה אבני אודם.
החרב של גריפינדור שכבה בתחתית בריכת היער.
בקושי נושם, הוא הסתכל למטה עליה. איך זה יכול להיות? איך החרב שכבה בתחתית בריכה ביער, כל כך קרוב למקום בו הם הקימו את המחנה? האם יכול להיות שקסם בלתי נודע גרם להרמיוני להביא אותה לנקודה

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הזאת, או שזאת הייתה האיילה, שהוא חשב שהיא פטרונוס אבל היא הייתה בעצם מן מגנה של הבריכה? או שהחרב הונחה בכוונה בבריכה, אחרי שהם הגיעו לשם? בכל מקרה, איפה האיש שרצה להעביר אותה להארי? שוב הוא הרים את שרביטו אל העצים וחיפש בן אדם, כל נצנוץ של עין, אבל הוא לא ראה שם אף אחד. הכל היה אותו הדבר, אבל הוא החמיץ קצת פחד כשתשומת ליבו חזרה לחרב, הוא הסתכל על קרקעית הבריכה הקפואה.
הוא כיוון את שרביטו אליה ואמר "אציו חרב". היא לא זזה. הוא לא ציפה לזה. אם זה היה כל כך קל, החרב הייתה מונחת על האדמה בשבילו. ובכל זאת, היא הייתה בתחתית אגם קפוא. הוא הלך סביב האגם, מנסה לחשוב על איך החרב הביאה את עצמה אליו בפעם הקודמת, כאשר הוא שלף אותה מהכובע, הוא היה בסכנה נוראית אז, וביקש עזרה.
"הצילו" הוא מלמל, אבל החרב נשארה על קרקעית האגם, חסרת תנועה.
מה היה הדבר ההוא, הארי שאל את עצמו (מהלך שוב), שדמבלדור אמר לו בפעם האחרונה שהוא קיבל את החרב. *רק גריפינדורי אמיתי יכול למשוך את החרב מהכובע.* מה היא התכונה שמאפיינת גריפינדור? קול קטן בתוך ראשו של הארי ענה לו: *התעוזה, האומץ והאדיבות הם אלה שמייחדים את גריפינדור.*
הארי הפסיק ללכת ופלט אנחה ארוכה. נשימתו העלתה עשן במהירות באוויר הקר. הוא ידע מה עליו לעשות. אם להיות כן עם עצמו הארי ידע שעליו לעשות את זה מהרגע שהוא הגיע לנקודה הזאת וראה את החרב דרך הקרח.
הוא העיף מבט על העצים מסביב שוב, אבל הוא היה בטוח שאף אחד לא הולך לתקוף אותו. הייתה להם הזדמנות כשהוא הלך לבדו ביער, והיו להם הרבה הזדמנויות כשהוא בדק את הבריכה. הסיבה היחידה להתעכב עכשיו הייתה שהתקווה היחידה, המיידית, הייתה עמוקה מתחת לקרח.
אצבעותיו ממששות, הארי החל להוריד את השכבות הרבות של בגדיו.
איך "אומץ" קשור לזה, הוא חשב בצער, הוא לא היה בטוח לחלוטין, אלא אם כן זה אומץ לא לקרוא להרמיוני לעשות זאת במקומו.
ינשוף צפר היכן-שהוא כשהארי התפשט, והוא נזכר בכאב החד בהדוויג. הוא רעד עכשיו, ושיניו נקשו באופן נוראי, אבל למרות זאת הוא המשיך להתפשט עד שהוא נשאר עומד שם בתחתונים, יחף על השלג. הוא שם את כיס העור שהכיל את שרביטו, המכתב של אימו, שבר של המראה של סיריוס, והסניץ' הישן, על בגדיו, לקח את השרביט של הרמיוני ,כיוון אל הקרח ואמר "*דיפינדו*".
הקרח נשבר בשקט, בקול הדומה לקול קליע. פני השטח של הבריכה נשברו, וחתיכות של קרח כהה צפו על המים. לפי מה שהארי הסיק, הבריכה לא הייתה עמוקה מאוד אבל כדי להשיג את החרב כל גופו היה חייב לצלול אל תוך המים.
לתכנן את המשימה מראש לא יעשה אותה יותר קלה, וגם לא את המים חמים יותר.
הוא עמד על קצה הבריכה והניח את שרביטה של הרמיוני על האדמה, שעדיין האיר. ואז, מנסה לא לדמיין עד כמה הקפיצה הולכת להיות קרה, או עד כמה הוא ירעד בצורה אלימה, הוא קפץ.
כל נקבובית בגופו צעקה במחאה. האוויר בריאותיו הרגיש כאילו קפא כשהעמיק במים הקפואים עד לכתפיו. הוא בקושי נשם. הוא רעד כל כך. מחזיק את קצה הבריכה, הוא חיפש את החרב עם כפות רגליו, הוא רצה לצלול רק פעם אחת.
הארי דחה את הרגע של שקיעה מלאה במים משנייה לשנייה, רועד ומתעטש, עד שהוא סיפר לעצמו שזה חייב להיעשות, אוסף את כל אומץ ליבו, הוא צלל.
הקור היה עינוי; הוא תקף אותו כמו אש. המוח עצמו נראה כי קפא כשאר נדחף דרך המים האפלים אל תחתית האגם, מגשש ומנסה להגיע אל החרב. אצבעותיו ננעלו מסיב לקת; הו משך אותה מעלה.
אז, משהו נכרך סביב צווארו. הוא חשב על אצות, שכן כלום לא נגע בו כשצלל. הוא הרים את ידו על מנת לשחרר את עצמו. זו לא הייתה אצה: השרשרת של ההורקרוקס התהדקה ונלחצה באיטיות על קנה הנשימה של הארי.
הארי ניסה להסיר אותו בפראיות, מנבה למשוך את עצמו חזרה מעל לפני המים, מנסה להניע את עצמו על הצד הסלעי של האגם. נלחם ונחנק, הוא ניסה להביס את השרשרת החונקת למוות, יידיו הקפואות לא רשאיות אלבד אותו, ועכשיו אורות קטנים הופיעו בתוך ראשו, הוא עמד לטבוע, שום דבר לא נשאר, שום דבר שהוא יכול לעשות, והזרועות שנכרכו מסביב לחזהו היו בוודאי אלו של המוות...

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
נחנק ומתאמץ, רטוב וקפוא מאי פעם, הוא שכב על בטנו על גבי השלג. מישהו קרוב אליו, מישהו אחר התנשף, השתעל והתנודד מסביב. הרמיוני באה שוב, כמו שהיא באה כשהנחש תקף... אך עדיין זה לא נשמע כמוה, לא עם השיעולים העמוקים, ולא על פי שפיטת טביעות הרגליים...
להארי לא היה כוח להרים את ראשו ולראות את זהות מצילו. כל מה שיכל להרים הייתה ידו אל גרונו ולהרגיש את המקום בו ההוקרקוקס נצמד כל כך חזק לעורו. הוא נעלם: מישהו שיחרר אותו. אז הוא שמע קול מתנשף מדבר מעל ראשו.
"תגיד-אתה-*משוגע*?"
שום דבר מלבד ההלם בשמיעת הקול הזה יכול היה לתת להארי את הכוח לקום. רועד בצורה אלימה, הוא התנדנד על רגליו. לפניו עמד רון, לבוש במלואו אבל ספוג מים עד שד עצמותיו, שיערו דבוק לפרצופו, החרב של גריפינדור בידו האחת, וההורקרוקס שנתלה מהשרשרת הקרועה בידו השנייה.
"למה לכל הרוחות," התנשף רון, מחזיק למעלה את ההורקרוקס, שהתנדנד קדימה ואחורה על השרשרת הקצרה כמו בהיפנוזה, "לא הורדת את הדבר הזה לפני שצללת?"
הוא לא יכל לענות. האיילה הכסופה הייתה כלום, כלום בהשוואה להופעתו המחודשת של רון: הוא לא יכל להאמין. רועד מהקור, הוא תפס את ערימת הבגדים שעדיין שכבה על שפת האגם והחל להתלבש. בזמן שהוא משך סוודר אחרי סוודר מעל ראשו, הארי הסתכל על רון, מצפה שהוא יתעתק בכל פעם שהוא מסיר את המבט ממנו, אבל עדיין זה היה חייב להיות אמיתי: הוא צלל לאגם, הוא הציל את חייו של הארי.
"זה היה א-אתה?" הארי אמר לבסוף, שיניו נוקשות, קולו חלש מהרגיל, כאילו שהוא נחנק.
"אממ, כן," אמר רון, נראה מעט מבולבל.
"א-אתה שלחת את האיילה?"
"מה? לא, ברור שלא! חשבתי שאתה עשית את זה!"
"הפטרונוס שלי הוא צבי."
"הו, כן. חשבתי שזה נראה שונה. לא היו קרניים."
הארי שם את כיס העור של האגריד בחזרה סביב צווארו, שם את הסוודר האחרון, מתכופף להרים את שרביטה של הרמיוני, ועומד בפני רון שוב.
"מה קרה שאתה כאן?"
נראה שרון קיווה שנקודה זו תעלה מאוחר יותר, אם בכלל.
"אממ אני—אתה יודע—חזרתי. אם—" הוא ניקה את גרונו. "אתה יודע. אתה עדיין רוצה אותי."
היה שקט, שבו נושא עזיבתו של רון נראה עומד כחומה ביניהם. עם זאת הוא עדיין היה כאן. הוא חזר. הוא הרגע הציל את חייו של הארי.
רון הסתכל למטה לידיו. לרגע הוא נראה מופתע לראות את הדברים שהוא החזיק.
"אה כן, הוצאתי את זה," הוא אמר, שלא לצורך, מרים את החרב בכדי הארי יראה.
"בגלל זה קפצת פנימה, נכון?"
"כן," אמר הארי. "אבל אני לא מבין. איך הגעת לכאן? איך מצאת אותנו?"
"סיפור ארוך," אמר רון. "חיפשתי אחריכם שעות, זה יער גדול, לא? בדיוק חשבתי שאני צריך להישאר מתחת לעצים ולחכות לבוקר ואז ראיתי את האיילה באה ואתה אחריה."
"לא ראית אף אחד אחר?"
"לא," אמר רון. "אני—"
אבל הוא היסס, מציץ לעבר שני עצים שצמחו קרוב אחד לשני כמה מטרים מקדימה.
"אני באמת ראיתי משהו זז שם, אבל רצתי לאגם באותו זמן, בגלל שנכנסת ולא יצאת בחזרה, אז לא התכוונתי לעקוף ל—היי!"
הארי כבר רץ למקום שרון הצביע עליו. שני עצי האלון צמחו קרוב אחד לשני; היה רווח של רק כמה צעדים בין הגזע בגובה העיניים, מקום מושלם לראות אבל לא להיראות.
האדמה סביב השורשים, בכל אופן, הייתה נקייה משלג, והארי לא יכל לראות שום סימן לתביעות רגליים.
הוא הלך חזרה לאיפה שרון עמד מחכה, עדיין מחזיק את החרב וההורקרוקס.
"יש שם משהו?" שאל רון.
"לא," אמר הארי.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"אז איך החרב הגיעה לאגם הזה?"
"מי שהטיל את הפטרונוס חייב היה לשים את החרב שם."
שניהם הסתכלו על החרב המקושטת, ניצב החרב המלוטשת נצנץ מעט באור שרביטה של הרמיוני.
"אתה חושב שזו האמיתית?" שאל רון.
"דרך אחת לגלות, לא?" אמר הארי.
ההורקרוקס עדיין התנדנד מידו של רון. התליון רעד מעט. הארי ידע שהדבר שבפנים נסער שוב. זה הרגיש את הנוכחות של החרב וניסה להרוג את הארי ולא לתת לו להחזיק בזה. עכשיו לא היה הזמן לדיונים ארוכים; עכשיו היה הרגע להרוס את התליון אחת ולתמיד. הארי הסתכל מסביב, מחזיק את שרביטה של הרמיוני גבוה, וראה את המקום: סלע שטוח למדי שוכב בצללי עץ שקמה.
"בוא לכאן" הוא אמר, והוא הוביל את הדרך, מנער שלג מהאבן, והוציא את ידו להרוקרוקס. מתי שרון הציע את החרב, בכל מקרה, הארי נענע את ראשו בשלילה.
"לא, אתה צריך לעשות את זה."
"אני?" אמר רון, נראה מופתע. "למה?"
"בגלל שאתה הוצאת את החרב מהאגם. אני חושב שזה אמור להיות אתה."
הוא לא היה נחמד או נדיב. למעשה כמו שהוא ידע שהאיילה נדיבת לב, הוא ידע שרון חייב להיות האחד שישתמש בחרב. דמבלדור לפחות לימד משהו את הארי לגבי סוג מסוים של קסם, הכוח שאין לחזותו מראש של פעולות מסוימות.
"אני הולך לפתוח את זה," אמר הארי, "ואתה תדקור את זה. מיד, בסדר? בגלל שמה-שלא-יהיה בפנים מוכן לתקוף. החלק של רידל ביומן ניסה להרוג אותי."
"איך אתה עומד לפתוח את זה?" שאל רון. הוא נראה מפוחד.
"אני הולך לבקש מזה להיפתח, בלחששנית," אמר הארי. התשובה הגיעה כל כך מוכנה לשפתיו שהוא חשב שהוא תמיד ידע את זה עמוק בפנים: אולי המפגש שאירע לאחרונה עם נגיני גרם לו להבין את זה. הוא הסתכל על ה-*S* הנחשי, משובץ באבנים ירוקות נוצצות: היה קל לדמיין את זה כנחש זעיר, מסתלסל על האבן הקרה.
"לא!" אמר רון. "לא, אל תפתח את זה! אני רציני!"
"למה לא?" שאל הארי. "בוא ניפטר כבר מהדבר הארור הזה, עברו חודשים—"
"אני לא יכול, הארי, אני רציני—אתה תעשה את זה—"
"אבל למה?"
"בגלל שהדבר הזה רע בשבילי!" אמר רון, מתרחק מהתליון שעל האבן. "אני לא יכול להתמודד עם זה! אלה לא סתם תירוצים, הארי, למה שהייתי, אבל זה השפיע עלי יותר משזה השפיע עליך ועל הרמיוני, זה גרם לי לחשוב על דברים—דברים שהייתי חושב בכל מקרה, אבל זה הפך את הכל לגרוע יותר, אני לא יכול להסביר, ואז הורדתי את זה והראש שלי חזר להיות ישר שוב, ואז הייתי חייב לשים את הדבר הארור הזה בחזרה—אני לא יכול לעשות את זה, הארי!"
הוא התרחק יותר, החרב נגררת לצד, מנענע בראשו.
"אתה יכול לעשות את זה," אמר הארי, "אתה יכול! אתה השגת את החרב, אני יודע שזה אמור להיות אתה שישתמש בה וישמיד את ההורקרוקס. בבקשה, רק תיפטר מזה, רון."
צליל שמו נראה היה כפועל כמו תמריץ. רון בלע את רוקו, ואז, עדיין מתנשף בחוזקה דרך אפו הארוך, נע בחזרה לעבר האבן.
"תגיד לי מתי," הוא קרקר.
"בשלוש," אמר הארי. מסתכל בחזרה למטה לתליון ומצמצם את עינוי, מתרכז על האות S, מדמיין נחש, בזמן שתכולת התליון דופקת כמו לוכד תיקנים. יכול היה להיות קל לרחם על זה, חוץ מהחתך מסביב לצווארו של הארי שעדיין בער.
"אחד...שתיים...שלוש... *היפתח*."
המילה האחרונה יצאה כשריקה ונהימה ודלתות הזהב של התליון התנודדו לרוחב עם נקישה קטנה.
מאחורי שני פתחי הזכוכית שבפנים מצמצה עין חיה, שחורה ונאה כמו עיניו של טום רידל שהיו לפני שהוא הפך אותן לחריצים אדומים.
"תדקור," אמר הארי, מחזיק את התליון יציב על הסלע.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
רון הרים את החרב ביד רועדת: הקצה התנדנד מעל לעין המסתובבת בטירוף, והארי אחז בתליון חזק, מהדק את עצמו, כמעט מדמיין דם נשפך מהפתחים הריקים.
ואז קול שרק מחוץ להורקרוקס.
"ראיתי את ליבך, והוא שלי."
"אל תקשיב לזה!" הארי אמר בנוקשות. "תדקור אותו!"
"ראיתי את חלומותיך, רונאלד וויזלי, וראיתי את פחדיך. כל תשוקותיך אפשריות, אבל כל מה שאתה חרד ממנו גם אפשרי..."
"תדקור!" צרח הארי; קולו הדהד מסביבת העצים, קצה החרב רעד, ורון הביט למטה לתוך עינו של רידל.
"אהוב במידה המועטה ביותר, תמיד, על ידי אמא שהשתוקקה לבת.... אהוב במידה המועטה ביותר, עכשיו, על ידי הנערה המעדיפה את חברך.... במקום השני, תמיד. לעד תעמוד בצל..."
"רון, תדקור את זה עכשיו!" הארי שאג: הוא יכל להרגיש את התליון רועד באחיזתו ופחד ממה שעמד לבוא.
רון הרים את החרב גבוה יותר, וכשהוא עשה את זה, עינו של רידל בהקה באדום.
מחוץ לשני הפתחים, מחוץ לעיניים, לבלבו, כמו שתי בועות מוזרות, הראשים של הארי והרמיוני, מעוותים באופן מוזר.
רון צעק בתדהמה ופנה אחורה כשהדמויות גדלו מחוץ לתליון, בהתחלה החזה, אז המותניים, הרגליים, עד שהם עמדו בתוך התליון, אחד ליד השני כמו עצים עם שורשים משותפים, מתנדנדים מעל רון והארי האמיתיים, שחטף את אצבעו הרחק מהתליון שבער, פתאום, בלבן-לוהט.
"רון!" הוא צעק, אבל הרידל-הארי דיבר עכשיו בקולו של וולדמורט ורון הביט, מהופנט, לתוך פניו.
"למה חזרת? היה לנו יותר טוב בלעדיך, שמחים יותר, בלעדיך, מאושרים מהיעדרותך... צחקנו על טיפשותך, פחדנותך, על חוצפתך—"
"חוצפתך!" חיקתה הרידל-הרמיוני, שהייתה יותר יפה אבל עדיין יותר נוראית מהרמיוני האמיתית: היא התנדנדה, צחקקה, לפני רון, שנראה מפוחד כמעט משותק, החרב תלויה ללא הועיל לצידו.
"מי יכול להסתכל עליך, מי אי פעם יסתכל עליך, חוץ מהארי פוטר? מה אי פעם עשית, בהשוואה לנבחר? מה אתה, בהשוואה לילד שנאשר בחיים?"
"רון תדקור את זה, תדקור את זה!" הארי צעק, אבל רון לא זז: עיניו התרחבו, והרידל-הארי והרידל-הרמיוני השתקפו בהם, שיערם מתערבל כמו להבות, עיניהם נוצצות באדום, קולם גבוה ומרושע.
"אימך הודתה," נחר רידל-הארי, בזמן שרידל-הרמיוני לעגה, "שהיא הייתה מעדיפה אותי כבן, שהיא הייתה שמחה להחליף..."
"מי לא יעדיף אותו, איזו אישה תיקח אותך, אתה כלום, כלום, כלום לעומתו," זמזמה רידל-הרמיוני, והיא נמתחה כמו נחש ושילבה עצמה סביב רידל-הארי, עוטפת אותו בחיבוק: שפתיהם נפגשו.
על האדמה לפניהם, פניו של רון התמלאו בייסורים.
הוא הרים את החרב גבוה, זרועו רועדת.
"תעשה את זה, רון!" הארי צעק.
רון הסתכל דרכם, והארי חשב שהוא ראה זיק אדום בעיניו.
"רון—"
החרב נצנצה, צללה: הארי זרק את עצמו מהדרך, היה צלצול מתכת, וצרחה ארוכה ומתמשכת. הארי נע מהר מסביב, מחליק בשלג, השרביט הוחזק מוכן להגן על עצמו: אבל לא היה במה להילחם.
הגרסאות המפלצתיות שלו ושל הרמיוני נעלמו: רק רון היה, עומד שם עם החרב מוחזקת ברפיון בידו, מסתכל למטה על מה שנשאר מהתליון המנופץ שעל הסלע השטוח.
לאט, הארי הלך בחזרה אליו, בקושי יודע מה להגיד או לעשות. רון נשם בכבדות: עיניו לא בהקו יותר באדום בכלל, אלא כחולות כרגיל; כחולות ורטובות.
הארי התכופף, מעמיד פנים שהוא לא ראה, והרים את ההורקרוקס השבור. רון חיבר את חתיכות הזכוכית בשני הפתחים: עינו של רידל נעלמה, ובטנת המשי הצבעונית של התליון העלתה מעט עשן. הדבר שחי בהורקרוקס נעלם; עינוי רון הייתה הפעולה האחרונה שלו.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
החרב נחבטה כשרון זרק אותה. הוא שקע לברכיו, ראשו בזרועותיו. הוא רעד, אבל לא, הארי הבין, מהקור. הארי דחס את שברי התליון לכיסו, התכופף למטה לצד רון, והניח את ידו בזהירות על כתפו. הוא לקח את זה כסימן טוב כשרון לא העיף אותה מעליו.
"אחרי שעזבת," הוא אמר בקול נמוך, אסיר תודה על העובדה שפניו של רון היו חבויים, "היא בכתה שבועות. סביר להניח שאפילו יותר, רק שהיא לא רצתה שאני יראה. היו הרבה לילות שאפילו לא דיברנו אחד לשני. כשלא היית שם..."
הוא לא יכל לסיים; רק עכשיו כרון נמצא פה שוב הארי לגמרי הבין כמה היעדרותו עלתה לו.
"היא כמו אחותי," הוא המשיך. "אני אוהב אותה כמו אחות ואני מעריך שהיא מרגישה אותו הדבר לגבי. זה תמיד היה ככה. חשבתי שאתה יודע."
רון לא הגיב, אבל סובב את ראשו הרחק מהארי וניגב את אפו בשרוולו. הארי קם שוב לרגליו והלך לאיפה שתרמיל הגב הגדול של רון שכב מקדימה, ונזרק לשם כמו שרון רץ לעבר האגם להציל את הארי מהטביעה. הוא הניף אותו על גבו והלך בחזרה לרון, שטיפס אל רגליו כשהארי הופיע, עיניו נפוחות אבל מצד שני שקטות.
"אני מצטער," הוא אמר בקול עבה. "אני מצטער שעזבתי. אני יודעת שהייתי אה—אה—"
הוא הסתכל מסביב לחשיכה, מקווה שמילה גרועה מספיק תנחת עליו ותרגיע אותו.
"מה שעשית הלילה פיצה על זה," אמר הארי. "השגת החרב. הריסת ההרקרוקס. הצלת חיי."
"זה גורם לי להישמע הרבה יותר מגניב ממה שאני באמת," רון מילמל.
"דברים כאלה תמיד נשמעים מגניבים יותר ממה שהם באמת," אמר הארי. "ניסיתי להגיד לך את זה במשך שנים."
בו זמנית הם התקדמו והתחבקו, הארי אחז בגב המעיל של רון, שהיה עדיין רטוב.
"ועכשיו," אמר הארי כשהם התנתקו, "כל מה שאנחנו צריכים לעשות זה למצוא שוב את האוהל."
אבל זה לא היה קשה. למרות שההליכה דרך היער החשוך עם האיילה נראתה ארוכה, עם רון לצידו המסע חזרה נראה להפתעתו הרבה יותר קצר. הארי לא יכל לחכות להעיר את הרמיוני, וכשהוא ניכנס לאוהל הוא הזדרז בהתרגשות, רון מפגר מעט מאחוריו.
המקום היה חם לתפארת אחרי האגם והיער, התאורה היחידה הייתה הלהבות הכחולות שעדיין נצנצו בקערה על הרצפה. הרמיוני ישנה עמוק, מכורבלת מתחת לשמיכה, ולא זזה עד שהארי קרא בשמה כמה פעמים.
"הרמיוני!"
היא נעה, ואז התיישבה במהירות, דוחפת את שיערה מפניה.
"מה קרה? הארי? אתה בסדר?"
"זה בסדר, הכל בסדר. יותר מבסדר. אני מעולה. יש כאן מישהו."
"למה אתה מתכוון? מי—"
היא ראתה את רון, שעמד שם מחזיק את החרב ונוטף על השטיח המרופט. הארי התרחק לפינה מוצללת, משמיט את תיק הגב של רון, ומנסה להתמזג עם הבד.
הרמיוני גלשה מהדרגש וזזה כמו אדם סהרורי לעבר רון, עיניה נעוצות על פניו החיוורות. היא עצרה בדיוק לפניו, שפתיה נפתחות מעט, ועיניה מתרחבות. רון נתן חיוך חלש ומקווה והרים את זרועותיו.
הרמיוני שילחה עצמה קדימה והחלה להרביץ לכל חלק בגופו שיכלה להגיע אליו.
"או—אוון—איה—'זבי 'תי—הרמיוני—אוון!"
"אתה—לגמרי—*אדם מגעיל*—רונאלד—ויזלי!"
היא הדגישה כל מילה בנשיפה: רון התרחק, שם את ידיו כמגן על ראשו כשהרמיוני התקדמה.
"אתה—זוחל—בחזרה—לכאן—אחרי—שבועות—ושבועות-או—איפה השרביט שלי?"
היא נראתה כאילו היא מוכנה להיאבק עליו מחוץ לידו של הארי והוא הגיב באופן טבעי.
"*פרוטגו!*"
המגן הבלתי נראה התפרץ בין רון להרמיוני: הכוח שלו העיף אותה אחורה לרצפה. יורקת שיער מפיה, היא קמה שוב.
"הרמיוני!" אמר הארי "תירג—"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"אני לא אירגע!" היא צעקה. מעולם הוא לא ראה אותה מאבדת שליטה ככה; היא נראתה לגמרי מטורפת. "תביא לי בחזרה את השרביט! תחזיר לי את זה!"
"הרמיוני, בבקשה—"
"אתה אל תגיד לי מה לעשות, הארי פוטר!" היא צווחה. "אל תעז! תחזיר את זה עכשיו! ואתה!"
היא הצביעה על רון במבט מאשים ומפחיד: זה היה כמו קללה, והארי לא יכל להאשים את רון שנסוג כמה צעדים אחורה.
"רצתי אחריך! קראתי לך! התחננתי אליך שתחזור!"
"אני יודע," אמר רון, "הרמיוני, אני מצטער, אני באמת—"
"או, אתה מצטער!"
היא צחקה, בקול גבוה ומחוץ לשליטה; רון הסתכל על הארי בבקשה לעזרה, אבל הארי רק עיוות את פניו בחוסר ישע.
"אתה חוזר אחרי שבועות—שבועות—ואתה חושב שהכל יהיה בסדר אם רק תגיד *סליחה*?"
"אבל, מה עוד אני יכול לעשות?" רון צעק, והארי שמח שרון נלחם בחזרה.
"או, אני לא יודעת!" צרחה הרמיוני בעוקצנות נוראית. "תשבור את הראש רון, זה ייקח רק כמה שניות—"
"הרמיוני," הפריע הארי, שהחשיב את זה כפיצוץ קטן, "הוא הציל—"
"לא אכפת לי!" היא צעקה. "לא אכפת לי מה הוא עשה! שבועות ושבועות, יכולנו להיות מתים לפי מה שהוא ידע—"
"ידעתי שאתם לא מתים!" התפרץ רון, עולה על קולה בפעם הראשונה, ומתקרב קרוב ככל שהוא יכול עם מגן הקסם שביניהם. "הארי מופיע בכל הנביא, ברדיו, הם מחפשים אחריך בכל מקום, כל השמועות והסיפורים המופרכים, ידעתי שאני אדע מיד אם אתם מתים, אתם לא יודעים איך זה היה—"
"איך זה היה *בשבילך*?"
קולה היה עכשיו כל כך צווחני שרק עטלף יוכל לשמוע את זה בקרוב, היא הגיע לרמת זעם שהפכה אותה זמנית חסרת מילים, ורון ראה את הזדמנותו.
"רציתי לחזור בשנייה שהתעתקתי, אבל הלכתי ישר לתוך חבורת חוטפים, הרמיוני, ולא יכולתי ללכת לשום מקום!"
"חבורה של *מה*?" שאל הארי, הרמיוני זרקה את עצמה לתוך כיסא עם זרועותיה ורגליה מוצלבות כל כך בחוזקה שזה היה נראה לא סביר שהיא תשחרר אותם תוך כמה שנים.
"חוטפים," אמר רון. "הם בכל מקום—חבורות מנסות להרוויח זהב על ידי תפיסת ילידי מוגלגים ובוגדי דם, יש פרס ממשרד הקסמים על כל לכידה. הייתי ברשות עצמי ונראיתי בגיל בית ספר; הם נעשו ממש נרגשים, חשבו שאני יליד מוגלגים מתחבא. הייתי צריך לדבר מהר כדי לברוח מהיגררות למשרד הקסמים.
"מה אמרת להם?"
"אמרתי שאני סטן שנפייק. האדם הראשון שחשבתי עליו."
"והם האמינו?"
"הם לא היו פיקחים. אחד מהם היה ללא ספק חצי טרול, הריח שלהם..."
רון הציץ לעבר הרמיוני, בבירור מקווה שהיא קצת התרככה לאחר הבדיחה הקטנה, אבל ציפיותיו נשארו נוקשות מעל גופה ההדוק.
"בכל מקרה, הייתה להם מריבה האם אני סטן או לא. זה היה מאוד עלוב לומר את האמת, אבל הם עדיין היו חמישה בזמן שאני הייתי אחד והם לקחו את השרביט שלי. ואז שניים מהם התחילו לריב מכות ובזמן שהאחרים לא היו מרוכזים הצלחתי לבעוט לזה שהחזיק בי בבטן, לקחתי לו את השרביט, פרקתי מנשק את הברנש שהחזיק בשלי, והתעתקתי. לא עשיתי את זה כל כך טוב, גיזררתי את עצמי שוב"—רון הרים את ידו הימנית והראה שתי ציפורניים חסרות; הרמיוני הרימה את גבותיה בקור— "והגעתי קילומטרים הרחק מאיפה שהייתם. ובזמן שהגעתי לגדת הנהר איפה שהיינו... אתם עזבתם."
"אלוהים, איזה סיפור מרתק," הרמיוני אמרה בקול המתנשא שאמצה לעצמה במטרה לפגוע. "אתה בטח היית פשוט מבועת. בינתיים אנחנו הלכנו למכתש גודריק ו-, בוא נחשוב, מה קרה שם, הארי? או כן, הנחש של אתה יודע מי התגלה, כמעט הרג את שנינו, ואז אתה יודע מי בעצמו ופספס אותנו בשנייה."
"מה?" אמר רון, פער את פיו ועבר ממנה להארי, אבל הרמיוני התעלמה ממנו.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"דמיין איך זה לאבד ציפורניים הארי! זה באמת שם את הסבל שלנו מנקודת מבט שונה, לא כך?"
"הרמיוני," אמר הארי בשקט, "רון הציל את החיים שלי."
היא התנהגה כאילו לא שמעה אותו.
"דבר אחד הייתי רוצה לדעת, למעשה," היא אמרה, מניחה את עיניה על נקודה מעל לראשו של רון. "איך בדיוק מצאת אותנו הלילה? זה חשוב. ברגע שנדע, נוכל לוודא שלא נימצא על ידי אף אחד אחר שאיננו רוצים לראות."
רון הביט בה, ואז הוציא מכשיר כסוף מכיס הג'ינס שלו.
"זה."
היא הייתה חייבת להסתכל על רון כדי לראות מה הוא מראה להם.
"המעמעם?" היא שאלה, כל כך מופתעת שהיא שכחה להיראות קרה וזועפת.
"זה לא רק מדליק ומכבה את האור," אמר רון. "אני לא יודע איך זה עובד או למה זה קרה אז ולא בכל זמן אחר, בגלל שרציתי לחזור מהרגע שעזבתי. אבל הקשבתי לרדיו ממש מוקדם בבוקר חג המולד ושמעתי...שמעתי אותך."
הוא הסתכל על הרמיוני.
"שמעת אותי ברדיו?" היא אמרה בספקנות.
"לא, שמעתי אותך יוצאת מהכיס שלך. הקול שלך," הוא הרים את המעמעם שוב, "יוצא מתוך זה."
"ומה בדיוק אמרתי?" שאלה הרמיוני, טון קולה משהו בין ספקני לסקרני.
"השם שלי. 'רון'. ואתה אמרת...משהו לגבי שרביט..."
צבע פניה של הרמיוני הפך לגוון אדום לוהט. הארי זכר: זו הייתה הפעם הראשונה ששמו של רון נאמר בקול על ידי מישהו משניהם מאז היום שהוא עזב; הרמיוני הזכירה את שמו כשהם דיברו על תיקון השרביט של הארי.
"אז יצאתי," רון המשיך, מסתכל על המעמעם, "וזה לא נראה שונה או משהו כזה, אבל הייתי בטוח ששמעתי אותך. אז לחצתי על זה. והאור כבה בחדרי, אבל אור אחר הופיע בדיוק מאחורי החלון."
רון הרים את ידו הריקה והצביע מלפניו, עיניו ממוקדות על משהו שלא הארי ולא הרמיוני יכלו לראות. "זה היה כדור אור, פועם, וכחלחל, כמו אור שיש מסביב למפתח מעבר, אתם יודעים?"
"כן," אמרו הארי והרמיוני ביחד אוטומטית.
"ידעתי שזה זה," אמר רון. "ארזתי את הדברים שלי, ושמתי את תרמיל הגב שלי ויצאתי לגינה. כדור האור הקטן ריחף שם, מחכה לי, וכשיצאתי זה עלה מעט ועקבתי אחרי זה מאחורי הבקתה ואז זה...ניכנס לתוכי."
"סליחה?" אמר הארי, בטוח שהוא לא שמע נכון.
"זה כאילו צף דרכי," אמר רון, מדגים את התנועה עם ידיו החופשיות, "בדיוק בחזה שלי, ואז—זה פשוט ישר דרכי. זה היה כאן," הוא נגע בנקודה קרובה לליבו, "יכולתי להרגיש את זה, זה היה חן. וברגע שזה היה בתוכי ידעתי מה אני אמור לעשות, ידעתי שזה ייקח אותי לאן שאני צריך להגיע. אז התעתקתי והגעתי לצד גבעה. היה שלג בכל מקום..."
"היינו שם," אמר הארי. "העברנו שני לילות שם, ובלילה השני לא הפסקתי לחשוב שאני יכול לשמוע מישהו מסביב בחשיכה וקורא בשמי!"
"כן, זה כנראה אני," אמר רון. "קסמי ההגנה שלכם עבדו, בכל מקרה, בגלל שלא יכולתי לראות אתכם ולא יכולתי לשמוע אתכם. הייתי בטוח שאתם בסביבה, לבסוף הוצאתי את שק השינה וחיכיתי שאחד מכם יופיע. חשבתי שבטח תראו את עצמכם כשתארזו את האוהל."
"לא בדיוק," אמרה הרמיוני. "התעתקנו מתחת לגלימת ההיעלמות כאמצעי ביטחון נוסף. ועזבנו מאוד מוקדם, בגלל, כמו שהארי אמר שמענו מישהו מגשש באפילה."
"אני נשארתי בגבעה כל היום," אמר רון. "המשכתי לקוות שתופיעו. אבל כשהתחיל להחשיך ידעתי שבטח פספסתי אתכם, אז לחצתי על המעמעם שוב, האור הכחול יצא וניכנס לתוכי, התעתקתי והגעתי לפה ליער. עדיין לא יכולתי לראות אתכם, אז הייתי רק יכול לקוות שאחד מכם יראה את עצמו לבסוף—והארי הראה את עצמו. טוב, ברור שראיתי קודם את האיילה."
"ראית את מה?" אמרה הרמיוני מיד.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
הם הסבירו מה קרה, וכשהסיפור על האיילה הכסופה והחרב באגם התגלה, הרמיוני הקדירה פנים מאחד לשני, מתרכזת כל כך שהיא שכחה לשמור על גופה נעול.
"אבל זה חייב היה להיות פטרונוס!" היא אמרה. "לא יכולת לראות מי זימן אותו? לא ראית אף אחד? וזה הוביל אותך לחרב! אני לא מאמינה! ואז מה קרה?"
רון הסביר איך הוא צפה בהארי קופץ לאגם וחיכה שיעלה; איך הוא הבין שמשהו היה לא בסדר, צלל פנימה, והציל את הארי, ואז חזר בשביל החרב. הוא הגיע עד לפתיחת התליון, ואז היסס, והארי התערב.
"—ורון דקר את זה עם החרב."
"ו...וזה נעלם? סתם ככה?" היא לחשבה.
"טוב, זה-זה צרח," אמר הארי עם עין אחת מציצה לעבר רון. "הינה."
הוא זרק את התליון לברכיה; בזהירות היא הרימה את זה ובחנה את הפתחים המנופצים. מחליט שזה מספיק בטוח לפעול כך, הארי הסיר את מגן הקסם עם נפנוף בשרביטה של הרמיוני והסתובב לרון.
"לא אמרת שברחת מהחוטפים עם שרביט נוסף?"
"מה?" אמר רון, שצפה בהרמיוני שבחנה את התליון. "או—או כן."
הוא פתח אבזם על תרמיל הגב והוציא שרביט, קצר ושחור, מהכיס. "הינה. הנחתי שתמיד טוב שיש גיבוי."
"צדקת," אמר הארי, מוציא את ידו. "שלי שבור."
"אתה צוחק?" אמר רון, אז באותה שנייה הרמיוני חזרה לרגליה, והוא שוב נראה דואג.
הרמיוני הניחה את התליון המנוצח בתיק היד שלה, ואז טיפסה בחזרה למיטתה ונשכבה בלי להוציא מילה.
רון העביר להארי את השרביט החדש.
"הכי טוב שאתה יכול לקוות לו, אני חושב," מלמל הארי.
"כן," אמר רון. "יכול היה להיות גרוע יותר. זוכר את הציפורים האלה שהיא השליכה לעברי?"
"אני עדיין לא הפסקתי לשלוט בהם." הגיע קולה העמום של הרמיוני מתחת לשמיכתה, אבל הארי ראה את רון מחייך מעט בזמן שהוא הוציא את הפיג'מה החומה שלו מהתרמיל.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 20

קסנופיליוס לאבגוד

הארי לא ציפה שכעסה של הרמיוני ייעלם במהלך הלילה, ולכן גם לא הופתע כאשר היא תקשרה בעיקר במבטים והצבעות מלוכלכים בבוקר של יום המחרת. רון הגיב לנוכחותה עם התנהגות מאופקת, עצובה ולא-טבעית, בתור סימן חיצוני לחרטה עמוקה. למעשה, כאשר שלושתם היו יחד הארי הרגיש כמו האדם היחיד שלא מתאבל בלוויה. במהלך הרגעים האחדים האלה שאותם בילה לבד עם הארי, מכל מקום (אוגרים מים ובודקים את הצמחייה הסבוכה כדי למצוא פטריות), רון נהפך למאושר באופן חסר בושה.

"מישהו עזר לנו," הוא המשיך לומר, "מישהו שלח את האיילה הזו, מישהו בצד שלנו. פחות הורקורקס אחד, חבר!" מעודדים מהרס ההורקרוקס, הם התחילו לדון על מקומות אפשריים לשאר ההורקרוקסים, אף על פי ששוחחו על הנושא לעתים קרובות יותר מבעבר.

הארי הרגיש אופטימי, בוודאי מעצם העובדה שעוד פריצות-דרך יקראו לדרכם בקרוב.

זעפה של הרמיוני לא יכל לפגום ברוחותיו העליזות; קפיצת המדרגה הפתאומית במסעם, ההופעה של האיילה המסתורית, גילוייה מחדש של החרב של גריפינדור, ומעל הכל, חזרתו של רון עשו את הארי כל כך שמח שזה היה די קשה לשמור על מבט אחד זועף ביניהם.

בשעות אחר-הצהריים המאוחרות הוא ורון ברחו מנוכחותה המאיימת של הרמיוני שוב, תחת התירוץ של ליקוט אוכמניות לא-קיימות מהגדרות. הם המשיכו בהחלפת החדשות המתמשכת ביניהם. הארי סוף כל סוף סיפר לרון את הסיפור המלא על הנדודים המגוונים שלו ושל הרמיוני, ועל כל מה שקרה במכתש גודריק; רון מילא את חלליו של הארי בנוגע לכל מה שגילה על העולם הקסום במהלך השבועות בהם נעדר.

"...ואיך גיליתם על האיסור?" הוא שאל את הארי, אחרי שהסביר על ניסיונות הבריחה הנואשים של ילידי-מוגלגים מהמשרד.

"ה-מה?"

"אתה והרמיוני הפסקתם להגיד את שמו של אתה-יודע-מי!"

"הו, כן, ובכן, זהו הרגל רע שאימצנו," אמר הארי, "אבל אין לי שום בעיה בלקרוא לו וול -"

"לא!" שאג רון, גורם להארי לקפוץ לכיוון הגדר ולהרמיוני (שאפה היה קבור עמוק בתוך ספר בכניסה לאוהל) להזעיף פנים לכיוונו.

"מצטער," אמר רון, מושך את הארי אחורה מהעשבים, "אבל שמו כושף, זו הדרך בה הם עוקבים אחרי אנשים! שימוש בשמו שובר קסמי מגן, זה גורם לאיזשהו סוג של הפרעה מכושפת – כך הם מצאו אותנו בדרך טוטנהאם קורט!"

"כי השתמשנו *בשמו*?"

"בדיוק! אתה חייב לתת להם קרדיט, זה הגיוני. זה מיועד רק לאנשים שרציניים מספיק כדי לעמוד מולו, כמו דמבלדור, ושאפילו העזו להשתמש בו. עכשיו הם שמו איסור עליו, כל אחד שאומר אותו נהפך לנעקב – מהר ופשוט למצוא חברי מסדר! הם כמעט תפסו את קיגנסלי –"

"אתה צוחק?"

"כן, חבורה של אוכלי מוות אגפו אותו, ביל אמר, אבל הוא נלחם את דרכו החוצה. הוא במרוץ עכשיו, ממש כמונו."

רון גירד את סנטרו עם קצה שרביטו, מלא מחשבות. "אתה לא חושב שקיגנסלי זימן את הפטרונוס?"

"הפטרונוס של הוא חתול-בר, ראינו אותו בחתונה, זוכר?"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

"אה כן...."

הם התקדמו הלאה עם הגדר, רחוקים מהאוהל ומהרמיוני.

"הארי... אתה לא חשוב שזה יכול היה להיות דמבלדור?"

"דמבלדור מה?"

רון נראה מעט מובך, אבל האמר בקול נמוך, "דמבלדור.... האיילה? אני מתכוון," רון הביט בהארי מחוץ לפינות עיניו, "הוא החזיק את החרב האמיתי אחרון, לא?"

הארי לא צחק על רון, משום שגם הבין טוב את ההיגיון מאחורי השאלה. הרעיון שדמבלדור חזר אליהם, שהוא צפה בהם, היה נוח בצורה בל-תתואר. הוא ניער את ראשו.

"דמבלדור מת," הוא אמר. "ראיתי את זה קורה, ראיתי את הגופה. הוא בהחלט הלך. בכל מקרה, הפטרונוס שלו היה עוף-חול, לא איילה."

"פטרונוסים יכולים להשתנות, בכל זאת, לא?" אמר רון, "של טונקס השתנה, נכון?"

"כן, אבל אם דמבלדור היה בחיים, למה שהוא לא יראה את עצמו? למה שהוא פשוט לא ייתן לנו את החרב?

"אני מתערב איתך," אמר רון. "שזה מאותה הסיבה שהוא לא נתן לך אותה כשהיה בחיים? מאותה הסיבה שהוא השאיר לך סניץ' ישן ולהרמיוני ספר של סיפורי ילדים?"

"שהיא? שאל הארי, מסתובב כדי להסתכל על רון, נואש לתשובה.

"לא'דע," אמר רון. "לפעמים חשבתי, כשהייתי קצת מתוסכל, שהוא רצה לצחוק או – שהוא רק רצה לעשות את זה יותר קשה, אבל אני לא חשוב ככה, לא עוד. הוא ידע מה שהוא עשה כשהוריש לי את המעמעמם, לא? הוא – ובכן," אוזניו של רון האדימו והוא היה עסוק בכרית דשא עם כפות רגליו, שאותה תחב עם בוהנו, "הוא היה חייב לדעת שאני אברח מכם."

"לא," הארי תיקן אותו. "הוא בטוח ידע שתמיד תרצה לחזור."

רון נראה מלא הוקרה, אך עדיין גמלוני. בניסיון לשנות את הנושא, הארי אמר, "ואם כבר מדברים על דמבדלור, שמעת מה סקיטר כתבה עליו?"

"הו, כן," אמר רון באחת, "אנשים מדברים על זהדי הרבה. כמובן, אם דברים היו אחרת זה היה חדשות ענקיות, דמבלדור שהיה חברו של גרינדלוולד, אבל עכשיו זה רק עניין לצחוק עליו עבור אנשים שלא אהבו את דמבלדור, וסטירת לחי קטנה בפנים של אלה שחשבו שהיה סתם בחור טוב. אני לא יודע אם זה כזה עניין גדול, בכל אופן. הוא היה באמת צעיר כאר הם –"

"בגילנו," אמר הארי, ממש כמו שהשיב להרמיוני, ונראה כי משהו בפניו כפה על רון להחליט לעזוב את הנושא. עכביש גדול ישב במרכז רשת מחויטת בשיח האוכמניות. הארי כיוון אליו עם השרביט שרון נתן לו בלילה הקודם, אותו הרמיוני הספיקה לבחון, והחליטה שהוא עשוי מעץ שזיף.

"*אנגורג'יו!*"

העכביש רעד במקצת וניתר מעט ברשת. האר ניסה בשנית, הפעם העכביש גדל קצת יותר.

"תפסיק את זה," אמר רון בחדות, "אני מצטער שאמרתי שדמבלדור היה צעיר, בסדר?"

הארי שכח את שנאתו של רון לעכבישים.

"סליחה – *רדוציו*" העכביש לא התכווץ. הארי הסתכל מטה אל שרביט עץ-האוכמניות שלו. כל לחש זעיר שהוא ניסה לבצע איתו עד כה נראה פחות עוצמתי מאלה שעשה עם שרביט עוף-החול. האחד החדש הרגיש לא מוכר בצורה חודרנית, בצורה שהרגישה כאילו ידו של אדם אחר הייתה תפורה בסוף זרועו.

"אתה רק צריך להתאמן," אמרה הרמיוני, אשר התקרבה אליהם בשקט מאחור ועמדה מביטה בחרדה בהארי, אשר ניסה להקטין את העכביש המוגדל.

"זה הכל עניין של בטחון הארי."

הוא ידע מדוע היא רצתה שכל זה יהיה בסדר; היא עדיין הרגישה אשמה על שבירת שרביטו. הוא נשך חזרה את התגובה שדגדגה בשפתיו, שהיא יכולה לקחת את שרביט עץ-האוכמניות אם היא חושב שזה לא גרם לשום הבדל, והוא יחזיק את שלה במקום.

נלהב מכך שהם כולם חברים שוב, מכל מקום, הוא הסכים; אבל כאשר רון נתן להרמיוני חיוך משודל, היא התחקתה אחר צעדיה ונעלמה מאחורי ספרה שוב. שלושתם כולם חזרו לאוהל כשאר החשיכה נפלה, והארי לקח את המשמרת הראשונה.

יושב בכניסה, הוא ניסה לגרום לשרביט עץ-האוכמניות להביא לריחוף אבנים קטנות שישבו על כפות רגליו; אך קסמו עדיין נראה מגושם יותר ועוצמתי פחות מכפי שהוא נעשה קודם.

הרמיוני שכבה על מיטתה וקראה, שעה שרון, אחרי הרבה מבטים מתוחים בה, הוציא רדיו קטן עשוי עץ מתוך תיק הגב שלו והתחיל לנסות לכוון אותו.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"יש תכנית אחת," הוא סיפר להארי בקול נמוך, "שמספרת את החדשות כמו שהן באמת. כל האחרות בצד של אתה-יודע-מי, ועוקבים אחרי דיווח המשרד, אבל האחת הזו... אתה תחכה עד שתשמע אותה, היא גדולה. הבעייה שהם לא יכולים לעשות את התכנית שלהם כל לילה, הם חייבים להמשיך לשנות מיקומים למקרה שיפשטו עליהם ואתה צריך סיסמה כדי לכוון אליהם... אכן צרה, הפסדתי את האחרונה..."

הוא תופף קלות על גב הרדיו עם שרביטו ממלמל מילים אקראיות מתחת לנשימתו. הוא זרק אל הרמיוני הרבה מבטים כמוסים, די ברור שציפה לכעס שיתפרץ, אבל לפי כמות תשומת הלב שהיא שמה כלפיו היה נדמה שלא ראתה שהיה שם. במשך עשר דקות ויותר רון הקיש ומלמל, הרמיוני הפכה את הדפים בספרה, והארי חזר להתאמן עם שרביט עץ-האוכמניות שלו. לבסוף, הרמיוני ירדה ממיטתה. און הפסיק את ההקשה באחת.

"אם זה מפריע לך אני אפסיק!" הוא אמר להרמיוני בחשש. הרמיוני לא הואילה בטובה לענות, אלא התקרבה אל הארי.

"אנחנו צריכים לדבר," היא אמרה. הוא הסתכל על הספר שעדיין אחזה בידיה. זה היה *חייו ושקריו של אלבוס דמבלדור*.

"מה?" הוא אמר בחשש. חלפה במוחו המחשבה על כך שהיה פרק עליו בספר; הוא לא היה בטוח שהוא מוכן לשמוע את גרסתה של ריטה על הקשר בינו לבין דמבלדור. תשובתה של הרמיוני, מכל מקום, הייתה לא צפויה לחלוטין.

"אני רוצה ללכת לפגוש את קסנופיליוס לאבגוד." הוא התבונן בה.

"סליחה?"

"קסנופיליוס לאבגוד, אביה של לונה. אני רוצה ללכת לדבר איתו!"

"אה – למה?"

היא לקחה נשימה עמוקה, כיאלו כדי לתמוך בעצמה, ואמרה, "זה הסימן ההוא, הסימן ב*בידל המשורר*. הסתכל על זה!"

היא דחפה את *חייו ושקריו של אלבוס דמבלדור* מתחת לעיניו הלא-מבקשות של הארי, והוא ראה תצלום של המכתב המקורי שדמבלדור כתב לגרינדלוולד, עם כתבו ידו הדק והנטוי המוכר של דמבלדור. הוא שנא לראות הוכחה ממשית שדמבלדור באמת כתב את המילים האלה, הוכחה לכך שהן לא היו פאי מוחה של ריטה.

"החתימה," אמרה הרמיוני. "הסתכל על החתימה, הארי!"

הארי ציית. לרגע אחד הוא לא הבין על מה היא מדברת, אך כשהסתכל יותר מקרוב, עם כיוון אור שרביטו, הוא ראה שדמבלדור החליף את הצד המעוגל ב-*k* של האלבוס בגרסה זעירה של אותו סימן המשולש ששורטט ב*סיפורי בידל המשורר*.

"אה – מה אתם -?" אמר רון בהססנות, אך הרמיוני דיכאה אותו עם מבט והסתובבה חזרה אל הארי.

"הוא ממשיך להופיע, אה?" היא אמרה. "אני יודעת שויקטור אמר שזה היה הסימן של גרינדלוולד, אבל זה גם בהחלט היה על הקבר ההוא במכתש גודריק, והתאריכים על המצבה הורו זמן רב לפני שגרינדלוולד עלה לשלטון! ועכשיו זה! ובכן, אנחנו לא יכולים לשאול את דמבלדור או את גרינדלוולד מה זה אומר – אני בכלל לא יודעת האם גרינדלוולד בכלל חי עדיין – אבל אנחנו יכולים לשאול את מר לאבגוד. הוא ענד את הסמל הזה בחתונה. אני בטוחה שזה חשוב, הארי!"

הארי לא השיב מיידית. הוא הביט על פניה הלהוטות והמשתוקקות, ואז החוצה, אל החושך המקיף, חושב. אחרי עצירה ארוכה הוא אמר, "הרמיוני, אנחנו לא צריכים עוד מכתש גודריק. דיברנו בינינו על הליכה לשם, ו –"

"אבל זה ממשיך להופיע, הארי! דמבלדור השאיר לי את *סיפורי בידל המשורר*, איך אתה יודע שאנחנו לא אמורים לגלות על הסימן?"

"הנה זה מגיע שוב!" הארי הרגיש מרוגז במקצת. "אנחנו ממשיכים לנסות לשכנע את עצמנו שדמבדלור השאיר לנו סוד, סימנים ורמזים –"

"המעמעם נהפך להיות די שימושי," הביס אותו רון. "אני חושב שהרמיוני צודקת, אני חושב שאנחנו חייבים ללכת ולפגוש את לאבגוד."

הארי זרק אליו מבט חשוך. הוא היה די בטוח שתמיכתו של רון בהרמיוני, הייתה קצת מעבר לידיעת פשר המשולש הרוני.

"זה לא יהיה כמו מכתש גודריק," רון הוסיף, "לאבגוד בצד שלך, הארי, *הפקפקן* היה לצדך כל הזמן, הוא ממשיך לספר לכולם שהם חייבים לעזור לך!"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"אני בטוחה שזה חשוב!" אמרה הרמיוני ברצינות.
"אבל אתם לא חושבים שאם זה היה, דמבדלור היה מספר לי לפני שמת?"
"אולי... אולי זה משהו שאתה צריך לגלות בעצמך," אמרה הרמיוני בטון חלוש של אחיזה בקש.
"כן," אמר רון בחנפנות, "זה נשמע הגיוני."
"לא, זה לא," ענתה הרמיוני מהר, "אבל אני עדיין חושבתש נאחנו חייבים לדבר עם מר לאבגוד. סמל שמקשר את דמבלדור, גרינדלוולד ומכתש גודריק? הארי, אני בטוחה שאנחנו צריכים לדעת על זה!"
"אני חושב שאנחנו צריכים לערוך הצבעה על זה," אמר רון. "אלה שדעתם היא להיפגש עם לאבגוד –" ידו עפה לאוויר לפני זו של הרמיוני. שפתיה רעדו בחשדנות כשהיא הרימה את ידה.
"הרוב קבע, הארי, מצטער," אמר רון וטפח לו על גבו.
"בסדר," אמר הארי, חצי משועשע חצי מרוגז. "רק אם אחרי שנפגוש את לאבגוד, נחפש אחרי הוקרוקסים נוספים, כן? איפה הבית של הלאבגודים בכל מקרה? אחד משניכם יודע?
"כן, הם לא רחוקים מהבית שלי," אמר רון. "אנ'לא יודע בדיוק איפה, אבל אמא ואבא כל הזמן הצביעו על הגבעות בכל פעם שהזכירו אותם. לא צריך להיות קשה למצוא."
כאשר הרמיוני חזרה למיטתה, הארי הנמיך את קולו.
"אתה הסכמת כדי לנסות להחזיר אותה לספרים הטובים שלה."
"הכל הוגן באהבה ובמלחמה," אמר רון בעליזות, "וזה קצת משניהם. תתעודד, אלה חופשות חג-המולד, לונה תהיה בבית!"
היה להם נוף מעולה על הכפר אוטרי סטריט קאצ'פול ממורד הגבעה הקריר אליו התעתקו בבוקר של יום המחרת. מנקודת התצפית הגבוהה שלהם, הכפר נראה כמו אוסף של בתי צעצוע בקרני השמש המשופעות שנמתחו על הארץ ברווחים שבין העננים. הם עמדו למשך דקה או שתיים, והתבוננו על המחילה, ידיהם מצילות על עיניהם, אבל כל מה שהם יכלו להבחין בו היו הגדרות הגבוהות, ועצי המטע, שנתן הגנה לבית העקום הקטן מעיני המוגלגים.
"זה מוזר, להיות כל-כך קרוב, אבל לא ללכת לבקר," אמר רון.
"ובכן, זה לא שאתה לא ראית אותם. היית שם בחג המולד," אמרה הרמיוני בקול קר.
"זה לא היה במחילה!" אמר רון בצחוק ספקני. "את חושבת שהייתי חוזר לשם וככה סתם אומר להם שעזבתי אתכם? בטח, פרד וג'ורג' היו שלמים עם זה. וג'יני, היא הייתה מאוד מבינה."
"אז איפה היית, אם כך?" אמרה הרמיוני, מופתעת.
"הבית החדש של ביל ופלר. בקתת הצדף. ביל תמיד היה הוגן כלפיי. הוא – הוא לא התרשם כששמע מה שעשיתי, אבל הוא לא מחק על זה. הוא ידע שאני האמת הצטערתי. אף אחד מבני המשפחה האחרים ידע שהייתי שם. ביל אמר לאמא שהוא ופלר לא יבואו הביתה לחג המולד כי הם רצו לבלות אותו לבד. אתה יודע, חג ראשון אחרי שהתחתנו. אני לא חושב שלפלר איכפת. אתה יודע כמה היא שונאת את קלסטינה וורבק."
רון הפנה את גבו אל המחילה.
"בואו ננסה כאן למעלה," הוא אמר, מוביל אל ראש הגבעה.
הם הלכו במשך כמה שעות, הארי, לפי עצת הרמיוני, מוחבא מתחת לגלימת ההיעלמות. קבוצה של גבעות נראתה כלא-מיושבת, מלבד בית אחד קטן, שהיה נטוש.
"אתה חושב שזה שלהם, והם הלכו בגלל חג-המולד?" אמרה הרמיוני, משקיפה דרך החלון על מטבח מסודר, בעל צמחי גרניומים על אדן חלונותיו. רון נחר.
"שמעו, יש לי הרגשה שאתם תוכלו לדעת מי גר שם אם תסתכלו דרך החלון של הלאבגודים. בואו ננסה את קבוצת הגבעות הבאה."
אז הם התעתקו מספר קילומטרים יותר צפונה.
"אהא!" צעק רון, כאשר הרוח הצליפה בכתפם ובשעריהם. רון הצביע למעלה, לכיוון ראש הגבעה עליה הופיעו, היכן שבית בעל המראה-הכי-מוזר התנשא אנכית כנגד השמיים, גליל שחור גדול, עם ירח דמו-רוח תלוי מאחוריו בשמי אחר-הצהריים. "זה חייב להיות הבית של לונה, איזה אדם אחר יחיה במקום כזה? זה נראה כמו צריח עצום (באנגלית גם עורב)!"
"זו רק ציפור אתה יודע," אמרה הרמיוני, שולחת מבט קודר על המגדל..
"דיברתי על צריך בשח-מט," אמר רון. "טירה בשבילך."
רגליו של רון היו הארכות ביותר, והוא הגיע לראש הגבעה ראשון. כשהארי והרמיוני השיגו אותו, מתנשפים ואוחזים בכאב בצדי גופם, הם מצאו אותו מחייך חיוך רחב.
"זה הבית שלהם," אמר רון. "הסתכלו."
©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

שלושה שלטים כתובים בכתב יד נתקעו לשער שבור, הראשון אמר,

הפקפקן. עורק, ק. לאבגוד

השני,

קטפו את הדבקון שלכם

השלישי,

שארו מרחק מהשליפים המתפוצצים

השער חרק כשפתחו אותו. השביל המעוקל שהוביל אל הדלת עוטר במגוון צמחים מוזרים, כולל שיח שכוסה בפרות דמוי-צנונית שלונה ענדה מדי פעם בתור עגילים. הארי חשב שהוא זיהה סנארגלוף ונתן לגזע הנבול מרחב מחייה.

שני עצי תפוח חמוץ מזדקנים, התעקמו עם הרוח, ערומים מעלים אך עדיין כבדים בגלל משקלם של הפירות האדומים שגודלם כפירות יער, ושל זרי הדבקון הלבנים כפנינים. הם עמדו כשומרים משני צידי הדלת הקדמית. ינשוף קטן בעל ראש פחוס הדומה לנץ, בחן אותם מאחד הענפים.

"כדאי שתוריד את גלימת ההיעלמות, הארי," אמרה הרמיוני, "מר לאבגוד רוצה לעזור לך, לא אנחנו."

הוא עשה כפי שהציעה, והושיט לה את הגלימה כדי שתארוז אותה בתיק החרוזים.

אז, היא הקישה שלוש פעמים על הדלת העבה והשחורה, בה היו משובצים מסמרי ברזל והייתה מעוטרת בידית קשה בצורת נשר.

חלפו בקושי עשר שניות, כשהדלת נפתחה בסערה, ושם עמד קסנופיליוס לאבגוד, יחף ולובש מה שנראה ככותונת לילה מוכתמת. שיערו הארוך, הלבן, הדומה לצמר גפן מתוק, היה מלוכלך ולא מסורק. בהשוואה למראהו הנוכחי, קסנופיליוס היה בהחלט נאה יותר בחתונתם של ביל ופלר.

"מה? מה זה פה? מי אתם? מה אתם רוצים?" הוא קרא בקול צרחני ונרגן. הוא הסתכל קודם על הרמיוני, אז על רון, ולבסוף על הארי, שמהתבוננות בו, פיו נפער בצורה מושלמת ומשעשעת של האות "ס".

"שלום, מר לאבגוד," אמר הארי, מושיט את ידו. " אני הארי, הארי פוטר."

קסנופיליוס לא לחץ את ידו של הארי, אך העין הטובה שלו, זו שלא פזלה לכיוון אפו, החליקה לעבר הצלקת על מצחו של הארי.

"האם זה יהיה בסדר אם ניכנס?" שאל הארי. "יש משהו שאנחנו רוצים לשאול אותך."

"אני...אני לא בטוח שכדאי." לחש קסנופיליוס. הוא בלע רוק והסתכל סביב בגן. "זה די הלם...דעתי היא...חוששתני שלא."

"זה לא ייקח הרבה זמן," אמר הארי, מאוכזב במקצת מקבלת הפנים הלא-מאוד-חביבה הזו.

"אני- אה, טוב נו בסדר. היכנסו, מהר. מהר!"

הם בקושי עברו את סף הדלת כשקסנופיליוס טרק אותה מאחוריהם. הם עמדו במטבח המוזר ביותר שהארי ראה מימיו. החדר היה עיגול מושלם, ולכן ההרגשה כשעמדו בתוכו הייתה כמו להיות בתוך קדירה ענקית. הכל עוקם כדי שיתאים לקירות: הכיריים, הכיור וארונות המטבח. בכל מקום היו מצוירים פרחים, חרקים וציפורים בצבעי יסוד עליזים. הארי חשב שהוא מזהה את הסגנון של לונה: האפקט שזה יצר, בחלל כה סגור ומגודר, היה קצת מהמם, אך לא במובן הטוב.

באמצע הרצפה, היה גרם מדרגות ספירליות מברזל טהור שהוביל לקומות העליונות. מלמעלה הגיעו המולה רבה וחבטות. הארי תהה מה כבר לונה יכולה לעשות שיגרום לרעש שכזה.

"כדאי שתעלו," אמר קסנופיליוס, שעדיין נראה מאוד לא נינוח, והוא הוביל את דרכם.

החדר למעלה נראה כשילוב בין חדר מגורים לבין משרד, והיה אפילו מבולגן יותר מהמטבח. למרות שהיה הרבה יותר קטן ועגול לחלוטין, החדר היה דומה במקצת לחדר הנחיצות במאורע הבלתי נשכח, בו הוא הפך למבוך ענקי שהיה מורכב מחפצים שהוחבאו במאות השונות. בחדר הזה, היו ערמות על גבי ערמות של ספרים ומסמכים בכל מקום. דגמים עדינים של יצורים, אותם הארי לא זיהה, נופפו בכנפיהם או פערו את מלתעותיהם, תלויים מהתקרה.

לונה לא היתה שם: הדבר שגרם למהומה היה חפץ עשוי עץ שהיה מכוסה בגלגלי שיניים. זה נראה כמו הכלאה משונה של שולחן עבודה וסט של מדפים ישנים, אבל אחרי כמה רגעים, הארי הסיק שזו הייתה מכונת הדפסה מיושנת, לאור העובדה שהיא ייצרה פקפקנים.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"סלחו לי," אמר קסנופיליוס, והוא צעד אל המכונה, ואחז במפת שולחן מלוכלכת שהייתה מתחת למספר רב של ספרים ומסמכים, שנפלו כולם לרצפה. הוא זרק אותה מעל המכונה, מה שהחליש במידה מסוימת את החבטות והרעשים החזקים. אז, הוא פנה להארי.
"למה באתם לכאן?"
אולם לפני שהארי דיבר, הרמיוני פלטה קריאת תדהמה קטנה.
"מר לאבגוד- מה זה?"
היא הצביעה על קרן ספירלית אפורה וענקית, שלא הייתה דומה כלל לזו של חד קרן. הקרן הייתה תלויה על הקיר, בולטת במעט לתוך החדר.
"זו הקרן של השנורקק פחוס-הקרן," אמר קסנופיליוס.
"לא, זו לא!" אמרה הרמיוני.
"הרמיוני", מלמל הארי, נבוך, "זה לא בדיוק הזמן המתאים-"
"אבל הארי, זו קרן של ארומפנט! זה חומר סוג ב' בסחר חליפין, וזה דבר נדיר ומסוכן ביותר להחזיק בבית."
"איך את יודעת שזו קרן של ארומפנט?" שאל רון, מתרחק מהקרן מהר ככל האפשר, בהתחשב ברמת הבלגן המרבית בחדר.
"יש תיאור שלה ב*חיות הפלא והיכן למצוא אותן*! מר לאבגוד, אתה צריך להיפטר ממנה מיד. אתה לא יודע שהיא יכולה להתפוצץ מהמגע הזעיר ביותר?"
"השנורקק פחוס-הקרן," אמר קסנופיליוס בבירור, עם מבט עקשן על פניו, "הוא יצור ביישן ומאוד קסום, והקרן שלו-"
"מר לאבגוד, אני מזהה את סימני החריצות סביב הבסיס, זו קרן של ארומפנט והיא מאוד מסוכנת- אני לא יודעת היכן השגת אותה-"
"קניתי אותה," אמר קסנופיליוס ביהירות, "לפני שבועיים, מקוסם צעיר ומקסים להפליא, שידע על העניין שלי בשנורקק המדהים. הפתעת חג מולד ללונה שלי. עכשיו," הוא אמר, פונה להארי, "למה בדיוק באתם הנה, מר פוטר?"
"אנחנו צריכים עזרה," אמר הארי, לפני שהרמיוני יכלה להתחיל לדבר שוב.
"אה", אמר קסנופיליוס. "עזרה. המ." העין הטובה שלו זזה שוב לכיוון צלקתו של הארי. הוא נראה מפוחד ומוקסם יחדיו. "כן. העניין הוא...לעזור להארי פוטר...זה די מסוכן..."
"אתה לא זה שלא מפסיק לספר לכולם שזו חובתם העיקרית, לעזור להארי?" אמר רון. "בעיתון הזה שלך?"
קסנופיליוס החטיף מבט לכיוון מכונת ההדפסה המכוסה שמאחוריו, שעדיין השמיעה קולות של חבטות והלמות מתחת למפת השולחן.
"אה-כן, אכן הבעתי את ההשקפה הזו. אולם-"
"- זה מה שכל האחרים צריכים לעשות, לא אתה אישית?" אמר רון.
קסנופיליוס לא ענה. הוא בלע רוק, עיניו משוטטות בין שלושתם. להארי היה הרושם שהוא סבל ממאבק מכאיב ונצחי.
"איפה לונה?" שאלה הרמיוני. "בואו נראה מה היא חושבת".
קסנופיליוס השתנק. נראה היה שהוא נעשה נוקשה. לבסוף הוא אמר, בקול רועד שהיה קשה לשמוע מעבר לרעש של מכונת ההדפסה, "לונה למטה ליד הנחל, דגה פלימפים טריים. היא...היא תרצה לראות אתכם. אני אלך ואקרא לה ואז- כן, בסדר. אני אנסה לעזור לכם."
הוא נעלם במורד גרם המדרגות הספירליות והם שמעו את הדלת הקדמית נפתחת ונסגרת. הם הביטו זה בזה.
"זקן שפל ופחדן," אמר רון. "ללונה יש פי עשר יותר מהאומץ שלו."
"הוא בוודאי מודאג מה יקרה להם אם אוכלי המוות יגלו שהייתי כאן", אמר הארי.
"ובכן, אני מסכימה עם רון," אמרה הרמיוני. "זקן צבוע ונוראי. אומר לכולם לעזור לך ומנסה להתחמק מזה בעצמו. ולמען השם, התרחקו מהקרן הזו."
הארי פילס את דרכו לעבר החלון בצד המרוחק של החדר. הוא יכול היה לראות נחל, רצועה מנצנצת הנמצאת הרחק מתחתם, ברגלי הגבעה. הם היו במקום מאוד גבוה. ציפור עפה מעבר לחלון בעודו בוהה לכיוון המחילה, כעת בלתי נראית מעבר לקו של גבעות. ג'יני הייתה שם איפה-שהוא. הם היו קרובים יותר אחד לשני היום משהיו מאז חתונתם של ביל ופלר, אך היא לא יכלה לדעת שהוא בוהה לכיוונה

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
כעת, חושב עליה. הוא הניח שהוא צריך לשמוח בכך: כל מי שהוא יצר איתו קשר, היה בסכנה, גישתו של קסנופיליוס הוכיחה זאת.
הוא הפנה את מבטו, שנפל מהחלון אל חפץ מוזר נוסף, שעמד מעל הבלגן, על מזנון מעוקם. זה היה פסל אבן של מכשפה יפה, אך חמורת סבר, שחבשה כיסוי ראש מוזר. שני חפצים שהיו דומים לאפרכסת מוזהבת, בלטו מהצדדים. זוג זעיר של כנפיים כחולות מנצנצות היו תקועות ברצועת עור שהקיפה את ראשה, בעוד שאחת מהצנוניות הכתומות הייתה תקועה ברצועה שנייה סביב מצחה.
"הסתכלו על זה", אמר הארי.
"מקסים," אמר רון, "אני מופתע שהוא לא חבש את זה לחתונה".
הם שמעו את הדלת הקדמית ורגע אחר כך קסנופיליוס טיפס חזרה במעלה גרם המדרגות הספירליות לתוך החדר, רגליו הרזות נתונות בתוך מגפי גומי גבוהים. הוא החזיק מגש ועליו כוסות תה לא תואמות וקנקן תה מעלה אדים.
"אה, הבחנת בהמצאת חיית המחמד שלי," הוא אמר, תוחב את המגש לידיה של הרמיוני ומצטרף להארי, לצידו של הפסל.
"מעוצב, ראוי מספיק, מעל ראשה של רוונה רייבנקלו היפיפיה. תבונה חסרת גבולות היא אוצרו הגדול ביותר של אדם!"
הוא הצביע על החפץ הנראה כאפרכסת.
"אלו הם סיפוני סילון-ההרס– כדי להסיר כל מקור של הסחת דעת מהאזור הקרוב לאדם החושב. הנה," הוא הצביע על הכנפיים הזעירות, "מדחף ביליוויג, כדי להשרות מסגרת מרוממת למחשבה. לבסוף," הוא הצביע לעבר הצנונית הכתומה, "השזיף המתפוצץ, כדי להגביר את היכולת לקבל את היוצא מן הכלל."
קסנופיליוס צעד חזרה אל מגש התה, שהרמיוני הצליחה לאזן בחוסר יציבות על אחד מצדדיו המבולגנים של השולחן.
"האם אני יכול להציע לכם חליטת גורדירוט?" אמר קסנופיליוס. "אנחנו מכינים זאת בעצמנו." הוא התחיל למזוג את המשקה, שצבעו היה סגול עמוק כמיץ סלק. "לונה נמצאת למטה בבוטום ברידג', היא מאוד נרגשת מכך שאתם כאן. היא לא אמורה להתעכב יותר מדי, היא תפסה מספיק פלימפים כדי להכין מרק כמעט בשביל כולנו. שבו והתכבדו בסוכר." הוא הוסיף.
"וכעת," הוא הסיר ערימת מסמכים מתנדנדת מעל כורסא והתיישב, עם רגליו הנעולות במגפי גומי, שלובות, "כיצד אוכל לעזור לך, מר פוטר?"
"ובכן," אמר הארי, והחטיף מבט להרמיוני, שהינהנה בראשה לעידוד, "בנוגע לסמל שענדת סביב צווארך בחתונתם של ביל ופלר, מר לאבגוד. תהינו מהי המשמעות שלו."
גבותיו של קסנופיליוס התרוממו.
"האם אתה מתכוון לסימן של אוצרות המוות?"

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/

פרק 21

אגדת שלושת האחים

הארי הסתכל על רון והרמיוני. לא נראה שמישהו מהם הבין מה קסנופיליוס אמר.
"אוצרות המוות?"
"בדיוק," אמר קסנופיליוס. "מעולם לא שמעתם עליהם? אני לא מתפלא. מעט, מעט, קוסמים מאמינים. תראו את האיש הצעיר והמטומטם ההוא בחתונה של אח שלך," הוא הנהן לרון, "שתקף אותי אך ורק בגלל שהראיתי את הסמל של קוסם האופל הידוע! כזו בורות. אין שום דבר אפל בקשר לאוצרות - בצורה בסיסית. מאמין אחד פשוט משתמש בסמל כדי לחשוף את עצמו למאמינים אחרים, בתקווה שהם יוכלו לעזור לו בחיפושו."
הוא השליך מספר גושי סוכר לתוך חליטת הגארדירוט שלו ולגם מעט.
"אני מצטער," אמר הארי, "אני לא ממש מבין."
לשם הנימוס, הוא גם כן לגם מעט מכוסו, וכמעט הקיא: המשקה היה די מבחיל, כאילו מישהו המיס ביחד את כל הטעמים המוזרים של סוכריות ברטי-בוטס.
"ובכן, תראו, מאמינים מחפשים את אוצרות המוות," אמר קסנופיליוס, מלקק את שפתיו, שבע רצון מחליטת הגארדירוט.
"אבל *מה* הם אוצרות המוות?" שאלה הרמיוני.
קסנופיליוס הניח את ספלו.
"אני מניח ש'אגדת שלושת האחים' מוכרת לך?"
הארי אמר, "לא," אבל רון והרמיוני אמרו יחד, "כן." וקסנופיליוס הנהן בכובד ראש.
"ובכן, אדון פוטר, הכל מתחיל ב-'אגדת שלושת האחים' . . . יש לי עותק איפ'שהוא. . . "
הוא העיף מבט מעורפל ברחבי החדר, בוחן את ערימות הקלף והספרים, אבל הרמיוני הקדימה אותו ואמרה: "יש לי עותק, מר לאבגוד, יש לי את זה כאן."
והיא שלפה את *סיפורי בידל המשורר* מהתיק הקטן, מכוסה החרוזים.
"המקורי?" שאל קסנופיליוס בחריפות, וכשהיא הנהנה, הוא אמר "למה שלא תקראי את זה בקול רם? זו הדרך הטובה ביותר לוודא שכולם יבינו."
"אממ. . . בסדר," אמרה הרמיוני בעצבנות. היא פתחה את הספר, והארי ראה את הסמל הידוע בראש אותו עמוד. הרמיוני השתעלה קלות, והחלה לקרוא.
"'הי ה היו שלושה אחים שטיילו בדרך נטושה ופתלתלה באור הדמדומים-'"
"בחצות, ככה אמא תמיד סיפרה לנו," אמר רון, שהתקרב, זרועותיו מאחורי ראשו, כדי להקשיב. הרמיוני שלחה בו מבט חטוף ונרגז.
"מצטער, אני פשוט חושב שזה יותר מפחיד אם מספרים שזה קרה בחצות!" אמר רון.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"כן, כי אנחנו באמת צריכים עוד קצת דברים מפחידים בחיים שלנו," אמר הארי לפני שהספיק לעצור את עצמו. לא נראה שקסנופיליוס ממש שם לב אליהם, הוא הסתכל החוצה אל השמיים.
"תמשיכי בבקשה, הרמיוני."
"לאחר זמן מה, האחים נתקלו בנהר שהיה עמוק מכדי לחצותו בהליכה, ומסוכן מכדי לחצותו בשחייה. בכל אופן, אחים אלה היו מלומדים באומניות הקסם, והם פשוט נופפו בשרביטיהם וגרמו לגשר להיווצר מעל המים הבוגדניים. הם היו באמצע הגשר כשהבחינו בדמות עטוית ברדס החוסמת את דרכם."
"' והמוות דיבר אליהם-'"
"רגע," התערב הארי, "אבל *המוות* דיבר אליהם?"
"זו אגדה, הארי!"
"טוב, צודקת, תמשיכי."
"'והמוות דיבר אליהם. הוא כעס על שרומה על ידי שלושת קורבנותיו, משום שעל פי רוב, עוברי האורח טבעו בנהר. אבל המוות היה ערמומי. הוא העמיד פנים שהוא מברך את שלושת האחים על קסמם, ואמר שכל אחד מהם יזכה בפרס על תבונתו שעזרה לו להתחמק ממנו.'"
"'האח הגדול, שהיה שוחר-קרבות, ביקש שרביט שיהיה בעל עוצמה רבה יותר מכל שרביט קיים: שרביט שתמיד ינצח בדו-קרב, שרביט שראוי לקוסם שהביס את המוות! והמוות חצה את הנהר לעבר עץ סמבוק שצמח על גדת הנהר, עיצב שרביט מענף שבלט החוצה, ונתנו לאח הבכור.'"
"'האח השני, שהיה אדם יהיר, החליט שהוא רוצה להשפיל את המוות אף יותר, וביקש את הכוח להחזיר אנשים מן המתים. והמוות הרים אבן מגדת הנהר ונתנה לאח השני, ואמר לו שלאבן זו יש את הכוח להחזיר אנשים מהמתים.'"
"לבסוף, שאל המוות את האח השלישי במה ליבו חפץ. האח הצעיר היה האח הצנוע והחכם ביותר, ולא בטח במוות. על כן ביקש הוא מהמוות דבר מה שיאפשר לו לצאת מאותו מקום בלי שהמוות יעקוב אחריו. והמוות, בחוסר רצון בולט, הושיט לו את גלימת ההיעלמות שלו.'"
"למוות יש גלימת היעלמות?" קטע אותה הארי שוב.
"כדי שהוא יוכל להתגנב לעבר אנשים," אמר רון. " לפעמים הוא משתעמם מלרוץ אליהם, לנפנף בזרועותיו ולצווח. . .סליחה, הרמיוני."
"'לאחר מכן המוות זז הצידה ונתן לשלושת האחים להמשיך במסעם, והם המשיכו, משוחחים בפליאה על ההרפתקה שחוו, מעריצים את מתנותיו של המוות. בהמשך הדרך האחים נפרדו, וכל אחד המשיך ליעדו.'"
"'האח הבכור המשיך במסעו שבוע נוסף, והגיע לכפר מרוחק, וחיפש אחר קוסם שנקלע לסכסוך עימו. וכמובן, עם שרביט הסמבוק כנשקו, הוא לא יכול היה להפסיד בדו-קרב שהתרחש. הוא השאיר את אויבו מת על הקרקע, והמשיך לפונדק, שם התרברב בקולניות על השרביט העצמתי שחטף מהמוות עצמו, ואיך שהוא הפך להיות בלתי מנוצח.'"
"'עם רדת הלילה, התגנב קוסם נוסף לאח הבכור, שישן במיטתו, שיכור. הגנב נטל את שרביטו, וליתר ביטחון, שיסע את גרונו של האח הבכור. וכך, לקח אליו המוות את האח הראשון.'"
"'באותו הזמן, האח השני המשיך במסעו לעבר ביתו, שם חי לבדו. הוא הוציא את אבן ההחייאה, וסובב אותה שלוש פעמים בידו. לתדהמתו ולשמחתו, דמותה של הנערה שאיתה קיווה להתחתן, לפני מותה בטרם עת, הופיעה בפתאומיות אל מול פניו. אך דמותה נראתה קרה ומרוחקת, והוא הרגיש שהיא מנותקת ממנו על ידי מסך בלתי - נראה. למרות שהיא חזרה לעולם החיים, זה לא היה מקומה האמיתי, ועל כן היא סבלה. לבסוף, יצא האח השני מדעתו, ומתוך כמיהה חסרת-תקווה, התאבד, במטרה להצטרף אליה באמת.'"
"וכך המוות אסף אליו את האח השני. אך למרות שהמוות חיפש אחר האח השלישי שנים רבות, הוא מעולם לא הצליח למוצאו. רק כשהגיע האח הצעיר לגיל מופלג, הוא הסיר מעליו את גלימת ההיעלמות ונתנה לבנו. והוא בירך את המוות כחבר ותיק, והלך איתו בשמחה, בשוויון נפש, ונפרד מהחיים.'"
הרמיוני סגרה את הספר. חלף רגע או שניים לפני שקסנופיליוס שם לב שהיא הפסיקה לקרוא; לאחר מכן הוא התיק מבטו מהחלון ואמר: "ובכן, הנה לכם."
"סליחה?" אמרה הרמיוני, שנשמעה מבולבלת.
"אלה הם אוצרות המוות," אמר קסנופיליוס.
הוא הרים עט-נוצה שנח על השולחן ליד ידו, ושלף פיסת קלף מבין כמה ספרים.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"שרביט הסמבוק," הוא אמר, וצייר קו אנכי על גבי הקלף. "אבן ההחייאה," הוא אמר, מוסיף עיגול בקצהו העליון של המקל. "וגלימת ההיעלמות," הוא סיים, תוחם את הקו ואת העיגול בתוך משולש, כדי ליצור את הסמל שכל כך ריתק את הרמיוני. "יחד," הוא אמר, "אוצרות המוות."
"אבל אין שום אזכור של המילים 'אוצרות המוות' בסיפור," אמרה הרמיוני.
"ובכן, מובן שלא," אמר קסנופיליוס בחיוך, מדושן עונג. "זוהי אגדת ילדים, שסופרה יותר למען השעשוע מאשר למען הלימוד. אלה מבינינו שיודעים על מה מדובר, שמים לב שהסיפור העתיק מתייחס לשלושה חפצים, או אוצרות, שאם יאוחדו, יהפכו את נושאם לאדון המוות."
הייתה דממה קלה, שבה קסנופיליוס הביט החוצה מהחלון. הייתה זו שעת השקיעה.
"מן הסתם לונה השיגה כבר מספיק פלימפים," הוא אמר בשקט.
"כשאמרת 'אדון המוות' –" אמר רון.
"אדון," אמר קסנופיליוס, מניף את זרועו גבוה. "כובש. מנצח. איזה מונח שתרצו."
"אבל אז. . .אתה מתכוון . . ." אמרה הרמיוני באיטיות, והארי שם לב שהיא ניסתה להשוות לקולה נימה קלה של ספקנות, "שאתה מאמין שהחפצים האלה - האוצרות האלה - באמת קיימים?"
קסנופיליוס הרים את גבותיו שוב.
"ובכן, כמובן."
"אבל," אמרה הרמיוני, והארי יכל לשמוע שאיפוקה מתחיל לפקוע, "מר לאבגוד, איך אתה יכול בכלל להאמין - "
"לונה סיפרה לי הכל עלייך, גברת צעירה," אמר קסנופיליוס. "את, כפי שאני מבין, נערה אינטלגנטית, אבל למרבה הצער, מוגבלת, מרובעת, וצרת אופקים."
"אולי כדאי שתנסי לחבוש את הכובע, הרמיוני," אמר רון, והניד את ראשו לעבר הכובע המגוחך. קולו רעד בניסיון נואש לבלום את עצמו מלצחוק.
"מר לאבגוד," הרמיוני החלה שוב, "כולנו יודעים שיש דברים כמו גלימות היעלמות. הן נדירות, אך קיימות. אבל – "
"אה, אבל האוצר השלישי הוא גלימת היעלמות *אמיתית*, העלמה גריינג'ר! אני מתכוון, זוהי לא גלימת מסע רווית לחש- אשליה, או שנושאת לחש הנגזה, או שארוגה משיער של דמיגיוס. שתסתיר אדם בהתחלה, אך תדהה עם השנים, עד שיפוג הקסם. אנחנו מדברים פה על גלימה שבאמת ובתמים הופכת את הלובש אותה לבלתי-נראה לחלוטין, שמחזיקה מעמד לנצח, ומעניקה מחבוא בלתי חדיר, לא משנה אילו קסמים מוטלים עליה. כמה גלימות *כאלה* ראית, העלמה גריינג'ר?"
הרמיוני פתחה את פיה כדי לענות, וסגרה אותו, נראית יותר מבולבלת מאי-פעם. היא, הארי ורון בהו אחד בשני, והארי ידע שכולם חשבו על אותו הדבר. במקרה, הגלימה שהתאימה לתיאורו של קסנופיליוס הייתה איתם בחדר באותו הרגע.
"בדיוק," אמר קסנופיליוס, כאילו הביס את שלושתם בויכוח שקול. "אף אחד מכם מעולם לא ראה דבר כזה. הבעלים שלה יהיה עשיר כקורח, נכון?"
הוא הסתכל החוצה שוב. השמיים כעת לבשו גוון קלוש של סגול.
"בסדר," אמרה הרמיוני, מובכת. "נניח שהגלימה קיימת. . . מה עם האבן, מר לאבגוד? האבן שקראת לה אבן ההחייאה?"
"מה איתה?"
"ובכן, איך זה יכול להיות אמיתי?"
"תוכיחי שלא," אמר קסנופיליוס. הרמיוני נראתה מזועזעת.
"אבל זה – אני מצטערת, אבל זה מגוחך לחלוטין! איך, למען השם, אני יכולה להוכיח שזה לא קיים? אתה מצפה ממני להשיג את כל חלוקי הנחל בעולם ולבדוק אותם? אני מתכוונת, אתה יכול לטעון *שכל דבר* אמיתי אם הבסיס היחיד לאמונתך הוא שאף אחד עדיין לא *הוכיח* שזה לא קיים!"
"כן, את יכולה," אמר קסנופיליוס. "אני שמח לראות שאת מרחיבה מעט את אופקייך."
"אז שרביט הסמבוק," אמר הארי במהירות, לפני שהרמיוני הספיקה לענות, "אתה חושב שהוא גם כן קיים?"
"אה, במקרה הזה ישנן אין סוף ראיות," אמר קסנופיליוס, "שרביט הסמבוק הוא האוצר שהכי קל לאתרו, כתוצאה מהדרך שבה הוא מחליף ידיים."

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"שהיא?" שאל הארי.
"שנושא השרביט חייב לכובשו מבעליו הקודמים, אם הוא באמת רוצה להיות אדונו," אמר קסנופיליוס. "בטח שמעת על הדרך שבה השרביט הגיע לידיו של אגברט הוולגרי, אחרי שהוא רצח את אמריק הרשע? או כיצד גודלוט מת במרתף שלו אחרי שבנו, הארוואר, לקח את השרביט ממנו? על לוסיאס, שלקח את השרביט לבארנבס דבריל, שאותו הרג? שביל הדמים של השרביט מפוזר על דפי ההיסטוריה הקסומה."
הארי העיף מבט לעבר הרמיוני. היא הזעיפה פנים לעבר קסנופיליוס, אבל לא התווכחה איתו.
"אז איפה אתה חושב שהשרביט נמצא עכשיו?" שאל רון.
"נו, מי יכול לדעת?" אמר קסנופיליוס, והוא הסתכל החוצה, שוב. "איך אפשר לדעת היכן שרביט הסמבוק מוסתר? עקבותיו נעלמו עם ארקוס וליביוס. מי מהם באמת הביס את לוקסיאס, ומי לקח את השרביט? מי יודע מי הביס *אותם*? ההיסטוריה, לצערי, לא מספרת לנו."
הייתה הפסקה קלה. לבסוף הרמיוני שאלה בקשיחות, "מר לאבגוד, האם למשפחת פברל יש קשר כלשהוא לאוצרות המוות?"
קסנופיליוס נראה מודאג, ומשהו הצטלצל מוכר להארי, אבל הוא לא ידע בדיוק למה. פברל. . . הוא שמע את השם הזה בעבר. . .
"את הולכת אותי שולל, גברת צעירה!" אמר קסנופיליוס, שהתיישב ישר ולטש עיניו ישר בהרמיוני. "חשבתי שאתם לא מכירים את סיפור מציאת האוצרות! רוב החוקרים מאמינים שלפברלים יש קשר – *ישיר*! - לאוצרות המוות!"
"מי הם הפברלים?" שאל רון.
"זה היה השם על הקבר עם הסימן, במכתש גודריק," אמרה הרמיוני, עדיין צופה בקסנופיליוס. "איגנוטוס פברל."
"בדיוק!" אמר קסנופיליוס, אצבעו מורמת בדקדקנות. "הסמל של אוצרות המוות על קברו של איגנוטוס הוא הוכחה חותכת!"
"הוכחה למה?" שאל רון.
"הוכחה ששלושת האחים בסיפור היו באמת האחים למשפחת פברל - אנטיוכוס, קדמוס ואיגנוטוס! - הם אלו שהיו הבעלים המקוריים של האוצרות!"
הוא העיף עוד מבט בחלון ונעמד, מרים את המגש, וצעד לעבר המדרגות המעוגלות.
"אתם תישארו לארוחת ערב?" הוא קרא, כשהוא נעלם במורד המדרגות שוב. "כולם תמיד מבקשים את המתכון שלנו למרק דגי הפלימפים."
"כנראה כדי להראות אותו למחלקת ההרעלות בקדוש מנגו," לחש להם רון.
הארי שתק עד שהם שמעו את קסנופיליוס זז במטבח בקומה למטה.
"מה את חושבת?" הוא שאל את הרמיוני.
"אוי, הארי," היא אמרה בעייפות, "זה הכל ערימה של שטויות. אין סיכוי שזה משמעותו האמיתית של הסמל.זה רק נקודת מבטו השגויה על העניין. איזה בזבוז זמן."
"אני מניח *שזה* האיש ש'גילה' את השנורקקים פחוסי-הקרניים," אמר רון.
"גם אתה לא מאמין לו?" שאל אותו הארי.
"נהה, זה סתם אחד מהסיפורים האלה שמספרים לילדים כדי להפחיד אותם, נכון? 'אל תחפשו צרות, אל תחרחרו ריבים, אל תתעסקו עם דברים שעדיף שלא יגעו בהם! רק תשמרו על פרופיל נמוך, תתעסקו בעניינים שלכם, והכל יהיה בסדר. אולי בגלל הסיפור הזה," הוסיף רון, "נולדה השמועה ששרביטי סמבוק נחשבים חסרי מזל."
"על מה אתה מדבר?"
"אחת מאותן אמונות תפלות, לא? 'מכשפות ילידות-מאי יתחתנו עם מוגלגים.' 'קללה שהוטלה בשעת הדמדומים, תוסר בחצות.' 'שרביט מעץ תפוחים, לעולם לא יצליח.' בטוח שמעת חלק מהן. אמא שלי מלאה בהן."
"אני והארי גודלנו על ידי מוגלגים," הזכירה לו הרמיוני. "לימדו אותנו אמונות תפלות אחרות." היא נאנחה בכבדות כשריח חריף למדי נישא מהמטבח. נראה היה שבעקבות זעמה של הרמיוני על קסנופיליוס, היא החלה לסלוח לרון.

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
"אני חושבת שאתה צודק," היא אמרה לו. "זה סתם סיפור מוסר-השכל, זה ברור איזו מתנה הכי טובה, באיזה מתנה היית בוחר-"
שלושתם דיברו באותה השניה: הרמיוני אמרה, "הגלימה," רון אמר, "השרביט," והארי אמר, "האבן."
הם הסתכלו אחד על השני, נקרעים בין הפתעה לשעשוע.
"את *אמורה* לרצות את הגלימה," רון אמר להרמיוני, "אבל את לא תצטרכי להיות בלתי-נראית אם היה לך את השרביט. *שרביט בלתי-מנוצח*, הרמיוני, באמת!"
"כבר יש לנו גלימת היעלמות," אמר הארי.
"והיא עזרה לנו די הרבה, במקרה שלא שמת לב!" ענתה לו הרמיוני. "מכיוון שהשרביט ימשוך אליו צרות בכל מקום שיהיה- -"
"רק אם תפרסמי את זה," התווכח רון. "רק אם את מספיק טיפשה כדי לרקוד ולנופף לכל הכיוונים ולשיר, 'יש לי שרביט בלתי-מנוצח, בואו ותנסו לראות אם אתם מספיק קשוחים להתמודד איתי.' כל עוד את סותמת ת'פה—"
"-כן, אבל אתה *תוכל* לסתום ת'פה?" אמרה הרמיוני, בספקנות. "אתה יודע שהחלק היחיד שהיה נכון בסיפורו הוא, שהיו שמועות על שרביטים חזקים במיוחד במשך מאות שנים."
"היו?" שאל הארי. הרמיוני עטתה מבט רגוז: הבעת פניה הייתה כל כך מוכרת להארי ורון שהם גיחכו אחד אל השני.
"מקל-המוות, שרביט הגורל, הם כונו בשמות שונים במהלך הדורות הקודמים, בדרך כלל בבעלותם של קוסמים אפלים שהתגאו בהם. פרופסור בינס הזכיר חלק מהם, אבל- - אה, הכל שטויות. שרביטים הם רק חזקים באותה המידה כמו הקוסמים שמשתמשים בהם. קוסמים מסוימים פשוט אוהבים להתגאות ששרביטיהם יותר חזקים וגדולים משל אחרים."
"אבל איך את יודעת?" אמר הארי, "שהשרביטים האלה – מוות-המוות, שרביט הגורל – הם לא אותו השרביט? שפשוט נודעו בשמות שונים במהלך הדורות?"
"מה אם כל השמועות ההם באמת עסקו בשרביט הסמבוק, שנוצר על ידי המוות?" אמר רון. הארי צחק: כשהוא חשב על הנושא ברצינות, זה פשוט נראה לו מגוחך. השרביט שלו, הוא הזכיר לעצמו, היה עשוי מצינית, לא מסמבוק, והוא הוכן על ידי אוליבנדר, ולמרות מה שהוא עשה בלילה ההוא שוולדמורט רדף אחריו ברחבי השמיים, אם הוא היה בלתי מנוצח, איך הוא היה יכול להישבר?
"אז למה אתה רוצה את האבן?" שאל אותו רון.
"ובכן, אם היינו יכולים להחזיר אנשים, היינו עכשיו עם סיריוס. . . עין-הזעם. . .דמבלדור. . .הוריי. . ."
רון והרמיוני לא חייכו. "אבל לפי בידל המשורר, הם לא ירצו לחזור בכלל, נכון?" אמר הארי, חושב על הסיפור שהם כרגע שמעו. "אני לא חושב שיש הרבה סיפורים על אבן שיכולה להחיות את המתים, נכון?" הוא שאל את הרמיוני.
"לא," היא ענתה בעצב. "אני לא חושבת שמישהו חוץ ממר לאבגוד באמת חושב שזה הגיוני. בידל ודאי לקח את הרעיון מאבן החכמים; אתה יודע, במקום אבן שתהפוך אותך לבן-אלמוות, אבן שתהפוך את המוות."
הריח מהמטבח התחזק. משהו כמו ריח של תחתונים שרופים. הארי תהה אם הוא יהיה מסוגל לאכול מספיק ממה שקסנופיליוס בישל, כדי לא לפגוע ברגשותיו.
"אם כך, אז מה בנוגע לגלימה?" אמר רון באיטיות. "אתם לא מבינים שהוא צודק? התרגלנו כל כך לגלימה של הארי ולכמה שהיא טובה, שמעולם לא נעצרתי וחשבתי. מעולם לא שמעתי על אחת כמו של הארי. היא פשוט טובה.
מעולם לא הבחינו בנו מתחתיה-"
"ברור שלא—אנחנו בלתי נראים כשאנחנו מתחתיה, רון!"
"אבל כל מה שהוא אמר בנוגע לגלימות אחרות, שהם לא בדיוק עולות עשר לגוז, אתה יודעים, זה נכון! מעולם לא חשבתי על זה לפני כן, אבל שמעתי כבר על קסמים שנשחקים כשהגלימות מתיישנות, או שהם נקרעו מהם על ידי קסמים כך שהן התחוררו, זאתי של הארי הייתה שייכת לאביו, אז היא לא בדיוק חדשה, נכון? והיא פשוט. . . מושלמת!"
"כן, נכון, אבל רון, האבן. . ." תוך כדי הויכוח השקט שלהם שנוהל בלחישות, הארי התהלך בחדר, מקשיב למחצה. כשהגיע למדרגות הלולייניות, הוא הרים עיניו בהיסח הדעת אל הקומה שמעל, והופתע. פניו שלו

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
עצמו בהו בו מהחדר שמעליו. אחרי רגע של מבוכה, הוא הבין שזו לא הייתה מראה, אלא ציור. סקרן, הוא החל לטפס במדרגות.
"הארי, לאן אתה הולך? אני לא חושבת שאתה צריך להסתובב לך כשהוא לא נמצא פה!" אבל הארי כבר הגיע לקומה שמעל. לונה עיטרה את תקרת חדרה בחמישה פרצופים מצויירים מרהיבי-עין: הארי, רון, הרמיוני, ג'יני ונוויל. הם לא זזו כמו הדיוקנים של הוגוורטס, אבל היה בכולם קסם מסוים כלשהו. הארי חשב שהם נושמים. מה שהתברר לו כשרשראות זהב ששזורות בין התמונות, מחברות אותם יחד, אבל אחרי שבחן אותם מספר רגעים, הארי הבין שהשרשראות היו בעצם מילה אחת שחזרה על עצמה אלפי פעמים בדיו מוזהב: חברים. . .חברים. . . חברים. . .הארי הרגיש גל של חיבה עזה ללונה. הוא הסתכל ברחבי החדר. הייתה תמונה גדולה ליד המיטה, של לונה צעירה, ואשה שלה היא דמתה מאוד. הן היו מחובקות. בתמונה לונה נראתה לבושה בקפידה יותר מאשר הארי ראה אותה בחייו. התמונה הייתה מאובקת. הארי חשב שזה מוזר. הוא הביט סביב, משהו היה לא בסדר. השטיח הכחול הדהוי היה גם הוא מכוסה בשכבת אבק עבה. לא היו בגדים בארון, שדלתותיו היו פתוחות במקצת. המיטה נראתה קרה ולא ידידותית, כאילו לא ישנו בה כבר מספר שבועות. קור עכביש בודד נמתח על החלון, וחצה את השמיים האדומים כדם. "מה קרה?" שאלה הרמיוני כשהארי ירד במדרגות, אבל לפני שהספיק לענות, קסנופיליוס עלה מהמטבח לקומה האמצעית, כעת מחזיק מגש עמוס בקערות.
"מר לאבגוד," אמר הארי. "היכן לונה?"
"סליחה?"
"איפה לונה?"
קסנופיליוס נעצר במדרגה העליונה. "אני - - כבר אמרתי לכם. היא שם למטה בגשר בושון, דגה פלימפים."
"אז למה הכנת מגש לארבעה בלבד?" קסנופיליוס ניסה לדבר, אבל אף קול לא נשמע. הרעש היחיד שעדיין נשמע היה רעש הטרטור של מכונת הדפוס, ונקישות קלות מהמגש, כשידיו של קסנופיליוס רעדו.
"אני חושב שלונה לא הייתה פה מספר שבועות." אמר הארי. "בגדיה נעלמו, היא לא ישנה במיטתה. איפה היא? ולמה אתה כל הזמן מסתכל החוצה מהחלון?" קסנופיליוס הפיל את המגש. הקערות קיפצו והתנפצו. הארי, רון והרמיוני שלפו את שרביטיהם. ידו של קסנופיליוס קפאה בדרך לכיסו. באותו הרגע מכונת הדפוס ירתה מספר עצום של גליונות 'הפקפקן' ברחבי החדר, ממתחת למפת השולחן, ורק אז היא סוף סוף השתתקה. הרמיוני התכופפה והרימה את אחד הגליונות, שרביטה עדיין מכוון על מר לאבגוד. "הארי, תראה את זה". הוא פסע אליה הכי מהר שהצליח דרך כל הבלאגן. על עמוד השער של 'הפקפקן' הופיעה התמונה שלו, מקושטת במילים: "המבוקש מספר אחד" ונשאה כתובת שבה צוין סכום הכסף של הפרס על ראשו.
"הפקפקן הולך על זווית חדשה, אה?" שאל הארי בקור, מוחו פועל במהירות. "זה מה שעשית כשהלכת לחצר, מר לאבגוד? שלחת ינשוף למשרד הקסמים?" קסנופיליוס ליקק את שפתיו.
"הם לקחו את לונה שלי," הוא לחש, "בגלל מה שכתבתי, הם לקחו את לונה, ואני לא יודע היכן היא, או מה עשו לה. אבל אולי הם יחזירו לי אותה אם- - אם אני- -"
"תסגיר את הארי?" הרמיוני סיימה בשבילו.
"אין מצב." אמר רון בפסקנות.
"זוז מדרכנו, אנחנו הולכים." קסנופיליוס נראה מבועת, זקן כבן מאה, ושפתיו נסוגו במבט ערמומי.
"הם יהיו פה בכל רגע. אני חייב להציל את לונה, אני לא יכול לאבד אותה. אסור לכם לעזוב." הוא פשט את זרועותיו וחסם את המדרגות, וזה הזכיר להארי חזיון מבעית של אמו עושה את אותו הדבר לפני עריסתו.
"אל תגרום לנו לפגוע בך," אמר הארי. "זוז לנו מהדרך, מר לאבגוד."
"**הארי!**" צרחה הרמיוני. דמויות על מטאטאים עפו מחוץ לחלון. כששלושתם הסיטו מבטם ממנו, קסנופיליוס שלף את שרביטו. הארי הבין את טעותם בדיוק בזמן. הוא השליך את עצמו הצידה, דוחף את רון והרמיוני מחוץ לטווח פגיעה כשלחש השיתוק של קסנופיליוס חצה את החדר ופגע בקרן ה*Erumpent* . הייתה התפוצצות מרהיבה. לפי הרעש, היה נראה שהחדר כולו התפוצץ. חתיכות עץ, נייר וחצץ התעופפו לכל הכיוונים, עם ענן אבק לבן ואביך. הארי התעופף באוויר, והתרסק לרצפה, ידיו מגינות על ראשו. הוא לא ראה דבר בעקבות כל ההריסות שנחתו סביבו,אך הוא שמע את צריחותיהם של הרמיוני ורון, וקול חבטות מתכתיות מחליאות שגילו לו שקסנופיליוס הועף מרגליו, ונפל אחורנית במורד המדרגות הלולייניות. קבור למחצה בהריסות, ניסה הארי להתרומם. הוא בקושי הצליח לנשום או לראות בגלל האבק. חצי מהתקרה נפלה פנימה,

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
ומיטתה של לונה הייתה תלויה מהחור הפעור בתקרה. פסלה של רואנה רייבנקלו היה שרוע לידו, ראשה חצוי, וחתיכות קלף קרועות התעופפו ברחבי החדר. מכונת הדפוס הייתה שכובה על צידה, חוסמת את הכניסה למדרגות לכיוון המטבח. דמות לבנה נעה לידו, והרמיוני, מכוסה באבק כמו פסל נוסף, הצמידה את אצבעה לשפתיה. הדלת בקומה התחתונה נפרצה.
"האם לא אמרתי לך שהמהירות אינה נחוצה, טראברס?" שאל קול מחוספס. "לא אמרתי לך שהמטורף הזה שוב השתגע, כרגיל?" הייתה חבטה וצרחת כאב של קסנופיליוס.
"לא. . .לא. . .למעלה. . פוטר!"
"אמרתי לך שבוע שעבר, לאבגוד, אנחנו נחזור לפה רק בשביל מידע מבוסס! זוכר את שבוע שעבר? כשרצית להחליף את בתך תמורת אותו כובע מדמם? והשבוע שלפניו" – עוד חבטה, ועוד צרחה – "כשחשבת שנחזיר לך אותה תמורת הוכחה לכך שישנם שנורקקים" –חבטה – "פחוסי"—"קרניים?"
"לא - - לא – אני מתחנן!" התייפח קסנופיליוס. "זה באמת פוטר, באמת!"
"ועכשיו מתברר שקראת לנו רק כדי לנסות לפוצץ אותנו!" שאג אוכל המוות, וברקע נשמעה סדרת חבטות מעורבת בצווחות כאב של קסנופיליוס.
"המקום נראה כאילו הוא עומד לקרוס, סלווין," אמר קול נוסף, רגוע, מהדהד במעלה המדרגות המרוסקות. "המדרגות חסומות לגמרי. אפשר לנסות לפנות אותם? זה יכול להפיל את כל הבית."
"חתיכת שקרן מזוהם." צעק הקוסם ששמו סלווין. "מעולם לא ראית את פוטר בחייך, אה? חשבת שתפתה אותנו לבוא לכאן כדי לחסל אותנו, נכון? ואתה חושב שככה תקבל את בתך חזרה?"
"אני נשבע. . .אני נשבע. . .פוטר נמצא למעלה!"
"*הומנום רבליו*" אמר הקול בתחתית המדרגות. הארי שמע את הרמיוני מתנשפת, והייתה לו תחושה מוזרה שמשהו מרחף מעליו, ומטיל את צילו עליו.
"טוב, יש שם מישהו למעלה, זה בטוח, סלווין," אמר האדם השני בחדות.
"זה פוטר, אני אומר לך, זה פוטר!" בכה קסנופיליוס. "בבקשה. . .בבקשה. . .תנו לי את לונה, פשוט תחזירו לי את לונה. . ."
"אתה תקבל את הילדה הקטנה שלך חזרה, לאבגוד," אמר סלווין, "אם תעלה למעלה ותביא לי לפה את הארי פוטר. אבל אם זו מזימה, או תכסיס כלשהוא, אם יש לך שותף שמחכה שם למעלה ואורב לנו, אנחנו נראה אם נוכל להחזיר לך חלק מבתך כדי שיהיה לך מה לקבור." קסנופיליוס פלט יללה של פחד וייאוש. לפי הקולות, הוא ניסה לפרוץ פתח. כנראה קסנופיליוס ניסה לעבור דרך השרידים שעל המדרגות.
"קדימה," לחש הארי, "אנחנו חייבים לצאת מפה." הוא החל לפנות את השרידים מסביבו בניסיון להתרומם, וברקע היה הרעש שסנופיליוס הקים בגרם המדרגות.
רון היה קבור הכי עמוק. הארי והרמיוני טיפסו, מנסים לנוע בשקט, מעל כל ההריסות, אל המקום שבו שכב, מנסים להרים את שידת המגירות מעל לרגליו. בזמן שקסנופיליוס פינה את המדרגות והתקרב יותר ויותר, הרמיוני הצליחה לשחרר את רון בשימוש בלחש הריחוף.
"בסדר." התנשפה הרמיוני, כשמכונת הדפוס שחסמה את המדרגות לקומה למעלה החלה לשקשק. קסנופיליוס היה במרחק של כחצי מטר מהם. הרמיוני הייתה עדיין מכוסה באבק לבן.
"הארי, אתה סומך עלי?" הארי הנהן.
"טוב, בסדר." לחשה הרמיוני. "תן לי את גלימת ההיעלמות. רון, אתה הולך לשים אותה."
"אני? אבל הארי –"
"בבקשה, רון! הארי, תחזיק את ידי חזק, רון, תחזיק את הכתף שלי." הארי הושיט את ידו השמאלית. רון נעלם מתחת לגלימה. מכונת הדפוס שחסמה את המדרגות רטטה שוב. קסנופיליוס ניסה להזיז אותה בשימוש לחש הריחוף. הארי לא הבין למה הרמיוני מחכה.
"תחזיקו חזק" היא לחשה. "תחזיקו חזק. . .בכל שניה. . ." פניו הלבנות כנייר של קסנופיליוס הופיעו מעבר לדופן הצדדי של המכונה.
"אוליוייט!" קראה הרמיוני, מכוונת את שרביטה לעבר פניו ולאחר מכן לעבר הרצפה. "דפרימו!" היא פוצצה חור ברצפת הסלון. הם נפלו כמו אבנים. הארי נאחז בידה כאילו חייו תלויות בכך, הוא שמע זעקה מתחתיו, והבחין בשני אנשים מנסים לברוח מדרכם כשכמות גדולה של רסיסים, אבנים ורהיטים מנותצים התעופפו

©כל הזכויות שמורות©

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
http://www.hportal.co.il/
לכל עבר מהתקרה המפוצצת. הרמיוני הסתובבה באוויר והרעש העצום של הבית המתמוטט צלצל באוזניו של הארי כשהיא משכה אותו שוב לתוך האפלה.

©כל הזכויות שמורות©

הארי נפל על דשא, מתנשף, והתרומם במהירות, היה נראה שהם נחתו בזוית של שדה בשעת בין-הערביים.
הרמיוני כבר הסתובבה במעגל מנופפת בשרביטה וממלמלת: "פרוטגו טאטלום... סאלוויו הקסיה..."
"איזה זקן בוגדני" התנשף רון, מופיע מתחת לגלימת ההעלמות וזורק אותה להארי.
"הרמיוני את גאונה, פשוט גאונה, אני לא מאמין שהצלחנו לצאת מזה בשלום."
" קייב אימיקום... אני לא *אמרתי* לו שזה היה קרן של ארומפנט? ועכשיו הבית שלו מפורק לחלקים!"
"מגיע לו" אמר רון בוחן את הג'ינס הקרועים שלו ואת החתך ברגלו,"מה את חושבת שהם יעשו לו?"
"הו אני מקווה שהם לא יהרגו אותה" גנחה הרמיוני "לכן רציתי שאוכלי המוות יבחינו בהארי לפני שעזבנו שהם ידעו שקסנופיליוס לא שיקר".
"אז למה החבאת אותי?" שאל רון "אתה אמור להיות במיטה עם אבעבועת שחורות רון הם חטפו את לונה בגלל שאבא שלה תמך בהארי מה יקרה למשפחה שלך אם הם ידעו שאתה איתו?"
"אבל מה בנוגע לאבא ואמא שלך?"
"הם באוסטרליה "אמרה הרמיוני "הכול בסדר איתם, הם לא יודעים שום דבר."
"את גאונה את גאונה" חזר שוב רון מסתכל על הרמיוני ביראת כבוד.
"כן, הרמיוני" הארי הסכים בהתלהבות אני לא יודע מה היינו עושים בלעדיך, היא קרנה אבל הבעת פניה נשארה רצינית .
"מה עם לונה ?"
"טוב אם הם אומרים את האמת והיא עדיין בחיים—" התחיל רון
"אל תגיד את זה אל תגיד את זה!" צווחה הרמיוני "היא חייבת להיות בחיים! היא חייבת!"
"אז היא באזקבאן, אני מניח," אמר רון. "אם היא תשרוד את המקום... הרבה לא שורדים.."
"היא תשרוד," אמר הארי. הוא לא יכול היה לתמוך באפשרות הנוספת. "היא קשוחה, לונה, הרבה יותר קשוחה ממה שחשבת. היא בטח מלמדת את כל האסירים על הרסילונים והנרגולים."
"אני מקווה שאתה צודק," אמרה הרמיוני. היא העבירה את ידה מעבר לעיניה. "אני כ"כ אצטער בשביל קסנופיליוס אם ---"
" --- אם הוא לא בדיוק ניסה למכור אותנו לאוכלי המוות, כמובן" אמר רון.
הם הקימו את האוהל ונמלטו לתוכו, שם רון הכין להם תה. אחרי ההימלטות בקושי שלהם, המקום הקריר והמעופש הרגיש כמו בית: בטוח, מוכר, וידידותי.
"או, למה הלכנו לשם?" גנחה הרמוני אחרי כמה דקות של שקט.
"הארי, צדקת, זה היה בדיוק כמו מכתש גודריק שוב, בזבוז מוחלט של זמן! אוצרות המוות...איזה שטויות... למרות שלמען האמת," מחשבה פתאומית נראתה שתקפה

© כל הזכויות שמורות

אותה, "הוא בטח המציא את הכל, יכול להיות? הוא בטח לא מאמין באוצרות המוות בכלל, הוא רק רצה לשמור עלינו מדברים עד שאוכלי המוות יגיעו!"
"אני לא חושב," אמר רון. " זה הרבה יותר קשה להמציא דברים כשאתה תחת לחץ יותר ממה שאת חושבת. גיליתי את זה כשהחוטפים תפסו אותי. זה היה הרבה יותר קל להעמיד פנים שאני סטן, בגלל שידעתי טיפה עליו, מאשר להמציא איש חדש לגמרי. לאבגוד הזקן היה תחת הרבה לחץ, מנסה להיות בטוח שנשאר במקומנו. אני מעריך שהוא אמר לנו את האמת, או מה שהוא חושב שהאמת, רק כדי לשמור אותנו מדברים."
"ובכן, אני מניחה שזה לא משנה," אמרה הרמיוני. "אפילו אם הוא היה ישר, מעולם לא שמעתי כל כך הרבה שטויות בכל חיי."
"חכי רגע, בכל זאת," אמר רון "חדר הסודות היה אמור להיות מיתוס, לא כן?"
"אבל אוצרות המוות לא *יכולים* להיות קיימים,רון!"
"את ממשיכה לומר את זה, אבל אחד מהם יכול להתקיים," אמר רון. "גלימת ההיעלמות של הארי---"
"אגדת שלושת האחים היא רק סיפור," אמרה הרמיוני בתוקף. "סיפור שמספר על הפחד של אנשים מהמוות. אם הישרדות הייתה פשוטה כמו להתחבא מתחת לגלימת היעלמות, כבר היה לנו את כל מה שאנחנו צריכים!"
"אני לא יודע. שרביט בלתי מנוצח היה עוזר לנו," אמר הארי, מסובב את שרביט עץ השזיף שהוא כל כך לא אהב באצבעותיו.
"אין כזה דבר, הארי!"
"אמרת שהיו המון שרביטים—מקל המוות וכל שם אחר בו הם נקראו---"
"בסדר, אם אתה רוצה לשקר לעצמך שהשרביט הבכיר אמיתי, מה עם אבן התחייה?" אצבעותיה מסמנות מירכאות סביב השם וקולה הפך סרקסטי. "שום קסם לא יכול להחזיר מהמתים, וזה הסוף!"
"כשהשרביט שלי התחבר עם השרביט של את-יודעת-מי, הוא גרם לאבא ואמא שלי להופיע... וגם סדריק..."
"אבל הם לא באמת חזרו מהמתים, נכון?" אמרה הרמיוני. "הסוג של—של חיקויים חיוורים שהם היו הם לא כמו החזרת מישהו מהמתים באמת."
אבל היא, הנערה מהאגדה, לא באמת חזרה, נכון? הסיפור מספר שמרגע שאנשים מתים, מקומם הוא עם המתים. אבל האח השני עדיין יכול היה לראות אותה ולדבר איתה, לא?הוא אפילו חי איתה קצת זמן..."
הוא ראה דאגה ומשהו קצת פחות קל להגדרה בהבעתה של הרמיוני.
אז, כשהסתכל על רון, הוא הבין שזה היה פחד: הוא הפחיד אותה עם הדיבורים שלו על אנשים חיים ומתים.
" אז פברל הזה שקבור במכתש גודריק," הוא אמר במהירות, מנסה להישמע שפוי,"את לא יודעת שום דבר עליו?"
"לא," היא ענתה, נראית מאוששת משינוי הנושא. "חיפשתי עליו אחרי שראיתי את הסמל על הקבר; אם הוא היה מישהו חשוב או עשה משהו חשוב, אני בטוחה שהוא היה באחד הספרים שלנו. המקום היחיד שבו הצלחתי למצוא את השם 'פברל' הוא *האצילות של*
© כל הזכויות שמורות

הטבע: חקר שושלות היוחסין של הקוסמים. לוויתי את זה מקריצ'ר," היא הסביר כשרון הרים את גבותיו. "זה נותן רשימה של משפחות טהורות-דם שנכחדו בצד הזכרי. מסתבר שמשפחת פברל היו בין המשפחות הראשונות שנעלמו."
"נכחדו בצד הזכרי?" חזר רון.
"זה אומר שהשם נעלם," אמרה הרמיוני, "לפני מאות שנים, במקרה של משפחת פברל. עדיין יכולים להיות להם צאצאים, אבל הם נקראים בשמות אחרים."
ואז זה בא להארי בהארה פתאומית, הזיכרון שהציק לו למשמע השם "פברל": איש זקן ומטונף מנופף טבעת מגעילה בפניו של פקיד המשרד, והוא צעק בקול, "ואנדרולו גונט!"
"סליחה?" אמרו רון והרמיוני ביחד.
"*ואנדרולו גונט!* הסבא של אתם-יודעים-מי! בהגיגית! עם דמבלדור! ואנדרולו גונט אמר שהוא היה צאצא של משפחת פברל!"
רון והרמיוני נראו מבולבלים.
"הטבעת, הטבעת שהפכה להורקרוקס, ואנדרולו גונט אמר שהיה עליה את הסמל המשפחתי של משפחת פברל! ראיתי אותו מנופף אותה בפניו של ההוא ממשרד הקסמים, הוא כמעט דחף לו את זה לתוך האף!"
"הסימן המשפחתי של פברל?" אמרה הרמיוני בחדות. "יכולת לראות איך הוא נראה?"
"לא ממש," אמר הארי, מנסה להיזכר. "לא היה שם שום דבר מפואר, ממה שיכולתי לראות; אולי כמה שריטות. אני ראיתי את זה מקרוב רק אחרי שהטבעת נשברה."
הארי ראה את הבנתה של הרמיוני בהתרחבות הפתאומית של עיניה. רון העביר את מבטו מאחד לשני, המום.
"אלוהים אדירים... אתם חושבים שזה שוב היה הסימן הזה? הסימן של האוצרות?"
"למה לא?" אמר הארי בהתרגשות, "ואנדרולו גונט היה זקן בור ושוטה שחי כמו חזיר, כל מה שהיה אכפת לו היה השושלת שלו. אם הטבעת הזו הועברה במהלך הדורות, יכול להיות שהוא לא ידע מה היא באמת. לא היו ספרים בבית הזה, ותאמינו לי, הוא לא היה מהסוג שקורא אגדות לילדים שלו. הוא היה אוהב לחשוב שהחריטות על האבן היו סמל משפחתי, כי לפי מה שהוא חשב, העובדה שהיית טהור דם הפך אותך לאציל."
"כן... וכל זה מאוד מעניין," אמרה הרמיוני בזהירות, "אבל הארי, אם אתה חושב מה שאני חושבת שאתה חושב---"
"נו, למה לא? *למה לא?*" אמר הארי, נוטש את הזהירות. "זו הייתה אבן, לא?" הוא הסתכל ברון לתמיכה. "מה אם זו הייתה אבן התחייה?"
פיו של רון צנח.
"אלוהים אדירים--- אבל האם זה עדיין יעבוד אם דמבלדור שבר--?"
"יעבוד? *יעבוד?* רון, זה מעולם לא עבד! *אין כזה דבר 'אבן התחייה'!* "
הרמיוני קפצה על רגליה, נראית מרוגזת וכועסת. "הארי, אתה מנסה להתאים הכל לסיפור האוצרות הזה---"
"*להתאים הכל?*" הוא חזר אחריה. "הרמיוני, זה מתאים את עצמו לבד! אני יודע שהסימן של אוצרות המוות היה על האבן הזו! גאונט אמר שהוא היה צאצא של משפחת פברל!"
© כל הזכויות שמורות

"לפני דקה אמרת לנו שמעולם לא ראית את הסימן על האבן כמו שצריך!"
"איפה אתה חושב שהטבעת נמצאת עכשיו?" רון שאל את הארי. " מה דמבלדור עשה איתה אחרי שהוא שבר אותה?"
אבל דמיונו של הארי התקדם במהירות, הרבה מעבר לדמיונם של רון והרמיוני...
שלושה עצמים, או אוצרות, אשר, אם יאוחדו, יהפכו את הבעלים לשליט המוות... אדון... כובש...משמיד... האויב האחרון שיושמד הוא המוות...
והוא ראה את עצמו, הבעלים של האוצרות, מתמודד עם וולדמורט, אשר ההורקרוקסים שלו לא מהווים תחרות... *אחד לא יכול להחיות כל עוד שורד האחר...* האם הייתה זו התשובה? אוצרות כנגד הורקרוקסים? האם הייתה דרך למרות הכל, להבטיח שהוא יהיה האחד שינצח? אם הוא יהיה האדון של אוצרות המוות, האם הוא יהיה מוגן?
"הארי?"
אבל הוא בקושי שמע את הרמיוני: הוא הוציא את גלימת ההיעלמות שלו והריץ אותה באצבעותיו, הבד זורם כמים, קל כמו אוויר. הוא מעולם לא ראה משהו שישתווה אליה בשבע השנים בעולם הקוסמים. הגלימה הייתה בדיוק מה שקסנופיליוס תיאר: *גלימה שבאמת ובתמים הופכת את הלובש בלתי נראה לחלוטין, ונשמרת לנצח, נותנת כיסוי תמידי ובלתי חדיר, לא משנה אילו לחשים מוטלים עליה...*
ואז, עם התנשפות, הוא זכר-
"הגלימה הייתה אצל דמבלדור בלילה שהורי מתו!"
קולו רעד והוא יכול היה להרגיש את הצבע בפניו, אבל לא היה אכפת לו.
"אמא שלי סיפרה לסיריוס שדמבלדור לווה את הגלימה! זו הסיבה! הוא רצה לבדוק אותה, בגלל שהוא חשב שהיא הייתה האוצר השלישי! איגנוטוס פברל קבור במכתש גודריק..." הארי הלך בצורה עיוורת מסביב לאוהל, בכל זאת מרגיש כאילו מראות חדשות של אמת נפתחות מסביבו. "הוא אחד מאבותיי. אני צאצא של האח השלישי! זה הכל הגיוני!"
הוא הרגיש חמוש בוודאות, באמונתו באוצרות, כאילו שרק הרעיון של להחזיק בהם נתן לו הגנה, והוא הרגיש שמח כשהוא פנה בחזרה אל השניים האחרים.
"הארי," אמר הרמיוני שוב, אבל הוא היה עסוק בלפתוח את הנרתיק מסביב לצווארו, אצבעותיו רועדות בחוזקה.
"תקראי את זה," הוא אמר לה, דוחף את המכתב של אימו לתוך ידה. "תקראי את זה! דמבלדור החזיק בגלימה, הרמיוני! אחרת למה הוא היה רוצה אותה? הוא לא צריך גלימת היעלמות, הוא יכול לבצע קסם אשליה כל כך חזק שיגרום לו להיות לגמרי בלתי-נראה בלי גלימה!"
משהו נפל אל הרצפה והתגלגל, מנצנץ, מתחת לכיסא: הוא הוציא את הסניץ' כשהוא משך את המכתב. הוא התכופף כדי להרים אותו, ואז תגלית חדשה הופיעה וזרקה לו עוד מתנה, והלם ופליאה שהתפרצו בתוכו עד שהוא צעק.
"**זה פה!** הוא השאיר לי את הטבעת – היא בתוך הסניץ'!"
"אתה – אתה חושב?"
הוא לא יכול היה להבין למה רון נראה נדהם ומבולבל. זה היה כל כך בולט, כל כך ברור

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il
להארי. הכל מתאים, הכל...הגלימה שלו הייתה האוצר השלישי, וכשהוא יגלה איך לפתוח את הסניץ' יהיה לו את השני, ואז כל מה שהוא יצטרך לעשות זה למצוא את האוצר הראשון, השרביט הבכיר, ואז –
אבל זה היה כאילו הוילון ירד על הבמה: כל ההתרגשות שלו, כל התקוות והשמחה שלו כבו בבת-אחת, והוא נעמד לבד באפלה, והקסם הנהדר נשבר.
"את זה הוא מחפש."
השינוי בקולו גרם לרון ולהרמיוני להיראות אפילו יותר מפוחדים.
"אתם-יודעים-מי מחפש אחר השרביט הבכיר." הוא הפנה את הגב לפניהם המתוחים והספקניים. הוא ידע שזאת הייתה האמת. הכל היה הגיוני, וולדמורט לא מחפש שרביט חדש; הוא מחפש אחר שרביט ישן, שרביט ישן מאוד, למעשה. הארי הלך לכניסת האוהל, שוכח מרון ומהרמיוני כשהוא הסתכל החוצה אל הלילה, חושב... וולדמורט גדל בבית יתומים של מוגלגים. אף-אחד לא יכול היה לספר לו את אגדותיו של בידל המשורר כשהוא היה ילד, יותר ממה שהארי שמע אותם. מעטים מאוד מהקוסמים האמינו באוצרות המוות. האם היה זה סביר שוולדמורט ידע עליהם?
הארי הביט אל תוך החשיכה...אם וולדמורט יודע על אוצרות המוות, בוודאי שהוא היה מחפש אותם, עושה הכל כדי לשלוט בהם: שלושה חפצים שגורמים לבעליהם להיות אדון המוות? אם הוא היה יודע על אוצרות המוות, ייתכן שהוא לא צריך את ההורקרוקסים מההתחלה. האם העובדה הפשוטה שהוא לקח אוצר, והפך אותו להורקרוקס, מוכיחה שהוא לא יודע את הסוד הגדול של עולם הקסמים?
מה שאומר שוולדמורט חיפש אחר השרביט הבכיר בלי להבין את כוחותיו המלאים, בלי להבין שהוא היה אחד משלושה...מכיוון שהשרביט היה האוצר שלא יכול להיות מוסתר, שקיומו היה ידוע בצורה הטובה ביותר... *שביל הדמים של השרביט הבכיר מפוזר על דפי ההיסטוריה של עולם הקסמים...*
הארי צפה בשמיים מלאי העננים, קווים של עשן אפור וכסוף גולשים מעל פניו של הירח הלבן. הוא הרגיש סחרחורת מלווה בתדהמה על גילויו.
הוא פנה בחזרה אל תוך האוהל. זה היה מדהים לראות את רון ואת הרמיוני עומדים בדיוק במקום בו עזב אותם, הרמיוני עדיין החזיקה את המכתב של לילי, רון לצידה נראה חרד במידת-מה. הם לא הבינו עד כמה רחוק הם הגיעו בדקות האחרונות?
"זהו זה?" אמר הארי, מנסה להכניס אותם אל תוך הזוהר של הוודאות הנדהמת שלו, "זה מסביר הכל. אוצרות המוות הם אמיתיים ולי יש אחד מהם – אולי שניים –"
הוא הרים את הסניץ'.
"—ואתם-יודע-מי רודף אחרי השלישי, אבל הוא לא מבין...הוא פשוט חושב שזה שרביט רב-עוצמה –"
"הארי," אמרה הרמיוני, מתקדמת אליו ומוסרת לו בחזרה את המכתב של לילי, "אני מצטערת, אבל אני חושבת שהבנת את זה לא נכון, הכל לא נכון."
"אבל את לא רואה? הכל מתאים –"
"לא, זה לא," היא אמרה. "*זה לא*. הארי, אתה פשוט נסחף. בבקשה," היא אמרה כשהוא התחיל לדבר, "בבקשה רק תענה לי על זה: אם אוצרות המוות באמת קיימים,
© כל הזכויות שמורות

ודמבלדור ידע עליהם, ידע שהאדם שיחזיק בהם יהיה אדון המוות – הארי, למה הוא לא סיפר לך? למה?"
התשובה שלו כבר הייתה מוכנה.
"אבל את אמרת את זה, הרמיוני! אתה צריך לגלות עליהם בעצמך! זה מסע!"
"אבל אני רק אמרתי את זה כדי לנסות ולשכנע אותך ללכת אל הלאבגודים!" קראה הרמיוני בכעס. "אני לא באמת מאמינה בזה!"
הארי לא שם אליה לב.
"דמבלדור בדרך-כלל נתן לי לגלות דברים בעצמי. הוא נתן לי לנסות את הכוח שלי, לקחת סיכונים. זה מרגיש כמו סוג הדברים שהוא עשה."
"הארי, זה לא משחק, זה לא איזה אימון! זה הדבר האמיתי, ודמבלדור השאיר לך הוראות מאוד ברורות: למצוא ולהשמיד את ההורקרוקסים! הסמל הזה לא אומר שום דבר, תשכח מאוצרות המוות, אנחנו לא יכולים להרשות לעצמו לסטות מהנושא –" הארי בקושי הקשיב לה. הוא סובב את הסניץ' שוב ושוב בידיו, חצי מצפה ממנו להיפתח, לחשוף את אבן התחייה, כדי להוכיח להרמיוני שהוא צדק, שאוצרות המוות אמיתיים.
היא פנתה אל רון.
"אתה לא מאמין לזה, נכון?" הארי הרים את עיניו, רון היסס.
"אני לא יודע...אני מתכוון...חלקים מזה מתאימים יחד במידת מה," אמר רון בצורה מסורבלת, "אבל כשאת מסתכלת על כל הדבר הזה..." הוא לקח נשימה עמוקה. "אני חושב שאנחנו אמורים להיפטר מההורקרוקסים, הארי. זה מה שדמבלדור אמר לנו לעשות. אולי...אולי אנחנו צריכים לשכוח מהעסק של האוצרות."
"תודה לך, רון," אמר הרמיוני. "אני אקח את השמירה הראשונה."
והיא פסעה לעבר הארי והתיישבה בכניסה לאוהל.
אבל הארי בקושי ישן באותו הלילה. הרעיון על אוצרות המוות השתלט עליו, והוא לא יכול היה לנוח בזמן שהוא מוטרד במחשבות שמסתובבות בתוך מוחו: השרביט, האבן, והגלימה, אם הוא רק היה יכול להחזיק בכולם...
אני אפתח בסגירה...אבל מה הייתה הסגירה? למה הוא לא יכול לקבל את האבן עכשיו? אם רק הייתה לו האבן, הוא היה יכול לשאול את דמבלדור את השאלות האלו אישית...והארי מלמל מילים אל הסניץ' בחשיכה, מנסה הכל, אפילו לחששנית, אבל הכדור המוזהב לא נפתח...
והשרביט, השרביט הבכיר, איפה הוא היה מוסתר? איפה וולדמורט מחפש אחריו עכשיו? הארי השתוקק לכך שצלקתו תשרוף ותראה לו את מחשבותיו של וולדמורט, בגלל שבפעם הראשונה מאי-פעם, הוא וולדמורט היו מאוחדים ברצון להשיג בדיוק אותו דבר...הרמיוני לא תאהב את הרעיון, כמובן...אבל, היא לא האמינה...קסנופיליוס צדק, במידת מה... מוגבלת, מרובעת, וצרת אופקים. האמת הייתה שהיא פחדה מהרעיון על אוצרות המוות, במיוחד מאבן התחייה...והארי לחץ את פיו שוב אל הסניץ', מנשק אותו, כמעט בולע אותו, אבל הכדור הקר לא נכנע...
זה היה כמעט שחר כשהוא נזכר בלונה, לבד בתא באזקבאן, מוקפת בסוהרסנים, והוא לפתע הרגיש בושה. הוא שכח הכל לגביה בתוך ההתבוננות הקדחתנית שלו באוצרות.
© כל הזכויות שמורות

אם הם רק היו יכולים להציל אותה, אבל מספר כזה של סוהרסנים יהיה למעשה בלתי ניתן להכנעה. עכשיו כשהוא חשב על זה, הוא לא ניסה להטיל פטרונוס עם שרביט עץ השזיף...הוא חייב לנסות את זה בבוקר...
אם רק הייתה דרך להשיג שרביט טוב יותר...
וההשתוקקות לשרביט הבכיר, שרביט המוות, שאין לנצחו, ושאין להכניעו עלתה בו שוב...
הם ארזו את האוהל בבוקר הבא והתקדמו דרך המטר הקודר של הגשם. המבול הכבד רדף אחריהם גם אל חוף הים, שם הם הקימו את האוהל הלילה הזה, וימשיכו לשהות שם כל השבוע, בתוך הנוף הרטוב שהארי מצא עגום ומדכא. הוא יכול היה לחשוב רק על אוצרות המוות. זה היה כאילו להבה נדלקה בתוכו וכלום, לא חוסר האמון המוחלט של הרמיוני וגם לא הפקפוק הנמשך של רון, יכולים לכבות אותה. ובכל זאת ההשתוקקות העזה אל האוצרות שבערה בתוכו, עשתה אותו פחות שמח. הוא האשים בזה את רון והרמיוני: האדישות הקבועה שלהם הייתה גרועה כמו הגשם האכזרי שהכניס דכדוך אל נשמתו, אבל אף אחד לא יכול להרוס את הוודאות שלו, שנשארה מוחלטת. האמונה והשתוקקות של הארי אל האוצרות כלתה אותו כל כך שהוא הרגיש מבודד מהשניים האחרים ומהאובססיה שלהם אל ההורקרוקסים.
"אובססיה?" אמרה הרמיוני בקול נמוך וזועף, כשהארי היה רשלני מספיק כדי להשתמש במילה הזאת ערב אחד, אחרי שהרמיוני גערה בו על חוסר ההתעניינות שלו במיקום ההורקרוקסים האחרים. "אנחנו לא אלה שיש להם אובססיה, הארי! אנחנו אלה שמנסים לעשות מה שדמבלדור רצה שנעשה!"
אבל הוא היה אטום לביקורתיות שלה. דמבלדור השאיר את פענוח הסמל של האוצרות להרמיוני, והוא גם, הארי נשאר משוכנע בזה, השאיר את אבן ההחייאה מוסתרת בסניץ' הזהוב. איש *מהם לא יוכל לחיות כל עוד ימשיך השני להתקיים...אדון המוות...*למה רון והרמיוני לא יכולים להבין?
"'האויב האחרון שיושמד – הוא המוות,'" הארי ציטט בשקט.
"חשבתי שזה אתה-יודע-מי שאנחנו אמורים להילחם בו?" הרמיוני השיבה, והארי התייאש ממנה.
אפילו התעלומה של האיילה הכסופה, שהשניים האחרים התעקשו לדון עליה, נראתה להארי פחות חשובה עכשיו, החשיבות הייתה קטנה יחסית לעיקר. הדבר היחיד שהיה אכפת לו ממנו היה שהצלקת שלו החלה לעקוץ שוב, אף על פי שהוא עשה כל מה שיכול היה כדי להסתיר את העובדה הזאת מהשניים האחרים. הוא חיפש מקום מבודד בכל זמן שזה קרה, אבל התאכזב ממה שראה. החזיונות שהוא וולדמורט חלקו השתנו באיכותם; הם נעשו מטושטשים, נעים כאילו הם זזים לתוך ומחוץ לפוקוס. הארי היה מסוגל להבחין רק בתווי-פנים מעורפלים של חפץ שנראה כמו גולגולת, ומשהו כמו הר שהיה יותר צל מאשר משהו מוצק. רגיל לתמונות ברורות ומדויקות כמו במציאות, הארי הרגיש מבולבל מהשינוי. הוא היה מודאג שהחיבור בינו ולבין וולדמורט ניזוק, חיבור שהוא גם פחד ממנו, ולא חשוב מה הוא אמר להרמיוני, הוא גם העריך אותו. איכשהו הארי קישר את התמונות הלא ברורות ולא מספקות האלה עם ההרס של שרביטו, כאילו זאת הייתה אשמתו של

© כל הזכויות שמורות

שרביט עץ השזיף שהוא לא יכול יותר לראות לתוך מוחו של וולדמורט טוב כמו לפני-כן. כשחלפו השבועות, הארי לא יכול היה שלא להבחין, אפילו דרך התכנסותו העצמית החדשה, שנראה שרון תופס פיקוד. אולי בגלל שהוא היה נחוש בדעתו לפצות על הנטישה שלו, אולי בגלל ירידתו של הארי לתוך חוסר-עניין ונטישת המנהיגות שלו עליהם, רון היה האחד שעכשיו עודד והטיף לשניים האחרים להיכנס לפעולה.
"נשארו שלושה הורקורקסים," הוא המשיך להגיד. "אנחנו צריכים תוכנית פעולה, קדימה! איפה לא חיפשנו? בואו נעבור על זה שוב. בית היתומים..."
סמטת דיאגון, הוגוורטס, בית משפחת רידל, בורגין וברקס, אלבניה, כל מקום שהם ידעו שטום רידל אי-פעם גר או עבד בו, ביקר או רצח בו, רון והרמיוני אספו אותם שוב, הארי הצטרף אליהם רק כדי שהרמיוני תפסיק לנדנד לו. הוא היה שמח לשבת לבד בשקט, לנסות לקרוא את מחשבותיו של וולדמורט, כדי לגלות יותר על השרביט הבכיר, אבל רון התעקש לצאת למסעות לעוד מקומות בכלל לא סבירים פשוט, הארי היה מודע לכך, כדי שימשיכו לנוע.
"אתה אף פעם לא יכול לדעת," היה הפזמון החוזר של רון. " פלגליי עילית הוא כפר קוסמים, אולי הוא רצה לגור שם. בואו נלך ונחפש שם בסביבה."
פשיטות קבועות אלה לתוך תחומי קוסמים הביאה אותם מדי פעם לראייתם על ידי חוטפים.
"כמה מהם אמורים להיות גרועים כמו אוכלי המוות," אמר רון. "הבריונים שתפסו אותי היו קצת מעוררי רחמים, אבל ביל חושב שכמה מהם הם באמת מסוכנים. אמרו את זה במשמרפוטר –"
"במה?" אמר הארי.
"משמרפוטר, לא סיפרתי לך שככה זה נקרא? התוכנית שניסיתי לנסות להגיע אליה ברדיו, היחידה שמספרת את האמת על מה שקורה! כמעט כל התוכניות עובדות לפי תוכנית הפעולה של אתה-יודע-מי, כולם חוץ ממשמרפוטר, אני באמת רוצה שתשמע אותה, אבל זה באמת מטעה לכוון לתדר הנכון..."
רון ניסה יום אחרי יום, משתמש בשרביטו כדי לתופף מקצבים שונים על ראש הרדיו בזמן שחוגת התחנות הסתובבה, מדי פעם הוא הצליח לתפוס תחנה ולשמוע עצה כיצד לטפל באבעבועות דרקון, או פעם כמה בתים מתוך "קדרה מלאה באהבה חזקה ולוהטת."
ובזמן שהוא הקשיב, רון המשיך לנסות להקיש את הסיסמה הנכונה, ממלמל מחרוזות של מילים.
"זה קשור למסדר בדרך כלל", הוא אמר להם, "לביל יש כישרון לגלות אותם, אני מגלה אותם רק בסוף בדרך כלל."
אבל רק במרץ שיחק לרון המזל סוף כל סוף. הארי ישב בכניסת האוהל, בשמירה, נועץ מבט בעצלות בסבך שיחים שעבר דרך השדה הצונן, בזמן שרון צעק בהתרגשות מתוך האוהל.
"מצאתי את זה, מצאתי את זה! הסיסמא הייתה 'אלבוס'! בוא לכאן, הארי."
מתלהב בפעם הראשונה מהימים שחקר את אוצרות המוות, הארי מיהר לתוך האוהל מוצא את רון והרמיוני כורעים ברך על הרצפה לצד הרדיו הקטן. הרמיוני, שהבריקה את
© כל הזכויות שמורות

החרב של גריפינדור רק בשביל לעשות משהו, ישבה בפה פעור, נועצת מבט ברמקול הזעיר, מהקול הכל-כך מוכר שיצא.
"...מתנצלים על ההפסקה הזמנית בשידורי הרדיו, שנגרמה בזכות ביקורי בית שנעשו באזורנו על ידי אוכלי המוות המקסימים האלה."
"אבל זה לי ג'ורדן!" אמרה הרמיוני.
"אני יודע!" חייך רון. "מגניב, אה?"
"עכשיו מצאנו לעצמנו מקום מוגן," אמר לי, "ואני שמח לספר לכם ששניים מהכתבים הרגילים שלנו הצטרפו אלי לפה הערב, ערב טוב בנים!"
"היי"
"ערב טוב 'נהר' "
" 'נהר' זה לי", הסביר רון, "לכולם שם יש שמות קוד, אבל אתם בדרך כלל יכולים לזהות..."
"ששש!" אמרה הרמיוני.
"אבל לפני שנשמע מ'רויאל' ו'רמולוס'", המשיך לי, "בוא ניקח רגע לדווח על מקרי המוות שחדשות "רשת הרדיו לקוסמים" ו"הנביא היומי" לא חושבים שחשוב לציין.
אנו מצטערים לדווח למאזיננו על הרצח של טד טונקס ודירק קריסוול". הארי הרגיש חולי מתפשט בתוך בטנו.
הוא, רון והרמיוני הביטו אחד בשני בחלחלה.
"גובלין בעל השם גורנוק נרצח, אנחנו מאמינים שבן-המוגלגים דין טומאס וגובלין שני, שניהם טיילו יחד עם טונקס, קריסוול וגורנוק, ברחו. אם דין מקשיב, או אם מישהו יודע על מקום הימצאו, הוריו ואחותו נואשים לחדשות.
..בינתיים, בגאדליי, משפחת מוגלגים הכוללת חמש נפשות נמצאה מתה בביתה.
ממשלת המוגלגים מסבירה את מותם כתוצאה מדליפת גז, אבל חברים ממסדר עוף החול הודיעו לי שזאת הייתה קללת הריגה --- יותר עדויות, כאילו שהם נחוצות, על העובדה שקטל המוגלגים נעשה קצת יותר מספורט תחת המשטר החדש.
"לבסוף, אנחנו מצטערים להודיע למאזיננו ששאריות גופתה של בתחולדה בגשוט התגלו במכתש גודריק. הראיות אומרות שהיא מתה לפני כמה חודשים. מסדר עוף החול מודיע לנו שגופתה התגלתה בעלת סימנים מובהקים לחבלה שנגרמה מקסם אפל. מאזינים, אני רוצה להזמין אתכם עכשיו להצטרף אלינו לדקת דומייה לזכרם של טד טונקס, דירק קרסוול, בתחולה בגשוט, גורנוק, ואלו ששמם לא ידוע, אבל מותם הוא לא פחות מצער, המוגלגים שנרצחו ע"י אוכלי המוות."
דממה נפלה, והארי, רון והרמיוני לא דיברו. חצי מהארי השתוקק לשמוע יותר, חצי ממנו פחד ממה שאולי יבוא אח"כ. זאת הייתה הפעם הראשונה שהוא הרגיש קשור במלואו אל העולם שמבחוץ מזה זמן רב.
"תודה לכם," אמר קולו של לי. "ועכשיו אנחנו יכולים לחזור אל תורם הקבוע שלנו רויאל, לעדכון על איך סדר עולם הקוסמים החדש משפיע על עולם המוגלגים."
"תודה, ריבר," אמר קול ברור, עמוק, שקול ומרגיע.
"קינגסלי!" התפרץ רון.
© כל הזכויות שמורות

"אנחנו יודעים!" אמרה הרמיוני, משתיקה אותו.
"המוגלגים לא יודעים על מקור סבלם כשהם ממשיכים לשאת אבידות כבדות," אמר קינגסלי. "בכל אופן, אנחנו ממשיכים לשמוע סיפורים אמיתיים של מכשפות וקוסמים שמסכנים את הביטחון שלהם כדי להגן על חברים ושכנים מוגלגים, לעיתים קרובות ללא ידיעת המוגלגים עצמם. אני רוצה לבקש מכל המאזינים שלנו לחקות את מעשיהם, אולי ע"י הטלת כשפי הגנה מעל לכל בית של מוגלגים בשכונה שלכם. הרבה חיי אדם יכולים להינצל אם כאלו אמצעים פשוטים יעשו."
"ומה אתה היית רוצה לומר, רויאל, למאזינים האלה שמגיבים לזמנים המסוכנים האלה, האם אלו צריכים להיות 'קוסמים קודם'?" שאל לי.
"אני הייתי אומר שצעד אחד קטן מ-'קוסמים קודם' אל 'טהורי-דם קודם', ואז אל 'אוכלי מוות'," השיב קינגסלי. "כולנו בני אדם, נכון? כל חיי אדם שווים אותו דבר, ושווים הצלה."
"הוסבר בצורה מעולה, רויאל, ואתה מקבל את הקול שלי להיות שר הקסמים אם אנחנו אי פעם נצא מהבלגן הזה," אמר לי. "ועכשיו, נעבור לרמולוס לפינה האהובה שלנו 'חבריו של פוטר'."
"תודה, ריבר," אמר עוד קול מוכר. רון החל לדבר, אבל הרמיוני מנעה ממנו בלחישה.
"אנחנו יודעים שזה לופין!"
"רומולוס, האם אתה ממשיך בטענתך, כמו כל זמן שהופעת בתוכניתנו, שהארי פוטר עדיין בחיים?"
"אכן," אמר לופין ביציבות. "אין ספק בדעתי שמותו יוכרז בהיקף הכי נרחב שאפשרי על ידי אוכלי המוות אם הדבר היה מתרחש, בגלל שזה היה מכה הלם קטלני על המורל של אלו שהתנגדו אל השלטון החדש. 'הילד שנשאר בחיים' נשאר הסמל לכל מה שאנחנו נלחמים למענו: ניצחון הטוב, כוח החפים מפשע, הצורך להמשיך להתנגד." תערובת של הכרת תודה ובושה פרצה בהארי. האם לופין סלח לו, אז, על הדברים הנוראיים שהוא אמר בפגישתם האחרונה?
"ומה היית אומר להארי אם היית יודע שהוא מאזין לנו, רומולוס?"
"הייתי מספר לו שכולנו איתו בנפשנו," אמר לופין, ואז היסס מעט, "והייתי אומר לו לעקוב אחר התחושות שלו, הן טובות וכמעט תמיד נכונות." הארי הסתכל אל הרמיוני, עיניה היו מלאות בדמעות.
"כמעט תמיד נכונות," היא חזרה.
"הו, לא סיפרתי לכם?" אמר רון בהפתעה. "ביל סיפר לי שלופין גר עם טונקס שוב! ונראה שהיא כבר די גדולה..."
"...והעדכון הרגיל שלנו על החברים של הארי פוטר שסובלים על נאמנותם?" אמר לי.
"טוב, כמו שהמאזינים הקבועים כבר ידעו, כמה מהתומכים של הארי פוטר מוחזקים במאסר, כולל קסנופיליוס לאבגוד, העורך הקודם של *הפקפקן*," אמר לופין.
"לפחות הוא עדיין בחיים!" מלמל רון.
"גם שמענו בשעות האחרונות שרובאוס האגריד" – כל השלושה התנשמו, וכמעט פספסו את המשך המשפט – "שידוע כשומר הקרקעות בהוגוורטס, בקושי ברח מהמאסר בתוך

© כל הזכויות שמורות

אדמות הוגוורטס, שם הוא הפיץ שמועה שאירח את מסיבת 'תומכי הארי פוטר' בביתו. בכל אופן, האגריד לא נכנס למאסר, והוא, אנחנו מאמינים, במנוסה."

"אני מניח שזה עוזר, כשאתה בורח מאוכלי-המוות, אם יש לך חצי-אח בגובה שש-עשרה מטר?" שאל לי.
"זה נוטה לעכב," הסכים לופין ברצינות. "אולי אני רק אוסיף שבזמן שאנחנו פה משמרפוטר מריעים לתעוזתו של האגריד, מסיבות 'תומכי הארי פוטר' הם לא צעד נבון במצבנו הנוכחי."
"אכן, רומולוס," אמר לי,"אז אנחנו מציעים לכם להמשיך להראות את המסירות שלכם לאדם עם צלקת הברק ע"י האזנה למשמרפוטר! ועכשיו בואו נעבור לחדשות בנוגע לקוסם שמוכיח את עצמו כחמקני, הארי פוטר. אנחנו אוהבים להתייחס אליו כאל מנהיג אוכלי המוות, והוא פה כדי לתת את ההשקפה שלו על השמועות היותר מטורפות עליו, הייתי רוצה לפתוח בכתב חדש, רודנט?"
"רודנט?" אמר עוד קול מוכר, והארי, רון והרמיוני צעקו יחד: "פרד!"
"לא – זה ג'ורג'?"
"זה פרד, אני חושב," אמר רון, נוטה קרוב יותר, כשאיזה-שהוא תאום אמר, אני לא 'רודנט', אין מצב, אמרתי לך שאני רוצה להיות 'רפיאר'!"
"הו, אז אוקיי, 'רפיאר', אתה יכול בבקשה לתת לנו את השקפתך על סיפורים אחדים ששמענו על מנהיג אוכלי המוות?"
"כן ריבר, אני יכול," אמר פרד. "כמו שהמאזינים שלך ידעו, אלא אם כן הם לקחו מחסה בתחתית איזה אגם או במקום דומה, האסטרטגיה של אתם-יודעים-מי של להישאר באפילה יוצרת מצב קטן ונחמד של בהלה ופאניקה. שימו לב לכך, אם כל הראיות שלו הם אמיתיות, בטח יש לנו תשע-עשרה אתם-יודעים-מי מסתובבים מסביב למקום."
"ז מתאים לו, כמובן," אמר קינגסלי. "המסתורין יוצר יותר פחד ממה שלמעשה הוא מראה."
"מסכים," אמר פרד. "אז, אנשים, בואו ננסה להירגע קצת. הדברים הם מספיק גרועים בלי שנמציא דברים גם כן. לדוגמא, הרעיון הזה שאתם-יודעים-מי יכול להרוג אנשים עם מבט יחיד מעיניו. זה בסיליסק, מאזינים. בדיקה אחת פשוטה: בדקו אם לדבר הזה שנעץ בכם מבטים יש רגליים. אם יש לו, זה בטוח להסתכל בעיניו, אף על פי שאם זה באמת אתם-יודעים-מי, זה עדיין לא סביר שיהיה הדבר האחרון שאי פעם תעשו." בפעם הראשונה מזה שבועות, הארי צחק: הוא יכול היה להרגיש את המשקל של המתיחות שעזב אותו.
"והשמועות שהוא ממשיך להיות בחו"ל?" שאל לי.
"טוב, מי לא היה רוצה חופשה קטנה ונחמדה אחרי כל העבודה הקשה שהוא השקיע?" שאל פרד. "אנשים, אל תירגעו אל תוך תחושת השווא של הביטחון, כשאתם חושבים שהוא מחוץ למדינה. אולי הוא כן, אולי הוא לא, אבל עובדה שהוא יכול לנוע יותר מהר מסוורוס סנייפ כשהוא נמצא בעימות עם שמפו, אז אל תסמכו עליו שהוא יהיה רחוק

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il
להרבה זמן אם אתם מתכננים לקחת איזה סיכון. אף פעם לא חשבתי שאני אשמע את עצמי אומר את זה, אבל בטיחות קודמת לכל!"
"תודה רבה לך על מילותייך החכמות, רפיאר," אמר לי. "מאזינים, זה מביא אותנו לעוד סוף של משמרפוטר. אנחנו לא יודעים מתי זה יהיה אפשרי לשדר שוב, אבל אתם יכולים להיות בטוחים שנחזור. תמשיכו לסובב את החוגות: הסיסמה הבאה תהיה 'עין-הזעם.' תשמרו אחד על השני: היו נאמנים. לילה טוב." חוגת הרדיו הסתובבה והאורות מאחורי לוח הערוצים כבו. הארי, רון והרמיוני עדיין קרנו מאושר. שמיעת קולות מוכרים וחברותיים הייתה מרעננים באופן יוצא דופן; הארי כל כך התרגל לבדידות שלהם שהוא כמעט שכח את האנשים האחרים שהתנגדו לוולדמורט. זה היה כמו להתעורר לשינה ארוכה.
"טוב, אה?" אמר רון בשמחה.
"גאוני," אמר הארי.
"זה כל כך אמיץ מצידם," נאנחה הרמיוני בהערצה. "אם היו מוצאים אותם..."
"טוב, הם עדיין ממשיכים לנוע, נכון?" אמר רון. "כמונו."
"אבל אתם שמעתם מה פרד אמר?" שאל הארי בהתרגשות; עכשיו התוכנית נגמרה, מחשבותיו פנו מסביב לכל האובסיות האחרות. "הוא בחו"ל! הוא עדיין מחפש אחרי השרביט, אני יודע את זה!"
"הארי –"
"בחייך, הרמיוני, למה את כל כך החלטית לא להודות בזה? וול –"
"**הארי, לא**!"
"—דמורט מחפש אחרי השרביט הבכיר!"
"השם הוא טאבו!" רון שאג, קופץ על רגליו כשקול חזק נשמע מחוץ לאוהל. "אמרתי לך, הארי, אמרתי לך, אנחנו לא יכולים להגיד את זה יותר – אנחנו צריכים לשים שוב את ההגנה מסביבנו – מהר – ככה הם מצאו –"
אבל רון הפסיק לדבר, והארי ידע למה. המלשינוסקופ על השולחן האיר את החדר והתחיל להסתובב; הם יכלו לשמוע קולות באים קרוב יותר ויותר: קולות גסים ונרגשים. רון משך את המעמעם מכיסו ולחץ עליו: האורות שלהם כבו.
"צאו החוצה עם הידיים למעלה!" הגיע קול צורם מתוך החשיכה. "אנחנו יודעים שאתם שם! יש חצי תריסר שרביטים שמכוונים עליכם ולא אכפת לנו את מי אנחנו מקללים!"
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

פרק 23-אחוזת מאלפוי

הארי הביט סביב על שני האחרים, שהיו עכשיו לא יותר מקווי מתאר בחושך. הוא ראה את הרמיוני מכוונת את שרביטה אל פניו, יושבת מול היציאה; נשמע קול נפץ, והבזק של אור לבן, והוא התקפל ביסורים, לא מסוגל לראות. הוא יכול היה להרגיש את פניו מתנפחים במהירות מתחת לידיו כשפסיעות רגלים כבדות הקיפו אותו.

"קום, שרץ."

ידיים נעלמות גררו את הארי בגסות מעל הקרקע, לפני שהוא יכול היה לעצור אותם, מישהו חיטט בכיסיו והוציא את שרביט-הקוץ השחור. הארי אחז בפניו הכואבים, שהרגישו לא מזוהים תחת אצבעותיו, לוחצים, נפוחים ותפוחים כאילו הוא סבל מאיזושהי תגובת אלרגיה חריפה. עיניו הוקטנו לגודל של חרכים קטנים דרכם הוא בקושי יכול היה לראות; משקפיו נפלו כשהוא נגרר אל מחוץ לאוהל: כל מה שהוא יכול היה להבחין שהיה צורות מטושטשות של ארבעה או חמישה אנשים שנאבקו להוציא את רון והרמיוני החוצה.

"עזוב-אותה!" רון צעק. קול מובהק של אצבע נשברת: רון נהם בכאב והרמיוני זעקה, "לא! אל תגעו בו, אל תגעו בו!"

"החברה שלך עומדת לסבול יותר ממה שייקרה לך אם אתה ברשימה שלי," אמר קול מוכר מחריד וצורם.

"ילדה טעימה... איזה תענוג... אני אהנה מהרכות של העור..."

בטנו של הארי התהפכה. הוא ידע מי זה היה, פנריר גרייבק, האדם זאב שהורשה ללבוש גלימות אוכלי מוות בתמורה להעסקתו האכזרית.

"חפשו באוהל!" אמר קול אחר.

הארי היה זרוק כשפניו אל הקרקע. חבטה עמומה הבהירה לו שרון הושלך לידו. הם יכלו לשמוע פסיעות והתרסקויות; האנשים הפילו כסאות בתוך האוהל תוך כדי חיפוש.

"עכשיו, בוא נראה את מי יש לנו כאן," אמר קולו החומד של גרייבק מעליהם, והארי נהפך על גבו. קרן אור של שרביט נפלה על פניו וגרייבק צחק.

"אני אצטרך בירצפת כדי לשטוף את זה. מה קרה לך, מכוער?"

הארי לא ענה מייד.

"אמרתי," חזר גרייבק, והארי ספג מהלומה בבטנו שהכפילה את כאבו. "מה קרה לך?"
"עקיצה." אמר הארי בשקט. "נעקצתי."
"כן, נראה ככה." אמר קול נוסף.
"מה השם שלך?" נהם גרייבק.
"דאדלי." השיב הארי.
"והשם הפרטי שלך?"
"אני- וורנון. וורנון דאדלי."
"תבדוק ברשימה, סקביאר." אמר גרייבק והארי שמע אותו נע הצידה להביט במקום זאת על רון. "ומה לגביך, ג'ינג'י?"
"סטן שנפייק."ענה רון.
"ברור ש'תה לא. " אמר האיש שנקרא סקביאר. "אנחנו מכירים את סטן שנפייק, הוא 'שה לנו חתיכת עבודה בדרך שלנו."
קול חבטה נוסף נשמע.
"אדי ברדי," אמר רון, והארי יכול היה לומר שפיו מלא בדם. "ברדי וויזלי."
"וויזלי?" חרק גרייבק. "אז אתה קרוב משפחה של בוגדים בדם אפילו אם אתה לא בוצדם. ואחרונה, החברה היפה והקטנה שלך..."

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

העונג בקולו גרם להארי לצטמרר.
"תירגע, גרייבק. אמר סקביאר מעל ללגלוגם של האחרים.
"הו, אני לא עומד לנשוך כבר עכשיו. אנחנו נראה אם היא תהיה מעט יותר מהירה בלזכור את השם שלה מאשר ברני. מי את, ילדונת?"
"פנלופה קלירווטר." אמרה הרמיוני. נשמעת מבועתת, אבל משכנעת.
"מה מצב הדם שלך?"
"חצוית דם." ענתה הרמיוני.
"קל למדי לבדוק, "אמר סקביאר. "'בל רובם נראים כאילו הם עדיין בגיל של הוגוורטס—"
"אדחדו עזבדו." אמר רון.
"עזבתם, הא, ג'ינג'י?" אמר סקביאר. "והחלטתם ללכת לעשות מחנה? וחשבתם, רק בצחוק, להשתמש בשמו של אדון האופל?"
"לא התכוודו לצחוק," אמר רון. "בתאודה."
"תאונה?" נשמעו עוד קולות צחוק מלגלגים.
"אתה יודע מי רגיל להשתמש בשמו של אדון האופל, וויזלי?" נהם גרייבק. "מסדר עוף החול. אומר לך משהו?"
"בבש לא."
"ובכן, הם לא נותנים לאדון האופל את הכבוד הראוי, אז השם נכנס לטאבו. מספר חברים במסדר עוף החול במעקב בדרך הזאת. אנחנו נראה. קשור אותם אל שני האסירים הנוספים!"
מישהו משך בשערו של הארי, גורר אותו למרחק קצר, דוחף אותו מטה למצב ישיבה, ואז התחיל לקשור אותו גב אל גב עם אנשים אחרים. הארי עדיין היה חצי עיוור, בקושי מסוגל לראות משהו דרך עיניו התפוחות.
כשסוף סוף האיש שקשר אותם התרחק, הארי לחש אל האסירים האחרים.
"למישהו עדיין יש שרביט?"
"לא." ענו רון והרמיוני מצידו האחר.
"כל זה אשמתי. אמרתי את השם. אני מצטער-"
"הארי?"

זה היה קול חדש, אבל מוכר. והוא בא בדיוק מאחורי הארי, מהאדם שהיה קשור לשמאלה של הרמיוני.
"דין?"
"זה אתה! אם הם יגלו את מי הם תפסו-! הם חוטפים, הם רק מחפשים משוטטים למכור תמורת זהב-"
"שלל לא רע ללילה אחד." גרייבק אמר, כשזוג מגפיים מסומרות התקרבו להארי והם שמעו עוד רעשים מתוך האוהל. "בוצדם, גובלין עריק, והמשתמטים האלו. כבר בדקת את השמות שלהם ברשימה, סקביאר?" הוא הרעים.
"כן. שום ורנון דאדלי ברשימה הזאת, גרייבק."
"מעניין," אמר גרייבק. "זה מעניין."
הוא התכופף לצד הארי, שראה, דרך הרווח הזעיר שנשאר בין שמורות עיניו הנפוחות, פנים מכוסות ברעמת שיער אפור ופאות לחיים, עם שיניים צהובות מחודדות וחתכים בפינות הפה שלו. גרייבק הריח בדיוק כמו שהריח בראש המגדל היכן שדמבלדור מת: מלכלוך, זיעה ודם.
"אז אתה לא מבוקש, אם ככה, וורנון? או שאתה ברשימה תחת שם אחר? באיזה בית היית בהוגוורטס?"
"סלית'רין," אמר הארי באוטומטיות.
"מצחיק איך כולם חושבים ש'נחנו רוצים לשמוע 'תזה." סקביאר פזל בערמומיות מהצללים. "אבל אפ'חד מהם לא יכול לומר איפה חדר המועדון."
"הוא במרתפים." אמר הארי בבטחון. "אתה נכנס דרך הקיר. הוא מלא בגולגולות וחפצים וזה מתחת לאגם,
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il
ככה שכל האורות ירוקים,"
היתה הפסקה קצרה.
"ובכן, ובכן, נראה כאילו אנחנו ב'מת תפסנו סלית'ריני קטן." אמר סקביאר. "טוב בשבילך, ורנון, 'גלל שאין הרבה בוצדמים סלית'רינים. מי זה אבא שלך?"
"הוא עובד במשרד הקסמים," שיקר הארי. הוא ידע שכל הסיפור שלו יתמוטט אחרי חקירה קטנה, אבל מצד שני, היה לו רק את הזמן עד שפניו יחזרו למצבם הרגיל לפני שהמשחק יסתיים בכל מקרה. "במחלקה לתאונות ואסונות קסם."
"'תה יודע, גרייבק," אמר סקביאר. "אני חושב שיש שם דאדלי."
הארי בקושי יכול היה לנשום: האם מזל, מזל מוחלט, יכול להוציא אותם מזה?
"ובכן, ובכן." אמר גרייבק, והארי יכול היה לשמוע את הנימה הזעירה של הפחד בקול הקשוח, הוא ידע שגרייבק תהה האם כדי לו לתקוף ולקשור בן של עובד במשרד. ליבו של הארי פעם כנגד החבלים שהקיפו את צלעותיו; הוא לא היה מופתע אם גרייבק היה רואה זאת. "אם אתה אומר את האמת, מכוער, אין לך מה לפחד מטיול אל המשרד. אני מניח שאביך יתגמל אותנו רק בשביל זה שאספנו אותך."
"אבל," אמר הארי, פיו יבש, "אם רק תניחו לנו-"
"היי!" נשמעה צעקה מתוך האוהל. "תסתכל על זה. גרייבק!"
דמות חשוכה הגיחה לקראתם, והארי ראה נצנוץ כסוף לאור השרביטים שלהם. הם מצאו את החרב של גריפינדור.
"יפה מא-ו-ד," אמר גרייבק בהערכה, לוקח אותה מבן ליוויתו. "הו, יפה מאד, למעשה. נראה מעשי ידי גובלין, זה. איפה השגת משהו כזה?"
"זה של אבי," שיקר הארי, מקווה בכל זאת שיהיה חשוך מספיק מכדי שגרייבק יראה את השם חרוט על הניצב. "שאלנו את זה כדי לחתוך עצים להסקה-"
"חכה רגע, גרייבק! 'סתכל על זה, ב**נביא**!"
כשסקביאר אמר את זה, הצלקת של הארי, שנמתחה בחוזקה על מצחו הנפוח, בערה בעוז. ברור יותר ממה שהוא יכול היה לראות סביבו, הוא ראה מגדל מתנשא, מבצר מפחיד, שחור ומאיים: מחשבותיו של וולדמורט חזרו שוב בפתאומיות, חדות כתער; הוא ריחף לכיוון המבנה הענקי בתחושת התרוממות רוח שקטה ודבקות במטרה...

כה קרוב... כה קרוב...
בכח רצון אדיר הארי סגר את מוחו למחשבותיו של וולדמורט, מושך עצמו בחזרה למקום בו ישב, קשור אל רון, הרמיוני, דין וגריפהוק בחשיכה, מקשיב לגרייבק ולסקביאר. '"הרמיוני גריינג'ר" הקריא סקביאר.
"הבוצדמית שידועה כמסתובבת עם 'ארי פוטר"
הצלקת של הארי בערה בשקט, אבל הוא עשה מאמץ עילאי לשמור את עצמו בהווה, ולא להחליק אל תוך מוחו של וולדמורט. הוא שמע את חריקת המגפיים של גרייבק כשהוא התכופף, מול הרמיוני.
"את יודעת מה, ילדונת קטנה? התמונה הזאת נראית בדיוק כמוך."
"זה לא! זה לא אני!"
הציוץ המפוחד של הרמיוני היה כמעט כמו הודאה.
"...ידועה כמסתובבת עם הארי פוטר." חזר גרייבק בשקט.
שקט ירד על המקום. צלקתו של הארי פעמה בכאב חד, אבל הוא נאבק בכל כוחו נגד המשיכה של מחשבותיו של וולדמורט. מעולם לא היה חשוב יותר מעכשיו להישאר במוחו.
"ובכן, זה משנה דברים, הלא כן?" לחש גרייבק. אף אחד לא דיבר: הארי חש את כנופיית החוטפים צופים, קפואים, והרגיש את זרועה של הרמיוני רועדת כנגד שלו. גרייבק נעמד ולקח שני פסיעות למקום בו הארי ישב, מתכופף שוב להביט מקרוב על תווי פניו המעוותים.
"מה זה על המצח שלך, וורנון?" הוא שאל ברכות, נשימתו מסריחה על פניו של הארי כשהוא לוחץ אצבע
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

מלוכלכת אל הצלקת.
"אל תיגע בזה!" צעק הארי; הוא לא יכול היה לעצור את עצמו, הוא חשב שהוא יהיה חולה מהכאב שבה.
"חשבתי שהיו לך משקפיים, פוטר?" נשף גרייבק.
"מצאתי משקפיים!" נבח אחד מהחוטפים חומק מאחור. "היו משקפיים באוהל, גרייבק, חכה-"
ושניות אחר כך המשקפיים של הארי נדחפו חזרה אל פניו. החוטפים היו קרובים עכשיו, מתבוננים בו.
"זהו זה!" צרם גרייבק. "תפסנו את פוטר!"
כולם לקחו מספר פסיעות אחורה, המומים ממה שהם עשו.
הארי, עדיין נלחם להישאר בהווה בראשו עם הכאב החותך, לא יכול היה לחשוב על שום דבר לומר. רסיסי חיזיון התנפצו על פני השטח של מוחו-
- הוא ריחף סביב הקיר הגבוה של המבצר השחור-
לא, הוא היה הארי, קשור וחסר שרביט, בסכנה איומה-
-מביט למעלה, מעלה אל החלון העליון, המגדל הגבוה ביותר-
הוא היה הארי, והם דנו על גורלו בקולות נמוכים-
-זמן לעוף...
"...למשרד?"
"לעזאזל עם המשרד."רטן גרייבק. "הם יקחו את הקרדיט, ולא נקבל אף מבט פנימה. אני אומר שניקח אותו ישר לאתם-יודעים-מי."
'"תה תזמן אותו? לכאן?" אמר סקביאר, נשמע מודאג, מפוחד.
"לא," גרייבק חשף את שיניו, "אין לי- הם אמרו שהוא משתמש באחוזת מאלפוי כבסיס. ניקח את הילד לשם."
הארי חשב שהוא ידע למה גרייבק לא קרא לוולדמורט. האדם זאב הורשה ללבוש את גלימות אוכל המוות רק כשהם רצו להשתמש בו, אבל רק המעגל הפנימי של וולדמורט סומן באות האפל: גרייבק לא זכה לכבוד הגדול הזה.
הצלקת של הארי צרבה שוב-
-והוא התרומם אל תוך הלילה, עף הישר למעלה אל החלון ממש בראש המגדל-

"...לגמרי בטוח שזה הוא? 'גלל שאם זה לא, גרייבק, 'נחנו מתים."
"מי אחראי כאן?" שאג גרייבק, מכסה את הרגע של חוסר הכשירות שלו. "אמרתי שזה פוטר, והוא פלוס השרביט שלו, זה מאתיים אלף אוניות בדיוק!אבל אם אתם פחדנים מכדי להצטרף, כל אחד מכם, כל זה בשבילי, ועם קצת מזל, אני אקבל את הילדה כתוספת!"
-החלון היה רק חרך בסלע השחור, לא גדול מספיק בשביל כניסת אדם... דמות רזה כשלד רק נראתה דרכו, מצטנפת תחת שמיכה... מת, או ישן...?-
"בסדר!" אמר סקביאר. "בסדר, אנחנו בפנים! ומה עם השאר, גרייבק, מה נעשה 'תם?"
"צריך לקחת את כולם. תפסנו שני בוצדמים, זה עשר אוניות נוספות. תנו לי את החרב גם כן. אם הם אבני אודם, זה עוד קצת מזל."
האסירים נגררו למצב עמידה. הארי יכול היה לשמוע את נשימותיה של הרמיוני, מהירות ומבועתות.
"תפסו אותם ותעשו את זה חזק. אני אקח את פוטר!"אמר גרייבק, תופס מלוא כף היד משערו של הארי; הארי יכול היה להרגיש את הציפורניים הצהובות והארוכות שלו שורטות את קרקפתו. "בשלוש! אחת-שתיים-שלוש-"
הם נעלמו, מושכים את האסירים איתם. הארי נאבק, מנסה להשתחרר מידו של גרייבק, אבל זה היה חסר תקווה: רון והרמיוני היו צמודים אליו חזק משני צדדיו; הוא לא היה יכול להיפרד מהקבוצה, וכשנשימתו נעצרה צלקתו צרבה יותר בכאב שקט-
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

כשהוא דחק את עצמו דרך חרך החלון כמו נחש ונחת, קל כעשן בתוך התא דמוי החדר-
האסירים נטו אחד על השני כשהם נחתו בסימטה באזור מיושב.
לעיניו של הארי, שהיו עדיין נפוחות, לקח רגע להסתגל, ואז הוא ראה זוג שערי ברזל ומאחוריהם מה שנראה כדרך ארוכה. הוא חש מעט הקלה. הגרוע מכל לא קרה עדיין: וולדמורט לא היה כאן. הוא היה, הארי ידע, כיוון שהוא נאבק להילחם בחיזיון, במקום מוזר, דמוי מבצר, בראש המגדל. כמה זמן יקח לוולדמורט להגיע למקום הזה, ברגע שהוא ידע שהארי שם, היה ענין אחר.
אחד החוטפים פסע לכיוון השערים וניענע אותם.
"איך אנחנו ניכנס? הם נעולים, גרייבק, אני לא יכול- חי נפשי!"
הוא הרחיק את ידיו באימה פיתאומית. הברזל התעוות, התפתל בעצמו והתלפף לצורת פנים מפחידה, שדיברה בקול מהדהד ומצלצל. "ציינו את מטרתכם!"
"תפסנו את פוטר!" גרייבק שאג בניצחון. "שבינו את הארי פוטר!"
השערים הסתובבו ונפתחו.
"קדימה!" אמר גרייבק לאנשיו, והאסירים הועברו דרך השערים במעלה הדרך, בין גדרות שיחים גבוהות שהנמיכו את קול פסיעות רגליהם. הארי ראה דמות רפאים לבנה מעליו, והבין שזה היה טווס לבקן. הוא מעד ונגרר על רגליו על ידי גרייבק; עכשיו הוא התנודד על צידו, קשור גב אל גב עם ארבעת האסירים הנוספים. סוגר את עיניו הנפוחות, הוא הניח לכאב בצלקתו להתגבר עליו לרגע, ממתין לדעת מה וולדמורט עושה. האם הוא כבר ידע שהארי נתפס...

הדמות הרזה נעה מתחת השמיכה הדקה והתהפכה לכיוונו. עיינים נפקחו... האיש החלוש התישב, עינים גדולות ושקועות התמקדו בו, התמקדו בוולדמורט, ואז הוא חייך. מרבית שיניו חסרות...
"אם כך, באת. חשבתי שכך תעשה... יום אחד. אבל מסעך היה לחינם. מעולם לא היה לי את זה."
"אתה משקר!"
כשכעסו של וולדמורט הולם בתוכו, הצלקת של הארי התלקחה בכאב, והוא משך את מוחו חזרה אל גופו שלו, נאבק להישאר בהווה כשהאסירים נדחפו על פני האבנים.
אורות כיסו אותם.

"מה זה?" שאל קול קר של אישה.
"אנחנו כאן כדי לראות את זה שאין לנקוב בשמו!" חרק גרייבק.
"מי אתם?"
"את מכירה אותי!" עלבון נשמע בקולו של האדם זאב. "פנריר גרייבק! לכדנו את הארי פוטר!"
גרייבק אחז בהארי וגרר אותו למול האור, מכריח את האסירים האחרים להשתרך גם כן סביב.
"'ני יודע שהוא נפוח, גברתי, 'בל זה הוא!" פלט סקביאר. "אם תביטי מעט יותר מקרוב, תראי ת'צלקת שלו.
וזאתי כאן, רואה ת'ילדה? הבוצדמית שמסתובבת איתו, גברתי. אין ספק בזה שזה הוא. ויש לנו גם ת'שרביט שלו! הנה, גברתי-"
דרך שמורות עיניו הנפוחות הארי ראה את נרקיסה מאלפוי את פניו התפוחות. סקביאר דחף את שרביט-הקוץ השחור לכיוונה. היא הרימה את גבותיה.
"הכניסו אותם," היא אמרה.
הארי והאחרים נדחפו ונבעטו במעלה מדרגות אבן אל מסדרון מכוסה דיוקנאות.
"באו אחרי," אמרה נרקיסה. מובילה לכיוון אולם הכניסה. "בני, דראקו, נמצא בבית לרגל חופשת הפסחא.
אם זה הארי פוטר, הוא ידע."
חדר האורחים היה מסנוור לאחר האפילה שבחוץ; אפילו בעיניו הכמעט סגורות הארי יכול היה להבחין בגדלו העצום של החדר. נברשת קריסטל נתלתה מהתיקרה. דיוקנאות נוספים נחו על קירות ארגמן. שתי דמויות
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

נראו בכיסאות בקדמת אח שיש מקושטת כשהאסירים הוכנסו בכוח אל תוך החדר על ידי החוטפים.
"מה זה?"
הקול המוכר, האיטי והאיום של לוציוס מאלפוי נפל על אוזניו של הארי.
הוא נבהל עכשיו. הוא לא ראה אף דרך החוצה, וזה היה קל ביותר, כשפחדו גבר, לחסום את מחשבותיו של וולדמורט, למרות שצלקתו עדיין בערה.
"הם אומרים שהם תפסו את פוטר," אמר קולה הקר של נרקיסה. "דראקו, בא הנה."
הארי לא העיז להביט הישר אל דראקו, אבל ראה אותו באלכסון; דמות גבוהה מעט ממה שהוא היה, מזדקפת מעל הכורסא, פניו חיוורות ומחודדות מעומעמות תחת שיערו הבלונדיני-לבן.
גרייבק הכריח את האסירים להסתובב שוב כך שהארי מוקם בדיוק מתחת לנברשת.
"ובכן, ילד?" חרק גרייבק.
הארי ניצב אל מול ראי שהיה מעל האח, חפץ ענקי מוזהב במסגרת עם סלסולים מורכבים. דרך חרכי עיניו הוא ראה את השתקפותו בפעם הראשונה מאז שעזבו את כיכר גרימולד.
פניו היו ענקיות, מבריקות וורודות, כל תווי פניו עוותו בקללתה של הרמיוני. שיערו השחור הגיע אל כתפיו והיה צל שחור מסביב לסנטרו. אם הוא לא היה יודע שזה היה הוא שעמד שם, הוא היה תוהה מי לובש את המשקפיים שלו. הוא החליט לא לדבר, בגלל שקולו בוודאי היה מסגיר אותו; הוא עדיין נמנע מליצור קשר עין עם דראקו כשזה האחרון התקרב.
"ובכן, דראקו?" אמר לוציוס מאלפוי. הוא נשמע להוט. "זה הוא? זה הארי פוטר?"
" אני לא- אני לא בטוח," אמר דראקו. הוא שמר על מרחק מגרייבק, ונראה מפוחד מלהביט על הארי כמו שהארי נבהל למראה עצמו.
"אבל הסתכל בקפדנות, הבט! התקרב!"
הארי מעולם לא שמע את לוציוס מאלפוי כל כך נרגש.
"דראקו, אם נהיה אלו שימסרו את פוטר לאדון האופל, הכול ישכ-"
"עכשיו, אנחנו לא נשכח מי בעצם תפס אותו, אני מקווה, מר מאלפוי?" אמר גרייבק באיום.
"כמובן שלא, כמובן שלא!" אמר לוציוס מאלפוי בקוצר רוח. הוא התקרב להארי בעצמו, מתקרב כל כך שהארי יכול היה לראות את הפנים החיוורות והרפויות כרגיל בחדות אפילו דרך עיניו הנפוחות.

עם פניו המוסווים והנפוחים, הארי הרגיש כאילו הוא מתאמץ לראות דרך סורגים של כלוב.
"מה עשיתם לו?" לוציוס שאל את גרייבק. "איך הוא הגיע למצב כזה?"
"זה לא היה אנחנו."
"נראה לי כמו קללה עוקצת." אמר לוציוס.
עיניו האפורות הביטו במצחו של הארי.
"יש שם משהו," הוא לחש. "זה יכול להיות צלקת, שנמתחה מאד... דראקו, גש הנה, הסתכל היטב! מה אתה חושב?"
הארי ראה את פניו של דראקו קרובות עכשיו, בדיוק על יד פני אביו. הם היו דומים באופן בלתי רגיל, מלבד זה שאביו נראה חורג מעצמו בהתרגשות, הבעתו של דראקו היתה מלאה בחוסר רצון, אפילו בפחד.
"אני לא יודע," הוא אמר, והוא הלך לכיוון האח היכן שאימו עמדה וצפתה.
"מוטב שנהיה בטוחים, לוציוס," נרקיסה קראה לבעלה בקולה הקר, הברור. "בטוחים לגמרי שזהו פוטר, לפני שנזמן את אדון האופל... הם אמרו שזה שלו"- היא הביטה מקרוב אל שרביט-הקוץ השחור- "אבל זה לא נראה כאחד מאלה של אוליבנדר... אם אנחנו טועים, אם נקרא לאדון האופל לכאן לחינם...אתה זוכר מה הוא עשה לראול ולדולוחוב?"
"מה לגבי הבוצדמית, אם כך?" רטן גרייבק. הארי כמעט נזרק מרגליו כשהחוטפים הכריחו את האסירים להסתובב שוב, כך שבמקום זאת האור נפל על הרמיוני.
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"חכה," אמרה נרקיסה בחדות. "כן-כן, היא היתה אצל מאדם מלקין עם פוטר! ראיתי את התמונה של **בנביא**! הבט, דראקו, זאת לא הילדה גריינג'ר?"
"אני... אולי... כן."
"ואם כך, זה הילד וויזלי!" צעק לוציוס, פוסע סביב האסירים הקשורים כדי להיעמד מול רון. "זה הם, החברים של פוטר- דראקו, הסתכל עליו, זה לא הבן של ארתור וויזלי, מה שמו-?
"כן," אמר דראקו שוב, גבו אל האסירים. "יכול להיות."
דלת חדר האורחים נפתחה מאחורי הארי. אישה דיברה, וצליל קולה הגביר את פחדו של הארי אפילו יותר.
"מה זה? מה קורה, קיסי?"
בלטריקס לסטריינג' פסעה באיטיות סביב האסירים, ונעצרה מימינו של הארי, מביטה בהרמיוני דרך עיניה כבדות העפעפים, "אבל ללא ספק," היא אמרה בשקט, "זאת הילדה הבוצדמית? זאת גריינג'ר?
"כן, כן, זאת גריינג'ר!" קרא לוציוס, "ולידה, אנחנו חושבים, פוטר! פוטר וחבריו, נתפסו סוף סוף!"
"פוטר?" צרחה בלטריקס, וחזרה אחורנית, להביט טוב יותר בהארי. "אתה בטוח? אם כך, אדון האופל חייב לדעת זאת מייד!"
היא הפשילה את שרוולה השמאלי: הארי ראה את האות האפל מקועקע בבשר זרועה, וידע שהיא עומדת לגעת בו, לזמן את אדונה האהוב-
"אני עמדתי לקרוא לו!" אמר לוציוס, וידו, למעשה, נסגרה על מפרק כף ידה של בלטריקס, מניאה אותה מלגעת בסימן. "אני צריך לזמן אותו, בלה. פוטר הובא לבית שלי, ולכן זה בסמכותי-"
"בסמכותך!" היא ליגלגה, מנסה למשוך את ידה מאחיזתו. "איבדת את סמכותך כשאיבדת את שרביטך, לוציוס! איך אתה מעז! תוריד את הידיים שלך ממני!"
"אין לזה קשר אליך, לא את לכדת את הילד-"
"אבקש את סליחתך, מר מאלפוי," שיסע אותו גרייבק, "אבל זה אנחנו שתפסנו את פוטר, ואלו אנו שצריכים לקבל את הזהב-"
"זהב!" צחקה בלטריקס, עדיין מנסה להשתחרר מגיסה, ידה החופשיה מגששת בכיסה אחרי השרביט שלה. "קח את הזהב שלך, פועל מלוכלך, בשביל מה אני צריכה זהב? אני מחפשת רק את הכבוד של- של"

היא הפסיקה להיאבק. עיניה האפלות ממוקדות במשהו שהארי לא יכול היה לראות. צוהל על כניעתה, לוציוס שיחרר את ידה וקרע את שרוולו שלו-
"עצור!" צרחה בלטריקס, "אל תיגע בזה, כולנו נושמד אם אדון האופל יבוא עכשיו!"
לוציוס קפא, אצבעו המורה השתהתה מעל הסימון שלו. בלטריקס יצאה מגבול ראיתו של הארי.
"מה זה?" הוא שמע אותה אומרת.
"חרב," נחר חוטף מחוץ לשדה הראיה.
"תן לי אותה."
"היא לא שלך, גברת, היא שלי, אני חושב שאני מצאתי אותה."
נשמע קול נפץ והבזק של אור אדום; הארי ידע שהחוטף שותק. שאגת זעם באה מחבריו: סקביאר שלף את שרביטו.
"במה את חושבת ש'ת משחקת, אישה?"
"שתק!" היא צעקה. "שתק!"
הם לא היוו תחרות עבורה, למרות שהם היו ביחס של ארבע עליה: היא היתה מכשפה, כפי שהארי ידע, עם כישורים כבירים ובלי מצפון.
הם נפלו במקום עמידתם, כולם מלבד גרייבק, שהובא בכח למצב כריעה, ידיו פרושות. בפינת עיניו הארי ראה את בלטריקס מביטה מטה על האדם זאב, החרב של גריפינדור תפוסה חזק בידה, פניה חיוורות.
"מהיכן השגת את החרב?" היא לחשה אל גרייבק כשהיא משכה את שרביטו מחוץ לאחיזתו המתנגדת.
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"איך את מעיזה?" הוא חשף את שיניו, פיו היה הדבר היחיד שיכול היה לזוז כשהוא הוכרח להביט בה. הוא חשף את שיניו המחודדות. "שחררי אותי, אישה!"
"איפה מצאת את החרב?" היא חזרה מנופפת בה מול פניו, "סנייפ שלח אותה לכספת שלי בגרינגוטס!"
"היא היתה באוהל שלהם," חרק גרייבק. "שחררי אותי, אמרתי!"
היא נופפה בשרביטה, והאדם זאב קפץ על רגליו, אבל נראה זהיר מכדי להתקרב אליה. הוא פנה אל מאחורי כורסא ציפורניו המטונפות והעקומות אוחזים בגבה.
"דראקו, תזיז את הזוהמה הצידה," אמרה בלטריקס, מצביעה על האנשים המשותקים. "אם אין לך אומץ לגמור אותם, אז תניח אותם בחצר בשבילי."
"שלא תעזי לדבר אל דראקו כמו-" אמרה נרקיסה בזעם, אבל בלטריקס צעקה.
"תשתקי! המצב חמור יותר ממה שתוכלי לדמיין, קיסי! אנחנו בבעיה רצינית!"
היא עמדה, מתנשפת מעט, מביטה מטה אל החרב, בוחנת את הניצב. ואז היא הסתובבה להביט באסירים השקטים.
"אם זהו אכן פוטר, אסור שהוא יפגע," היא מילמלה, יותר לעצמה מאשר לאחרים. "אדון האופל רוצה להיפטר מפוטר בעצמו... אבל אם הוא יגלה... אני חייבת... אני חייבת לדעת..."
היא הפנתה שוב את גבה לאחותה.
"האסירים חייבים להיות במרתף, בזמן שאני אחשוב מה לעשות!"
"זה הבית שלי, בלה, את לא תתני פקודות ב-"
"עשו זאת! אין לכם מושג באיזו סכנה אנחנו!" צרחה בלטריקס. היא נראתה מפחידה, מטורפת; זרם דק של אש יצא משרביטה ושרף חור בשטיח.
נרקיסה היססה לרגע, ואז פנתה אל האדם זאב.
"קח את האסירים האלו למטה אל המרתף, גרייבק."
"חכה," אמרה בלטריקס בחדות. "כולם מלבד... מלבד הבוצדמית."
"לא!" צעק רון. "את יכולה לקחת אותי, קחי אותי!"
בלטריקס היכתה אותו בפניו: המהלומה הידהדה בחדר.

"אם היא תמות באמצע החקירה, אני אקח אותך אחריה," היא אמרה. "בוגדי דם הם אחרי בוצדמים בספר שלי. קח אותם למטה, גרייבק, ותוודא שהם מבוטחים, אבל אל תעשה להם שום דבר נוסף-עדיין."
היא זרקה את שרביטו של גרייבק חזרה אליו, ואז שלפה סכין כסף קצרה מתחת לגלימותיה. היא שחררה בעזרתה את הרמיוני משאר האסירים, ואז גררה אותה בשיערה אל מרכז החדר, בזמן שגרייבק הכריח את השאר להשתרך אל דלת אחרת, אל תוך מעבר אפל, שרביטו אחוז לפניו, מתכונן בפני כוח בלתי נראה שאי אפשר לעמוד בפניו.
"חושבים שהיא תתן לי חתיכה מהילדה אחרי שהיא תסיים איתה?"
גרייבק זימזם כשהוא הכריח אותם לצעוד לאורך המסדרון. " אני אומר שאני אקבל נשיכה או שתיים. מה נראה לך, ג'ינג'י?"
הארי יכול היה להרגיש את רון נרעד. הם אולצו לרדת בגרם מדרגות תלול, עדיין קשורים גב אל גב ובסכנה מפני החלקה ושבירת צווארם בכל רגע. בתחתית הייתה דלת כבידה. גרייבק פתח אותה בנקישה בשרביטו, ואז הכריח אותם להיכנס לחדר לח ומעופש ועזב אותם בחשיכה מוחלטת. ההד של טריקת הדלת לא נעלם לפני שהם שמעו צעקה ארוכה, איומה הישר מעליהם.
"הרמיוני!" רון שאג, והחל להתפתל ולהיאבק בחבלים שהידקו אותם יחד, כך שהארי התנודד. "הרמיוני!"
"תשתוק!" אמר הארי. "סתום. רון, אנחנו צריכים לחשוב על דרך-"
"הרמיוני! הרמיוני!"
"אנחנו צריכים תוכנית, תפסיק לצרוח- אנחנו צריכים להיפטר מהחבלים האלו-"
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"הארי?" הגיעה לחישה דרך החשיכה. "רון? זה אתם?"
רון הפסיק לצרוח. קול של תנועה נשמע קרוב לידם, ואז הארי ראה צל מתקרב.
"הארי? רון?"
"לונה?"
"כן, זאת אני! הו לא, לא רציתי שתיתפסו!"
"לונה, את יכולה לעזור לנו להיפטר מהחבלים האלו?" אמר הארי.
"הו כן, אני מקווה... יש מסמר ישן שאנחנו משתמשים בו אם אנחנו צריכים לשבור משהו... רק רגע..."
הרמיוני צרחה שוב מעל ראשיהם, והם יכלו לשמוע את בלטריקס צועקת גם כן, אבל מילותיה לא נישמעו, כיוון שרון החל לשאוג שוב, "הרמיוני! הרמיוני!"
"מר אוליבנדר?" הארי יכול היה לשמוע את לונה אומרת. "מר אוליבנדר, המסמר אצלך? אם רק תזוז מעט... אני חושבת שהוא היה לצד כד המים."
היא חזרה תוך כמה רגעים.
"אתם תצטרכו להישאר בשקט," היא אמרה.
הארי יכול היה להרגיש אותה חופרת בסיבי החבל הקשים לשחרר את הקשרים. מהקומה למעלה הם שצעו את קולה של בלטריקס.
"אני אשאל שוב! איפה השגת את החרב? איפה?"
"מצאנו אותה- מצאנו אותה-בבקשה!" הרמיוני צרחה שוב; רון נאבק חזק יותר מאי פעם, והמסמר החלוד החליק אל תוך מפרק כף ידו של הארי.
"רון, בבקשה תשאר רגוע!" לונה לחשה. "אני לא יכולה לראות מה אני עושה-"
"הכיס שלי!" אמר רון, "בכיס שלי, יש מעמעם, והוא מלא באור!"
כמה רגעים אחר כך היה קליק, וכדורי האור שהמעמעם ינק מהמנורות באוהל התעופפו בתוך המרתף: לא יכולים להתחבר חזרה למקור שלהם, הם פשוט נשארו תלויים, כמו שמשות קטנות, מציפים את החדר התת קרקעי באור. הארי ראה את לונה, כל העיינים נעוצות בפניה הלבנות ובתנועות דמותו של אוליבנדר יצרן

השרביטים, מצטנף על הריצפה בפינה. מסובב את צווארו, להביט על חבריו האסירים: דין וגריפהוק הגובלין, שנראה בקושי עירני, נשאר עומד רק בגלל החבלים שקשרו אותו של בני האדם.
"הו, כך הרבה יותר קל, תודה, רון," אמרה לונה, והיא התחילה לקצץ את הקשרים שלהם שוב. "שלום, דין!" מלמעלה בא קולה של בלטריקס.
"את משקרת, בוצדמית מלוכלכת, ואני יודעת את זה! אתם הייתם בתוך הכספת שלי בגרינגוטס! אמרי את האמת, אמרי את האמת!"
צרחה נוראה נוספת-
"הרמיוני!"
"מה עוד לקחתם? מה עוד השגתם שם? אמרי לי את האמת או, אני נשבעת, אני אחתוך את גרונך עם הסכין הזו!"
"הנה!"
הארי הרגיש את החבלים מחליקים והסתובב, משפשף את מפרקי כף היד שלו, להביט ברון רץ סביב המרתף, מביט אל התקרה הנמוכה, מחפש בה דלת.
דין, פניו חבולות ומדממות, אמר "תודה" ללונה ועמד שם, רועד, אבל גריפהוק צנח אל ריצפת התא, נראה חלוש ומבולבל, חבורות רבות על פניו השחומים.
רון ניסה עכשיו להיתעתק בלי שרביט.
"אין שום דרך החוצה, רון," אמרה לונה, צופה במאמציו חסרי התוצאות. "המרתף חסום לגמרי. ניסיתי,
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

בהתחלה. מר אוליבנדר נמצא כאן כבר הרבה זמן, הוא ניסה הכול."
הרמיוני צרחה שוב: הקול נשמע להארי כמו כאב פיזי, בקושי מודע לדקירה האכזרית בצלקתו, גם הוא החל לרוץ במרתף סביב, ממשש את הקירות ובקושי יודע למה, יודע בליבו שזה חסר תועלת.
"מה עוד לקחתם, מה עוד? עני לי! קרושיו!"
צרחותיה של הרמיוני הדהדו בין הקירות בקומה למעלה, רון כמעט התייפח כשהוא היכה את הקירות באגרופיו, והארי ביאוש מוחלט משך בתיק של האגריד מצאוורו וגישש בתוכו: הוא משך החוצה את הסניץ של דמבלדור ונענע אותו, לא יודע למה הוא מקווה- דבר לא קרה- הוא נופף בחצאים השבורים של שרביט עוף החול, אבל הם היו חסרי חיים- שבר המראה נפל מנצנץ על הריצפה, והוא ראה ניצוץ של כחול מבהיק- עינו של דמבלדור הביטה בו מתוך המראה.
"עזור לנו!" הוא צעק לתוכה ביאוש מטורף. "אנחנו במרתף של אחוזת מאלפוי, עזור לנו!"
העין מיצמצה ונעלמה.
הארי אפילו לא היה בוטח שהיא באמת הייתה שם. הוא היטה את שבר המראה ולא ראה דבר משתקף שם מלבד הקירות והתקרה של הכלא שלהם, ובקומה מעליהם הרמיוני צרחה נורא יותר מקודם, ולידו רון שאג
"הרמיוני! הרמיוני!"
"איך נכנסתם לכספת שלי?" הם שמעו את בלטריקס צורחת. "האם הגובלין הקטן והמלוכלך שבמרתף עזר לכם?"
"פגשנו אותו רק הלילה!" התייפחה הרמיוני. "מעולם לא היינו בתוך הכספת שלך... זאת לא החרב האמיתית! זה העתק, רק העתק!"
"העתק?" צרחה בלטריקס. "הו, סיפור צפוי!"
"אבל נוכל לגלות זאת בקלות!" נשמע קולו של לוציוס. "דראקו, הבא את הגובלין, הוא יוכל לומר לנו אם החרב אמיתית או לא!"
הארי זינק במרתף לכיוון המקום בו גריפהוק הצטנף על הריצפה.

"גריפהוק," הוא לחש אל תוך אוזנו המחודדת של הגובלין, "אתה חייב לומר להם שהחרב מזויפת, אסור שהם ידעו שזו האמיתית, גריפהוק, בבקשה-"
הוא יכול היה לשמוע פסיעות מתקרבות למרתף; ברגע הבא, קולו הרועד של דראקו דיבר מעבר לדלת.
"התרחקו. עמדו בשורה על יד הקיר. אל תנסו לעשות דבר, או שאני אהרוג אתכם!"
הם עשו כפי שניצטוו; כשהמנעול הסתובב, רון לחץ על המעמעם והאורות נעלמו במהירות אל תוך כיסו, מחזירים את המרתף לאפילה הקודמת.
הדלת נפתחה בתנופה; מאלפוי צעד פנימה, שרביטו שלוף מולו, חיוור והחלטי. הוא תפס את הגובלין הקטן בזרועו ויצא, סוחב את הגובלין איתו. הדלת נסגרה בחבטה ובאותו רגע קול נפץ חזק הדהד בתא.
רון לחץ על המעמעם. שלושה כדורי אור התעופפו חזרה אל האוויר מכיסו, מגלים את דובי, גמדון הבית, שהתעתק בינהם.
"דוב-!"
הארי היכה את רון בזרעו לעצור אותו מלצעוק, ורון נראה מבועת מטעותו. פסיעות נשמעו מעל התא: דראקו הצעיד את גריפהוק אל בלטריקס.
עיניו הענקיות בצורת כדורי טניס של דובי היו פעורות; הוא רעד מכפות רגליו ועד קצות אוזניו. הוא היה שוב בביתם של בעליו הקודמים, והיה ברור שהוא היה משותק.
"הארי פוטר," הוא צייץ בקול רועד מעט, "דובי בא להציל אותך."
"אבל איך אתה-?"
צרחה נוראה קטעה את דבריו של הארי: הרמיוני עונתה שוב. הוא עבר לדבר בתמציתיות.
"אתה יכול להתעתק אל מחוץ למרתף הזה?" הוא שאל את דובי, שהנהן, אוזניו מתנופפות."
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"ואתה יכול לקחת בני אדם איתך?"
דובי הנהן שוב.
"בסדר. דובי, אני רוצה שתתפוס את לונה, דין ומר אוליבנדר, ותיקח אותם- תיקח אותם אל-"
"אל ביל ופלר," אמר רון. "בית הקונכייה בפרברי תינוורת'!"
גמדון הבית הניד בראשו בפעם השלישית.
"ואז תחזור," אמר הארי. "אתה יכול לעשות זאת, דובי?"
"כמובן, הארי פוטר," לחש הגמדון הקטן. הוא מיהר אל מר אוליבנדר, שנראה בקושי בהכרה. נוטל את אחת מזרועותיו של יצרן השרביטים בידו, ואז הושיט את האחרת אל לונה ודין, שניהם לא זזו.
"הארי, אנחנו רוצים לעזור לכם!" לונה לחשה.
"אנחנו לא יכולים לעזוב אתכם כאן," אמר דין.
"לכו, שניכם! נפגוש אתכם אצל ביל ופלר."
כשהארי דיבר, הצלקת שלו שרפה יותר מאי פעם, ולמשך כמה רגעים הוא הביט מטה, לא על יצרן השרביטים, אלא על איש אחר שהיה זקן באותה מידה, רזה באותה מידה, אבל צוחק בבוז.
"הרוג אותי, אם כך. וולדמורט, אני אקדם את המוות בברכה! אבל מותי לא יביא לך את מה שאתה מחפש... יש עוד כל כך הרבה שאתה לא מבין..."
הוא הרגיש את זעמו של וולדמורט, אבל כשהרמיוני צרחה שוב הוא סגר את זה, חוזר אל המרתף ואל הזוועה שבהווה שלו.
"לכו!" הארי התחנן בפני לונה ודין. "לכו! אנחנו נבוא, רק לכו!"
הם אחזו באצבעותיו הפרושות של הגמדון. קול נפץ חזק נוסף נשמע, ודובי, לונה דין ומר אוליבנדר נעלמו.
"מה זה היה?" צעק לוציוס מאלפוי מעל ראשיהם. "שמעתם את זה? מה היה הרעש הזה במרתף?"
הארי ורון בהו אחד בשני.
"דראקו- לא, קרא לזנב תולע! תכריח אותו ללכת ולבדוק!"

פסיעות רגליים חצו את החדר מעליהם, לאחר שניה השתרר שקט. הארי ידע שהאנשים בחדר האורחים הקשיבו לרעשים נוספים מהמרתף.
"אנחנו עומדים לנסות ולהתקיל אותו," הוא לחש לרון. לא היתה להם ברירה: ברגע שמישהו יכנס לחדר ויראה את חסרונם של שלושה אסירים, הם יהיו אבודים. "תשאיר את האור דולק," הוסיף הארי, וכשהם שמעו מישהו יורד במדרגות מחוץ לדלת, הם נעמדו על יד הקיר מצידה השני.
"התרחקו," בא קולו של זנב תולע. "עמדו רחוק מהדלת. אני נכנס." הדלת נפתחה בתנופה. לחלקיק שניה זנב תולע הביט לתוך המרתף הריק בברור, בוהק באור משלושה שמשות מיניאטוריות שעופפו באוויר.
הארי ורון הטילו עצמם עליו. רון תפס בזרוע השרביט של זנב תולע והרים אותה בכח. הארי תפס בידו את פיו, מכסה את קולו. הם נאבקו בשקט: שרביטו של זנב תולע פלט ניצוצות; ידו הכסופה נסגרה סביב צווארו של הארי.
"מה זה, זנב תולע?" קרא לוציוס מאלפוי מלמעלה.
"כלום!" רון קרא בחזרה, בחיקוי לא רע של קולו השרקני של זנב תולע. "הכול מצוין!"
הארי בקושי יכול היה לנשום.
"אתה עומד להרוג אותי?" נחנק הארי, מנסה לפתוח את אצבעות המתכת. "אחרי שהצלתי את חייך? אתה חייב לי, זנב תולע!"
האצבעות הכסופות הרפו.הארי לא ציפה לזה: הוא שיחרר עצמו לחופשי, נדהם, משאיר את ידו על פיו של זנב תולע. הוא ראה את עיניו הקטנות והמימיות של האדם דמוי העכבר מתרחבות בפחד ובהפתעה: הוא נראה המום בדיוק כמו הארי ממה שידו עשתה, מהדחף הקטן של הרחמים בו היא בגדה בו, והוא המשיך להיאבק יותר בכוח, כאילו כדי לכסות על רגע החולשה.

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"ולנו יהיה את זה," לחש רון, מושך את שרביטו של זנב תולע מידו השניה.
חסר שרביט וחסר אונים, אישוני עיניו של פטיגרו התרחבו באימה. ועיניו החליקו מפניו של הארי למקום אחר. אצבעותיו הכסופות נעו בכוח ובפתאומיות אל גרונו שלו.
"לא-"
בלי לעצור לחשוב, הארי ניסה למשוך חזרה את היד, אבל זה לא עצר אותה. הכלי הכסוף שוולדמורט נתן למשרת הפחדן ביותר שלו פנה נגד בעליו המנוטרל וחסר הישע; פטיגרו זכה לתגמול על היסוסו, רגע הרחמים שלו; הוא נחנק אל מול עיניהם.
"לא!"
רון שיחרר גם הוא את זנב תולע, ויחד הוא והארי ניסו למשוך את אצבעות המתכת המועכות מסביב גרונו של זנב תולע, אבל זה היה חסר תועלת. פטיגרו הכחיל.
"רלאשיו!" אמר רון, מצביע עם השרביט על היד הכסופה, אבל דבר לא קרה; פטיגרו נפל על ברכיו, ובאותו רגע, הרמיוני השמיעה צרחה איומה מעל ראשיהם. עיניו של פטיגרו התגלגלו בפניו הסגולים; הוא התעוות בפעם האחרונה ונדם.
הארי ורון הביטו אחד על השני, ואז עזבו את גופו של זנב תולע על הריצפה מאחוריהם, רצו במעלה המדרגות אל המעבר המוצל שהוביל אל חדר האורחים. הם התגנבו בזהירות עד שהגיעו לדלת חדר האורחים, שהיתה פתוחה במקצת. עכשיו היה להם שדה ראיה ברור של בלטריקס מביטה מטה אל גריפהוק, שאחז את החרב של גריפינדור באצבעות ידיו הארוכות. הרמיוני שכבה לרגליה של בלטריקס. היא בקושי נעה.
"ובכן?" בלטריקס פנתה אל גריפהוק. "זאת החרב האמיתית?"
הארי המתין, עוצר את נשימתו, נאבק בעיקצוצים שבצלקתו.
"לא," אמר גריפהוק. "זאת מזויפת."
"אתה בטוח?" התנשפה בלטריקס. "בטוח לגמרי?"
"כן." השיב הגובלין.

הקלה חצתה את פניה, כל המתח התנקז ממנה.
"טוב," היא אמרה, ובהצלפה קלה בשרביטה היא חתכה עוד חתך בפניו של הגובלין, והוא נפל בצעקה לרגליה. היא בעטה בו הצידה. "ועכשיו," היא אמרה בקול מלא ניצחון, "נקרא לאדון האופל!"
והיא הפשילה את שרוולה ונגעה באצבעה באות האפל.
באותה שניה, הצלקת של הארי הרגישה כאילו היא נחתכה שוב. סביבתו האמיתית נעלמה: הוא היה וולדמורט, והקוסם השלדי צחק מולו צחוק חסר שיניים; הוא התרגז על הזימון שחש- הוא הזהיר אותם, הוא אמר להם לא לזמן אותו לשום דבר מלבד פוטר. אם הם טעו...
"הרוג אותי, אם כך!" תבע האיש הזקן. "אתה לא תנצח, אתה לא יכול לנצח! השרביט הזה לעולם, לעולם לא יהיה שלך-"
זעמו של וולדמורט התפרץ: הבזק של אור ירוק מילא את חדר הכלא והגוף הזקן והשברירי הועף מהמיטה הקשה נופל חזרה, חסר חיים, וולדמורט חזר אל החלון, זעמו בקושי נשלט... הם יסבלו את עונשו אם לא תהיה להם סיבה טובה לכך שקראו לו לחזור...
"ואני חושבת," אמר קולה של בלטריקס, "שאנחנו יכולים לתת את הבוצדמית. גרייבק, קח אותה אם אתה רוצה."
"לאאאאאאאאאאאא!"
רון התפרץ לחדר האורחים; בלטריקס הביטה סביב, המומה; היא הפנתה את שרביטה אל פניו של רון- "אקספליארמוס!" הוא שאג, מצביע בשרביטו של זנב תולע על בלטריקס, והשרביט שלה עף באוויר ונתפס על ידי הארי, שרץ בעקבות רון. לוציוס, נרקיסה, דראקו וגרייבק פנו אליהם; הארי צעק, "שתק!" ולוציוס מאלפוי התמוטט אל תוך האח. גיצים של אש עפו משרביטיהם של דראקו, נרקיסה וגרייבק; הארי זרק עצמו

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

אל הריצפה, מתגלגל אל מאחורי הספה ומתחמק מהם.
"עצרו או שהיא תמות!"
מתנשף, הארי הביט מעבר לקצה הספה. בלטריקס תמכה בהרמיוני, שנראתה חסרת הכרה, ואחזה בסכין הכסף הקצרה שלה ליד גרונה של הרמיוני.
"זרקו את שרביטיכם," היא לחשה. "זרקו אותם, או שנראה בדיוק עד כמה הדם שלה מטונף!"
רון עמד מאובן, לופת את שרביטו של זנב תולע. הארי התיישר, עדיין אוחז בשרביט של בלטריקס.
"השליכו אותם, אמרתי!" היא צרחה, לוחצת את הלהב אל תוך גרונה של הרמיוני: הארי ראה טיפות של דם מופיעות שם.
"בסדר!" הוא צעק, ושמט את שרביטה של בלטרקיס אל הרצפה לרגליו, רון עשה את אותו הדבר לשרביטו של זנב תולע. שניהם הרימו את ידיהם בגובה כתפיהם.
"טוב!" היא שלחה מבט ערמומי. "דראקו, הרם אותם! אדון האופל מגיע, הארי פוטר! מותך מתקרב!"
הארי ידע זאת; הצלקת שלו התפקעה מהכאב של זה, מעל ים שחור וגועש, ובקרוב הוא יוכל להתעתק אליהם, והארי לא ראה אף דרך הימלטות.
"עכשיו," אמרה בלטריקס ברכות, כשדראקו מיהר חזרה אליה עם השרביטים. "קיסי, אני חושבת שאנחנו צריכים לקשור את שני הגיבורים האלו שוב, בזמן שגרייבק משגיח על גברת בוצדמית. אני בטוחה שאדון האופל לא ימנע ממך את הילדה, גרייבק, אחרי מה שעשית הלילה."
במילה האחרונה נשמע קול שפשוף משונה מעליהם. כולם הביטו מעלה בדיוק ברגע לראות את נברשת הקריסטל נרעדת; ואז, בקול חריקה ובצלצול מבשר רע, היא החלה ליפול. בלטריקס היתה בדיוק מתחתיה; מפילה את הרמיוני, היא זרקה עצמה הצידה בצרחה. הנברשת התרסקה אל הריצפה בהתנפצות קריסל ושרשראות, נופלת על הרמיוני והגובלין, שעדיין אחז בחרב של גריפינדור. רסיסים של קריסטל עפו לכל הכיוונים; דראקו התקפל, ידיו מכסות את פניו המדממות.

כשרון רץ למשוך את הרמיוני אל מחוץ להרס, הארי לקח סיכון: הוא משך את שלושת השרביטים מאחיזתו של דראקו, הצביע בשלושתם אל גרייבק, וצעק, "שתק!". האדם זאב התרומם מעל רגליו בעקבות הקסם המשולש, התעופף אל התיקרה, מתרסק על הקרקע.
כשנרקיסה משכה את דראקו הרחק מאפשרות פגיעה, בלטריקס קפצה על רגליה, שערה מתנופף כשהיא נופפה בסכין; אבל נרקיסה כיוונה את שרביטה אל הפתח.
"דובי!" היא צרחה ואפילו בלטריקס קפאה. "אתה! אתה הפלת את הנברשת-?"
הגמדון הקטנטן רץ אל תוך החדר, אצבעותיו הרועדות מצביעות על גבירתו לשעבר.
"את לא תפגעי בהארי פוטר!" הוא צייץ.
"הרגי אותו, קיסי!" צרחה בלטריקס, אבל אז נשמע קול נפץ נוסף, ושרביטה של נרקיסה התעופף גם הוא לאוויר ונחת בצידו השני של החדר.
"קוף קטן ומלוכלך!" צעקה בלטריקס. "איך אתה מעז לקחת שרביט של מכשיפה? איך אתה מעז לזלזל באדוניך?"
"לדובי אין בעלים!" צוח הגמדון. "דובי הוא גמדון חופשי, ודובי בא להציל את הארי פוטר והחברימים שלו!"
צלקתו של הארי עיוורה אותו בכאב. במעומעם הוא ידע שיש להם רגעים בודדים, שניות לפני שוולדמורט יהיה איתם.
"רון, תפוס- ולך!" הוא צעק, זורק לכיוונו את אחד השרביטים; הוא התכופף לגרור את גריפהוק מתחת לנברשת. מניף את הגובלין הנאנק, שעדיין נאחז בחרב, מעל לכתפו האחת, הארי תפס את ידו של דובי והסתובב במקום כדי להתעתק.
כשהוא הסתובב אל תוך האפילה הוא קלט מראה אחרון מחדר האורחים של דמותם החיוורת והקפואה של נרקיסה ודראקו, הרצועה האדומה שהיתה שיערו של רון, וכחול של כסף מעופף, כשסכינה של בלטריקס חצה

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

את החדר אל המקום בו הוא נעלם-
אל ביל ופלר... בית הקונכיה... אל ביל ופלר...
הוא נעלם אל הלא נודע; כל מה שהוא יכול היה לעשות היא לחזור על השם של היעד ולקוות שזה יספיק כדי לקחת אותו לשם. הכאב במצחו ניקב אותו, ומשקלו של הגובלין הכביד עליו; הוא יכול היה להרגיש את הלהב של החרב של גריפינדור חובט בגבו: ידו של דובי מושכת את שלו; הוא תהה אם הגמדון מנסה לקחת אחריות, למשוך אותם אל הכיוון הנכון, וניסה, בהידוק אצבעותיו, לסמן שהכל היה בסדר איתם...
ואז הם פגעו באדמה מוצקה והריחו אוויר מלוח. הארי נפל על ברכיו,מרפה מידו של דובי, הוא ניסה להוריד את גריפהוק בעדינות אל הקרקע.
"אתה בסדר?" הוא אמר כשהגובלין נע, אבל גריפהוק רק יבב. הארי הציץ הצידה דרך החשיכה. היה נראה שיש בית במרחק קצר מתחת לשמים הרחבים המכוכבים, והוא חשב שהוא ראה תנועה מחוץ לו.
"דובי, זה בית הקונכיה?" הוא לחש, אוחז את שני השרביטים שלקח מהמאלפויים, מוכן להילחם אם יצטרך.
"הגענו למקום הנכון? דובי?"
הוא הביט סביב. הגמדון הקטן עמד במרחק רגל ממנו.
"דובי!"
הגמדון התנודד מעט, כוכבים משתקפים בעיניו הבורקות, הרחבות. יחד, הוא והארי הביטו מטה אל הניצב הכסוף של הסכין שבלט מחזהו המתרומם של הגמדון.
"דובי-לא-עזרה!" הארי שאג לכיוון הבית, לכיוון האנשים שנעו שם. "עזרה!"
הוא לא ידע ולא היה לא איכפת את הם היו קוסמים או מוגלגים, חברים או אויבים; כל מה שהיה לו איכפת היה הכתם הכהה שהתפשט על גופו של דובי, ושהוא פשט את ידו אל הארי במבט מתחנן. הארי תפס אותו והשכיב אותו בצד על הדשא הקריר.
"דובי, לא, אל תמות, אל תמות-"

עיניו של הגמדון מצאו אותו, ושפתיו נרעדו במאמץ להגות מילים.
"הארי... פוטר..."
ואז ברעד קטן הגמדון נדם, ועיניו לא היו שום דבר יותר מכדורים זכוכיתיים גדולים, מבזיקים באור הכוכבים שהעיניים לא יכלו לראות.
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

פרק 24-יצרן השרביטים

זה היה כמו לשקוע לתוך סיוט ישן; לרגע הארי הרגיש שהוא שוב קורע ברך לפני גופתו של דמבלדור בתחתית המגדל הגבוהה ביותר בהוגוורטס, הוא הסתכל על גוף קטן מקופל על הדשא, שנדקר על ידי הסכין הכסופה של בלטריקס. קולו של הארי עדיין ממלמל:"דובי...דובי..." אפילו שידע שהגמדון הלך למקום שלא יוכל לקרוא לו בחזרה ממנו. אחרי דקה או שתיים הוא הבין שבכל מקרה הם הגיעו למקום הנכון, כי כאן היו ביל ופלר, דין ולונה, מתקבצים סביבו כשקרע מעל גופתו של הגמדון. "הרמיוני", הוא אמר פתאום. "איפה היא?" הוא שאל "רון לקח אותה פנימה", אמר ביל. "היא תהיה בסדר". הארי חזר להסתכל על דובי. הוא הוציא בידו את הלהב החד מגופו של הגמדון, הוריד את מעילו וכיסה איתו את דובי.

הגלים פגעו בסלע איפשהו בסביבה, הארי הקשיב לים בזמן שהאחרים דיברו, דנו בדברים שהוא לא יכל להתעניין בהם, דין לקח את גריפהוק לתוך הבית, פלר מיהרה להצטרף אליהם, עכשיו ביל באמת ידע על מה הוא מדבר. בזמן שעשה זאת, הוא הסתכל למטה על הגוף הקטן, והצלקת שלו עיקצצה ובערה, ובחלק אחד מהמוח שלו, שהסתכל עליו כמו מכיוון לא נכון של טלסקופ הוא ראה את וולדמורט מעניש את אוכלי המוות באחוזת מאלפוי. הכעס שלו היה נוראי אך הצער של הארי על דובי ביטל אותו, וכך שוב ראה את עצמו על חוף ים שקט.

"אני רוצה לעשות את זה כמו שצריך", היו המילים הראשונות שהארי אמר ושם לב אליהם. "לא על ידי קסם. יש לכם את?"הוא שאל. וזמן קצר לאחר מכן הוא התחיל לעבוד, לבד, חופר את הקבר במקום שביל הראה לו בקצה הגינה, בין השיחים. הוא חפר בזעם, ששחרר את העבודה הגופנית, גאה בכך שלא עשה זאת בקסם, כי הרגיש שכל העבודה שלו באה כמו מתנה לדובי שהציל את חייהם.

הצלקת שלו בערה, אבל הוא היה אדון הכאב, הוא הרגיש אותו, וגם היה חלק ממנו. הוא למד לשלוט לבסוף, למד לסגור את מוחו מפני וולדמורט, הדבר היחיד שדמבלדור רצה שילמד מסנייפ. בדיוק כמו וולדמורט לא יכול לשלוט בהארי שהיה מלא בצער על סיריוס, נראה שלא היה יכול לחדור להארי שהיה מלא בצער על דובי. צער, ככל הנראה, הוציא את וולדמורט ממוחו...למרות שדמבלדור, כמובן, היה אומר שזו אהבה.

הארי המשיך לחפור, עמוק יותר, לתוך האדמה הקרה, הקשה משתמש בצער שהרגיש על דובי, ודחה את הכאב בצלקת שלו. בחשכה, עם שום דבר חוץ מקול נשימתו לארח לו חברה, מה שקרה באחוזת מאלפוי חזר אליו, הדברים ששמע חזרו אליו, והבנה פרחה באוויר...

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

הקצב הקבוע של ידיו של הארי ניצחו את הזמן במוחו. האוצרות... הורוקרוקסים... האוצרות. הוא לא נאלץ להתלבט בכך יותר במוחו. אובדן ופחד היו שם במקום.
עמוק יותר ועמוק יותר הארי שקע לתוך הקבר, והוא ידע איפה וולדמורט היה הלילה, את מי הוא הרג בתא הגבוהה ביותר בנורמנגארד, ולמה...
הוא חשב על זנב-תולע, מת בגלל טיפת רחמים קטנה שלא היה מודע אליה...דמבלדור צפה זאת מראש... עוד כמה הוא ידע?
הארי איבד את תחושת הזמן. הוא רק ידע שהאור גדל קצת כשרון ודין הצטרפו אליו. "איך הרמיוני?" "יותר טוב", אמר רון "פלר דואגת לה". הארי כבר הכין תירוץ מצויין לכך שלא הכין קבר מושלם בעזרת שרביטו, אך הוא לא היה זקוק לו. רון ודין עזרו לו עם אתים שלהם וחפרו עד שהחור היה עמוק מספיק.
הארי עטף את הגמדון עוד יותר עם מעילו. רון ישב בקצה הקבר והוריד את גרביו ונעליו ושם אותם על רגליו היחפות של דובי. דין הכין כובע צמר, והארי הניח אותו על ראשו של דובי, מזיז קלות את אוזני העטלף שלו. "כדאי לסגור את העיניים שלו".
הארי לא שמע את האחרים באים בחשכה.ביל לבש מעיל מסעות, פלר לבשה סינר לבן שמכיסו ביצבץ בקבוק של "הפלא ושלד". הרמיוני היתה עטופה בשמלה מושאלת, חיוורת ורגליה רועדות; רון הניח את ידיו מסביבה. לונה, שלבשה אחד מהמעילים של פלר, התכופפה וסגרה את עיניו של דובי. "הנה" היא אמרה "עכשיו הוא יכול לישון".
הארי הניח את הגמדון בקבר, סידר את צלעותיו בצורה שתהיה נוחה, אחר כך יצא הסתכל פעם אחרונה על הגופה הקטנה. הוא הכריח את עצמו לא להתחיל לבכות כשזכר את ההלוויה של דמבלדור, והשורות של הכיסאות הזהובים, ואת שר הקסמים בשורה הראשונה, התגובה להצלחות של דמבלדור, הכבוד של הקבר הלבן. הוא הרגיש שלדובי מגיעה הלוויה כזאת ולמרות זאת הגמדון היה בין השיחים בתוך חור.
"אני חושבת שאנחנו צריכים להגיד משהו" אמרלה לונה פתאום. "אני אלך ראשונה, טוב?"
כולם הסתכלו עליה, היא כיוונה את דבריה לגמדון המת בתוך הקבר. "תודה לך דובי שהצלת אותי מהמרתף ההוא. לא היה הוגן שתמות כשאתה כל כך אמיץ וטוב. אני תמיד אזכור מה שעשית לנו. אני מקווה שאתה שמח איפה שאתה."
היא הסתכלה על רון,שניקה את גרונו ואמר "כן... תודה דובי"."תודה", אמר דין. הארי בלע את רוקו. "להתראות דובי" זה כל מה שהצליח לומר, אבל לונה אמרה הכל בשבילו. ביל הרים את שרביתו וערימת האדמה בצד הקבר התרוממה ונחתה על דובי. "אכפת לכם שאשאר כאן לרגע?" הוא שאל את האחרים. הם מלמלו מילים שלא הבין; הוא הרגיש טפיחות עדינות על גבו, כשהאחרים נכנסים לבית ונעלמים, משאירים את הארי לצד הגמדון.
הוא הסתכל מסביב: היו מספר גדול של אבנים לבנות שהוחלקו על ידי הים. הוא הרים אחת מהגדולות ביותר במקום שהיה בו ראשו של דובי. הוא גישש בכיסו אחר שרביטו. היו שם שיים. הוא שכח, של מי כל אחד מהשרביטים, הוא רק זכר שלקח אותם מידיו של מישהו. הוא בחר להשתמש בקצר יותר שהרגיש יותר טוב בידו, וכיוון אותה על האבן לאט על פי פקודתו של הארי הופיעו חתכים עמוקים באבן.
הוא ידע שהרמיוני הייתה מצליחה יותר ממנו אבל הוא רצה לעשות זאת בעצמו כמו שרצה לחפור את הקבר. כשהארי קם על האבן היה חצוב:
כאן נח דובי גמדון בית חופשי.
הוא הסתכל על עבודת היד שלו לכמה שניות, ואז הלך, הצלקת שלו עוד מעקצצת קצת, ראשו מלא בדברים שהגיעו אליו בקבר, רעיונות שקיבלו צורה בחשכה, רעיונות מרתקים ומפחידים.
כולם ישבו בסלון כשנכנס לחדר הקטן, צומת ליבם ממוקדת על ביל, שדיבר. החדר היה בצבעים בהירים, יפה, עם אח קטנה ובוערת. הארי לא רצה ללכלך את השטיח, הוא חיכה בדלת, הקשיב. "...מזל שג'יני הייתה בחופשה. אם היא היתה בהוגוורטס הם יכלו לקחת אותה לפני שהגענו אליה. עכשיו אנחנו יודעים שגם היא בטוחה." הוא הסתכל סביב וראה את הארי עומד שם. "אני הוצאתי את כולם מהמחילה " הוא הסביר "העברתי אותם למיוריאל. עכשיו אוכלי המוות יודעים שרון איתך, והם מנסים לפגוע במשפחה— אל תתנצל" הוא הוסיף כשראה את המבט של הארי "זה היה רק עניין של זמן אבא אמר את זה כבר חודשים. אנחנו משפחת בוגדי הדם הכי גדולה שקיימת." "איך הם מוגנים?" שאל הארי. "לחש פידליוס.
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

אבא שומר הסוד. הפעלנו אותו גם על הבית הזה; אני שומר הסוד כאן. אף אחד מאיתנו לא יכול ללכת לעבודה , אבל זה לא הדבר החשוב עכשיו. ברגע שאוליבנדר וגריפהוק ירגישו טוב מספיק נשלח גם אותם למיוריאל. אין כאן הרבה מקום, אבל לה יש מספיק. הרגליים של גריפהוק מחלימות. פלר נתנה לו "הפלא-ושלד" – אז כנראה נעביר אותם בשעה או-----"

"לא" הארי אמר וביל נראה מבוהל. " אני צריך את שניהם כאן. אני צריך לדבר איתם. זה חשוב." הוא שמע את הפיקוד בקולו, קול הכוונה שהגיע אליו כשחפר את קברו של דובי. כל הפנים בנו אליו בבלבול.

"אני הולך לשטוף ידיים" הארי אמר לביל מסתכל מטה אל ידיו שהיו מכוסות בדמו של דובי ובבוץ.

"אחר כך אצטרך לראות אותם, מיד". הוא נכנס למטבח הקטן, הלך לכיור מתחת לחלון שהשקיף אל הים. השמש החלה לזרוח, כששטף את ידיו עברו במוחו שוב הרעיונות שעברו בו כשהיה בגינה...

דובי לעולם לא יוכל לומר להם מי שלח אותו, אבל הארי ידע מה הוא ראה. עין חודרת וכחולה הסתכלה דרך שבר המראה, ואז העזרה הגיעה. עזרה תמיד תוגש בהוגוורטס לאלה שמבקשים אותה.

הארי ייבש את ידיו, אטום ליופי שבחוץ ולמלמולים שנשמעו בסלון, הוא הסתכל החוצה, אל הזריחה והרגיש יותר קרוב אליו מאי פעם קרוב ללב של כולו.

ועדיין הצלקת של הארי עיקצצה, הוא ידע שגם וולדמורט מגיע לשם. הארי הבין וגם לא הבין.

האינסטינקטים שלו אמרו לו משהו אחד ומוחו אמר לו משהו אחר. הדמבלדור בתוך ראשו חייך. הבאת לרון את המעמעם... הבנת אותו.... הבאת לו דרך חזרה ...

והבנת גם את זנב-תולע ... ידעת שהיה שם קצת חרטה...

ואם הבנת אותם... מה איתי דמבלדור? אני אמור לדעת ולא לחפש? אתה ידעת עד כמה ארגיש את זה? בגלל זה השארת את זה כל-כך מסובך? כדי שיהיה לי זמן להבין את זה? הארי עמד במקום, עיניו בוהות בשמש הזורחת. מסתכל למטה על ידיו הנקיות והופתע לראות שהבד עדיין שמה. הוא הוריד אותו וחזר לאולם, כשעשה זאת הצלקת שלו כאבה, בתוך מוחו הוא ראה מבנה שאותו הכיר די טוב. ביל ופלר עמדו במדרגות.

"אני צריך לדבר עם גריפהוק ואוליבנדר" אמר הארי. "לא" אמרה פלר "תצטרך לחכות ארי אם שניהם מאוד עייפים" "אני מצטער" הוא אמר "אבל זה לא יכול לחכות. אני צריך לדבר איתם עכשיו. בפרטיות ובנפרד. זה דחוף."

"הארי, מה קורה כאן?" שאל ביל. "הופעתם כאן עם גמדון בית מת ועם גובלין חצי בהכרה,הרמיוני נראת כאילו עינו אותה ורון לא מוכן לספר לי שום דבר—"

"אנחנו לא יכולים להגיד לך מה אנחנו עושים" אמר הארי בפשטות. "אתה במסדר, ביל, אתה יודע שדמבלדור השאיר לנו משימה. "אנחנו לא אמורים לדבר על זה עם אף אחד אחר."

פלר נראתה חסרת סבלנות אבל ביל לא הסתכל עליה; הוא בהה בהארי מנסה לקרוא את פניו אך ללא הצלחה. לבסוף הוא נכנע ואמר: "טוב, עם מי אתה רוצה לדבר ראשון?"

הארי היסס. הוא ידע מה היה תלוי על ההחלטה הזאת. בקושי נשאר זמן, עכשיו הרגע להחליט: הורוקרוקסים או אוצרות המוות. "גריפהוק" הוא אמר "אני אדבר עם גריפהוק קודם."

הלב שלא רץ כאילו ירד מעליו עול כבד. "אז למעלה מכאן" אמר ביל מראה את הדרך. הארי הלך כמה צעדים עוצר ומסתכל אחורה. "אני צריך גם את שניכם" הוא קרא לרון והרמיוני שהיו במעבר. שניהם נכנסו לאור ונראו כאלו הוקל להם.

"איך את?" הארי שאל את הרמיוני. "היית מדהימה—שצץ לך הרעיון לסיפור הזה כשעינו אותך—"

הרמיוני חייכה חיוך חלש ורון חיבק אותה ביד אחת. "מה אנחנו עושים הארי?" הוא שאל. "אתה תראה. בוא." הארי רון והרמיוני עקבו אחרי ביל לקומה בה היו שלוש דלתות. "מכאן" אמר ביל, פותח את הדלת לתוך חדר השינה שלו ושל פלר, היה שם נוף לחוף הים הארי הפנה את גבו לחלון לנוף המרהיב, וחיכה, ידיו שלובות, צלקתו מעקצצת. הרמיוני לקחה את הכיסא ליד הארון, רון ישב על מסעד הכיסא.

ביל הופיע שוב סוחב את הגובלין הקטן והניח אותו על המיטה. גריפהוק הודה לו, ביל סגר את הדלת.

"אני מצטער שהוצאתי אותך מהמיטה" אמר הארי. "איך הרגליים שלך?" "כואבות" השיב הגובלין."אך מחלימות". הוא עדיין החזיק את החרב של גריפינדור ולבש מבט מוזר. הארי ראה את העור הכהה של הגובלין,אצבעותיו הארוכות ,עיניו השחורות. פלר הורידה את נעליו. רגליו הארוכות היו מלוכלכות. הוא

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

היה קצת יותר גדול מגמדון בית. ראשו גדול בהרבה משל אדם.
"אתה כנראה לא זוכר—" הארי התחיל.
"—שאני הייתי זה שהראה לך את הכספת שלך בפעם הראשונה שהיית בגרינגוטס?" אמר גריפהוק "אני זוכר הארי פוטר גם אצל הגובלינים אתה מפורסם מאוד." הארי והגובלין עדיין הסתכלו אחד על השני. הצלקת של הארי עדיין עיקצצה. הוא רצה לגמור עם זה כמה שיותר מוקדם אך פחד לעשות צעד שגוי. "קברת גמדון" הוא אמר "ראיתי את זה מהחלון החדר הסמוך". "כן" אמר הארי. "אתה מכשף יוצא דופן הארי פוטר." "באיזו דרך?"אמר הארי משפשף את צלקתו."חפרת קבר."
"אז?"
"גריפהוק אני צריך לשאול אותך משהו—"
"גם הצלת גובלין"
"מה?"
"הבאת אותי לכאן, הצלת אותי."
"טוב אז אני מניח שאתה לא מצטער"
"לא, הארי פוטר" אמר גריפהוק "אבל אתה מכשף משונה" "נכון" אמר הארי. "טוב אני צריך עזרה ואתה יכול לתת לי אותה." הגובלין לא עשה שום סימן של התעודדות. "אני צריך לפרוץ לתוך כספת בגרינגוטס."
הארי לא התכוון להגיד את זה ככה, המילים יצאו ממנו כשראה שוב את הוגוורטס במוחו.הוא סגר את מוחו.הוא היה צריך לגמור עם גריפהוק קודם. רון והרמיוני הסתכלו על הארי כאילו הוא משוגע.
"הארי—" אמר הרמיוני, אבל גריפהוק הפריע לה."לפרוץ לכספת בגרינגוטס?" חזר הגובלין, שנע קלות על המיטה."זה בלתי אפשרי"."לא זה לא" רון אמר לו. "זה כבר קרה". "כן" אמר הארי."ביום שבו פגשתי בך לראשונה. יום הולדתי לפני שבע שנים". "הכספת הייתה ריקה באותו הזמן" אמר הגובלין.
הארי הבין שלמרות שגריפהוק עזב את גרינגוטס הוא נפגע מכך שההגנות נפרצו."ההגנה של הכספת ההיא היתה מינימלית"."טוב הכספת שאליה אמורים לפרוץ לא ריקה, ואני מנחש שההגנה שלה די חזקה" אמר הארי. "היא שייכת ללסטרינג'ים".
הוא ראה את הרמיוני ורון מסתכלים אחד על השני, המומים, יהיה זמן להסביר אחרי שגריפהוק ייתן את תשובתו.
"אין לך סיכוי," אמר גריפהוק בפסקנות. "שום סיכוי בכלל. אם אתה תחפש מתחת לקרקע שלנו, אוצר שמעולם לא היה שלך—"
"גנב, ראה הוזהרת, הישמר—כן, אני יודע, אני זוכר," אמר הארי. "אבל אני לא מנסה להשיג לעצמי אוצר כלשהו, אני לא מנסה לקחת משהו לרווח אישי. אתה יכול להאמין בזה?"
הגובלין הסתכל על הארי במבט מלוכסן, והצלקת בצורת הברק שעל מצחו של הארי עיקצצה, הוא התעלם, מסרב להכיר בכאב או בפיתוי.
"אם יש קוסם שבו אני אאמין שהוא לא מדבר לרווח אישי," אמר גריפהוק לבסוף, "זה יהיה אתה, הארי פוטר. גובלינים וגמדוני בית לא רגילים להגנה או לכבוד שהראית כלפינו הלילה. לא מנושאי שרביט."
"נושאי שרביט," חזר הארי: הביטוי נשפך בצורה מוזרה על אוזניו בזמן שצלקתו עקצצה, בזמן שוולדמורט כיוון את מחשבותיו צפונה, ובזמן שבהארי בערה השאלה לאוליבנדר בחדר הבא.
"הזכות לשאת שרביט," אמר הגובלין בשקט, "מאבק שנמשך המון זמן בין קוסמים לגובלינים."
"טוב, גובלינים יכולים לעשות קסמים גם בלי שרביט," אמר רון.
"זה לא משנה! קוסמים מסרבים להשתתף בסוד תורת השרביט עם יצורי קסם נוספים, הם מונעים מאיתנו את האפשרות להגדלת כוחותינו!"
"טוב, גובלינים גם לא משתפים את כוחותיהם," אמרו רון. "אתם לא אומרים לנו איך להכין חרבות ושריונות בדרך שאתם מכינים. גובלינים יודעים לעבוד בברזל בדרך שקוסמים מעולם—"
"זה לא משנה," אמר הארי, שם לב להתעוררות צבעו גל גריפהוק. "זה לא לגבי קוסמים מול גובלינים או כל יצור קסם אחר—"
"אבל זה כן, זה בדיוק זה! בזמן שאדון האופל נעשה אפילו יותר חזק, הגזע שלך יושב עדיין יותר יציב
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

מעל שלי! גרינגוטס נופל תחת חוקי הקוסמים, גמדוני בית נשחטים, ומי מבין נושאי השרביטים מתנגד?
"אנחנו!" אמרה הרמיוני. היא נעמדה מיד, עיניה מבריקות. "אנחנו מתנגדים! ואני ניצודה בדיוק כמו כל גובלין או גמדון, גריפהוק! אני בוצדמית!"
"אל תקראי לעצמך—" רון רטן.
"למה לא?" אמר הרמיוני. "אני בוצדמית, וגאה בזה! אין לי מעמד גבוה יותר ממך תחת ההוראות החדשות, גריפהוק! זאת הייתי אני שהם בחרו לענות, אצל המאלפויים!"
בזמן שהיא דיברה, היא הזיזה הצידה את צוואר החלוק כדי לחשוף את החתך הקטן שבלטריקס השאירה, אדום כנגד גרונה.
"אתה יודע שהארי הי זה ששחרר את דובי לחופשי?" היא שאלה. "אתה יודע שבמשך שנים רצינו שהגמדונים יהיו חופשיים?" (רון התנועע באי נוחות על זרוע הכיסא של הרמיוני.) "אתה לא יכול לרצות את אתה יודע מי מובס יותר ממנו, גריפהוק!"
הגובלין הציץ לעבר הרמיוני עם אותה סקרנות כשהוא ראה את הארי.
"מה אתה מחפש בתוך הכספת של הליטריג'ים?" הוא שאל לפתע.
"החרב ששוכבת בפנים היא זיוף. זאת האמיתית." הוא הסתכל מאחד לשני. "אני חושב שאת זה אתה כבר יודע. ביקשת ממני לשקר בשבילך שם."
"אבל החרב המזויפת אינה הדבר היחיד בספת, לא כך?" שאל הארי.
"אולי ראית עוד דברים שם בפנים?"
ליבו פעם חזק יותר מתמיד. הוא הגביר את מאמצו להתעלם מהלמות צלקתו.
הגובלין סלסל את זקנו סביב אצבעו שוב.
"זה נגד חוקינו לדבר על סודות גרינגוסט. אנחנו השומרים של האוצר המופלא. יש לנו חוב למקום החפצים שבפיקוחינו, שלעיתים תכופות חושל על ידי אצבעותינו."
הגובלין ליטף את החרב, ועיניו השחורות שוטטו מהארי להרמיוני לרון וחוזר חלילה.
"כה צעירים," הוא אמר לבסוף, "להילחם בכל כך הרבה."
"תעזור לנו?" אמר הארי. "אין לנו סיכוי לפרוץ פנימה מבלי עזרה של גובלין. אתה הסיכוי היחיד שלנו."
אני...אחשוב על כך," אמר גריפהוק בצורה מרגיזה.
"אבל—" רון התחיל בכעס; הרמיוני נגעה קלות במרפקו.
"תודה לך," אמר הארי.
הגובלין השתחווה בראשו הגדול והמקומר לאות תודה, מכופף את רגליו הקצרות.
"אני חושב," הוא אמר, מסדר את עצמו בהפגנתיות על מיטתם של ביל ופלר, "שההפלא ושלד סיים את עבודתו. אולי אני אוכל לישון לבסוף. תסלחו לי..."
כן, ברור," אמר הארי, אבל לפני שעזב את החדר הוא התכופף קדימה ולקח את החרב של גריפינדור לצד הגובלין. גריפהוק לא מחה, אבל הארי חשב שהוא ראה עלבון בעיניו של הגובלין בזמן שהוא סגר את הדלת.
"הדוחה הקטן הזה" לחש רון. "הוא נהנה להשאיר אותנו מחכים."
"הארי," לחשה הרמיוני, דוחפת את שניהם הרחק מהדלת, לתוך הרחבה בין שני גרמי המדרגות, "אתה אומר מה שאני חושבת שאתה אומר? אתה אומר שיש הורקרוקס בכספת של הליסטרינג'ים?"
"כן," אמר הארי. "בלטריקס הייתה מבועתת כשהיא חשבה שהיינו בפנים, היא הייתה מעבר לעצמה. למה? מה היא חשבה שראינו, מה עוד היא חשבה שאולי לקחנו? משהו ששיתק אותה אם אתם יודעים מי ידע עליו."
"אבל חשבתי שאנחנו מחפשים מקומות שאתה יודע מי היה בהם, מקומות שהוא עשה בהם משהו חשוב?" אמר רון, נראה מבולבל. "הוא היה אי פעם בכספת של הליסטריג'ים?"
"אני לא יודע אם בכלל אי פעם הוא היה בגרינגוסט," אמר הארי. "מעולם לא היה לו שם זהב כשהוא היה צעיר, בגלל שאף אחד לא השאיר לו כלום. בכל זאת, הוא ראה את הבנק מבחוץ, בפעם הראשונה שאי פעם הוא הגיעה לסמטת דיאגון.
צלקתו של הארי פעמה, אבל הוא התעלם מזה; הוא רצה שרון והרמיוני יבינו לגבי גרינגוסט לפני שהם
© כל הזכויות שמורות

ידברו עם אוליבנדר.
"אני חושב שהוא קינא בכל אחד שיש לו מפתח לכספת של גרינגוסט. אני חושב שהוא ראה בזה כסמל השתייכות לעולם הקוסמים.
ואל תשכחו, אבל בטח בבלטריקס ובעלה. הם היו המשרתים הנאמנים ביותר שלו לפני שהוא נפל, והוא המשיכו לחפש אחריו אחרי שהוא נעלם. הוא אמר את זה בלילה שהוא חזר, שמעתי אותו."
הארי שפשף את צלקתו.
"בכל זאת, אני לא חושב שהוא אמר לבלטריקס שזה הורקרוקס. הוא מעולם לא אמר ללוציוס מאלפוי את האמת לגבי היומן. כנראה הוא אמר לה שזה אוצר שברשותו וביקש ממנה למקם את זה בכספת שלה.
המקום הבטוח ביותר בעולם למשהו שברצונך להחביא, האגריד אמר לי... חוץ מהוגוורטס."
כשהארי סיים לדבר, רון ניער את ראשו.
"אתה באמת מבין אותו."
"חלקים ממנו," אמר הארי. "חלקים... אני רק מקווה שהבנתי את דמבלדור באותה הדרך. אבל נראה. קדימה—אוליבנדר עכשיו."
רון והרמיוני נראו מבולבלים אבל מאוד מורשמים בזמן שהם עקבו אחריו על פני הרחבה הקטנה ונקשו על הדלת שממול לביל ופלר. קול חלוש ענה להם "הכנסו!".
יצרן השרביטים שכב על מיטת התאומים הרחק מהחלון. הוא הוחזק במרתף יותר משנה, ועונה, הארי ידע, לפחות פעם אחת. הוא נראה מצומק, עצמות פניו נעוצות בחדות כנגד עורו הצהבהב.
עיניו הכסופות נראו עצומות בארובות עיניו השקועות. הידיים שנחו מעל לשמיכה יכלו להשתייך לשלד.
הארי התיישב על המיטה הריקה, לצד רון והרמיוני. כאן השמש העולה לא נראתה. החדר השקיף על הגינה בצוק הגבוה ועל הקבר הטרי.
"אדון אוליבנדר, סליחה שאני מפריע לך," אמר האריץ
"בני היקר," קולו של אוליבנדר היה קלוש "אתה הצלת אותנו, חשבתי שנמות במקום הזה, לעולם לא אוכל להודות לך... לא אוכל להודות לך... מספיק."
"שמחנו לעשות את זה."
צלקתו של הארי הלמה. הוא ידע, הוא היה בטוח, שבקושי נשאר זמן למנוע מוולדמורט להשיג את מטרתו, או לפחות לסכל אותה.
הוא הרגיש רעד של פאניקה... ועדיין הוא קיבל החלטה כשהוא בחר לדבר עם גריפהוק קודם.
מעמיד פני רגוע, הוא תפס את התיק מעור החמור שמסביב לצווארו והוציא את שני חצאי שרביטו השבור.
"אדון אוליבנדר, אני צריך קצת עזרה."
"כל דבר. כל דבר." אמר יצרן השרביטים חלושות.
"אתה יכול לתקן את זה? זה אפשרי?"
אוליבנדר הוציא יד רועדת, והארי הניח את שתי החצאים הבקושי מחוברים שבכף ידו.
"צינית ונוצת עוף חול," אמר אוליבנדר בקול מפוחד. "11.00 אינצ'ים. נחמד וגמיש."
"כן," אמר הארי "אתה יכול—?"
"לא," לחש אוליבנדר. "אני נורא, נורא מצטער, אבל שרביט שסבל מכזאת רמה של הרס אינו יכול להיות מתוקן על ידי שום אמצעי שידוע לי."
הארי ציפה לשמוע זאת, אבל בכל זאת הייתה זו מכה קשה. הוא לקח את חצאי השרביט והחזיר אותם לתיק שהיה תלוי על צווארו.
אוליבנדר בהה לעבר המקום שבו היה השרביט המרוטש, ולא הזיז את מבטו עד שהארי הוציא את השרביטים שלקח מהמאלפוים.
"אתה יכול לזהות את אלה?" שאל הארי.
יצרן השרביטים הרים את השרביט הראשון והחזיק אותו קרוב לעיניו החלושות, מגלגל אותו בין אצבעותיו המכופפות והמעוגלות, מכופף אותו בעדינות.
"עץ אגוז ונימי לב של דרקון," הוא אמר. "שנים עשר ושליש אינצ'ים, קשוח. השרביט הזה שייך
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

לבלאטריקס לסטריינג'."
"וזה?"
אוליבנדר ביצע את אותה הבדיקה.
"עוזרד ושיער חד-קרן, בדיוק עשרה אינצ'ים. גמיש יחסית. זה היה השרביט של דראקו מאלפוי."
"היה?" חזר אחריו הארי. "זה לא עדיין שלו?"
"כנראה שלא. אם לקחתם את זה-"
"-אני-"
"- אז זה יכול להיות שלך. כמובן, עניין הלקיחה משנה הכל. בנוסף תלוי הדבר בשרביט עצמו. באופן כללי, שרביט שנוצח, נאמנותו תשתנה."
שקט שרר בחדר, חוץ מהלחישה השקטה והרחוקה של הגלים.
"אתה מדבר על שרביטים כאילו יש להם רגשות," אמר הארי, "כאילו הם יכולים לחשוב בעצמם."
"השרביט בוחר את הקוסם," אמר אוליבנדר. "דבר זה ברור וידוע לכל מי שלמד את תורת הכנת השרביטים."
"אבל בכל זאת, אדם יכול להשתמש בשרביט שלא בחר אותו?" שאל הארי.
"ובכן, כן, אם אתה קוסם אתה יכול לתעל את הקסם שלך דרך כמעט כל כלי. אך התוצאות הטובות ביותר יגיעו מהקשר הטוב ביותר בין הקוסם לשרביט. הקשרים האלה מורכבים. יש את המשיכה הראשונית, לאחר מכן חוויות וניסיונות משותפים, השרביט לומד מהקוסם, והקוסם מהשרביט."
הים געש אחורה וקדימה, היה זה רעש עגום.
"לקחתי את השרביט הזה מדראקו מאלפוי בכח," אמר הארי. "אני יכול להשתמש בו ללא חשש?"
"אני חושב שכן. אתה מעט מכופף את החוקים על בעלות שרביטים, אבל השרביט הנכבש בדרך כלל יתכופף לרצונו של אדונו החדש."
"אז כדאי לי להשתמש בזה?" אמר רון, שולף את שרביטו של זנב תולע מכיסו ונותן אותו לאוליבנדר.
"ערמון ונימי לב של דרקון. תשעה ורבע אינצ'ים. רגיש. הוכרחתי להכין את זה זמן קצר לאחר חטיפתי, למען פיטר פטיגרו. כן, אם זכית בזה, סביר להניח שהוא יציית לפקודתך, ויעשה את זה יותר טוב משרביט אחר."
"וזה מדוייק לגבי כל השרביטים, נכון?" שאל הארי.
"אני חושב שכן," ענה אוליבנדר, עיניו הבולטות ממוקדות בפניו של הארי. "אתה שואל שאלות עמוקות, אדון פוטר. תורת השרביטים היא צד מאוד מורכב ומסתורי של הקסם."
"אז, האם זה הכרחי להרוג את בעל השרביט הקודם בשביל לשלוט בשרביט?" שאל הארי.
אוליבנדר בלע את רוקו.
"הכרחי? לא, אני אגיד שזה הכרחי להרוג."
"אלו אגדות, כמובן," אמר הארי, וליבו החל לפעום מהר מאוד, הכאב בצלקתו התעצם; הוא היה בטוח שוולדמורט החליט להוציא לפועל את רעיונו. "אגדות בקשר לשרביט - או שרביטים-שעברו מיד ליד על ידי רצח."
אוליבנדר החוויר. כנגד הכרית הלבנה הוא היה נראה אפור, ועיניו ענקיות, נפוחות, ובולטות ממה שנראה כפחד.
"רק שרביט אחד, אני חושב," הוא לחש.
"ואתה-יודע-מי מעוניין בו, נכון?" שאל הארי.
"אני-איך?" קרקר אוליבנדר, והסתכל בתחינה לעבר רון והרמיוני. "איך אתה יודע את זה?"
"הוא רצה שתגיד לו אין להתגבר על הקשר בין השרביטים שלנו," אמר הארי.
אוליבנדר נראה מבועת.
"הוא עינה אותי, אתה חייב להבין את זה! קללת הקרושאטיוס, לא – לא הייתה לי ברירה, הייתי חייב להגיד לו מה שידעתי, מה שניחשתי!"
"אני מבין," אמר הארי. "סיפרת לו על השרביטים התאומים? אמרת לו שהוא רק צריך ללוות שרביט של קוסם אחר?
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

אוליבנדר היה מזועזע, משותק, לפי מה שהארי הבחין. הוא הנהן באיטיות.
"אבל זה לא פעל," המשיך הארי. "שלי עדיין הביס את השרביט המושאל. אבל אתה יודע למה?"
אוליבנדר הניד בראשו באותו הקצב שבו הנהן.
"אני חושב. . . מעולם לא שמעתי על דבר כזה. השרביט שלך ביצע משהו ייחודי באותו הלילה. הקשר בין השרביטים התאומים הוא נורא נדיר, אבל אני לא יודע למה השרביט שלך ניפץ את השרביט המושאל. "דיברנו על השרביט השני, השרביט שמחליף ידיים רק על ידי רצח. כשאתה-יודע-מי הבין שהשרביט שלי עשה משהו מוזר, הוא חזר ושאל על השרביט ההוא, נכון?"
"איך אתה יודע את זה?" הארי לא ענה.
"כן, הוא שאל," לחש אוליבנדר. " הוא רצה לדעת כל מה שיכולתי לספר לו על השרביט שידוע כמקל המוות, השרביט הבכיר, או שרביט הסמבוק."
הארי העיף מבט הצידה על הרמיוני. היא הייתה מוכת תימהון.
"אדון האופל," אמר אוליבנדר בקול מבוהל ושקט, "תמיד היה מרוצה מהשרביט שאני הכנתי לו – כן, נוצת עוף החול, שלושה עשר אינצ'ים ומחצה – עד שהוא גילה את הקשר בין השרביטים התאומים. כעת הוא מחפש אחר, שרביט חזק יותר, והוא חושב שזו הדרך היחידה לנצח אותך."
"אבל בקרוב הוא יגלה, אם הוא עדיין לא יודע, ששלי שבור מעבר לרמה שאפשר לתקנו," אמר הארי בשקט.
"לא!" אמר הרמיוני, נשמעת מבוהלת. "הוא לא יכול לדעת את זה, הארי, איך הוא יכול- ?"
"פריורי אינטראקטאטם," אמר הארי. "עזבנו את השרביט שלך ואת שרביט האטד בבית המאלפוים, הרמיוני. אם הם יבחנו אותם כראוי, ויגרמו להם ליצור מחדש את הלחשים שהם כבר עשו, הם יראו ששלך שבר את שלי, הם יראו שניסית לתקן אותו ולא הצלחת, והם יבינו שאני משתמש בשרביט האטד מאז."
מעט הצבע שחזר לפניה מאז הגעתם, התרוקן. רון שלח בהארי מבט מגנה, ואמר, "בוא לא נדאג בקשר לזה כרגע-"
אבל אדון אוליבנדר התערב.
"אדון האופל לא מחפש יותר את שרביט הסמבוק רק כדי להרוס אותך, אדון פוטר. הוא נחוש להשתלט עליו בגלל שהוא מאמין שזה יהפוך אותו לבלתי פגיע לחלוטין."
"האם זה נכון?"
בעליו של שרביט הסמבוק תמיד יפחד מהתקפה," אמר אוליבנדר, "אבל רק המחשבה על כך שאדון האופל ישיג את מקל המוות, היא, אני חייב להודות. . . מטילת אימה.
הארי לפתע נזכר, כשהם נפגשו פעם ראשונה, שהוא לא היה בטוח עד כמה הוא מחבב את אוליבנדר. אפילו כעת, אחרי שנשבה ועונה על ידי וולדמורט, המחשבה על כך שאדון האופל יהיה בעליו של השרביט הקסימה אותו באותה מידה שהיא דחתה אותו.
"ובכן, אתה – אתה משוכנע שהשרביט הזה קיים, מר אוליבנדר?" שאלה הרמיוני.
"כן, כמובן," אמר אוליבנדר. "כן, זה אפשרי בעליל לאתר את מסלולו של השרביט לאורך ההיסטוריה. אמנם יש פערים, ואפילו ארוכים, היכן שהוא נעלם מהעין, זמנית אבד או הוסתר; אבל תמיד הוא חזר לפני השטח. יש לו סימנים מסוימים, שכל מי שלמד את תורת השרביטים יוכל לזהות. ישנם תיאורים כתובים, חלקם מעורפלים, שאני ויצרני שרביטים אחרים החלטנו ללמוד אותם. יש להם את טבעת האמינות."
"אז אתה – אתה לא חושב שזה סיפור אגדה או מיתוס?" שאלה הרמיוני בתקווה.
"לא," אמר אוליבנדר.
"אם כדי להחליף ידיים הבעלים חייב להירצח, אני לא יודע. ההיסטוריה של החפץ רווית דם, אבל זה יכול להיות רק עקב העובדה שזהו חפץ רצוי, ומעורר תשוקות כאלה אצל קוסמים. חזק לאין שיעור, מסוכן מאוד בידיים הלא נכונות, וחפץ מסקרן בצורה בלתי ייאמנת, לפחות לכל מי שלמד על כוחם של שרביטים."
"אדון אוליבנדר," אמר הארי, "אתה אמרת לאתה-יודע-מי שלגרגורוביץ' היה את שרביט הסמבוק, נכון?"
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

אוליבנדר החיוור אפילו עוד יותר. הוא בלע שוב ונראה כמו רוח רפאים.
"אבל איך-איך אתה-?"
"לא משנה איך אני יודע את זה," אמר הארי, סוגר את עיניו לרגע כשהצלקת צרבה, והוא ראה, רק למספר שניות, תמונה של רחוב מרכזי בהוגסמיד, עדיין חשוך, בגלל שזה היה צפונית יותר. "אתה אמרת לאתה-יודע-מי שלגרגורוביץ' היה את השרביט?"
"זו הייתה שמועה," לחש אוליבנדר. "שמועה, לפני הרבה שנים, הרבה לפני שנולדת, ואני מאמין שגרגורוביץ' עצמו החל אותה. אפשר לראות עד כמה זה יהיה טוב לעסקים; שהוא לומד ומשכפל את האיכויות של שרביט הסמבוק!"
"כן, אני יכול להבין את זה," אמר הארי. הוא נעמד. "אדון אוליבנדר, דבר אחרון, ולאחר מכן ניתן לך לנוח. מה אתה יודע על אוצרות המוות?"
"ה-מה?" שאל יצרן השרביטים, נראה מבולבל לחלוטין.
"אוצרות המוות".
"אני מתנצל, אבל אני לא יודע על מה אתה מדבר. זה עדיין משהו שקשור לשרביטים?"
הארי הסתכל לתוך פניו המשוקעים והאמין שאוליבנדר לא הציג. הוא לא ידע על האוצרות.
"תודה לך," אמר הארי. "המון תודה לך. אנחנו נעזוב עכשיו כדי שתוכל לנוח."
אוליבנדר נראה בהלם.
"הוא עינה אותי!" הוא התנשף. "קללת הקרושיאטוס. . .אתה לא מבין. . . ."
"אני מבין," אמר הארי, "אני ממש מבין. בבקשה תנוח. תודה שסיפרת לנו את כל זה."
הוא הוביל את רון והרמיוני במורד המדרגות. הארי הבחין לרגע בביל, פלר, לונה, ודין יושבים בשולחן במטבח, עם כוסות תה לפניהם. כולם הסתכלו על הארי כשהוא הופיע בכניסה, אבל הוא בקושי הנהן אליהם והמשיך לגינה, רון והרמיוני בעקבותיו. האדמה האדמדמה שכיסתה את דובי הייתה לפניהם, והארי חזר לשם, כשהכאב בראשו התגבר ונהיה עוצמתי יותר ויותר.
היה זה מאמץ גדול לסגור את מוחו בפני כל החזיונות שכפו את עצמם עליו, אבל הוא ידע שהוא חייב להחזיק מעמד רק עוד קצת. הוא יצליח בקרוב, כי עכשיו הוא ידע שהתיאוריה שלו נכונה.
הוא חייב לעשות עוד מאמץ קטן ואחרון, כדי שהוא יוכל להסביר לרון והרמיוני.
"לגרגורוביץ' היה את שרביט הסמבוק לפני זמן רב," הוא אמר, "ראיתי את אתה-יודע-מי מנסה למצוא אותו. כשהוא איתר אותו, הוא הבין שכבר אין אותו לגרגורוביץ': זה נגנב ממנו על ידי גרינדלוולד. איך גרינדלוולד גילה שלגרגורוביץ' יש אותו, אני לא יודע – אבל אם גרגורוביץ' היה מספיק מטומטם כדי להפיץ את השמועה, כנראה שזה לא היה כל כך קשה."
"וולדמורט בשערי הוגוורטס; הארי היה יכול לראות אותו עומד שם, והוא ראה את העששית מהבהב לפני השחר, מתקרבת ומתקרבת יותר ויותר.
"גרינדלוולד השתמש בשרביט הסמבוק כדי להיהפך לעוצמתי. ובשיא עוצמתו, כשדמבלדור ידע שהוא היחיד שיכול לעצור אותו, הוא נלחם בגרינדלוואלד בדו קרב וניצח אותו, ולקח את שרביט הסמבוק."
"שרביט הסמבוק היה אצל דמבלדור?" אמר רון. "אבל אם כך – היכן הוא עכשיו?"
"בהוגוורטס," אמר הארי, נאבק להישאר איתם בגינה.
"אם כך, בוא נלך!" אמר רון בדחיפות. "הארי, בוא נלך וניקח את זה לפני שהוא יעשה את זה!"
"כבר מאוחר מדי," אמר הארי. הוא לא היה יכול לעצור את עצמו, הארי אחז את ראשו, מנסה להתנגד למחשבותיו של וולדמורט. "הוא יודע איפה זה. הוא כבר שם."
"הארי!" אמר רון, נסער. "כמה זמן אתה יודע על זה?— למה אנחנו מבזבזים את הזמן? למה דיברת עם גריפהוק? יכולנו ללכת— כלומר, אנחנו יכולים עדיין ללכת—"
"לא", אמר הארי, משפשף את ברכיו בדשא. "הרמיוני צודקת. דמבלדור לא רצה שאלך אחרי האוצרות. הוא לא אצה שאקח את השרביט. דמבלדור רצה שאלך להרוס את ההורקרוקסים."
"השרביט הבכיר הארי!" נאנח רון.
זה לא התפקיד שלי... אנחנו צריכים למצוא את ההורקרוקסים..."
עכשיו, הכל נהיה קריר ואפל: השמש נראתה רק בקושי מעל האופק, כשהוא נחת לצידו של סנייפ, עובר
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

דרך האדמות לכיוון האגם.
"הרשתי לך להצטרף אלי לזמן קצר," הוא אמר, בקולו הקר והגבוהה, "השאר אותי לבד עכשיו".
סנייפ, השתחווה וחזר בשביל, גלימתו השחורה מתנופפת מאחוריו. הוא הלך לאט, מחכה שסנייפ יעלם, זה לא היה בשביל סנייפ, או מישהו אחר, לראות לאן הוא הולך.
לא היו אורות בחלונות הטירה, אבל בכל זאת, הוא התכוון להסתיר את עצמו. הוא הפעיל את קסם האשליה, כך ששום עין לא תוכל לראות אותו.
הוא המשיך ללכת, על קצה גבול האגם, מתרחק מטירתו האהובה, ממלכתו, זכות אבותיו...
הוא הגיע, סמול לאגם, משקף את המים האפלים, קבר השיש הלבן, מקלקל את הנוף המשפחתי הקדום.
הוא הרגיש שנית שליטה, איפוריה.
הוא הגביהה את שרביט הטקסוס הישן: כמה מתאים שזו תהיה פעולתו האחרונה.
הקבר נפתח מראשו ועד התחתית. דמות עטופה בתכריכים, ארוכה ורזה כמו בחייה.
הוא הגבייה שנית את שרביטו.
התכריכים נפתחו, הפנים, שקופות למחצה, חיוורות, שקועות, הגופה נשמרה כמעט כמו בחייה. משקפיו מכופפות על אפו: הוא הרגיש שמחה, שעשוע. זרועותיו של דמבלדור מכופפות על חזהו. הוא שכב, מתחתם, קבור איתם.
האם הטיפש הזקן דמיין שהשיש או המוות יגנו על השרביט?
האם הוא חשב, שאדון האופל יפחד לבזוז את קברו?
זרועו דמויית העכביש פשטה ומשכה את השרביט מידו של דמבלדור, הוא לקח את השרביט, מתענג על ההרגשה. השרביט ניצנץ מעל גופתו של אדונו הקודם, מוכן לשרת אדון חדש.
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

פרק 25-צריף הצדפה

ביתם של ביל ופלר ניצב לבדו על צוק המשקיף אל הים, קירותיו משובצים צדפים ומסוידים בלבן. היה זה מקום בודד ויפהפה. בכל מקום שהארי הלך בתוך הקוטג' הקטנטן ובגינה, הוא יכול היה לשמוע את הרחש המתמיד של הים, כמו נשימת יצור ענק ונוהם. הוא בילה את מרבית זמנו בימים הבאים מוצא תירוצים לחמוק מהבית הצפוף, כמהה אל הנוף בקצה הצוק של שמיים פתוחים ורחבים, ים ריק , ותחושת הרוח הקרה, המלוחה על פניו.

כובד משקלה של ההחלטה לא להתחרות בוולדמורט על השרביט הפחיד את הארי. הוא לא יכול היה לזכור מתי אי פעם בעבר בחר שלא לפעול. הוא היה מלא ספקות, ספקות שרון לא התאפק מלהשמיע באזניו בכל פעם שהיו יחד.

"מה אם דמבלדור רצה שנפענח בזמן את הסמל כדי להשיג את השרביט?" "מה אם פיענוח הסמל היה הופך אותך לראוי לאוצרות?" "הארי, אם זה באמת שרביט הסמבוק, איך לעזאזל אנחנו אמורים לחסל את אתה-יודע-מי?"

להארי לא היו תשובות. היו רגעים בהם תהה האם לא היה זה טירוף מוחלט, לא לנסות למנוע מוולדמורט לפתוח את הקבר. הוא אפילו לא היה יכול לספק הסבר מניח את הדעת מדוע החליט נגד זה. בכל פעם שניסה לערוך מחדש בתוך ראשו את הטיעונים שהובילו להחלטתו, הם נראו לו קלושים יותר.

הדבר המוזר היה, שתמיכתה של הרמיוני גרמה לו להרגיש מבולבל ממש כמו ספקותיו של רון. עתה, משנאלצה לקבל שהשרביט העליון היה אמיתי, היא התעקשה שהיה זה חפץ אפל ושהדרך בה השיג אותו וולדמורט היתה דוחה ולא ראויה למחשבה.

" אתה לעולם לא היית יכול לעשות את זה, הארי," היא אמרה שוב ושוב. "לא היית יכול לפרוץ את הקבר של דמבלדור."

אבל המחשבה על גופתו של דמבלדור הפחידה את הארי הרבה פחות מהאפשרות שמא לא הבין את כוונותיו של דמבלדור החי. הוא הרגיש שהוא עדיין מגשש באפלה; הוא בחר בנתיב שלו אבל המשיך להפנות את ראשו לאחור , תוהה שמא לא קרא נכון את הסימנים, שמא היה צריך לבחור נתיב אחר. מפעם לפעם הכעס על דמבלדור הכה בו שוב, עוצמתי כמו הגלים הנוהמים כנגד הצוק מתחת לקוטג', כעס על כי

© כל הזכויות שמורות

דמבלדור לא הסביר לפני שמת.

" אבל, האם הוא באמת מת?" אמר רון שלושה ימים אחרי שהגיעו לקוטג'. הארי בהה מעבר לקיר המפריד בין הגינה לצוק כשרון והרמיוני מצאו אותו, הוא קיווה שהם לא ימצאו אותו, חסר חשק להשתתף בויכוח שלהם.

" כן, הוא מת. רון, בבקשה, אל תתחיל עם זה שוב!"

"תסתכלי בעובדות, הרמיוני, " אמר רון , מדבר מעל להארי שהמשיך לבהות אל האופק, " האיילה הכסופה , החרב, העין שהארי ראה במראה—"

" הארי הודה שיכול להיות שהוא דמיין את העין! נכון הארי?"

"יכול להיות" אמר הארי מבלי להביט בה.

" אבל אתה לא חושב שדימיינת, נכון?" שאל רון.

"לא, אני לא," אמר הארי .

"הנה לך!" אמר רון במהירות, לפני שהרמיוני תספיק להמשיך. " אם זה לא היה דמבלדור, תסבירי איך דובי ידע שאנחנו במרתף, הרמיוני?"

" אני לא יכולה—אבל אתה יכול להסביר איך דמבלדור שלח אותו אלינו אם הוא שוכב בקבר שלו בהוגוורטס?"

"אנ'לא יודע , אולי זאת הייתה הרוח שלו!"

"דמבלדור לא היה חוזר בתור רוח רפאים," אמר הארי. היו מעט דברים בנוגע לדמבלדור שהוא היה בטוח לגביהם, אבל בזאת לא היה לו ספק. "הוא היה ממשיך."

"מ'זותומרת 'ממשיך'? " שאל רון, אבל לפני שהארי הספיק להוסיף עוד, נשמע קול מאחוריהם שאמר "ארי?"

פלר יצאה מהקוטג', שערה הארוך הכסוף מתבדר ברוח.

"ארי, גריפאוק רוצה לדבר איתך. אוּ בחדר אכי קטן, אוּ אומר שאו לא רוצה שישמעו אותו."

היה ברור שהיא לא מחבבת את הגובלין ששלח אותה למסור הודעה. היא נראתה מעוצבנת כשפנתה לחזור אל הבית.

גריפהוק חיכה להם, כמו שפלר אמרה, בקטנטן מבין שלושת חדרי השינה של הקוטג', שבו ישנו בלילות הרמיוני ולונה. הוא סגר את הוילונות האדומים כנגד השמיים הבוהקים המעוננים שבחוץ, מה שהאיר את החדר בנוגה של אש, שהיה חריג בבית הבהיר והמאוורר.

"הגעתי להחלטה, הארי פוטר," אמר הגובלין , שישב בשיכול רגליים בכורסא נמוכה, מתופף על מסעדי הכורסא ב אצבעותיו הרזות. " למרות שהגובלינים של גרינגוטס יראו בזאת בגידה , החלטתי לעזור לך - "

"זה נהדר!" אמר הארי, הקלה שוטפת אותו. "גריפהוק, תודה לך, אנחנו באמת- -"

"- - בתמורה," אמר הגובלין בנחרצות, "לתשלום."

מופתע מעט, הארי היסס.

"כמה אתה רוצה? יש לי זהב."

"לא זהב" אמר גריפהוק. " זהב יש לי."

עיניו השחורות נצצו. לא היה לבן בעיניו.

"אני רוצה את החרב. את החרב של גודריק גריפינדור."

רוחו של הארי נפלה.

" אתה לא יכול לקבל אותה," הוא אמר. "אני מצטער"

"אם כך," אמר הגובלין ברוך, "יש לנו בעיה."

"נוכל לתת לך משהו אחר," אמר רון בלהיטות. " אני מתערב שללסטרינג'ים יש טונות של דברים, קח מה שתבחר כשניכנס לכספת"

הוא אמר את הדבר הלא נכון. גריפהוק האדים מכעס.

" אני לא גנב, ילד! אני לא מנסה להשיג אוצרות עליהם אין לי זכויות!"

" החרב שלנו- -"

"היא לא ," אמר הגובלין.

"אנחנו גריפינדורים, והיא הייתה של גודריק גריפינדור- -"

"ולפני שהיא הייתה של גריפינדור, של מי היא הייתה?" דרש הגובלין לדעת, מזדקף בכסאו.

"של אף אחד," אמר רון. "היא נוצרה בשבילו, לא?"

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"לא!" צעק הגובלין, שוצף מכעס ומצביע באצבעו הארוכה על רון. " שוב שחצנות של קוסמים! החרב הזאת הייתה של רגנוק הראשון, היא נלקחה ממנו על ידי גודריק גריפינדור! זהו אוצר אבוד, יצירת מופת של אומנות גובלינים! מקומה עם הגובלינים. זהו המחיר עבור עזרתי, קח את זה או שכח מזה!"

גריפהוק נעץ בהם מבט כועס. הארי העיף מבטים אל האחרים, ואז אמר, " אנחנו צריכים לדבר על זה, גריפהוק, אם לא איכפת לך. אתה יכול לתת לנו כמה דקות?"

הגובלין הניד בראשו, מחמיץ פנים.

למטה, בסלון הריק , הארי פסע אל האח, מזעיף גבות ומנסה לחשוב מה לעשות. מאחוריו רון אמר, "הוא לא רציני, אנחנו לא יכולים לתת לו את החרב הזאת."

" זה נכון?" הארי שאל את הרמיוני. " החרב באמת נגנבה על ידי גריפינדור?"

" אני לא יודעת," היא אמרה בייאוש. "היסטוריה של קוסמים מחליקה הרבה פעמים על מה שקוסמים עשו ליצורים קסומים אחרים, אבל אין שום תיעוד שאני מכירה, שטוען שגריפינדור גנב את החרב"

" זה יהיה עוד אחד מסיפורי הגובלינים האלו," אמר רון, " על איך שהקוסמים תמיד מנסים לתחמן אותם. אני מניח שאנחנו צריכים להחשיב את עצמינו ברי מזל שהוא לא ביקש את אחד השרביטים שלנו."

" לגובלינים יש סיבות טובות לא לאהוב קוסמים, רון." אמרה הרמיוני. "נהגו בהם בברוטאליות בעבר."

" טוב, אבל הגובלינים הם לא בדיוק ארנבונים קטנים ומתוקים, לא?" אמר רון. " הם הרגו הרבה מאיתנו. גם הם נלחמו מלוכלך."

" אבל להתווכח עם גריפהוק איזה גזע יותר שפל ואלים לא יגדיל את הסיכוי שהוא יעזור לנו, נכון?"

היתה שתיקה כשהם ניסו לחשוב על דרך לעקוף את הבעיה. הארי הביט מבעד לחלון על קיברו של דובי. לונה סידרה פרחי אזוביון חופי בצנצנת ריבה על יד המצבה.

" אוקיי" אמר רון, והארי הסתובב חזרה להביט בו. " נגיד לגריפהוק שאנחנו צריכים את החרב עד שניכנס לכספת, ואז הוא יכול לקבל אותה. יש שם זיוף שלה, לא? ואז נחליף אותן וניתן לו את המזויפת.

"רון, הוא ידע את ההבדל יותר טוב מאיתנו!" אמרה הרמיוני. " הוא היחיד שהבין שהייתה החלפה!"

" כן, אבל נוכל להיעלם לפני שהוא יגלה - -"

הוא התכווץ תחת המבט שהרמיוני נתנה בו.

"זה," היא אמרה בשקט, "מתועב. לבקש את עזרתו ואז לרמות אותו? ואתה מתפלא שהגובלינים לא אוהבים קוסמים, רון?"

אוזניו של רון האדימו.

" בסדר, בסדר! זה היה הדבר היחידי שהצלחתי לחשוב עליו! אז מה את מציעה?"

"אנחנו צריכים לתת לו משהו אחר. משהו בעל ערך כמו החרב."

" מעולה! אני אלך ואקח את אחת מהחרבות תוצרת גובלינים שלנו ואת יכולה לארוז לו את זה למתנה."

שוב נפלה דממה בינהם. הארי היה משוכנע שהגובלין לא יקבל דבר מלבד החרב, גם אם היה להם דבר אחר בעל ערך זהה להציע לו. ועדיין, החרב היתה הנשק היחיד שלהם נגד ההורקרוקסים.

הוא עצם את עיניו לרגע או שניים והקשיב לרחש הגלים. המחשבה שגריפינדור אולי גנב את החרב, הייתה לא נעימה: הוא תמיד התגאה להיות גריפינדור, גריפינדור היה אלוף ילדי המוגלגים, הקוסם שהתעמת עם אוהב טהורי הדם סלית'רין....

"אולי הוא משקר," אמר הארי, פוקח שוב את עיניו. "גריפהוק. אולי גריפינדור לא לקח את החרב. איך אנחנו יודעים שההיסטוריה של הגובלינים נכונה?"

" זה משנה?" שאלה הרמיוני.

" זה משנה את איך שאני מרגיש לגבי זה," אמר הארי.

הוא לקח נשימה עמוקה.

" נגיד לו שהוא יכול לקבל את החרב אחרי שהוא יעזור לנו להיכנס לכספת. אבל ניזהר שלא להגיד לו מתי בדיוק הוא יוכל לקבל אותה."

חיוך התפשט לאט על פניו של רון. הרמיוני, על כל פנים, נראתה מוטרדת.

"הארי, אנחנו לא יכולים- -"

" הוא יכול לקבל אותה," הארי המשיך, "אחרי שנשתמש בה על כל ההורקרוקסים. אני אדאג לכך שאז הוא יקבל אותה. אני אקיים את ההבטחה שלי."

" אבל זה יוכל לקחת שנים!" אמרה הרמיוני.

"אני יודע את זה, אבל הוא לא צריך לדעת. אני לא אשקר.. באמת."

הארי פגש את עיניה בתערובת של התגוננות ובושה. הוא זכר את המילים שהיו חקוקות על השער

© כל הזכויות שמורות

לנורמנגארד: **למען הטוב הנעלה.** הוא דחק את הרעיון הצידה. איזו ברירה הייתה להם?
"אני לא אוהבת את זה," אמרה הרמיוני.
"גם אני לא ממש," הודה הארי.
"טוב, אני חושב שזה גאוני," אמר רון, נעמד שוב. "בואו נלך להגיד לו."
חזרה בחדר השינה הקטן ביותר, הארי הציג את ההצעה, נזהר לנסח אותה כך שלא יצוין בה שום איזכור מדויק של זמן מסירת החרב. הרמיוני הזעיפה פנים אל הריצפה בזמן שדיבר. הארי הרגיש מעוצבן עליה, חושש שתסגיר אותם. על כל פנים , גריפהוק לא הסתכל באיש מלבד הארי.
" יש לי את המלה שלך, הארי פוטר, שתיתן לי את החרב אם אעזור לכם?"
"כן," ענה הארי.
"אז נלחץ יד" אמר הגובלין, מושיט את ידו.
הארי לקח אותה ולחץ. הוא תהה האם העיניים השחורות האלו רואות איזו חמקנות בעיניו. ואז גריפהוק שיחרר אותו, מחא כפיים ואמר, "אז מתחילים!"

זה היה כמו לתכנן את הפריצה למשרד הקסמים מחדש. הם התפשרו על עבודה בחדר השינה הקטן, שנשמר, על פי העדפתו של גריפהוק, באפלה חלקית. "ביקרתי בכספת של משפחת לסטריינג' פעם אחת בלבד," גריפהוק סיפר להם, "כשנאמר לי להפקיד בתוכה את החרב המזויפת. זהו אחד החדרים העתיקים ביותר. משפחות הקוסמים הותיקות שיכנו את האוצרות שלהם בשכבות הנמוכות ביותר, שם הכספות הכי גדולות והשמירה הכי הדוקה...."
הם הסתגרו בחדרון דמוי הארון למשך שעות בכל פעם. הימים נמתחו לאטם לשבועות. בעיות שיש להתגבר עליהן צצו בזו אחר זו, אחת מהן הייתה שמלאי השיקוי פולימיצי שלהם כמעט ואזל.
"יש בעצם מספיק רק בשביל אחד מאתנו," אמרה הרמיוני, מטה את השיקוי הסמיך, דמוי הבוץ, כנגד אור המנורה.
"זה יספיק," אמר הארי, שבחן את מפת המעברים התת קרקעיים, שצוירה על ידי גריפהוק.

שאר הדיירים בצריף הצדפה לא יכלו שלא להבחין שמשהו מתרחש, עכשיו כשהארי, רון והרמיוני הגיחו מחדרם רק בזמן הארוחות. איש לא שאל שאלות, אולם הארי חש לעתים קרובות את מבטו של ביל נח על שלושתם על יד השולחן, מהורהר, מודאג.
ככל שבילו זמן רב יותר יחד, הבין הארי שהוא לא מחבב את הגובלין. גריפהוק התגלה כצמא דם באופן בלתי צפוי, צחק לרעיון של כאב שיגרם ליצורי קסם נחותים ונראה מתענג על האפשרות שאולי יצטרכו לפגוע בקוסמים אחרים כדי להגיע לכספת של משפחת לסטריינג'.
הארי הרגיש שגם שני האחרים חשו כמותו, אבל הם לא דיברו על זה. הם היו זקוקים לגריפהוק.
הגובלין אכל איתם בטינה. גם לאחר שרגלו החלימה הוא המשיך לדרוש לקבל את ארוחותיו על מגש בחדרו, כמו אוליבנדר החלש עדיין, עד שביל (בעקבות התפרצות זעם של פלר) עלה למעלה והודיע לו שהסידור לא יכול להמשך. גריפהוק, אם כן, הצטרף אליהם לשולחן הצפוף, אבל סירב לאכול את אותו האוכל, מתעקש על חתיכות בשר נא, שורשים ופטריות שונות.
הארי הרגיש אחראי למצב: זה היה, אחרי הכל, הוא שהתעקש שהגובלין יישאר בצריף הצדפה , כדי שיוכל לתחקר אותו; זו היתה אשמתו שכל משפחת וויזלי נאלצה להתחבא, שביל, פרד, ג'ורג' ומר וויזלי לא יכלו יותר לעבוד.
"אני מצטער," הוא אמר לפלר ערב אפריל סוער אחד, כשעזר לה להכין ארוחת ערב. "מעולם לא התכוונתי להפיל עלייך את כל זה."
היא בדיוק הפעילה כמה סכינים, שיחתכו סטייק לגריפהוק וביל, שהעדיף את הבשר שלו מדממם מאז שהותקף על ידי גרייבק. בזמן שהסכינים חתכו מאחוריה הבעת פניה המעוצבנת התרככה.
"ארי, אתה איצלת את אחיים של אחותי, אני לא שוכחת."
זה לא היה לגמרי נכון, אבל הארי החליט לא להזכיר לה שגבריאלה לא הייתה בסכנת חיים אמיתית.
"בכל אופן" פלר המשיכה, מצביעה בשרביטה על סיר של רוטב על הכיריים, שהחל לבעבע מייד, "אדון אוליבנדר אולך למיוריאל אערב , זה יעשה את אדברים יותר פשוטים. אגובלין," היא עיוותה את פניה מעט כשהזכירה אותו, "יכול לרדת למטה, ואתה רון ודין יכולים לקחת את אחדר אאו."
"לא איכפת לנו לישון בסלון," אמר הארי , שידע שגריפהוק לא יאהב את הרעיון של לישון על הספה; לשמור את גריפהוק מרוצה, היה חיוני להצלחת התכנית שלהם. "אל תדאגי בקשר אלינו." וכשהיא ניסתה

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

למחות הוא הוסיף, "גם אנחנו נרד ממך בקרוב, רון הרמיוני ואני. לא נצטרך להישאר פה עוד הרבה זמן."
"אבל למה אתה מתכוון?" היא אמרה, מקמטת גבות, שרביטה מצביע על קערת נזיד תלויה באוויר. " ברור שאסור לכם לעזוב, אתם בטוחים כאן!" היא נראתה די דומה לגברת וויזלי כשעשתה זאת והוא שמח כשהדלת האחורית נפתחה באותו הרגע. לונה ודין נכנסו, שערם רטוב מהגשם בחוץ וזרועותיהם עמוסות עץ שנסחף לחוף.
"... ואוזניים קטנטנות," אמרה לונה, "קצת כמו של היפו, אבא אומר, אבל סגולות ושעירות. ואם אתה רוצה לקרוא להם אתה חייב לזמזם; הם מעדיפים וולס, לא משהו מהיר..."
נראה נבוך, דין משך בכתפיו לעבר הארי כשעבר אותו, הולך אחרי לונה אל פינת האוכל, היכן שרון והרמיוני ערכו את השולחן. מנצל את ההזדמנות לחמוק משאלותיה של פלר, הארי תפס שני קנקנים של מיץ דלעת והלך אחריהם.
"...ואם תבוא אלינו פעם הביתה אני אוכל להראות לך את הקרן, אבא כתב לי עליה אבל עוד לא ראיתי אותה, כי אוכלי המוות הורידו אותי מרכבת האקספרס ולא הגעתי הביתה לחג המולד," לונה אמרה בזמן שהיא ודין הדליקו מחדש את האש.
"לונה, אמרנו לך," הרמיוני קראה מעליה. " הקרן התפוצצה. והיא היתה של ארופמנט , לא של שנורקק פחוס-קרן - -"
"לא, זאת היתה בטוח קרן של שנורקק," לונה אמרה בשלווה, "אבא אמר לי. היא בטח כבר נוצרה מחדש בינתיים. הן מתקנות את עצמן, את יודעת."
הרמיוני ניענעה את ראשה והמשיכה להניח מזלגות על השולחן כשביל הופיע, מוליך את אדון אוליבנדר במורד המדרגות. הוא עדיין נראה שברירי במיוחד ונאחז בידו של ביל , בעוד הוא תומך בו , נושא מזוודה גדולה.
"אני אתגעגע אליך אדון אוליבנדר," אמרה לונה, ניגשת אל האיש הזקן.
"ואני אלייך, יקירה," אמר אוליבנדר, טופח לה על כתפה.
"את היית נחמה, שלא אוכל לבטא במילים, במקום האיום ההוא."
"אז, או רבואר , מר אוליבנדר," אמרה פלר, מנשקת אותו על שתי הלחיים. "ואם אפשר לבקש , אולי אתה יכול לאעביר בשבילי חבילה לדודה מיוריאל של ביל ? אני עוד לא אחזרתי לה את אנזר שלה."
"זה יהיה לי לכבוד," אמר אוליבנדר וקד קידה קטנה, " זה המעט שאני יכול לעשות בתמורה להכנסת האורחים האדיבה שלך."
פלר הוציאה קופסת קטיפה שחוקה, פתחה אותה והראתה ליצרן השרביטים. הנזר היה מונח מנצנץ וזוהר באור המנורה הנמוכה.
"אבני ירח ויהלומים," אמר גריפהוק, שחמק אל תוך החדר בלי שהארי הבחין. "תוצרת גובלינים, אני חושב?"
"ומשולם על ידי קוסמים," אמר ביל בשקט והגובלין שלח בו מבט שהיה גם כועס וגם מתריס בו זמנית.
רוח חזקה הכתה בחלונות הקוטג' כשביל ואוליבנדר יצאו אל הלילה. השאר הצטופפו סביב השולחן, מרפק אל מרפק, עם בקושי מקום לזוז, הם התחילו לאכול. האש רחשה ופיצפצה באח הגדול לצידם. פלר, הארי הבחין, בעיקר שיחקה עם האוכל שלה; נותנת מבט חטוף בחלון כל כמה דקות; על כל פנים, ביל חזר לפני שהם גמרו את המנה הראשונה, שיערו הארוך פרוע מן הרוח.
"הכל בסדר," הוא אמר לפלר. " אמא ואבא אמרו שלום, ג'יני שולחת את אהבתה, פרד וג'ורג' מטריפים את דודה מיוריאל, הם עוד מפעילים את העסק, בהזמנות ינשופים, מהחדר האחורי שלה. אבל היא שמחה לקבל את הנזר שלה בחזרה, היא חשבה שגנבנו אותו."
"אה, אי מקסימה אדודה שלך" אמרה פלר ברוגז, מנופפת בשרביטה וגורמת לצלחות המלוכלכות להתרומם לאוויר וליצור שם ערימה. היא תפסה את ערימת הצלחות וצעדה החוצה מן החדר.
"אבא הכין נזר," ציצה לונה, "טוב, יותר כמו כתר, בעצם."
רון לכד את מבטו של הארי וחייך; הארי ידע שהוא זכר את קישוט הראש המטורלל שהם ראו בביקורם אצל קסונפיליוס.
"כן, הוא מנסה לשחזר את הכתר האבוד של רייבנקלו. הוא חושב שהוא כבר זיהה את האלמנטים העיקריים. הוספת הכנפיים של הביליוויג באמת עשתה את ההבדל- -"
הייתה דפיקה בדלת. ראשי כולם פנו אליה. פלר יצאה בריצה מהמטבח, נראית מפוחדת; ביל קפץ על רגליו, שרביטו מופנה אל הדלת. הארי, רון והרמיוני עשו כמותו. גריפהוק החליק חרש אל מתחת לשולחן, יוצא מטווח ראיה.
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"מי שם?" קרא ביל.

" זה אני, רמוס ג'ון לופין!" קול קרא מבעד ליללות הרוח. הארי חווה ריגוש של פחד; מה קרה? "אני אדם זאב, נשוי לנימפדורה טונקס, ואתה, שומר הסוד של הקוטג', נתת לי את הכתובת והשבעת אותי לבוא במקרי חירום!"

"לופין," מלמל ביל והוא רץ אל הדלת ופתח אותה בתנופה.

לופין נפל על הסף. הוא היה חיוור ועטה גלימת מסע, שיערו המאפיר סחוף רוחות. הוא התיישר, סוקר את החדר, מוודא שכולם שם ואז קרא בקול, "זה בן! קראנו לו טדי על שם אבא של דורה!"

הרמיוני צווחה.

"וואה - ? טונקס – טונקס ילדה?"

"כן, כן, היא ילדה!" צעק לופין. מסביב לשולחן בקעו קריאות שמחה ואנחות הקלה: הרמיוני ופלר צווחו "מזל טוב!" ורון אמר "בחיי, תינוק" כאילו מעולם לא שמע על דבר שכזה.

"כן –כן- בן " אמר שוב לופין, שנראה מסוחרר מאושרו שלו. הוא פסע מעבר לשולחן וחיבק את הארי; הסצנה מהמרתף בכיכר גרימוולד כאילו מעולם לא קרתה.

"תהיה סנדק?" הוא שאל את הארי כששחרר אותו.

"א-אני?" הארי גימגם.

כן, אתה, כמובן- דורה מסכימה לחלוטין, אין אף אחד טוב יותר- -"

הרי חש מוצף, המום, מאושר; עכשיו ביל הזדרז להביא יין, ופלר שיכנעה את לופין להצטרף אליהם למשקה.

" אני לא יכול להישאר הרבה, אני חייב לחזור," אמר לופין, זורח לעבר כולם: הוא נראה צעיר בשנים רבות מכפי שהארי ראה אותו אי פעם. " תודה לך, תודה לך, ביל"

עד מהרה ביל מילא את הגביעים והם הרימו אותם בידיהם.

"לחיי טדי רמוס לופין," אמר לופין , " קוסם גדול בהתהוות!"

" למי או דומה?" חקרה פלר.

"אני חושב שהוא דומה לדורה, אבל היא חושבת שהוא דומה לי. לא הרבה שיער. הוא היה נראה שחור כשהוא נולד, אבל אני נשבע שהוא נהיה ג'ינג'י בשעה שחלפה מאז. בטח יהיה בלונדיני עד שאחזור. אנדרומדה אומרת שהשיער של טונקס התחיל להחליף צבעים ביום שהיא נולדה." הוא רוקן את הגביע שלו.

" או, טוב נו, רק עוד אחד," הוא הוסיף כשביל מילא אותו שוב.

הרוח הרעידה את הקוטג' הקטן והאש המשיכה לפצפץ ועד מהרה ביל פתח עוד בקבוק יין. נראה היה שהחדשות של לופין הוציאו אותם קצת מעצמם, הרחיקו אותם לזמן מה ממצב המצור בו היו שרויים: בואם של חיים חדשים היה מסעיר. רק הגובלין נראה אדיש לאוירה החגיגית הפתאומית., ולאחר זמן מה הוא חמק חזרה אל חדר השינה שהיה עכשיו שלו לבדו. הארי חשב שהוא היה היחידי שהבחין בכך, עד שראה את עיניו של ביל עוקבות אחרי הגובלין במעלה המדרגות.

"לא...לא... אני באמת חייב לחזור," אמר לופין לבסוף, דוחה עוד גביע יין. הוא נעמד ומשך עליו את גלימת המסע והתעטף בה מחדש.

" שלום, שלום – אני אנסה להביא כמה תמונות בעוד כמה ימים – כולם כל כך ישמחו לדעת שראיתי אותכם—"

הוא רכס את הגלימה ונפרד, מחבק את הנשים ולוחץ את ידי הגברים ואז, עדיין זורח, יצא חזרה אל הלילה הסוער.

"סנדק, הארי!" אמר ביל כששניהם הלכו יחד למטבח, עוזרים לפנות את השולחן. "כבוד גדול! ברכותי!"

כשהארי הניח את הגביעים הריקים שנשא על השולחן, ביל סגר את הדלת מאחוריהם, מעמעם את קולותיהם הרמים עדיין של האחרים, שהמשיכו לחגוג גם בהיעדרו של לופין.

"רציתי מילה בפרטיות בעצם, הארי. זה לא היה קל למצוא הזדמנות כשהבית כל כך מלא באנשים." ביל היסס.

" הארי, אתם מתכננים משהו עם גריפהוק."

זו היתה קביעה, לא שאלה והארי לא טרח להכחיש אותה. הוא המתין, בקושי מביט בביל.

"אני מכיר גובלינים," אמר ביל. "עבדתי בגרינגוטס מאז שעזבתי את הוגוורטס. עד כמה שחברות בין קוסמים לגובלינים אפשרית, יש לי חברים קוסמים – או לפחות גובלינים שאני מכיר ומחבב." ביל שוב היסס.

"הארי, מה אתה רוצה מגריפהוק ומה הבטחת לו בתמורה?"

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"אני לא יכול לגלות לך את זה," אמר הארי. "מצטער, ביל."

דלת המטבח נפתחה מאחוריהם; פלר ניסתה להביא עוד גביעים רייקים.

"חכי," אמר לה ביל, "רק לרגע."

היא יצאה סוגרת אחריה את הדלת.

"אז אני צריך להגיד את זה," המשיך ביל. "אם עשיתם איזושהי עסקה עם גריפהוק, ובמיוחד אם העסקה הזו כוללת אוצרות, אתם חייבים להיות זהירים ביותר. הרגשות של הגובלינים ביחס לבעלות, תשלום ותמורה, לא דומים לאלו של בני האדם.

הארי חש רטט קל של אי נוחות, כאילו נחש קטן בחש בתוכו.

"למה אתה מתכוון?" הוא שאל.

"אנחנו מדברים על ישויות מסוג שונה," אמר ביל. " עסקים בין גובלינים לקוסמים היו טעונים במשך מאות שנים – אבל אתה יודע את זה **מתולדות הקסם**. נעשו שגיאות על ידי שני הצדדים, אני לעולם לא אגיד שהקוסמים היו תמימים. בכל אופן, יש דעה בקרב הגובלינים, ואלה של גרינגוטס הכי חשופים אליה, שאי אפשר לבטוח בקוסמים בכל מה שקשור לזהב ואוצרות. שאין להם כבוד לבעלות של גובלינים."

"אני מכבד—" הארי התחיל אבל ביל נענע בראשו.

"אתה לא מבין, הארי, אף אחד לא יכול להבין אלא אם הוא חי עם הגובלינים. בשביל גובלין, הבעלים הצודק והיחיד של חפץ הוא מי שעשה אותו, לא מי שרכש אותו. כל החפצים מתוצרת גובלינים, שייכים בעינהם להם."

"אבל זה נקנה—"

"—אז הם יחשיבו את החפץ מושכר למי ששילם את הכסף. אבל יש להם, על כל פנים, קושי גדול עם זה שחפצים מתוצרת גובלינים עוברים בירושה מקוסם לקוסם. ראית את המבט בעיניו של גריפהוק כשהנזר עבר לו מתחת לעיניים. הוא לא היה מרוצה. אני מאמין שהוא חושב, כמו רוב בני מינו, שהנזר היה צריך לחזור לגובלינים לאחר שמי שקנה אותו מת. הם מחשיבים את הנוהג לשמור חפצים מתוצרת גובלינים, והעברתם מקוסם לקוסם ללא תשלום נוסף, כמעט כמו גניבה."

הארי חש רגש מבשר רעות; הוא תהה שמא ביל ניחש יותר ממה שגילה.

"כל מה שאני אומר," אמר ביל, מניח את ידו על הדלת לסלון, "זה שתהיה זהיר מאוד במה שאתה מבטיח לגובלינים, הארי. זה יהיה פחות מסוכן לפרוץ לגרינגוטס מאשר להפר הבטחה לגובלין."

"בסדר," אמר הארי כשביל פתח את הדלת, "כן. תודה. אני אזכור את זה."

כשהלך אחרי ביל חזרה אל השאר מחשבה מדאיגה אפפה אותו, תוצאה, ללא ספק של היין ששתה. הוא נראה היה נחוש להתיפך לסנדק פרוע לטדי לופין כמו שסיריוס בלק היה בשבילו.

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

פרק 26-גרינגוטס

התוכניות נעשו, הכנותיהם נשלמו; בחדר השינה הקטן ביותר שערה בודדת ארוכה, משיער שחור וגס (שנלקחה מהסוודר שהרמיוני לבשה באחוזת מאלפוי) נחה מסתלסלת בבקבוקון זכוכית קטן על מדף האח.
"ואת תשתמשי בשרביט האמיתי שלה," אמר הארי, מניד בראשו לכיוון שרביט עץ האגוז, "כך שאני משער שתהיי די משכנעת."
הרמיוני נראתה מפוחדת כאילו השרביט עלול לעקוץ או לנשוך אותה כשהיא הרימה אותו.
"אני שונאת את הדבר הזה," היא אמרה בקול נמוך. "אני באמת שונאת אותו. זה מרגיש מוטעה, הוא לא עובד טוב בשבילי... זה כמו חלק *ממנה*."
הארי לא יכול היה לעזור אבל זכר איך הרמיוני דחתה את תיעובו משרביט הקוץ השחור, מתעקשת שהוא דמיין דברים כשהוא לא פעל היטב כמו שרביטו שלו, אומרת לו שפשוט יתאמן. למרות זאת, הוא בחר לא לחזור ולומר לה את העצות שלה עצמה, ערב ניסיון פריצתם לגרינגוטס הייתה זו טעות לעורר בה התנגדות.
"למרות זאת, זה בטח יעזור לך להיכנס אל האופי," אמר רון. "תחשבי מה השרביט עשה!"
"אבל זאת הנקודה שלי!" אמר הרמיוני. "זה השרביט שעינה את אמא ואבא של נוויל, ומי יודע כמה אנשים אחרים? זה השרביט שהרג את סיריוס!"
הארי לא חשב על כך: הוא הביט מטה אל השרביט והרגיש דחף אכזרי לחטוף אותו, לחתוך אותו עם החרב של גריפינדור, שנשענה על הקיר לצידו.
"אני מתגעגעת לשרביט שלי," הרמיוני אמרה באומללות. "הלוואי שמר אוליבנדר היה יכול לעשות לי אחד אחר גם כן."
מר אוליבנדר שלח ללונה שרביט חדש בבוקר. ובזה הרגע היא הייתה בחוץ בחצר האחורית, בודקת את יכולותיו בשמש אחר הצהריים מאוחרת. דין, שאיבד את שרביטו אצל החוטפים, צפה בה בקדרות. הארי הביט מטה אל שרביט העוזרד שהיה שייך פעם לדראקו מאלפוי. הוא היה מופתע, אבל שמח לגלות שהוא עבד

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

בשבילו לפחות באותה מידה ששרביטה של הרמיוני פעל. זוכר מה אוליבנדר אמר להם על סודות יצרני השרביטים, הארי חשב שהוא ידע מה הייתה הבעיה של הרמיוני: היא לא זכתה בנאמנותו של שרביט האגוז באמצעות לקיחה אישית מבלטרקיס.

דלת חדר השינה נפתחה וגריפהוק נכנס. הארי הושיט את ידו באופן לא מודע אל ניצב החרב ומשך אותה קרוב אליו, אבל הצטער על פעולתו מייד. הוא יכול היה לומר שהגובלין שם לב. מחפש תרוץ ברגע הלא נעים, הוא אמר, "בדיוק בדקנו את הדברים של הרגע האחרון, גריפהוק. אמרנו לביל ולפלר שאנחנו עוזבים מחר, ואמרנו להם לא לקום ולראות אותנו כשנלך."

הם היו עקשנים בנקודה הזו, בגלל שהרמיוני הייתה צריכה להשתנות לבלטריקס לפני שהם עזבו, וככל שביל ופלר ידעו או יחשדו פחות לגבי מה שהם תכננו לעשות, כך ייטב. הם גם הבהירו שהם לא יחזרו. מכיוון שהם איבדו את האוהל הישן של פרקינס בלילה שהחוטפים תפסו אותם, ביל השאיל להם עוד אחד. הוא היה ארוז עכשיו בתוך תיק החרוזים, שאותו, הארי התרשם לגלות, הרמיוני החביאה מהחוטפים בתעלול פשוט - היא תחבה אותו אל תוך הגרב שלה.

למרות שהוא יתגעגע לביל, פלר, לונה ודין, בלי להזכיר את נוחות הבית שהם נהנו ממנו במשך השבועות האחרונים, הארי הביט קדימה אל היציאה מהסגר שבבית הצדפה. הוא היה עייף מלוודא שאף אחד לא מצותת להם, עייף מלהיות סגור בחדר השינה הזעיר, החשוך. מעל הכול, הוא השתוקק להיפטר מגריפהוק. בכל אופן, הנקודה בדיוק איך ומתי הם אמורים להיפרד מהגובלין בלי למסור את החרב של גריפינדור, נשארה שאלה שלהארי לא הייתה תשובה עליה. זה היה בלתי אפשרי להחליט מתי הם יעשו זאת, בגלל שהגובלין בקושי עזב את הארי, רון והרמיוני להיות רק שלושתם לבדם יותר מחמש דקות בכל פעם: "הוא יכול לתת לאמא שלי שיעורים," רטן רון, כשאצבעותיו הארוכות של הגובלין המשיכו להופיע בקצה הדלתות. כשאזהרתו של ביל עוד מהדהדת בראשו, הארי לא הפסיק לחשוד שגריפהוק עקב אחרי נוכלות אפשרית.

הרמיוני הסתייגה מאד מתוכנית הבגידה, שהארי ויתר על הניסיון להיעזר בפיקחותה בנוגע לאיך לעשות זאת: רון, ברגעים נדירים ללא גריפהוק, לא הציע שום דבר טוב יותר מאשר "אנחנו רק נצטרך לאלתר משהו, חבר."

שינתו של הארי באותו לילה הייתה גרועה. שוכב ער בשעות המוקדמות, הוא חזר במחשבותיו אל הלילה שלפני שהם חדרו למשרד הקסמים וזכר את ההחלטיות, את הכמעט התרגשות. עכשיו הוא חווה גלי חרדה מטרידים של ספקות: הוא לא היה יכול לחמוק מהפחד שהכל עומד להשתבש. הוא המשיך לומר לעצמו שהתוכנית שלהם הייתה טובה, שגריפהוק ידע עם מה הם עומדים להתמודד, שהם היו מוכנים היטב לכל הקשיים שסביר להניח שהם יתקלו בהם, ועדיין הוא הרגיש שלא בנח.

פעם או פעמיים הוא שמע את רון מתנועע והיה בטוח שגם הוא היה ער, אבל הם חלקו את הסלון עם דין, ככה שהארי פחד לדבר.

זאת הייתה הקלה כשהשעה שש הגיעה והם יכלו לחמוק משקי השינה שלהם, להתלבש באפילה החלקית, ואז להתגנב אל הגן, שם הם היו אמורים לפגוש את הרמיוני וגריפהוק. השחר היה צונן, אבל רוח קלילה בשרה שזה היה חודש מאי. הארי הביט מעלה אל הכוכבים שעדיין הבהבו מעט בשמים הכהים והאזין לרחש הים הנע הלוך ושוב נגד הצוק: הוא יתגעגע לקולות. צמחים ירוקים קטנים פילסו את דרכם באדמה האדומה שעל קברו של דובי, במשך השנים יתכסה התל בפרחים. על האבן הלבנה שעליה נחרט שמו של הגמדון כבר נראו סימני מזג האוויר. הוא הבחין עכשיו שהם לא יכלו להניח את דובי לנוח במקום יפה יותר, אבל הארי חש עצבות עם המחשבה על להותיר אותו מאחור. מביט מטה על הקבר, הוא תהה שוב איך הגמדון ידע לאן לבוא כדי להציל אותם. אצבעותיו נעו בפיזור נפש אל הארנק הקטן שעדיין היה קשור סביב צווארו, הוא יכול היה להרגיש בברור את קצה רסיס המראה בה הוא היה בטוח שראה את עינו של דמבלדור. ואז קול של דלת נפתחת גרם לו להביט סביב.

בלטריקס לסטריינג' חצתה את הדשא לכיוונם, מלווה בגריפהוק. כשהיא פסעה, היא תחבה תיק קטן ומחורז

© כל הזכויות שמורות

אל תוך כיס פנימי של גלימות ישנות נוספות שהם לקחו מכיכר גרימולד. למרות שהארי ידע היטב שזאת באמת הייתה הרמיוני, הוא לא יכול היה לדכא את רעד התיעוב שעבר בו. היא הייתה גבוה יותר משהוא היה, שערה השחור הארוך גלש על גבה, עפעפיה הכבדים היו מלאים בוז כשהם נחו עליו; אבל אז היא דיברה, והוא שמע את הרמיוני דרך קולה הנמוך של בלטריקס.

"הטעם שלה *דוחה*, גרוע יותר משורש גרדי! אוקי, רון, בא הנה כדי שאני אוכל להכין אותך..."

"בסדר, אבל תזכרי, אני לא אוהב שהזקן מדי ארוך."

"הו, למען השם, לא מדובר כאן בלהיראות חתיך."

"זה לא זה,

אבל אני מעדיף את האף שלי קצת יותר קצר, תנסי ותעשי את זה כמו בפעם הקודמת."

הרמיוני נאנחה ונגשה לעבודה, ממלמלת בלחש כשהיא שינתה נקודות שונות בהופעתו של רון. הוא עמד לקבל דמות מזויפת לגמרי, והם סמכו על האווירה הרשעית של בלטריקס שתגן עליו. בינתיים הארי וגריפהוק היו אמורים להסתתר מתחת לגלימת ההיעלמות.

"הנה," אמרה הרמיוני, "איך הוא נראה, הארי?"

זה היה כמעט בלתי אפשרי לזהות את רון מתחת לתחפושת שלו, אבל, הארי חשב, רק בגלל שהוא הכיר אותו כל כך טוב.

שיערו של רון היה עכשיו ארוך ומסולסל; היה לו זקן חום דק ושפם, לא היו לו נמשים, אפו היה קצר ורחב וגבותיו גדולות.

"ובכן, לא הטיפוס שלי, אבל הוא יהיה בסדר," אמר הארי. "שנלך, אם כך?"

שלושתם העיפו מבט אל בית הצדפה, שעמד חשוך ושקט תחת הכוכבים הדועכים, ואז הסתובבו והתקדמו לכיוון הנקודה, בדיוק מאחורי קיר הגבול, המקום בו לחש הפידליוס הפסיק לפעול והם יכלו להתעתק. ברגע שהם עברו את השער, גריפהוק דיבר.

"אני צריך לטפס עכשיו, הארי פוטר, אני מניח?"

הארי התכופף והגובלין טיפס על גבו, ידיו משולבות בקידמת גרונו של הארי. הוא לא היה כבד, אבל הארי לא חיבב את התחושה של הגובלין והיה מופתע מהעוצמה בה הוא נאחז בו.

הרמיוני הוציאה את גלימת ההיעלמות מהתיק המחורז וכיסתה בה את שניהם.

"מושלם," היא אמרה, מתכופפת כדי לבדוק את כפות רגליו של הארי. "אני לא יכולה לראות דבר. נלך."

הארי הסתובב במקום, עם גריפהוק על כתפיו, מתרכז בכל כוחו בקלחת הרותחת, האכסניה שהייתה הכניסה לסימטת דיאגון. הגובלין נאחז חזק אפילו יותר כשהם נעו אל האפילה הדחוסה, ושניות אחר כך רגליו של הארי מצאו מדרכה והוא פקח את עיניו בדרך צ'ארינג קרוס. מוגלגים ממהרים עברו, לובשים הבעות חמוצות של שעות הבוקר המוקדמות, לא מודעים בהחלט לנוכחותה של האכסניה הקטנה.

דוכן המשקאות של הקלחת הרותחת היה כמעט נטוש. טום, בעל הבית הגיבן וחסר השיניים, צחצח כוסות בחלקו הפנימי; זוג מכשפים ניהלו שיחה חרישית בקצה האולם, העיפו מבטים אל הרמיוני ונסוגו חזרה אל הצללים.

"מאדם לסטריינג'," מלמל טום, וכשהרמיוני עצרה הוא היטה את ראשו בהתרפסות.

בוקר טוב," אמרה הרמיוני, וכשהארי התגנב במהירות, עדיין נושא את גריפהוק על כתפיו תחת הגלימה, הוא ראה את טום נראה מופתע.

"מנומס מידי," הארי לחש באוזנה של הרמיוני כשהם יצאו מהאכסניה אל החצר האחורית הקטנה. "את צריכה להתנהג לאנשים כאילו הם זוהמה!"

"בסדר, בסדר!"

הרמיוני שלפה את שרביטה של בלטריקס והקישה על הלבנה בקיר הרגיל שמולם. ברגע אחד הלבנים החלו לנוע ולהסתובב: חור הופיע במרכז הקיר, והוא התרחב והתרחב, לבסוף הופיע פתח כניסה מקומר אל תוך

© כל הזכויות שמורות

הרחוב הצר המרוצף שהיה סימטת דיאגון.
היה שקט, עוד לא הגיע הזמן שבו החנויות נפתחות, ובקושי היו שם קונים . הרחוב המתעקל, מרוצף האבן היה שונה מאד עכשיו מהמקום הרועש שבו הארי ביקר לפני שנתו הראשונה בהוגוורטס לפני כל כך הרבה שנים. יותר חנויות מתמיד היו אטומות בקרשים, למרות שכמה עסקים חדשים שהוקדשו לאומנויות האופל הוקמו מאז שהארי היה שם בפעם האחרונה.
פניו של הארי עצמו הביטו מטה עליו מפוסטרים שכיסו חלונות רבים, כולם נושאים את המילים מבוקש מספר אחת.
מספר אנשים מסמורטטים ישבו מצונפים בפתחי הדלתות. הוא שמע אותם נאנחים אל העוברים ושבים הבודדים, מתחננים לזהב, מתעקשים שהם באמת קוסמים. לאיש אחד הייתה רטיה מדממת על אחת מעיניו. כשהם הלכו לאורך הרחוב, המתחננים הציצו בהרמיוני. היה נראה שהם עומדים להימלט מפניה, מושכים ברדסים על פניהם ובורחים מהר ככול שיכלו. הרמיוני הביטה עליהם בסקרנות, עד שהאדם עם הרטיה המדממת בא והתנודד ישר במעבר מולה.
"הילדים שלי," הוא שאג, מצביע עליה. קולו סדוק, גבוה, הוא נשמע מטורף. "היכן הילדים שלי? מה הוא עשה איתם? את יודעת, *את יודעת*!"
"אני- אני באמת-" גמגמה הרמיוני.
האיש נדחף לכיוונה, מגשש אל צווארה. אז, בקול נפץ והבזק של אור אדום הוא נזרק על הקרקע, חסר הכרה. רון עמד שם, שרביטו עדיין מושט לפניו ומבט של הלם נראה מאחורי זקנו. פנים הופיעו בחלון בצידו השני של הרחוב, כשקבוצה קטנה של עוברי אורח עשירים למראה כרכו סביבם את גלימותיהם והתרחקו בהדרגה בפסיעות מהירות, להוטים לעזוב את הזירה.
כניסתם אל סימטת דיאגון לא יכלה להיות יותר בולטת; לרגע הארי תהה אם לא עדיף לעזוב עכשיו ולנסות לחשוב על תוכנית אחרת. בכל אופן, לפני שהם יכלו לזוז או להיוועץ אחד עם השני, הם שמעו קריאה מאחוריהם.
"אוהו, מאדם לסטריינג'!"
הארי הסתובב במהירות וגריפהוק הידק את אחיזתו בצווארו: קוסם גבוה, מהורהר, עם רעמת שיער אפור וסבוך ואף ארוך, מחודד, פסע לכיוונם.
"זה טרוורס," נשף הגובלין בבוז אל תוך אוזנו של הארי, אבל באותו רגע הארי לא יכול היה לחשוב מי היה טרוורס. הרמיוני הזדקפה ואמרה בכל הבוז שיכלה לגייס:
"ומה אתה רוצה?"
טרוורס עצר במקומו, פגוע בברור.
"*הוא אוכל מוות נוסף*!" נשף גריפהוק, והארי התקדם בחשאי מהצד כדי לחזור על האינפורמציה אל תוך אוזנה של הרמיוני.
"רק ביקשתי לקבל את פניך," אמר טרוורס בקירות, "אבל אם נוכחותי אינה רצויה..."
הארי זיהה את קולו: טרוורס היה אחד מאוכלי המוות שנקראו לביתו של קסנופיליוס.
"לא, לא, בכלל לא, טרוורס," אמרה הרמיוני מהר, מנסה לכסות את טעותה. "מה שלומך?"
"ובכן, אני מודה שאני מופתע לראות אותך מסתובבת, בלטריקס."
"באמת? למה?" שאלה הרמיוני.
"ובכן," הודה טרוורס, שמעתי שהדיירים באחוזת מאלפוי מרותקים אל הבית, אחרי ה... אה... *בריחה*."
הארי קיווה שהרמיוני תאחז ראש. אם זאת הייתה אמת, ובלטריקס לא הייתה אמורה להסתובב בציבור- אדון האופל סולח לאלו ששרתו אותו בנאמנות בעבר." אמרה הרמיוני בחיקוי נהדר של סגנון הבוז הרגיל של בלטריקס. "אולי האמון שלו בך לא טוב כשלי, טרוורס."
למרות שאוכל המוות נראה נרגז, הוא נראה גם פחות חושש.
© כל הזכויות שמורות

הוא העיף מבט מטה אל האיש שרון שיתק.
"איך הוא הרגיז אותך?"
"זה לא משנה, הוא לא יעשה כך שוב," אמרה הרמיוני בקרירות.
"כמה מחסרי השרביט הללו יכולים להיות ממש מרגיזים," אמר טרוורס. "כל עוד הם לא עושים דבר מלבד לפשוט יד, אין לי התנגדות, אבל אחת מהם בקשה ממני להצדיק את המקרה שלה במשרד בשבוע שעבר. *'אני מכשפה, אדוני, אני מכשפה, תן לי להוכיח לך!'*" הוא אמר בחיקוי של קול צווחני. "כאילו שהייתי נותן לה את השרביט שלי- אבל בשרביט של מי," שאל טרוורס בסקרנות, "את משתמשת כרגע, בלטריקס? שמעתי ששלך היה-"
"יש לי את שרביטי כאן." ענתה הרמיוני בקול צונן, אוחזת את שרביטה של בלטריקס. "אני לא יודעת לאיזה שמועות הקשבת, טרוורס, אבל למרבה הצער הוטעת."
טרוורס נראה מעט נדהם בנקודה הזו, ובמקום זאת הוא הסתובב אל רון.
"מיהו החבר שלך? אני לא מזהה אותו."
"זהו דרגומיר דספארד," אמרה הרמיוני; הם החליטו שדמות זרה ובדויה תהיה הכיסוי הבטוח ביותר להסוואתו של רון. "הוא מדבר מעט מאד אנגלית, אבל הוא תומך בכיוונו של אדון האופל. הוא הגיע לכאן מטרנסילבניה כדי לראות את המשטר החדש שלנו."
"באמת? מה שלומך, דרגומיר?"
"איך 'תה?" אמר רון, מושיט את ידו.
טרוורס הושיט שני אצבעות ונענע את ידו של רון כאילו הוא מפחד ללכלך את עצמו.
"אז מה מביא אותך ואת- אה- חבר התומך שלך לסימטת דיאגון כל כך מוקדם?" שאל טרוורס.
"אני צריכה לבקר בגרינגוטס," אמרה הרמיוני.
"אהה, גם אני," אמר טרוורס. "זהב, זהב מטונף! אנחנו לא יכולים לחיות בלעדיו, אני מודה שוב שאני מצטער על הצורך להמשיך ולהתרועע עם ידידינו ארוכי האצבעות."
הארי הרגיש את אחיזתו של גריפהוק מתהדקת לרגע סיב צווארו.
"שנלך?" אמר טרוורס, מחווה להרמיוני להתקדם.
להרמיוני לא הייתה ברירה מלבד להתחיל לצעוד לצידו ולהתקדם לארוך הרחוב מרוצף האבן והמתעקל לכיוון המקום בו גרינגוטס, לבן כשלג, התנשא מעל החנויות הקטנות האחרות. רון צעד לצידם, והארי וגריפהוק עקבו.
אוכל המוות הזהיר היה הדבר האחרון שהם היו צריכים, וגרוע מזה, העובדה שטרוורס היה לצד מי שהוא האמין שהייתה בלטריקס, גרמה לכך שהארי לא יוכל לתקשר עם הרמיוני או רון. במהרה הם הגיעו אל מדרגות השיש שהובילו אל דלתות ברונזה גדולות. כמו שגריפהוק הזהיר אותם קודם, הגובלינים לובשי המדים שכרגיל עמדו בכניסה הוחלפו בשני קוסמים, שניהם אוחזים מוטות זהובים דקים
"אה, בודק היושר," החווה טרוורס בדרמטיות, "כל כך מגושם- אבל כל כך יעיל!"
והוא פסע במדרגות, מהנהן ימינה ושמאלה אל הקוסמים, שהניפו את המוטות הזהובים והניעו אותם מעלה ומטה על גופו. המכשירים, הארי ידע, הבחינו בלחשים שהסתירו חפצים קסומים. יודע שהיו לו רק כמה שניות, הארי הצביע בשרביטו של דראקו על כל אחד מהשומרים בנפרד ומלמל, "*קונפונדו*" פעמיים. לא מובחן על ידי טרוורס, שהביט דרך דלתות הברונזה אל האולם הפנימי, כל אחד מהשומרים הזדעזע מעט כשהלחש היכה בו.
שערה השחור והארוך של הרמיוני התנופף מאחוריה כשהיא טיפסה במדרגות.
"רגע אחד, מאדם," אמר השומר, מניף את המכשיר שלו.
"אבל בדיוק עשית את זה!" אמרה הרמיוני בקולה המתנשא, מעורר הכבוד של בלטריקס. טרוורס הביט סביב, גבותיו מורמות. השומר היה מבולבל. הוא הביט מטה אל המכשיר הדק המוזהב ואז אל בן לוויתו, שאמר בקול

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

מעט מבולבל,
"כן, בדיוק בדקת אותם, מאריוס."
הרמיוני חלפה על פניהם. רון לצידה, הארי וגריפהוק מיהרו בלתי נראים אחריהם. הארי העיף מבט אחורנית כשהם חצו את המפתן. שני הקוסמים שפשפו את ראשיהם.
שני גובלינים עמדו לפני הדלתות הפנימיות, שהיו עשויות מכסף ונשאו שיר המזהיר מפני עונש נורא את הגנבים האפשריים. הארי הביט על זה, וכל הזיכרונות הפתאומיים החדים כסכין באו אליו: עומד באותו מקום ביום שמלאו לו אחת עשרה שנים, יום ההולדת הנפלא ביותר בחייו, והאגריד עומד לצידו ואומר, "*כן – ככה מי שמנסה לשדוד שמה הוא חייב להיות משוגע.*"
גרינגוטס נראתה מקום של פלאות באותו יום, המאגר המכושף של אוצרות הזהב שהוא מעולם לא ידע שהיו שלו, ולעולם, אפילו לא לרגע בודד, הוא לא היה יכול לדמיין שיום אחד הוא יחזור לשם כדי לגנוב...
אבל בתוך שניות הם עמדו באולם השיש העצום של הבנק.
דלפק ארוך היה מנוהל על ידי גובלינים שישבו על שרפרפים גבוהים משרתים את הלקוחות הראשונים של אותו יום. הרמיוני, רון וטרוורס התקדמו אל עבר גובלין זקן שבחן מטבע זהב דקה דרך משקף. הרמיוני הרשתה לטרוורס לצעוד לפניה בטענה שהיא מסבירה את התכונות המיוחדות של האולם לרון.
הגובלין הטיל את המטבע שאחז בצד, אומר לאף אחד מיוחד, "לפרקון," ואז קיבל את טרוורס, ומסר מפתח זהב זעיר, שנבחן והוחזר אליו.
הרמיוני התקרבה.
"מאדם לסטריינג'!" אמר הגובלין, נחרד בברור. "אהה! איך איך אוכל לעזור לך היום?"
"אני רוצה להיכנס אל הכספת שלי," אמרה הרמיוני.
הגובלין הזקן נראה נרתע מעט. הארי העיף מבט סביב. לא רק טרוורס נרתע בהסננות, צופה, אלא גם כמה גובלינים אחרים נשאו מבטם מעל עבודתם להביט בהרמיוני.
"יש לך... זיהוי?" שאל הגובלין.
"זיהוי? אני – מעולם לא הייתי זקוקה לזיהוי קודם!" אמרה הרמיוני.
"*הם יודעים!*" לחש גריפהוק באוזנו של הארי, "*הם בטח הוזהרו שעלולה להיות מתחזה!*"
"שרביטך יספיק, מאדם," אמר הגובלין. הוא הושיט יד רועדת מעט, ובזרם איום של הבנה הארי ידע שהגובלינים של גרינגוטס הוזהרו ששרביטה של בלטריקס נגנב.
"*פעל עכשיו, פעל עכשיו,*" לחש גריפהוק באוזנו של הארי, "*קללת האמפריוס!*"
הארי הניף את שרביט העוזרד מתחת לגלימה, מצביע איתו על הגובלין הזקן, ולחש, בפעם הראשונה בחייו, "*אמפריו!*"
תחושה מוזרה התפשטה בזרועו של הארי, הרגשה של פעימות, חמימות שנראתה שזרמה ממוחו, דרך הגידים והרידים המחברים אותו אל שרביטו ואל הקללה שבדיוק הוטלה. הגובלין לקח את שרביטה של בלטריקס, בוחן אותו מקרוב, ואז אמר, "אה, קיבלת שרביט חדש, מאדם לסטריינג'!"
"מה?" אמרה הרמיוני, "לא, לא, זה שלי-"
"שרביט חדש?" אמר טרוורס, מתקרב אל הדלפק שוב; עדיין כל הגובלינים שמסביב צופים. "אבל איך יכולת, באיזה יצרן שרביטים השתמשת?"
הארי פעל בלי לחשוב. מצביע בשרביטו על טרוורס, הוא מלמל, "*אמפריו!*" פעם נוספת.
"הו כן, אני רואה," אמר טרוורס, מביט מטה אל שרביטה של בלטריקס, "כן, מאד נאה. והוא פועל היטב? אני תמיד חשבתי ששרביטים דורשים מעט אילוף, הלא כן?"
הרמיוני נראתה מבולבלת לגמרי, אבל לרווחתו הכבירה של הארי היא קיבלה את מפנה המאורע המשונה בלי הערה.
הגובלין הזקן מאחורי הדלפק מחא כפיים וגובלין צעיר יותר התקרב.
© כל הזכויות שמורות

"אני אזדקק למצלצלים," הוא אמר לגובלין, שמיהר הצידה וחזר לאחר רגע עם תיק עור שנראה היה מלא במתכת שהשמיעה צלילים מתכתיים, אותו הוא הגיש אל הבכיר ממנו. "טוב, טוב! אז, אם תואילי לבוא בעקבותי, מאדם לסטריינג'," אמר הגובלין הזקן, מדלג מעל השרפשף שלו ונעלם משדה הראיה. "אני אקח אותך אל הכספת שלך."

הוא הופיע מסביב לקצה הדלפק, נע בשמחה לכיוונם, תוכנו של תיק העור עדיין מצלצל. טרוורס עמד כעת שקט למדי בפה פעור לרווחה. רון משך תשומת לב לתופעה המוזרה בכך שהסתכל על טרוורס בבלבול.

"חכה- בוגרוד!"

גובלין נוסף הופיע במהירות מסביב לדוכן.

"יש לנו הוראות," הוא אמר בהכנעה להרמיוני. "סלחי לי, מאדם, אבל נתנו הוראות מיוחדות בנוגע לכספת של לסטריינג'."

הוא לחש במהירות באוזנו של בוגרוד, אבל הגובלין שהיה תחת השפעת האמפריוס, השתחרר ממנו.

"אני מודע להוראות. מאדם לסטריינג' רוצה לבקר בכספת שלה... משפחה עתיקה מאד... לקוחות ותיקים... מכאן, בבקשה..."

ועדיין מצלצל, הוא מיהר לקראת אחת מהדלתות הרבות שהובילו אל מחוץ לאולם. הארי הביט חזרה על טרוורס, שעדיין קפא במקומו נראה ריקני באופן לא רגיל, והחליט. בנפנוף בשרביטו הוא גרם לטרוורס לבוא איתם, הולך בצייתנות בעקבותיהם כשהם הגיעו אל הדלת ועברו אל מעבר האבן הגסה שמאחור, שהיה מואר בלפידי אש.

"אנחנו בצרה; הם חושדים," אמר הארי כשהדלת נטרקה מאחוריהם והוא הוריד את גלימת ההיעלמות.

גריפהוק קפץ מטה מכתפיו: גם טרוורס וגם בוגרוד לא הראו שבריר של הפתעה למול הופעתו הפתאומית של הארי פוטר ביניהם. "הם תחת אמפריוס," הוא הוסיף, בתגובה לסמני השאלה המבובלים של הרמיוני ורון לגבי טרוורס ובוגרוד, שעמדו שם שניהם, נראים חסרי הבעה. "אני לא חושב שעשיתי את זה חזק מספיק, אני לא יודע..."

וזיכרון נוסף זינק אל תוך מוחו, של בלטריקס לסטריינג' האמיתית צורחת לעומתו בפעם הראשונה שהוא ניסה להשתמש בקללה שאין עליה מחילה: "אתה צריך *להתכוון* לזה, פוטר!"

"מה אנחנו עושים?" שאל רון. "שנצא עכשיו, כל עוד אנחנו יכולים?"

"אם אנחנו יכולים," אמרה הרמיוני, מביטה אחורנית אל הדלת שמובילה אל האולם הראשי, מעבר לאלו שידעו מה התרחש.

"הגענו עד כאן, אני אומר שנמשיך," אמר הארי.

"טוב!" אמר גריפהוק. "אז, אני צריך שבוגרוד ישלוט בעגלה; לי כבר אין את סמכות. אבל לא יהיה מקום לקוסם."

הארי הצביע בשרביטו על טרוורס.

"*אמפריו*!"

הקוסם הסתובב וצעד לאורך הפסי הרכבת החשוכים בקצב מהיר.

"מה אתה גורם לו לעשות?"

"להתחבא," אמר הארי בזמן שהוא הצביע בשרביטו על בוגרוד, ששרק כדי לזמן עגלה קטנה שהתגלגלה לאורך פסי הרכבת לכיוונם מתוך החשיכה. הארי היה בטוח שהוא יכול היה לשמוע צעקות מאחוריהם באולם המרכזי כשהם טיפסו לתוכה, בוגרוד מלפני גריפהוק, הארי, רון והרמיוני שנדחסו יחד מאחורה.

בתנופה יצאה העגלה לדרך, צוברת מהירות: הם מיהרו ועברו את טרוורס, שנדחק אל תוך בקיע בקיר, ואז העגלנ התחילה להתפתל ולהסתובב במעברים דמויי המבוך, משופעת כלפי מטה כל הזמן.

הארי לא יכול היה לשמוע דבר מעבר לקולות הנקישה של העגלה על הפסים: שיערו התנופף מאחוריו כשהם

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

סטו בין נטיפים, מעופפים אפילו עמוק יותר אל תוך האדמה, אבל הוא המשיך להביט לאחור. הם בוודאי השאירו עקבות גדולים מאחוריהם; ככל שהוא יותר חשב על זה, זה היה נראה יותר טפשי להסוות את הרמיוני כבלטריקס, להביא איתם את שרביטה של בלטריקס, כשאוכלי המוות יודעים מי גנב אותו-
הם היו עמוק יותר ממה שהארי נכנס אי פעם בתוך גרינגוטס; הם פנו בסיבוב חד במהירות וראו לפניהם, לרגעים ספורים, מפל מים מכה על המסילה. הארי שמע את גריפהוק צועק, "לא!" אבל לא הייתה אף עצירה. הם נעו דרך המפל במהירות. מים מילאו את עיניו ופיו של הארי : הוא לא היה מסוגל לראות או לנשום: אז, בטלטול נוראי, העגלה התעופפה וכולם נזרקו ממנה. הארי שמע את העגלה מתרסקת לחתיכות על קיר המעבר, שמע את הרמיוני צורחת משהו, והרגיש שהוא מרחף חזרה לכיוון הקרקע כחסר משקל, ונחת ללא כאבים על רצפת המעבר הסלעית.
"ל- לחש בולם זעזועים," ירתה הרמיוני, כשרון משך אותה על רגליה, אבל לאימתו של הארי הוא ראה שהיא לא נראתה יותר כבלטריקס; במקום זה היא עמדה שם בגלימות גדולות, ספוגת מים ולגמרי עצמה; רון היה אדום שיער וחסר זקן שוב. הם הבחינו בזה כשהם הביטו אחד על השני, ממששים את פניהם.
"מפל הגנבים!" אמר גריפהוק, נעמד על רגליו ומביט אחורה אל המבול שעל פסי הרכבת, שהיה, הארי ידע עכשיו, יותר ממים. "זה שוטף את כל הקסמים, את כל ההסתרות הקסומות! הם ידעו שיש פולשים בגרינגוטס, הם הפעילו את ההגנות נגדנו!"
הארי ראה את הרמיוני בודקת שעדיין יש לה את התיק המחורז, ומיהר לדחוף את ידו מתחת למעילו כדי לוודא שהוא לא איבד את גלימת ההיעלמות. הוא הסתובב להביט בבורגוד מנענע בראשו בבלבול: מפל הגנבים כנראה הסיר את קללת האמפריוס שלו.
"אנחנו נזדקק לו," אמר גריפהוק, "אנחנו לא יכולים להיכנס לכספת בלי גובלין של גרינגוטס. ואנחנו צריכים את המצלצלים!"
"*אמפריו*!" אמר הארי שוב; קולו מהדהד דרך מעברי האבן כשהוא הרגיש שוב את התחושה של שליטה משכרת שזרמה מהמוח אל השרביט. בוגרוד נכנע שוב לרצונו, הבעתו המבולבלת התחלפה לאדישות מנומסת, כשרון מיהר להרים את תיק העור של כלי המתכת.
"הארי, אני חושבת שאני יכולה לשמוע אנשים באים!" אמרה הרמיוני, והיא הצביעה בשרביטה של בלטריקס על מפל המים וקראה, "*פרוטגו*!" הם ראו את לחש המגן שובר את זרם המים המכושפים כשהוא התעופף במעלה המעבר.
"מחשבה טובה," אמר הארי. "תוביל, גריפהוק!"
"איך אנחנו עומדים לצאת?" רון שאל כשהם מיהרו לצעוד אל תוך החשיכה אחרי הגובלין, בורגוד התנשם והתנשף בעקבותיהם כמו כלב זקן.
"בוא נדאג לזה כשנצטרך," אמר הארי. הוא ניסה להאזין: הוא חשב שהוא שמע משהו מצלצל ונע בסביבתם. "גריפהוק, מה המרחק?"
"לא רחוק, הארי פוטר, לא רחוק..."
והם פנו בפינה וראו דבר שהארי התכונן לו, אבל עדיין גרם להם להיעצר.
דרקון ענקי היה קשור ברצועה לאדמה ממולם, פרט לגישה לארבעת או חמשת הכספות העמוקות ביותר במקום. קשקשיה של המפלצת החווירו והתפוררו במשך המאסר הארוך מתחת לאדמה, עיניה היו חלביות וורודות;
כנפיו הגדולות והדוקרניות, מקופלות היטב לצידי גופו, היו ממלאות את החדר אם הוא היה פורש אותן, וכשהוא הפנה את ראשו המכוער לכיוונם, הוא שאג ברעש שגרם לסלע לרעוד, הוא פער את פיו, וירק סילון של אש שגרם להם לרוץ חזרה במעלה המעבר.
"הוא חצי עיוור," התנשף גריפהוק, "אבל הרבה יותר פראי בגלל זה. למרות זאת, יש לנו את הדרך לשלוט בו. הוא למד למה לצפות כשהמצלצלים מגיעים. תנו לי אותם."
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

רון העביר את התיק אל גריפהוק, והגובלין הוציא מספר מכשירי מתכת קטנים שכשנענו אותם, הם השמיעו קול צלצול ארוך כמו פטישים זעירים על סדן. גריפהוק הושיט אותם: בוגרוד קיבל את שלו בהכנעה.
"אתם יודעים מה לעשות," גריפהוק אמר להארי, רון והרמיוני. "הוא יצפה לכאב כשהוא ישמע את הרעש. הוא יסוג ובורגוד חייב למקם את ידו מעל הדלת של הכספת."
הם התקדמו סביב הפינה שוב, מנענעים את הנקשנים, והרעש הדהד בקירות הסלעיים, מוכפל בחוזקה, כך שתוכן גולגולתו של הארי רטט יחד עם המאורה. הדרקון שחרר עוד שאגה צרודה, ואז נסוג. הארי יכול היה לראות אותו נרעד, וכשהם התקרבו יותר הוא ראה את הצלקות שנגרמו על ידי חתכים אכזריים בפניו, וניחש שהוא למד לפחד מחרבות חמות כשנשמע קולם של המצלצלים.
"תגרום לו ללחוץ את ידו על הדלת!" גריפהוק האיץ בהארי, שהפנה את שרביטו שוב אל בוגרוד. הגובלין הזקן ציית, לוחץ את כך ידו אל העץ, ודלת הכספת התמוססה חושפת פתח דמוי מערה דחוסה מרצפה עד תקרה במטבעות זהב וגביעים, שריון מכסף, עורות של חיות מוזרות – חלקם עם דורבנים ארוכים,ואחרים עם עיטורי יהלומים.
ובנוסף גולגולת שעדיין חבשה כתר. "חפשו, מהר!" אמר הארי כשהם מיהרו אל תוך הכספת. הוא תיאר את הגביע של הפלפאף לרון ולהרמיוני, אבל אם היה זה הורקרוקס אחר, לא ידוע שהונח בכספת, הוא לא ידע איך הוא יראה. למרות זאת, בקושי היה לו זמן להעיף מבט סביב, לפני שנקישה עמומה נשמעה מאחוריהם: הדלת הופיע שוב, סוגרת אותם בתוך הכספת, והם שקעו לחשיכה מוחלטת.
"אין בעיה, בורגוד יוכל לשחרר אותנו!" אמר גריפהוק כשרון נתן צעקת הפתעה. "הדלק את השרביט שלך, ומהר, יש לנו מעט זמן!"
"לומוס!"
הארי האיר בשרביטו הדולק סביב הכספת: קרון האור נפלה על תכשיטים מבהיקים; הוא ראה את החרב המזויפת של גריפינדור נחה על מדף גבוה בין שרשראות מעורבבות. רון והרמיוני הדליקו את שרביטיהם גם, ובחנו את ערמות החפצים שהקיפו אותם.
"הארי יכול להיות שזה-? איה!"
הרמיוני צעקה בכאב, והארי הפנה את שרביטו אליה בדיוק בזמן לראות גביע משובץ יהלומים מתגלגל מאחיזתה. אבל כשהוא נפל, הוא התפלג, ונעשה מקלחת של גביעים, כך ששניות אחר כך, ברעש גדול, הרצפה הייתה מכוסה בגביעים זהים מתגלגלים לכל כיוון, היה זה בלתי אפשרי להבחין באמיתי שביניהם.
"זה שרף אותי!" התלוננה הרמיוני, מוצצת את אצבעותיה השרופות.
הם השתמשו בקללה השורפת והמכפילה!
אמר גריפהוק.
"כל מה שתגעו ישרוף ויוכפל, אבל העותקים חסרי ערך ואם תמשיכו לאחוז את האוצר, תמחצו בסוף למוות תחת המשקל של הזהב המתפשט!"
"בסדר, אל תגעו בכלום!" אמר הארי ביאוש, אבל אפילו כשהוא אמר את זה, רון נגע בטעות באחד מהגביעים הנופלים בכף רגלו, ועשרים נוספים הופיעו בפיצוץ בעוד רון מקפץ במקום, חלק מנעלו נשרף מהמגע עם המתכת החמה.
"עמוד בשקט, אל תזוז!" אמרה ההרמיוני, מנסה לתפוס את רון.
"רק הביטו סביב!" אמר הארי. "זכרו, הגביע קטן ועשוי זהב, גירית חקוקה עליו, שתי ידיות- חוץ מזה, תראו אם אתם מבחינים בסמל של רייבנקלו, הנשר-"
הם כיוונו את שרביטיהם לכל פינה וסדק, מסתובבים בזהירות במקום. זה היה בלתי אפשרי לא לגעת בשום דבר; הארי גרם למפל גדול של אוניות מזויפות ליפול על הקרקע , שם הן הצטרפו לגביעים, ועכשיו בקושי נשאר להם מקום להניח את כפות רגליהם, והזהב הזוהר בער בחום, כך שהכספת הרגישה כמו כבשן. אור השרביט של הארי חלף על פני מגנים וקסדות מעשי ידי גובלינים שנחו על מדפים קרוב לתקרה; גבוה יותר

© כל הזכויות שמורות

ויותר הוא הגביה את קרן האור, עד שלפתע הוא מצא חפץ שגרם לליבו לקפוץ ולידו לרעוד.
"זה שם, זה שם למעלה!"
רון והרמיוני כיוונו את שרביטיהם לאותה נקודה, כך שגביע הזהב הקטן נצנץ בשלושה זרקורי אור: הגביע שהיה שייך להלגה הפלפאף, שעבר לבעלותה של חפציבה סמית', שממנה הוא נגנב על ידי טום רידל.
"ואיך לעזאזל אנחנו עומדים לעלות לשם בלי לגעת בשום דבר?" שאל רון.
"*אציו גביע!*" קראה הרמיוני, שהיה ברור ששכחה ביאושה את מה שגריפהוק אמר להם במהלך התיכנונים.
"אין טעם, אין טעם!" נהם הגובלין.
"אז מה נעשה?" אמר הארי, זועם על הגובלין. "אם אתה רוצה את החרב, גריפהוק, אז תצטרך לעזור לנו יותר- חכה! אני יכול לגעת בדברים עם החרב? הרמיוני, תביאי אותה לכאן!"
הרמיוני גישישה בתוך גלימתה, משכה את התיק המחורז, פשפשה בו למשך כמה שניות, ואז הוציאה את החרב הזורחת. הארי תפס אותה בידית משובצת אבני האודם ונגע בקצה החרב בכד כסף גדול שהיה בקרבת מקום, שלא שוכפל .
"אם אני אוכל רק לתחוב את החרב דרך הידית – אבל איך אני עומד להגיע לשם למעלה?"
המדף עליו הגביע הונח היה מחוץ להישג ידו של כל אחד מהם, אפילו לרון, שהיה הגבוה ביניהם. החום מהאוצרות המכושפים עלה בנחשולים, וזיעה זרמה במורד פניו וגבו של הארי כשהוא התאמץ לחשוב על דרך להגיע אל הגביע; ואז הוא שמע את הדרקון שואג בצידה השני של דלת הכספת, וקול נקישות מתחזק יותר ויותר.
הם באמת היו לכודים עכשיו: לא הייתה אף דרך החוצה מלבד הדלת, והמון של גובלינים היה נראה שמתקרב מהצד השני. הארי הסתכל על רון והרמיוני וראה אימה על פניהם.
"הרמיוני," אמר הארי, כשהנקישות גברו, "אני חייב להגיע למעלה ולהיפטר מזה-"
היא הרימה את שרביטה, הצביעה על הארי, ולחשה "*לויקורפוס*."
מונף אל האוויר בקרסולו, הארי היכה חליפת שריון ועותקים התפרצו ממנה כמו גופות חמות לבנות, ממלאות את החלל הצפוף. בצעקות כאב, רון, הרמיוני, ושני הגובלינים נפלו הצידה על חפצים נוספים, שהתחילו גם כן להכפיל עצמם. חצי קבורים בערמות המתגבהות של אוצרות לוהטים, הם נאבקו וצרחו כשהארי דחף את החרב דרך הידית של הגביע של הפלפאף, תולה אותו על הלהב.
"*אמפרביוס!*" צרחה הרמיוני בניסיון להגן על עצמה, על רון, ועל שני הגובלינים מהמתכת השורפת.
ואז הצרחה הנוראה ביותר נשמעה וגרמה להארי להביט מטה: רון והרמיוני קבורים עד מותניהם באוצר, נאבקים לשמור על בורגוד מלהחליק בערמות המתגבהות, אבל גריפהוק נעלם משדה ראיה; וכלום מלבד קצוות של כמה אצבעות ארוכות לא נראו.
הארי תפס את אצבעותיו של גריפהוק ומשך. הגובלין מכוסה הכוויות הופיע בהדרגה, מיילל.
"*ליבראקורפוס!*" צעק הארי, ובהתרסקות, הוא וגריפהוק נחתו על פני האוצר הגדל, והחרב עפה מידו של הארי.
"תפוס אותה!" הארי צעק, נאבק בכאב המתכת החמה על עורו, כשגריפהוק טיפס בידיו ורגליו על כתפיו שוב, נחוש בדעתו להתחמק מהכמות המתרבה של חפצים לוהטים. "איפה החרב? הגביע נמצא עליה!"
הנקישות בצד השני של הדלת נעשו מחרישי אוזניים- זה היה מאוחר מידי-
"הנה!"
היה זה גריפהוק שראה אותה וגריפהוק שצחק, ובאותו רגע הארי ידע שהגובלין מעולם לא ציפה שהם יקימו את הבטחתם. יד אחת אוחזת בחוזקה מלא חופנה משערו של הארי, לוודא שהוא לא נפל אל תוך הים המתרומם של זהב שורף, גריפהוק תפס את הניצב של החרב והניף אותה גבוה מחוץ להישג ידו של הארי. גביע הזהב הקטן, משופד בידית על להב החרב התעופף באוויר. כשהגובלין שרוע עליו, הארי צלל ותפש אותו, ולמרות שהוא יכול היה להרגיש אותו שורף את בשרו הוא לא הרפה ממנו, אפילו כשאינספור גביעים

© כל הזכויות שמורות

של הפלפאף הופיעו מתוך אגרופו, יורדים עליו כגשם כשהפתח של הכספת נפתח שוב והוא מצא עצמו מחליק בלא שליטה על מפולת נשפכת של זהב וכסף לוהטים שהניעו אותו, את רון ואת הרמיוני אל הפינה המרוחקת של החדר.

בקושי מודע לכאב מהכוויות שכיסו את גופו, ועדיין מונע יחד עם ערמה תופחת של אוצר שמכפיל את עצמו, הארי דחף את הגביע אל כיסו והושיט את ידו להחזיר אליו את החרב, אבל גריפהוק נעלם. מחליק מכתפיו של הארי ברגע שיכל, הוא רץ להסתתר בין הגובלינים המקיפים אותם, מנופף בחרב וקורא, "גנבים! גנבים! עזרה! גנבים!" הוא נעלם בתוך הקהל המתקדם, שאחזו כולם בפגיונות והסכימו איתו בלי כל ספק.

מחליק על המתכת החמה, הארי נאבק להיעמד על רגליו וידע שהדרך היחידה החוצה הייתה דרכם.

"*שתק*!" הוא צעק, ורון והרמיוני הצטרפו אליו: סילונים של אור אדום התעופפו אל תוך קהל הגובלינים, וכמה מהם נפלו, אבל האחרים התקדמו, והארי ראה כמה קוסמי ביטחון רצים מעבר לפינה.

הדרקון הקשור פלט שאגה, וזרם להבה עף מעל הגובלינים; הקוסמים נמלטו, יחד, בחזרה אל הדרך ממנה באו, והשראה, או טרוף, באה אל הארי. מצביעה בשרביטו על שולי השרשראות העבות שחיברו את המפלצת אל הרצפה, הוא שאג, "*רלאשיו*!"

הלולאות נשברו בקול חבטה גדול.

"מכאן!" הארי צעק, ועדיין הטיל קסמים משתקים על הגובלינים המתקרבים, הוא רץ לכיוון הדרקון העיוור.

"הארי-הארי- מה אתה עושה?" קראה הרמיוני.

"בואו, טפסו, קדימה-"

הדרקון לא הבחין בכך שהוא היה חופשי: רגליו של הארי מצאו את הכיפוף של רגליו האחוריות ומשך עצמו מעלה על גבו. הקשקשים היו קשים כפלדה; בכלל לא היה נראה שהוא שם לב אליו. הוא הושיט יד; הרמיוני הניפה את עצמה למעלה; רון טיפס מאחוריהם, ושניות אחר כך הדרקון נהיה מודע לעובדה שהוא לא היה קשור.

בשאגה הוא התרומם על רגליו האחוריות: הארי הידק את ברכיו, נאחז חזק ככל שיכל בקשקשים הבולטים כשהכנפים נפתחו, מפילים את הגובלינים הצורחים לצדדים כמו כדורי משחק, וממריאים אל תוך האוויר.

הארי, רון והרמיוני, שרועים על גבו, השתפשפו בתקרה כשהוא צלל לכיוון המעבר הפתוח, בזמן שהגובלינים שרדפו אחריהם השליכו פגיונות שהחליקו מצדדיו.

"לעולם לא נצליח לצאת, הוא גדול מידי!" צרחה הרמיוני, אבל הדרקון פער את פיו ופלט להבה שוב, מבעיר את המנהרה, שרצפתה ותקרתה נסדקו והתפוררו. בכוח מוחלט, הדרקון שרט ונאבק בדרכו. עיניו של הארי היו סגורות חזק מול החום והאבק: מתחרש מקולות התרסקות סלעים ומשאגות הדרקון, הוא יכול היה רק להאחז בגבו, מצפה להיות מעוף משם בכל רגע; ואז הוא שמע את הרמיוני צועקת, "*דיפינדו*!"

היא עזרה לדרקון להרחיב את המעבר, חותכת את התקרה כשהוא נאבק כלפי מעלה לכיוון אוויר רענן יותר, הרחק מהגובלינים הצורחים והנוקשים: הארי ורון חיקו אותה, מפוצצים את התיקרה לחלקים עם עוד לחשים ואז לבסוף, בכוח משותף של הלחשים שלהם וכוחו הפראי של הדרקון, הם פוצצו את דרכם מחוץ למעבר אל תוך מסדרון השיש.

גובלינים וקוסמים צרחו ורצו לחפש מחסה, וסוף סוף היה לדרקון מקום למתוח את כנפיו: מסובב את ראשו המקורנן לכיוון האוויר הקריר שבחוץ שהוא יכול היה להרגיש מאחורי הכניסה, הוא המריא, הוא עשה את דרכו בכוח דרך דלתות המתכת, משאיר אותן מעוקמות ותלויות על ציריהן, כשהוא התנודד אל תוך סמטת דיאגון ושיגר את עצמו אל השמים.

© כל הזכויות שמורות

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

פרק 27

מקום המחבוא האחרון

לא היו כאן אמצעי ניווט: הדרקון לא יכל לראות לאן הוא עף, והארי ידע שאם הוא יסתובב בחדות או אם הוא יתגלגל באוויר זה יהיה בלתי אפשרי עבורם להיאחז בגבו הרחב.

ובכל זאת, שעה שהם טיפסו גבוה יותר ויותר, לונדון התפרשה מתחתם כמו מפה באפור וירוק, הרגש המכריע שגעש בתוך הארי היה הכרת תודה על הבריחה שנראתה בלתי אפשרית. מתכופף נמוך מעל לצוואר החיה, נאחז בחוזקה בקשקשים המתכתיים, והרוח הקרה הרגיעה את עורו הבוער והשרוף, כנפיו של הדרקון הכו באוויר כמו להבים של תחנת רוח. מאחוריו, הוא לא יכל להגיד אם משמחה פחד, רון לא הפסיק לקלל בקולו הגבוה ביותר, ונראה היה שהרמיוני התייפחה.

לאחר כחמש דקות, הארי נרגע קצת מהפחד המיידי שלו שמא הדרקון יעיף אותם משום שהוא היה נחוש להתרחק כמה שיותר מהמחילה תת-הקרקעית שבה הוחזק; אבל השאלה היא איך ומתי הם ירדו ממנו נשארה דיי מפחידה.

לא היה לו מושג כמה זמן דרקונים יכולים לעוף מבלי לנחות, או איך הדרקון המסוים הזה, שבקושי יכול לראות, יאתר מקום טוב לנחיתה. הוא הסתכל מסביב ללא הרף, מדמיין שהוא יכול להרגיש את צלקתו מעקצצת....

כמה זמן ייקח עד שוולדמורט יידע שהם פרצו לכספת של הלסטריינג'ים? כמה קרובים הגובלים של גרינגוטס להודיע לבלטריקס? כמה מהר הם יבינו מה נלקח? ואז, כשהם יגלו שהספל המוזהב חסר? וולדמורט, יידע לבסוף, שהם מחפשים את ההורקרוקסים...

נראה שהדרקון השתוקק לאוויר קר ורענן: הוא טיפס בצורה יציבה עד שהם עפו דרך קומץ של עננים צוננים, והארי לא יכל יותר לראות את נקודות הצבע הקטנות של המכוניות שנשפכו אל ומחוץ לעיר הבירה. הם עפו קדימה וקדימה, מעל לאזורי הכפר המעוטרים בכתמים של ירוק וחום, מעל כבישים ונהרות המתפתלים בנופים כמו רצועות כהות ומבריקות.

"מה אתה חושב שהוא מחפש?" רון צעק בזמן שהם הרחיקו יותר ויותר צפונה.

"אין לי מושג," הארי שאג בחזרה. ידיו איבדו תחושה מהקור אבל הוא לא העז להתיר את אחיזתו. הוא תהה מדי פעם מה הם יעשו אם הם יראו את הים מתחתם, אם הדרקון יוביל לים הפתוח; הוא היה קפוא ורדום, שלא להזכיר את קיבתו הנואשת לאוכל ושתייה. מתי, הוא תהה, הייתה ארוחתה האחרונה של החיה? בטוח שהוא יצטרך מזון בזמן הקרוב? ומה אם, בנקודה זו, הוא יבין שישנם שלושה בני אדם מאוד אכילים יושבים על גבו? השמש ישנה נמוך בשמים, שגונם הפך כחול כהה; ועדיין הדרקון עף, ערים ועיירות חולפות מתחת לעיניהם, צילו העצום גולש מעל האדמה כמו ענן ענק ושחור. כל חלק בגופו של הארי כאב מהמאמץ להחזיק בגבו של הדרקון.

"זה רק הדמיון שלי," צעק רון לאחר שקט מותח, "או שאנחנו מאבדים גובה?" הארי הסתכל למטה וראה הר ירוק עמוק ואגמים דמויי נחושת בשקיעת השמש. נראה היה שהנוף גדל ויותר ויותר. פרטים נראו כשהוא פזל לצד הדרקון, והוא תהה אם הדרקון גילה נוכחות של מים צלולים על ידי הבזקי השתקפות של אור השמש. הדרקון עף נמוך יותר ויותר, בפיתול ובמעגלים גדולים, מתרכז, זה נראה, מעל אחד האגמים

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
הקטנים. "אני אומר שנקפוץ כשהוא יגיע נמוך מספיק!" הארי קרה בחזרה לאחרים. "ישר לתוך המים לפני שהוא יבין שאנחנו כאן!"
הם הסכימו, הרמיוני קצת מהססת, ועכשיו הארי יכל לראות את קיפולי הבטן הרחבים של הדרקון מעלים גלים קטנים על פני המים. "עכשיו!" הוא החליק לצד הדרקון וצלל, רגליים קדימה לעבר פני שטח האגם; הנחיתה הייתה עצומה יותר ממה שהוא העריך והוא חבט במים בחוזקה, נזרק כמו אבן לתוך עולם קפוא וירוק. הוא בעט לעבר פני המים, נושם בכבדות, וראה גלים עצומים נובעים במעגל סביב למקום נחיתתם של רון והרמיוני. נראה היה שהדרקון לא שם לב לשום דבר; הוא כבר היה חמישים מטרים קדימה, נוחת לאט מעבר לאגם לדלות מים בחוטמו המצולק.
בזמן שרון והרמיוני הופיעו, מתיזים מים ומתנשפים, מקצה האגם, הדרקון המשיך במעופו, כנפיו מכים בחוזקה, ונחת לבסוף בגדה מרוחקת.
הארי, רון והרמיוני הסתערו לעבר היבשה הנגדית. נראה היה שהאגם לא היה עמוק. במהרה זו הייתה יותר שאלה של לפלס את דרכם בבוץ מאשר שחייה, ולבסוף ,ספוגים, מתנשפים, ומותשים, הם נפלו בחבטה על עשב חלקלק. הרמיוני התמוטטה, משתעלת ורועדת. למרות שהארי בשמחה היה שוכב ונרדם, הוא קם על רגליו, הוציא את שרביטו, והתחיל להטיל את קללות ההגנה הרגילות מסביבם. כשהוא סיים, הוא הצטרף לאחרים. זו הייתה הפעם הראשונה שהוא ראה אותם היטב מאז הבריחה מהכספת. לשניהם היו כוויות אדומות קשות על פניהם וזרועותיהם, ובגדיהם נחרכו בכמה מקומות. הם נרתעו כשהם מרחו תמצית הפלא ושלד על פצעיהם הרבים.
הרמיוני העבירה את הבקבוק להארי, ואז הוציאה שלושה בקבוקי מיץ דלעת שהביאה מבית הצדף וגלימות נקיות ויבשות בשביל כולם. הם החליפו את הבגדים ואז גמעו בשקיקה את המשקאות. "טוב, מצד אחד," אמר רון לבסוף, שישב צופה בעור על ידו גודל מחדש, "השגנו את ההורקרוקס. מהצד השני-"
"—אין חרב," אמר הארי בשיניים חורקות, בזמן שהוא טפטף הפלא ושלד דרך חור חרוך במכנסיו מעל כוויה אדומה מתחת.
"אין חרב," חזר רון. "החלאה הבוגדני הזה..." הארי הוציא את ההורקרוקס מכיס מעילו הרטוב שרק פשט והניח אותו על העשב לפניהם. מנצנץ בשמש, הוא משך את עיניהם כשהם שתו את בקבוקי המיץ.
"לפחות הפעם אנחנו לא יכולים לענוד אותו, זה ייראה קצת מוזר אם יתנדנד סביב הצוואר," אמר רון, מנגב את פיו בגב ידו. הרמיוני הסתכלה מעבר לאגם לגדה המרוחקת איפה שהדרקון עדיין שתה.
"מה יקרה לו, אתם חושבים?" היא שאלה, "הוא יהיה בסדר?"
"את נשמעת כמו האגריד," אמר רון, "זה דרקון, הרמיוני, הוא יכול לדאוג לעצמו. אנחנו הם אלה שצריך לדאוג לגביהם."
"למה אתה מתכוון?"
"טוב אני לא יודע איך לבשר לך את זה," אמר רון "אבל אני חושב שהם כנראה שמו לב שפרצנו לגרינגוטס." שלושתם התחילו לצחוק, וברגע שהתחילו היה קשה להפסיק.
צלעו של הארי כאבה, הוא הרגיש סחרחורת מרעב, אבל הוא שכב חזרה על העשב מתחת לשמיים הסמוקים וצחק עד שגרונו יבש.
"אז מה אנחנו עומדים לעשות?" אמרה הרמיוני לבסוף, חוזרת לרצינות. "הוא יידע, נכון? אתם יודעים מי יידע שאנחנו יודעים על ההורקרוקסים!"
"אולי הם יפחדו לספר לו!" אמר רון בתקווה, "אולי הם יטייחו—" השמים, ריח מים האגם, קול דיבורו של רון כבה. כאב טיפס לראשו של הארי כמו הצלפת חרב. הוא עמד בחדר מואר בעמעום, וחצי מעגל קוסמים עמד מולו, ועל הרצפה לצד רגלו כרעה דמות קטנה ורועדת.
"מה אמרת לי?" קולו היה גבוה וקר, אבל זעם ופחד בער בתוכו. הדבר היחיד שהוא חרד מפניו- אבל זה לא יכול להיות נכון, הוא לא יכול לראות איך...
הגובלין רעד, לא מסוגל לפגוש בעיניים האדומות שגבוה מעליו. "תגיד את זה שוב!" מלמל וולדמורט.
"תגיד את זה שוב!
"א-אדוני," גמגם הגובלין, עיניו השחורות רחבות מאימה, "א-אדוני... אנחנו ני-ניסינו ל-לעצור אותם... מתחזה אדוני... פרץ- פרץ ל- ל לכספת של הלסטריינג'ים..."
"מתחזה? מה מתחזה? חשבתי שלגרינגוטס יש דרכים לגלות מתחזים? מי אלה היו?"
"זה היה... זה היה... הי-ילד פ-פוטר וש-שני שותפים..."
"ומה הם לקחו?" הוא אמר, קולו מתרומם, פחד נוראי אחז בו, "תגיד לי! מה הם לקחו?"
"ס-ספל קטן מוזהב א-אדוני..." זעקת הזעם, ההכחשה עזבה אותו כאילו הייתה שייכת לזר. הוא היה אחוז טירוף, השתולל, זה לא יכול להיות נכון, זה בלתי אפשרי, אף אחד לא ידע. איך יכול היה להיות

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
שהילד גילה את סודו? שרביט הסמבוק שיסע את האוויר ואור ירוק התפרץ בחדר; הגובלין הכורע התגלגל מת; הקוסמים הצופים התפזרו לפניו, מבועתים.
בלטריקס לסטריינג' ולוציוס מאלפוי זרקו אחרים מאחוריהם במרוצם לעבר הדלת, ושוב ושוב שרביטו היכה, ואלה שנשארו הושמדו, כולם, על שהביאו לו את החדשות האלה, על ששמע לגבי הספל המוזהב- לבד בין המתים הוא דילג מעליהם, והם עברו לפניו בחיזיון: אוצרותיו, שומריו, הבטחתו לאלמוות- היומן הושמד והספל נגנב. מה אם, מה אם, הילד יודע על האחרים? הוא יכול לדעת? האם הוא כבר פעל? האם הוא איתר עוד מהם? האם דמבלדור בשורשי העניין? דמבלדור, שתמיד חשד בו; דמבלדור, מת בפקודתו; דמבלדור, ששרביטו עכשיו שלו, עדיין הגיע מחרפת המוות לעבר הילד, הילד- אבל אם הילד הרס אחד מההורקרוקסים שלו, בטוח, הוא, לורד וולדמורט, היה יודע, היה מרגיש את זה? הוא, הקוסם הגדול מכולם; הוא, החזק ביותר; הוא הרוצח של דמבלדור ומי יודע של עוד כמה חסרי תועלת אחרים, חסרי שם. איך לורד וולדמורט לא היה יודע, אם הוא, בעצמו, החשוב ביותר והיקר ביותר, היה נתקף, נשחת? אמת, הוא לא הרגיש את זה כשהיומן הושמד, אבל הוא חשב שזה בגלל שלא היה לו גוף להרגיש, הוא היה פחות מרוח.. לא, בטוח, השאר מוגנים... ההורקרוקסים האחרים חייבים להיות שלמים... אבל הוא חייב לדעת, הוא חייב להיות בטוח... הוא עבר את החדר, בועט הצידה בגופת הגובלין כשהוא עבר, והתמונה היטשטשה ובערה במוחו הרותח: האגם, הבקתה, והוגוורטס- שמץ של רוגע קירר את זעמו עכשיו. איך יכול הילד לדעת שהוא החביא את הטבעת בבקתת גונט? אף אחד מעולם לא הכיר אותו כמקורב לגונט, הוא החביא את הקשר, הרצח מעולם לא נקשר אליו. הטבעת, בטוח, מוגנת. ואיך יכול הילד, או כל מישהו אחר, לדעת על המערה או לחדור את ההגנות? הרעיון שהתליון נגנב היה מגוחך... ולגבי בית הספר: רק הוא לבדו ידע איפה בהוגוורטס הוא אחסן את ההורקרוקס, בגלל שהוא לבדו גילה את הסוד העמוק ביותר של המקום....
ועדיין הייתה נגיני, שחייבת להישאר קרובה עכשיו, היא לא תשלח יותר לבצע את פקודותיו, היא תהיה תחת הגנתו... אבל בכדי להיות בטוח, להיות לגמרי בטוח, הוא חייב לחזור לכל מקומות המחבוא, הוא חייב להכפיל את ההגנות סביב כל הורקרוקס.... עבודה, כמו המשימה של שרביט הסמבוק, שהוא חייב לבצע בעצמו, לבד.... היכן הוא יבקר קודם, מה בסכנה הכי גובהה? אי נוחות ישנה רפרפה בתוכו.
דמבלדור ידע את שמו האמצעי... ייתכן שדמבלדור קישר אותו עם גונט... ביתם הנטוש היה, כנראה, הכי פחות בטוח במקומות מחבואו, זה יהיה המקום שהוא ילך אליו קודם... האגם, בטוח בלתי אפשרי... למרות שהייתה אפשרות קטנה שדמבלדור אולי ידע על פשעי עברו, מאז בית היתומים.
והוגוורטס... אבל הוא ידע שההורקרוקס ששם בטוח; זה יהיה בלתי אפשרי בשביל פוטר להגיע להוגסמיד מבלי להתגלות, להגיע לבד לבית הספר. בכל מקרה, זה יהיה פיקח להזהיר את סנייפ בנוגע לעובדה שייתכן שהילד ינסה לחדור לטירה... להגיד לסנייפ למה ייתכן שהילד יחזור יהיה טיפשי, כמובן; זו הייתה טעות חמורה לבטוח בבלטריקס ומאלפוי. האם לא טיפשותם וחוסר זהירותם הוכיחה כמה לא חכם היה זה לבטוח בהם? אז הוא יבקר בבקתת גונט קודם, וייקח איתו את נגיני.
הוא לא ייפרד יותר מהנחשית... הוא פסע מחוץ לחדר, דרך החור, והחוצה לתוך הגינה החשוכה איפה שהמזרקה שכנה; הוא קרא לנחשית בלחשנית וזו זחלה החוצה בכדי להצטרף אליו כמו צל ארוך... עיניו של הארי נפתחו כשהוא משך את עצמו בכוח להווה. הוא שכב על גדת האגם בכיוון השמש, ורון והרמיוני הסתכלו עליו. אם לשפוט לפי מבטיהם המודאגים, ולפי הלמות צלקתו המתמשכות, בטיולו הבלתי צפוי במוחו של וולדמורט היה קשה שלא להבחין. הוא התאמץ לקום, רועד, מופתע במעורפל שהוא עדיין היה רטוב עד לשד עצמותיו, וראה את הספל שוכב בתמימות על העשב לפניו, והאגם, כחול עמוק מוכה בזהב מהשמש השוקעת. "הוא יודע." קולו שלו נשמע מוזר וחלש אחרי צרחתו הגבוה של וולדמורט. "הוא יודע והוא עומד לבדוק איפה האחרים, והאחרון" הוא היה כבר על רגליו, "בהוגוורטס. ידעתי. אני ידעתי."
"מה?" רון פער את פיו לעברו; הרמיוני קמה, נראית מודאגת. "אבל מה ראית? איך אתה יודע?"
"ראיתי אותו מגלה לגבי הספל, אני –אני הייתי בראשו, בשלו,"- הארי זכר את הרציחות- "הוא מאוד כועס, ופוחד גם, הוא לא יכול להבין איך אנחנו יודעים, ועכשיו הוא עומד לבדוק אם האחרים בטוחים, הטבעת ראשונה. הוא חושב שזה שבהוגוורטס הוא הבטוח ביותר, בגלל שסנייפ שם, בגלל שזה יהיה מאוד קשה לא להתגלות. אני חושב שהוא יבדוק את זה אחרון, אבל הוא עדיין יכול להיות שם בתוך כמה שעות- "
"ראית איפה זה בהוגוורטס?" שאל רון, עכשיו מנתר לרגליו גם הוא. "לא, הוא התמקד בלהזהיר את סנייפ, הוא לא חשב על איפה זה בדיוק-"
"חכה, חכה!" צעקה הרמיוני בזמן שרון תפס בהורקרוקס והארי הוציא את גלימת ההיעלמות שוב. "אנחנו לא יכולים סתם ללכת, אין לנו תוכנית, אנחנו צריכים-"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אנחנו צריכים לצאת לדרך," אמר הארי לבסוף. הוא קיווה לישון, מסתכל קדימה להיכנס לאוהל החדש, אבל עכשיו זה היה בלתי אפשרי, "את יכולה לדמיין מה הוא עומד לעשות ברגע שהוא יבין שהטבעת והתליון נעלמו? מה אם הוא יזיז את ההורקרוקס שבהוגוורטס, יחליט שהוא כבר לא בטוח מספיק?"
"אבל איך אנחנו עומדים להיכנס?"
"נלך להוגסמיד," אמר הארי "וננסה לאלתר משהו ברגע שנראה מה ההגנה מסביב לבית הספר. כנסי מתחת לגלימה, הרמיוני, אני רוצה שנישאר ביחד הפעם."
"אבל אנחנו לא מתאימים-"
"עומד להיות חשוך. אף אחד לא ישים לב לרגליים." נפנוף כנפיים עצומות הגיע מעבר המים השחורים. הדרקון שתה לרוויה והתרומם לאוויר. הם עצרו את ההכנות כדי לצפות בו מתפס גבוה וגבוה, עכשיו שחור כנגד השמים המחשיכות במהרה, עד שזה נעלם לצד מהר.
ואז הרמיוני צעדה קדימה ותפסה את מקומה בין שניהם, הארי הוציא את הגלימה ופרס נמוך ככל האפשר, וביחד הם נעלמו במקום לתוך החשיכה המחניקה.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

פרק 28

המראה ההסרה

רגליו של הארי נגעו בשביל. הוא ראה את הרחוב הראשי חלונות ראווה חשוכים, והקו המעורפל של הרים שחורים מעבר לכפר והעיקול בהמשך הדרך שהובילה להוגוורטס, אור נשפך מחלונות פונדק שלושת המטאטאים, ובהתנודדות פתאומית, הוא נזכר בדיוק חודר, איך הוא נחת כאן כמעט שנה קודם, תומך בדמבלדור החלש, כל זאת בשניה, בנחיתה—ואז ,בדיוק כששחרר את אחיזתו בידיהם של רון והרמיוני, זה קרה .

צווחה שנשמעה כמו וולדמורט כשהבין שהספל נגנב פילחה את האוויר: היא פגעה בכל אחד מעצביו של הארי, והוא ידע שהופעתם גרמה לה .

כשהביט בשני האחרים מתחת לגלימה, הדלת של פונדק שלושת המטאטאים נפתחה ושנים עשר אוכלי מוות עם גלימות וברדסים פרצו לרחוב, שרביטיהם מורמים .

הארי תפס את ידו של רון שהרים את שרביטו; היו יותר מדי מהם אפילו בשביל לברוח. אפילו הניסיון יסגיר את מיקומם. אחד מאוכלי המוות הרים את שרביטו והצווחה נפסקה, עדיין מהדהדת מסביב להרים הרחוקים .

"אציו גלימה!" צעק אחד מאוכלי המוות.

הארי תפס את שוליה, אבל היא לא הראתה שום סימן של נסיון בריחה. קסם הזימון לא פעל עליה .

"אז לא מתחת לכיסוי שלך, פוטר? צעק אוכל המוות שניסה את הקסם מדבר למלוויו. "התפרשו. הוא כאן ".

שישה מאוכלי המוות רצו לכיוונם: הארי, רון והרמיוני נסוגו במהירות האפשרית לעבר הסמטה הקרובה, ואוכלי המוות פספסו אותם בסנטימטרים ספורים .הם חיכו בחשכה, מקשיבים לצעדים הרצים למעלה ולמטה, קרניים של אור עפות ברחבי הרחוב משרביטיהם המחפשים של אוכלי המוות .

"בואו פשוט נעזוב!" לחשה הרמיוני. "התעתקו עכשיו!"

"רעיון מצוין," אמר רון, אבל לפני שהארי יכול היה להשיב, אוכל מוות צעק,

"אנחנו יודעים שאתה כאן, פוטר, ואין שום דרך לברוח! אנחנו נמצא אותך!"

"הם היו מוכנים לקראתנו," לחש הארי. "הם הציבו את הלחש הזה כדי להודיע להם שהגענו. אני מניח שהם עשו משהו כדי להשאיר אותנו כאן, ללכוד אותנו "-

"מה עם סוהרסנים?" קרא אוכל מוות אחר. "תנו להם חפש, הם ימצאו אותם מספיק מהר!"

"אדון האופל רוצה את פוטר מת בידיו בלבד"-

"סוהרסן לא יהרוג אותו! אדון האופל רוצה את החיים של פוטר, לא את הנשמה שלו. יהיה הרבה יותר קל להרוג אותו אם ינשקו אותו קודם!"

היו רעשי הסכמה. אימה מילאה את הארי. כדי לסלק סוהרסנים הם יאלצו להשתמש בפטרונוסים, דבר שסגיר אותם באותו הרגע .

"אנחנו נהייה חייבים לנסות להתעתק, הארי!" לחשה הרמיוני.

כשהיא אמרה את זה, הוא הרגיש את הקור הלא טבעי מתפשט ברחוב. אור נשאב מהסביבה עד לכוכבים, שנעלמו. בחשכה המוחלטת, הוא הרגיש את הרמיוני תופסת את ידו, הם הסתובבו על הנקודה.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
האוויר שדרכו הם אמורים היו לזוז, נראה שהפך למוצק: הם לא יכלו להתעתק; אוכלי המוות הטילו את כשפיהם היטב. הקור חדר עמוק יותר ועמוק יותר בבשרו של הארי. הוא, רון והרמיוני נסוגו לעומק הסמטה ממששים את דרכם על הקיר מנסים לא להשמיע צליל. ואז, מעבר לפינה, מחליקים ללא קול, הגיעו סוהרסנים, עשרה או יותר, נראים בגלל שהיו קצת יותר כהים מסביבתם, עם גלימותיהם השחורות וידיהם הרקובות. האם הם יכולים להרגיש פחד בסביבתם ?הארי היה בטוח בכך: הם נראו כמגיעים מהר יותר עכשיו, נושמים את נשימותיהם הנסחבות והמחרחרות שהוא תיעב, טועמים יאוש באוויר, מתקרבים -
הוא הרים את שרביטו: הוא לא יכול, הוא לא יסבול את נשיקת הסוהרסן, לא משנה מה יקרה אחר כך . אלה היו רון והרמיוני עליהם הוא חשב כשלחש "אקספקטו פטרונום!"
אייל כסוף זינק מתוך שרביטו ותקף: הסוהרסנים התפזרו וצעקת ניצחון הגיעה ממקום חבוי .
"זה הוא, שם למטה, שם למטה, ראיתי את הפטרונוס, זה היה אייל!"
הסוהרסנים נסוגו, הכוכבים נצנצו שוב וצעדיהם של אוכלי המוות נשמעו חזקים יותר; אבל לפני שהארי בפאניקה, יכול היה להחליט מה לעשות, נשמע שקשוק מנעולים מקרוב, דלת נפתחה בצד השמאלי של הסמטה הצרה, וקול מחוספס אמר: "פוטר, לכאן, מהר!"
הוא ציית ללא היסוס, שלושתם ממהרים דרך הדלת הפתוחה.
"למעלה במדרגות, תשאיר את הגלימה עליך, ותהיה בשקט!" מלמלה דמות גבוהה, עוברת על פניהם בדרכה לרחוב וטורקת את הדלת מאחוריה .
להארי לא היה מושג היכן הם, אבל עכשיו הוא ראה, בזכות האור המהבהב של נר יחיד, את הדלפק מכוסה הנסורת של פונדק ראש החזיר. הם רצו מאחורי הדלפק ודרך דלת שנייה, שהובילה לגרם מדרגות רעוע, בו הם טיפסו בשיא המהירות .המדרגות הובילו לחדר הסבה עם שטיח ישן ואח קטנה, שמעליה הייתה תלויה תמונת שמן של נערה בלונדינית שהסתכלה לתוך החדר במתיקות .
צעקות נשמעו מהרחובות למטה. עדיין לבושים בגלימת ההיעלמות, הם מיהרו לעבר החלון והתבוננו למטה. מצילם, אשר עכשיו הארי זיהה בתור המוזג של פונדק ראש החזיר, היה היחיד שלא חבש ברדס .
"אז מה?" הוא צעק אל תוך פניו של אחד הפנים חבושי הברדס. "אז מה? אתם שלחתם סוהרסנים לרחוב שלי, אז אני שלחתי אליהם פטרונוס! אני לא רוצה 'תם קרוב אלי, אמרתי לכם את זה. אני לא מקבל את זה!"
"זה לא היה הפטרונוס שלך," אמר אוכל מוות. "זה היה אייל. זה היה של פוטר!"
"אייל!" נהם המוזג, ושלף את שרביטו. "אייל! אידיוט שכמותך- אקספקטו פטרונום!"
משהו עצום ובעל קרניים פרץ מהשרביט. ראשו למטה, הוא הסתער לעבר הרחוב הראשי ומחוץ לשדה הראייה .
"זה לא מה שאני ראיתי," אמר אוכל המוות, בפחות ביטחון.
"העוצר נשבר, שמעת את הרעש," אחד ממלוויו אמר למוזג. "מישהו היה ברחובות נגד התקנות "-
"אם אני רוצה להוציא את החתול שלי, אני אעשה את זה, וילך לעזאזל העוצר שלכם "!
אתה הפעלת את לחש ההגנה?"
"ואם אני כן? הולכים לשלוח אותי לאזקבאן? להרוג אותי כי הוצאתי את האף שלי מחוץ לדלת? תעשו את זה אם אתם רוצים! אבל אני מקווה לטובתכם שלא לחצתם על סימני האופל הקטנים שלכם וזימנתם אותו, הוא לא יאהב להיות מזומן לכאן ,בשבילי והחתול הזקן שלי, נכון ?
"אל תדאג לגבינו." אמר אחד מאוכלי המוות, "תדאג לעצמך, שובר עוצר "!
"ומאיפה תקנו שיקויים ורעלים כשהפונדק שלי ייסגר? מה יקרה לאספקה הקטנה שלכם?"
"אתה מאיים?"-
"אני משאיר את הפה שלי סגור, זו הסיבה שבאתם לכאן, לא"?
"אני עדיין אומר שראיתי פטרונוס אייל!" צעק אוכל המוות הראשון.
"אייל?" נהם המוזג. "זו עז, אידיוט!"
"בסדר, עשינו טעות," אמר אוכל המוות השני. "תשבור את העוצר שוב ולא נהיה כל כך סבלנים"!
אוכלי המוות שעטו בחזרה לכיוון הרחוב הראשי. הרמיוני נאנחה בהקלה, הסירה מעליה את הגלימה והתיישבה על כיסא רעוע. הארי הארי סגר את הווילונות והוריד את הגלימה ממנו ומרון. הם היו יכולים לשמוע את המוזג למטה, מבריח מחדש את הדלת ועולה במדרגות .
תשומת ליבו של הארי נתפסה על ידי משהו על כרכוב האח: חתיכה קטנה ומלבנית של מראה נתמכת, ישר מתחת לציור הנערה .
המוזג נכנס לחדר.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"טיפשים ארורים שכמותכם," הוא רטן, מעביר מבטו מאחד לשני. "מה חשבתם לעצמכם, באים הנה?"
"תודך רבה," אמר הארי. "אנחנו לא יכולים להודות לך מספיק. הצלת את חיינו!"
המוזג נחר. הארי התקרב אליו והסתכל בפניו: מנסה לראות מעבר לשיער הארוך האפור כפלדה. הוא הרכיב משקפיים. מאחורי העדשות המלוכלכות, העיניים היו חודרות ובצבע כחול בוהק .
"זו העין שלך שראיתי במראה".
"שתיקה נפלה בחדר. הארי והמוזג הביטו אחד בשני.
"אתה שלחת את דובי".
המוזג הנהן וחיפש מסביב את הגמדון.
"חשבתי שהוא יהיה איתך. איפה השארת אותו?"
"הוא מת," אמר הארי, "בלטריקס לסטריינג' הרגה אותו".
פניו של המוזג היו חסרי הבעה. אחרי כמה רגעים הוא אמר, "אני מצטער לשמוע את זה, חיבבתי את הגמדון ".
הוא הסתובב, מדליק מנורות בהינף שרביטו, לא מביט בהם.
"אתה אברפורת'," אמר הארי לגבו של האיש.
הוא לא אישר ולא דחה את זה, אלא התכופף להדליק את האש.
"איך השגת את זה?" שאל הארי, מתקדם לעבר מראתו של סיריוס, התאומה לזו שהוא שבר קרוב לשנתיים קודם לכן. קניתי את זה מדנג לפני בערך שנה," אמר אברפורת'. "אלבוס אמר לי מה זה. ניסיתי לשים עליך עין ".
רון התנשף.
"האיילה הכסופה," הוא אמר בהתרגשות," זה גם היית אתה?"
"על מה אתה מדבר?" שאל אברפורת.'
"מישהו שלח פטרונוס איילה אלינו!"
"עם מוח כזה היית יכול להיות אוכל מוות, בן. לא הוכחתי כרגע שהפטרונוס שלי הוא עז?"
"הו," אמר רון, "כן... טוב, אני רעב!" הוא הוסיף בהגנתיות כשהבטן שלו פלטה קרקור רציני .
"יש לי אוכל," אמר אברפורת', והוא יצא מהחדר, חוזר כמה רגעים מאוחר יותר עם כיכר לחם גדולה, קצת גבינה וצנצנת מתכת עם דבש, אותם הוא הניח על שולחן קטן אל מול האש .
רעבתניים, הם אכלו ושתו, ולזמן מה נשמעו קולות לעיסה.
"טוב," אמר אברפורת' כשהם אכלו לשובע והארי ורון ישבו בנינוחות בכסאותיהם. "אנחנו צריכים לחשוב על הדרך הטובה ביותר להוציא אתכם מכאן. לא יכול לקרות בלילה, שמעתם מה קורה אם מישהו יוצא החוצה בזמן החשיכה: קסם ההגנה מופעל, הם יעלו עליכם כמו בוטרקלים על ביצי דוקסי. אני לא חושב שאני אצליח להעביר שוב אייל בתור עז עוד פעם. חכו לאור יום, אז אתם יכולים לשים את הגלימה שלכם חזרה ולהתחיל לצאת ברגל. צאו ישר מהוגסמיד, לתוך ההרים ,תוכלו להתעתק משם. אולי תוכלו לראות את האגריד. הוא מתחבא שם עם גרעפ מאז שהם ניסו לאסור אותו ".
"אנחנו לא עוזבים," אמר הארי. "אנחנו צריכים להיכנס להוגוורטס ".
"אל תהיה טיפש, ילד," אמר אברפורת.'
"אנחנו חייבים," אמר הארי.
"מה שאתם חייבים לעשות," אמר אברפורת', נשען קדימה, "זה להגיע הכי רחוק מכאן שאתם יכולים ".
"אתה לא מבין. אין הרבה זמן. אנחנו חייבים להכנס אל תוך הטירה. דמבלדור- אני מתכוון, אח שלך- רצה שאנחנו "-
אור האח גרם לעדשות משקפיו של אברפורת' להפוך לאטומות לרגע, לובן בוהק ושטוח, והארי נזכר בעיניו העיוורות של העכביש הענקי, הרעגוג .
"אח שלי אלבוס רצה הרבה דברים," אמר אברפורת', "ולאנשים היה מנהג להיפגע כשהוא ביצע את התוכניות הגדולות שלו. תתרחק מבית הספר הזה, פוטר ,ומהארץ הזו אם אתה יכול. תשכח את אח שלי והתוכניות החכמות שלו. הוא הלך למקום בו שום דבר מזה לא יכול לפגוע בו, ואתה לא חייב לו שום דבר ".
"אתה לא מבין." אמר הארי בשנית.
"הו, אני לא?" אמר אברפורת' בשקט. "אתה לא חושב שאני מבין את אח שלי? אתה חושב שאתה מכיר את אלבוס טוב יותר ממני "?
"לא התכוונתי לזה," אמר הארי, שמוחו הרגיש איטי מהעייפות, האוכל והיין.
"הוא פשוט... הוא השאיר לי עבודה".

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"זה מה שהוא עשה?" אמר אברפורת'. "עבודה נחמדה, אני מקווה? נעימה? קלה כזו שאתה מצפה שילדים קוסמים לא מוסמכים יהיו מסוגלים לעשות בלי להקשות על עצמם יותר מדי?"
רון צחק צחוק מריר. הרמיוני נראתה מתוחה.
"אני- זה לא קל, לא," אמר הארי. "אבל אני חייב-"
"חייב? למה חייב? הוא מת, לא?" אמר אברפורת' בגסות." תעזוב את זה, ילד, לפני שתלך בעקבותיו! תציל את עצמך!"
"אני לא יכול."
"למה לא?"
"אני-" הארי הרגיל מוכנע; הוא לא יכול היה להסביר, הוא העדיף להתגונן במקום. "אבל גם אתה נלחם, אתה במסדר עוף החול "-
"הייתי," אמר אברפורת'. "מסדר עוף החול גמור. אתה-יודע-מי ניצח, זה נגמר וכל מי שמעמיד פנים שזה אחרת משקר לעצמו. אף פעם לא יהיה בטוח בשבילך פה, פוטר, הוא רוצה אותך נואשות. צא מהארץ, רד למחתרת, תציל את עצמך .עדיף שתיקח את שני אלה איתך." הוא הצביע באגודלו על רון והרמיוני .
"הם יהיו בסכנה כל עוד כולם יודעים שהם עבדו איתך".
"אני לא יכול לעזוב." אמר הארי. "יש לי עבודה"-
"תן אותה למישהו אחר!"
"אני לא יכול. זה חייב להיות אני, דמבלדור הסביר את הכל-"
"הו, הוא הסביר? הוא אמר לך הכל, הוא היה כן איתך?"
הארי רצה לומר "כן" בכל ליבו, אבל משום מה המילה הפשוטה לא הסכימה להגיע לשפתיו, נראה היה שאברפורת' יודע מה הוא חושב .
"הכרתי את אח שלי, פוטר. הוא למד סודיות על ברכיה של אמא שלי. סודות ושקרים, ככה גדלנו, ואלבוס... אצלו זה היה טבעי."
עיניו של האיש הזקן נדדו אל עבר ציור הנערה שעל כרכוב האח. זה היה ,עכשיו כשהארי הסתכל מסביב כמו שצריך, הציור היחיד בחדר. לא הייתה תמונה של אלבוס דמבלדור, או של אף אחד אחר .
"מר דמבלדור," אמרה הרמיוני בביישנות. "האם זו אחותך? אריאנה?"
"כן." אמר אברפורת' בקצרה. "קראת את הכתבה של ריטה סקיטר, נכון, גברת?"
אפילו באור האדום של האש זה היה ברור שהרמיוני הסמיקה.
"אלפיאס דוג' סיפר לנו עליה," אמר הארי, מנסה להגן על הרמיוני.
"הזקן הזה," מלמל אברפורת', לוקח עוד דבש. "חשב שהשמש זרחה מכל משרדיו של אחי, הוא חשב. נו, כך חשבו עוד הרבה אנשים, גם שלושתכם לפי איך שזה נראה ".
הארי שמר על שתיקה. הוא לא רצה להביע את הספקות ואי הוודאויות בנוגע לדמבלדור אשר העסיקו אותו כבר חודשים. הוא הגיע להחלטה כשחפר את הקבר של דובי, הוא החליט להמשיך בדרך המיטלטלת והמסוכנת שהוכתבה לו על ידי אלבוס דמבלדור, לקבל את העובדה שלא נאמר לו כל מה שרצה לדעת, ופשוט לבטוח. לא היה בו רצון להטיל ספק בשנית; הוא לא רצה לשמוע שום דבר אשר יסיט אותו ממטרתו. הוא פגש במבטו של אברפורת', שהיה כל כך זהה למבטו של אחיו: העיניים הכחולות בוהקות נתנו את התחושה שהן סרקו בקרני רנטגן את האובייקט אותו הן בחנו, והארי חשב שאברפורת' ידע מה שהוא חושב ובז לו על כך .
"לפרופסור דמבלדור היה מאוד אכפת מהארי," אמרה הרמיוני בקול נמוך.
"באמת?" אמר אברפורת'. "דבר מצחיק כמה מהאנשים שלאחי היה מאוד אכפת מהם סיימו במצב גרוע יותר מאשר אם הוא פשוט היה עוזב אותם לבד ".
"למה אתה מתכוון?" שאלה הרמיוני, חסרת נשימה.
"לא משנה," אמר אברפורת.'
"אבל זה דבר מאוד רציני לומר!" אמרה הרמיוני. "אתה- אתה מדבר על אחותך?"
אברפורת' בהה בה: שפתיו נעות כאילו לועס את המילים שהוא לא הוציא. ואז הוא התפרץ בדיבור .
"כשאחותי הייתה בת שש, היא הותקפה, על ידי שלושה בנים מוגלגים. הם ראו אותה עושה קסם, כשהם ריגלו מאחורי הגדר החיה האחורית: היא הייתה רק ילדה ,היא לא יכלה לשלוט בזה, אף קוסם או מכשפה לא יכולים בגיל הזה .
מה שהם ראו, הפחיד אותם, אני מניח. הם פרצו דרך הגדר החיה, וכשהיא לא הצליחה להראות להם את הטריק, הם טיפה נסחפו בניסיון שלהם לגרום לחריגה הקטנה להפסיק לעשות את זה."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
עיניה של הרמיוני היו ענקיות לאור האש; רון נראה קצת חולה. אברפורת' נעמד, גבוה כמו אלבוס, פתאום נוראי בזעמו ובעוצמת כאבו.
"זה הרס אותה, מה שהם עשו: היא לא הייתה בסדר מאז. היא לא הסכימה להשתמש בקסמים, אבל היא לא יכולה הייתה להיפטר מהם; זה פנה לתוכה והטריף עליה את דעתה, זה התפוצץ מתוכה כשהיא לא הצליחה להשתלט על זה, ולפעמים היא הייתה מוזרה ומסוכנת. אבל רוב הזמן היא הייתה מתוקה ומפחדת ובלתי מזיקה ."
"אבא שלי יצא אל המנוולים שעשו את זה," אמר אברפורת', "ותקף אותם. והם נעלו אותו באזבאן בגלל זה. הוא אף פעם לא סיפר למה הוא עשה את זה, בגלל שאם המשרד היה יודע למה אריאנה נהפכה, היא הייתה נעולה בקדוש מנגו לתמיד .הם היו רואים אותה בתור איום רציני למצב הסודיות הבינלאומי, לא יציבה כמו שהיא הייתה, עם קסם מתפוצץ מתוכה ברגעים שבהם היא לא הצליחה להחזיק אותו בפנים.
"היינו צריכים לשמור עליה בטוחה ושקטה. עברנו דירה, אמרנו שהיא חולה, ואמא שלי טיפלה בה, וניסתה לשמור עליה שמחה ורגועה .
"אני הייתי החביב עליה," הוא אמר, וכשאמר את זה, נער בית ספר נראה כמביט מתוך זקנו המסובך של אברפורת'. "לא אלבוס, הוא תמיד היה למעלה בחדר השינה שלו כשהוא היה בבית, קרא את הספרים שלו וספר את הפרסים שלו, נשאר מעודכן בהתכתבויות שלו עם "השמות הקסומים המוזכרים ביותר של היום,"" אמר אברפורת'. " הוא לא רצה להיות מוטרד בגללה. היא אהבה אותי יותר מכולם. אני יכולתי לגרום לה לאכול כשהיא לא הסכימה לעשות את זה בשביל אמא שלי, אני יכולתי להרגיע אותה, כשהיא הייתה באחד מהתקפי הזעם שלה, וכשהיא הייתה רגועה, היא נהגה לעזור לי להאכיל את העזים .
" כשהיא הייתה בת ארבע עשרה... תראו, לא הייתי שם." אמר אברפורת. "אם הייתי שם הייתי יכול להרגיע אותה. היא הייתה באחד מהתקפי הזעם שלה ,ואמא שלי לא הייתה צעירה כמו שהיא הייתה פעם, ו... זו הייתה תאונה. אריאנה לא יכולה הייתה לשלוט בזה. אבל אמא שלי נהרגה ".
הארי הרגיש תערובת נוראית של רחמים ודחייה; הוא לא רצה להמשיך לשמוע ,אבל אברפורת' המשיך לדבר, והארי תהה כמה זמן עבר מאז שדיבר על כך לאחרונה ;האם, אם בכלל, הוא אי פעם דיבר על זה .
"זה עצר את הטיול של אלבוס מסביב לעולם עם דוג' הקטן. שניהם באו הביתה להלוויה של אמא שלי ואז דוג' עזב לבדו ואלבוס השתקע כראש המשפחה. הא!"
אברפורת' ירק אל תוך האש.
"אני הייתי שומר עליה, זה מה שאמרתי לו, לא היה אכפת לי מבית הספר ,הייתי נשאר בבית ועושה את זה. הוא אמר לי שאני צריך לסיים את ההשכלה שלי והוא ימשיך את המשימה של אמא שלי. טיפה ירידה בדרגה בשביל מר גאון, אין שום פרסים על לשמור על אחותך הקטנה והחצי מטורפת, לעצור אותה מלפוצץ את הבית כל יומיים. אבל הוא הסתדר במשך כמה שבועות... עד שהוא בא ".
ואז מבט מסוכן עלה על פניו של אברפורת.'
"גרינדלוולד. וסוף כל סוף, לאח שלי היה מישהו שווה לדבר איתו מישהו מבריק ומוכשר כמו שהוא היה. ולשמור על אריאנה הפך להיות מטלה צדדית, כל עוד הם תכננו את התוכניות שלהם לסדר כישופי חדש והחיפושים אחרי אוצרות ,וכל דבר אחר שהם היו מעוניינים בו. תוכניות אדירות לטובת כל בעלי הקסמים ,ואם ילדה אחת הוזנחה, מה זה שינה, כשאלבוס עבד בשביל טובת הכלל ?
"אבל אחרי כמה שבועות, היה לי מספיק, בהחלט. כמעט הגיע הזמן בשבילי לחזור בחזרה להוגוורטס, אז אמרתי להם, לשניהם, פנים לפנים, כמו שאני אומר לכם, עכשיו," ואברפורת' הסתכל למטה להארי, וזה לא דרש הרבה דמיון לראות אותו כנער, רזה וכועס, מתמודד עם אחיו הבכור. "אני אמרתי לו ,כדאי לך לרדת מזה עכשיו, אתה לא יכול להזיז אותה, היא לא במצב מתאים, אתה לא יכול לקחת אותה איתך, לא משנה לאן אתה מתכוון ללכת, כשאתה נואם את הנאומים השנונים שלך, מנסה להקים לך אנשים שילכו אחריך. הוא לא אהב את זה." אמר אברפורת', ועיניו נעלמו לרגע על ידי השתקפות האש בעדשות משקפיו :הן נעשו לבנות ועיוורות שוב. "גרינדלוולד בכלל לא אהב את זה. הוא התעצבן .הוא אמר לי איזה ילד טיפש וקטן אני, מנסה לעמוד בדרכו שלו ושל אחי המבריק... האם אני לא מבין, אחותי הקטנה והמסכנה לא תהיה חייבת להיות מוסתרת אחרי שהם ישנו את העולם, ויובילו את הקוסמים מחוץ למחבוא, וילמדו את המוגלגים את מקומם?"
"ואז היה וויכוח... ושלפתי את השרביט שלי, והוא שלף את שלו, ואז הוטלה עלי קללת קרושיאטוס על ידי החבר הטוב ביותר של אח שלי- ואלבוס ניסה לעצור אותו, שלושתנו התחלנו להילחם, והאורות המהבהבים והפיצוצים גרמו לה להתפרץ ,היא לא יכלה לסבול את זה "-
הצבע אזל מפניו של אברפורת' כאילו סבל מפצע אנוש.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
-"ואני חושב שהיא רצתה לעזור, אבל היא לא באמת ידעה מה היא עושה, ואני לא יודע מי מאיתנו עשה את זה, זה יכול היה להיות כל אחד מאיתנו -והיא-מתה ".
קולו נשבר במילה האחרונה והוא קרס לכיסא הקרוב ביותר.
פניה של הרמיוני היו רטובים מדמעות, ורון היה חיוור כמעט כמו אברפורת. הארי לא הרגיש דבר מלבד דחייה: הוא קיווה שלא היה שומע את זה, קיווה שיכול היה לשטוף את מוחו מזה .
"אני כל כך... אני כל כך מצטערת" לחשה הרמיוני.
"הלכה," קרקר אברפורת'. "הלכה לתמיד".
הוא מחה את אפו בשרוולו וניקה את גרונו.
"כמובן, גרינדלוולד נעלם .היה לו תיק פלילי כבר, בארץ שלו, והוא לא רצה שגם אריאנה תיזקף לחשבונו. ואלבוס היה חופשי, לא? חופשי מהמעמסה של אחותו, חופשי להפוך לקוסם הגדול ביותר של ה "-
"הוא אף פעם לא היה חופשי," אמר הארי.
"סליחה?" אמר אברפורת'.
"אף פעם," אמר הארי. "בלילה שאחיך מת, הוא שתה שיקוי שהטריף עליו את דעתו. הוא התחיל לצרוח, מתחנן למישהו שלא היה שם. 'אל תפגע בהם, בבקשה... ת]גש בי במקום."
רון והרמיוני בהו בהארי. הוא אף פעם לא נכנס לפרטים לגבי מה שקרה על האי באגם: האירועים שקרו לפני שהוא ודמבלדור חזרו להוגוורטס היו חסויים לחלוטין .
"הוא חשב שהוא היה שם בחזרה איתך ועם גרינדלוולד, אני יודע את זה," אמר הארי, נזכר בדמבלדור לוחש ומתחנן .
"הוא חשב שהוא צופה בגרינדלוולד פוגע בך ובאריאנה... זה היה עינוי בשבילו, אם היית רואה אותו אז, לא היית אומר שהוא היה חופשי ".
אברפורת' נראה אבוד בהתבוננות בידיו המקומטות.
אחרי הפסקה ארוכה הוא אמר, "איך אתה יכול להיות בטוח, פוטר, שאח שלי לא היה מעוניין יותר בטובת הכלל מאשר בך? איך אתה יכול להיות בטוח שהוא לא בחר בך, בדיוק כמו אחותי הקטנה "?
רסיס קרח נדמה היה שניקב את ליבו של הארי.
"אני לא מאמינה לזה. דמבלדור אהב את הארי," אמרה הרמיוני.
"אז למה הוא לא אמר לו להתחבא?" ירה אברפורת' בחזרה. "למה הו לא אמר לו 'תדאג לעצמך, הנה הדרך לשרור?"
"בגלל," אמר הארי לפני שהרמיוני יכולה הייתה להשיב, "לפעמים אתה חייב לחשוב על יותר מביטחונך האישי! לפעמים אתה חייב לחשוב על טובת הכלל! זו מלחמה?"
"אתה בן שבע עשרה, ילד!"
"אני הגעתי לבגרות, ואני עומד להמשיך להילחם אפילו אם אתה התייאשת!"
"מי אמר שהתייאשתי?"
"מסדר עוף החול גמור," חזר הארי, "אתה-יודע-מי ניצח, זה נגמר, וכל מי שמעמיד פנים שזה אחרת עובד על עצמו."
"אני לא אומר שאני אוהב את זה, אבל זו האמת!"
"לא, זו לא." אמר הארי. "אח שלך ידע איך לחסל את אתה-יודע-מי והוא העביר את הידע אלי. אני עומד להמשיך עד שאני אצליח- או שאני אמות. אל תחשוב שאני לא יודע איך זה עלול להיגמר. ידעתי את זה כבר שנים ".
הוא חיכה שאברפורת' ילגלג או יתווכח, אבל לא. הוא בקושי זז.
"אנחנו צריכים להיכנס לתוך הוגוורטס," אמר הארי שוב. "אם אתה לא יכול לעזור לנו, אנחנו נחכה לאור יום, נעזוב אותך בשקט, וננסה למצוא דרך פנימה בעצמנו. אם אתה יכול לעזור לנו- טוב, עכשיו זה הזמן המתאים להזכיר את זה."
אברפורת' נשאר נטוע בכסאו, מביט בהארי עם עין, אשר הייתה דומה באופן כל כך יוצא דופן לשל אחיו. לבסוף הוא ניקה את גרונו, הלך מסביב לשולחן הקטן ,והגיע לדיוקן של אריאנה .
את יודעת מה לעשות," הוא אמר.
היא חייכה, הסתובבה, והלכה, לא כמו שאנשים בציורים הלכו בדרך כלל, מהצד של מסגרותיהם, אלא לאורך מה שנדמה היה כמנהרה שצוירה מאחוריה. הם צפו בדמותה הקלושה נסוגה עד שלבסוף היא נבלעה על ידי החשכה .
"אה- מה-?" התחיל רון.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"יש רק דרך אחת פנימה עכשיו," אמר אברפורת'. "אתם חייבים לדעת שיש בידיהם את כל המעברים הסודיים ושהם חסומים מכל הכיוונים, סוהרסנים מסביב לכל הקירות החיצוניים, סיורים קבועים בתוך בית הספר ממה שהמקור שלי מספר לי. המקום מעולם לא היה שמור כל כך טוב .
איך אתה מצפה לעשות משהו כשאתה כבר בפנים, עם סנייפ אחראי והאחים קארו בתור סגנים שלו... טוב, זה תלוי בכם, לא? אתה אמרת שאתה מוכן למות."
"אבל מה...?" אמרה הרמיוני, מתבוננת בתמונתה של אריאנה.
נקודה לבנה קטנה הופיעה בקצה המנהרה המצוירת, ועכשיו אריאנה צעדה חזרה אליהם, גדלה יותר ויותר כשהיא התקרבה. אבל היה מישהו אחר איתה עכשיו ,מישהו גבוה יותר ממנה, אשר צלע לידה, נראה נרגש. שיערו היה ארוך יותר ממה שהארי אי פעם ראה. הוא הופיע ונקרע. הדמויות גדלו וגדלו, עד שרק ראשם וכתפיהם מילאו את הציור .
הכל זז הצידה על הקיר כמו דלת קטנה, וכניסה למנהרה אמיתית התגלתה .וממנה יצא, שיערו ארוך, פרצופו עם חתכים, גלימותיו קרועות, מקרטע נוויל לונגבוטום האמיתי, שצעק צעקת שמחה, קפץ מכרכוב האח וצעק .
"ידעתי שתבוא! ידעתי את זה, הארי"!

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

פרק 29-הכתר האבוד

"נוויל- מה- איך-?"
אבל נוויל הבחין ברון והרמיוני, ובצווחות גיל חיבק גם אותם. ככל שהארי הביט יותר על נוויל, הוא היה נראה יותר גרוע: אחת מעיניו היתה נפוחה ובצבע צהוב וסגול, שריטות היו על פניו, ומראהו הכללי, שהיה מוזנח, הבהיר שהיו לו חיים קשים. ובכל זאת, פניו זרחו משמחה כשהוא עזב את הרמיוני ואמר שוב, "ידעתי שתבואו! המשכתי לומר לשיימוס שזה רק עניין של זמן!"
"נוויל, מה קרה לך?"
"מה? זה?" נוויל פטר את פציעותיו בהינד ראש. "זה כלום, שיימוס נראה יותר גרוע. אתם תראו. שנלך, אם כך? הו," הוא פנה אל אברפורת', "אבא, יכול להיות שישנם כמה אנשים בדרך."
"כמה אנשים?" חזר אברפורת' באיום. "למה 'תה מתכוון, כמה אנשים, לונגבוטום? יש עוצר וקסם הסגרה על כל הכפר!"
"אני יודע, לכן כולם יתעתקו ישר אל תוך הפונדק," אמר נוויל. "רק תשלח אותם דרך המעבר כשהם יגיעו, כן? תודה רבה."
נוויל הושיט את ידו אל הרמיוני ועזר לה לטפס אל תוך המסגרת ואל תוך המערה, רון הלך בעקבותיה ואחריו נוויל. הארי פנה אל אברפורת'.
"אני לא יודע איך להודות לך. הצלת את חיינו פעמיים."
"תשמור עליהם, אם ככה," אמר אברפורת' בהזעפת פנים. "אולי אנ'לא אוכל להציל 'תם בפעם השלישית."
הארי טיפס אל תוך המסגרת ואל החור שמאחורי תמונתה של אריאנה. גרם מדרגות חלקלקות היה בצד: היה נראה כאילו המעבר היה שם במשך שנים. מנורות פליז נתלו מהקירות והרצפה הגולמית היתה שחוקה ומחליקה; כשהם הלכו, צלליהם ריקדו והתפזרו על הקירות.
"כמה זמן זה כאן?" רון שאל כשהם יצאו לדרך. "זה לא מופיע במפת הקונדסאים, לא כן, הארי? חשבתי שיש רק שבעה מעברים אל מחוץ לבית הספר?"
הם סגרו את כולם לפני תחילת השנה," אמר נוויל. "אין סיכוי להיכנס דרך אף אחד מהם עכשיו, לא עם הקללות שמוטלות על הכניסות, ואוכלי המוות והסוהרסנים שמחכים ביציאות." הוא החל ללכת אחורה, קורן, מחכה לשמוע אותם. "לא משנה לגבי זה... זאת אמת? פרצתם אל תוך גרינגוטס? נמלטתם על דרקון? זה בכל מקום, כולם מדברים על זה, טרי בוט הוכה קשות על ידי אחד מהאחים קרואו על שהוא צעק על זה באולם הגדול בארוחת ערב!"
"כן, זאת האמת," אמר הארי.
נוויל צחק בשמחה,
"מה עשיתם עם הדרקון?"
"שחררנו אותו בטבע," אמר רון. "הרמיוני רצתה לשמור אותו כחיית מחמד-"
"אל תגזים, רון-"
"אבל מה עשיתם? אנשים אמרו שברחת, הארי, אבל אני לא חושב כך. אני חושב שתכננת משהו."
"אתה צודק," אמר הארי. "אבל ספר לנו על הוגוורטס, נוויל, לא שמענו כלום."
"היא נהייתה... ובכן, זה כבר לא כמו שהוגוורטס היתה," אמר נוויל, החיוך דוהה על פניו כשהוא דיבר. "אתם מכירים את האחים קרואו?"
"שני אוכלי המוות שמלמדים כאן?"
"הם עושים יותר מללמד," אמר נוויל. "הם אחראים על כל המשמעת. הם כמו נותני עונשים, האחים."
"כמו אמברידג'?"
"לא, הם גורמים לה להיראות צייתנית. כל שאר המורים אמורים להעביר אותנו אליהם אם אנחנו עושים משהו רע. אבל הם לא עושים כך, הם יכולים להימנע מזה. אפשר לומר שכולם שונאים אותם בדיוק כמונו."
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

אמיקוס, הבן, הוא מלמד את מה שאמורה להיות התגוננות מפני כוחות האופל, רק שעכשיו זה פשוט אומנויות אופל. אנחנו אמורים להתאמן על קללת הקרושיאטוס על תלמידים שקיבלו ריתוק-"
"מה?"
קולותיהם המאוחדים של הארי, רון והרמיוני הדהדו הולך ושוב במעבר.
"כן," אמר נוויל. "כך קיבלתי את זה," הוא הצביע על החתך העמוק במיוחד שבלחיו, "סירבתי לעשות את זה. למרות זאת, יש תלמידים שבתוך זה; קראב וגויל אוהבים את זה. הפעם הראשונה שהם הכי טובים במשהו, אני מניח.
"אלקטו, אחותו של אמיקוס, מלמדת לימודי מוגלגים, שהם חובה לכולם. כולנו חייבים להקשיב לה כשהיא מסבירה איך המוגלגים הם כמו חיות, טיפשים ומלוכלכים, ואיך הם אילצו את הקוסמים להתחבא בכך שהיו אכזריים אליהם, ואיך הסדר הטבעי ישוב על כנו. קיבלתי את זאת," הוא הצביע על חתך נוסף על פניו, "על ששאלתי כמה דם מוגלגי לה ולאחיה יש."
"חי נפשי, נוויל," אמר רון, "זה הזמן והמקום לשמור על פה חכם."
"לא שמעת אותה," אמר נוויל. " לא היית עומד בזה גם כן. הענין הוא, זה עוזר כשאנשים נעמדים נגדם, זה נותן לכולם תקווה. שמתי לב לזה כשאתה עשית כך, הארי."
"אבל הם השתמשו בך כמשחיז סכינים," אמר רון, מתכווץ מעט כשהם עברו מנורה ופצעיו של נוויל נראו עוד יותר כמצריכים טיפול.
"לא משנה. הם לא רוצים לשפוך יותר מדי דם טהור, אז הם יענו אותנו טיפה אם אנחנו נפטפט אבל הם לא יהרגו אותנו כעת."
הארי לא ידע מה היה יותר גרוע, הדברים שנוויל אמר או למעשה הטון בו הוא אמר אותם.
"האנשים שנמצאים בסכנה אמיתי הם אלה שחברים וקרובים שלהם מבחוץ נכנסו לצרות. הם לקחו בן ערובה. קסנופיליאוס לאבגוד הזקן התבטא קצת יותר מדי בגלוי בפקפקן, אז הם הורידו את לונה מהרכבת בדרך חזור לחג המולד."
"נוויל, היא בסדר, ראינו אותה-"
"כן, אני יודע, היא מצאה דרך לשלוח לי הודעות."
מכיסו הוא שלף מטבע זהב, והארי זיהה אותה כאחת האוניות המזויפות שצבא דמבלדור השתמש בה כדי לשלוח אחד לשני הודעות.
"הן היו נפלאות," אמר נוויל, קורן אל הרמיוני. "האחים קרואו מעולם לא גילו איך העברנו מסרים, זה שיגע אותם. נהגנו לחמוק החוצה בלילה ולצייר גרפיטי על הקירות: צבא דמבלדור, עדיין עושים עבודות כאילו. סנייפ שונא את זה."
"ככה עשיתם?" אמר הארי, ששם לב לזמן העבר.
"ובכן, זה נעשה קשה יותר עם הזמן," אמר נוויל. "איבדנו את לונה בחג מולד, וג'יני לא חזרה אחרי הפסחא, ושלושתנו היינו סוג של מנהיגים. נראה היה שהאחרים הבינו שהייתי מאחורי רוב הדברים, אז הם התחילו לרדת עלי חזק, ואז מייקל קורנר הלך ונתפס משחרר תלמיד שנה ראשונה שהם כבלו, והם עינו אותו באופן נורא. הם מרתיעים אנשים."
"ברצינות," מלמל רון, כשהמעבר התחיל להתעקל כלפי מעלה.
"כן, ובכן, לא יכולתי לבקש מאנשים לעבור את מה שמייקל עבר, אז הפסקנו עם המעשים האלו. אבל עדיין נלחמנו, עשינו עבודות מחתרתיות, ממש עד לפני שבועיים. אז הם החליטו שיש רק דרך אחת לעצור אותי, אני מניח, והם רדפו אחרי סבתא."
"הם מה?" אמרו הארי, רון והרמיוני ביחד.
"כן," אמר נוויל, מתנשף מעט, בגלל שעכשיו המבער נעשה תלול מאד, "ובכן, אתם מבינים מה הם חשבו. זה עבד טוב מאד, לחטוף ילדים כדי להכריח את קרוביהם להתנהג כיאות, הנחתי שזה היה רק עינין של זמן לפני
© כל הזכויות שמורות

שהם עשו את זה בדרך ההפוכה. הנקודה הייתה," הוא פנה אליהם, והארי נדהם לראות שהוא חייך, "שהם עשו משהו שהם לא יכלו לעמוד בו. סבתא, מכשפה זקנה קטנה שגרה לבדה, הם בטח חשבו שהם לא צריכים לשלוח מישהו חזק במיוחד. בכל מקרה,"נוויל צחק, "דוליש עדיין בבית החולים על שם הקדוש מנגו וסבתא ברחה. היא שלחה לי מכתב" הוא טפח בידו על הכיס שבחזית גלימתו, שאומר שהיא גאה בי, שאני הבן של ההורים שלי, ולהמשיך ככה."

"מגניב," אמר רון.

"כן," אמר נוויל בשמחה. "הענין הוא, ברגע שהם הבינו שהם לא מאיימים עלי, הם החליטו שהוגוורטס יכולה להסתדר בלעדי אחרי הכול. לא ידעתי אם הם מתכננים להרוג אותי או לשלוח אותי לאזקבאן, בכל מקרה, ידעתי שזה הזמן להיעלם."

"אבל," אמר רון, נראה מבולבל לגמרי, "אנחנו לא- אנחנו לא הולכים הישר להוגוורטס?"

"ברור," אמר נוויל. "אתם תראו. אנחנו כאן."

הם הסתובבו בפינה ושם לפניהם היה סוף המעבר. גרם קצר נוסף של מדרגות חלקלקות הוביל אל דלת בדיוק כמו זו שהסתתרה מאחורי תמונתה של אריאנה. נוויל פתח אותה לרווחה וטיפס דרכה. כשהארי עקב אחריו, הוא שמע את נוויל צועק אל אנשים בלתי נראים:

"הסתכלו מי זה! אמרתי לכם, נכון?"

כשהארי הופיע בחדר מאחורי המעבר, נשמעו מספר צעקות וקריאות: "הארי !" "זה פוטר, זה פוטר!" "רון!" "הרמיוני!". הוא ראה סימנים מבלבלים של צבעים של מנורות והרבה פרצופים. רגע אחר כך, הוא, רון והרמיוני מוקפים, מחובקים, מקבלים תפיחות על שכמיהם, שערם נפרע, ידיהם נלחצו, על ידי מה שנראה כיותר מעשרים אנשים: כאילו הם בדיוק זכו במשחקי גמר בקווידיץ.

"אוקי, אוקי, תרגעו!" קרא נוויל, וכשהקהל נסוג, הארי הצליח להבחין בסובבים אותם.

הוא לא זיהה את החדר בכלל. גודלו היה עצום, ונראה יותר כמו החלק הפנימי של בית עץ מפואר במיוחד, או אולי תא אוניה ענקי. ערסלים צבעוניים נתלו מהתקרה ומהמרפסת שהקיפה את הקירות חסרי החלונות העשויים לוחות עץ כהים, שהיו מכוסים בכיסויים מבריקים: הארי ראה את האריה הגריפינדורי המוזהב, מוקף ארגמן; הגירית השחורה של הפלפאף, מנוגד לצהוב; והנשר בצבע הברונזה, על רקע כחול. רק הכסף והירוק של סלית'רין היה חסר. היו כמה כונניות ספרים, כמה מטאטאים נשענו על הקירות, ובפינה, רדיו עץ גדול.

"איפה אנחנו?"

"בחדר הנחיצות, כמובן!" השיב נוויל. "התעלה על עצמו, לא? האחים קרואו רדפו אחרי, וידעתי שיש לי רק מקום מקלט אחד: עברתי דרך הדלת וזה מה שמצאתי! ובכן, הוא לא היה בדיוק כך כשהגעתי, הוא היה הרבה יותר קטן, היה רק ערסל אחד ורק הסמל של גריפינדור היה תלוי, אבל הוא התרחב כשיותר ויותר חברי צ"ד הגיעו."

"והאחים לא יכולים להגיע לכאן?" שאל הארי, מביט סביב אל הדלת.

"לא," אמר שיימוס פיניגן, שהארי לא זיהה אותו עד שדיבר: פניו של שיימוס היו חבולות ונפוחות. "זה מקום מחבוא ראוי, כל עוד אחד מאיתנו נשאר כאן, הם לא יכולים להגיע אלינו, הדלת לא תיפתח. הכול תלוי בנוויל. הוא באמת השיג את החדר הזה. אתה צריך לבקש ממנו בדיוק מה שאתה זקוק- כמו, ' אני לא רוצה שאף תומך של קרואו יוכל להיכנס לכאן- והוא יעשה את זה בשבילך! אתה רק חייב לוודא שסגרת את הפרצות! נוויל הוא האיש!"

"זה די פשוט, האמת," אמר נוויל בצניעות. "הייתי כאן בערך יום וחצי ונהייתי מאד רעב, וקיוויתי שאני אוכל לקבל משהו לאכול, ואז המעבר אל ראש החזיר נפתח. הלכתי דרכו ופגשתי את אברפורת'. הוא סיפק לנו מזון, בגלל שמאיזושהי סיבה, זה הדבר היחיד שהחדר לא מספק."

"כן, ובכן, אוכל הוא אחד מחמשת יוצאי הדופן בחוק גאמפ על יסודות שינוי צורה," אמר רון לתדהמת כולם.

© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

"אז התחבאנו כאן קרוב לשבועיים," אמר שיימוס, "ואפילו יש לנו אמבטיה די טובה, מאז שהבנות הגיעו-"
"ולחשוב שהם די אוהבים להתקלח, כן," ציינה לבנדר בראון, שהארי לא הבחין בה עד עכשיו. עכשיו, כשהוא הביט היטב סביב, הוא זיהה הרבה פנים מוכרות. התאומות פאטיל היו שם, כמו טרי בוט, ארני מקמילן, אנתוני גולדשטיין ומייקל קורנר.
"ספרו לנו מה תכננתם, אם כך," אמר ארני. "היו כל כך הרבה שמועות, השתדלנו להמשיך לעקוב אחריך במשמרפוטר,"
הוא הצביע על הרדיו. "לא פרצתם לגרינגוטס?"
"הם כן!" אמר נוויל. "והדרקון אמיתי גם כן!"
נשמעו כמה תשואות וקריאות; רון קד קידה.
"אחרי מה עקבתם?" שאל שיימוס בלהט.
לפני שאחד מהם יכול היה להדוף את השאלה באחת משלהם, הארי הרגיש כאב חותך, נורא, בצלקת בצורת מכת הברק. כשהוא הפנה את גבו במהירות אל הפנים השמחות והסקרניות, חדר הנחיצות נעלם, והוא עמד בתוך צריף, והמרצפות היו מנופצות לרסיסים לרגליו קופסאת זהב חשופה נחה פתוחה וריקה לצד החור באדמה, וצעקת הזעם של וולדמורט הרעידה בתוך ראשו.
במאמץ כביר הוא משך עצמו החוצה ממוחו של וולדמורט שוב, בחזרה אל המקום בו עמד, מתנודד, בחדר הנחיצות, זיעה מכסה את פניו, ורון אוחז בו.
"אתה בסדר, הארי?" אמר נוויל. "רוצה לשבת? אני מניח שאתה עייף, לא-?"
"לא," אמר הארי. מביט על רון והרמיוני, מנסה לומר להם בלי מילים שוולדמורט בדיוק גילה את חסרונו של הורקרוקס נוסף.
הזמן רץ: אם וולדמורט יבחר לבקר את הוגוורטס כמקום הבא בתור, הם יפספסו את ההזדמנות שלהם.
"אנחנו חייבים ללכת," הוא אמר, והבעותיהם אמרו לו שהם הבינו.
"מה אנחנו עומדים לעשות, אם כך, הארי?" שאל שיימוס. "מה התוכנית?"
"תוכנית?" חזר הארי. הוא גייס את כל כוח רצונו כדי לעצור את עצמו להיכנע לזעמו של וולדמורט: הצלקת שלו עדיין שרפה. "ובכן, יש משהו שאנחנו – רון, הרמיוני ואני – צריכים לעשות, ואז נצא מכאן."
אף אחד לא צחק או קרא יותר. נוויל נראה מבולבל.
"מה 'תה מתכוון, 'נצא מכאן'?"
"לא חזרנו כדי להישאר," אמר הארי, משפשף את צלקתו, מנסה לשכך את הכאב. "יש משהו חשוב שאנחנו צריכים לעשות-"
"מה זה?"
"אני- אני לא יכול לומר לכם."
החברים האחרים בצבא דמבלדור הנידו בראשיהם, חלקם מתלהבים וחלקם רציניים. כמה מהם קמו ממקום מושבם להמחיש את רצונם לפעולה מיידית.
"אתם לא מבינים," נראה היה שהארי אמר את זה הרבה פעמים בשעות האחרונות. "אנחנו- אנחנו לא יכולים לומר לכם. אנחנו חייבים לעשות את זה – לבד."
"למה?" שאל נוויל.
"בגלל..." בייאושו להתחיל ולחפש את ההורקרוקס החסר, או לפחות לנהל שיחה פרטית עם רון והרמיוני אודות היכן הם צריכים להתחיל בחיפוש, הארי מצא שלקבץ את מחשבותיו היה קשה; הצלקת שלו עדיין צרבה. "דמבלדור השאיר לשלושתנו עבודה," הוא אמר בזהירות, "ואנחנו לא אמורים לספר – אני מתכוון, הוא רצה שאנחנו נעשה אותה, רק שלושתנו."
"אנחנו הצבא שלו," אמר נוויל. "צבא דמבלדור. כולנו בזה ביחד, המשכנו בזה כששלושתכם הייתם יחד-"
"זה לא בדיוק היה פיקניק, חבר," אמר רון.
© כל הזכויות שמורות

"מעולם לא אמרתי שככה זה היה, אבל אני לא מבין למה אתם לא יכולים לסמוך עלינו. כל אחד בחדר הזה נלחם, והם נכנסו לכאן בגלל שהאחים קרואו ניסו ללכוד אותם. כולם כאן הוכיחו את נאמנותם לדמבלדור- נאמנותם לך."

"תראה," התחיל הארי, בלי לדעת מה הוא עומד לומר, אבל זה לא שינה: דלת המנהרה בדיוק נפתחה מאחוריו.

"קיבלנו את ההודעה שלך, נוויל! שלום, שלושתכם, הנחתי שאתם בוודאי תהיו כאן!"

אלו היו לונה ודין. שיימוס נתן שאגה של שמחה ורץ לחבק את חברו הטוב ביותר.

"היי, כולם!" אמרה לונה בשמחה. "הו, נהדר לחזור!"

"לונה," אמר הארי בהיסח דעת, "מה את עושה כאן? איך את-?"

"הזעקתי אותה," אמר נוויל, אוחז באוניה המזויפת שלו. "הבטחתי לה ולג'יני שאם תופיע נודיע להן. כולנו חשבנו שאם תחזור, זה יסמל מהפכה. שאנחנו עומדים להפיל את סנייפ והאחים."

"כמובן שזאת הכוונה," אמרה לונה בעליזות, "לא כן, הארי? אנחנו הולכים להילחם בהם ולהוציא אותם מהוגוורטס?"

"תקשיבו," אמר הארי בתחושת פאניקה גוברת, "אני מצטער, אבל לא בשביל זה באנו. יש משהו שאנחנו צריכים לעשות, ואז-"

"אתם הולכים להשאיר אותנו בתוך הצרה הזאת?" תבע מייקל קורנר.

"לא!" אמר רון. "מה שאנחנו הולכים לעשות יקרב את כולנו אל הסוף, כל זה כדי להיפטר מאתם יודעים מי-"

"אז תנו לנו לעזור!" אמר נוויל בכעס. "אנחנו רוצים להיות חלק מזה!"

רעש נוסף נשמע מאחוריהם, והארי הסתובב. הוא הרגיש כאילו הוא ראשו עומד ליפול: ג'יני טיפסה כעת דרך החור שבקיר, מאחוריה היו פרד, ג'ורג' ולי ג'ורדן. ג'יני נתנה להארי חיוך קורן: הוא שכח, הוא מעולם לא העריך לגמרי, כמה יפה היא הייתה, אבל מעולם הוא לא היה פחות מרוצה מעכשיו לראות אותה.

"אברפורת' נהיה קצת מוטרד," אמר פרד, מניף את ידו בתשובה לכמה קריאות. הוא רצה ללכת לישון, והפונדק שלו הפך לתחנת רכבת."

פיו של הארי נפתח. ממש מאחורי לי ג'ורדן הופיע חברתו לשעבר של הארי, צ'ו צ'אנג. היא חייכה אליו.

"קיבלתי את ההודעה," היא אמרה, אוחזת באוניה המזויפת שלה, והיא הלכה להתיישב לצד מייקל קורנר.

"אז מה התוכנית, הארי?" אמר ג'ורג'.

"אין אחת כזו," אמר הארי, עדיין מבולבל בעקבות ההופעה הפתאומית של כל האנשים הללו, לא מסוגל לתפוס כלום בזמן שצלקתו בוערת באכזריות.

"רק הולכים לבצע את זה כשאנחנו לצדכם? הסוג המועדף עליי," אמר פרד.

"אתה חייב לעצור את זה!" אמר הארי לנוויל. "בשביל מה קראת להם? זה מטורף-"

"אנחנו נלחמים, לא?" אמר דין, מוציא את האוניה המזויפת שלו. "ההודעה אמרה שהארי חזר, ואנחנו הולכים להילחם! אני אצטרך לקבל שרביט, למרות-"

"אין לך שרביט-?" התחיל שיימוס.

רון פנה בפתאומיות אל הארי.

"למה הם לא יכולים לעזור?"

"מה?"

"הם יכולים לעזור." הוא הנמיך את קולו ואמר, כך שאף אחד מהם לא יכל לשמוע אותו מלבד הרמיוני, שעמדה ביניהם, "אנחנו לא יודעים איפה זה, אנחנו חייבים למצוא את זה מהר. אנחנו לא צריכים לספר להם שזה הורקרוקס."

הארי העביר את מבטו מרון אל הרמיוני, שמלמלה, "אני חושבת שרון צודק. אנחנו אפילו לא יודעים מה אנחנו מחפשים, אנחנו זקוקים להם." וכשהארי נראה לא משוכנע, "אתה לא חייב לעשות הא הכול לבד,

© כל הזכויות שמורות

הארי."
הארי חשב מהר, צלקתו עדיין מעקצצת, מוחו איים להתפלג שוב. דמבלדור הזהיר מפני לספר למישהו מלבד רון והרמיוני על ההורקרוקסים. *סודות ושקרים, כך גדלנו, ואלבוס... הוא היה רגיל*... האם הוא נהפך לדמבלדור, שומר את סודותיו קרוב לחזהו, מפחד לבטוח? אבל דמבלדור בטח בסנייפ, ולאן זה הוביל? לרצח בראש המגדל הגבוה ביותר...
"בסדר," הוא אמר בשקט אל השניים האחרים. "אוקי," הוא קרא אל החדר בקול, וכל הרעשים חדלו: פרד וג'ורג', שסיפרו בדיחות להנאת הקרובים אליהם, השתתקו, וכולם נראו דרוכים, מצפים.
"יש משהו שאנחנו צריכים למצוא," אמר הארי. "משהו- משהו שיעזור לנו להיפטר מאתם יודעים מי. זה כאן בהוגוורטס, אבל אנחנו לא יודעים היכן. זה צריך להיות משהו ששייך לרייבנקלו. מישהו שמע על חפץ כזה? מישהו נפגש פעם עם משהו שהיה עליו הנשר שלה, לדוגמא?"
הוא הביט בתקווה על הקבוצה הקטנה של הרייבנקלואים, לפדמה, מייקל, רטי וצ'ו, אבל זאת היתה לונה שענתה, יושבת על ידית כסאה של ג'יני.
"ובכן, יש את הכתר האבוד שלה. סיפרתי לך עליו, זוכר, הארי? העטרה האבודה של רייבנקלו? אבא ניסה ליצור לה עותק."
"כן, אבל התר האבוד," אמר מייקל, מגלגל את עיניו, "אבוד, לונה. זאת בערך הנקודה."
"מתי הוא אבד?" שאל הארי.
"לפני מאות, כך אומרים," אמרה צ'ו, וליבו של הארי צנח. "פרופסור פליטיק אומר שהעטרה נעלמה עם רייבנקלו עצמה. אנשים חיפשו, אבל," היא פנתה אל חבריה מרייבנקלו. "אף אחד מעולם לא עלה על עקבותיה, נכון?"
כולם נענעו בראשיהם.
"סליחה, אבל מה הכתר הזה?" שאל רון.
"זה סוג של כתר," אמר טרי בוט. "לרייבנקלו אמור היה להיות רכוש קסום, שמגביר את חוכמתו של הלובש."
"כן, הצנוניות המתפוצצות של אבא." אמרה לונה.
אבל הארי קטע את לונה.
"ואף אחד מכם לא ראה מעולם דבר שנראה כמוה?"
כולם נענעו את ראשם שוב. הארי הביט על רון והרמיוני ואכזבתו השתקפה חזרה אליו. חפץ שהיה אבוד כל כך הרבה זמן, לכאורה בלי עקבות, לא נראה כאפשרות טובה להורקרוקס שמוחבא בטירה... בכל אופן, לפני שהוא יכול היה לנסח שאלה חדשה, צ'ו דיברה שוב.
"אם אתה רוצה לראות איך העטרה אמורה להיות, אני יכולה לקחת אותך אל חדר המועדון שלנו ולהראות לך, הארי. רייבנקלו לובשת אותה בפסל שלה."
הצלקת של הארי שרפה שוב: לרגע חדר הנחיצות הסתחרר מול פניו, ובמקום זה הוא ראה אדמה אפלה נעה מתחתיו והרגיש נחש ענק כרוך סביב כתפיו. וולדמורט עף שוב, אם באגם תת קרקעי או בטירה, הוא לא ידע; בכל מקרה, בקושי נשאר להם זמן.
"הוא בתנועה," הוא אמר בשקט לרון והרמיוני. הוא העיף מבט בצ'ו וחזר להביט בהם. "תקשיבו, אני יודע שזה לא ממש מוביל, אבל אני עומד ללכת ולראות את הפסל, לפחות נגלה איך העטרה נראית. חכו בשבילי כאן ותשמרו, אתם יודעים – אחד על השני – בטוחים,"
צ'ו נעמדה, אבל ג'יני אמרה בהחלטיות זועפת, "לא, לונה תיקח אותך, הארי, לא כן, לונה?"
"הווו, כן, אני אשמח," אמרה לונה בשמחה, וצ'ו התיישבה שוב, נראית מאוכזבת.
"איך נצא?" הארי שאל את נוויל.
"מכאן."
© כל הזכויות שמורות

תורגם על ידי אתר התרגומים הרשמי
www.HPortal.co.il

הוא הוביל את הארי ולונה אל הפינה, מקום בו ארון קטן נפתח אל גרם מדרגות.
"זה מוביל למקום שונה כל יום, אז הם אף פעם לא הצליחו למצוא את זה," הוא אמר. "הצרה היחידה היא, שאנחנו אף פעם לא יודעים איפה אנחנו נצא. תיזהר, הארי, הם תמיד מפטרלים במסדרונות בלילה."
"אין בעיה." אמר הארי. "נראה אותך עוד מעט."
הוא ולונה מיהרו במדרגות, שהיו ארוכות, מוארות באמצעות לפידים, ופנו במקומות לא צפויים. לבסוף הם הגיעו אל מה שהיה נראה קיר מוצק.
"כנסי מתחת לזה," הארי אמר ללונה, מוציא את גלימת ההיעלמות ומכסה בה את שניהם. הוא נתן לקיר דחיפה קטנה. הוא נעלם ברגע שהארי נגע והם חמקו החוצה: הארי העיף מבט אחורה וראה שהקיר חזר לעצמו מיד. הם עמדו בקומה חשוכה: הארי משך את לונה אל תוך הצללים, מגשש בתיק שסביב צווארו, והוציא את מפת הקונדסאים. מחזיק אותה קרוב אל אפו הוא חיפש, ואיתר לבסוף את המיקום שלו ושל לונה.
"אנחנו בקומה החמישית," הוא לחש, צופה בפילץ' מתרחק מהם, קומה מלמעלה. "בוא, מכאן."
הם התגנבו. הארי הסתובב בטירה בלילות פעמים רבות בעבר, אבל ליבו מעולם לא הלם כל כך מהר, מעולם לא היה כל כך משנה לו למצוא מעברים בטוחים במקום. דרך ריבועים של אור ירח על הרצפה, לפני חליפות אבירים שקסדותיהם חרקו למשמע קול פסיעות רגליהם החרישיות, מסביב לפינות שמי יודע מה אורב בהן, הארי ולונה הלכו, בודקים במפת הקונדסאים בכל פעם שהאור אפשר זאת, עוצרים פעמיים כדי להניח לרוחות לעבור בלי למשוך תשומת לב אליהם. הוא ציפה להיתקל במכשול בכל רגע; פחדו בגדול ביותר היה פיבס, והוא אימץ את אוזניו בכל פסיעה לשמוע את סימנים הראשונים של קולות הופעתו של השד הרעשני והמזיק.
"מכאן, הארי," נשפה לונה, מושכת בשרוולו ומובילה אותו לכיוון גרם מדרגות ספיראלי.
הם טיפסו במעגלים הצרים והמסחררים; הארי מעולם לא היה כאן לפני כן. לבסוף הם הגיעו אל דלת. לא הייתה אף ידית או חור למנעול: כלום מלבד משטח עץ חלק ועתיק, ומקוש בצבע ברונזה בצורת נשר. לונה הושיטה יד חיוורת, שנראתה מרחפת באוויר באופן מפחיד, לא מחוברת אל זרוע או גוף. היא נקשה פעם אחת, ובשקט ששרר, זה נשמע להארי כמו התפוצצות של טיל. המקור של הנשר נפתח מייד, אבל במקום קול של ציפור, קול מוזיקלי רך אמר, "מה מגיע קודם, עוף החול או האש?"
"הממ... מה אתה חושב, הארי?" אמרה לונה, שקועה במחשבה.
"מה? אין רק סיסמא?"
"הו לא, אתה חייב לענות על השאלה," השיבה לונה.
"מה אם אתה טועה?"
"ובכן, אתה צריך לחכות שמישהו יענה עליה נכון," אמרה לונה. "כך אתה לומד, אתה מבין?"
"כן... הצרה היא, אנחנו לא באמת יכולים להרשות לעצמנו לחכות למישהו אחר, לונה."
"לא, אני מבינה למה אתה מתכוון," אמרה לונה ברצינות. "אם כך, אני חושבת שהתשובה היא שזה מעגל שאין לו התחלה."
"תשובה טובה," אמר הקול, והדלת נפתחה.
חדר המועדון השומם של רייבנקלו היה חדר עגול ורחב, מאוורר יותר מכל מקום אחר שהארי ראה בהוגוורטס. חלונות עם חריטות מלאות חן נתלו בקירות, עליהם נפרש משי כחול-ברונזה; ביום, לרייבנקלואים היה נוף מרהיב של ההרים שמסביב. התקרה הייתה בצורת כיפה ועליה צוירו כוכבים, שהשתקפו בשטיח בצבע כחול כהה מאד. היו שם שולחנות, כיסאות וכוננויות ספרים, ובגומחה ממול הדלת עמד פסל גבוה משיש לבן.
הארי זיהה את רוונה רייבנקלו מפסל הראש שהוא ראה בבית של לונה. הפסל עמד לצד דרך שהובילה, הוא ניחש, למעלה אל חדרי השינה. הוא צעד הישר אל האישה משיש, והיה נראה שהיא מביטה עליו בחצי חיוך תוהה על פניה, יפיפייה ולמרות זאת מעט מפחידה. חישוק עדין למראה פוסל בשיש בקצה ראשה. זה לא היה כמו הכתר שפלר הופיע איתו בחתונתה. מילים זעירות היו חרוטות עליה. הארי צעד אל מחוץ לגלימה וטיפס
© כל הזכויות שמורות

על בסיס הפסל של רייבנקלו כדי לקרוא אותן.
"'חוכמה בלי גבולות היא אוצר לדורות.'"
"מה שהופך אותך למישהו ממש עני, טיפש," אמר קול לועג.
הארי הסתובב במהירות וזיהה את אלקטו קרואו עומדת לפניו, ואפילו שהארי הניף את שרביטו, היא לחצה אצבע קצרה ועבה אל הגולגולת והנחש שקועקעה על זרועה.
© כל הזכויות שמורות

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

פרק 30

פיטוריו של סוורוס סנייפ

ברגע שאצבעה נגעה בסמל, צלקתו של הארי שרפה בפראות, החדר המכוכב נעלם משדה ראייתו, והוא עמד על קבוצת סלעים מתחת לצוק, והים געש סביבו ושמחת ניצחון הייתה בליבו – הם תפסו את הילד. קול נפץ חזק החזיר את הארי בחזרה למקום בו עמד: מבולבל, הוא הניף את שרביטו, אבל האישה שמולו כבר נפלה קדימה; היא הכתה בקרקע כל כך חזק שהזכוכית בכוננית הספרים צלצלה.

"מעולם לא שיתקתי אף אחד מחוץ לפגישות של צ"ד," אמרה לונה, נשמעת מעט מתעניינת. "אז זה היה רועש יותר ממה שחשבתי שזה יהיה."

וכצפוי, התקרה התחילה לרעוד. קולות ריצה, הדהוד פסיעות רגליים גברו מאחורי הדלת שהובילה אל חדרי השינה: הלחש של לונה עורר את הרייבנקלואים הישנים למעלה.

"לונה, איפה את? אני צריך להיכנס מתחת לגלימה!"

כפות רגליה של לונה הופיעו משום מקום; הוא מיהר לצידה והיא הניחה לגלימה ליפול סביבם כשהדלת נפתחה וזרם של רייבנקלואים, כולם בפיג'מות שלהם, הציף את חדר המועדון. היו התנשפויות וקריאות הפתעה כשהם ראו את אלקטו שוכבת שם חסרת הכרה. לאט הם השתרכו סביבה, אישה אכזרית שהייתה עלולה להתעורר בכל רגע ולתקוף אותם.

ואז תלמיד שנה ראשונה אמיץ ניגש אליה ודחף את אחוריה עם אצבע רגלו הגדולה.

"אני חושב שהיא מתה!" הוא צעק בעונג.

"הו, הבט," לחשה לונה בשמחה, כשהרייבנקלואים נאספו סביב אלקטו. "הם מרוצים!"

"כן... גדול..."

הארי סגר את עיניו, וכשצלקתו פועמת הוא בחר לשקוע שוב אל תוך מוחו של וולדמורט... הוא נע לאורך מנהרה אל תוך המערה הראשונה... הוא בחר לבדוק את הקמיע לפני בואו... אבל זה לא ייקח לו זמן רב... נקישות נשמעו על דלת חדר המועדון וכל הרייבנקלואים קפאו. מהצד השני, הארי שמע קול רך, מוזיקלי שיצא ממקש הנשר שעל הדלת: "לאן נעלמים חפצים שמעלימים?"

"אנ'לא יודע, לא? סתום את זה!" נשמעה נהמה של קול גס שהארי ידע שהיה שייך לאח קרואו, אמיקוס.

"אלקטו? אלקטו? את שם? תפסת אותו? פתחי את הדלת!"

הרייבנקלואים התלחשו ביניהם, מפוחדים. ואז, בלי אזהרה באה סדרה של חבטות חזקות, כאילו מישהו יורה באקדח על הדלת.

"אלקטו! אם הוא בא, ואין לנו את פוטר- את רוצה לגמור כמו המאלפויים? תעני לי!" אמיקוס שאג, מנענע את הדלת בכל כוחו, אבל עדיין היא לא נפתחה. כל הרייבנקלואים נסוגו, וכמה מהמפוחדים ביותר נסו חזרה במעלה המדרגות למיטותיהם. ואז, בדיוק כשהארי תהה אם הוא לא צריך לפוצץ את הדלת ולשתק את אמיקוס לפני שאוכל המוות יוכל לעשות משהו אחר, ובשנייה, קול מוכר ביותר הדהד מאחורי הדלת.

"מותר לי לשאול מה אתה עושה, פרופסור קרואו?"

"מנסה-להיכנס-דרך-הדלת- המקוללת-הזאת!" צעק אמיקוס. "לכי להביא את פליטיק! תביאי אותו לפתוח אותה, עכשיו!"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אבל האם אחותך לא נמצאת שם בפנים?" שאלה פרופסור מקגונגל. "האם לא נתן לה פרופסור פליטיק להיכנס מוקדם יותר הערב, על פי דרישת החרום שלך? אולי היא תוכל לפתוח את הדלת בשבילך? ואז לא תצטרך להעיר חצי מהטירה."
"היא לא עונה, אישה זקנה שכמותך! את תפתחי את זה! סבתא'לה! עשי זאת, עכשיו!"
"כמובן, אם אתה מבקש זאת," אמרה פרופסור מקגונגל, בקרירות נוראה.
ואז נשמעה נקישה עדינה של המקוש וקול מוזיקלי שאל שוב.
"לאן נעלמים חפצים שמעלימים?"
"אל חוסר קיום, כלומר, אל הכל." ענתה פרופסור מקגונגל.
"ניסוח משביע רצון," ענה מקש הנשר שעל הדלת, והדלת נפתחה לרווחה.
הרייבנקלואים הבודדים שנשארו מאחור אצו במהירות אל המדרגות כשאמיקוס התפרץ מהסף, מנופף בשרביטו. גיבן כמו אחותו, היו לו פנים חיוורות, בצקיות ועיניים זעירות, שנחו מייד על אלקטו, שרועה חסרת תנועה על הרצפה. הוא שחרר צעקה של חמה ופחד.
"מה הם עשו, הכלבים הקטנים?" הוא צעק. "אני אטיל קרושיאטוס על כולם עד שהם יגידו לי מי עשה 'ת זה- ומה אדון האופל יאמר?" הוא צרח, עומד מעל אחותו וסוטר לעצמו על מצחו באגרופו, "אין לנו אותו, והם הרגו אותה!"
"היא רק משותקת," אמרה בקוצר רוח פרופסור מקגונגל, שהתכופפה כדי לבחון את אלקטו. "היא תהיה לגמרי בסדר."
"לא היא לא תהיה בסדר לכל הרוחות!" שאג אמיקוס. "לא אחרי שאדון האופל יתפוס אותה! היא הלכה וקראה לו, הרגשתי את הסמל שלי בוער, והוא חושב שתפסנו את פוטר!"
"תפסתם את פוטר?" אמרה פרופסור מקגונגל בחדות. "למה אתה מתכוון, 'תפסתם את פוטר'?"
"הוא אמר לנו שפוטר עלול לנסות להיכנס למגדל של רייבנקלו, ולקרוא לו כשנתפוס אותו!"
"למה שהארי פוטר ינסה להיכנס למגדל של רייבנקלו? פוטר שייך לבית שלי!"
מתחת לחוסר האמון והכעס, הארי שמע צליל קטן של גאווה בקולה, וחיבה למינרווה מקגונגל התפשטה בתוכו.
"נאמר לנו שהוא עלול לבוא לכאן!" אמר קרואו. "אנ'לא יודע למה, לא כן?"
פרופסור מקגונגל נעמדה ועיניה הקטנות והנוצצות סרקו את החדר. פעמיים הן עברו בדיוק על המקום שהארי ולונה עמדו.
"נוכל לתלות את זה בילדים," אמר אמיקוס, והפנים דמויי החזיר שלו נהיו ערמומיים פתאום. "כן, זה מה שנעשה. נגיד שאלקטו הותקפה על ידי הילדים, הילדים שם למעלה"-הוא הביט מעלה אל התקרה המכוכבת לכיוון חדרי השינה- "ונגיד שהם הכריחו אותה ללחוץ על האות האפל, וכך הוא קיבל את ההתראה המזויפת... הוא יכול להעניש אותם. זוג ילדים פחות או יותר, מה ההבדל?"
"רק ההבדל שבין אמת לשקר, אומץ לפחדנות," אמרה פרופסור מקגונגל, שהחווירה, "בקיצור, הבדל שאתה ואחותך לא מסוגלים להעריך. אבל תן לי להבהיר דבר אחד. אתה לא הולך לתלות את כל השטויות הרבות שלך על התלמידים בהוגוורטס. אני לא אאפשר זאת."
"סלחי לי?"
אמיקוס נע קדימה עד שעמד בקרבה מעליבה אל פרופסור מקגונגל, פניו סנטימטרים ספורים מפניה. היא סירבה להתרחק, אלא הביטה מטה עליו כאילו הוא היה משהו דוחה שנדבק למושב האסלה.
"זה לא תלוי במה שתרשי, מינרווה מקגונגל. זמנך עבר. אלו אנחנו שאחראים עכשיו, ואת תתני לי גיבוי או שתשלמי את המחיר."
והוא ירק על פניה.
הארי משך את הגלימה מעליו, הניף את שרביטו, ואמר, "לא היית צריך לעשות את זה."
כשאמיקוס הסתובב, הארי צעק, "קרושיו!"
אוכל המוות הועף מרגליו. הוא התפתל באוויר כמו אדם טובע, מפרפר ומיילל בכאב, ואז, בקול גריסה וניפוץ זכוכית, הוא התרסק אל קידמת כוננית הספרים והתקפל, חסר הכרה, על הרצפה.
"אני מבין מה שבלטריקס התכוונה," אמר הארי, הדם גועש במוחו, "צריך באמת להתכוון לזה."
"פוטר!" לחשה פרופסור מקגונגל, מצמידה ידיה אל ליבה. "פוטר- אתה כאן! מה- איך-?" היא ניסתה להתעשת. "פוטר, זה היה טפשי!"
"הוא ירק עליך," אמר הארי.
"פוטר, אני – זה היה מאד – מאד אבירי מצדך- אבל האם אינך מבין-?"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"כן, אני מבין," הארי הבטיח לה. איכשהו, הבהלה שלה חיזקה אותו. "פרופסור מקגונגל, וולדמורט בדרך."
"הו, מותר לנו לומר את השם עכשיו?" שאלה לונה בנימה מתעניינת, מושכת מעליה את גלימת ההיעלמות. נראה היה שההופעה הזאת של שוברת חוק שנייה הממה את פרופסור מקגונגל, שהתנודדה אחורנית ונפלה אל תוך כסא סמוך, אוחזת בצווארון הגלימה הסקוטית הישנה שלה.
"אני לא חושב שאיך שאנחנו קוראים לו יוצר הבדל כלשהו," הארי אמר ללונה. "הוא כבר יודע איפה אני."
בחלק מרוחק במוחו של הארי, החלק שמקושר לכעס, לצלקת הבוערת, הוא יכול היה לראות את וולדמורט שט במהירות מעל האגם החשוך בספינת הרפאים הירוקה...
"אתה חייב לברוח," לחשה פרופסור מקגונגל. "עכשיו, פוטר, מהר ככל שתוכל!"
"אני לא יכול," אמר הארי. "יש משהו שאני חייב לעשות. פרופסור, את יודעת איפה הכתר של רייבנקלו נמצא?"
"ה- הכתר של רייבנקלו? כמובן שלא- האם הוא לא אבוד כבר מאות שנים?" היא הזדקפה מעט. "פוטר, זה טירוף, טירוף מוחלט בשבילך להיכנס לטירה הזאת-"
"הייתי מוכרח," אמר הארי. "פרופסור, יש משהו חבוי כאן שאני אמור למצוא, וזה יכול להיות הכתר- אם רק יכולתי לדבר עם פרופסור פליטיק-"
קול של תנועה נשמע, קול של נקישת זכוכית: אמיקוס התאושש. לפני שהארי או לונה יכלו לפעול, פרופסור מקגונגל נעמדה על רגליה, מצביעה בשרביטה על אוכל המוות הכושל, ואמרה, "אימפריו."
אמיקוס נעמד, הלך סביב אחותו, הרים את שרביטה, ואז השתרך בצייתנות אל פרופסור מקגונגל ומסר לה אותו יחד עם שרביטו שלו. ואז הוא שכב על הרצפה ליד אלקטו. פרופסור מקגונגל נופפה בשרביטה שוב, וחתיכת חבל כסוף מנצנץ הופיע מהאוויר הקלוש והתפתל סביב האחים קרואו, קושר אותם בחוזקה יחד.
"פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל, מסתובבת לפגוש אותו שוב באדישות נפלאה כלפי מצב הביש של האחים קרואו. "אם זה שאין לנקוב בשמו אכן יודע שאתה כאן-"
כשהיא אמרה את זה, זעם שהיה כמו כאב פיזי התפרץ בהארי, מבעיר את צלקתו באש, ולשנייה הוא הביט מטה אל הקערה שהשיקוי שהיה בה נעלם, וראה שאף קמיע זהב לא נח שם בבטחה מתחת לפני ההקערה-
"פוטר, אתה בסדר?" אמר קול, והארי חזר. הוא נאחז בכתפיה של לונה כדי לייצב את עצמו.
"הזמן בורח, וולדמורט מתקרב. פרופסור, אני פועל בהוראותיו של דמבלדור, אני חייב למצוא את מה שהוא רצה שאני אמצא! אבל אנחנו חייבים להוציא את התלמידים החוצה בזמן שאני מחפש בטירה- זה אני שוולדמורט מחפש, אבל לא יהיה לו איכפת להרוג כמה פחות או יותר, לא עכשיו-" 'לא עכשיו כשהוא יודע שאני תוקף הורקרוקסים.' הארי סיים את המשפט בראשו.
"אתה פועל בהוראותיו של דמבלדור" היא חזרה במבט של תמיהה גוברת. ואז היא נעמדה בכל גובהה.
"אנחנו נאבטח את בית הספר נגד זה שאין לנקוב בשמו בזמן שאתה מחפש אחרי ה- החפץ הזה."
"זה אפשרי?"
"אני חושבת," אמרה פרופסור מקגונגל ביובש, "אנחנו המורים יותר מטובים בשימוש בקסם, אתה יודע. אני משוכנעת שאנחנו נהיה מסוגלים להרחיק אותו לכמה זמן אם כולנו נעשה את המאמצים הכי טובים שלנו. כמובן, משהו יהיה חייב להיעשות לגבי פרופסור סנייפ-"
"תני לי-"
"-ואם הוגוורטס עומדת להיות תחת מצור, כשאדון האופל בשערים, אכן יהיה רצוי להוציא החוצה אנשים חפים מפשע רבים ככל האפשר. כשרשת הפלו תחת השגחה, והתעתקות בלתי אפשרית בתחום הקרקעות- "
"יש דרך," אמר הארי מהר, והוא הסביר על המעבר שמוביל אל ראש החזיר.
"פוטר, אנחנו מדברים על מאות תלמידים-"
"אני יודע, פרופסור, אבל אם וולדמורט ואוכלי המוות מתרכזים בגבולות בית הספר הם לא יתעניינו באף אחד שיתעתק מחוץ לראש החזיר."
"יש בזה משהו," היא הסכימה. היא הצביעה בשרביטה על האחים קרואו, ורשת כסופה נפלה על גופם הקשור, קושרת עצמה סביבם, ומניפה אותם באוויר, שם הם התנדנדו מתחת התקרה הכחולה-זהובה כמו שני יצורי ים גדולים ומכוערים. "בואו. אנחנו חייבים להזהיר את שאר ראשי הבתים. מוטב שתשימו את הגלימה שוב."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
היא הובילה לכיוון הדלת, וכשהיא עשתה זאת היא הרימה את שרביטה. מקצהו התפרצו שלושה חתולים כסופים עם סימנים סביב עיניהם. הפטרונוסים רצו מבריקים קדימה, ממלאים את המדרגות הספיראליות באור כסוף, כשפרופסור מקגונגל, הארי ולונה מיהרו מטה.
לארוך המסדרונות הם רצו, ואחד אחרי השני הפטרונוסים עזבו אותם; גלימתה הסקוטית של פרופסור מקגונגל רשרשה על הרצפה, והארי ולונה מיהרו בעקבותיה תחת הגלימה.
הם עברו שתי קומות נוספות כשזוג אחר של פסיעות רגלים חרישיות הצטרף אליהם, הארי, שצלקתו עדיין עקצצה, שמע אותן ראשונות. הוא מישש בארנק שסביב צווארו אחרי מפת הקונדסאים, אבל לפני שהוא יכול היה להוציא אותה, גם מקגונגל נהייתה מודעת לליווי שלהם, היא נעצרה, הניפה את שרביטה מוכנה לדו קרב, ואמרה, "מי שם?"
"זה אני," אמר קול נמוך.
מאחורי חליפת שריון פסע סוורוס סנייפ.
שנאה רתחה בהארי למראהו: הוא שכח את מראהו של סנייפ בצל גודל פשעיו, שכח איך שערו השחור והשמנוני תולה סביב פניו הרזות, איך לעיניו השחורות יש את המבט המת, הקר. הוא לא לבש פיג'מה, אלא היה לבוש בגלימתו השחורה הרגילה, וגם הוא אחז בשרביטו מוכן להילחם.
"איפה האחים קרואו?" הוא שאל בשקט.
"בכל מקום שבו אמרת להם להיות, אני מניחה, סוורוס," אמרה פרופסור מקגונגל.
סנייפ עצר קרוב יותר, ועיניו נעו מפרופסור מקגונגל אל האוויר שסביבה, כאילו הוא ידע שהארי היה שם. הארי אחז בקצה שרביטו גם כן, מוכן לתקוף.
"הייתי תחת הרושם," אמר סנייפ, "שאלקטו תפסה פורץ."
"באמת?" אמרה פרופסור מקגונגל. "ומה נתן לך את הרושם הזה?"
סנייפ עשה תנועה קלה בזרועו השמאלית, היכן שהאות האפל קועקע אל תוך עורו.
"הו, באופן טבעי," אמרה פרופסור מקגונגל. "אתם, אוכלי המוות, יש לכם דרכים משלכם לתקשורת, שכחתי."
סנייפ העמיד פנים שהוא לא שמע אותה. עיניו עדיין בדקו את האוויר שסביבה, והוא התקרב בהדרגתיות, משאיר רושם שהוא בקושי שם לב למה שהוא עשה.
"לא ידעתי שזה הלילה שבו את מפטרלת במסדרונות, מינרווה."
"יש לך איזושהי התנגדות?"
"תהיתי מה יכול להוציא אותך ממיטתך בשעה כזאת?"
"חשבתי ששמעתי רעשים," אמרה פרופסור מקגונגל.
"באמת? אבל הכול נראה רגוע."
סנייפ הסתכל אל תוך עיניה.
"ראית את הארי פוטר, מינרווה? בגלל שאם כן, אני חייב לעמוד על כך ש-"
פרופסור מקגונגל נעה מהר יותר מכפי שהארי יכול היה להאמין: שרביטה חתך באוויר ולשבריר שנייה הארי חשב שסנייפ יתקפל, חסר הכרה, אבל לחש המגן שלו היה כל כך פתאומי שמקגונגל איבדה את יציבותה. היא נופפה באיום בשרביטה לכיוון לפיד שעל הקיר והוא התעופף החוצה מהפמוט שלו. הארי, שעמד לקלל את סנייפ, היה מוכרח למשוך את לונה מדרכן של הלהבות הנופלות, שנעשו טבעת של אש שמלאה את הקומה ועפה כמו לאסו על סנייפ-
ואז לא הייתה יותר אש, אלא נחש שחור ענקי שמקגונגל פוצצה אותו לעשן, שנוצר מחדש והתגבש בשניות להמון פגיונות מעופפים. סנייפ התחמק מהם רק על ידי הצבת חליפת שריון לפניו, ובצלצול מהדהד, ובצלילת פגיונות, אחד אחרי השני, אל תוך חזהו-
"מינרווה!" אמר קול צווחני, ומביט אחורנית, עדיין מגן על לונה מלחשים מתעופפים, הארי ראה את פרופסור פליטיק וספראוט רצים לאורך הקומה לכיוונם בפיג'מות, יחד עם פרופסור סלגהורן הענקי, מתנשף מאחוריהם.
"לא!" צייץ פליטיק, מניף את שרביטו. "אתה לא תגרום לעוד רציחות בהוגוורטס!"
הלחש של פליטיק הכה בחליפת השריון שסנייפ תפס מחסה מאחוריה: בנקישה היא התעוררה לחיים.
סנייפ נאבק להשתחרר מהזרועות המועכות ושלח אותה לעוף לכיוון תוקפיו; הארי ולונה היו חייבים לצלול הצידה כדי להתחמק ממנה כשהיא התנפצה אל הקיר והתרסקה. כשהארי הביט מעלה שוב, סנייפ כבר התעופף, מקגונגל, פליטיק וספראוט זועמים אחריו. הוא התנגש בדלת אחת הכיתות ורגע אחר כך, הוא שמע את מקגונגל קוראת, "פחדן! פחדן!"
"מה קרה, מה קרה?" שאלה לונה.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
הארי משך אותה למצב עמידה והם רצו לאורך המסדרון, מותירים את גלימת ההיעלמות מאחוריהם, אל תוך הכיתה השוממת איפה שהפרופסורים מקגונגל, פליטיק וספראוט עמדו על יד חלון מנופץ.
"הוא קפץ," אמרה פרופסור מקגונגל כשרצו אל תוך החדר.
"את מתכוונת שהוא מת?" הארי רץ אל החלון, מתעלם מצעקות ההלם של פליטיק וספראוט למראה הופעתו הפתאומית.
"לא, הוא לא מת," אמרה פרופסור מקגונגל במרירות. "שלא כדמבלדור, הוא עדיין נשא שרביט... ונראה שהוא למד כמה טריקים מהאדון שלו."
בדקירת אימה, הארי ראה במרחק צורה ענקית, דמוית עטלף מעופפת דרך החשיכה לכיוון הקירות המקיפים.
אז נשמעו פסיעות רגליים כבדות מאחוריהם, ואנחה אדירה: סלגהורן בדיוק השיג אותם.
"הארי!" הוא התנשם, מעסה את חזהו העצום מתחת לפיג'מת המשי הירוקה כאזמרגד שלו. "ילדי היקר... איזו הפתעה... מינרווה, הסבירי בבקשה... סוורוס... מה...?"
"המנהל שלנו לקח הפסקה קצרה," אמרה פרופסור מקגונגל, מצביעה על החור בצורת סנייפ בחלונות.
"פרופסור!" הארי צעק, ידיו על מצחו. הוא יכול היה לראות את האגם המלא חייז"לים גולש מתחתיו, והוא הרגיש את ספינת הרפאים הירוקה נחבטת בחוף התת קרקעי, וולדמורט מדלג החוצה ממנה בתאוות רצח בליבו-
"פרופסור, אנחנו חייבים לחסום את בית הספר, הוא מגיע עכשיו!"
"טוב מאד. זה שאין לנקוב בשמו מגיע," היא אמרה למורים האחרים. ספראוט ופליטיק התנשפו; סלגהורן שחרר אנקה חלשה. "לפוטר יש עבודה לעשות בטירה בהוראותיו של דמבלדור. אנחנו חייבים לשים במקום כל הגנה שאנחנו יכולים בזמן שפוטר עושה את מה שהוא צריך לעשות."
"את מבינה, בוודאי, ששום דבר ממה שנעשה לא יכול למנוע את חדירתו של את יודעת מי?" אמרה פרופסור ספראוט.
"תודה לך, פומונה," אמרה פרופסור מקגונגל, ובין שתי המכשפות עבר מבט של הבנה נוראה. "אני מציעה שנקים הגנות בסיסיות סביב המקום, ואז נאסוף את תלמידינו וניפגש באולם הגדול. רובם חייבים להתפנות, למרות שאם ישנם כמה בגירים שרוצים להישאר ולהילחם, אני חושבת שמגיעה להם האפשרות."
"מוסכם," אמרה פרופסור ספראוט, כבר ממהרת לכיוון הדלת. "אני אפגוש אתכם באולם הגדול בעוד עשרים דקות עם הבית שלי."
כשהיא מיהרה מחוץ לשדה ראייה, הם יכלו לשמוע אותה ממלמלת, "טנטקולה, מלכודת השטן. תרמילי סנרגלוף... כן, אני איהנה לראות את אוכלי המוות נלחמים באלו."
"אני יכול לפעול מכאן," אמר פליטיק, ולמרות שהוא בקושי היה יכול לראות דרכו, הוא הצביע בשרביטו דרך החלון המנופץ והתחיל למלמל לחשים מורכבים במיוחד. הארי שמע רעש זרימה משונה, כאילו פליטיק שחרר כוח של הרוח במדשאות.
"פרופסור," אמר הארי, מתקרב אל אשף הלחשים הקטן, "פרופסור, אני מצטער על ההפרעה, אבל זה חשוב. יש לך מושג כלשהו איפה נמצא הכתר של רייבנקלו?"
"-פרוטגו הורבילים- הכתר של רייבנקלו?" ציין פליטיק. "מעט בינה נוספת לעולם לא אובדת, פוטר, אבל אני לא חושב שיהיה לזה הרבה שימוש במצב הנוכחי!"
"רק התכוונתי – אתה יודע איפה הוא? ראית אותו?"
"ראיתי אותו? אף אדם שעדיין חי לא ראה אותו! זמן רב מאז שאבד, נערי!"
הארי הרגיש תערובת של ייאוש, אכזבה ובהלה. מה, אם כך, היה ההורקרוקס?
"אנחנו נפגוש אותך ואת הרייבנקלואים שלך באולם הגדול, פיליוס!" אמרה פרופסור מקגונגל, מאותתת להארי וללונה לבוא בעקבותיה.
הם רק הגיעו אל הדלת כשסלגהורן פתח בנאום.
"המילה שלי," הוא נשף, חיוור ומזיע, שפם הסוס שלו רוטט. "מה לעשות! אני לא לגמרי בטוח אם זה חכם, מינרווה. הוא ודאי ימצא את הדרך פנימה, את יודעת, וכל אחד שניסה לעכב אותו יהיה בסכנה גדולה במיוחד..."
"אני אחכה לך ולסלית'רין באולם הגדול בעוד עשרים דקות, גם כן," אמרה פרופסור מקגונגל. "אם אתה מעדיף לעזוב יחד עם תלמידיך, לא נעצור בעדך. אבל אם כמה מכם ינסו לחבל בהתנגדות שלנו או להרים ידיים נגדנו בתוך הטירה, אז, הוראס, נילחם כדי להרוג."
"מינרווה!" הוא אמר, מזועזע.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"הגיע הזמן שבית סלית'רין יחליט להיכן פונה הנאמנות שלו," הפסיקה אותו פרופסור מקגונגל. "לך והער את תלמידיך, הוראס."
הארי לא המתין לראות את סלגהורן ממלמל דברים לא מובנים: הוא ולונה רצו בעקבות פרופסור מקגונגל, שתפסה עמדה באמצע המסדרון והניפה את שרביטה.
"פיארטוטום- הו, למען השם, פילץ', לא עכשיו-"
השרת הזקן בדיוק צלע אל תוך שדה ראייתם, צועק, "תלמידים מחוץ למיטות! תלמידים במסדרונות!"
"הם אמורים להיות כאן, אידיוט קשקשן שכמותך!" צעקה מקגונגל. "עכשיו לך ועשה משהו מועיל! מצא את פיבס!"
"פ-פיבס?" גמגם פילץ' כאילו הוא מעולם לא שמע את השם לפני כן.
"כן, פיבס, טיפש שכמותך, פיבס! האם לא התלוננת עליו ברבע-מאה שנים האחרונה? לך תביא אותו, מיד!"
פילץ' נראה כאילו הוא חושב שהפרופסור יצאה מדעתה, אבל צלע משם, כפוף כתפיים, ממלמל בלחש.
"ועכשיו- פיארטוטום לוקמוטור!" קראה פרופסור מקגונגל.
ולאורך כל הקומה הפסלים וחליפות האבירים קפצו מבסיסיהם, ומההתנגשויות המהדהדות מהקומות שמעליהם ומתחתיהם, הארי ידע שדומיהם ברחבי הטירה עשו את אותו הדבר.
"הוגוורטס מאוימת!" צעקה פרופסור מקגונגל. "פרצו את הגבולות, הגנו עלינו, עשו את חובתכם כלפי בית ספרינו!"
המולה וצרחות, המון הפסלים הנסים בבהלה עברו את הארי, חלקם קטנים יותר, חלקם גדולים יותר מאנשים חיים. היו שם גם בעלי חיים, וקולות צלצול של חליפות האבירים מנופפים בחרבותיהם ובכדורים מסומרים מחוברים לשרשראות.
"עכשיו, פוטר," אמרה מקגונגל, "מוטב שאתה והעלמה לאבגוד תחזרו אל חבריכם ותביאו אותם אל האולם הגדול – אני צריכה להעיר את שאר הגריפינדורים."
הם נפרדו בראש גרם המדרגות הבא, הארי ולונה פנו חזרה לכיוון הכניסה המוחבאת אל חדר הנחיצות. כשהם רצו, הם פגשו קבוצות של תלמידים, רובם לובשים גלימות מסע מעל לפיג'מות שלהם, מובלים מטה אל האולם הגדול על ידי מורים ומדריכים.
"זה היה פוטר!"
"הארי פוטר!"
"זה היה הוא, אני נשבע, בדיוק ראיתי אותו!"
אבל הארי לא הביט לאחור, ולבסוף הם הגיעו אל הכניסה לחדר הנחיצות. הארי נשען על הקיר המכושף, שנפתח לפניהם, והוא ולונה מיהרו במורד גרם המדרגות.
"מ-?"
כשהחדר נגלה לעיניהם, הארי מעד על כמה מדרגות בהלם. הוא היה עמוס, הרבה יותר קהל ממה שהיה בפעם האחרונה שהוא היה שם. קינגסלי ולופין הביטו עליו, כמו שאוליבר ווד, קייטי בל, אנג'לינה ג'ונסון ואליסיה ספינט, ביל ופלר, אדון וגברת וויזלי.
"הארי, מה קורה?" אמר לופין, פוגש אותו בתחתית המדרגות.
"וולדמורט בדרך, הם חוסמים את בית הספר – סנייפ ברח – מה אתם עושים כאן? איך ידעתם?"
"שלחנו את ההודעה לשאר צבא דמבלדור," הסביר פרד. "לא ציפית שכולם יפסידו את הכיף, הארי, וצ"ד יידע את מסדר עוף החול, והכל כמו כדור שלג מתגלגל."
"מה הדבר הראשון, הארי?" קרא ג'ורג'. "מה מתרחש?"
"הם מפנים את הילדים הצעירים וכולם נפגשים באולם הגדול כדי להתארגן," הארי אמר. "אנחנו נלחמים."
הייתה שאגה גדולה ונהירה לכיוון תחתית המדרגות, הוא נלחץ אל הקיר כשהם רצו ועברו אותו, תערובת של חברי מסדר עוף החול וצבא דמבלדור, ונבחרת הקווידיץ' הישנה של הארי, כולם בשרביטים שלופים ממהרים אל תוך הטירה.
"בואי, לונה," קרא דין כשעבר, מושיט את ידו הפנויה; היא נטלה אותה והצטרפה אליו בחזרה במעלה המדרגות.
הקהל נהיה דליל: רק קבוצה קטנה של אנשים נשארה למטה בחדר הנחיצות, והארי הצטרף אליהם. גברת וויזלי התווכחה עם ג'יני. סביבן עמדו לופין, פרד, ג'ורג', ביל ופלר.
"את עוד לא בגירה!" גברת וויזלי צעקה אל ביתה כשהארי התקרב. "אני לא ארשה זאת! הם בנים, כן, אבל את, את חייבת ללכת הביתה!"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אני לא!"
שיערה של ג'יני התנופף כשהיא משכה את זרועה מאחיזתה של אימה.
"אני בצבא דמבלדור-"
"כנופיית בני עשרה!"
"כנופיית בני עשרה שעומדת להתמודד מולו, מה שאף אחד מעולם לא העז לעשות!" אמר פרד.
"היא בת שש עשרה!" צעקה גברת וויזלי. "היא לא גדולה מספיק! מה חשבתם לעצמכם, שניכם, שהבאתם אותה לכאן איתכם-"
פרד וג'ורג' נראו מעט מתביישים בעצמם.
"אמא צודקת, ג'יני," אמר ביל בעדינות. "את לא יכולה לעשות את זה. כל אחד שהוא לא בגיר יהיה חייב לעזוב, זה בהחלט צודק."
"אני לא יכולה ללכת הביתה!" צעקה ג'יני, דמעות כעס מנצנצות בעיניה. "כל המשפחה שלי כאן, אני לא יכולה להישאר לחכות שם לבד ולא לדעת ו-"
עיניה פגשו את עיניו של הארי בפעם הראשונה. היא הסתכלה עליו בהפצרה, אבל הוא נענע בראשו והיא הסבה ממנו את פניה במרירות.
"יפה," היא אמרה, נועצת מבטה בכניסה למנהרה שמובילה אל ראש החזיר. "אני אומר להתראות עכשיו, אם ככה, ו-"
נשמע קול התכתשות וחבטה עזה: מישהו אחר טיפס מחוץ למנהרה, התנודד מעט, ונפל. הוא משך עצמו אל הכסא הקרוב, מביט סביב דרך משקפיו הקרניות העקומות, ואמר, "איחרתי מדי? זה התחיל? בדיוק גיליתי, אז אני- אני-"
פרסי דיבר במהירות אל תוך השקט. ניכר היה שהוא לא ציפה לרוץ אל רוב בני משפחתו.
היה רגע ארוך של תדהמה, שנשבר על ידי פלר שפנתה ללופין ואמרה, בנסיון פראי ושקוף לשבור את המתח, "אז – איך או טדי אקטן?"
לופין מצמץ לכיוונה, נחרד. השקט בין הוויזלים היה נראה מוצק, כמו קרח.
"אני- הו כן – הוא בסדר!" לופין אמר בקולניות. "כן, טונקס נמצאת איתו- אצל אימא שלה-"
פרסי ושאר הוויזלים עדיין בהו אחד בשני, קפואים.
"הנה, יש לי תמונה!" צעק לופין, מוציא תמונה מתוך מעילו ומראה אותה לפלר ולהארי, שראו תינוק זעיר עם ציצית שיער בצבע טורקיז זוהר, מנופף באגרופים שמנים לכיוון המצלמה.
"הייתי טיפש!" פרסי שאג, כל כך בקול שלופין כמעט זרק את התמונה שלו. "הייתי אידיוט, הייתי מטומטם יהיר, הייתי א- א-"
"אוהב את המשרד, מתכחש למשפחה, רפה מוח רעב לכוח." אמר פרד.
"כן, הייתי!"
"ובכן, לא יכולת לומר דברים יותר מדויקים מזה," אמר פרד, מושיט את ידו לגברת וויזלי הפורצת בדמעות. היא רצה קדימה, דוחפת את פרד הצידה, ומושכת את פרסי לחיבוק חונק, בזמן שהוא טופח על גבה, עיניו על אביו.
"אני מתנצל, אבא." פרסי אמר.
מר וויזלי מצמץ מהר יותר, ואז גם הוא מיהר לחבק את בנו.
"מה גרם לך לראות את ההגיון, פרס?" חקר ג'ורג'.
"קודמתי לתקופה," אמר פרסי, מוחה את עיניו מתחת למשקפיו עם קצה גלימת המסע שלו. "אבל נאלצתי למצוא דרך החוצה וזה לא כל כך קל במשרד, הם אוסרים בוגדים כל הזמן. הצלחתי ליצור קשר עם אברפורת' והוא סיפר לי לפני עשר דקות שהוגוורטס הולכת להילחם, אז הנה אני."
"ובכן, אנחנו אכן מקפידים שהמדריכים שלנו ייקחו אחריות בזמנים כאלו," אמר ג'ורג' בחיקוי טוב של אורח הדיבור היהיר ביותר של פרסי. "עכשיו באו למדרגות ונלחם, או שכל אוכלי המוות הטובים יתפסו."
"אז, את גיסתי עכשיו?" אמר פרסי, לוחץ ידיים עם פלר כשהם מיהרו בגרם המדרגות עם ביל, פרד וג'ורג'.
"ג'יני!" נבחה גברת וויזלי.
ג'יני ניסתה, תחת מחסה הפיוס, להתחמק במעלה המדרגות גם כן.
"מולי, מה לגבי זה," אמר לופין. "למה שג'יני לא תישאר שם, לפחות היא תוכל להיות במקום ולדעת מה מתרחש, אבל היא לא תהיה באמצע הלחימה?"
"אני-"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"זה רעיון טוב," אמרה גברת וויזלי בנוקשות. "ג'יני, את תישארי בחדר הזה, את שומעת אותי?"
ג'יני לא נראתה כאילו היא אוהבת את הרעיון במיוחד, אבל תחת מבטו הקשוח באופן לא רגיל של אביה, היא הנידה בראשה. אדון וגברת וויזלי ולופין נגשו למדרגות גם כן.
"איפה רון?" שאל הארי. "איפה הרמיוני?"
"הם בטח הלכו כבר לאולם הגדול," קרא מר וויזלי מעבר לכתפיו.
"לא ראיתי אותם עוברים אותי," אמר הארי.
"הם אמרו משהו לגבי שירותים," אמרה ג'יני, "לא הרבה אחרי שעזבת."
"שירותים?"
הארי חצה את החדר אל הדלת הפתוחה המובילה מחוץ לחדר הנחיצות ובדק את השירותים מאחור. הם היו ריקים.
"את בטוחה שהם אמרו שרו-?"
אבל אז הצלקת שלו צרבה וחדר הנחיצות נעלם: הוא הסתכל דרך שערי הברזל שעמודים ועליהם חזירי בר עמדו משני צידיהם, מסתכל דרך המדשאות החשוכות אל הטירה, שבערה באורות. נגיני נחה תלויה על כתפיו. הייתה לו התחושה הקרה, האכזרית שקדמה לרצח.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

התקרה המכושפת של האולם הגדול הייתה חשוכה וזרועת כוכבים, ומתחתיה ארבעת שולחנות הבתים היו ערוכים בשורות ומלאים בתלמידים במראה מרושל, חלקם בגלימות מסע ואחרים בפיג'מות. פה ושם, נצנצו דמויותיהם הלבנות של רוחות הרפאים. כל עין, חיה או מתה, הייתה מקובעת בפרופסור מקגונגל, שדיברה מבמה מוגבהת בקצה האולם. מאחוריה עמדו המורים שנותרו, כולל הקנטאור פירנזה, ובנוסף, חברי מסדר עוף החול, שבאו להילחם.

"...הפינוי יפוקח על ידי אדון פילץ' ומאדאם פומפרי. מדריכים, כשאתן את האות, תארגנו את הבתים שלכם ותיקחו את התלמידים בסדר מופתי לנקודת הפינוי."

רבים מהתלמידים נראו מבועתים. כשהארי עבר לאורך הקיר, סורק את השולחן של גריפינדור בחיפוש אחר רון והרמיוני, ארני מקמילן קם בשולחן האפלפאף וצעק;

"ומה אם אנחנו רוצים להישאר ולהילחם?"

היו מחיאות כפיים בודדות.

"אם אתם בגיל הנכון, אתם רשאים להישאר." אמרה פרופסור מקגונגל.

"מה בדבר החפצים שלנו?" קראה ילדה משולחן רייבנקלו. "המזוודות שלנו, הינשופים שלנו?"

"אין לנו זמן לאסוף את הרכוש האישי של כל אחד." אמרה פרופסור מקגונגל. "הדבר החשוב ביותר הוא להוציא אתכם מכאן בבטחה."

"איפה פרופסור סנייפ?" צעקה ילדה מהשולחן של סלית'רין.

"הוא, נמלט." השיבה פרופסור מקגונגל ותרועות גדולות פרצו מילדי גריפידור, האפלפאף, ורייבנקלו.

הארי נע במעלה האולם לאורך שולחן גריפינדור, עדיין מחפש את רון והרמיוני. כשעבר, מבטים הופנו לכיוונו, והרבה לחישות ליוו אותו.

"כבר הצבנו הגנות מסביב לטירה," אמרה פרופסור מקגונגל, "אבל לא סביר שהן תשרודנה אלא אם כן נתגבר אותן. עקב כך, אני מבקשת מכם בכל לשון של בקשה לצאת במהירות ובשקט, ולעשות מה שהמדריכים שלכם-"

אך קולה השתתק כשקול אחר החל להדהד ברחבי האולם. הוא היה גבוה, קר, וברור. לא הייתה דרך לדעת מהיכן הגיע. נראה שנבע מהקירות עצמם. כמו אותה מפלצת שפיקד עליה בעבר, כפי הנראה הוא המתין שם, רדום, מאות בשנים.

"אני יודע שאתם מתכוננים להילחם." צעקות פרצו בקרב התלמידים, כמה מהם לפתו אחרים, מחפשים בבהלה אחר מקור הקול. "מאמצכם יהיה לשווא. אינכם יכולים להילחם בי. אינני רוצה להרוג אתכם.יש לי כבוד גדול למורי הוגוורטס. אינני רוצה לשפוך דם של קוסמים."

היה שקט באולם, אותו סוג של שקט שהכאיב באוזניים, שנראה כביר מכדי להיות כלוא בתוך קירות.

"תנו לי את הארי פוטר," אמר קולו של וולדמורט, "והם לא ייפגעו. תנו לי את הארי פוטר ולא אגע בבית הספר הזה. תנו לי את הארי פוטר ותתוגמלו. יש לכם עד חצות."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
השקט בלע אותם שוב. כל הראשים הסתובבו, כל העיניים הסתכלו על הארי, וריתקו אותו כמו אלפי קרני אור בלתי-נראות.לפתע עלתה דמות משולחן סלית'רין והוא זיהה את פנסי פרקינסון שהרימה זרוע רועדת וצעקה, "אבל הוא שם! הנה פוטר. שמישהו יתפוס אותו!"
לפני שהארי הספיק לענות, החלה תזוזה רבה. הגריפינדורים שהיו לפניו קמו ונעמדו כחומה, לא מול הארי, אלא מול הסלית'רינים. והפלאפאף קמו, וכמעט באותו רגע, רייבנקלו, כולם עם גבם להארי, כולם מביטים לעבר פנסי במקום, והארי, המום ומבוהל, ראה שרביטים מופיעים בכל מקום, נשלפים מתחת לגלימות ובתוך שרוולים.
"תודה לך, העלמה פרקינסון." אמרה פרופסור מקגונגל בקול דק. "את תעזבי ראשונה את האולם יחד עם אדון פילץ', ושאר הבית שלך יואילו לעשות כמוך."
הארי שמע את חריקת הספסלים ואת קול ילדי סלית'רין צועדים החוצה בצידו השני של האולם.
"רייבנקלו, אחריהם!" צעקה הפרופסור מקגונגל.
אט-אט ארבעת השולחנות התרוקנו. שולחן סלית'רין ננטש לגמרי, אך כמה מחברי רייבנקלו הבוגרים יותר נשארו לשבת כששאר חבריהם צעדו החוצה. מהפלפאף נשארו אפילו יותר, וחצי מהגריפינדורים נשארו בכיסאותיהם, מאלצים את הפרופסור מקגונגל לרדת מבמת המורים, כדי לדרבן את התלמידים הצעירים ללכת.
"בפירוש לא, קריווי, לך! וגם אתה, פיאקס!"
הארי מיהר לעבר הוויזלים, שישבו בשולחן גריפינדור.
"איפה רון והרמיוני?"
"עדיין לא מצאת- ?" החל מר וויזלי, מודאג.
אבל הוא נקטע כשקינגסלי פסע ועלה על במת המורים כדי לשאת נאום לאלו שנשארו.
"יש לנו רק חצי שעה עד חצות, אז נצטרך לפעול במהירות. הוחלטה תוכנית מלחמה בין המורים של הוגוורטס וחברי מסדר עוף החול. הפרופסורים פליטיק, ספראוט, ומקגונגל יובילו קבוצות לוחמים לראש שלושת המגדלים הגבוהים – רייבנקלו, אסטרונומיה וגריפינדור – איפה שיהיה להם שדה ראיה נרחב, עמדות מעולות לביצוע לחשים. בינתיים רמוס" - הוא הצביע על לופין – "ארתור" – הוא הצביע על אדון וויזלי שישב בשולחן גריפינדור – "ואני נוביל קבוצות אל המדשאות. נצטרך מישהו שיארגן הגנות על הכניסות והמעברים של בית הספר - "
"נשמע כמו עבודה בשבילנו." קרא פרד, מצביע על עצמו ועל ג'ורג', וקינגסלי הנהן לחיוב.
"בסדר, מובילים עלו לפה, ואנחנו נחלק את הקבוצות!"
"פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל, ממהרת לכיוונו, כשתלמידים אחרים ממלאים את הבמה, נדחקים לתפוס מקום, מקבלים הנחיות. "אתה לא אמור לחפש משהו?"
"מה? אה," אמר הארי "הו כן!"
הוא כמעט שכח את ההורקרוקס, שכח שהקרב אמור להיות כדי שהוא יוכל לחפש אותו. ההיעדרות הבלתי מובנת של רון והרמיוני הסיחה כל דבר מדעתו באותו רגע.
"אז לך, פוטר, לך"
"צודקת – כן – "
הוא הרגיש עיניים שעוקבות אחריו כשיצא שוב בריצה מהאולם הגדול, לאולם הכניסה שהיה עדיין מלא בתלמידים מתפנים. הוא הרשה לעצמו להיסחף איתם במעלה מדרגות השיש, אבל בסוף המדרגות הוא מיהר לכיוון מסדרון נטוש. פחד ובהלה העיבו על מחשבותיו. הוא ניסה להרגיע את עצמו, להתרכז במציאת ההורקרוקס, אבל מחשבותיו זמזמו בטירוף וללא סיבה כמו צרעה מתחת לזכוכית. בלי עזרת רון והרמיוני הוא לא הצליח לסדר את מחשבותיו.
הוא האט, עוצר באמצע מעבר, והתיישב על אדן אבן של אנדרטה והוציא את מפת הקונדסאים מהכיס הקשור לצווארו. הוא לא ראה את השמות של רון או הרמיוני בשום מקום על המפה, למרות שהייתה אפשרות שצפיפות הנקודות שעשו כעת את דרכן אל חדר הנחיצות הסתירו אותם. הוא החזיר את המפה, לחץ את ידיו אל פניו, עצם את עיניו וניסה להתרכז.
וולדמורט חשב שאני אלך למגדל רייבנקלו.
הנה זה, עובדה מוצקה, מקום להתחיל. וולדמורט מיקם את אלקטו קרואו בחד המועדון של רייבנקלו, ויכול להיות לזה רק הסבר אחד; וולדמורט פחד שהארי כבר יודע שההורקרוקס שלו קשור לבית הזה. אבל החפץ היחיד שלמישהו נראה שהיה שייך לבית רייבנקלו היה כתר אבוד... ואיך יכול ההורקרוקס להיות הכתר? איך יכול להיות שוולדמורט, שהיה מסלית'רין, מצא את הכתר שהתחמק מדורות של אנשי רייבנקלו? מי יכול היה לומר לו איפה לחפש, כשאף אחד לא ראה את היהלום בחייו?

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
בחייו...
בין אצבעותיו, העיניים של הארי נפתחו. הוא דילג מהאדן ועשה שוב את הדרך שבה הגיע, במרדף אחר תקוותו האחרונה. הקול של מאות אנשים צועדים לעבר חדר הנחיצות הלך וגדל ככל שהתקרב אל מדרגות השיש. מדריכים צעקו הוראות, מנסים לעקוב אחרי התלמידים של הבית שלהם, היו הרבה דחיפות וצעקות; הארי ראה את זכריה סמית' מבהיל תלמידי שנה ראשונה בניסיון להחזירם לתור, פה ושם מספר תלמידים צעירים בכו, ומבוגרים יותר קראו נואשות לחבריהם או לבני משפחתם.
הארי הבחין בדמות לבנה כפנינה מרחפת באולם הכניסה וצועקת בכל כוחה מעל ההמולה.
"ניק! **ניק!** אני צריך לדבר איתך!"
הוא פילס את דרכו חזרה דרך הזרם של התלמידים, לבסוף הגיע לתחתית המדרגות, היכן שניק-כמעט-בלי-ראש, הרוח של מגדל גריפינדור, עמק וחיכה לו.
"הארי, ילדי היקר!"
ניק התכוון ללחוץ את ידיו של הארי עם ידיו שלו; הארי הרגיש שידיו טבלו בתור מי קרח.
"ניק, אתה חייב לעזור לי. מי הרוח של מגדל רייבנקלו?"
ניק כמעט-בלי-ראש נראה מעט מופתע ופגוע.
"הגברת האפורה, כמובן; אבל אם זה עניין בשביל רוח רפאים למה אתה צריך - ?"
"זה חייב להיות היא – אתה יודע איפה היא?"
"בוא נראה..."
"ראשו של ניק הסתובב לו בחופשיות על צווארו כשהוא הסתובב לכאן ולכאן, מסתכל מעל לראשיהם של התלמידים הנוהרים.
"זאת היא שם, הארי, האישה הצעירה עם השיער הארוך."
הארי הסתכל לכיוון שאליו הצביעה אצבעו השקופה של ניק, וראה רוח רפאים גבוהה שקלטה את הארי מסתכל אליה, הרימה את גבותיה, ונסחפה אל תוך הקיר המוצק.
הארי רץ אחריה. לתוך המסדרון שמעבר לקיר, שלתוכו היא נעלמה, וראה אותה בסוף המסדרון, עדיין מרחפת בעדינות הרחק ממנו.
"הי – חכי – חזרי!"
היא נעצרה, צפה מספר סנטימטרים מעל הקרקע. הארי חשב שהיא הייתה יפיפייה, עם השיער הארוך עד המותניים שלה והגלימה הארוכה, אבל היא גם נראתה יהירה ומתנשאת. כשהתקרב, הוא זיהה אותה כרוח שהוא עבר לידה מספר פעמים במסדרונות, אך לעולם לא דיבר איתה.
"את הגברת האפורה?"
היא הנהנה אך לא דיברה.
"הרוח של מגדל רייבנקלו?"
"בדיוק."
קולה לא היה מעודד.
"בבקשה, אני צריך קצת עזרה. אני צריך לדעת כל מה שאת יכולה להגיד לי על הכתר האבוד."
שפתיה היוו חיוך קר.
"אני חוששת," היא אמרה, מתכוננת לעזוב, "שאני לא יכולה לעזור לך."
"**חכי**!"
הוא לא התכוון לצעוק, אבל הכעס והלחץ הכריעו אותו והשתלטו עליו. הוא העיף מבט בשעונו כשהיא ריחפה לפניו. זה היה רבע שעה לחצות.
"זה דחוף." הוא אמר בפראות. "אם הכתר בהוגוורטס, אני חייב למצוא אותו, מהר."
"אתה לא בדיוק התלמיד הראשון שחומד את הכתר." היא אמרה בבוז. "דורות שלמים של תלמידים הטרידו אותי – "
"זה לא קשור לקבלת ציונים יותר טובים!" הארי צעק עליה, "זה בקשר לוולדמורט – הבסת וולדמורט – או שאת לא מעוניינת בזה?"
היא לא הייתה יכולה להסמיק, אבל הלחיים השקופות שלה נהיו יותר אטומות, וקולה התחמם כשהיא הגיבה, "ברור שאני – איך אתה מעז אפילו להציע - ?"
"אם כך, תעזרי לי!"
קור רוחה נעלם לאיטו.
"זאת – זאת לא שאלה של –" היא גמגמה. הכתר של אימי – "
"אמך?"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
היה נראה שהיא כועסת על עצמה.
"כשחייתי," היא אמרה בקשיחות, "הייתי הלנה רייבנקלו."
"את הבת שלה? אבל אם כך, את חייבת לדעת מה קרה לכתר."
"אמנם הכתר העניק חוכמה," היא אמרה במאמץ שקוף לחזור לעצמה, "אבל אני מטילה ספק בעובדה שהוא יגביר את סיכוייך להביס את הקוסם שקורא לעצמו הלורד – "
"לא אמרתי לך, אני לא מעוניין ללבוש את זה!" הארי צעק. "אין לי זמן להסביר – אבל אם אכפת לך מהוגוורטס, אם את רוצה לראות את וולדמורט מחוסל, את חייבת לספר לי כל מה שאת יודעת על הכתר!"
היא השתתקה, צפה באוויר, בוהה לכיוונו, מטה, ותחושה של ייאוש אפפה את הארי. כמובן, אם היא ידעה משהו, היא הייתה אומרת לפליטיק או לדמבלדור, שוודאי שאלו אותה את אותה השאלה. הוא שקשק את ראשו והתכוון לעזוב כשהיא דיברה בקול שקט.
"אני גנבתי את הכתר מאימי."
"את – את עשית מה?"
"אני גנבתי את העטרה." חזרה הלנה ריינבקלו בלחישה. "אני רציתי לעשות את עצמי יותר נבונה, יותר חשובה מאימי. ברחתי איתו."
הוא לא ידע כיצד הוא הצליח לגרום לה לבטוח בו והוא גם לא שאל, הוא פשוט הקשיב, במאמץ, כשהיא המשיכה.
"אימי, אומרים, מעולם לא הודתה שהעטרה נעלמה, ועדיין העמידה פנים שהוא היה אצלה. היא הסתירה את האובדן, את הבגידה האיומה שלי, מהמייסדים האחרים של הוגוורטס."
"אמי חלתה, גססה. למרות בגידתי, היא רצתה נואשות לראות אותי עוד פעם אחת. היא שלחה אדם שאהב אותי, למרות שהתייחסתי בבוז למאמציו למצוא אותי. היא ידעה שהוא לעולם לא ינוח עד שהוא ימצא אותי."
הארי המתין. היא לקחה נשיה עמוקה והשליכה את ראשה אחורה.
"הוא איתר אותי ביער שבו התחבאתי. כשסירבתי לחזור איתו, הוא הפך אלים. הברון תמיד היה אדם חם-מזג. זועם על סירובי, מקנא בחופשיות שלי, הוא דקר אותי."
"הברון? את מתכוונת - ?"
"הוא הברון המגואל, כן," אמרה הגברת האפורה, והיא הרימה את גלימתה וחשפה פצע שחור ובודד על חָזֵה. כשהוא הבין מה הוא עשה, הוא התמלא חרטה. הוא הרים את הנשק שלקח את חיי, והשתמש בזה כדי להרוג את עצמו. ובכל המאות שלאחר כך, הוא עדיין עונד את השרשראות בתור חרטה...כמו שהוא צריך." היא הוסיפה במרירות.
"ו – והכתר?"
"הוא נשאר שם במקום שהחבאתי את זה כששמעתי שהברון מתקדם בגמלוניות ביער לכיווני. מוסתר בתור גזע עץ חלול."
"עץ חלול?" חזר אחריה הארי. "איזה עץ? איפה זה היה?"
"ביער באלבניה. מקום בודד שבו חשבתי שאני מחוץ לאחיזתה של אמי."
"אלבניה," חזר הארי. ההיגיון הגיח באורח פלא מתוך הבלבול, וכעת הוא הבין למה היא סיפרה לו מה שהיא נמנעה מלספר לדמבלדור ופליטיק. "כבר סיפרת את הסיפור הזה למישהו, נכון? לתלמיד אחר?"
היא סגרה את עיניה והנהנה.
"לא היה לי... שום מושג... הוא היה מחמיא. הוא ניחם אותי... הבין אותי..."
נכון, חשב הארי. טום רידל בהחלט הבין את רצונה של הלנה רייבנקלו להחזיק בחפצים אגדיים שלא בדיוק היו שייכים לו.
"ובכן, את לא האדם הראשון שרידל הוציא ממנו מידע בעורמה." מלמל הארי. "הוא היה יכול להיות מקסים, כשהוא רצה..."
אז, וולדמורט הצליח להוציא בעורמה מהגברת האפורה את המיקום של הכתר האבוד. הוא טייל לאותו יער מרוחק והשיג את הכתר ממקום מחבואו, אולי ברגע שעזב את הוגוורטס, לפני שהוא אפילו החל לעבוד אצל בורגין ובורקס.
והאם היערות המבודדים ההם לא היו מקום מפלט מצויין בשבילו, כשוולדמורט היה צריך לשמור על פרופיל נמוך, מבלי שיפריעו לו, עשר שנים לאחר מכן?
אבל הכתר, ברגע שהוא הפך להיות ההורקרוקס היקר שלו, לא ננטש באותו גזע עץ שפל...לא, העכתר הוחזר בסודיות לביתה האמיתי, וולדמורט היה חייב להסתיר את זה –

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"- בלילה שהוא ביקש עבודה!" אמר הארי, מסכם את מחשבותיו.
"סליחה?"
"הוא החביא את הכתר בטירה, בלילה שהוא ביקש מדמבלדור לתת לו ללמד!" אמר הארי. כשהוא אמר את זה בקול רם הכל הסתדר לו מבחינה הגיונית. "הוא הסתיר את הכתר בדרכו, או בחזרה ממשרדו של דמבלדור! אבל היה כדאי לו לנסות להשיג עבודה – אז הייתה לו הזדמנות 'לגנוב' גם את החרב של גריפינדור – תודה לך, תודה!"
הארי עזב אותה צפה, מבולבלת לחלוטין. כשהוא רץ מעבר לפינה לכניסה לאולם, הוא בדק את שעונו. נותרו עוד חמש דקות עד חצות, וכעת כשהוא חשב שהוא ידע *מה* הוא ההורקרוקס האחרון, הוא גם עוד מעט יידע *איפה* הוא...
דורות שלמים של תלמידים נכשלו בחיפוש אחר הכתר; לפי זה הוא הסיק שהכתר לא נמצא במגדל רייבנקלו – אבל אם לא שם, איפה? איזה מקום מחבוא גילה טום רידל בתוך הטירה של הוגוורטס, שהוא חשב שיישאר בסוד לעד?
אבוד בין השערות שונות, הארי פנה בפינה נוספת, אבל מיד אחרי שפסע מספר צעדים במסדרות החדש החלון לשמאלו התנפץ ברעש מחריש. כשהוא דילג הצידה, גוף עצום עף פנימה דרך החלון ופגע בקיר ממולו.
משהו גדול ופרוותי התנתק מהקיר, מיילל,לא מרוצה במיוחד מהדרך שבא הגיע, והשליך את עצמו על הארי.
"האגריד!" הארי שאג, הודף את תשומת הלב של כלב הציד פנג כשהדמות העצומה החלה להתרומם "מה לעזא- - "
"הארי, אתה פה! *אתה פה!*"
האגריד התכופף, מעניק להארי חיבוק קצר ושובר צלעות, ורץ חזרה אל החלון המנופץ.
"ילד טוב, גרעפי!" הוא שאג דרך החור בחלון. "אני אראה אותך עוד רגע, יש פה בחור טוב!"
מעבר להאגריד, בחוץ, בלילה החשוך, הארי ראה פרצי אור מרוחקים ושמע זעקת אבל מוזרה. הוא הסתכל על שעונו: שעת חצות הגיעה. הקרב החל.
אוי, הארי," התנשם האגריד, "זהו זה, אה? הגיע הזמן להילחם?"
"האגריד, מאיפה באת?"
"שמעתי את אתה-יודע-מי מהמערה שלנו פה," אמר האגריד בזעם. "קצת נסחף, אה? 'יש לכם עד חצות לתת לי את פוטר.' הנחתי שכנראה אתה פה, וידעתי שקורה פה משהו. *שב*, פנג. אז באנו להצטרף, אני וגרעפי ופנג. ניפצנו את דרכנו דרך הגבול ביער, וגרעפי סחב אותנו, אותי ואת פנג. אמרתי לו להוריד אותי בטירה, אז הוא העיף אותי דרך החלון, איזה חמוד. לא בדיוק מה שהתכוונתי, אבל – איפה רון והרמיוני?"
"זאת," אמר הארי, "שאלה טובה מאוד, קדימה."
הם מיהרו יחד במסדרון, ופנג השתרך איתם. הארי שמע תנועה מהמסדרונות מסביב: צעדי ריצה, צעקות; דרך החלונות, הוא הצליח לראות הבזקים של אור על האדמה החשוכה.
"לאן אנחנו הולכים?" נשף האגריד, מאחורי הארי, גורם לרצפה לרעוד.
"אני לא ממש יודע," אמר הארי, פונה בעוד פנייה אקראית, "אבל רון והרמיוני צריכים להיות פה איפשהו... הנפגעים הראשונים של הקרב כבר היו מפוזרים על פני המעבר לפניהם: שני מפלצות האבן שבדרך כלל שמרו על הכניסה לחדר המורים היו מרוסקים לחתיכות על ידי קללה שהמשיכה דרך עוד חלון שבור. השאריות שלהם התנועעו ברפיון על הרצפה, וכשהארי דילג מעל אחד מהראשים המנותקים, הוא נאנח קלושות. "אה, אל תתייחס אלי...אני פשוט אשאר פה ואתפורר לי..."
פניו המכוערות גרמו להארי להיזכר בפסל השיש של רוונה רייבנקלו בבית של קסנופיליוס, שלבשה את אותו כיסוי ראש מגוחך – ואז על הפסל במגדל רייבנקלו, עם כתר האבן על שערה הלבן...
וכשהם הגיעו לסוף המעבר, זיכרון של פסל אבן נוסף חזר אליו: פסל של קוסם זקן ומכוער, שראשו שלו כוסה בפאה ובכובע ישן על ידי הארי עצמו. ההלם היכה בהארי כמו כוסית של וויסקי-אש, והוא כמעט מעד ונפל.
הוא ידע, סוף סוף, איפה ההורקרוקס ישב וחיכה לו...
טום רידל, שלא בטח באף אחד ופעל לבדו, ודאי היה יהיר מספיק כדי להניח שהוא, ורק הוא, הכיר את התעלומות העמוקות ביותר של טירת הוגוורטס. כמובן, דמבלדור ופליטיק, תלמידים למופת, מעולם לא דרכו באותו מקום, אבל הוא, הארי, תעה והגיע לאותו נתיב לא ידוע כשהוא היה בבית ספר – פה לפחות היה סוד שהוא וולדמורט ידעו, ודמבלדור מעולם לא גילה –

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
הוא הופתע על ידי פרופסור ספראוט, שהרעידה את המעבר, בעקבותיה נוויל ועוד חצי תריסר תלמידים, כולם לובשים כיסויי אוזניים וסחבו מה שנראה כמו צמחים גדולים בתוך עציצים.
"דודאים!" שאג נוויל להארי מעבר לכתפו כשעבר אותו. "אנחנו הולכים להעיף אותם את מעבר לחומות – הם לא יאהבו את זה!"
הארי עכשיו ידע לאן ללכת. הוא נע במהירות, עם האגריד ופנג נשרכים מאחוריו. הם עברו דיוקן אחרי דיוקן, והפרצופים המצוירים רצו ביחד איתם, קוסמים ומכשפות בצווארונים גדולים, מכנסיים קצרים, בשריונות ובגלימות, דוחפים את עצמם לתוך הציורים של האחרים, צורחים חדשות מאזורים אחרים של הטירה. כשהם הגיעו לסוף המסדרון, כל הטירה נרעדה, והארי ידע, כשאגרטל עצום התנפץ על אחד העמודים בכח עצום, שזה היה קסם מבשר רעות, ולא נגרם על ידי המורים או חברי המסדר.
"הכל בסדר פה, פנג – זה בסדר!" צעק האגריד, אבל כלב הציד העצום ברח כשרסיסי חרסינה התעופפו כמו פגזים באוויר, והאגריד הרעיד את הרצפה כשרץ אחרי הכלב המבועת, נוטש את הארי.
הוא המשיך דרך המעברים הרועדים, שרביטו בהיכון, ולאורכו של מסדרון אחד, סר קדואגן, מיהר מציור לציור לידו, שריונו מקרקש, צועק בעידוד, והפוני השמנמן שלו דוהר מאחוריו.
"נוכלים וגנבים, כלבים ונבלים, תעיף אותם מפה, הארי פוטר, תגרש אותם!"
הארי מיהר בסיבוב ומצא את פרד וחבורה קטנה של תלמידים, כולל לי ג'ורדן וחנה אבוט, עומדים ליד פתח ריק, שפסל הסתיר מעברו מעבר סודי. שרביטיהם היו שלופים והם הקשיבו לפתח המוסתר.
"איזה לילה נחמד!" שאג פרד כשהטירה רעדה שוב, והארי חלף על פניהם בריצה, שמח ומפוחד באותה מידה. במסדרון אחר שהוא התפרץ עליו התעופפו ינשופים לכל כיוון, וגברת נוריס שרקה וניסתה לחבוט בהם עם ציפורניה, כנראה כדי להחזיר אותם למקומם... .
"פוטר!"
אברפורת' דמבלדור עמד וחסם את המסדרון הבא, שרביטו עומד בהיכון.
"יש לי מאות תלמידים שעוברים דרך הפאב שלי, פוטר!"
"אני יודע, אנחנו מתפנים," אמר הארי, "וולדמורט – "
"תוקף בגלל שהם לא מסרו אותך, נכון," אמר אברפורת'. "אני לא חרש, כל הוגסמיד שמעה אותו. ומעולם לא עלה על דעתכם לשמור קצת בני ערובה סלית'רינים? יש פה ילדים של אוכלי מוות ששילחתם לחופשי. זה לא היה קצת יותר חכם לשמור עליהם?"
"זה לא היה עוצר את וולדמורט," אמר הארי, "ואח שלך מעולם לא היה עושה דבר כזה." אברפורת' נאנק בזעם ופינה את הדרך להארי.
אח שלך מעולם לא היה עושה דבר כזה... . ובכן, זו הייתה האמת, חשב הארי כשהוא המשיך לרוץ: דמבלדור, שהגן על סנייפ כל כך הרבה זמן, מעולם לא היה מחזיק תלמידים כבני ערובה... .
והוא החליק מעבר לפנייה האחרונה בצעקה מעורבת בהקלה וזעם כשהוא ראה אותם: רון והרמיוני; שניהם מחזיקים חפצים עקומים, צהובים וגדולים, ורון מחזיק מטאטא מתחת לזרועו.
"איפה *לעזאזל* הייתם?" שאג הארי.
"חדר הסודות," אמר רון.
"חדר – *מה?*" אמר הארי, עוצר באי יציבות לפניהם.
"זה רון, הכל רעיון של רון!" אמרה הרמיוני בהתנשפות. "נכון שזה פשוט גאוני? אחרי שעזבתה, אמרתי לרון, שאפילו אם נמצא עוד אחד, איך ניפטר ממנו? עדיין לא נפטרנו מהגביע! ואז חשבנו על זה! הבסיליסק!"
"מה לעזא – ?"
"משהו כדי להרוס את ההורקרוקסים," אמר רון בפשטות.
עיניו של הארי נשמטו על החפצים בזרעותיהם של רון והרמיוני: ניבים עצומים ומעוגלים; קרועים, הוא הבין, מהגולגולת של הבסיליסק המת.
"אבל איך נכנסתם לשם?" הוא שאל, בוהה בניבים וברון. "אתה צריך לדבר לחשנית!"
"הוא דיבר!" לחשה הרמיוני. "תראה לו, רון!"
רון השמיע קול חנוק ונורא.
"זה מה שעשית כדי לפתוח את התליון," הוא אמר להארי בהתנצלות. "היו לי כמה ניסיונות עד שהצלחתי, אבל, " הוא משך בכתפיו בצניעות, "הצלחנו להיכנס."
"הוא היה *מדהים*!" אמרה הרמיוני. "מדהים!"
"אז..." הארי התקשה לעמוד בקצב שלהם. "אז..."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אז יש לנו הורקרוקס אחד פחות," אמר רון, ומתחת למעילו הוא שלף את השרידים ההרוסים של הגביע של האפלפאף. "הרמיוני דקרה את זה. חשבה שהיא צריכה. עדיין לא היה לה התענוג."
"גאוני!" צעק הארי.
"זה שום דבר," אמר רון, ונראה נורא שבע-רצון מעצמו. " **מה איתך**?"
כשהוא אמר את זה, נשמע פיצוץ מקדימה: שלושתם הסתכלו למעלה כשאבק ירד מהתקרה והם שמעו צרחה מרוחקת.
"אני יודע איך הכתר נראה, ואני יודע איפה זה," אמר הארי, מדבר מהר. "הוא החביא את זה בדיוק איפה ששמתי את הספר שיקויים הישן, איפה שכולם מחביאים דברים כבר דורות שלמים. הוא חשב שהוא היחיד שמצא את המקום. בואו." כשהקירות רעדו שוב, הוא הוביל את שניהם דרך הפתח המוסתר ובמורד המדרגות לתוך חדר הנחיצות. הוא היה ריק חוץ משלושה נשים: ג'יני, טונקס ומכשפה מבוגרת שלבשה כובע אכול-עש, שהארי זיהה בתור סבתו של נוויל.
"אה, פוטר," היא אמרה ברוגע, כאילו היא חיכתה לו. "אתה יכול להגיד לנו מה קורה."
"כולם בסדר?" שאלו ג'יני וטונקס ביחד.
"למיטב ידיעתנו," אמר הארי. "עדיין יש אנשים במעבר לראש החזיר?"
הוא ידע שהחדר לא יכול להשתנות כשיש אנשים בתוכו.
"אני הייתי האחרונה שעברה," אמרה גברת לונגבוטום. "אני סגרתי אותו, אני חושבת שזה לא יהיה חכם להשאיר אותו פתוח עכשיו שאברפורת' עזב את הפאב. ראיתם את הנכד שלי?"
"הוא נלחם," אמר הארי.
"מן הסתם," אמרה הגברת הזקנה בגאווה. "תסלחו לי, אני צריכה ללכת לעזור לו." במהירות מפתיעה החלה לרוץ לכיוון מדרגות האבן.
הארי הסתכל על טונקס.
"חשבתי שאת אמורה להיות עם טדי אצל אמא שלך?"
"לא יכולתי לא לדעת – " טונקס נראתה מיוסרת. "היא תטפל בו – ראית את רמוס?"
"הוא תכנן להוביל קבוצה של לוחמים החוצה – "
בלי להוסיף מילה, טונקס מיהרה ונעלמה.
"ג'יני," אמר הארי, "אני מצטער, אבל את צריכה לעזוב גם כן. רק לשניה. אחרי זה תוכלי לחזור פנימה."
ג'יני נראתה פשוט מאושרת לעזוב את מקום המחסה שלה.
"ואז תוכלי להיכנס חזרה" הוא צעק אחריה כשהיא רצה מספר צעדים אחרי טונקס. "*את חייבת להיכנס חזרה!*"
"חכו רגע!" אמר רון בחריפות. "שכחנו מישהו!"
"מי?" שאלה הרמיוני.
"גמדוני הבית, הם כולם למטה במטבח, נכון?"
"אתה רוצה לקרוא להם להילחם?" שאל הארי.
"לא," אמר רון ברצינות, "אני מתכוון שנגיד להם לצאת מפה. אנחנו לא רוצים עוד מקרים כמו דובי, נכון? אנחנו לא יכולים לבקש מהם למות בשבילנו – "
נשמע רעש כששיני הבליסילק נשמטו מידיה של הרמיוני. היא רצה אל רון, הטילה את עצמה עליו, ידיה מסביב לצווארו, ונישקה אותו היישר על פיו. רון זורק את הניבים ואת המטאטא שהחזיק והגיב באותה התלהבות כשהרים את הרמיוני באוויר.
"זה הרגע?" שאל הארי בחולשה, כששום דבר לא קרה חוץ מהעובדה שרון והרמיוני אחזו אחד בשני לא ממש ביציבות והתנודדו במקום, הוא הרים את קולו. "הלו! יש פה מלחמה!" רון והרמיוני נפרדו, זרועותיהם עדיין אוחזות אחד בשני.
"אני יודע, חבר," אמר רון, שנראה כאילו הוכה על ידי אלה בראשו, "אז זה עכשיו או לעולם לא, אה?"
"עזוב את זה, מה עם ההורקרוקס?" צעק הארי. "אתה חושב שאתה פשוט – פשוט תחזיק את זה בפנים עד שנשיג את הכתר?"
"אה – נכון – מצטער – " אמר רון, והוא והרמיוני התחילו לאסוף את הניבים, סמוקי-פנים. זה היה ברור, כששלושתם צעדו חזרה אל המסדרון למעלה, שבדקות שהם היו בחדר הנחיצות המצב הטירה התדרדר קשות: הקירות והתקרה רעדו יותר מקודם; אבק מילא את האוויר, ודרך החלון הקרוב, הארי ראה פרצי אור ירוקים ואדומים כל כך קרובים לטירה שהוא ידע שאוכלי המוות התקרבו וייכנסו עוד מעט. הוא הסתכל מטה וראה את גרעפ משוטט בנחת, מניף משהו שנראה כמו מפלצת מאבן שנקרעה מהתיקרה, ושואג, מרוגז.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"בואו נקווה שהוא ידרוך על כמה מהם!" אמר רון כשעוד צרחות הדהדו ממקום קרוב.
"כל עוד הם לא חלק משלנו!" אמר קול: הארי הסתובב וראה את ג'יני וטונקס, שתיהן עם שרביטיהם שלופים ומכוונים לחלון, שחסרו לו כמה שמשות. כשהוא הסתכל, ג'יני שלחה קללה מכוונת היטב אל הקהל של הלוחמים למטה.
"ילדה טובה!" צעקה דמות שרצה דרך האבק לכיוונם, והארי ראה את אברפורת' שוב, שערו האפור מתעופף, מוביל קבוצה של תלמידים. "נראה שהם עומדים לפרוץ את ההגנות בצפון החומה, הם הביאו ענקים משלהם."
"ראית את רמוס?" קראה טונקס אחריו.
"הוא היה בדו-קרב עם דולוחוב," צעק אברפורת', "לא ראיתי אותו מאז!"
"טונקס," אמרה ג'יני, "טונקס, אני בטוחה שהוא בסדר – "
אבל טונקס כבר רצה דרך מעטה האבק אחרי אברפורת'.
ג'יני הסתובבה בחוסר-ישע, אל הארי, רון והרמיוני.
"הם יהיו בסדר," אמר הארי, למרות שהוא ידע שאלו מילים חסרות משמעות. "ג'יני, אנחנו נחזור עוד רגע, רק תישארי מחוץ לדרך, תשמרי על עצמך – בואו!" הוא אמר לרון והרמיוני, והם רצו חזרה מעבר ליד הקיר שמעברו השני הכין את עצמו חדר הנחיצות למשתמש הבא.
אני צריך את המקום שבו נמצאים כל הדברים המוסתרים. הארי התחנן לזה בתוך ראשו, והדלת לבשה צורה בפעם השלישית שהם עברו אותה.
המולת הקרב נעלמה ברגע שהם נכנסו פנימה וסגרו את הדלת מאחריהם: הכל היה שקט. הם היו במקום בגודל של כנסיה ובצורה של עיר, שחומותיה בנויות מחפצים שהוסתרו על ידי תלמידים שמזמן נשכחו.
"והוא מעולם לא הבין *שכל אחד* יכול להיכנס?" אמר רון, קולו חותך את הדממה.
"הוא חשב שהוא היחיד," אמר הארי. "מצער בשבילו שאני הייתי צריך להחביא פה משהו בזמני... בואו לכאן," הוא הוסיף. "אני חושב שזה פה למטה... ." הם מיהרו בין מעברים צמודים; הארי שמע את צעדיהם מהדהדים דרך ערמות הזבל, בקבוקים, כובעים, ארגזים, כסאות, ספרים, נשקים, מטאטאים, מחבטים... .
"איפשהו כאן," הארי מלמל לעצמו. "איפשהו... .איפשהו... "
הוא המשיך פנימה יותר ויותר אל תוך התסבוכת של החפצים, מחפש חפצים שהוא זיהה מהפעם הקודמת שהוא נכנס לחדר. הוא נשם בקול, רועד. הנה, בדיוק מולו, על הארון שבו הוא החביא את ספר השיקויים הישן, האבן המצולקת של הקוסם הזקן והמכוער שלבש את הפאה העתיקה ומשהו שנראה כמו כתר דהוי ועתיק. הוא כבר הושיט את ידו, למרות שהוא היה מספר מטרים רחוק יותר, ואז קול מאחוריו אמר, "עצור, פוטר."
הוא החליק ונעצר והסתובב. קראב וגויל עמדו מאחוריו, כתף אל כתף, שרביטים מכוונים על הארי. למרות המרחק הקטן בין פרצופיהם המלגלגים הוא ראה את דראקו מאלפוי.
"זה השרביט שלי שאתה מחזיק, פוטר," אמר מאלפוי, מצביע עם שרביטו דרך המרווח הקטן בין קראב לגויל. "כבר לא," התנשף הארי, מחזק את אחיזתו בשרביט העוזרד. "המנצחים לוקחים, מאלפוי. מי השאיל לך את שלך?"
"אמא שלי," אמר דראקו.
הארי צחק, למרות שלא היה שום דבר משעשע במצב שהוא היה. הוא כבר לא שמע את רון או הרמיוני. נראה שהם היו מחוץ לטווח שמיעה, מחפשים את הכתר.
"אז איך זה ששלושתיכם לא נמצאים עם וולדמורט?" שאל הארי.
"אנחנו הולכים לקבל פרס," אמר קראב. הקול שלו היה רך, דבר מפתיע לאדם ענק כמוהו: הארי בקושי שמע אותו מדבר בעבר. קראב דיבר כמו ילד קטן שהבטיחו לו תיק גדול של ממתקים.
"חזרנו, פוטר. החלטנו לא ללכת. החלטנו להביא אותך אליו."
"תוכנית טובה," אמר הארי בהערצה מלגלגת. הוא לא האמין שהוא היה כל כך קרוב, ותוכניתו תסכל על ידי מאלפוי, קראב, וגויל. הוא החל להתקדם לאט אחורה לכיוון המקום שבו נח ההורקרוקס באלכסון על הפסל. אם הוא רק היה יכול להניח את ידיו על זה לפני שהקרב יתחיל...
"אז איך נכנסתם לפה?" הוא שאל, מנסה להסיח את דעתם.
"אפשר להגיד שאני חייתי בחדר של החפצים המוסתרים כל השנה שעברה," אמר מאלפוי, מתרגש. "אני יודע איך להיכנס."
"אנחנו התחבאנו במסדרון בחוץ," נהם גויל. "אנחנו יודעים איך לעשות קסמים חדשים עכשיו! ואז," פניו עטו מבט מטומטם, "הופעת בדיוק מולנו ואמרת שאתה מחפש את הכר-ר! מה זה כר-ר?

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"הארי?" קולו של רון הדהד בפתאומיות מהצד השני של הקיר מימינו של הארי. "אתה מדבר עם מישהו?"
בתנועה של הכאת שוט, קראב כיוון את שרביטו להר בגובה 20 מטר של ריהוט ישן, מזוודות שבורות, ספרים וחלוקים ישנים, ועוד זבל בלתי מזוהה, וצעק, "*דיסנדיו!*"
הקיר החל לרעוד, והתמוטט אל המעבר השלישי ליד הדלת שלידה עמד רון.
"רון!" שאג הארי, כשמחוץ לטווח ראייתו הרמיוני צרחה, והארי שמע מספר עצום של חפצים מתרסקים על הרצפה בצד השני של הקיר המזועזע: הוא הצביע עם שרביטו על הערימה וצעק, "*פיניטה!*" והכל התייצב.
"לא!" צעקו מאלפוי, מחזיק את ידו של קראב כשהוא התכוון לחזור על הקסם. "אם תשבור את החדר אתה יכול לקבור את הכתר ההוא!"
"מה הבעיה?" אמר קראב, מנסה להשתחרר. "אדון האופל רוצה את פוטר, למי אכפת מהכר-ר?"
"פוטר נכנס לכאן כדי להשיג אותו," אמר מאלפוי בחוסר סבלנות ברור וכועס על התפיסה האיטית של עמיתיו. "אז כנראה זה אומר ש – "
"'כנראה?'" קראב התעצבן על מאלפוי בזעם גלוי. "את מי זה מעניין מה אתה חושב? אני לא מקבל יותר פקודות ממך, *דראקו*. אתה ואבא ש'ך גמורים."
"הארי?" צעק רון פעם נוספת, מהצד השני של ערימת הזבל. "מה קורה שם?"
"הארי?" חיכה אותו בלעג קראב. "מה קורה שם – *לא*, פוטר! *קרושיו!*"
הארי זינק לעבר הכתר; הקללה של קראב החטיאה אותו ופגעה בפסל המאובן, שעף לאוויר; הכתר המריא מעלה ונפל מחוץ לשדה הראייה על ערימת החפצים שעליו היה הפסל.
"**עצור!**" צעק מאלפוי על קראב, קולו מהדהד בחדר העצום. "אדון האופל רוצה אותו בחיים – "
"אז? אני לא הורג אותו, נכון?" צעק קראב, משתחרר מאחיזתו של מאלפוי. "אבל אם אני אוכל, אני אהרוג אותו, אדון האופל רוצה אותו מת בכל מקרה, מה ההבד – ?"
סילון של אור אדום עבר את הארי: הרמיוני הגיחה מעבר לפינה ושלחה קללה משתקת ישר לראשו של קראב. הכישוף החטיא אותו רק בגלל שמאלפוי הוציא אותו מהדרך.
"זאת הבוצדמית! *אבדה קדברה!*"
הארי ראה את הרמיוני צוללת הצידה, וזעמו על כך שקראב התכוון להרוג מחק כל מחשבה אחרת מראשו. הוא ירה קללה משתקת אל קראב, שהתחמק, מפיל את שרביטו של מאלפוי מידו תוך כדי; השרביט התעופף אל מתחת להר של הרהיטים והעצמות השבורות.
"אל תהרגו אותו! **אל תהרגו אותו!**" מאלפוי צווח לקראב וגויל, ששניהם כיוונו אל הארי:
מאית השנייה של ההיסוס שלהם היה בדיוק מה שהארי נזקק לו.
"*אקפליארמוס!*"
שרביטו של גויל התעופף מידו ונעלם לתוך הערימה לצידו; גויל קיפץ בטמטום, מנסה לתפוס אותו; מאלפוי קפץ מחוץ לטווח של הרמיוני כשקסם השיתוק השני שלה נורה, ורון, הופיע בפתאומיות בקצה המעבר, ירה קללת נעילת-איברים מלאה אל קראב, שבקושי החטיאה.
קראב הסתובב וצעק "*אבדה קדברה!*" שוב. רון זינק מחוץ לטווח כדי להתחמק מסילון האור הירוק.
מאלפוי חסר השרביט התחבא מאחורי ארון בגדים עם שלושה רגליים כשהרמיוני הסתערה לכיוונם, פוגעת בגויל עם קללה משתקת.
"זה איפשהו פה!" הארי צעק אליה, מצביע על ערימת הזבל שאליה הכתר הישן נפל.
"תחפשי את זה כשאני אלך לעזור לר – "
"**הארי!**" היא צרחה.
רעש אדיר ומתגלגל מאחוריו נתן לו אזהרה. הוא הסתובב וראה את רון וקראב רצים מהר כפי שיכלו במעבר לכיוונם.
"אתה אוהב את זה חם, חלאה?" שאג קראב כשהוא רץ.
אבל נראה שלא היה לו שום שליטה על מה שהוא עשה. להבות עצומות רדפו אחריהם, מלחכות את הצדדים של קירות הגרוטאות, שהתפוררו ומילאו הכל בפיח.
"*אגואמנטי!*" צעק הארי, אבל סילון המים שהתעופף מקצה שרביטו התאדה באוויר.
"**רוץ!**"
מאלפוי תפס את גויל המשותק וגרר אותו איתו; קראב הקדים את כולם, מבועת; הארי, רון והרמיוני המשיכו אחריו, והאש רדפה אחריהם. זו לא הייתה אש רגילה; קראב השתמש בקללה שהארי כלל לא הכיר. כשהם פנו בפינה הלהבות הסתובבו אחריהם כאילו הם יצור תבוני, ומרגיש, נחוש להרוג אותם.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
ולפתע האש השתנתה, יוצרת חבורה ענקית של מפלצות בוערות: נחשים , כימרות, ודרקונים בוערים התרוממו וירדו, והגרוטאות שנערמו שם כבר כמה מאות נאכלו בלהבות על ידי ניביהם הבוערים, נזרקו למעלה ונקרעו, לפני שנהרסוו על ידי הלהבות מהגיהנום.
מאלפוי, קראב וגויל נעלמו: הארי רון והרמיוני נעצרו בפתאומיות; מפלצות של אש סובבו אותם, מתקרבות יותר ויותר, טפרים, קרניים, וזנבות הצליפו, והחום היה כמו חומה מסביבם.
"מה אנחנו יכולים לעשות?" הרמיוני צרחה, מנסה להישמע מעבר לקול מחריש האוזניים של האש. "מה אנחנו יכולים לעשות?"
"לכאן!"
הארי תפס זוג מטאטאים כבדים מערימת הזבל הכי קרובה וזרק אחד לרון, שגרר את הרמיוני איתו על אחד מהם. הארי עלה על המטאטא השני, ועם סידרה של בעיטות ברצפה, הם המריאו לאוויר, מחטיאים במספר מטרים את מקורו המחודד של העוף הדורס הבוער שנקש במקורו לעברם. העשן והחום היו מהממים: מתחתם האש המקוללת איכלה את חפציהם המובחרים של תלמידים רדופים, תוצאה של אלפי ניסויים כושלים, הסודות של אין-ספור אנשים שחיפשו מקלט באותו החדר. הארי לא ראה כל זכר למאלפוי, קראב או גויל. הוא עף נמוך ככל שהעז מעל המפלצות הלוהטות המשחרות לטרף בניסיון למצוא אותם, אבל לא היה שום דבר חוץ מאש: איזו דרך נוראה למות... .הוא מעולם לא רצה שזה יקרה... .
"הארי, בוא נצא מפה!" צעק רון, למרות שהיה בלתי אפשרי להבחין בדלת מבעד לעשן השחור.
לפתע שמע הארי צעקה חלושה מבעד לשאגה הנוראית של הלהבות.
"זה - יותר מידי – מסוכן" צעק רון, אך הארי הסתובב באוויר,משקפיו מעניקות לעיניו מעט הגנה מהעשן, הוא עף מעל לסערת האש, מחפש אחר סימני חיים - חלקי פנים או גוף שעדיין לא נחרכו כמו כל שאר הרהיטים בחדר...
ואז הוא ראה אותם. מאלפוי מחזיק בידיו את גויל חסר ההכרה, שניהם יושבים בקצה ערימה של הריסות ושולחנות חרוכים, והוא צלל. מאלפוי ראה אותו מגיע והרים את אחת מידיו, אך כשהארי אחז בידו, הוא הבין שזה לא יצליח. גויל היה כבד מידי, וידו של מאלפוי, מכוסה בזיעה, החליקה מאחיזתו של הארי-
"**הארי, אם אנחנו הולכים למות בגללם, אני אהרוג אותך!**" שאג רון, כשמפלצת כימרה עצומה הסתערה עליהם, והוא והרמיוני גררו את גויל אל המטאטא שלהם, והמריאו שוב, מיטלטלים באוויר, כשמאלפוי עלה על המטאטא מאחורי הארי.
"אל הדלת, תגיע אל הדלת!" צרח מאלפוי לאוזנו של הארי, והארי האיץ אחרי הרמיוני רון וגויל דרך העשן השחור והסמיך, נושם בקושי, כשמסביבו נזרקים מעט החפצים שניצלו מהלהבות המשתוללות לאוויר באלימות על ידי יצורי האש המקוללת: גביעים ומגנים, מחרוזות נוצצות, וכתר ישן ודהוי–
"*מה אתה עושה, מה אתה עושה?! הדלת בכיוון הזה!*" צרח מאלפוי, אבל הארי ביצע פניה חדה וצלל.
נראה שהכתר נופל בהילוך איטי, מנצנץ ומתהפך באוויר בעודו נופל לעבר לועו הפתוח של נחש, הארי תפס אותו והשחיל אותו על פרק ידו –
הארי החל לפנות כשהנחש זינק לעברו, אך הוא המריא וטס ישר לעבר המקום שבו הוא קיווה שהדלת נמצאת. הרמיוני, רון, וגויל נעלמו, ומאלפוי צרח והחזיק בהארי כל כך חזק שזה כאב. ואז, דרך העשן, הארי הבחין בצורה מרובעת על הקיר, הפנה את המטאטא לעברה, וכמה רגעים אחר כך אוויר נקי מילא את ריאותיו תוך כדי שהם התנגשו בקיר הנגדי של המסדרון.
מאלפוי נפל מהמטאטא ושכב כשפניו כלפי מטה, משתעל, משתנק וכמעט מקיא. הארי התגלגל והתיישב. הדלת לחדר הנחיצות נעלמה, ורון והרמיוני ישבו מתנשפים על הרצפה ליד גויל, שהיה עדיין חסר הכרה.
"ק-קראב" אמר מאלפוי בקול חנוק ברגע שהצליח לדבר. "ק-קראב..."
"הוא מת," אמר רון בגסות.
השתרר שקט, חוץ מקולות ההתנשמות והשיעול, ואז מספר קולות פיצוץ זעזעו את כל הטירה, וחבורה של פרשי רפאים דהרו לידם, ראשיהם צועקים בתאוות קרב מתחת לזרועותיהם. הארי נעמד על רגליו כשצייד כרות-ראש עבר לידם בדהרה. הקרב עדיין המשיך מסביבם. הוא הצליח לשמוע עוד צעקות נוספות חוץ מאלו של הרוחות הנסוגות. לפתע הציפה אותו בהלה.
"איפה ג'יני?" הוא אמר. "היא הייתה פה. היא הייתה אמורה לחזור לחדר הנחיצות."
"לעזאזל, אתה חושב שהוא עדיין עובד אחרי השרפה?" שאל רון, אבל הוא קם על רגליו, השתעל, והסתכל לצדדים. "שנתפצל ונחפש אותה – ?"
"לא" אמרה הרמיוני, נעמדת. מאלפוי וגויל נשארו שוכבים בחוסר תקווה על רצפת המסדרון. לאף אחד מהם לא היה שרביט. "בא נשאר ביחד. אני אומרת שנלך – הארי, מה הדבר הזה על היד שלך?"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"מה? אה זה – "
הוא שלף את הכתר מפרק ידו והרים אותו. הוא היה עדיין חם ומכוסה בפיח, אך כשהסתכל עליו מקרוב הוא היה יכול לקרוא את האותיות הקטנות שהיו חקוקות עליו, " ***חוכמה בלי גבולות היא אוצר לדורות*** ".
מהכתר נזל חומר כהה וצמיגי דמוי דם. לפתע הארי הרגיש את הכתר רועד באלימות, ואז נשבר לחתיכות בידיו, ובאותו רגע היה נדמה לו שהוא שומע צעקה מרוחקת של כאב, מהדהדת לא מהרצפה או מקירות הטירה, אלא מהחפץ שהתרסק לחתיכות בין אצבעותיו.
"זו בטח היה קללת האש!" השתנקה הרמיוני, לוטשת עיניים בחפץ השבור.
"מה?"
" קללת האש – אש מקוללת – זה אחד מהדברים שמשמידים הורקרוקסים, אבל אני מעולם לא העזתי להשתמש בה, היא כל כך מסוכנת – איך קראב ידע – "
"הוא בטח למד מהאחים קרואו" - אמרה הרמיוני בזעם.
"חבל, הוא לא ממש התרכז כשלימדו איך לעצור את זה," אמר רון, ששערו, כמו גם זה של הרמיוני, היה חרוך ופניו שחורות. "אם הוא לא היה מנסה להרוג את כולנו, הייתי די מצטער על זה שהוא מת."
"אבל אתה לא מבין?" לחשה הרמיוני. "המשמעות היא, שאם נוכל להשיג את הנחש – "
אבל היא השתתקה כשצעקות, קריאות והרעש שלא ניתן לטעות בו של דו-קרב מילא את המסדרון.
הארי הסתכל מסביבו וליבו נעצר. אוכלי מוות חדרו להוגוורטס. פרד ופרסי נכנסו לטווח הראיה, שניהם מנהלים דו קרב עם אנשים מבורדסים ובעלי מסכות.
הארי רון והרמיוני רצו לעברם כדי לעזור. סילונות של אור עפו לכל כיוון והאיש שנלחם בפרסי נסוג במהירות: הברדס שכיסה את ראשו נפל וחשף מצח גבוה ושער מפוספס –
"שלום לך, כבוד השר!" צעק פרסי, שולח קללה ישר לעבר ת'יקניס, שהפיל את שרביטו וצימח צבתות גדולות, כנראה בכאבים נוראים.
"כבר אמרתי לך שאני מתפטר?"
"פרסי , אתה מתבדח!" צעק פרד בשעה שאוכל המוות שבו הוא נלחם צנח כמו אבן בעקבות שלוש קללות שיתוק שנורו אליו משלושה כיוונים שונים. ת'יקניס נפל על הרצפה, כשקוצים קטנים התפרצו בכל גופו. הוא נראה כאילו הוא הפך לסוג של קיפוד ים. פרד הסתכל על פרסי בעליצות.
"אתה *באמת* מתבדח, פרסי... אני לא חושב ששמעתי אותך מספר בדיחה מאז ש – "
האוויר התפוצץ. הם התקבצו יחד, הארי,רון, הרמיוני,פרד, פרסי,ושני אוכלי המוות, אחד משותק, השני משנה צורה; ובאותו שביב רגע, שהסכנה נראתה קרובה יותר, העולם נקרע לגזרים. הארי הבין שהוא עף באוויר, והדבר היחיד שהצליח לעשות היה להחזיק חזק ככל יכולתו במקל העץ הדק שהיה בידו, שהיה נשקו היחיד, ולהגן על ראשו בעזרת זרועותיו. הוא שמע את הצעקות של חבריו, בלי שמץ של ידיעה מה קרה להם –
ואז הוא הרגיש איך העולם חוזר לעצמו עם אפלה וכאב. הוא היה קבור למחצה בהריסות המסדרון שהיה נתון תחת סוג של התקפה נוראית. האוויר הקר הבהיר לו שהצד של הטירה פוצץ לגמרי, ודביקות חמימה על לחייו גילתה לו שהוא מדמם בעוצמה. הוא שמע זעקה נוראית שקרעה את ליבו, ייסורים שאף להבה או קללה לא יכולים לגרום, והוא נעמד, מתנודד, פוחד יותר ממה שהיה במשך כל היום, פוחד יותר – למעשה – ממה שפחד במשך כל חייו...
הרמיוני נאבקה ונעמדה על רגליה בהריסות המסדרון, ושלושה אנשים אדומי שער נאספו על הרצפה במקום שבו התפוצץ הקיר. הארי אחז בידה של הרמיוני ושניהם כשלו על ערימות של אבנים ועצים.
"לא – לא – לא!" מישהו צעק "לא! פרד! לא!"
פרסי טלטל את אחיו, ורון כרע על ברכיו לידם. עיניו של פרד בהו באוויר בלי לראות, הדיו של צחוקו האחרון עדין ניכרים על פרצופו.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

פרק 32

שרביט הסמבוק

העולם הגיע אל קיצו, אז, אם כן, מדוע הקרב לא תם, הטירה לא נשתתקה באימה וכל הלוחמים לא הניחו את נשקם? מוחו של הארי צנח צניחה חופשית, מסתחרר ויוצא משליטה, לא מסוגל לתפוס את הבלתי נתפס, כי לא ייתכן שפרד וויזלי מת, העובדות לכך מוכרחות להיות שקר- ואז, גופה נפלה דרך החור שנפער בצד הטירה וקללות נורו לעברם מן החשכה, פוגעות בקיר שמאחורי ראשיהם.

"להתכופף!" הארי צעק, כשקללות נוספות פילחו את הלילה: הוא ורון תפסו את הרמיוני ומשכו אותה אל הרצפה, אבל פרסי השתרע על גופתו של פרד, מגן עליה מפני נזק נוסף, וכשהארי צעק "פרסי, קדימה, אנחנו חייבים לזוז!" הוא ניענע בראשו.

"פרסי!" הארי ראה שבילי דמעות חורצים את הלכלוך שכיסה את פניו של רון, בעוד הוא אוחז בכתפו של אחיו הגדול ומושך, אבל פרסי לא זז. "פרסי, אתה לא יכול לעשות שום דבר בשבילו! אנחנו עומדים ל-"

הרמיוני צרחה והארי הסתובב ולא היה צריך לשאול מדוע. עכביש מפלצתי, בגודל מכונית קטנה, ניסה לטפס דרך החור הענק שבקיר. אחד מצאצאיו של ערגוג הצטרף לקרב. רון והארי צעקו בו זמנית; הקללות שלהם התמזגו והמפלצת נהדפה לאחור, רגליה מרטטות באורח מזוויע ונעלמה בחשכה.

"הוא הביא חברים!" הארי קרא לעבר השאר, מציץ מעבר לקצה הטירה, מבעד לחור שפערו הקללות. עכבישי ענק נוספים טיפסו על צד הבניין, משוחררים מהיער האסור, אליו פלשו בוודאי אוכלי המוות. הארי ירה קללת שיתוק לעברם, פוגע במנהיג ,שנפל על חבריו, כך שהם התגלגלו אל תחתית הבניין ונעלמו מן העין. ואז, קללות נוספות המריאו מעל לראשו של הארי, כל כך קרוב, שהוא יכול היה להרגיש את העוצמה שלהן בשערו.

"בואו נזוז, **עכשיו!**" דוחף את הרמיוני לפניו, לעבר רון, הארי עצר לתפוס את גופתו של פרד תחת בית השחי. פרסי, מבין מה הארי מנסה לעשות, חדל להיצמד לגופה ועזר: יחד, משתופפים כדי להימנע מפגיעת הקללות שהוטחו לעברם מהקרקע, הם גררו את פרד הצידה. "כאן," אמר הארי, והם הניחו את הגופה בגומחה ששימשה קודם לכן חליפת שריון. הוא לא היה מסוגל לשאת עוד שנייה נוספת של מראה הגופה של פרד, ולאחר שווידא שהגופה הייתה מוסתרת כהלכה, הוא זינק בעקבות רון והרמיוני. מאלפוי וגויל נעלמו, אבל בקצה המסדרון, שהיה כעת מלא באבק וחלקי בנין וזכוכיות שנשברו מהחלונות, הוא ראה דמויות רבות מתרוצצות הלוך ושוב, לא מסוגל להבחין אם היו אלה ידידים או אויבים. מעבר לפינה, שיחרר פרסי שאגה כשל שור: "רוקווד!" וזינק לעבר איש גבוה שתקף שני תלמידים. "הארי, לכאן!" צרחה הרמיוני. היא משכה את רון מעבר לשטיח קיר. הם נראו מתאבקים ולרגע מטורף אחד הארי חשב שהם שוב מתחבקים; ואז הוא ראה שהרמיוני מנסה לרסן את רון, לעצור בעדו מלרוץ אחרי פרסי.

"תקשיב לי- רון תקשיב!"

"אני רוצה לעזור- אני רוצה להרוג אוכלי מוות-" פניו היו מעוותים, מרוחים באבק ועשן והוא רעד כולו מכעס ואובדן.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"רון, אנחנו היחידים שיכולים לעשות את זה! בבקשה-רון-אנחנו צריכים את הנחש, אנחנו חייבים להרוג את הנחש!" אמרה הרמיוני. אבל הארי ידע איך רון הרגיש: רדיפת הורקרוקס נוסף לא תביא אתה את הסיפוק שבנקמה; גם הוא רצה להלחם, להעניש אותם, את האנשים שהרגו את פרד והוא רצה למצוא את שאר הוויזלים , ומעל לכל להבטיח, להבטיח לגמרי, שג'יני לא הייתה-אבל הוא לא היה יכול לאפשר לרעיון כזה להתגבש במוחו-

"אנחנו נילחם!" אמרה הרמיוני. "נהיה חייבים, כדי להגיע לנחש! אבל בואו לא נאבד קשר עם מה שאנחנו אמורים לעשות! אנחנו היחידים שיכולים לעשות את זה!" גם היא בכתה, והיא מחתה את פניה בשרוולה היחיד, הקרוע, תוך כדי דיבור ולקחה נשימה עמוקה כדי להרגיע את עצמה ובעודה אוחזת ברון בחזקה פנתה אל הארי. "אתה צריך לגלות איפה וולדמורט נמצא, כי הנחש יהיה אתו, לא? עשה את זה, הארי - הסתכל בתוכו!"

מדוע זה היה קל כל כך? האם בגלל שהצלקת שלו בערה כבר שעות, משתוקקת לגלות לו את מחשבותיו של וולדמורט? הוא עצם את עיניו לפקודתה, בבת אחת הצרחות, המהלומות ורעשי הקרב הצורמים, טבעו עד שנשמעו רחוקים, כאילו עמד רחוק, רחוק מהם... הוא עמד באמצעו של חדר שומם אך מוכר באורח משונה, טפטים מתקלפים מהקירות, וחלונות חסומים בקרשים, להוציא חלון אחד. רעשי ההתקפה על הטירה היו עמומים ורחוקים. מבעד לחלון היחיד הפתוח , נראו ניצוצות של אור היכן שעמדה הטירה, אבל החדר עצמו היה חשוך, לבד ממנורת שמן יחידה. הוא גלגל את שרביטו בין אצבעותיו, מתבונן בו , מחשבותיו נתונות לחדר בטירה, החדר הסודי שרק הוא גילה אי פעם, החדר, כמו חדר הסודות, שאתה צריך להיות פיקח, ערמומי וחקרן כדי לגלות... הוא היה בטוח שהנער לא ימצא את הכתר... למרות שבובת החוטים של דמבלדור כבר הגיעה רחוק הרבה מעבר לציפיותיו... רחוק מדי...

" אדוני," אמר קול, נואש וסדוק. הוא הסתובב: שם בפינה ישב לוציוס מאלפוי, בלוי ואותות העונש שקיבל, אחרי שהנער נמלט פעם נוספת, ניכרים בו. עין אחת שלו הייתה סגורה ונפוחה. "אדוני... אנא... הבן שלי..."

"אם בנך מת, לוציוס, אין זו אשמתי. הוא לא חבר אליי כמו שאר הסלית'רינים. אולי הוא החליט להתחבר עם הארי פוטר?"

"לא-לעולם לא," לחש מאלפוי.

"אתה בטח מקווה שלא."

"אתה לא - אתה לא חושש אדוני, שפוטר ייהרג מיד שאינה ידך?" שאל מאלפוי בקול רועד. "האם לא יהיה זה... במחילה ממך... יותר שקול, להפסיק את הקרב, להיכנס לטירה ולמצוא אותו ב-בעצמך?"

"אל תעמיד פנים, לוציוס. אתה רוצה שהקרב יגמר, כדי שתוכל לגלות מה קרה לבן שלך. ולא צריך לחפש את פוטר. עוד לפני שהלילה ייתם, פוטר יבוא לחפש אותי." וולדמורט הוריד את מבטו שוב אל השרביט שבאצבעותיו. הוא הטריד את מנוחתו... והדברים שטרדו את מנוחתו של הלורד וולדמורט היו צריכים להיות מאורגנים מחדש..

."לך תביא את סנייפ."

"סנייפ, א-אדוני?"

"סנייפ. עכשיו. אני זקוק לו. יש - שירות ש - אני זקוק לו ממנו. לך."

מפוחד, מועד במקצת מבעד לעלטה, לוציוס עזב את החדר. וולדמורט המשיך לעמוד שם, מלפף את השרביט בין אצבעותיו, בוהה בו. "זו הדרך היחידה, נגיני," הוא לחש, והוא הביט סביב ושם הייתה הנחשה האדירה, העבה, מרחפת באוויר מתפתלת בחן בתוך חלל מכושף ומוגן שיצר למענה , ספירה מכוכבת, שקופה, משהו שבין כלוב מנצנץ ואקווריום.

מתנשף, הארי משך עצמו חזרה ופקח את עיניו ובו ברגע הכו באוזניו הצרחות והזעקות ,החבטות ומהלומות הקרב. "הוא בצריף המצווח. הנחשה אתו ויש לה איזו מן סביבה מוגנת. והוא הרגע שלח את לוציוס מאלפוי למצוא את סנייפ."

"וולדמורט יושב בצריף המצווח?" אמרה הרמיוני בזעם. "הוא – הוא אפילו לא *נלחם*?"

"הוא לא חושב שהוא צריך להלחם," אמר הארי. "הוא חושב שאני אבוא אליו"

"אבל למה?"

"הוא יודע שאני רוצה את ההורקרוקס - הוא שומר את נגיני צמודה אליו - ברור שאני אצטרך להגיע אליו כדי להתקרב אליה -"

"טוב," אמר רון, מגביה את כתפיו. "אז אתה לא יכול ללכת, זה מה שהוא רוצה, מה שהוא מצפה לו. אתה תישאר כאן ותשגיח על הרמיוני ואני אלך ואשיג אותה -" הארי חתך את רון. "אתם שניכם תישארו כאן ואני אלך תחת הגלימה ואני אחזור ברגע ש - "

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"לא," אמרה הרמיוני, "זה הרבה יותר הגיוני שאני אקח את הגלימה ו - "
"אל תחשבי על זה אפילו," נהם רון לעברה.
לפני שהרמיוני הספיקה לומר יותר מ "רון. אני מסוגלת בדיוק כמו - " שטיח הקיר במעלה המדרגות עליהן עמדו הוסט.
"פוטר! " שני אוכלי מוות במסכות ניצבו שם, אך עוד לפני ששרביטיהם הורמו, הרמיוני צעקה "גליציו!" והמדרגות תחת רגליהם נשתטחו למדרון והיא, הארי ורון החליקו במורד, לא מסוגלים לשלוט במהירות, אך מהר כל כך שקללות השיתוק של אוכלי המוות עפו מעל לראשיהם. הם טסו דרך שטיח הקיר המסווה והסתחררו על הרצפה, פוגעים בקיר הנגדי. "דורו!" קראה הרמיוני, מצביעה בשרביטה על שטיח הקיר, שברעש מחליא הפך לאבן ואוכלי המוות שרדפו אחריהם התרסקו לתוכו. "לחזור!" צעק רון, והוא, הארי והרמיוני דחקו עצמם אל דלת, כשעדר של שולחנות כתיבה דוהרים עבר על ידם, מונהג על ידי פרופסור מקגונגל, שרצה במהירות. נראה היה שהיא לא מבחינה בהם. השיער שלה היה מפוזר וחתך התנוסס על לחיה. כשפנתה בסיבוב הם שמעו אותה צועקת "הסתער!"
"הארי, שים עליך את הגלימה," אמרה הרמיוני. "אל תדאג לנו -" אבל הוא זרק את הגלימה על שלושתם; גדולים ככל שיהיו, הוא היה בספק אם מישהו יבחין בכפות רגליהם נטולות הגוף מבעד לאבק שמילא את האוויר, האבנים הנופלות והבזקי הכשפים. הם רצו במורד גרם המדרגות הבא ומצאו עצמם במסדרון מלא דמויות נלחמות בדו-קרב . התמונות משני עברי הלוחמים היו מלאות דמויות שצעקו עצות ומילות עידוד, בזמן שאוכלי מוות , עם או בלי מסכות, נלחמו במורים ותלמידים. דין השיג לעצמו שרביט ולחם פנים אל פנים נגד דולחוב, פרוואטי נגד טראוורס. הארי, רון והרמיוני הרימו שרביטים בבת אחת, נכונים לתקוף, אבל הלוחמים נופפו וירו בשרביטיהם כל כך, עד שהיה סיכוי סביר שיפגעו בחבריהם אם יטילו קללה. בעודם עומדים כך צמודים ומחכים להזדמנות לפעול, נשמע "וווייייי!" אדיר, וכשהרים ראשו, הארי ראה את פיבס מגיח מעליהם, ומטיל תרמילי פרונקלשטונקלים על אוכלי המוות, שראשיהם כוסו לפתע בשלפוחיות רוטטות ירוקות, כמו תולעים שמנות. "אחחח!" חופן פקעות פגע בגלימה מעל לראשו של רון; השורשים הלחים הירוקים היו , למראית עין, מרחפים באוויר, כשרון ניסה לנער אותם מעליו. "יש שם מישהו בלתי נראה!" צעק אוכל מוות במסכה והצביע. דין ניצל את הסחת הדעת הרגעית והטיל על אוכל המוות כישוף שיתוק; דולחוב ניסה לנקום, ופרוואטי ירתה בו כישוף נעילת גוף. "נזוז!" צעק הארי, והוא, רון והרמיוני, הידקו סביבם את הגלימה ומיהרו בראשים מורכנים, דרך הלוחמים, מחליקים מעט בשלולית של מיץ פרונקלשטונקלים, לעבר מדרגות השיש ואל תוך אולם הכניסה.
"אני דראקו מאלפוי, אני דראקו, אני בצד שלכם!" דראקו היה במעלה המדרגות מתחנן בפני אוכל מוות במסכה. הארי שיתק את אוכל המוות בעברם. מאלפוי הביט סביב, מחפש אחר מושיעו, ורון שלח בו אגרוף מתחת לגלימה. מאלפוי נפל לאחור, על גבי אוכל המוות, מבולבל לגמרי. "וזאת הפעם השנייה שאנחנו מצילים אותך הערב, חתיכת מנוול צבוע!" צעק רון. היו לוחמים נוספים לכל אורך המדרגות ובמסדרון. הארי ראה אוכלי מוות בכל מקום: יאקסלי, סמוך לדלת הכניסה, בדו-קרב עם פליטיק, אוכל מוות במסכה בדו-קרב עם קינגסלי ממש לצידם. תלמידים רצו לכל עבר; אחדים נושאים או גוררים חברים פצועים. הארי שלח כישוף שיתוק לעבר אוכל המוות במסכה; הוא פספס אבל כמעט שפגע בנוויל, שצץ משם מקום , בזרועות עמוסות ונומוס טנטקולה , שנתלה בשמחה על אוכל המוות הקרוב והחל ללפף אותו. הארי, רון והרמיוני מיהרו במורד מדרגות השיש: זכוכית התנפצה לשמאלם , ומשעון החול של סלית'רין, שציין את נקודות הבית, נשפכו לכל עבר אבני האזמרגד שלו, כך שאנשים מעדו והחליקו במרוצתם. שתי גופות נפלו מהמרפסת מעליהם. כשנפלו לרצפה, גוש מטושטש אפור, שהארי חשב לחיה, מיהר על אצבעותיו לאורך האולם כדי לנעוץ שיוניו לתוך אחד הנופלים.
"לא!" צרחה הרמיוני, וברעש מחריש אוזניים שבקע משרביטה, פנריר גרייבק הועף לאחור מעל לגופה הנאבק בקושי של לבנדר בראון. הוא פגע במעקה השיש ונאבק לשוב על רגליו. ואז בהבזק של אור לבן וקול פצפוץ, כדור בדולח נפל על ראשו והוא התמוטט לארץ ולא זז.
"יש לי עוד!" צרחה פרופסור טרלוני מעבר למעקה, "עוד לכל מי שרוצה! הנה- " ובתנועת הגשה, כבמשחק טניס, היא הוציאה עוד כדור בדולח ענק מתיקה , נופפה בשרביטה באוויר וגרמה לכדור להאיץ לאורך האולם ולהתנפץ אל חלון. באותו הרגע נשברו דלתות העץ הכבדות של אולם הכניסה ועוד עכבישי ענק החלו לצעוד פנימה. צעקות אימה מילאו את האוויר: הלוחמים נפוצו לכל עבר, אוכלי מוות ותלמידים כאחד, והבזקים אדומים וירוקים של אור עפו לעבר המפלצות הקרבות, שהיו מבעיתות יותר מאי פעם.
"איך אנחנו יוצאים?" צעק רון מעל לזעקות, אבל לפני שהארי או הרמיוני הספיקו לענות, הם נהדפו הצידה; האגריד רעם במורד המדרגות, מנפנף במטריה הוורודה הפרחונית שלו.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אל תפגעו בהם, אל תפגעו בהם!" הוא צעק.
"האגריד לא!" הארי שכח כל דבר אחר: הוא זינק החוצה מהגלימה, רץ בשפיפה, כדי להימנע מפגיעת הקללות, שהאירו את האולם כולו.
"האגריד, חזור!" אבל הוא לא היה אפילו במחצית הדרך להאגריד כשהוא ראה את זה קורה: האגריד נעלם בינות לעכבישים, ובמהירות עצומה, בתנועת התפשטות מבחילה, הם נסוגו תחת מתקפת הקללות, כשהאגריד קבור בתוכם.
"האגריד!" הארי שמע מישהו קורא בשמו, ידיד או אויב, לא היה לו איכפת: הוא ניתר במורד מדרגות הכניסה אל הקרקע החשוכה, והעכבישים נעו בנחיל, עם טרפם, והוא לא היה יכול לראות זכר להאגריד.
"האגריד!" הוא דימה לראות זרוע ענקית מנפנפת מקרבו של נחיל העכבישים, אבל כשניסה לרדוף אחריהם דרכו נחסמה על ידי כף רגל עצומה, שירדה מן החשכה והרעידה את הקרקע עליה עמד. הוא נשא עיניו למעלה: ענק ניצב לפניו, גובהו שבעה מטרים, ראשו באפלה, רק שוקיו השעירים, דמויי הגזעים, מוארים באור שבקע מדלת הטירה. בתנועה חלקה ואלימה הוא הטיח את אגרופו בחלון העליון וגשם של זכוכית ניתח על הארי והבריח אותו חזרה אל המחסה של משקוף דלתות הכניסה.
"אל- אלו-! " צווחה הרמיוני, כשהיא ורון הגיעו אל הארי ובהו מעלה אל עבר הענק, שעכשיו ניסה לתפוס אנשים דרך החלון מעליהם.
"לא!" צעק רון ותפס בידה של הרמיוני שהרימה את שרביטה. "אם תהממי אותו הוא ימחץ חצי טירה- "
"האגר?" גרעפ התנודד מעבר לפינת הטירה; רק עכשיו הארי הבין שגרעפ היה, אכן, ענק קטן.
המפלץ העצום, שניסה לתפוס אנשים בקומה העליונה, הסתובב ושאג. אבני המדרגות רעדו כשהוא בטש בקרקע, מחפש את קרוב משפחתו הקטן, ופיו העקום של גרעפ נפתח וחשף לראווה שיניים צהובות, גדולות כמו לבנים קטנות; ואז הם שיגרו עצמם זה אל זה, בפראות של אריות.
"רוצו!" הארי שאג; הלילה נמלא זעקות מחרידות ומהלומות כשהענק נאבק, הארי תפס בידה של הרמיוני והם טסו במורד המדרגות אל הקרקע, רון במאסף.
הארי לא איבד תקווה למצוא ולהציל את האגריד; הוא רץ כל כך מהר, שהם היו בחצי הדרך ליער האפל לפני שהבחין שהם נתקלו שוב בבעיה. האוויר סביבם קפא: נשימתו של הארי נעתקה בחזהו. צורות נעו מן החשכה, דמויות מתנחשלות של אפלה מרוכזת, נעות בגלים גדולים לעבר הטירה, פניהם מכוסים בברדסים ונשימתם מרשרשת... רון והרמיוני הדביקו אותו כשקולות הקרב מאחוריהם נשתתקו פתאום, מבועת כי דממה, שרק סוהרסנים יכולים להשליט, ירדה סמיכה על הלילה ופרד הלך והאגריד היה לבטח מת או גוסס...
"קדימה, הארי!" נשמע קולה של הרמיוני ממרחקים. "פטרונוס , הארי, קדימה!" הוא הרים את שרביטו אבל ייאוש השתלט עליו: כמה עוד מוטלים מתים, שהוא אינו יודע עליהם? הוא חש כאילו נשמתו עזבה למחצה את גופו...
"הארי, קדימה!" צרחה הרמיוני. מאה סוהרסנים התקדמו, דואים לעברם, יונקים את האוויר בדרכם לעבר ייאושו של הארי, שהיה כמו הבטחה לסעודה...
הוא ראה את השובל שהפיק רון מתפרץ לאוויר, מהבהב קלושות ונגוז; זה של הרמיוני הסתובב באוויר והתפוגג ושרביטו שלו, רעד בידו וכמעט קידם בברכה את אובדן הקרב, את הבטחת הריק, חוסר התחושה.... ואז ארנב, חזיר בר, ושועל כסופים חלפו על פני הארי, רון והרמיוני: הסוהרסנים נסוגו כשהיצורים התקדמו. שלושה אנשים נוספים הגיחו מן האפלה ועמדו לצידם, שרביטיהם מונפים לפניהם, מפיקים פטרונוסים: לונה, ארני ושיימוס. "כן, ככה," אמרה לונה בעידוד, כאילו היו עדיין בחדר הנחיצות וזה היה עוד אימון של צ"ד, "בדיוק, הארי... קדימה, חשוב על משהו שמח..."
"משהו שמח?" הוא אמר, קולו נסדק.
""כולנו עדיין כאן," היא לחשה, "עדיין נלחמים. נו, קדימה..."
היה ניצוץ כסוף ואז אור מהבהב ואז, במאמץ הגדול ביותר שאי פעם נדרש לו, האייל בקע משרביטו של הארי. הוא פרץ למרכז וסוהרסנים נפוצו לכל עבר בחריצות, ומיד הלילה הפך שוב נעים, אך קולות הקרב הלמו באוזניו בקול.
"לא יכול להודות לכם מספיק" אמר רון ברעד, פונה אל לונה, ארני ושיימוס "הרגע הצלתם את -"
בשאגה מרעידת אדמה, ענק נוסף הגיח מן האפלה מכיוון היער, מנפנף באיום מטה , שהיה גדול מכל אחד מהם.
"ר ו צ ו !" הארי צעק שוב, אבל לא היה צורך. האחרים נפוצו לכל עבר, ולא שנייה מוקדם מדי, כיון ששנייה לאחר מכן, כף רגלו הענקית נחתה במקום שבו עמדו אך לפני רגע.
הארי הביט סביבו, רון והרמיוני נשארו אתו, האחרים נעלמו חזרה אל הקרב.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"בואו נתחפף!" צעק רון כשהענק התקרב ומהלמות המטה שלו הרעידו את הלילה בעוד הבזקים אדומים וירוקים מאירים בחשכה.
"לערבה המפליקה!" אמר הארי, "זוזו!"
באופן כלשהו, הוא דחק הכל לפינה במוחו, מקום קטן , אליו לא יכול היה להביט עכשיו: מחשבות על פרד ועל האגריד והחרדה שלו לגבי כל האנשים שאהב, המפוזרים בתוך ומחוץ לטירה, מוכרחות לחכות, כי הם חייבים לרוץ, חייבים למצוא את הנחשית ואת וולדמורט, כי זו הייתה, כפי שאמרה הרמיוני, הדרך היחידה להפסיק את הכל - הוא ניתר, חצי מאמין שיוכל להביס אפילו את המוות עצמו, מתעלם מהאורות שפילחו את האפלה מכל עבר, ורחשי האגם, נוהם כמו הים, וחריקות היער האסור, על אף שהלילה היה נטול רוח; לאורך האדמה, שנראתה מתמרדת אף היא, הוא רץ מהר יותר משיכול היה לזכור עצמו רץ אי פעם בחייו, והיה זה הוא שראה את העץ האדיר ראשון, הערבה שהגנה על סוד בינות לשורשיה על ידי ענפים מצליפים כשוטים.
מתנשם ומתנשף, הארי האט, תר בינות לענפים, מבטו חודר באפלה ומחפש על גזעה העבה, מנסה לראות את הזיז בקליפת העץ שישתק את הענפים. רון והרמיוני הדביקו אותו, הרמיוני כה קיצרת נשימה עד שלא יכלה לדבר.
"איך - איך אנחנו נכנסים?" התנשף רון. " אני יכול- לראות את המקום- אם רק היה לנו- שוב את קרוקשנקס -"
"קרוקשנקס?" ציפצפה הרמיוני, מקופלת, אוחזת בחזה. "אתה קוסם, או מה?"
"אה- טוב- כן-" רון הסתכל מסביב ואז כיוון את שרביטו אל זרד שהיה מונח על האדמה ואמר "ווינגארדיום לוויוסה!" הזרד ריחף באוויר, כאילו נישא על ידי רוח, ואז נישא אל עבר הגזע דרך הענפים המצליפים. הוא דקר במקום סמוך לשורשים ובבת אחת העץ המצליף דמם.
"מושלם!" התנשפה הרמיוני.
"חכו." לשבריר שניה, בעוד קולות הקרב ממלאים את האוויר, הארי היסס.
וולדמורט רצה שהוא יעשה את זה, רצה שהוא יבוא... האם הארי מוביל את רון והרמיוני למלכודת? אך המציאות סגרה עליו, אכזרית ופשוטה: הדרך היחידה לגמור את זה, הייתה להרוג את הנחשית, הנחשית הייתה היכן שוולדמורט נמצא, וולדמורט נמצא בקצה המנהרה...
"הארי, אנחנו באים, רק תיכנס כבר!" אמר רון, דוחף אותו קדימה. הארי נדחק אל המעבר תת-הקרקעי בינות לשורשים. זה היה דחוק הרבה יותר משהיה בפעם האחרונה שעברו במעבר. המנהרה הייתה נמוכת-תקרה: הם נאלצו להתכופף קצת לפני ארבע שנים; עתה לא הייתה דרך אחרת אלא לזחול על ארבע. הארי הלך בראש, שרביטו מאיר לפניו, מצפה להיתקל במכשול בכל רגע, אבל ציפייתו נכזבה. הם נעו בשתיקה, מבטו של הארי מקובע על האור שבקע מהשרביט האחוז בידו. לבסוף, המנהרה החלה להתעקל כלפי מעלה והארי ראה אור כסוף מלפנים. הרמיוני תפסה בקרסולו.
"הגלימה!" היא לחשה. "שים את הגלימה!"
הוא מישש מאחוריו ותפס את גוש הבד החלקלק בידו החופשית, כופה עליו במאמץ לכסות אותו, ממלמל "נוקס" ומכבה את אור השרביט, ממשיך להתקדם על ארבע, שקט ככל שיוכל, כל חושיו דרוכים, מצפה להתגלות בכל רגע, לשמוע קול בהיר וקר, לראות הבזק של אור ירוק. ואז הוא שמע קול בוקע מן החדר, ישר מעליהם, מעומעם אך מעט, על ידי מה שנראה כמו ארגז ישן.
בקושי מעז לנשום, הארי נדחק לקצה, מציץ ברווח הזעיר שבין הארגז לקיר. החדר שמעבר היה מואר באור קלוש, אך הוא יכול היה לראות את נגיני, מתפתלת כמו צלופח תחת מים, בטוחה בספירה המכושפת, המכוכבת שלה, שצפה ללא תמיכה באוויר. הוא יכול היה לראות קצהו של שולחן ויד ארוכת אצבעות ולבנה משחקת בשרביט. ואז סנייפ דיבר וליבו של הארי רעד: סנייפ היה סנטימטרים ספורים מהמקום בו כרע הארי, נחבא.
"... אדוני, ההתנגדות שלהם מתפוררת -"
"וזה קורה ללא עזרתך," אמר וולדמורט בקולו הגבוה, הקר. "קוסם מיומן ככל שתהיה, סוורוס, אני לא חושב שאתה תשנה משהו עכשיו. כמעט הגענו... כמעט."
"תן לי למצוא את הילד. תן לי להביא לך את פוטר. אני יודע שאני יכול למצוא אותו, אדוני, בבקשה."
סנייפ חלף על פני הסדק והארי נסוג מעט לאחור, משאיר את עיניו מרותקות אל נגיני, תוהה, האם יש איזשהו כישף שיכול לשבור את ההגנה עלייה, אבל הוא לא יכול היה לחשוב על אחד כזה.
ניסיון מוטעה אחד והוא יסגיר את מיקומו. .. וולדמורט נעמד. הארי יכול היה לראות את העיניים האדומות, הפרצוף השטוח והנחשי, חיוורונו זוהר מעט באפלה החלקית.
"יש לי בעיה, סוורוס," אמר וולדמורט ברוך.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אדוני?" אמר סנייפ. וולדמורט הרים את שרביט הסמבוק, אוחז אותו בישירות ובדיוק של מנצח תזמורת.
"מדוע אין זה עובד בשבילי, סוורוס?" בדממה שהשתררה הארי דימה לשמוע את הנחשית מלחששת קלות בעודה מתפתלת - או שמא הייתה זו האנחה השרקנית של וולדמורט שנישאה באוויר?
"א-אדוני?" אמר סנייפ ללא הבעה."אני לא מבין. אתה - אתה ביצעת קסמים יוצאים מן הכלל עם השרביט הזה."
"לא," אמר וולדמורט. "ביצעתי את הקסמים הרגילים שלי. אני יוצא מן הכלל, אבל השרביט הזה...לא. הוא לא חשף את הפלאים שהבטיח. אני לא מרגיש כל הבדל בין השרביט הזה לבין השרביט שקניתי אצל אוליבנדר לפני שנים."
קולו של וולדמורט היה משועשע, רגוע, אבל הצלקת של הארי התחילה לפעום: כאב גאה במצחו, הוא חש את הזעם הכבוש גואה בוולדמורט.
"שום הבדל," אמר וולדמורט שוב. סנייפ לא דיבר. הארי לא יכול היה לראות את פניו. הוא תהה האם סנייפ חש בסכנה וניסה למצוא את המילים הנכונות להרגיע את אדונו. וולדמורט החל ללכת סביב בחדר: הארי לא ראה אותו לרגע כשהלך, מדבר באותו טון רגוע, בעוד הכאב והזעם הצטברו בהארי.
"חשבתי הרבה מאוד, סוורוס...אתה יודע מדוע קראתי לך מן הקרב?" להרף עין הארי ראה את צדודיתו של סנייפ. עיניו היו מרותקות אל הנחשית המתפתלת בכלובה המכושף.
"לא, אדוני, אבל אני מתחנן בפנייך, תן לי לחזור. תן לי למצוא את פוטר."
"אתה נשמע ממש כמו לוציוס, איש משניכם אינו מבין את פוטר כמוני. אין צורך למצוא אותו. ראה, אני מכיר את החולשות שלו, הפגם הגדול ביותר שלו. הוא ישנא לראות את האחרים נופלים מסביבו, בידיעה שזה קרה בגללו. הוא ירצה להפסיק את זה בכל מחיר. הוא יבוא."
"אבל אדוני, הוא עלול להיהרג בתאונה על ידי מישהו שאינו אתה -"
"ההנחיות שלי לאוכלי המוות היו ברורות ביותר. תפסו את פוטר. הרגו את חבריו – כמה שיותר, יותר טוב - אבל אל תהרגו אותו. אך רציתי לדבר עליך, סוורוס, לא על הארי פוטר. אתה היית בעל ערך רב מאוד עבורי, רב מאוד."
"אדוני יודע שאני רוצה רק לשרת אותו. אבל - תן לי ללכת ולמצוא את הנער, תן לי להביא לך אותו. אני יודע שאני יכול -"
"אמרתי לך, לא!" אמר וולדמורט, והארי הבחין בהבזק אדום בעיניו, כשפנה שוב, גלימתו מצליפה כמו לשון של נחש והוא הרגיש את קוצר רוחו של וולדמורט בצלקתו הבוערת.
"הדאגה שלי, כרגע, סוורוס, היא מה יקרה כשלבסוף אפגוש את הנער!"
"אדוני, אין שאלה בכלל, בטוח-?"
"אבל יש שאלה, סוורוס, יש שאלה."
וולדמורט נעצר והארי יכול היה לראותו אותו בבירור, מחליק את שרביט הסמבוק בין אצבעותיו הלבנות, נועץ מבט בסנייפ.
"מדוע שני השרביטים בהם השתמשתי נכשלו כשכוונו על פוטר?"
"א-אני לא יכול לענות על זה, אדוני."
"אתה לא?"
מדקרת הזעם הייתה שומה לתחושה של להב ננעץ בראשו של הארי: הוא תחב את אגרופו לפיו כדי לא לצעוק. הוא עצם את עיניו ולפתע הוא היה וולדמורט, מביט אל פניו החיוורים של סנייפ.
"השרביט שלי עשה כל מה שביקשתי ממנו, סוורוס, חוץ מלהרוג את פוטר. פעמיים הוא הכזיב. אוליבנדר סיפר לי תחת עינויים על השרביטים התאומים, הוא יעץ לי להשתמש בשרביט אחר. עשיתי זאת, אבל השרביט של לוציוס התרסק מול השרביט של פוטר."
"א- אין לי הסבר, אדוני." סנייפ לא הסתכל על וולדמורט עכשיו. עיניו השחורות היו מקובעות על הנחשית בספירה המכושפת שלה.
"חשבתי ששרביט שלישי, שרביט הסמבוק, השרביט הבכיר, שרביט הגורל, מקל המוות. לקחתי אותו מבעליו הקודם. לקחתי אותו מהקבר של אלבוס דמבלדור."
עתה סנייפ הביט בוולדמורט ופניו נראו כמסכת מוות. הפנים היו לבנים כשיש וכמעט לא זזו כשדיבר, עד שהיה זה מפתיע לראות שיש מישהו חי מאחורי העיניים האטומות.
"אדוני - תן לי ללכת אל הנער -"
"לאורך כל הלילה הארוך הזה, כשאני על סף ניצחון, ישבתי כאן," אמר וולדמורט, קולו אך מעט חזק מלחישה, "תוהה, תוהה מדוע השרביט הבכיר מסרב להיות מה שהוא אמור להיות, מסרב לבצע מה שהאגדה אומרת, שהוא חייב לבצע עבור בעליו החוקיים... ואני חושב שאני יודע את התשובה." סנייפ לא

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
דיבר "אולי אתה כבר יודע אותה? אתה איש חכם אחרי הכל, סוורוס. אתה היית לי משרת טוב ונאמן, וצר לי שזה מה שצריך לקרות."
"אדוני-"
"השרביט הבכיר לא משרת אותי כראוי, סוורוס, מפני שאני לא הבעלים האמיתיים שלו. השרביט הבכיר שייך לקוסם שהרג את הבעלים הקודם שלו. אתה הרגת את אלבוס דמבלדור. כל עוד אתה חי, סוורוס, השרביט הבכיר לא יכול להיות ממש שלי.,
"אדוני!" סנייפ מחה, מרים את שרביטו.
"זה לא יכול לקרות בשום דרך אחרת," אמר וולדמורט. "אני חייב להשתלט על השרביט, סוורוס. אני חייב להשתלט על השרביט ולגבור על פוטר סוף-סוף." וולדמורט הבריש את האוויר עם שרביט הסמבוק. זה לא עשה מאומה לסנייפ, כשלשבריר שנייה דימה לחשוב שניצל: אבל כוונתו של וולדמורט התבררה. הכלוב של הנחשית התגלגל באוויר,ולפני שסנייפ הספיק לעשות דבר מלבד לצעוק, הכלוב סגר עצמו עליו, על ראשו וכתפיו,וולדמורט דיבר לחשנית. "הרגי," הייתה צרחה נוראית.
הארי ראה את פניו של סנייפ מאבדים את מעט הצבע שעוד נותר בהם; הם הלבינו בעוד עיניו השחורות התרחבו, כשניביה של הנחשית ניקבו את צווארו, בעוד הוא נאבק להשתחרר מהכלוב המכושף, ברכיו כשלו והתמוטטו לרצפה.
"צר לי," אמר וולדמורט בקור. הוא הסתובב. לא היה בו כל צער, שום חרטה. הגיע הזמן לעזוב את הצריף שלו ולקחת פיקוד, עם שרביט, שעכשיו ימלא את פקודותיו במלואן. הוא כיוון אותו על הכלוב המכושף, מחזיק בנחשית שעכשיו התרוממה מעל סנייפ, שנשמט הצידה אל הרצפה, דם זורם מהפצעים בצווארו. וולדמורט עזב את החדר בלי להביט לאחור והנחשית הגדולה ריחפה אחריו בספירה הענקית המגוננת שלה.
חזרה במנהרה ובמוחו שלו, הארי פקח את עיניו; פרקי ידיו דיממו מרוב שנשך חזק את אגרופו כדי לא לצעוק. עכשיו הוא הסתכל דרך הרווח בין הארגז לקיר וראה כף רגל במגף שחור רועדת על הרצפה.
"הארי!" התנשפה הרמיוני מאחוריו, אבל הוא כבר כיוון את שרביט על הארגז שריחף סנטימטרים ספורים מעל הריצפה והחליק הצידה בדממה. שקט ככל שיוכל הוא התרומם אל תוך החדר. הוא לא ידע מדוע הוא עושה זאת, מדוע הוא ניגש אל אדם גוסס: הוא לא ידע מה הוא הרגיש כשראה את פניו הלבנים של סנייפ, אצבעותיו מנסות לסגור את הפצעים בצווארו. הארי הסיר מעליו את גלימת ההיעלמות והסתכל למטה על האיש ששנא, שעיניו השחורות פגשו באלו של הארי כשניסה לדבר. הארי רכן מעליו וסנייפ תפס בדש החלוק שלו וקירב אותו אליו. צליל חרחור נוראי בקע מגרונו של סנייפ. "קח... את זה... קח...את זה..." דבר מה נוסף לדם ניגר מסנייפ. כחול כסוף, ספק נוזל ספק גז, זה זרם החוצה מפיו , אוזניו ועיניו והארי ידע מה זה, אבל לא ידע מה לעשות- בקבוקון, נוצר מאוויר והופקד בתוך ידו הרועדת על ידי הרמיוני. הארי הרים את החומר הכסוף אל תוך הבקבוקון בעזרת השרביט שלו. כשהבקבוקון נמלא עד שפתו, סנייפ נראה כאילו לא נותר בו דם, אחיזתו בחלוק של הארי נתרופפה. "הבט...בי..." הוא לחש. העיניים הירוקות פגשו בשחורות, אבל כעבור שנייה, משהו במעמקיהן נעלם, מותיר אותן בוהות, ריקות מהבעה וחלולות. היד שאחזה בהארי נשמטה לרצפה וסנייפ לא זז עוד.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

פרק 33

סיפורו של הנסיך

הארי עדיין כרע לצידו של סנייפ, פשוט מביט אליו, עד שדי בפתאומיות, קול גבוה וקר דיבר כל כך קרוב אליהם, כך שהוא גרם להארי לקפוץ על רגליו, הבקבוקון אחוז היטב בידיו, במחשבה שוולדמורט נכנס חזרה לחדר.

קולו של וולדמורט הדהד מהקירות והרצפה, והארי הבין שהוא דיבר אל הוגוורטס ואל כל השטח שמסביבה, כך שכל תושבי הוגסמיד וכל מי שעדיין נלחם יוכל לשמוע אותו כאילו הוא עומד לידם, נושף בעורפם, במרחק מכת-מוות.

"נלחמתם," אמר הקול הגבוה והקר, "באומץ. הלורד וולדמורט יודע להעריך גבורה. ועם זאת סבלתם אבדות קשות. אם תמשיכו להתנגד לי, תמותו כולכם, אחד-אחד. אני לא רוצה שזה יקרה. כל טיפה של דם קסום שנשפכת היא אובדן ובזבוז. לורד וולדמורט הוא רחמן. אני פוקד על כוחותיי לסגת מייד. יש לכם שעה אחת. היפרדו ממותכם בכבוד. טפלו בפצועים. אני מדבר עכשיו ישירות אליך, הארי פוטר. נתת לחבריך למות בשבילך במקום לבוא אליי בעצמך. אני אחכה במשך שעה אחת ביער האסור. אם, עד סוף השעה, לא תבוא אליי, לא תוותר על עצמך, אזי הקרב יתחדש. הפעם אני אשתתף בקרב בעצמי, הארי פוטר, ואני אמצא אותך, ואני אעניש כל גבר, אישה או ילד שניסו להסתיר אותך ממני. שעה אחת."

גם רון וגם הרמיוני טלטלו את ראשיהם בטירוף, מביטים על הארי.

"אל תקשיב לו," אמר רון.

"יהיה בסדר," אמרה הרמיוני בטירוף. "בואו – בואו נחזור לטירה, אם הוא הלך ליער אנחנו נצטרך לחשוב על תכנית חדשה –"

היא נתנה מבט חטוף בגופתו של סנייפ, ואז מיהרה חזרה אל הכניסה למנהרה. רון הלך אחריה. הארי קיפל את גלימת ההיעלמות, ואז הביט מטה אל סנייפ, הוא לא ידע מה להרגיש, חוץ מהלם על הדרך בה סנייפ מצא את מותו, והסיבה שבגללה זה קרה. . .

הם זחלו חזרה במנהרה, אף אחד מהם לא דיבר, והארי תהה האם רון והרמיוני עדיין שומעים את קולו של וולדמורט מצלצל באוזניהם, כמו שהוא עדיין יכל לשמוע אותו.

נתת לחבריך למות בשבילך במקום לבוא אליי בעצמך. אני אחכה במשך שעה אחת ביער האסור. . . שעה אחת. . .

חבילות קטנות נראו מוטלות במדשאה שלפני הטירה. נשארה בערך שעה עד עלות השחר, אבל הכל היה עדיין שחור כזפת. שלושתם מיהרו אל מדרגות האבן. כלב בודד, בגודל של סירה קטנה, שכב נטוש לפניהם. לא היה עוד סימן לגרעפ או למי שתקף אותו.

הטירה הייתה שקטה באופן לא רגיל. לא היה הבהובי אור עכשיו, לא פיצוצים או צעקות. הריצוף של אולם הכניסה הנטוש היה מוכתם בדם. אזמרגדים היו מפוזרים על הרצפה, יחד עם חתיכות שיש ועץ מרוסק. חלק מהמעקה היה מפוצץ.

"איפה כולם?" לחשה הרמיוני.

רון הוביל אותם אל האולם הגדול. הארי נעצר בדלתות.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
שולחנות הבתים נעלמו והחדר היה דחוס. השורדים עמדו בקבוצות, זרועותיהם על צווארי שכניהם. הפצועים טופלו על במה מוגבהת ע"י מדאם פומפרי וקבוצת עוזרים. פירנזה היה בין הפצועים; דמו ניגר מבין צלעותיו והוא רעד במקום בו הוא שכב, מבלי יכולת לעמוד.
המתים שכבו בשורה במרכז האולם. הארי לא היה יכול לראות את גופתו של פרד, כיון שמשפחתו הקיפה אותו. ג'ורג' כרע ליד ראשו; גברת וויזלי שכבה ליד חזהו של פרד, גופה רועד. אדון וויזלי מלטף את שיערה כשדמעות ניגרות במורד לחייו.
בלי מילה להארי, רון והרמיוני התרחקו. הארי ראה את הרמיוני ניגשת לג'יני, שפניה היו נפוחות ומוכתמות, וחיבקה אותה. רון הצטרף לביל, פלר ולפרסי, ששלח זרוע סביב כתפיו של רון. כשג'יני והרמיוני זזו קרוב יותר אל המשפחה הארי ראה את הגופות ליד פרד. רמוס וטונקס, חיוורים ועדיין נראים שלווים, כאילו ישנים תחת התקרה המכושפת הכהה.
נראה כאילו זה לא היה האולם הגדול, שהוא נהיה קטן יותר, התכווץ, כשהארי התנודד אחורנית מדלתות האולם. הוא לא היה יכול לנשום. הוא לא היה יכול להסתכל על עוד גופות, לראות מי עוד מת למענו. הוא לא העז להצטרף לוויזלים, לא מסוגל להביט להם בעיניים, כיוון שאם הוא היה מוותר על עצמו מלכתחילה, פרד אולי לא היה מת. . .
הוא הסתובב ורץ במעלה המדרגות. לופין, טונקס. . . הוא השתוקק להפסיק את התחושות שבתוכו. . . הוא ייחל לכך שיוכל לקרוע את ליבו מתוך גופו, את מעיו שלו, כל דבר שזועק בתוך תוכו. . .
הטירה הייתה ריקה לגמרי; נראה שאפילו רוחות הרפאים הצטרפו לאבל ההמוני שבאולם הגדול. הארי רץ בלי לעצור, לופת את בקבוקון הקריסטל של מחשבותיו האחרונות של סנייפ, והוא לא האט עד שהוא הגיע לגרגול האבן ששומר על משרד המנהל.
"סיסמה?"
"דמבלדור!" אמר הארי בלי לחשוב, כי זה מי שהוא הכי רצה לראות, ולהפתעתו הגרגול החליק הצידה וחשף את גרם המדרגות הלולייני שמאחוריו.
אבל כשהארי פרץ אל המשרד העגול הוא ראה שינוי. כל הדיוקנים שעל הקירות היו ריקים. אף מנהל או מנהלת לא נשארו כדי לראות אותו; כולם, כך נראה, הסתלקו, עברו לתמונות אחרות לאורך הטירה כך שהם יוכלו לראות בבירור מה קורה.
הארי הציץ בתקווה במסגרת הריקה של דמבלדור, שהייתה תלויה בדיוק מאחורי כסא המנהל, ואז חזר להסתכל על החדר. ההגיגית הייתה על השידה במקומה הקבוע. הארי משך אותה אל השולחן ומזג את זיכרונותיו של סנייפ אל הקערה הגדולה עם הסימנים העתיקים על שפתה. לברוח אל ראשו של מישהו אחר יהיה הקלה מבורכת. . . אין שום דבר, אפילו מה שסנייפ השאיר לו, שיהיה יותר גרוע מהמחשבות שלו עצמו. הזיכרונות הסתחררו, לבנים-כסופים ומוזרים, וללא היסוס, בהרגשה של נטישה חפוזה, ברצון שזה ירגיע את היגון שמענה אותו, הארי צלל פנימה.
הוא נפל בחיפזון אל אור שמש, ורגליו פגעו באדמה חמה. כשהוא התרומם, הוא ראה שהוא נמצא בגן משחקים נטוש כמעט לגמרי. ארובה בודדה ענקית שלטה בקו השמים. שתי ילדות התנדנדו אחורה וקדימה, וילד רזה צפה בהן מאחורי סבך של שיחים. שיערו השחור היה ארוך מידי ובגדיו היו כל כך לא תואמים שזה נראה מעשה מכוון: ג'ינס קצרים מידי, מעיל ארוך ומרופט, שכנראה היה שייך לאדם מבוגר, וחולצה מוזרה דמוית חלוק.
הארי התקרב אל הילד. סנייפ נראה מבוגר יותר מגיל תשע או עשר, צהבהב, קטן, דק כמו חוט. חמדנות בלתי מוסווית הייתה על פניו כשהוא ראה את הילדה הקטנה מבין השתיים מתנדנדת גבוה יותר ויותר מאחותה.
"לילי, אל תעשי את זה!" צווחה הבוגרת מבין השתיים.
אבל הילדה הרפתה מהנדנדה בנקודה הגבוהה ביותר בקשת ועפה לאוויר, כמעט פשוטו כמשמעו, שיגרה את עצמה אל השמים בצעקה רמה של צחוק, ובמקום להתרסק אל האספלט של גן המשחקים, היא ריחפה באוויר כמו אומנית טרפז, נשארת באוויר זמן רב מידי, ונוחתת יותר מידי בקלות.
"אמא אמרה לך לא לעשות את זה!"
פטוניה עצרה את הנדנדה שלה על-ידי נעיצת עקבי סנדליה באדמה, משמיעה רעש של ריסוק וטחינה, ואז קפצה על רגליה, ידיה מונחות על ירכיה.
"אמא אמרה שאסור לך, לילי!"
"אבל אני בסדר גמור," אמרה לילי, עדיין מצחקקת. "טוּנִי, תסתכלי על זה. תראי מה אני יכולה לעשות."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
פטוניה הביטה סביב. לא היה איש בגן המשחקים מלבד שתיהן, ואף על פי שהן לא ידעו זאת, גם סנייפ. לילי הרימה פרח שנפל מהשיח שמאחריו סנייפ התחבא. פטוניה התקרבה נקרעת, ללא צל של ספק, בין התעניינות למורת-רוח.
לילי חיכתה עד שפטוניה תהיה מספיק קרובה כדי לראות בבירור, ואז היא פתחה את כף ידה. הפרח שכב שם, פותח וסוגר את עלי הכותרת שלו כמו צדפה מוזרה ומרובת שפתיים.
"תפסיקי את זה!" צווחה פטוניה
"זה לא מכאיב לך," אמרה לילי, אבל היא סגרה את ידה על הפרח וזרקה אותו חזרה לאדמה.
"זה לא בסדר," אמרה פטוניה, אבל עיניה עקבו אחרי מעוף הפרח לאדמה והתעכבו עליו. "איך את עושה את זה?" היא הוסיפה, והייתה ערגה ברורה בקולה.
"זה ברור, לא?" סנייפ לא היה יכול להסתיר את עצמו יותר, הוא קפץ החוצה מאחרי השיחים. פטוניה צווחה ורצה אחורה אל עבר הנדנדות, אבל לילי, מזועזעת לגמרי, נשארה במקומה. נראה שסנייפ התחרט על הופעתו. סומק קל פשט על לחייו הצהבהבות כשהוא הסתכל על לילי.
"מה ברור?" שאלה לילי.
סנייפ נשף בהתרגשות עצבנית. במבט חטוף לעבר פטוניה הרחוקה, שחיכתה כעת ליד הנדנדות, הוא הנמיך את קולו ואמר, "אני יודע מה את."
"למה אתה מתכוון?"
"את. . . את מכשפה," לחש סנייפ.
היא נראתה נעלבת.
"זה דבר מאוד לא נחמד לומר למישהו!"
היא הסתובבה, אפה מורם באוויר, וצעדה אל אחותה.
"לא!" אמר סנייפ. הוא היה מאוד אדום עכשיו, והארי תהה למה הוא לא מוריד מעליו את המעיל הגדול והמגוחך, אלא אם כן הוא לא רצה לחשוף את החלוק שמתחתיו. הוא מיהר אחרי הילדות, נראה עטלפי בצורה מגוחכת, כמו בגרסה הבוגרת שלו.
האחיות בחנו אותו, מאוחדות במורת רוח, מחזיקות כל אחת בקצה אחר של הנדנדה, כאילו זה מקלט בטוח.
"את כן," אמר סנייפ ללילי. "את מכשפה. צפיתי בך כבר הרבה זמן. אבל אין שום דבר רע בזה. אמא שלי מכשפה, אני קוסם."
צחוקה של פטוניה היה קר כמו מים.
"קוסם!" היא צווחה, האומץ שלה חזר אליה והיא התאוששה מההלם שבהופעתו הפתאומית. "אני יודעת מי *אתה*. אתה הסנייפ ההוא! הם גרים במבוא ספינר ליד הנהר," היא אמרה ללילי, והיה ברור שהיא החשיבה את הכתובת בתור המלצה מסכנה. "למה עקבת אחרינו?"
"לא עקבתי," אמר סנייפ, כשחם ולא נוח לו ושיערו מלוכלך באור השמש הבהיר. "אני לא הייתי עוקב אחרייך בכל מקרה," הוא הוסיף עם רצון להכעיס, "את מוגלגית."
ברור שפטוניה לא הבינה את המילה, ולמרות זאת, היה בלתי אפשרי לטעות בטון הדיבור. "לילי, בואי, אנחנו עוזבות!" היא אמרה בקול חד. לילי צייתה לאחותה מייד, נועצת מבט בסנייפ כשהיא הלכה. הוא עמד, צופה בהן כשהן צעדו דרך שער גן המשחקים, והארי, היחיד שנשאר כדי לראות אותו, הבחין באכזבה המרירה שלו, והבין שסנייפ תכנן את הרגע הזה כבר הרבה זמן, ושהכל השתבש. . .
האירוע התמוסס, ולפני שהארי יכל להבחין בזה, נוצרה מחדש סביבו. הוא היה עכשיו בסבך של עצים. הוא הצליח לראות נצנוצי שמש על נהר דרך הגזעים. הצל שעשו העצים יצר אגן ירוק וקריר. שני ילדים ישבו אחד מול השני, ברגליים משולבות על הקרקע. סנייפ הסיר את מעילו עכשיו; חלוקו המוזר נראה פחות משונה בחצי-אור-חצי-צל.
". . .והמשרד יכול להעניש אותך אם את עושה קסמים מחוץ לבית-הספר, את מקבלת מכתבים."
"אבל *עשיתי* קסמים מחוץ לבית-הספר!"
"הכל בסדר מבחינתנו, עדיין אין לנו שרביטים. הם מוותרים כשאתה ילד ועדיין אין לך שליטה על זה. אבל מגיל אחת-עשרה," הוא הוסיף בחשיבות עצמית, "והם מתחילים לאמן אותך, אז חובה להיזהר."
הייתה דממה קצרה. לילי הרימה ענף קטן וסובבה אותו באוויר, והארי ידע שהיא מדמיינת ניצוצות שעפים ממנו. ואז היא זרקה אותו, רכנה קדימה אל הילד, ואמרה, "זה *באמת* אמיתי, נכון?"
"זה אמיתי בשבילנו," אמר סנייפ. "לא בשבילה. אבל אנחנו נקבל את המכתב, את ואני."
"באמת?" לחשה לילי.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"בהחלט," אמר סנייפ, ולמרות התספורת החולנית שלו ובגדיו המוזרים, הוא השתטח על גבו, מרשים בצורה מוזרה, מלא בביטחון על גורלו.
"והוא באמת מגיע על ידי ינשוף?" לחשה לילי.
"בדרך כלל", אמר סנייפ. "אבל את ילידת-מוגלגים, אז מישהו מבית-הספר יהיה חייב לבוא ולהסביר להורים שלך."
"זה משנה, להיות יליד-מוגלגים?"
סנייפ היסס. עיניו השחורות, להוטות בתוך הירוק הקודר, נעו על פני הפנים החיוורות, השיער האדום-כהה.
"לא," הוא אמר, "זה לא משנה בכלל."
"טוב," אמרה לילי, נרגעת. היה ברור שהיא דאגה.
"יש לך הרבה קסם," אמר סנייפ. "ראיתי את זה. כל הזמן שבו צפיתי בך. . ."
קולו נדד למקומות אחרים; היא לא הקשיבה. היא רק נמתחה אחורה על הקרקע מכוסת העלים והסתכלה על חופת העלים שמעליהם. הוא צפה בה באותה חמדה שהייתה בו בגן המשחקים.
"איך אצלך בבית?" לילי שאלה.
קמט קטן הופיע בין עיניו.
"בסדר," הוא אמר.
"הם לא מתווכחים יותר?"
"הו, כן, הם מתווכחים," אמר סנייפ. הוא הרים חופן עלים והחל לקרוע אותם לגזרים, ככל הנראה לא מודע למה שהוא עושה. "אבל זה לא ייקח עוד הרבה זמן עד שאני אעזוב."
"אבא שלך לא אוהב קסמים?"
"הוא לא אוהב באופן כללי," אמר סנייפ.
"סוורוס?"
חיוך קטן עיקם את פיו של סנייפ כשהיא קראה בשמו.
"כן?"
"ספר לי שוב על הסוהרסנים."
"מה את רוצה לדעת עליהם?"
"אם אני אעשה קסם מחוץ לבית-הספר -"
"הם לא ימסרו אותך לסוהרסנים על דבר כזה! הסוהרסנים הם בשביל אנשים שעושים דברים באמת רעים. הם שומרים על כלא הקוסמים, אזקבאן, את יותר מידי –"
הוא הסמיק שוב וגרס עוד עלים. ואז רשרוש קל מאחורי הארי גרם לו להסתובב: פטוניה, מתחבאת מאחורי עץ, איבדה את היציבות.
"טוני!" אמרה לילי, הפתעה וקבלת פנים בקולה, אבל סנייפ קפץ על רגליו.
"מי מרגל עכשיו?" הוא צעק. "מה את רוצה?"
הנשימה נעתקה מפטוניה, חַרֵדָה על כך שנתפסה. הארי ראה אותה מחפשת משהו פוגעני לומר.
"מה זה מה שאתה לובש, בכל מקרה?" היא אמרה, מצביעה על חזהו של סנייפ. "החולצה של אמא שלך?"
נשמע פיצוץ. ענף מעל פטוניה נפל. לילי צרחה. הענף פגע לפטוניה בכתף, והיא התנודדה אחורה ופרצה בדמעות.
"טוני!"
אבל פטוניה רצה משם. לילי הסתובבה אל סנייפ.
"אתה גרמת לזה לקרות?"
"לא." הוא שידר בוז ופחד ממראהו.
"אתה כן!" היא התרחקה ממנו. "אתה *כן*! אתה פגעת בה!"
"לא – לא, אני לא!"
אבל השקר לא שכנע את לילי. אחרי מבט צורב אחרון, היא רצה מהאגן הקטן, אחרי אחותה, סנייפ נראה אומלל ומבולבל. . .
ושוב, האירוע השתנה. הארי הביט סביב. הוא היה ברציף תשע ושלושה-רבעים, וסנייפ עמד לצידו, קצת חושש, ליד אישה רזה, חיוורת, ובעלת פרצוף חמוץ שמאוד דמתה לו. סנייפ תלה מבט במשפחה בת ארבע נפשות שהייתה במרחק מה ממנו. שתי הילדות עמדו קצת רחוק מההורים שלהן. נראה היה שלילי מתחננת לאחותה. הארי התקרב כדי לשמוע.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
". . . אני מצטערת, טוני, אני מצטערת! תקשיבי –" היא תפסה את ידה של אחותה ואחזה בה חזק, למרות שפטוניה ניסתה למשוך אותה החוצה. "אולי ברגע שאני אהיה שם – לא, תקשיבי, טוני! אולי ברגע שאני אהיה שם, אני אוכל ללכת לפרופסור דמבלדור ולשכנע אותו לשנות את דעתו!"
"אני לא – רוצה – ללכת!" אמרה פטוניה, והיא משכה את ידה מהאחיזה של אחותה. "את חושבת שאני רוצה ללכת לאיזו טירה מטופשת וללמוד להיות – להיות. . ."
עיניה החיוורות שוטטו ברציף, על החתולים שמיילים בזרועות בעליהם, על הינשופים, שמנפנפים ושורקים בכלוביהם, על התלמידים, חלקם כבר לבושים בגלימות השחורות, מעמיסים מזוודות על מנוע הקיטור האדום או לחילופין מברכים אחד את השני בצעקות שמחות אחרי פרידת הקיץ.
"- את חושבת שאני רוצה להיות – פריקית?"
עיניה של לילי נמלאו דמעות כשפטוניה הצליחה למשוך את ידה החוצה.
"אני לא פריקית," אמרה לילי. "זה דבר נורא מה שאמרת."
"לשם את הולכת," אמרה פטוניה בעונג. "בית ספר מיוחד לפריקים. את והסנייפ הזה. . . מוּזָרוֹנִים, זה מה שאתם שניכם. זה טוב שאת מופרדת מאנשים רגילים. זה למען ביטחוננו."
לילי הציצה בהורים שלה, שהביטו סביב בהרגשה של הנאה נלהבת, בולעים את המקום בעיניהם. ואז היא הביטה חזרה באחותה, וקולה היה נמוך ואכזרי.
"את לא חשבת שזה בית-ספר של פריקים כשכתבת למנהל והתחננת שיקבל אותך."
"התחננתי? אני לא התחננתי!"
פטוניה הסמיקה
"ראיתי את מה שהוא ענה לך. זה היה מאוד אדיב."
"לא היית צריכה לקרוא –" לחשה פטוניה, "זה היה פרטי שלי – איך יכולת - ?"
לילי הסגירה את עצמה בהצצה לעבר המקום בו סנייפ היה. פטוניה התנשפה.
"הילד הזה מצא אותו! את והילד הזה התגנבתם לחדר שלי!"
"לא – לא התגנבנו –" עכשיו לילי התגוננה. "סוורוס ראה את המעטפה והוא לא האמין שמוגל יכול לתקשר עם הוגוורטס, זה הכל! הוא אמר שחייבים להיות שקוסמים שעובדים בשירות הדואר במסווה, שדואגים לדברים – "
"כנראה שקוסמים תוחבים את האף שלהם לכל מקום!" אמרה פטוניה, מחווירה כעת כמו שהיא הסמיקה.
"*פריקית!*" היא ירקה את המילה לעבר אחותה, והתרחקה בעצבנות לעבר הוריה. . .
האירוע התמוסס שוב. סנייפ מיהר במסדרון הרכבת של הוגוורטס כשהיא דהרה באזורים הכפריים. הוא כבר החליף בגדיו לחלוק בית-הספר, כנראה מנצל את ההזדמנות הראשונה שלו להיפטר מבגדי המוגלגים הנוראיים. הוא נעצר לבסוף, מחוץ לתא שבו דיברו חבורת פרחחים. מקופלת במושב הפינתי ליד החלון ישבה לילי, פניה לחוצים לשמשה.
סנייפ דחף הצידה את דלת התא והתיישב מול לילי. היא הציצה בו וחזרה להביט בחלון. היא בכתה.
"אני לא רוצה לדבר איתך," היא אמרה בקול מכווץ.
"למה לא?"
"טוני שונאת אותי. כי ראינו את המכתב הזה מדמבלדור."
"אז מה?"
היא זרקה בו מבט של דחייה.
"אז – היא אחותי!"
"היא רק – " הוא עצר את עצמו מהר; לילי, עסוקה מידי מלנגב את עיניה מבלי שיבחינו בה, לא שמעה אותו.
"אבל אנחנו הולכים!" הוא אמר, לא יכול להסתיר את החדווה בקולו. "זהו זה! אנחנו הולכים להוגוורטס!"
היא הנהנה, מנגבת את עיניה, אבל בניגוד לעצמה, היא חצי חייכה.
"עדיף שאת תהיי בסלית'רין," אמר סנייפ, מעודד מזה שהיא התעודדה קצת.
"סלית'רין?"
אחד מהבנים שחלקו את התא, שלא הראה עניין בלילי או בסנייפ עד כה, הביט סביב כששמע את המילה, והארי, שדעתו הייתה ממוקדת בשנים שליד החלון, ראה את אביו: צנום, שחור-שיער כמו סנייפ, אבל עם הרגשה בלתי ניתנת להגדרה של מישהו-מטופל-היטב, אפילו מוערץ, שלסנייפ כל-כך הייתה חסרה.
"מי רוצה להיות בסלית'רין? אני חושב שהייתי עוזב, לא היית עושה כמוני?" ג'יימס שאל את הילד, מתרווח על המושב ממולו, ובזעזוע הארי ראה את סיריוס. סיריוס לא חייך.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"כל המשפחה שלי הייתה בסלית'רין," הוא אמר.
"באסה," אמר ג'יימס, "ואני חשבתי שאתה נראה בסדר גמור!"
סיריוס חייך.
"אולי אני אשבור את המסורת. לאן אתה תלך אם תהיה לך בחירה?"
ג'יימס הניף חרב בלתי נראית
"'גריפינדור, מקום שכינת כל האמיצים' - כמו אבא שלי."
סנייפ השמיע קול מזלזל קטן. ג'יימס הסתובב לעברו.
"יש לך בעיה עם זה?"
"לא," אמר סנייפ, למרות שהבוז הקל שבקולו אמר אחרת. "אם אתה מעדיף להיות עם כוח מאשר עם מוח – "
"לאן אתה רוצה ללכת, נראה שאתה לא זה ולא זה" התערב סיריוס.
ג'יימס שאג בצחוק. לילי נעמדה, די סמוקה, והסתכלה על ג'יימס וסיריוס בחוסר אהדה.
"בוא, סוורוס, בוא נמצא תא אחר."
"אוווווווו. . ."
ג'יימס וסיריוס חיקו את קולה המתנשא; "נראה 'תך אחר כך, סבר מאוס!" קרא קול כשדלת התא נטרקה. . .
והאירוע התמוסס שוב. . .
הארי עמד ליד סנייפ כשהם עמדו מול שולחנות הבתים המוארים באור נרות, מסודרים בשורה של פרצופים מרותקים. ואז פרופסור מקגונגל קראה, "אוואנס, לילי!"
הוא צפה באימו מתקדמת ברגליים כושלות ומתיישבת על השרפרף הרעוע. פרופסור מקגונגל הניחה את המצנפת על ראשה, ובקושי שנייה אחרי שהיא נגעה בשיערה הכהה, המצנפת צעקה, "*גריפינדור!*"
הארי שמע את סנייפ פולט אנחה קלה. לילי הסירה את המצנפת, נתנה אותה חזרה לפרופסור מקגונגל, ואז מיהרה אל הגריפינדורים המריעים, אבל כשהיא הלכה היא הציצה בסנייפ, וחיוך קטן ועצוב נסך על פניה. הארי ראה את סיריוס מזיז את הספסל כדי לפנות לה מקום. היא נתנה בו מבט יחיד, ככל הנראה מזהה אותו מהרכבת, שילבה את ידיה והפנתה לו את גבה.
ההקראה נמשכה. הארי ראה את לופין, פטיגרו, ואביו מצטרפים לילי וסיריוס בשולחן גריפינדור.
לבסוף, כשנשארו רק כתריסר תלמידים פרופסור מקגונגל קראה בשמו של סנייפ.
הארי הלך יחד איתו לשרפרף, ראה אותו מניח את המצנפת על ראשו. "*סלית'רין!*" קראה מצנפת המיון.
וסוורוס סנייפ הלך לצד השני של האולם, הרחק מלילי, אל הסלית'רינים המריעים לו, אל לוציוס מאלפוי, סיכת מדריך מתנוצצת על חזהו, שטפח לו על הגב. . .
והאירוע התחלף. . .
לילי וסנייפ הלכו לאורך אדמות הטירה, בהחלט נראים מתווכחים. הארי מיהר להשיג אותם, להקשיב. כשהוא הגיע אליהם, הוא הבין עד כמה גבוהים יותר הם היו. נראה שחלפו מספר שנים מאז המיון שלהם.
". . .חשבתי שאנחנו אמורים להיות חברים?" אמר סנייפ, "חברים הכי טובים?"
"אנחנו *כן* חברים, סָוו, אבל אני לא מחבבת חלק מהאנשים שאתה מסתובב איתם! אני מצטערת, אבל אני מתעבת את אֵיְיבֵרִי וּמָלְצִיבֵּר! *מלציבר!* מה אתה מוצא בו, סוו, הוא מוזר! אתה יודע מה הוא ניסה לעשות למארי מַקְדוֹנָלְד באותו יום?"
לילי הגיעה לעמוד ונשענה עליו, מביטה אל הפנים הצהבהבות והדקות.
"זה היה שום דבר," אמר סנייפ. "זה היה בצחוק, זה הכל – "
"זה היה קסם אפל, ואם אתה חושב שזה מצחיק – "
"מה עם הדבר הזה שפוטר והחברים שלו זוממים?" דרש סנייפ לדעת. הצבע שלו גאה בפניו שוב כשהוא אמר זאת, לא יכול, כנראה, לעצור את כעסו.
"מה פוטר עושה בכלל?" אמרה לילי
"הם מתגנבים החוצה בלילות. יש משהו מוזר בלופין הזה. לאן הוא ממשיך ללכת?"
"הוא חולה," אמרה לילי. "הם אומרים שהוא חולה – "
"כל חודש כשהירח מלא?" אמר סנייפ.
"אני מכירה את התיאוריה שלך," אמרה לילי, והיא נשמעה קרה. "למה אתה אובססיבי כל כך לגביהם בכלל? למה אתה דואג ממה שהם עושים בלילות?"
"אני רק מנסה להראות לך שהם לא כל כך נפלאים כמו שכולם חושבים."
העוצמה של המבט שלו גרמה לה להסמיק.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"בכל זאת, הם לא משתמשים בקסם אפל." היא הנמיכה את קולה. "ואתה מאוד כפוי טובה. שמעתי מה קרה בליליה ההוא. הלכת להתגנב אל המנהרה שם, מתחת לערבה המפליקה, וג'יימס פוטר הציל אותך ממה שלא היה שם למטה – "
פניו של סנייפ התעוותו והוא גמגם, "הציל? הציל? את חושבת שהוא היה גיבור? הוא הציל את עצמו ואת החברים שלו! את לא יכולה – אני לא ארשה לך – "
"*תרשה לי? תרשה לי?*"
עיניה הירוקות הבהירות של לילי הצטמצמו לחריצים. סנייפ נסוג מייד.
"אני לא התכוונתי – אני פשוט לא רוצה לראות אותך עושה מעצמך – הוא מחבב אותך, ג'יימס פוטר מחבב אותך!" נראה שהמילים יצאו ממנו נגד רצונו. "והוא לא – כולם חושבים – גיבור קווידיץ' גדול – " המרירות וחוסר האהדה של סנייפ הפכו אותו מבולבל, גבותיה של לילי עלו גבוה יותר ויותר במעלה מצחה.
"אני מכירה את ג'יימס פוטר בתור אדם נתעב ומתנשא," היא אמרה, קוטעת את סנייפ. "אני לא צריכה שתגיד לי את זה. אבל סגנון ההומור של מלציבר ואייברי הוא פשוט מרושע. *מרושע*, סוו. אני לא מבינה איך אתה יכול להיות חבר שלהם."
הארי פקפק בכך שסנייפ שמע אותה אי פעם מעבירה ביקורת על מלציבר ואייברי. ברגע שבו היא העליבה את ג'יימס פוטר, כל גופו נרגע, וכשהם הלכו משם הייתה קפיציות חדשה בצעדיו של סנייפ. . . והאירוע התמוסס. . .
הארי צפה שוב בסנייפ עוזב את האולם הגדול אחרי בחינות הבגרות בהתגוננות מפני כוחות האופל, ראה אותו הולך הרחק מהטירה וצועד קרוב למקום בו ישבו ג'יימס, סיריוס, לופין ופטיגרו יחד, מתחת לעץ האשור. הארי שמר מרחק הפעם, מכיוון שהוא ידע מה עומד לקרות ולהיאמר, ושמיעה חוזרת לא תגרום לו עונג. . . הוא ראה איך לילי מצטרפת לקבוצה והולכת להגנתו של סנייפ. ממרחק הוא שמע את סנייפ צועק אליה, מתוך השפלה וזעם, את המילה הבלתי-נסלחת: "*בוצדמית*."
והאירוע השתנה. . .
"אני מצטער."
"לא מעניין אותי."
"אני מצטער!"
"אל תטרח."
היה זה לילה. לילי, לבושה בחלוק בית, עומדת בזרועות שלובות לפני הדיוקן של האישה השמנה, בכניסה למגדל גריפינדור.
"אני רק יצאתי לפה בגלל שמארי סיפרה לי על כוונתך לישון פה בחוץ."
"נכון. הייתי ישן פה. מעולם לא התכוונתי לקרוא לך בוצדמית, זה פשוט – "
"נפלט לך?" ושום שמץ של רחמים היה בקולה של לילי. "זה מאוחר מידי. המצאתי תירוצים בשבילך כבר שנים. אף אחד מהחברים שלי מצליח להבין למה אני מדברת אתך בכלל. אתה ואוכלי המוות הקטנים והחמודים שלך – אתה רואה, אתה אפילו לא מכחיש את זה! אתה אפילו לא מכחיש שזו השאיפה של כולכם! אתה נכסף להצטרף לשרותיו של אתה-יודע-מי, נכון?"
הוא פתח את פיו, אבל סגר אותו מבלי לומר מילה.
"אני לא יכולה להעמיד פנים יותר. אתה בחרת את הדרך שלך, אני את שלי."
"לא – תקשיבי, לא התכוונתי – "
"- לקרוא לי בוצדמית" אבל אתה קורא לכל מי שנולד כמוני בוצדם, סוורוס. למה שאני אהיה שונה?"
הוא נאבק, מתלבט אם להגיב או לא, אך היא זרקה בו מבט בז, הסתובבה, וטיפסה חזרה דרך החור שמאחורי התמונה. . .
המסדרון התפוגג, ולסצנה לקח מעט יותר זמן כדי לחזור: הארי עף דרך בליל משתנה של צבעים וצורות עד שהסביבה שלו התייצבה שוב והוא עמד בראש הר שומם וקר בחשיכה, הרוח שרקה בינות לענפים של מספר עצים חסרי עלים. סנייפ המבוגר התנשף, התסובב על המקום, שרביטו אחוז חזק בידו, מחכה למשהו או למישהו. . . הפחד שלו הדביק גם את הארי, למרות שהוא ידע שלא יכול להיגרם לו נזק, והוא הביט מעבר לכתפו, תוהה למה בדיוק סנייפ מחכה –
ואז סילון אור משונן לבן ומסנוור נשלח לאוויר. הארי חשב על מכת-ברק אבל סנייפ ירד על ברכיו ושרביטו עף מידו.
"אל תהרוג אותי!"
"זו לא הייתה כוונתי."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
קול ההתעתקות של דמבלדור נבלע בקול שבקע מהרוח והענפים. הוא עמד מול סנייפ כשגלימותיו מתבדרות סביבו, פניו מוארות מתחתיהן באור שבקע מהשרביט.
"ובכן, סוורוס? איזו הודעה יש ללורד וולדמורט בשבילי?"
"לא – לא הודעה – אני כאן מיוזמתי!"
סנייפ ספק את כפיו. הוא נראה מעט מטורף, עם השיער השחור שלו שמתנופף סביבו.
"אני – אני בא עם אזהרה – לא, בקשה – בבקשה –"
דמבלדור טפח בשרביטו. למרות שעלים וענפים המשיכו להתעופף סביבם, דממה נפלה בנקודה בה הם עמדו.
"איזו בקשה יש לאוכלי המוות ממני?"
"ה – הנבואה. . . החיזיון. . . טרלוני. . ."
"אה, כן," אמר דמבלדור. "כמה ממנה העברת ללורד וולדמורט?"
"הכל – כל מה ששמעתי!" אמר סנייפ. "זאת הסיבה – זה בגלל הסיבה ההיא – הוא חושב שהיא מתכוונת לילי אוואנס!"
"הנבואה לא התייחסה לאישה," אמר דמבלדור. היא מדברת על ילד שנולד בסוף יולי – "
"אתה יודע למה אני מתכוון! הוא חושב שהיא מדברת על הבן שלה, הוא הולך לרדוף אחריה – להרוג את כולם – "
"אפילו אם היא חשובה לך כל כך," אמר דמבלדור, "אתה בטוח שהלורד וולדמורט ישאיר אותה בחיים? האם לא יכולת לבקש רחמים על האֵם בתמורה לבנה?"
"אני – אני ביקשתי ממנו – "
"אתה גורם לי בחילה," והארי מעולם לא שמע כל כך הרבה בוז בקולו. נראה שסנייפ מתכווץ מעט, "לא איכפת לך ממותם של בעלה והילד שלה? הם יכולים למות, כל עוד אתה מקבל את מה שאתה רוצה?"
סנייפ לא דיבר, אלא רק הביט אל דמבלדור.
"תחביא את כולם, אם כך," הוא קרקר. "תשמור עליה – עליהם – במקום בטוח. בבקשה."
"ומה תיתן לי בתמורה, סוורוס?"
"ב – בתמורה?" סנייפ פער פה מול דמבלדור, והארי ציפה ממנו למחות, אבל אחרי רגע ארוך הוא אמר, "הכל."
ראש ההר התנדף, והארי עמד במשרדו של דמבלדור, ומשהו השמיע רשע נוראי, כמו חיה פצועה. סנייפ צנח לתוך כיסא ודמבלדור עמד מעליו, נראה מפחיד. אחרי רגע או שניים, סנייפ הרים את פניו, והוא נראה כמו מישהו שעבר מאה שנים של ייסורים מאז אותו ראש הר פראי.
"אני חשבתי. . . שאתה. . . תשמור עליה. . . בבטחה. . ."
"היא וג'יימס בטחו באדם הלא נכון," אמר דמבלדור. "בדיוק כמוך, אתה לא קיווית שהלורד וולדמורט יחוס על חייה?"
נשימותיו של סנייפ נעשו רדודות.
"הילד שלה שרד," אמר דמבלדור.
בטלטול קל של ראשו, סנייפ נראה כמי שמנסה לגרש זבוב מטריד.
"הבן שלה חי. יש לו את העיניים שלה, בדיוק העיניים שלה. אתה זוכר את הצורה והצבע של עיניה של לילי אוואנס, אני צודק?"
"**לא**!" שאג סנייפ. "הלכה. . . מתה. . ."
"האם זו חרטה, סוורוס?"
"הלוואי. . . הלוואי ואני הייתי מת. . ."
"ומה תהיה התועלת למישהו כזה?" אמר דמבלדור בקור. "אם אהבת את לילי אוואנס, אם באמת אהבת אותה, אז דרכך ברורה.
נראה שסנייפ מציץ מתוך ערפל הכאב שלו, ולוקח הרבה זמן למילותיו של דמבלדור להגיע אליו.
"למה – למה אתה מתכוון?"
"אתה יודע איך ולמה היא מתה. תוודא שזה לא היה לחינם. תעזור לי להגן על בנה של לילי."
"הוא לא צריך הגנה. אדון האופל נעלם – "
"אדון האופל יחזור, והארי פוטר יהיה בסכנה רצינית כשהוא יעשה זאת."
הייתה הפסקה ארוכה, ולאט לאט סנייפ התחיל להשתלט על עצמו, שולט בנשימותיו. ולבסוף הוא אמר, "טוב... בסדר. אבל לעולם – לעולם אל תספר, דמבלדור! זה חייב להישאר בינינו! תישבע לי! אני לא יכול לשאת זאת. . . במיוחד הבן של פוטר. . . אני רוצה את המילה שלך!"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"המילה שלי, סוורוס, שאני לעולם לא אחשוף את הצד הטוב שלך?" דמבלדור נאנח, מסתכל מטה אל פניו הפראיות והמיוסרות של סנייפ. "אם אתה מתעקש. . ."
המשרד התמוסס אבל נוצר מחדש מייד. סנייפ צעד הלוך ושוב מול דמבלדור.
" – בינוני, עז מצח כֶּאֶבְיו, עובר על החוקים בנחישות, מתענג על פרסום ותהילה, מחפש תשומת לב וחוצפן – "
"אתה רואה מה שאתה רוצה לראות, סוורוס," אמר דמבלדור, מבלי להרים את עיניו מעותק של '*שינוי צורה היום*'. "מורים אחרים מדווחים שהילד צנוע, נעים, ומוכשר בצורה סבירה. אישית, אני רואה אותו כילד מרתק."
דמבלדור הפך דף, ואמר, מבלי להרים את עיניו, "תשגיח על קווירל, טוב?"
מערבולת של צבעים, והכל החשיך, וסנייפ ודמבלדור עמדו במרחק מועט זה מזה באולם הכניסה, כשהתלמידים האחרונים עברו אותם בדרכם למיטות.
"ובכן?" מלמל דמבלדור.
"גם האות של קרקרוף מתחזק. הוא בפאניקה, הוא פוחד מתגמול; אתה יודע כמה עזרה הוא הושיט למשרד הקסמים אחרי נפילתו של אדון האופל." סנייפ הביט הצידה אל הפרופיל שבור-האף של דמבלדור. "קרקרוף מתכוון לברוח אם האות יצרוב."
"הוא יעשה זאת?" אמר דמבלדור ברכות, כשפלר דלאקור ורוג'ר דייויס באו, מצחקקים, מהאדמות סביב. "ואתה מתפתה להצטרף אליו?"
"לא," הסכים סנייפ, עיניו השחורות נעוצות בדמויותיהם המתרחקות של פלר ורוג'ר. "אני לא כזה פחדן."
"לא," הסכים דמבלדור. "אתה אמיץ הרבה יותר מאיגור קרקרוף. אתה יודע, אני חושב שלפעמים אנחנו שופטים מהר מידי. . ."
הוא הלך משם, משאיר את סנייפ הלום.
עכשיו הארי עמד במשרד המנהל שוב. הייתה זו שעת לילה, ודמבלדור צנח הצידה אל הכיסא המפואר שמאחורי שולחן העבודה, ככל הנראה בהכרה חלקית. ידו הימנית התנדנדה הצידה, שחורה ושרופה.
סנייפ מלמל לחשים, מצביע בשרביטו על פרק כף היד, כשבידו השמאלית הוא שפך גביע מלא בנוזל זהוב וסמיך אל גרונו של דמבלדור. אחרי רגע או שניים, עפעפיו של דמבלדור רטטו ונפקחו.
"למה," אמר סנייפ, ללא הקדמה, "*למה* ענדת את הטבעת ההיא? היא נושאת קללה, לבטח הבנת את זה. למה נגעת בה בכלל?"
הטבעת של וַאנְדֶרוֹלוֹ גוֹנְט נחה על השולחן לפני דמבלדור. היא הייתה שבורה; חרבו של גריפינדור נחה לידה.
דמבלדור העווה את פניו.
"הייתי. . . הייתי טיפש. התפתיתי יותר מידי. . ."
"התפתית למה?"
"דמבלדור לא ענה.
"זה נס שהצלחת לחזור לכאן!" סנייפ נשמע רותח מזעם. "הטבעת הזאת נשאה קללה עם כוח בלתי רגיל, אנחנו יכולים לקוות רק לעצור בעדה; לכדתי את הקללה ביד אחת לעת עתה – "
דמבלדור הרים את היד השחורה וחסרת התועלת שלו ובחן אותה בהבעה של מישהו שראה חפץ עתיק ומעניין.
"פעלת היטב, סוורוס, כמה זמן נשאר לי, לדעתך?"
קולו של דמבלדור היה ענייני; כאילו הוא שאל מה תחזית מזג האוויר. סנייפ היסס, ואז אמר, "אני לא יכול לומר. אולי שנה. אין מעצור לקסמים כאלה לנצח. הוא יתפשט בסופו של דבר, זה מסוג הקללות שמתחזקות עם הזמן."
דמבלדור חייך. העובדה שיש לו פחות משנה לחיות הדאיגה אותו מעט, אם בכלל.
"אני בר מזל, בר מזל ביותר, שיש לי אותך, סוורוס."
"אם רק היית קורא לי מעט מוקדם יותר, אולי הייתי יכול לעשות יותר, להרוויח בשבילך עוד זמן!" אמר סנייפ בזעם. הוא הביט מטה אל הטבעת והחרב. "אתה חושב ששבירת הטבעת שברה את הקללה?"
"משהו כזה. . . הייתי נרגש, ללא ספק. . ." אמר דמבלדור. הוא התיישר במאמץ על כיסאו. "ובכן, באמת, זה הופך את העניינים לברורים יותר."
סנייפ נראה נבוך לחלוטין. דמבלדור חייך.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אני מתכוון לתוכנית שהלורד וולדמורט רוקם סביבי. התוכנית שלו לגרום למאלפוי המסכן לרצוח אותי."
סנייפ התיישב על הכיסא שהארי ישב עליו לעיתים כה קרובות, בצידו השני של השולחן, מול דמבלדור. הארי היה יכול לומר שהוא רצה לדעת יותר על ידו המקוללת של דמבלדור, אבל זה עצר אותו בסירוב מנומס לדבר על הנושא הזה יותר. במבט זועף, סנייפ אמר, "אדון האופל לא מצפה מדראקו להצליח. זה סתם עונש על כישלונותיו הקודמים של לוציוס. עינוי איטי להוריו של דראקו, בזמן שהם צופים בו נכשל, ומשלם את המחיר."
"בקרוב, הילד יקבל גזר דין מוות בדיוק כמו שיש לי," אמר דמבלדור. "עכשיו, אני צריך לחשוב, היורש הטבעי לתפקיד, ברגע שדראקו נכשל, הוא אתה?"
הייתה הפסקה קצרה.
"זו, אני חושב, היא תוכניתו של אדון האופל."
"האם הלורד וולדמורט רואה רגע בעתיד הקרוב בו הוא לא יצטרך מרגל בהוגוורטס?"
"הוא מאמין שבקרוב בית-הספר יהיה בידיו, כן."
"ואם הוא ייפול לידיו," אמר דמבלדור, כמעט בהערה אגבית, "אני יכול לקבל את מילתך על כך שתעשה כל שביכולתך כדי להגן על תלמידי הוגוורטס?"
סנייפ הנהן בדממה.
"טוב. אז עכשיו. העדיפות הראשונה שלך היא לגלות מה דראקו זומם. נער מפוחד מסוכן לאחרים בדיוק כמו שהוא מסוכן לעצמו. תציע לו עזרה והדרכה, הוא יסכים, הוא מחבב אותך – "
" – הרבה פחות מאז שאביו איבד את העדיפות שלו. דראקו מאשים אותי, הוא חושב שאני גזלתי את מקומו של לוציוס."
"הכל אותו דבר, תנסה. אני דואג לעצמי פחות משאני דואג לקורבנות בלתי צפויים של מי-יודע אילו תוכניות שעלולות לעלות בדעתו של הילד. בסופו של דבר, כמובן, נשאר רק דבר אחד לעשות אם אנחנו רוצים להציל אותו מזעמו של הלורד וולמורט."
סנייפ הרים את גבותיו וקולו היה ציני כשהוא שאל, "אתה מתכוון לתת לו להרוג אותך?"
"בהחלט לא. *אתה* חייב להרוג אותי."
הייתה דממה ארוכה, שנשברה רק ע"י קול תקתוק קטן. פוקס עוף-החול כרסם איזו עצם.
"אתה רוצה שאני אעשה זאת עכשיו?" שאל סנייפ, קולו גדוש באירוניה. "או שאתה רוצה מספר רגעים כדי לכתוב את מה שיהיה על המצבה שלך?"
"אה, עדיין לא," אמר דמבלדור, מחייך. "אני ארשה לעצמי לומר שהרגע המתאים יגיע בבוא הזמן. בעקבות מה שקרה הלילה," הוא הורה על ידו המנוונת, "אנחנו יכולים להיות בטוחים שזה יקרה במהלך השנה הקרובה."
"אם לא איכפת לך למות," אמר סנייפ בנוקשות, "אז למה שלא תיתן לדראקו לעשות את זה?"
"נשמתו של הילד הזה עדיין לא ניזוקה כל כך," אמר דמבלדור. "לא אניח שהיא תיקרע בגללי."
"ונשמתי שלי, דמבלדור, שלי?"
"רק אתה יודע אם זה יפגע בנשמתך, לעזור לאדם זקן להימנע מכאב והשפלה," אמר דמבלדור. "אני מבקש ממך את הטובה האחרונה והגדולה הזאת, סוורוס, כי הסיכויים שאמות שווים לסיכויים שהתותחים מצ'אדלי יסיימו במקום האחרון בליגה. אני מודה, הייתי מעדיף יציאה מהירה ונטולת כאב מהעניין המתוח והמבולגן, אם גרייבק, לדוגמא, יהיה מעורב – שמעתי שוולדמורט שכר אותו לשירותיו? או בלטריקס היקרה שלנו, שאוהבת לשחק עם האוכל שלה לפני שהיא אוכלת אותו."
קולו היה שקט, אך עיניו הכחולות חדרו אל סנייפ כשם שהן חדרו להארי לעיתים כה תכופות, כאילו הנשמה שהם דיברו עליה נראתה לו בבירור. לבסוף סנייפ הנהן בגסות.
דמבלדור נראה מרוצה.
"תודה לך, סוורוס. . ."
המשרד נעלם וכעת סנייפ ודמבלדור הילכו יחד באדמות הטירה הנטושות לאור הדמדומים.
"מה אתה עושה עם פוטר בערבים האלה כשאתם סגורים יחד?" שאל סנייפ בבוטות.
דמבלדור נראה עייף.
"למה? אתה לא מנסה לתת לו עוד ריתוקים, סוורוס? בקרוב הילד יבלה יותר זמן בריתוקים מאשר בחוץ."
"הוא שוב אביו – "

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"במראה, אבל טבעו העמוק ביותר יותר דומה לאימו. אני מבלה זמן עם הארי כי יש לי דברים לדון איתו עליהם, מידע שאני צריך להעביר לו לפני שיהיה מאוחר מידי."
"מידע," חזר סנייפ. "אתה בוטח בו. . . אתה לא בוטח בי."
"זה לא עניין של אמון. יש לי, כמו ששנינו יודעים, זמן מוגבל. זה הכרחי שאתן לילד מספיק מידע כדי שהוא יעשה את מה שהוא צריך לעשות."
"ולמה שאני לא אקבל את אותו מידע?"
"אני מעדיף לא לשים את כל הסודות שלי בסל אחד, במיוחד לא סל שמבלה כ"כ הרבה זמן עם הלורד וולדמורט."
"מה שאני עושה בפקודותיך!"
"ואתה יודע זאת טוב מאוד. אל תחשוב שאני ממעיט בערכה של הסכנה המתמדת שאתה נמצא בה, סוורוס. לתת לוולדמורט מה שנראה כמידע בעל ערך תוך כדי שמירה על הדבר הנחוץ באמת, זה תפקיד שבו איני יכול לבטוח באיש מלבדך."
"ועדיין, סיפרת לילד שלא מסוגל לבצע הלטת הכרה, בעל כוח קסם בינוני, ושיש לו קשר ישיר לתודעתו של אדון האופל!"
"וולדמורט מפחד מהקשר הזה," אמר דמבלדור. "לפני לא הרבה זמן הוא טעם מעט מהמשמעות של איך-זה-לחלוק-תודעה-עם-הארי. זה כְּאֵב שהוא מעולם לא חווה. הוא לא ינסה להשתלט על הארי שוב, אני בטוח בזאת. לא בדרך זו."
"אני לא מבין."
"נשמתו של לורד וולדמורט, פגומה ככל שתהיה, לא יכולה לסבול מגע עם נשמה כמו של הארי. כמו לשון על מתכת קפואה, כמו בשר באש – "
"נשמות? אנחנו מדברים על תודעות!"
"במקרה של הארי והלורד וולדמורט, לדבר על אחד, זה כמו לדבר על השני."
דמבלדור הביט סביב כדי לוודא שהם לבד. הם היו קרובים ליער האסור עכשיו, אבל לא היה סימן למישהו נוסף בקרבתם.
"אחרי שתהרוג אותי, סוורוס – "
"אתה מסרב לספר לי הכל, ואתה עדיין מצפה לשירות הקטן הזה ממני!" רטן סנייפ, וזעם אמיתי ניצת עכשיו בפניו הרזות. "אתה לוקח את כל העניין כמובן מאליו, דמבלדור! אולי שיניתי את דעתי!"
"נתת לי את מילתך, סוורוס. ואם כבר אנחנו מדברים על שירות, אתה חייב לי, חשבתי שהסכמת לשים עין על החבר הקטן שלך מסלית'רין?"
סנייפ נראה כועס, מרדני. דמבלדור נאנח.
"בוא למשרדי הלילה, סוורוס, באחת-עשרה, ולא תתלונן על כך שאין לי אמון בך. . ."
הם היו שוב במשרדו של דמבלדור, החלונות חשוכים, ופוקס יושב בשקט כשם שסנייפ ישב בדממה, כשדמבלדור הלך סביבו, מדבר.
"להארי אסור לדעת עד לרגע האחרון, עד לרגע שזה יהיה הכרחי, אחרת איך יהיה לו הכוח לעשות את מה שצריך להיעשות."
"אבל מה הוא צריך לעשות?"
"זה ביני ובין הארי. עכשיו תקשיב לי טוב, סוורוס. יבוא זמן – אחרי שאמות – אל תתווכח, אל תפריע לי! יבוא זמן בו הלורד וולדמורט יחשוש לחייו של הנחשית שלו."
"לנגיני?" סנייפ נראה מודהם.
"בדיוק. אם יבוא זמן שבו לורד וולדמורט יפסיק לשלוח את הנחשית שלו לבצע את הפקודות שלו, אלא ישאיר אותה לידו תחת הגנה קסומה, אז, אני חושב, יהיה בטוח לספר להארי."
"לספר לו מה?"
דמבלדור לקח נשימה עמוקה ועצם את עיניו.
"לספר לו שבלילה שהוא ניסה להרוג אותו, ולילי העמידה את עצמה ביניהם, בהקרבה, יוצרת מגן, הקללה ההורגת ניתזה חזרה על לורד וולדמורט, ורסיס מנשמתו של וולדמורט ניתק ממנה, ונצמד אל הנשמה היחידה שנשארה בבית ההרוס. חלק מהלורד וולדמורט חי בתוך הארי, וזה מה שנותן לו את הכוח לדבר עם נחשים, ואת הקשר עם תודעתו של הלורד וולדמורט, שהוא מעולם לא הבין. וכל עוד רסיס הנשמה הזה, שוולדמורט מעולם לא הרגיש בחסרונו, מוגן על-ידי הארי, וולדמורט לא יכול למות."
נדמה היה להארי שהוא צופה בשני הגברים מצידה השני של מנהרה ארוכה, הם היו רחוקים ממנו מאוד כך שקולותיהם הדהדו מאופן מוזר באוזניו.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אז הילד. . . הילד חייב למות?" שאל סנייפ די ברוגע.
"וולדמורט בעצמו חייב לעשות זאת, סוורוס, זה הכרחי."
עוד דממה ארוכה. ואז סנייפ אמר, "חשבתי. . . כל השנים האלו. . . שאנחנו מגנים עליו למענה. למען לילי."
"הֵגַנּוּ עליו כיוון שזה היה הכרחי ללמד אותו, לגדל אותו, לתת לו לנסות את כוחו," אמר דמבלדור, עיניו עדיין עצומות חזק. "בינתיים הקשר ביניהם מתחזק יותר ויותר, כמו גידול טפילי. לפעמים חשבתי שהוא חושד שזה הוא. ואם אני באמת מכיר אותו, הוא יסדר את העניינים ככה שכשהוא יצא אל מותו, המשמעות האמיתית של זה תהיה סופו של וולדמורט."
דמבלדור פקח את עיניו. סנייפ נראה מזועזע.
"החזקת אותו בחיים רק כדי שהוא ימות ברגע המסוים בזה?"
"תפסיק להתרגש, סוורוס, בכמה אנשים ונשים צפית כשהם מתו?"
"לאחרונה, רק אלו שלא הצלחתי להציל," אמר סנייפ. הוא נעמד. "ניצלת אותי."
"שזה אומר?"
"ריגלתי ושיקרתי בשבילך, סיכנתי את חיי בשבילך. הכל היה כדי לשמור על הילד של לילי פוטר בבטחה. עכשיו אתה מספר לי שגידלת אותו כמו חזיר לשחיטה – "
"אוי, זה נוגע ללב, סוורוס," אמר דמבלדור ברצינות. "ואתה גם דואג לילד אחרי הכל?"
"*לילד?*" צעק סנייפ. "*אקספקטו פטרונום*"
מקצה שרביטו פרצה איילה כסופה. היא נחתה על רצפת המשרד, קיפצה פעם אחת לאורך החדר וריחפה החוצה דרך החלון. דמבלדור צפה בה מתעופפת משם, וכשהזוהר הכסוף שלה דהה הוא הסתובב חזרה אל סנייפ, ועיניו מלאות דמעות.
"אחרי כל הזמן הזה?"
"תמיד," אמר סנייפ.
והאירוע השתנה. כעת הארי ראה את סנייפ מדבר עם התמונה של דמבלדור, מאחורי שולחן העבודה.
"אתה חייב לתת לוולדמורט את תאריך העזיבה המדויק של הארי מבית דודיו," אמר דמבלדור. "אחרת זה יעורר חשד, כשוולדמורט מאמין שאתה מעודכן תמיד. עם זאת, אתה חייב להשתמש ברעיון הכפילים; זה, אני חושב, יבטיח את בטחונו של הארי. תנסה לכשף את מנדנגוס פלצ'ר. וסוורוס, אם אתה מחויָב להשתתף במרדף, תשחק באופן משכנע. . . אני סומך עליך שתישאר רשום בפנקסו של הלורד וולדמורט כמה שיותר זמן, או שהוגוורטס תהיה נתונה לחסדיהם של האחים קָרוֹאוֹ. . ."
עכשיו סנייפ עמד פנים אל פנים מול מנדנגוס בפונדק לא מוכר, פניו של מנדנגוס נראו ריקות מהבעה, סנייפ מכווץ את גבותיו בריכוז.
"אתה תציע למסדר עוף החול," סנייפ מלמל, "שישתמשו בכפילים. שיקוי פולימיצי. פוטרים זהים. זה הדבר היחיד שיכול לעבוד. אתה תשכח שאני הצעתי זאת. אתה תציג את זה כרעיון שלך. אתה מבין?"
"אני מבין," מלמל מנדנגוס, עיניו לא ממוקדות. . .
כעת הארי עף לצידו של סנייפ על מטאטא בלילה צלול וחשוך: הוא לווה ע"י אוכלי מוות אחרים מכוסים בברדסים, ומקדימה היו ג'ורג', מחופש להארי, ולופין. . . אוכל מוות עקף את סנייפ והרים את שרביטו, מצביע בדיוק על גבו של לופין.
"סקטומספרה!" צעק סנייפ.
אך הקסם, שכוון במקור אל יד השרביט של אוכל המוות, החטיא, ופגע בג'ורג' במקום –
באירוע הבא, סנייפ כרע ברך בחדר השינה הישן של סיריוס. דמעות טפטפו מקצה אפו המעוקל כשהוא קרא את המכתב הישן של לילי. הדף השני הכיל מילים בודדות:
יכול בכלל להיות חבר של אלרט אריינצלוולד. אני חושבת שהיא משתגעת.
אישית!
הרבה אהבה,
לילי
סנייפ לקח את הדף שנשא את חתימתה של לילי, ואת אהבתה, והכניס אותו אל בין גלימותיו. ואז הוא קרע לשניים את התמונה שהוא החזיק, כך שנשאר לו החלק שבו מצולמת לילי כשהיא צוחקת, וזורק את החלק עם הארי וג'יימס לריצפה, אל מתחת לשידת המגירות. . .
כעת סנייפ עמד שוב בחדר המנהל כשפיניאס ניגלוס מיהר חזרה לתמונה שלו.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"המנהל! הם חונים ביער דין! הבוצדמית – "
"אל תשתמש במילה הזאת!"
" – הגריינג'רית, נו, הזכירה את המקום כשהם פתחו את התיק שלה ושמעתי אותה!"
"טוב, טוב מאוד!" קרא הדיוקן של דמבלדור מאחורי כסא המנהל. "עכשיו, סוורוס, החרב! אל תשכח שהיא חייבת להילקח בתנאים של מצוקה ואומץ – ואסור לו לדעת שאתה הבאת אותה! אם וולדמורט יקרא את מחשבותיו של הארי ויראה אותך פועל בשבילו – "
"אני יודע," אמר סנייפ במהירות. הוא ניגש לדיוקן של דמבלדור ומשך בצידו. הוא התנדנד קדימה, חושף חור נסתר, שממנו הוא לקח את חרבו של גריפינדור.
"ואתה עדיין לא רוצה לומר למה זה כל כך חשוב לתת לילד את החרב?" אמר סנייפ כשהוא הניף גלימת מסע מעל בגדיו.
"לא, אני לא חושב," אמר דיוקנו של דמבלדור. "הוא יידע מה לעשות איתה. וסוורוס, תהיה זהיר מאוד, הם לא יקדמו אותך בברכה אחרי התקרית עם ג'ורג' ויזלי – "
סנייפ הסתובב אל הדלת.
"אל תדאג, דמבלדור," הוא אמר בהיגיון. "יש לי תוכנית. . ."
וסנייפ עזב את החדר. הארי עלה החוצה מתוך ההגיגית, ומספר רגעים אחר-כך הוא שכב על השטיח שעל הרצפה בדיוק באותו חדר שסנייפ הרגע סגר את הדלת שלו.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

פרק 34

היער שוב

סוף סוף, האמת. שעה ששכב עם פניו צמודים לשטיח המאובק של המשרד בו הוא חשב פעם שהוא לומד את סודות הניצחון, הארי הבין סוף סוף שהוא לא היה אמור לשרוד. משימתו היתה לצעוד ברוגע אל זרועותיו המקבלות של המוות; ובדרכו, היה עליו להיפטר מכל מה שקושר את וולדמורט לחיים, כך שכשלבסוף, כשהוא יטיל עצמו לדרכו של וולדמורט, ולא ירים את שרביטו כדי להגן על עצמו, הסוף יהיה נקי, והמשימה שהיתה חייבת להתבצע, תבוצע. ליבו פעם חזק יותר ויותר, ובאלימות,הוא שמר עליו חי; אך הוא יהיה חייב להפסיק, ובקרוב. פעימותיו היו ספורות. לכמה מהן יספיק הזמן, מהרגע שיתרומם ויצעד דרך הטירה בפעם האחרונה, החוצה אל המדשאות ולתוך היער?

האימה שטפה אותו כששכב על הרצפה, הלמת תופי הלוויה מפעפעת בקרבו. האם זה יכאב למות? בכל הפעמים האלו, בהן הוא עמד למות, אך נמלט, הוא מעולם לא חשב באמת על הדבר עצמו: רצונו לחיות היה תמיד חזק בהרבה מהפחד שלו למות. אולם עכשיו, לא עלה בדעתו לנסות לברוח או להימלט מוולדמורט. זה נגמר, הוא ידע, וכל מה שנשאר לעשות היה הדבר עצמו: למות.

אם הוא רק יכול היה למות באותו ליל קיץ שבו הוא עזב את דרך פריווט מספר ארבע בפעם האחרונה, כששרביטו האציל, בעל נוצת עוף החול, הציל אותו! אם הוא רק היה יכול למות כמו הדוויג, כה מהר שהוא אפילו לא היה יודע שזה קרה! או אם הוא היה יכול לזנק מול שרביט כדי להציל מישהו שהוא אוהב...הוא קינא אפילו במות הוריו כעת. ההליכה מקפיאת הדם הזו, לעבר הרס עצמי, תדרוש סוג שונה של גבורה. הוא חש שאצבעותיו רועדות מעט ועשה מאמץ לשלוט בהן, למרות שאף אחד לא יכול היה לראות אותו: כל הדיוקנות על הקירות היו ריקים.

לאט, לאט מאוד, הוא התיישב, וכשעשה זאת הוא הרגיש יותר חי ויותר מודע לגופו שלו משהיה אי פעם. מדוע הוא מעולם לא העריך איזה נס הוא היה, שכל ותעוזה ולב, המקשרים אותו לחיים? כל אלו ייעלמו...או לפחות, הוא ייעלם מהם. נשימתו הייתה איטית ועמוקה, ופיו וגרונו היו לגמרי יבשים, אך כך היו גם עיניו.

בגידתו של דמבלדור כמעט ולא שינתה לו. כמובן שהייתה תוכנית כללית יותר. הארי פשוט היה מספיק טיפש כדי להניח שדמבלדור רצה שיחיה. כעת הוא ראה שתוחלת חייו תמיד נקבעה על פי הזמן שייקח לחסל את כל ההורקרוקסים. דמבלדור העביר את המשימה להרוס אותם, אליו, והוא, בצייתנות, המשיך לרסק את כל הקשרים הקושרים אותו לא רק לוולדמורט, אלא לעצמו ולחיים! כמה פשוט, כמה אלגנטי, בלי לבזבז עוד חיים, אלא לתת את המשימה לנער שכבר סומן לטבח, שמותו לא ייחשב כאסון, אלא כעוד מתקפה נגד וולדמורט.

ודמבלדור ידע שהארי לא יתחמק, שהוא ימשיך עד הסוף, למרות שזה היה הסוף שלו, כי הוא טרח מאוד להכיר אותו, הלא כן? דמבלדור ידע, כמו וולדמורט, שהארי לא ייתן לאף אחד למות בשבילו, עכשיו כשגילה שיש בכוחו לעצור זאת. המראות של פרד, לופין וטונקס מונחים מתים באולם הגדול, כפו עצמם לנגד עיניו, ולרגע אחד הוא כמעט ולא יכול היה לנשום: המוות היה חסר סבלנות...

אך דמבלדור העריך אותו יתר על המידה. הוא נכשל: הנחש שרד. הורקרוקס אחד נותר כדי לקשור את וולדמורט לפני האדמה, גם לאחר שהארי ימות. נכון, זה אומר שתהיה עבודה קלה יותר למישהו. הוא תהה מי יעשה זאת...רון והרמיוני ידעו מה חייב להיעשות, כמובן...

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
זו בוודאי הסיבה לכך שדמבלדור רצה שהוא ישתף את השניים האחרים...כך שאם הוא יממש את ייעודו האמיתי בטרם עת, הם יוכלו להמשיך...
כמו גשם על חלון קר, המחשבות הללו טפטפו לנגד פניה של האמת המוחלטת- הוא חייב למות. *אני חייב למות.* זה חייב להיפסק.
הוא הרגיש כאילו רון והרמיוני היו הרחק-הרחק ממנו, במדינה נידחת. הוא חש כאילו הוא נפרד מהם, זמן רב לפני כן. לא יהיה זמן לפרידות והסברים, הוא היה בטוח בזה. זה היה מסע אותו הם לא יעברו יחד, והניסיונות שהם יעשו כדי לעצור אותו יבזבזו זמן יקר. הוא הביט בשעון הזהב החבוט שהוא קיבל ביום הולדתו השבע עשרה. כמעט חצי מהשעה שוולדמורט הקציב לכניעתו, חלפה.
הוא נעמד. ליבו זינק כנגד צלעותיו כמו ציפור היסטרית. אולי הוא ידע שנשאר לו מעט זמן, אולי הוא היה נחוש לממש פעימות המספיקות למשך חיים, לפני הסוף. הוא לא הביט אחורנית כשסגר את דלת המשרד. הטירה הייתה ריקה. הוא חש כמו רוח, כשצעד בה לבדו, כאילו הוא כבר היה מת. דיוקנות האנשים עדיין נעדרו ממסגרותיהם. המקום כולו היה שקט באופן מפחיד, כאילו כל חייו היו מרוכזים באולם הגדול, אליו המתים והאבלים נדחסו.
הארי הטיל את גלימת ההיעלמות מעליו וירד בקומות, כשלבסוף ירד במורד גרם המדרגות העשוי שיש, לתוך אולם הכניסה. יכול להיות שחלק קטן ממנו קיווה להיות מורגש, להיראות, להיעצר; אך הגלימה הייתה, כתמיד, בלתי חדירה, מושלמת, והוא הגיע אל הדלתות הקדמיות בקלות.
ואז נוויל כמעט התנגש בו. הוא היה חלק מהצוות שסחב גופות פנימה מהמדשאות. הארי הציץ בה, וחש עוד מהלומה עמומה בבטנו: קולין קריווי, למרות גילו הצעיר, ודאי התגנב חזרה פנימה בדיוק כפי שעשו מאלפוי, קראב וגויל. הוא היה כה זעיר במותו.
"אתה יודע מה? אני יכול להסתדר אתו לבד, נוויל," אמר אוליבר ווד, והוא הניף את קולין על כתפו בהרמת כבאי, ונשא אותו לאולם הגדול.
נוויל נשען על מפתח הדלת לרגע, וניגב את מצחו עם גב ידו. הוא נראה כמו איש זקן. אז הוא יצא במורד המדרגות שוב, אל החשכה, כדי לאתר גופות נוספות.
הארי החטיף מבט לאחור, בכניסה לאולם הגדול. אנשים נעו סביב, ניסו לנחם אחד את השני, שתו, רכנו ליד המתים, אך הוא לא ראה אף אחד מהאנשים שהוא אהב. לא היה רמז להרמיוני, רון, ג'יני או כל וויזלי אחר; לא היה רמז ללונה. הוא הרגיש שהוא נותן את כל הזמן שנותר לו, רק בשביל להעיף מבט אחד אחרון בהם. אולם אז, האם היה לו את הכוח להפסיק להסתכל? היה עדיף כך.
הוא ירד במדרגות ויצא אל החשכה. היה כמעט ארבע בבוקר והדממה הקטלנית ששררה במדשאות, הייתה כאילו הן עצרו את נשימתן, מחכות לראות האם הוא יוכל לקיים את חובתו.
הארי נע לכיוונו של נוויל, שרכן מעל גופה נוספת.
"נוויל."
"אלוהים אדירים, הארי, כמעט גרמת לי להתקף לב!"
הארי הוריד את הגלימה. הרעיון צץ במוחו משום מקום, נולד מתוך תשוקה להיות בטוח לגמרי.
"לאן אתה הולך לבדך?" שאל נוויל בחשדנות.
"זה הכל חלק מהתוכנית," אמר הארי. "יש משהו שאני חייב לעשות. תקשיב-נוויל-"
"הארי!" נוויל נראה מפוחד לפתע. "הארי, אתה לא חושב להסגיר את עצמך, נכון?"
"לא", הארי שיקר בקלות, "מובן שלא...זה משהו אחר. אבל אני עשוי להיות מחוץ לשדה הראיה לזמן מה. אתה מכיר את הנחשה של וולדמורט, נוויל? יש לו נחשה ענקית...הוא קורא לה נגיני..."
"שמעתי, כן...מה איתה?"
"היא חייבת להיהרג. רון והרמיוני יודעים זאת, אבל רק במקרה שהם..."
הנוראיות של האפשרות הזו חנקה אותו לרגע, ולא אפשרה לו לדבר. אבל הוא השתלט על עצמו שוב: זה היה הכרחי ביותר. הוא חייב להיות כמו דמבלדור, לשמור על שלוות הנפש, לוודא שיהיו גיבויים, אנשים אחרים שימשיכו. דמבלדור מת בידיעה ששלושה אנשים עדיין ידעו על ההורקרוקסים. כעת נוויל יתפוס את מקומו של הארי: עדיין יהיו שלושה בסוד.
"רק במקרה שהם- עסוקים- ותהיה לך ההזדמנות-"
"להרוג את הנחשה?"
"להרוג את הנחשה", חזר הארי.
"בסדר גמור הארי. אתה בסדר, נכון?"
"אני בסדר, תודה נוויל."
אבל נוויל תפס את פרק היד של הארי כשהארי התחיל ללכת.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"כולנו מתכוונים להמשיך להילחם, הארי. אתה יודע את זה?"
"כן, אני-"
התחושה החונקת חיסלה את סוף המשפט, הוא לא יכול היה להמשיך. נוויל, ככל הנראה, לא חשב שזה מוזר. הוא טפח על שכמו של הארי, שיחרר אותו, והתרחק כדי להמשיך לחפש עוד גופות.
הארי העיף את הגלימה מעליו והמשיך ללכת. דמות אחרת זזה, במרחק לא רב ממנו; היא רכנה מעל דמות נוספת, שהייתה שרועה על הקרקע. הוא היה במרחק של כמה צעדים ממנה כשהוא קלט שזו ג'יני.
הוא עצר במסלולו. היא כרעה ליד נערה שקראה בלחישה לאמה.
"הכל בסדר," אמרה ג'יני. "זה בסדר. אנחנו עומדים להכניס אותך פנימה."
"אבל אני רוצה ללכת *הביתה*," לחשה הנערה. "אני לא רוצה להילחם יותר!"
"אני יודעת," אמרה ג'יני, וקולה נשבר. "הכל יהיה בסדר."
משב קור רפרף על עורו של הארי. הוא רצה לצעוק אל הלילה, הוא רצה שג'יני תדע שהוא שם, הוא רצה שהיא תדע לאן הוא הולך. הוא רצה להיעצר, להיגרר חזרה, להישלח הביתה...
אבל הוא *היה* בבית. הוגוורטס היה הבית הראשון והטוב ביותר שהוא הכיר. הוא, וולדמורט וסנייפ, הילדים הנטושים, מצאו כולם את ביתם כאן...
ג'יני רכנה לצד הנערה הפצועה כעת, והחזיקה את ידה. עם מאמץ אדיר, הארי הכריח את עצמו להמשיך. הוא חשב שהוא ראה את ג'יני מסתכלת סביב כשעבר, ותהה אם היא חשה שמישהו הולך בקרבתה, אך הוא לא דיבר, ולא הסתכל לאחור.
הבקתה של האגריד הגיחה מתוך החשכה. לא היו אורות, לא היו רעשים של פאנג מגרד את הדלת, נביחתו רועמת בברכת שלום. כל הביקורים האלו אצל האגריד, והברק של החבית-קומקום על האש, ועוגות אבן וזחלים ענקיים, והפרצוף המזוקן הגדול שלו, ורון מקיא חשופיות, והרמיוני עוזרת לו להציל את נורברט...
הוא המשיך הלאה, וכעת הוא הגיע לקצה היער. הוא עצר.
המוני סוהרסנים דאו בין העצים. הוא הרגיש את הצינה שלהם, והוא לא היה בטוח שהוא יוכל לעבור אותם בבטחה. לא נשאר לו כוח כלל בשביל פטרונוס. הוא כבר לא יכול היה לשלוט ברעידות שלו. אחרי הכל, זה לא היה מאוד פשוט למות. כל שנייה שנשם, ריח הדשא, האוויר הקר על פניו, היו כה יקרי ערך: לחשוב שלאנשים היו שנים על גבי שנים, זמן לבזבז, כל כך הרבה זמן נגרר, והוא נצמד לכל שניה. בו זמנית הוא חשב שהוא לא יוכל להמשיך, אך ידע שהוא חייב. המשחק הממושך נגמר, הסניץ' נתפס, זה היה הזמן להפסיק את השידור.
הסניץ'. אצבעותיו הרפות מישש לרגע את כיס העור על צווארו, והוא שלף אותו החוצה.
אני אפתח לקראת הסוף.
בעודו נושם נשימות מהירות, ובקושי, הוא בהה בו. כעת, כשהוא רצה שהזמן יעבור לאט ככל האפשר, נראה היה שהוא האיץ, וההבנה הפציעה בהארי כל כך מהר, שנראה היה שהיא עקפה את המחשבה על כך. זה היה הסוף. זה היה הרגע.
הוא הצמיד את המתכת המוזהבת לשפתיו ולחש, "אני עומד למות".
ציפוי המתכת נשבר ונפתח. הוא הנמיך את ידו הרועדת, הרים את שרביטו של דראקו מתחת לגלימה ומילמל, " *לומוס*".
האבן השחורה עם החריץ העובר במרכזה, הייתה מונחת בין שני חצאי הסניץ'. אבן התחייה סדקה את הקו האנכי שסימל את השרביט הבכיר. המשולש והמעגל שסימלו את הגלימה ואת האבן, עדיין היו ניתנים להבחנה.
ושוב, הארי הבין, בלי הצורך לחשוב, שזה לא היה משנה אם הוא יחזיר אותם, כי הוא היה בדרכו להצטרף אליהם. הוא לא באמת השיג אותם, הם השיגו אותו.
הוא עצם את עיניו, והפך את האבן בידו, שלוש פעמים.
הוא ידע שזה קרה, כי הוא שמע תזוזות קלות סביבו שהצביעו על נוכחותם של גופות שברירויות. הגופות הזיזו את פסיעותיהן על הקרקע המכוסה זרדים, שסימנה את הקצה החיצוני של היער. הוא פקח את עיניו והסתכל סביבו.
הם לא היו רוחות וגם לא בשר ודם, הוא יכול היה לראות זאת. הם היו הכי דומים בצורתם לרידל, שיצא מהיומן, לפני זמן כה רב, והיה עשוי זיכרונות וכמעט מוצק. פחות ניכרות מגופות חיות, אבל הרבה יותר מרוחות, הם נעו לקראתו, ועל כל אחד מפניהם, היה אותו חיוך אוהב.
ג'יימס היה בדיוק באותו הגובה כמו הארי. הוא לבש את אותם הבגדים בהם הוא מת, והשיער שלו היה פרוע וסתור, והמשקפיים שלו היו מעט עקומות, כמו אלו של מר וויזלי.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
סיריוס היה גבוה ונאה, וצעיר בהרבה משהיה כשהארי ראה אותו בחייו. הוא נע בצעדים קלילים, ידיו בכיסיו וחיוך מגחך על פניו.
לופין היה צעיר יותר גם הוא, והרבה פחות מרופט, ושיערו היה שופע וכהה יותר. הוא נראה מאושר לחזור למקום המוכר הזה, המקום בו התרחשו כל כך הרבה אירועים בגיל ההתבגרות.
החיוך של לילי היה הרחב מכולם. היא הסיטה את שערה אחורנית כשהתקרבה אליו, ועיניה הירוקות, הדומות כל כך לאלו שלו, חיפשו את עיניו ברעבתנות, כאילו היא לעולם לא תוכל להביט בו מספיק.
"היית כל כך אמיץ."
הוא לא יכול היה לדבר. עיניו התענגו עליה, והוא חשב שהוא היה יכול לעמוד שם ולהביט בה לעד, ורק אז זה יהיה מספיק.
"אתה כמעט שם," אמר ג'יימס. "מאוד קרוב. אנחנו...כל כך גאים בך."
"זה כואב?"
השאלה הילדותית פרצה משפתיו של הארי לפני שהיה יכול לעצור אותה.
"למות? כלל לא," אמר סיריוס. "מהיר וקל יותר מלהירדם."
"והוא ירצה שזה יהיה מהיר. הוא רוצה שזה יגמר." אמר לופין.
"לא רציתי שתמות," אמר הארי. המילים האלו יצאו ללא רצונו. "אף אחד מכם. אני מצטער-"
הוא פנה ללופין יותר מלכל אחד מהם; הוא הפציר בו.
"-מיד לאחר שבנך נולד...רמוס, אני מצטער-"
"גם אני מצטער," אמר לופין. "אני מצטער על כך שלעולם לא אכיר אותו...אבל הוא ידע למה מתי ואני מקווה שהוא יבין. ניסיתי ליצור עולם שבו הוא יוכל לחיות חיים מאושרים יותר."
בריזה קרירה שנדמה שהגיעה מלב היער, הרימה את השיער ממצחו של הארי. הוא ידע שהם לא יגידו לו ללכת, שזו תהיה חייבת להיות החלטתו שלו.
"אתם תישארו איתי?"
"עד הסוף המר," אמר ג'יימס.
"הם לא יוכלו לראות אתכם?" שאל הארי.
"אנחנו חלק ממך, " אמר סיריוס. "בלתי נראים לכל אדם אחר".
הארי הביט באמו.
"הישארי קרובה אלי." הוא אמר בשקט.
והוא יצא לדרכו. צינת הסוהרסנים לא השתלטה עליו. הוא עבר אותם עם מלוויו, והם היוו פטרונוס בשבילו. יחד הם צעדו בין העצים שצמחו קרוב אחד לשני, הענפים שלהם מסובכים יחד, שורשיהם מסוקסים ומעוותים על הקרקע. הארי אחז בחוזקה בגלימה שסביבו, בחשכה, מתקדם עמוק יותר ויותר לתוך היער, ללא כל רעיון היכן בדיוק וולדמורט נמצא, אבל בטוח שהוא ימצא אותו. לצדו, בקושי יוצרים קולות, הלכו ג'יימס, סיריוס, לופין ולילי, ונוכחותם הייתה האומץ שלו, והייתה הסיבה לכך שהוא הצליח להמשיך ללכת, רגל אחר רגל.
גופו ושכלו חשו מנותקים באופן מוזר עכשיו, איבריו עבדו ללא הוראה מודעת, כאילו הוא היה הנוסע ולא הנהג בגוף שהוא עמד לעזוב. המתים שצעדו לצדו דרך היער היו הרבה יותר מוחשיים לו מאשר החיים בטירה: רון, הרמיוני, ג'יני וכל האחרים היו אלו שנראו לו כרוחות, בעוד שהוא מעד והחליק לעבר הסוף של חייו, לעבר וולדמורט.
חבטה ולחישה: כמה יצורים חיים אחרים זעו בקרבת מקום. הארי עצר מתחת לגלימה, ובעודו משקיף סביב ומקשיב , אימו ואביו, לופין וסיריוס, עצרו גם הם.
"מישהו שם," נשמעה לחישה גסה ממקום קרוב. " יש לו גלימת היעלמות. יכול להיות- ?"
שתי דמויות התגלו מאחורי עץ קרוב: שרביטיהם נדלקו, והארי ראה את יאקסלי ודולוחוב משקיפים סביב אל החשכה, בדיוק למקום שבו הארי, אימו ואביו וסיריוס ולופין עמדו. מסתבר שהם לא יכלו לראות דבר.
"בהחלט שמעתי משהו", אמר יאקסלי. "חיה לדעתך?"
" האגריד הראש-בלטה הזה שמר כאן כל מיני דברים," אמר דולוחוב, מציץ מעבר לכתפו.
יאקסלי הסתכל בשעונו.
"הזמן כמעט נגמר. לפוטר הייתה את השעה שלו. הוא לא עומד להגיע."
"והוא היה בטוח שהוא יבוא! הוא לא יהיה מרוצה."
"כדאי שנחזור," אמר יאקסלי. "נברר מהי התוכנית עכשיו."
הוא ודולוחוב הסתובבו ונכנסו עמוק יותר אל תוך היער.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
הארי עקב אחריהם, יודע שהם יובילו אותו בדיוק למקום אליו הוא רוצה להגיע. הוא החטיף מבט לצדדים, ואמו חייכה אליו, ואביו הנהן בעידוד.
הם נעו דקות ספורות בלבד, כשהארי ראה אור לפניהם, ויאקסלי ודולוחוב יצאו אל קרחת יער שהארי ידע שהייתה המקום בו הרעגוג המפלצתי חי פעם. השרידים של רשת הקורים הכבירה שלו היו עדיין שם, אבל המון הצאצאים שהוא השריץ, גורש על ידי אוכלי המוות, כדי שיילחמו לצדם.
אש בערה במרכז קרחת היער, ואורה המהבהב, נפל על קהל של אוכלי מוות, דרוכים ודוממים לחלוטין. חלקם היו עדיין מכוסים במסכה ובברדסים, אחרים הראו את פניהם. שני ענקים ישבו בפאתי הקבוצה, מטילים צללים גדולים על הזירה, ופניהם אכזריים, ומסותתים בגסות כמו אבן. הארי ראה את פנריר בצד, מתחמק, כוסס את ציפורניו הארוכות. רואל הגדול נגע בשפתו המדממת. הוא ראה את לוציוס מאלפוי, שנראה מובס ומפוחד, ואת נרקיסה, שעיניה היו שקועות ומלאות בחשש ודאגה.
כל העיניים היו מקובעות על וולדמורט, שעמד עם ראשו כפוף, וידיו הלבנות עוטפות את שרביט הסמבוק שלפניו. יכול להיות שהוא התפלל, או אולי ספר בשקט בראשו, והארי, שעמד עדיין בקצה הזירה, חשב בשטותיות על הילד "הסופר" במשחק מחבואים. מאחורי ראשו, עדיין מסתובבת ומתלפפת, הנחשה הגדולה נגיני, ריחפה בכלובה הנוצץ, המכושף, שנראה כהילה מפלצתית.
כשדולוחוב ויאקסלי הצטרפו מחדש למעגל, וולדמורט הרים את ראשו.
"שום סימן אליו, אדוני," אמר יאקסלי.
הבעתו של וולדמורט לא השתנתה. העיניים האדומות נראו כבוערות באור האש. לאט, הוא שלף את שרביט הסמבוק מבין אצבעותיו הארוכות.
"אדוני-"
בלטריקס דיברה: היא ישבה הכי קרוב לוולדמורט, מרושלת, פניה היו מוכתמות מעט בדם, אך חוץ מזה היא נותרה ללא פגע.
וולדמורט הרים את ידו כדי להשתיק אותה, והיא לא אמרה מילה נוספת, אלא בהתה בו בהערצה, מרותקת.
"חשבתי שהוא יבוא", אמר וולדמורט בקולו הגבוה, הברור, ועיניו מקובעות על הלהבות המדלגות.
"ציפיתי שיבוא".
איש לא דיבר. הם נראו מפוחדים כמו הארי, שליבו זרק עצמו כנגד צלעותיו, כאילו הוא היה נחוש להימלט מהגוף שהוא עמד לנטוש. ידיו הזיעו כשהוא הוריד את גלימת ההיעלמות ותחב אותה מתחת לגלימותיו, יחד עם שרביטו. הוא לא רצה להתפתות להילחם.
"אני, נראה ש...טעיתי," אמר וולדמורט.
"לא טעית."
הארי אמר זאת חזק ככל שיכול היה, עם כל הכוח שהוא הצליח לגייס. הוא לא רצה להישמע מפוחד. אבן התחייה החליקה מאצבעותיו חסרות התחושה ומזווית עיניו הוא ראה את הוריו, את סיריוס ואת לופין נעלמים, כשהוא צעד קדימה לאור המדורה. באותו הרגע, הוא הרגיש שאף אחד לא עניין אותו מלבד וולדמורט. זה היה רק שניהם.
האשליה נעלמה מהר כפי שהגיעה. הענקים שאגו, בזמן שאוכלי המוות התרוממו יחדיו, והיו הרבה צעקות, השתנקויות ואפילו צחוק. וולדמורט קפא במקומו, אבל עיניו האדומות מצאו את הארי, והוא בהה כשהארי התקדם לעברו, כשדבר לא הפריד ביניהם מלבד המדורה.
אז קול זעק-
"**הארי! לא!**"
הוא הסתובב: האגריד היה קשור וצמוד לעץ קרוב.
גופו הגדול הרעיד את הענפים מעליו כשהוא נאבק ביאוש.
"**לא! לא! הארי, מה 'תה-** ?"
"**שקט!**" צעק רואל, ועם הינף שרביטו, האגריד הושתק.
בלטריקס, שזינקה על רגליה, הביטה בלהיטות מוולדמורט להארי, והחזה שלה עלה וירד במהירות. הדבר היחיד שנע היה הלהבות והנחשה, שהתפתלה והתלפפה בכלוב הנוצץ מאחורי ראש של וולדמורט.
הארי הרגיש את שרביטו כנגד חזהו, אך הוא לא ניסה כלל לשלוף אותו. הוא ידע שהנחשה הייתה מוגנת מדי, ידע שאם הוא יצליח לכוון את שרביטו על נגיני, חמישים קללות יפגעו בו קודם. ועדיין, וולדמורט והארי הביטו זה בזה וכעת וולדמורט הרכין את ראשו מעט הצידה, שוקל את העובדה שהילד עומד לפניו, וחיוך חדווה נדיר במינו, עיקל את פיו חסר השפתיים.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"הארי פוטר," הוא אמר, ברכות רבה. קולו היה יכול להיות חלק מהמדורה היורקת אש. "הילד שנשאר בחיים."
אף אחד מאוכלי המוות לא נע. הם חיכו: הכל חיכה. האגריד נאבק, ובלטריקס התנשמה והתנשפה, והארי חשב במפתיע על ג'יני, ועל מבטה הבוער, ועל התחושה של שפתיה על שפתיו-
וולדמורט הרים את שרביטו. ראשו עדיין היה מורכן לצד אחד, כמו ילד סקרן, התוהה מה יקרה אם ימשיך. הארי הישיר מבט חזרה אל העיניים האדומות, ורצה שזה יקרה עכשיו, במהירות, כשהוא עוד יכול היה לעמוד, לפני שהוא יאבד שליטה, לפני שהוא יבגוד בפחד-
הוא ראה את הפה זז והבזק של אור ירוק, והכל נעלם.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

הוא שכב עם הפנים למטה, מקשיב לדממה. הוא היה לגמרי לבדו. אף אחד לא הסתכל.
אף אחד אחר לא היה שם. הוא בכלל לא היה בטוח ש**הוא** היה שם בעצמו.
זמן רב לאחר מכן, או שזה בכלל היה באותו הרגע, הוא הגיע למסקנה שהוא חייב להיות קיים, חייב להיות יותר מאשר מחשבות מנותקות מגוף, בגלל שהוא שכב, בהחלט שכב, על שטח כלשהו.
מה שאומר שיש לו חוש מישוש, והדבר שעליו שכב היה קיים גם-כן.
כמעט ברגע שבו הגיע למסקנה הזאת, הארי נהיה מודע לכך שהוא עירום.
מכיוון שהוא משוכנע שהוא בודד במקום, זה לא הפריע לו, אך זה כן סיקרן אותו במקצת.
הוא תהה האם, ככול שיכול היה להרגיש, הוא יוכל לראות. בפתיחתם, הוא גילה שיש לו עיניים.
הוא שכב בתוך ערפל בהיר, למרות שזה לא היה ערפל שהוא ראה אי פעם לפני כן.
הדברים מסביב לא היו מוסתרים באדים מעוננים, למרות שייתכן שעוד לא נוצרו דברים מסביב בשביל שיהיו אדים מעוננים עליהם.
נדמה היה שהרצפה שעליה שכב הייתה לבנה, לא חמה ולא קרה, אלא פשוט שם, מין דבר שטוח וריק שנמצא על מנת להיות עליו. הוא התיישב. נראה היה שעל גופו לא הייתה אפילו שריטה. הוא נגע בפניו.
הוא כבר לא הרכיב משקפיים. ואז קול הגיע אליו מבעד לשום דבר שטרם קיבל צורה שהקיף אותו:
צלילי חבטה קטנים ורכים של משהו שחבט, הכה, ונאבק. זה היה רעש מעורר רחמים, אך עם זאת גס במקצת.
הייתה לו תחושת אי-נעימות שמצותתים לו על משהו חשאי, מביש.
בפעם הראשונה, הוא ייחל לכך שיהיה לבוש.
המחשבה אך בקושי נוצרה בראשו כשגלימות הופיעו במרחק קצר משם. הוא לקח אותן ולבש אותן.
הן היו רכות, נקיות, וחמימות. זה היה יוצא דופן, איך שהן פשוט הופיעו כך משום מקום, ברגע שבו רצה בהן...
הוא קם על רגליו, מסתכל סביב. האם הוא היה בחדר נחיצות גדול במיוחד? ככל שהסתכל יותר, היה יותר מה לראות. גג זכוכית מקומר נצנץ רחוק מעליו באור השמש. ייתכן שהיה זה ארמון.
הכול היה מושתק ודומם, מלבד אותן חבטות מוזרות וקולות בכי שבאו ממקום כלשהו בערפל...
הארי הסתובב באיטיות בו במקום, והסביבה שלו נראתה כאילו ייצרה את עצמה לבדה אל מול עיניו.
חלל פתוח לרווחה, בהיר ונקי, אולם שהיה גדול בהרבה מהאולם הגדול שבהוגוורטס, עם כיפת הזכוכית הצלולה הזאת ששימשה תקרה. המקום היה ריק למדיי. הוא היה האיש היחיד שם, חוץ מ –
הוא נרתע. הוא זיהה את הדבר שעשה את הרעשים. היה לדבר צורה של ילד קטן ועירום, מכורבל על הקרקע,
בעל עור פצוע ומחוספס, בעל מראה חסר-בשר, והדבר שכב, רועד, מתחת למושב היכן שהוא נעזב, לא-רצוי, מחוץ לטווח ראייה, נאבק להשיג נשימה. הארי פחד מזה. למרות שהדבר היה קטן ושברירי ופצוע, הוא לא רצה להתקרב אל זה. אף-על-פי-כן נע באיטיות קרוב יותר אל הדבר, מוכן לקפוץ לאחור בכל רגע.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
לבסוף הוא עמד כה קרוב אל הדבר כך שיכל לגעת בזה, אך הוא לא יכל להזיז את עצמו ולגעת בזה. הוא הרגיש כמו פחדן. הוא חייב לעודד את זה, אבל זה דחה אותו.
"אתה לא יכול לעזור."
הוא הסתובב סביב. אלבוס דמבלדור צעד לעברו, שופע חיים וזקוף, לובש גלימות בצבע כחול של אמצע הלילה.
"הארי." הוא פרש את ידיו לרווחה, ושני ידיו היו שלמות ולבנות וללא פגע.
"אתה ילד נהדר. אתה אמיץ, גיבור. בוא ונצעד."
המום, הארי עקב אחרי דמבלדור כשהוא פסע הרחק מהילד-ללא-בשר ששכב מייבב, מוביל אותו אל שני מושבים שבהם הארי לא הבחין לפני-כן, שהיו במרחק ניכר מהתקרה הגבוהה והנוצצת.
דמבלדור התיישב באחד מהם, והארי נפל אל תוך השני, בוהה בפניו של מנהל בית-ספרו לשעבר.
שיערו וזקנו הארוכים והכסופים של דמבלדור, העיניים הכחולות הנוקבות שהיו מאחורי משקפיים בצורת חצי-ירח, האף העקום: הכל היה כפי שהוא זכר. ובכל זאת...
"אבל אתה מת," אמר הארי.
"או כן," אמר דמבלדור.
"אז... גם אני מת?"
"אהה," אמר דמבלדור, מרחיב את חיוכו. "זאת **ה**שאלה, נכון? בכלליות, ילדי היקר, אני חושב שלא."
הם הסתכלו אחד על השני, האדם הזקן עדיין קורן מאושר.
"לא?" חזר אחריו הארי.
"לא," אמר דמבלדור.
"אבל..." הארי הרים את ידו באינסטינקטיביות לעבר צלקתו בצורת הברק. נדמה היה שהיא לא הייתה שם.
"אבל הייתי צריך למות – אני לא הגנתי על עצמי! התכוונתי שיהרוג אותי!"
"וזה," אמר דמבלדור, "עשה את כל ההבדל, אני חושב."
שמחה נראתה קורנת מדמבלדור כמו אור; כמו אש: הארי מעולם לא ראה באיש כזאת החלטיות, כזאת שביעות רצון מוחשית.
"תסביר," אמר הארי.
"אבל אתה כבר יודע," אמר דמבלדור. הוא שילב את ידיו.
"נתתי לו להרוג אותי," אמר הארי. "כן?"
"נתת לו," אמר דמבלדור, מהנהן. "תמשיך!"
"אז הרסיס מנשמתו שהיה בתוכי..."
דמבלדור הנהן עדיין ביותר התלהבות, מזרז את הארי הלאה, חיוך רחב של עידוד מרוח על פניו.
"... זה נעלם?"
"או כן!" אמר דמבלדור. "כן, הוא השמיד אותו. הנשמה שלך שלמה, ולגמרי שלך כעת, הארי."
"אבל אז..."
הארי רעד לעבר היצור הקטן והנכה שרעד כעת מתחת לכסא.
"מה הדבר הזה, פרופסור?"
"דבר אשר מעבר לכל עזרה שנוכל לתת," אמר דמבלדור.
"אבל אם וולדמורט השתמש בקללה ההורגת," הארי החל שוב, "ואף אחד לא מת למעני בפעם הזאת – איך ייתכן שאני חיי?"
"אני חושב שאתה יודע," אמר דמבלדור. "תיזכר. תזכר מה הוא עשה, בבורותו, בחמדנותו ובאזכריותו."
הארי הרהר. הוא נתן למבטו להיסחף מעבר לסביבה המקיפה אותם. אם זה אכן היה ארמון, איפה שהם ישבו, זה היה אחד מוזר, עם כסאות שישבו בשורות קטנות וקטעי פסי רכבת פה ושם, ועדיין, הוא ודמבלדור והיצור הנכה מתחת לכיסא היו הישויות היחידות שם. ואז התשובה עלתה לשפתיו בקלות, ללא מאמץ.
"הוא לקח לי דם," אמר הארי.
"בדיוק!" אמר דמבלדור. "הוא לקח את דמך ובנה מחדש את גופו עם דמך! דמך בעורקיו, הארי, ההגנה של לילי נמצאת בתוך שניכם! הוא קשר אותך לחיים כל עוד הוא חיי!"
"אני חיי... כל עוד הוא חיי? אבל חשבתי... חשבתי שזה אמור להיות בכלל ההפך! חשבתי ששנינו חייבים למות? או שזה אותו הדבר?"
דעתו הוסחה על ידי היבבות והחבטות של היצור המתייסר מאחוריהם והוא בהה בו שוב.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אתה בטוח שאנחנו לא יכולים לעשות כלום?"
"אין שום עזרה אפשרית."
"אז תסביר... עוד," אמר הארי, ודמבלדור חייך.
"אתה היית ההורקרוקס השביעי, הארי, ההורקרוקס שאותו וולדמורט מעולם לא תכנן ליצור. הוא הפך את נשמתו ללא יציבה כל כך עד שהיא נפרדה לחלקים כשהוא ביצע את מעשה הרשע הזה שאינו ראוי להעלות על דל שפתינו, הרצח של הוריך, הניסיון להרוג תינוק. אך מה שהצליח מנשמתו לחמוק מהחדר ההוא היה פחות משוולדמורט ידע. הוא עזב דבר שיותר חשוב מגופו מאחוריו. הוא עזב מאחוריו חלק ממנו שנגעל בתוכך, התינוק שהיה אמור להיות קורבן אך שרד.
"והידע שלו נשאר באופן עלוב לא שלם, הארי! דבר שאותו וולדמורט לא מעריך, הוא לא טורח אפילו להבין.
בכל הקשור לגמדוני-בית ואגדות ילדים, אהבה, נאמנות, תמימות, וולדמורט לא יודע ולא מבין כלום. *כלום*.
וזה שלכולם יש כוח שמעבר לשלו, כוח שאינו בר השגה לכל קסם שהוא, זוהי אמת שהוא מעולם לא תפס.
"הוא לקח את דמך מתוך אמונה שזה יחזק אותו. הוא לקח אל תוך גופו חלק קטנטן מהקסם שאמך העניקה לך כשהיא מתה בשבילך. גופו משאיר את קורבנה בחיים, וכל עוד הקסם הזה שורד, אז גם אתה שורד וגם תקוותו האחרונה של וולדמורט לעצמו." דמבלדור חייך לעבר הארי, והארי בהה בו.
"וידעת את זה? ידעת – לאורך כל הדרך?"
"ניחשתי. אך הניחושים שלי מתבררים בדרך-כלל כמוצלחים," אמר דמבלדור בשמחה, והם ישבו בדממה מוחלטת למה שנדמה כזמן ארוך, בזמן שהיצור שמאחוריהם המשיך ליבב ולרעוד.
"יש עוד," אמר הארי. "יש עוד דברים שקשורים לזה. למה השרביט שלי שבר את השרביט שאותו שאל?"
"בנוגע לכך, איני יכול להיות בטוח."
"תנחש, אם כך," אמר הארי, ודמבלדור צחק.
"מה שאתה חייב להבין, הארי, הוא זה שאתה והלורד ולדמורט הגעתם עמוק יותר אל תוך עולם הקסמים וסודותיו מכל אחד אחר וגיליתם דברים שעד כה אינם היו ידועים ולא נוסו מעולם.
אבל זה מה שאני חושב שקרה,
וזה בהחלט חסר תקדים, ואף יצרן-שרביטים, אני מאמין, יכול היה אי פעם לחזות או להסביר לוולדמורט. "בלי להתכוון לכך, כפי שאתה יודע עכשיו, הלורד ולדמורט הכפיל את הקשר ביניכם כשהוא חזר לצורת אנוש. רסיס מנשמתו עדיין היה מחובר לנשמתך, ובכוונה לחזק את עצמו, הוא לקח חלק מקורבנה של אמך אל תוך עצמו. אם הוא רק היה מבין במדויק את הכוח הנורא של הקורבן הזה, הוא לא היה, כנראה, מעז לגעת בדמך... אבל אז, אם הוא **כן** היה מסוגל להבין, הוא לא יכול היה להיות הלורד ולדמורט, וייתכן שלא היה רוצח בכלל. כאילו מוודא שהחיבור בין שני החלקים, שקשר את גורלכם יחדיו ביותר ביטחון מכל שני קוסמים אחרים בהיסטוריה, ולדמורט ניסה לתקוף אותך עם שרביט שחלק ליבה עם שלך.
ועכשיו דבר מאוד מוזר קרה, כפי שאנחנו יודעים. הליבות הגיבו בדרך שהלורד ולדמורט, שמעולם לא ידע שהשרביט שלך היה תאום של שרבטו, מעולם לא צפה.
"הוא היה יותר מפוחד ממך באותו הלילה, הארי. אתה הסכמת, אפילו אימצת, אפשרות של מוות, דבר שאותו הלורד ולדמורט מעולם לא היה יכול לעשות. האומץ שלך ניצח, השרביט שלך הכריע את שלו. ובעשותו זאת, משהו קרה בין שני השרביטים הללו, משהו שחיקה את מערכת היחסים בין הבעלים שלהם.
"אני מאמין שהשרביט שלך ספג חלק מהכוחות והאיכויות של שרביטו של ולדמורט באותו הלילה, מה שאומר שהוא הכיל שהוא הכיל מעט מולדמורט עצמו. אז השרביט שלך זיהה אותו כשהוא רדף אחריך, זיהה אדם שהיה גם 'קרוב משפחה' וגם אויב קטלני, והשרביט העלה קצת מהקסם של ולדמורט עצמו נגדו, קסם חזק בהרבה מכל מה שהשרביט של לוציוס ביצע אי פעם. השרביט שלך מכיל עכשיו את הכוח של האומץ העצום שלך ואת המיומנות הקטלנית של וולדמורט עצמו: איזה סיכוי היה לשרביט המסכן של לוציוס מאלפוי?"
"אבל אם השרביט שלי היה כל-כך חזק, איך ייתכן שהרמיוני שברה אותו?" שאל הארי.
"נערי היקר, מה ששרביטך עשה היו אפקטים בלתי-רגילים שיכולים לקרות כשזה נוגע לולדמורט ולולדמורט בלבד, שהתעסק בשיקול דעת כה חולני עם החוקים העמוקים ביותר של הקסם.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
רק כששרביטך כוון לעברו הוא היה חזק בצורה כזו משונה. אחרת שרביט זה היה כמו כל שרביט אחר... אף-על-פי שלבטח אחד טוב," סיים דמבלדור בחביבות.
הארי שקע במחשבותיו לזמן ארוך, או ייתכן שהייתה זאת רק שניה. זה בהחלט היה קשה להיות וודאי בנוגע לדברים כמו זמן, במקום הזה.
"הוא הרג אותי עם השרביט שלך."
"הוא *נכשל* להרוג אותך עם השרביט שלי," תיקן אותו דמבלדור. "אני חושב ששנינו נסכים שאינך מת - למרות, שכמובן," הוא הוסיף, כאילו פחד שהיה לא מנומס, "אני לא ממעיט בסבלך, שלבטח היה קשה."
"אני דווקא מרגיש מצוין ברגע זה... בכל זאת," אמר הארי, מביט מטה לעבר ידיו הנקיות ללא דופי.
"איפה אנחנו, בדיוק?"
"ובכן, אני עמדתי לשאול אותך בדיוק את אותה השאלה," אמר דמבלדור, מסתכל סביב. "היכן היית אומר שאנחנו?"
עד לרגע שבו דמבלדור שאל, הארי לא ידע. עכשיו, בכל אופן, הוא גילה שיש לו תשובה מוכנה על הלשון.
"זה נראה," הוא אמר באיטיות, "כמו תחנת קינגס קרוס. רק שהמקום הזה הרבה יותר נקי וריק, ואין פה רכבות עד כמה שאני יכול לראות."
"תחנת קינגס קרוס!" גיחך דמבלדור בצורה מוגזמת. "אלוהים אדירים, באמת אתה חושב כך?"
"טוב, אז איפה אתה חושב שאנחנו נמצאים?" שאל הארי, מעט מתגונן.
"נערי היקר, אין לי שמץ של מושג. זוהי, כמו שאומרים, המסיבה *שלך*."
להארי לא היה מושג מה זה אומר; דמבלדור הכעיס אותו. הוא הזעיף לעברו, ואז נזכר בשאלה דחופה הרבה יותר מאשר מיקומם.
"אוצרות המוות," הוא אמר, ושמח לראות שהמילים הללו מחקו את החיוך מפניו של דמבלדור.
"אהה, כן," הוא אמר. הוא אפילו נראה מעט מודאג.
"ובכן?"
בפעם הראשונה מאז שהארי פגש את דמבלדור, הוא נראה פחות מאדם זקן, הרבה פחות.
הוא נראה לרגע קט כילד קטן שנתפס בזמן שעשה דבר רע.
"התוכל לסלוח לי?" הוא אמר. "התוכל לסלוח לי על כך שלא בטחתי בך? שלא סיפרתי לך? הארי, אני פשוט פחדתי שתכשל כפי שאני נכשלתי. יראתי מכך שתחזור על הטעויות שלי. אני מתחנן לסליחתך, הארי. זה כבר זמן מה, שאני יודע, שאתה האדם הטוב יותר.
"על מה אתה מדבר?" שאל הארי, מבוהל מהטון הפתאומי של דמבלדור, מהדמעות הפתאומיות בעיניו.
"האוצרות, האוצרות," מלמל דמבלדור. "חלומם של אנשים נואשים!"
"אבל הם אמיתיים!"
"אמיתיים, ומסוכנים, ומושכים טיפשים," דמבלדור אמר. "ואני הייתי אחד מהטיפשים. אבל אתה יודע, נכון? אין לי יותר סודות להסתיר ממך. אתה יודע."
"מה אני יודע?"
דמבלדור סובב את כל גופו על מנת להיות מול הארי, ודמעות עדיין נצצו בעיניו הכחולות.
"אדון של המוות הארי, אדון של המוות! האין אני גרוע, בסופו של דבר, כמו וולדמורט?"
"כמובן שלא," אמר הארי. "כמובן – איך אתה יכול בכלל לשאול דבר כזה? מעולם לא הרגת אם לא היית מוכרח!"
"אמת, אמת," אמר דמבלדור, הוא היה כמו ילד שמשיב את ביטחונו העצמי מחדש.
"ובכל זאת חיפשתי דרך לנצח את המוות, הארי."
"זאת לא אותה הדרך שבה וולדמורט השתמש," אמר הארי. אחרי כל הכעס שלו על דמבלדור, כמה מוזר היה זה לשבת שם, מתחת לכיפת הזכוכית הגבוהה, ולהגן על דמבלדור מפני דברים שהוא אמר בעצמו.
"אוצרות, לא הורקרוקסים."
"אוצרות," מלמל דמבלדור, "לא הורקרוקסים. בדיוק."
הייתה הפסקה. היצור שמאחוריהם ייבב, אך הארי כבר לא הסתכל לעברו יותר.
"גם גרינדלוולד חיפש אחריהם?" הוא שאל.
דמבלדור עצם את עיניו לרגע והנהן.
"זה היה הדבר, יותר מכל, שחיבר בינינו," הוא אמר בשקט. "שני בחורים פיקחים ושחצנים עם אובססיה משותפת. הוא רצה לבוא למכתש גודריק, כפי שאני בטוח שכבר ניחשת, בגלל הקבר של איגנוטוס פברל. הוא רצה לחקור את המקום שבו מת האח השלישי."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אז זה אמת?" שאל הארי. "הכל? האחים פברל –"
"- היו שלושת האחים מהאגדה," אמר דמבלדור, מהנהן. "או כן, אני חושב כך. ובנוגע להאם אם פגשו את המוות על דרך נידחת... אני חושב שיותר סביר שהאחים פברל היו פשוט מוכשרים, קוסמים מסוכנים שהצליחו ליצור את החפצים העוצמתיים הללו. הסיפורים על כך שהחפצים היו אוצרות של המוות עצמו נראים לי כסוג הסיפורים שמופצים ביחד עם יצירות שכאלו.
"הגלימה, כפי שאתה יודע, נעה דרך המאות, מאב לבנו, מאמא לבתה, עד לצאצאו האחרון החי של איגנוטוס, שנולד, כפי שאיגנוטוס נולד, בכפר של מכתש גודריק."
דמבלדור חייך לעבר הארי.
"אני?"
"אתה. אתה ניחשת, אני יודע, מדוע הגלימה הייתה ברשותי בלילה שבו הוריך מתו. ג'יימס הראה לי אותה רק כמה ימים לפני. זה הסביר הרבה מעבירותיו על החוקים בבית הספר שבהם לא הבחינו! בקושי האמנתי למראה עיני. ביקשתי ממנו לשאול אותה, לבחון אותה. זה מכבר וויתרתי על חלום איחוד שלושת האוצרות שלי, אך לא יכולתי להתאפק, לא יכולתי שלא לקחת מבט מקרוב... זאת הייתה גלימה שכמותה לא ראיתי מעולם, עתיקה לאין שיעור, מושלמת מכל בחינה.... ואז אביך מת, וסוף סוף היו לי שני אוצרות, לגמרי שלי!"
הטון של דמבלדור היה מריר בצורה בלתי נסבלת.
"הגלימה לא הייתה עוזרת להם לשרוד, בכל זאת," אמר הארי במהירות. "וולדמורט ידע היכן ההורים שלי היו נמצאים. הגלימה לא יכולה הייתה להפוך אותם לחסיני קללות."
"אמת," נאנח דמבלדור. "אמת."
הארי חיכה, אבל דמבלדור לא דיבר, לכן הוא עודד אותו לדבר.
"אז וויתרת על חיפוש אחרי האוצרות כשראית את הגלימה?"
"או כן," אמר דמבלדור קלושות. נראה היה שהוא הכריח את עצמו להביט בעיניו של הארי.
"אתה יודע מה קרה. אתה יודע. אתה לא יכול לבוז לי יותר משאני בז לעצמי."
"אבל אני לא בז לך –"
"אז כדאי שכן," אמר דמבלדור. הוא נשם נשימה עמוקה. "אתה יודע את הסוד על בריאותה הרופפת של אחותי, מה המוגלגים הללו עשו, למה היא נהפכה. אתה יודע איך אבי המסכן חיפש נקמה, ושילם את המחיר, מת באזקאבאן. אתה יודע איך אמי הקדישה את חייה למען הטיפול באריאנה.
"אני התרעמתי על כך, הארי."
דמבלדור הצהיר זאת בכנות, בקרירות. הוא הסתכל כעת מעל לקצה ראשו של הארי, למרחק.
"הייתי מוכשר, הייתי מבריק. רציתי לברוח. רציתי להיות כוכב. רציתי תהילה.
"אל תבין אותי לא נכון," הוא אמר, וכאב חלף על פני פניו כך שהוא נראה שוב זקן. "אהבתי אותם, אהבתי את הורי, אהבתי את אחי ואחותי, אבל הייתי אנוכי, הארי, יותר אנוכי ממך - אתה במידה ניכרת אישיות נטולת אנוכיות – יותר אנוכי ממה שתוכל לדמיין.
"אז זה מה שקרה, כשאמא שלי מתה, ונשארתי אחראי לבדי על אחות חולה ואח מרדני, חזרתי לכפר מלא בכעס ומרירות. לכוד ומבוזבז, חשבתי! ואז כמובן, הוא הגיע..."
דמבלדור הביט שוב ישירות בעיניו של הארי.
"גרינדלוולד. אתה לא יכול לדמיין איך הרעיונות שלו אחזו בי, הארי. הדליקו אותי.
מוגלגים מוכרחים לשרת את הקוסמים. אנחנו הקוסמים מנצחים. גרינדלוולד ואני, המנהיגים הצעירים והמהוללים של המהפכה.
"או, היו לי כמה היסוסים ופקפוקים. הרגעתי את המצפון שלי עם מילים ריקות מתוכן. הכל למען הטוב במירבו, וכל נזק שנעשה ישולם בחזרה פי מאה לרווחת הקוסמים. האם ידעתי, בתוך תוכי, מה באמת היה גלרט גרינדלוולד? אני חושב שכן, אבל העלמתי עין מכך. אם התוכניות שתכננו אכן היו מתממשות, כל החלומות שלי היו מתגשמים.
"ולב-ליבה של התוכנית שלנו, אוצרות המוות! איך שהם הקסימו אותי, איך שהם הקסימו את שנינו! השרביט שאינו-ניתן-להבסה, הנשק שיוביל אותנו לסמכות! האבן מחיית-המתים – בשבילו, למרות שהעמדתי פנים שלא ידעתי, זה אמר צבא שלם של חייז"לים! בשבילי, אני מודה ומתוודה, זה אמר חזרה לחיים של הורי, והסרת כל האחריות מכתפי.
"והגלימה... איכשהו, יצא שכמעט ולא דיברנו עליה, הארי. שנינו יכולנו להסתיר את עצמנו ברמה מספקת גם בלי הגלימה, שהקסם האמיתי שלה הוא, כמובן, שהיא יכולה להגן ולשמור גם על אחרים כמו גם על בעליה. אני חשבתי שאם אי פעם נמצא אותה, היא תוכל להיות מועילה בלהסתיר את אריאנה, אבל

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
העניין העיקרי שלנו בגלימה היה להשלים את השלישייה, כי האגדה אומרת שהאדם שיצליח לאחד את שלושת החפצים יהיה באופן מוחלט אדון למוות, שאל תואר זה התייחסנו אל זה בתור 'לא נהיה מנוצחים'. "האדונים הבלתי מנוצחים של המוות, גרינדוולד ודמבלדור! חודשיים של אי-שפיות, חלומות אכזריים, והזנחה של שני האנשים היחידים שנשארו לי ממשפחתי.
"ואז... אתה יודע מה קרה. הגיון חזר אליי בדמות אחי הגס, הלא מחונך, ובאופן שאותו לא תוכל לשער יותר ראוי להערצה ממני. לא רציתי להקשיב לאמת שהוא צעק לעברי. לא רציתי לשמוע על כך שאני לא יכול לצאת למסע חיפוש אחרי האוצרות כשאחות שברירית ולא יציבה נמצאת באחריותי.
"הוויכוח נעשה לקטטה. גרינדוולד איבד שליטה. הדבר שבו תמיד הרגשתי בקרבו, למרות שהעמדתי פנים שאינו נמצא, השתחרר החוצה בדמות צרות. ואריאנה... אחרי כל ההקרבה והמסירות של אמי, שכבה כעת מתה על הרצפה."
דמבלדור שיחרר נשימה כבדה והחל לבכות. הארי הושיט יד ושמח לראות שהוא יכול היה לגעת בו; הוא אחז את זרועו בחוזקה ודמבלדור בהדרגתיות רכש מחדש שליטה על עצמו.
"טוב, גרינדלוולד ברח, כפי שיכולתי לחזות. הוא נעלם, עם תוכניות על השגת שליטה, מזימות לעינוי מוגלגים, וחלומות על אוצרות המוות, חלומות שבהם עזרתי לו ועודדתי אותו.
הוא עזב, בזמן שאני נשארתי לקבור את אחותי, ולמדתי לחיות עם תחושת האשם שלי והיגון הנורא שלי, המחיר על טיפשותי.
"שנים חלפו. היו שמועות עליו. אמרו שהוא השיג שרביט בעל עוצמה אדירה. אותי, בינתיים, הציעו כמה פעמים למשרת שר הקסמים, לא פעם, אלא כמה פעמים. באופן טבעי, סירבתי. למדתי עם הזמן שאי אפשר לסמוך עליי כשזה נוגע לכוח.
"אבל בטוח היית יכול להיות יותר טוב מסקרימג'ר או פאדג'!" התפרץ הארי.
"באמת?" שאל דמבלדור בכבדות. "אני לא כל-כך בטוח בכך. אני כבר הוכחתי, בתור אדם צעיר, שכוח זה החולשה שלי והפיתוי שלי. זה אכן משרה מסקרנת, הארי, אבל ייתכן שאלו שהכי מתאימים לכוח הם אלו שמעולם לא ביקשו אותו. אלו שיש להם, כמוך, דחיפת מנהיגות על כתפיהם, והם לובשים את האדרת בגלל שהם חייבים, והם מגלים להפתעתם שהם לובשים אותה היטב.
"היה לי יותר בטוח בהוגוורטס. אני חושב שהייתי מורה טוב –"
"היית הכי טוב –"
"אתה מאוד אדיב, הארי. אבל בזמן שהעסקתי את עצמי באימון וחינוך קוסמים צעירים, גרינדלוולד גייס צבא.
אומרים שהוא פחד ממני, וייתכן שהוא אכן פחד, אבל פחות, אני מאמין, ממה שאני פחדתי ממנו.
"או, לא ממוות," אמר דמבלדור, בתשובה למבטו השואל של הארי. "לא ממה שהוא יכול היה לעשות לי עם קסמים. אני יודע שהיינו לגמרי יריבים שווים, ייתכן שהייתי מעט יותר מיומן. האמת זה הדבר שממנו פחדתי. אתה מבין, מעולם לא ידעתי מי מבינינו, בקרב האחרון, הנורא, למעשה הטיל את הקללה שהרגה את אחותי. אתה יכול לקרוא לי פחדן: וגם תצדק, הארי. אני יראתי יותר מאשר כל דבר אחר מהידע שאני הוא זה שהבאתי את אחותי אל מותה, לא רק מהיהירות והטיפשות שלי, אלא גם שאני הוא זה שבעצם ירה את הפיצוץ שחיסל אותה.
"אני חושב שהוא ידע את זה, אני חושב שהוא ידע מה הפחיד אותי, התעכבתי מלהתעמת איתו עד שלבסוף, זה היה יותר מדיי מביש להתנגד יותר. אנשי מתו והוא נראה כבלתי-עציר, והייתי חייב לעשות מה שביכולתי.
טוב, אתה יודע מה קרה לאחר מכן. ניצחתי בדו-קרב. ניצחתי את השרביט.
שתיקה נוספת. הארי לא שאל האם דמבלדור אי פעם גילה מי היה זה שהרג את אריאנה. הוא לא רצה לדעת, ואפילו פחות רצה שדמבלדור יספר לו. לבסוף הוא ידע מה דמבלדור ראה כשהוא הסתכל בראי של ינפתא, ולמה דמבלדור גילה כזאת הבנה לנוכח המשיכה שהוא הפעיל על הארי.
הם ישבו בדממה לזמן ארוך, והיבבות של היצור מאחוריהם בקושי הפריעו להארי.
לבסוף הוא אמר, "גרינדלוולד ניסה לעצור את ולדמורט מלחפש אחרי השרביט. הוא שיקר, אתה יודע, העמיד פנים כאילו מעולם לא היה לו אותו."
דמבלדור הנהן, מסתכל למטה על כנף בגדו, דמעות עדיין מנצנצות על האף העקום.
"אומרים שהוא הראה חרטה בשנים מאוחרות יותר, לבדו בתא שלו בנורמנגארד. אני מקווה שזה נכון. אני רוצה להאמין שהוא הרגיש את רגשות האימה והבושה של מה שהוא עשה.
ייתכן שהשקר הזה לוולדמורט היה ניסיון להכות על חטא... למנוע מוולדמורט לקחת את האוצר..."
"... או דווקא מלפרוץ אל הקבר שלך?" הציע הארי, ודמבלדור מחה את עיניו.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
אחרי הפסקה קצרה נוספת הארי אמר, "ניסית להשתמש באבן-מחיית-המתים."
דמבלדור הנהן.
"כשגיליתי אותה, אחרי כל השנים האלו, קבורה בבית הנטוש של הגאנטים – האוצר שאליו השתוקקתי יותר מכל, למרות שבנעורי רציתי את האבן מסיבות לגמרי שונות – איבדתי את הראש, הארי. דיי שכחתי שהטבעת היא הורקרוקס, ושבוודאי היא נושאת איתה קללה. הרמתי אותה, ושמתי אותה עליי, ולרגע דמיינתי שאני עומד לראות את אריאנה, את אמי, את אבי, ואיך אני אומר להם כמה אני מצטער, באמת מצטער, הייתי...
"הייתי כזה שוטה, הארי. אחרי כל השנים הללו לא למדתי לקח. לא הייתי ראוי לאחד את אוצרות המוות, הוכחתי זאת שוב ושוב, והנה הייתה ההוכחה הסופית."
"למה? אמר הארי. "זה היה טבעי! רצית לראות אותם שוב. מה רע בזה?"
"אולי אחד מתוך מיליון יוכל לאחד את האוצרות, הארי. הייתי מתאים לשלוט רק בעלוב שבהם, הפחות מיוחד. הייתי מתאים להיות הבעלים של השרביט העליון, ולא להתרברב איתו, ולא להרוג איתו.
הייתי מורשה להשתמש בו, בגלל שלקחתי אותו, לא למען רווח אישי, אלא בשביל להציל אחרים ממנו.
"אבל הגלימה, לקחתי אותה בתור דבר נדיר אך חסר תועלת, ולכן היא מעולם לא הייתה יכולה לעבוד בשבילי כפי שהיא עובדת בשבילך, הבעלים האמיתי שלה.
"באבן הייתי משתמש בניסיון להחזיר לחיים את אלו שכבר מצאו שלווה,יותר מאשר הייתי מתיר לקורבן-העצמי שלי, כפי שאתה עשית. אתה האדם הראוי ביותר לשלוט באוצרות."
דמבלדור טפח על ידו של הארי, והארי הרים את מבטו לעבר האיש הזקן וחייך; הוא לא היה יכול לעצור את עצמו. איך הוא יכול לכעוס על דמבלדור עכשיו?
"למה היית חייב לעשות את זה כל-כך קשה?"
חיוכו של דמבלדור היה מפוחד.
"אני חושש שסמכתי על העלמה גריינג'ר שתאט אותך, הארי. חששתי שהחמימות מוח שלך תשתלט על ליבך הטוב. אני פחדתי מכך, אם מציגים גלויות את העובדות, בנוגע לחפצים המפתים האלה, שתנסה להשיג את האוצרות כפי שאני ניסיתי, בזמן הלא נכון, מהסיבות הלא נכונות. אם אתה כבר שם ידייך עליהם, רציתי שתשלוט בהם בבטחה. אתה אדונו של המוות האמיתי, בגלל שהאדון האמיתי לא מבקש לברוח מהמוות.
הוא מסכים עם כך שהוא מוכרח למות, ומבין שיש דברים הרבה, הרבה יותר גרועים בעולמם של החיים ממוות.
"וולדמורט מעולם לא ידע על האוצרות?"
"אני לא חושב כך, בגלל שהוא לא זיהה את האבן-מחיית-המתים שאותה הפך להורקרוקס. אבל אפילו אם כן ידע עליהם, הארי, אני בספק אם הוא היה מתעניין בהם מלבד בראשון. הוא לא היה חושב שהוא צריך את הגלימה, ובאשר לאבן, את מי הוא ירצה להחזיר מהמתים? הוא פוחד מהמוות. הוא לא אוהב."
"אבל ציפית ממנו שירדוף אחרי השרביט?"
"הייתי בטוח שהוא ינסה, בטח מאז שהשרביט שלך הביס את שלו בבית קברות של הנגלטון הקטנה. בהתחלה, הוא חשש שהכנעת אותו בגלל מיומנות עליונה. אבל מאז שחטף את אוליבנדר, בכל אופן, הוא גילה את הקיום על הליבות התאומות. הוא חשב שזה מסביר הכל, אבל למרות זאת השרביט של לוציוס לא הצליח טוב יותר מול שלך! אז ולדמורט, במקום לשאול את עצמו איזו איכות יש בך שהפכה את שרביטך לכה חזק, איזו מתנה יש לך שלו אין, באופן טבעי הוא יצא לחפש את השרביט האחד שיביס, כך אומרים, כל שרביט אחר.
בשבילו, השרביט העליון הפך לאובססיה שהתחרתה עם האובססיה שלו אלייך. הוא מאמין שהשרביט העליון ימחוק את החלושה האחרונה שלו ויהפוך אותו ללגמרי בלתי מנוצח. סוורוס המסכן..."
"אם תכננת את המוות שלך עם סנייפ, התכוונת שהוא יסיים עם השרביט העליון, לא?"
"אני מודה שזאת הייתה הכוונה שלי," אמר דמבלדור, "אבל זה לא פעל כפי שהתכוונתי, נכון?"
"נכון," אמר הארי. "החלק הזה לא עבד."
היצור מאחוריהם היטלטל ונאנח, והארי ודמבלדור ישבו בלי לדבר לזמן הארוך ביותר עד עתה. ההבנה של מה שייקרה לאחר מכן איכלסה את הארי בהדרגתיות לאורך הדקות הארוכות, כמו שלג רך שיורד.
"אני חייב לחזור, נכון?"
"זה תלוי בך."
"יש לי ברירה?"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"או כן," דמבלדור חייך לעברו. "אנחנו בקינגס קרוס אמרת? אני חושב שאם תחליט לא לחזור, אתה תוכל... בוא נאמר... לעלות על רכבת."
"ולאן היא תיקח אותי?"
"הלאה," אמר דמבלדור בפשטות.
שוב דממה.
"לוולדמורט יש את השרביט העליון."
"אמת. לוולדמורט יש את השרביט העליון."
"אבל אתה רוצה שאני אחזור?"
"אני חושב," אמר דמבלדור, "שאם תבחר לחזור, יש סיכוי שהוא יהיה גמור לעד. אני לא יכול להבטיח זאת. אבל זאת אני יודע, הארי, שיש לך פחות ממה לחשוש לחזור לכאן מאשר ולדמורט."
הארי הציץ שוב בדבר הגס מראה שרעד ונחנק בצל מתחת לכיסא המרוחק.
"אל תרחם על המתים, הארי. תרחם על החיים, ומעל הכל, אלו שחיו מבלי לאהוב. על ידי זה שתחזור, אתה תוכל לוודא שפחות נשמות יהיו בעלות מום, פחות משפחות יקרעו לחתיכות.
אם זאת נראת לך כמטרה ראויה, אז נאמר להתראות לפי שעה."
הארי הנהן ונאנח. לעזוב את המקום הזה לא יהיה אפילו קרוב להיות קשה כמו לצעוד אל תוך היער שבו היה, אבל היה כאן חם ונעים, והוא ידע שהוא חוזר חזרה לעולם של כאב ופחד מעוד אבידות.
הוא קם, ודמבלדור עשה אותו הדבר, והם הביטו, לרגע ארוך, אחד בפניו של השני.
"תגיד לי רק דבר אחד אחרון," אמר הארי, "האם זה אמיתי? או שזה קורה בתוך הראש שלי?"
דמבלדור חייך באושר לעברו, וקולו נשמע רם וחזק בתוך אוזניו של הארי למרות שהערפל הבהיר החל לכסות הכול שוב, מטשטש את דמותו.
"כמובן שזה קורה בתוך ראשך, הארי, אבל למה, בשם אלוהים, זה אומר שזה לא אמיתי?"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

הוא שוב שכב כשפניו מטה. ריח היער מילא את נחיריו. הוא היה יכול להרגיש את האדמה הקרה והקשה מתחת ללֶחְיוֹ, ואת אוזנִית המשקפיים שלו חודרת לתוך רקתו. כל סנטימטר בגופו כאב, והמקום בו פגעה בו הקללה ההורגת הרגיש כמו חבורה מאגרופן מתכת. הוא לא זז, אלא נשאר בדיוק היכן שהוא נפל, כשזרועו השמאלית מעוקמת בזווית משונה ופיו פעור.

הוא ציפה לשמוע תרועות ניצחון ואושר על מותו, אבל במקום זאת הוא שמע צעדים חפוזים, לחישות ומלמולי תחנונים מילאו את האוויר.

"אדוני...*אדוני*"

זה היה קולה של בלטריקס, והיא דיברה כמו לאהוב שלה. הארי לא העז לפקוח את עיניו, אלא נתן לחושיו האחרים לפענח את מצבו העגום. הוא ידע שהשרביט שלו עדיין נמצא בתוך הגלימה שלו כי הוא היה יכול להרגיש אותו לחוץ בין החזה שלו והאדמה. תחושת רכות על בטנו גילתה לו שגלימת ההיעלמות גם היא שם, מוחבאת מחוץ לשדה הראיה.

"*אדוני*..."

"זה יספיק," אמר קולו של וולדמורט.

עוד צעדים. מספר אנשים נסוגו מאותה הנקודה. נואשים לראות מה קרה ולמה, הארי פקח את עיניו ברוחב מילימטר.

נראה שוולדמורט כשל רגליו. מספר אוכלי מוות מיהרו להתרחק ממנו, חוזרים להמון שמצטופף בקרחת היער. בלטריקס לבדה נשארה מאחור, כורעת ליד וולדמורט.

הארי עצם את עיניו שוב וחישב את מה שהוא ראה. אוכלי המוות התקבצו סביב וולדמורט, שנראה שנפל לאדמה. משהו קרה כשהוא פגע בו עם הקללה ההורגת. האם גם וולדמורט קרס? זה נראה כך. ושניהם נפלו מחוסרי הכרה ושניהם חזרו...

"אדוני, הרשה לי –"

"לא ביקשתי עזרה," אמר וולדמורט בקור, ולמרות שהוא לא היה יכול לראות זאת הארי דמיין את בלטריקס מושיטה יד לעזרה. "הילד... האם הוא מת?"

הייתה דממה מוחלטת בקרחת היער. איש לא ניגש להארי, אבל הוא היה יכול לחוש את המבטים המרוכזים שלהם; זה כאילו לחץ אותו חזק יותר לאדמה, והוא פחד שמא אצבע או עפעף ירעדו.

"את," אמר וולדמורט, ונשמע פיצוץ והבלחה קטנה של כאב. "בדקי אותו. אמרי לי אם הוא מת."

הארי לא ידע מי נשלח לוודא. הוא רק היה יכול לשכב שם, ליבו פועם במהירות בוגדנית, וחיכה להיבדק, אבל הייתה לו באותו הזמן, נחמה קטנה ככל שתהיה, זה שוולדמורט נזהר מלגשת אליו, שוולדמורט חשד שמשהו השתבש בתוכנית...

ידיים, רכות ממה שהוא ציפה, נגעו בפניו של הארי, ומישש את ליבו. הוא היה יכול לשמוע את נשימותיה המהירות של האישה, את הלמות חייה כנגד בית החזה שלו.

"*האם דראקו בחיים? האם הוא בטירה?*"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
הלחישה הייתה בקושי ניתנת לשמיעה, שפתותיה היו כשני סנטימטר מאוזנו, ראשה היה מכופף כ"כ נמוך ששיערה הסתיר את פניה ממבטים צופים.
"*כן*," הוא לחש בחזרה.
הוא הרגיש את הידיים על החזה שלו מתכווצות: ציפורניה ניקבו אותו. ואז הייתה נסיגה. היא קמה.
"הוא מת!" קראה נרקיסה מאלפוי לצופים.
ועכשיו הם צעקו, עכשיו הם יללו באושר ורקעו ברגליים, ודרך עפעפיו הארי ראה זיקוקים של אור אדום וכסוף נורים לאוויר בחגיגה.
עדיין מעמיד פנים שהוא מת על האדמה, הוא הבין. נרקיסה ידעה שהדרך היחידה שהיא תורשה להיכנס להוגוורטס, ולמצוא את בנה, הייתה בתור חלק מהצבא הכובש. לא היה אכפת לה אם וולדמורט ניצח.
"אתם רואים?" צעק וולדמורט מעל ההמולה. "הארי פוטר מת על יַדִי, תראו! *קרושיו!*"
הארי ציפה לזה, הוא ידע שיתעללו בגופתו על קרקע היער; הוא חייב להיות מושא להשפלה כדי להוכיח את ניצחונו של וולדמורט. הוא הונף לאוויר, ונדרשה ממנו החלטיות עצומה כדי להישאר דומם, אבל הכאב שהוא ציפה לו לא בא. הוא נזרק פעם, פעמיים ושלוש לאוויר. משקפיו נשמטו ממנו והוא הרגיש שהשרביט שלו מחליק מעט מתחת לגלימות שלו, אבל הוא נשאר גמיש ונטול חיים, וכשהוא נפל לאדמה בפעם האחרונה קרחת היער הדהדה בקולות לגלוג וצווחות צחוק.
"עכשיו," אמר וולדמורט, "אנחנו הולכים לטירה, ונראה להם מה קרה לגיבור שלהם. מי יסחב את הגופה? לא – חכו – "
הייתה התפרצות חדשה של צחוק, ואחרי כמה רגעים הארי הרגיש את האדמה נשמטת מתחתיו.
"אתה תסחב אותו," אמר וולדמורט. "הוא ייראה נחמד בזרועותיך, לא? תרים את החבר הקטן שלך, האגריד. והמשקפיים – תרכיב לו את המשקפיים – חייבים לזהות אותו –"
מישהו הדביק לו את המשקפיים לפנים בכוח, אך הידיים הענקיות שהניפו אותו לאוויר היו עדינות מאוד. הארי הרגיש את הזרועות של האגריד רוטטות מכוח ההתייפחויות הכבדות שלו; דמעות גדולות ניתזו עליו כשהאגריד ערסל אותו בזרועותיו, והארי לא העז, ע"י תנועה או מילה, לשדר להאגריד שעדיין לא הכל אבוד.
"זוז," אמר וולדמורט, והאגריד מעד לפנים, מפלס את דרכו בין עצים שחורים צפופים, בחזרה דרך היער. ענפים נתפסו בשערו ובגלימותיו של הארי אבל הוא שכב נינוח, פיו פעור, עיניו עצומות, ובחשיכה, כשכל אוכלי המוות הולכים סביבם, וכשהאגריד מתייפח בעיוורון, אף אחד לא ראה את פעימות הדופק בצווארו החשוף של הארי פוטר...
שני הענקים התרסקו מאחורי אוכלי המוות; הארי היה יכול לשמוע עצים חורקים ונופלים כשהם עברו; הם עשו כל כך הרבה רעש עד שהציפורים עפו בצווחות לשמיים ואפילו הלגלוג של אוכלי המוות נבלע. מצעד הניצחון צעד קדימה לעבר השטח הפתוח ואחרי זמן מה הארי היה יכול לומר, בגלל האורות בחשיכה דרך עיניו העצומות, שהעצים נהיים דלילים יותר.
"ביין!"
צעקתו הבלתי צפויה של האגריד כמעט גרמה להארי לפקוח את עיניו. "עכשיו אתם שמחים, אה, על זה שאתם לא נלחמתם, חבורת נודניקים שכמוכם? שמחים על זה שהארי פוטר – מ – מת...?"
האגריד לא היה יכול להמשיך, ושוב פרץ בדמעות. הארי תהה כמה קנטאורים צופים בְּמצעד עובר; הוא לא העז לפקוח את עיניו לראות. חלק מאוכלי המוות קראו עלבונות לעבר הקנטאורים אחרי שהם עברו אותם. קצת אחר כך, הארי הרגיש שהם הגיעו לקצה היער, בשל התחדשות האוויר.
"עצור."
הארי חשב שהאגריד הוכרח לציית לפקודתו של וולדמורט, כי הוא התנודד מעט. קור נוצר עכשיו סביבם כשהם קמו, והארי שמע את הנשימה המרשרשת של הסוהרסנים שפטרלו בעצים. הם לא ישפיעו עליו עכשיו.
העובדה שהוא שרד בערה בתוכו, קמע כנגדם, כמו האייל של אביו ששומר על ליבו.
מישהו עבר ליד הארי, והוא ידע שזה וולדמורט בעצמו כי הוא דיבר רגע אחרי כן, קולו מוגבר בקסם כך שהוא התנפץ אל האדמה והתרסק על עור התוף של הארי.
"הארי פוטר מת. הוא נהרג בזמן שהוא ברח, מנסה להציל את עצמו בזמן שאתם מסכנים את חייכם בשבילו. אנחנו מביאים לכם את גופתו כהוכחה שהגיבור שלכם איננו.
"הקרב נוצח. אתם איבדתם חצי מהלוחמים שלכם. מספר אוכלי המוות שלי עולה על מניין אנשיכם, והילד-שנשאר-בחיים מחוסל. אסור שהמלחמה תימשך. כל מי שממשיך להתנגד, איש, אישה או ילד

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
יחוסל, וגם כל משפחתו. צאו מהטירה עכשיו, כרעו ברך לפניי, ויחוסו עליכם. ההורים והילדים שלכם, האחים והאחיות שלכם יחיו וְיִסָלַח להם, ותצטרפו אליי לעולם החדש שנבנה יחד."
הייתה דממה באזור ובטירה. וולדמורט היה כל-כך קרוב אליו שהארי לא העז לפקוח את עיניו שוב.
"בוא," אמר וולדמורט, והארי שמע אותו זז קדימה, והאגריד היה מוכרח ללכת אחריו. עכשיו הארי פקח את עיניו כדי סדק, וראה את וולדמורט צועד בראשם, עוטה את הנחשית הענקית נגיני סביב כתפיו, חופשייה כעת מהכלוב המכושף שלה. אבל להארי לא הייתה אפשרות להוציא את השרביט שלו מבין הגלימות מבלי שיבחינו בו אוכלי המוות, שצעדו משני הצדדים שלהם דרך החשיכה המתבהרת באיטיות...
"הארי," התייפח האגריד, "אוי, הארי...הארי..."
הארי שוב עצם את עיניו חזק. הוא ידע שהם מגיעים לטירה ואימץ את אוזניו כדי להבחין, מעבר לקולות הצוהלים של אוכלי המוות ורקיעות השמחה שלהם, בסימני חיים מאלה שבפנים.
"עצור."
אוכלי המוות נעצרו; הארי שמע אותם נפרשים לשורה אל מול דלתות החזית הפתוחות של בית הספר. הוא היה יכול לראות, למרות עיניו העצומות, אתר הזוהר האדום שמשמעותו אור שמגיע אליו מאולם הכניסה. הוא חיכה. בעוד רגע, האנשים שבשבילם הוא ניסה למות יראו אותו, שוכב כנראה מת, בזרועותיו של האגריד.
"**לא!**"
הצעקה הייתה עוד יותר נוראית כיוון שהוא לא ציפה או חלם שפרופסור מקגונגל יכולה להפיק כזה קול. הוא שמע אישה אחרת צוחקת לידו, וידע שזו בלטריקס מתהללת בייאושה של מקגונגל. הוא פזל שוב, לשנייה בודדת, וראה את הכניסה מתמלאת בתלמידים, כשהשורדים מהקרב יצאו החוצה אל המפתן כדי להביט באלה שניצחו אותם ולראות בעצמם שהארי באמת מת. הוא ראה את וולדמורט עומד מעט מלפניו, מלטף את ראשה של נגיני באצבע לבנה יחידה. הוא עצם את עיניו שוב.
"לא!"
"לא!"
"הארי! **הארי!**"
קולותיהם של רון, הרמיוני וג'יני היו נוראיים עוד יותר משל מקגונגל; מה שהארי רצה יותר מכל זה לקרוא בחזרה, לומר שהוא גרם לעצמו לשכב בשקט, וצעקותיהם פעלו כמו הדק; קבוצת השורדים תפסו את המטרה, צועקים ומגדפים את אוכלי המוות, עד ש –
"**שקט!**" צעק וולדמורט, נשמע פיצוץ והיה הבזק של אור בהיר, ונכפתה דממה על כולם. "זה נגמר! תניח אותו, האגריד, ליד הרגליים שלי, שם זה מקומו!"
הארי הרגיש שהוא מורד לדשא.
"אתם רואים?" אמר וולדמורט, והארי הרגיש שהוא מתהלך הלוך ושוב ליד איפה שהוא שכב. "הארי פוטר מת! אתם מבינים עכשיו, פתאים? מאז ומעולם, הוא לא היה שום דבר, יותר מילד שסמך על אחרים שיקריבו את עצמם למענו!"
"הוא הביס אותך!" צעק רון, והקסם נשבר, המגינים של הוגוורטס צעקו וזעקו שוב עד שפיצוץ, שני וחזק יותר נשמע וכיבה את קולותיהם שוב.
"הוא נהרג כשהוא ניסה לברוח משטח הטירה," אמר וולדמורט, והייתה התענגות בקולו על השקר. "נהרג בזמן שניסה להציל את עצמו –"
אבל וולדמורט השתתק: הארי שמע צעקה, ואז פיצוץ נוסף, הבזק של אור ואנקת כאב; הוא פתח את עיניו בכמות מזערית. מישהו פרץ החוצה מההמון והסתער לעבר וולדמורט: הארי ראה את הדמות פוגעת באדמה. פרוקה מנשקה. ואת וולדמורט זורק את השרביט של המתמודד הצידה וצוחק.
"ומי זה?" הוא אמר בלחישת נחש רכה. "מי התנדב להדגים מה קורה לאלו שממשיכים להילחם כאשר הקרב אבוד?"
בלטריקס צחקה צחוק שמח.
"זה נוויל לונגבוטום, אדוני, הילד שגרם צרות רבות לאחים קרואו! הבן של ההילאים, זוכר?"
"אה, כן, אני זוכר," אמר וולדמורט, מביט מטה אל נוויל, שנאבק לקום על רגליו, לא חמוש ולא מוגן, עומד באזור הביניים בין השורדים לאוכלי המוות. "אבל אתה טהור דם, לא, ילד אמיץ שלי?" וולדמורט שאל את נוויל, שנעמד והביט בו, ידיו הריקות קמוצות לאגרופים.
"נו, אז מה?" אמר נוויל בקול.
"אתה מראה עוז רוח ואומץ, ואתה פועל ממטרה נעלה. אתה יכול להיות אוכל מוות יקר ערך. אנחנו צריכים אנשים כמוך, נוויל לונגבוטום."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אני אצטרף אליכם רק כאשר הגהנום יקפא." אמר נוויל. "צבא דמבלדור!" הוא צעק, והייתה תרועת תגובה מהקהל, שהקסם של וולדמורט לא הצליח לעצור.
"טוב מאוד." אמר וולדמורט, והארי שמע יותר סכנה בקולו המשיי מאשר בקללה הכי חזקה. "אם זו בחירתך, לונגבוטום, אנחנו חוזרים לתוכנית המקורית. על אחריותך," הוא אמר בשקט, "שיהיה."
עדיין מסתכל דרך הריסים שלו, הארי ראה את וולדמורט מניף את שרביטו. שנייה אחר כך, משהו שנראה כמו ציפור מעוותת עפה מתוך אחד מחלונות הטירה אל ידיו של וולדמורט. הוא החזיק את החפץ המעופש בקצהו המחודד וניער אותו, החפץ היטלטל, ריק ומרופט: מצנפת המיון.
"לא יהיה יותר מיון בבית הספר הוגוורטס," אמר וולדמורט. "לא יהיו יותר בתים. הסימן, המגן והצבעים של אבי הקדמון, סלזאר סלית'רין, יספיקו לכולם. לא ככה, נוויל לונגבוטום?"
הוא הצביע בשרביטו על נוויל, שהיה מאובן ונוקשה, ואז חבש בכוח את המצנפת על ראשו של נוויל, כך שהיא ירדה עד מתחת עיניו. הייתה תזוזה בקהל הצופים שלפני הטירה, ואז, כאיש אחד הרימו אוכלי המוות את שרביטיהם, מחזיקים את הלוחמים של הוגוורטס לכודים.
"נוויל פה הולך להדגים מה קורה למי שהוא טיפש מידי עד כדי כך שהוא ממשיך להתנגד לי," אמר וולדמורט, ובטפיחת שרביט הוא גרם למצנפת המיון להתלקח.
צעקות פילחו את השחר, ונוויל היה כמו להבה, נעוץ לקרקע, ללא יכולת לזוז, והארי לא היה יכול לסבול זאת: הוא חייב לפעול –
ואז דברים רבים קרו באותו רגע.
הם שמעו מהומה מהקצה השני של בית הספר, משהו שנשמע כמו מאות אנשים נוהרים מעל לקירות הרחוקים וממהרים אל הטירה, צועקים קריאות מלחמה רועשות. באותו זמן, גרעפ בא, מגרד את הצד החיצוני של הטירה וקורא, "**האגר!**" צעקתו נענתה ע"י שאגות מהענקים של וולדמורט: הם רצו לעבר גרעפ כמו פילי משא וגרמו לאדמה לרעוד. ואז נשמעו רעשי פרסות וזמזומי מיתרים של קשתות, וחיצים נפלו לפתע על אוכלי המוות, ששברו את המבנה בו הם עמדו וצעקו בהפתעה. הארי משך את גלימת ההיעלמות מבין גלימותיו, עטף אותה סביבו ונעמד על רגליו כשנוויל גם כן התחיל לזוז.
בתנועה מהירה וחלקה אחת, נוויל הצליח להשתחרר מקללת נעילת הגוף שהייתה עליו; המצנפת הבוערת נפלה ממנו והוא משך מעומק המצנפת משהו כסוף עם ידית זוהרת, מכוסה אבני אודם –
הקרקוש של הלהב הכסוף נבלע ברעש שעלה מהקהל המתקרב, או ברעש שנגרם ממלחמת הענקים, או בגלל דהרות הקנטאורים, ולמרות זאת, זה משך את תשומת הלב של כולם. באבחת חרב אחת נוויל ערף את ראשה של הנחשית, שהסתחרר גבוה באוויר, בוהק באור שבקע מאולם הכניסה, ופיו של וולדמורט היה פעור בצעקה של זעם שאיש לא היה יכול לשמוע, וגוף הנחשית נחבט באדמה לרגליו –
מוחבא מתחת לגלימת ההיעלמות, הארי זימן לחש מגן בינו לבין וולדמורט לפני שזה האחרון יוכל לקרוא אליו את הענקים הנלחמים, צעקתו של האגריד נשמעה חזק משל כולם.
"**הארי!**" צעק האגריד. "**הארי – איפה הארי?**"
התוהו ובוהו שלט בכל. הקנטאורים פיזרו את אוכלי המוות, כולם יכלו להרגיש את צעדיהם של הענקים, מתקרבים יותר ויותר, ואת רעם התגבורת שהגיעה משום מקום; הארי ראה יצורים מכונפים גדולים נוסקים אל ראשיהם של הענקים של וולדמורט, ת'סטראלים ובקביק ההיפוגריף שורטים את עיניהם בזמן שגרעפ היכה וחבט בהם באגרופיו. ועכשיו הקוסמים, המגינים של הוגוורטס ואוכלי המוות כאחד הוכרחו להיכנס אל הטירה. הארי ירה קללות על כל אוכל מוות שהוא ראה, והם קרסו, לא יודעים מה או מי פגע בהם, וגופיהם נרמסו תחת האנשים הנסוגים. עדיין חבוי מתחת לגלימת ההיעלמות, הארי נכנס אל אולם הכניסה: הוא חיפש את וולדמורט וראה אותו בצד השני של החדר, יורה קסמים משרביטו כשהוא נכנס חזרה אל האולם הגדול, עדיין צועק הוראות לאלה שאחריו כשהוא יורה קללות ימינה ושמאלה.
שיימוס פיניגן וחנה אבוט, חלפו על פניו אל האולם הגדול, מצטרפים לקרב שכבר מתחולל שם.
ועכשיו היו יותר, אפילו יותר אנשים שנכנסים בסערה דרך הדלת הקדמית, הארי ראה את צ'ארלי וויזלי עוקף את הוראס סלגהורן, שהיה עדיין בפיג'מה הירוקה שלו. נראה שהם חזרו בראש מה שנראה כמו המשפחות והחברים של כל תלמיד בהוגוורטס שנשאר להילחם, יחד עם בעלי החנויות והתושבים בהוגסמיד. הקטאורים ביין, רונאן ומגוריאן פרצו לתוך האולם ברעש מיתרים חזק, כשמאחורי הארי, הדלת שמובילה למטבחים עפה מהצירים שלה.
גמדוני-הבית של הוגוורטס זרמו אל אולם הכניסה, צורחים ומנפנפים בסכינים מכל המינים והסוגים, ובראשם, כשהתליון של רגולוס בלק מקפץ לו על החזה, קריצ'ר, קולו הקרקרני נשמע מעל ההמולה: "תילחמו, תילחמו, תילחמו למען אדוני, מגן גמדוני-הבית! תילחמו באדון האופל, בשמו של רגולוס האמיץ! תילחמו!"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
הם חתכו ודקרו את קרסוליהם של אוכלי המוות, פרצופיהם הקטנים מלאים בזדוניות, ובכל מקום שהארי הסתכל היו אוכלי מוות קורסים תחת כובד משקלם, מנוצחים ע"י קסמים, שולפים חיצים מתוך פצעים, דקורים ברגליהם ע"י גמדונים, או פשוט מנסים לברוח, אבל נבלעים בהמון המתקרב.
אבל זה עדיין לא נגמר: הארי מיהר בין הלוחמים, עובר אסירים נמלטים, אל תוך האולם הגדול.
וולדמורט היה באמצע קרב, והוא היכה והימם את כל מי שהיה בטווח שלו. הארי לא היה יכול להשיג יריה בטוחה, אבל הוא נלחם כדי לפנות לעצמו דרך, עדיין בלתי נראה, והאולם הגדול נהיה יותר ויותר צפוף כשכל מי שעדיין יכול ללכת נדחק פנימה.
הארי ראה את יאקסלי נהדף אל הדלת ע"י ג'ורג' ולי ג'ורדן, את דולוחוב נופל בצרחה אל ידיו של פליטיק, את וולדן מקנייר נזרק לצידו השני של החדר ע"י האגריד, פוגע בקיר הנגדי, ומחליק לרצפה מחוסר הכרה. הוא ראה את רון ונוויל מפילים את פנריר גרייבק. אברפורת' משתק את רוקווד, ארתור ופרסי משתלטים על ת'יקנס, ואת לוציוס ונרקיסה מאלפוי רצים דרך ההמון, לא מתכוונים להילחם, צועקים לבנם.
וולדמורט נלחם כעת במקגונגל, סלגהורן וקינגסלי יחד, והייתה שנאה קרה על פניו כשהם זזו והתחמקו סביבו, לא יכולים לנצח אותו – בלטריקס היית עדיין בלחימה גם היא, במרחק 45 מטר מוולדמורט, וכמו האדון שלה גם היא נלחמה בשלושה יחד: הרמיוני, ג'יני ולונה, שלושתן נלחמות הכי חזק שהן יכולות, אבל בלטריקס הייתה שווה להן בכוחה, ודעתו של הארי הוסחה כאשר קללה הורגת נורתה קרוב לג'יני, שהיא החטיאה רק בסנטימטר –
הוא שינה כיוון, רץ אל בלטריקס במקום אל וולדמורט, אבל לפני שהוא הספיק ללכת מספר צעדים הוא נהדף הצידה.
"**לא את הבת שלי, חתיכת כלבה!**"
גברת וויזלי הסירה את הגלימה שלה מעליה כשהיא רצה, משחררת את ידיה, בלטריקס הסתובבה במקום, שואגת בצחוק למראה המתמודדת החדשה.
"**זוזו מדרכי!**" צעקה גברת וויזלי לשלושת הבנות, ובהינף שרביט פשוט היא החלה את הדו-קרב שלה.
הארי צפה בחרדה והתעלות כשהשרביט של מולי וויזלי חתך והצליף, והחיוך של בלטריקס לסטריינג' דעך והפך רוטן. סילונים של אור טסו משני השרביטים, האדמה שתחת רגלי המכשפות התבקעה; שתי הנשים לחמו כדי להרוג.
"לא!" קראה גברת וויזלי כשכמה תלמידים באו לעזרתה. "חיזרו אחורה! *חיזרו אחורה!* היא שלי!"
מאות אנשים עמדו ליד הקירות צופים בשני הקרבות, וולדמורט ושלושת היריבים שלו, בלטריקס ומולי, הארי עמד, בלתי נראה, נרקע בין שניהם, רוצה לתקוף וגם רוצה להגן, לא בטוח שהוא לא יפגע בחפים מפשע.
"מה יקרה לילדים שלך כשאני אהרוג אותך?" הקניטה אותה בלטריקס, מטורפת כמו האדון שלה, מדלגת כשהקללות של מולי רקדו סביבה. "כשאמאל'ה תלך באותה הדרך של פרדי?"
"את – לא – תיגעי – בילדים – שלי – יותר!" צעקה גברת וויזלי.
בלטריקס צחקה את אותו צחוק שמח שהדודן שלה, סיריוס, צחק כשהוא נפל אל מעבר לפרגוד, ופתאום הארי ידע מה הולך לקרות לפני שהוא קרה.
הקללה של מולי עפה בין ידיה של בלטריקס ופגעה בה ישר בחזה, בדיוק מעל ליבה.
החיוך הזוהר של בלטריקס קפא, העיניים שלה נראו תפוחות: בזמן הקצרצר שהיא ידעה מה קרה, והיא קרסה, הקהל מסביב הריע, וולדמורט צרח.
הארי הרגיש שהוא נכנס כאילו להילוך איטי: הוא ראה את מקגונגל, קינגסלי וסלגהורן נהדפים אחורה, נופלים ונאבקים באוויר כשזעמו של וולדמורט, על נפילתו של החייל האחרון והכי טוב שלו, התפוצץ העוצמה של פצצה, וולדמורט הרים את שרביטו וכיוון אותו על מולי וויזלי.
"*פרוטגו!*" שאג הארי, ולחש המגן התפשט במרכז האולם, וולדמורט סרק מסביב כדי למצוא את המקור כשהארי משך מעליו את גלימת ההיעלמות סוף-סוף.
קריאות התדהמה, התרועות והצעקות מכל כיוון של: "הארי!" "**הוא בחיים!**" הושתקו על המקום. ההמון פחד, ודממה מוחלטת נפלה במפתיע כשוולדמורט והארי הביטו אחד בשני והחלו, באותו הרגע, לכתר אחד את השני.
"אני לא רוצה עזרה מאף אחד," הארי אמר בקול, ומדממה המוחלטת קולו נישא כמו חצוצרה, "זה חייב להיות ככה. זה חייב להיות אני."
וולדמורט שרק.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"פוטר לא מתכוון לזה," הוא אמר, עיניו האדומות מורחבות. "זה לא עובד ככה, נכון? במי אתה מתכוון להשתמש בתור מגן היום , פוטר?"
"אף אחד," אמר הארי בפשטות. "אין יותר הורקרוקסים. רק אתה ואני. אף אחד לא יוכל לחיות כשהשני עדיין שורד, ואחד מאיתנו הולך לעזוב אחת ולתמיד..."
"אחד מאיתנו?" לגלג וולדמורט, גופו הלבן מתוח ועיניו האדומות ממוקדות, כמו נחש שעומד להכיש. "אתה חושב שזה יהיה אתה, נכון, הילד ששרד בגלל תאונה, כי דמבלדור משך בחוטים?"
"תאונה, אה, כשאמא שלי מתה כדי להציל אותי?" שאל הארי. הם עדיין הלכו, שניהם, משני צדדיו של מעגל מושלם, שומרים על אותו מרחק אחד מהשני, והארי לא ראה שום דבר חוץ מפניו של וולדמורט. "תאונה, כשהחלטתי להילחם שם, בבית הקברות? תאונה, שלא הגנתי על עצמי הלילה, ובכל זאת שרדתי, וחזרתי כדי להילחם שוב?"
"תאונות!" צרח וולדמורט, אבל עדיין לא היכה, וקהל הצופים היה קפוא כאילו איבנו אותו, למרות שהיו מאות אנשים באולם נראה שהיחידים שנשמו היו רק שניהם. "תאונה ומזל, והעובדה שכרעת והתחבאת מאחורי גלימות של אנשים ונשים גדולים ממך ונתת לי להרוג אותם בשבילך!"
"לא יהיו עוד הריגות הלילה," אמר הארי כשהם המשיכו לנוע במעגלים, הם הביטו אחד לתוך עיני השני, ירוק אל אדום. "אתה לא תהיה מסוגל להרוג אף אחד מהם, לעולם. אלה לא קולט? הייתי מוכן למות כדי לעצור אותך מלפגוע באנשים האלה – "
"אבל לא מתת!"
" – התכוונתי למות, וזה מה שעשה את זה. עשיתי את מה שאמא שלי עשתה. הם מוגנים מפניך. לא שמת לב שכל הקסמים שהטלת עליהם מתפוגגים? אתה לא יכול לענות אותם. אתה לא יכול לגעת בהם. אתה לא לומד מהטעויות שלך, רידל, נכון?"
"*אתה מעז* -"
"כן, אני מעז," אמר הארי. "אני יודע דברים שאתה לא יודע, טום רידל. אני יודע הרבה דברים חשובים שאתה לא. רוצה לשמוע כמה, לפני שתעשה עוד טעות גדולה?"
וולדמורט לא דיבר, אבל המשיך ללכת במעגלים, והארי ידע שהוא מהופנט זמנית, מתעכב בגלל האפשרות הקלושה שהארי באמת יודע סוד אחרון...
"זו אהבה שוב?" אמר וולדמורט, פניו הנחשיות מלגלגות. "הפתרון האהוב על דמבלדור, *אהבה*, שהוא טוען שהיא מנצחת את המוות, ולמרות זאת, אהבה לא מנעה ממנו מליפול מראש המגדל ולהישבר כמו פסל שעווה ישן? *אהבה*, שלא מנעה ממני מלרמוס את אמך הבוצדמית כמו ג'וק, פוטר – ולא נראה שמישהו אוהב אותך מספיק כדי לרוץ קדימה ולספוג את הקללה במקומך. אז מה ימנע ממך למות כשאני אכה עכשיו?"
"רק דבר אחד," אמר הארי, כשהם עדיין מסתובבים, כבולים אחד לשני, כשרק הסוד האחרון מפריד ביניהם.
"אם זו לא אהבה שתציל אותך הפעם," אמר וולדמורט אתה חייב להאמין שיש לך קסם שלי אין, או לחילופין, נשק יותר חזק ממה שיש לי?"
"אני מאמין ששניהם," אמר הארי, והוא ראה חרדה מרפרפת על פניו הנחשיים, אבל היא דעכה מייד; וולדמורט החל לצחוק, והקול היה עוד יותר מפחיד מהצעקות שלו; חסר הומור ומטורף, והוא הדהד ברחבי האולם.
"אתה חושב שאתה יודע יותר קסמים ממני?" הוא אמר. "ממני, מלורד וולדמורט, שעשה קסמים שדמבלדור אפילו לא חלם עליהם?"
"הוא חלם עליהם, ועוד איך," אמר הארי, "אבל הוא ידע יותר ממך, ידע מספיק כדי לא לעשות את מה שאתה עשית."
"אתה מתכוון שהוא היה חלש!" צעק וולדמורט. "חלש מכדי להעז, חלש מכדי לקחת מה שהיה יכול להיות שלו, מה שיהיה שלי!"
"לא, הוא היה חכם יותר ממך," אמר הארי, "קוסם יותר טוב, אדם יותר טוב."
"אני גרמתי למותו של אלבוס דמבלדור!"
"אתה חשבת שאתה," אמר הארי, "אבל טעית."
בפעם הראשונה, קהל הצופים זז, כשמאות אנשים סביב הקירות נשפו באנחת רווחה כאחד.
"*דמבלדור מת!*" וולדמורט ירה את המילים אל הארי כאילו זה היה ליד קבר השיש שלו שבשטח הטירה, "ראיתי את זה ,פוטר, הוא לא יחזור!"

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"כן, דמבלדור מת," אמר הארי ברוגע, "אבל לא אתה הרגת אותו. הוא בחר איך הוא ימות, בחר כמה חודשים יעברו עד מותו, סידר את כל העניין ע"י אדם שחשבת למשרת שלך."
"איזה מין חלום ילדותי זה?" אמר וולדמורט, אבל הוא עדיין לא תקף, ועיניו האדומות לא ניתקו מעיניו של הארי.
"סוורוס סנייפ לא היה משרת שלך," אמר הארי, "סנייפ היה של דמבלדור. שלו מהרגע שאתה התחלת לרדוף את אמא שלי. ומעולם לא הבנת את זה, בגלל הדבר הזה שאתה לא יכול להבין. מעולם לא ראית את סנייפ מזמן פטרונוס, נכון, רידל?"
וולדמורט לא ענה. הם המשיכו לנוע במעגלים כמו זאבים שרוצים לקרוע אחד את השני לגזרים.
"הפטרונוס של סנייפ היה איילה," אמר הארי, "כמו זה של אימי, כי הוא אהב אותה כמעט כל חייו, מאז שהם היו ילדים. היית צריך להבין," הוא אמר כשהוא ראה את נחיריו של וולדמורט בוערים, "הוא ביקש ממך לחוס על חייה, לא?"
"הוא חשק בה, זה הכל," לגלג וולדמורט, "אבל כשהיא מתה הוא הסכים שיש עוד נשים, עם דם טהור יותר, שראויות ל – "
"כמובן שזה מה שהוא אמר לך," אמר הארי, "אבל הוא היה מרגל של דמבלדור מהרגע שאיימת עליה, והוא פעל נגדך מאז! דמבלדור כבר היה גוסס כשסנייפ גמר אותו!"
"זה לא משנה!" צווח וולדמורט, שכל מילה שלו הייתה רוויה בריכוז, אבל עכשיו הוא צחק בלגלוג. "זה לא משנה אם סנייפ היה שלי או של דמבלדור, או איזה מין מכשולים עלובים הם ניסו להציב בדרכי! מחצתי את שניהם כמו שמחצתי את אמך, *האהבה* הגדולה כביכול של סנייפ! אה, אבל הכל מתחבר עכשיו, פוטר, ובדרכים שאפילו אתה לא מבין!
"דמבלדור ניסה להרחיק ממני את השרביט הבכיר! הוא התכוון שסנייפ יהיה האדון האמיתי של השרביט! אבל הגעתי לשם לפניך, ילד קטן – השגתי את השרביט לפני שאתה הספקת לשים עליו את ידיך, אני הבנתי את האמת לפני שאתה התעדכנת. הרגתי את סוורוס סנייפ לפני שלוש שעות, והשרביט הבכיר, מקל המוות, שרביט הגורל, שלי! התוכנית האחרונה של דמבלדור השתבשה, הארי פוטר!"
"כן, היא השתבשה." אמר הארי. "אתה צודק. אבל לפני שתהרוג אותי אני מציע שתחשוב על מה שעשית... תחשוב, ותנסה להתחרט על מה שעשית, רידל..."
"מה זה?"
מתוך כל הדברים שהארי אמר, מעבר לכל גילוי או עקיצה, שום דבר לא זעזע את וולדמורט כמו זה. הארי ראה את אישוניו מתכווצים לסדקים דקים, את העור סביב עיניו מלבין.
"זה הסיכוי האחרון שלך," אמר הארי, "זה כל מה שנשאר לך... ראיתי מה יקרה לך אם לא... תהיה בן-אדם... תנסה... תנסה להתחרט קצת..."
"אתה מעז --- ?" אמר וולדמורט שוב.
"כן, אני מעז," אמר הארי, "כי התוכנית האחרונה של דמבלדור לא חזרה עלי בכלל. היא חזרה עליך, רידל."
ידו של וולדמורט רעדה עם השרביט הבכיר, והארי החזיק את של דראקו חזק מאוד. הרגע, הוא ידע, יגיע עוד שנייה.
"השרביט הזה לא עובד כמו שצריך בשבילך כי רצחת את האדם הלא נכון. סוורוס סנייפ מעולם לא היה האדון האמיתי של השרביט הבכיר. הוא מעולם לא ניצח את דמבלדור."
"הוא הרג --- "
"אתה לא מקשיב? *סנייפ מעולם לא הביס את דמבלדור!* מותו של דמבלדור תוכנן ביניהם! דמבלדור התכוון למות, לא מנוצח, האדון האמיתי האחרון של השרביט! אם הכל הלך כמתוכנן כוחו של השרביט מת עם דמבלדור, כי הוא מעולם לא הפסיד אותו למישהו!"
"אבל אם ככה, פוטר, דמבלדור פשוט נתן לי את השרביט!" קולו של וולדמורט רעד בעונג זדוני. "גנבתי את השרביט מהקבר של אדונו האחרון! לקחתי אותו בניגוד למשאלתו של אדונו האחרון! הכוח שלו ברשותי!"
"אתה עדיין לא קולט, רידל, נכון? להיות בעלים של השרביט זה לא מספיק! להחזיק אותו, להשתמש בו, לא הופך אותו לשלך באמת. לא הקשבת לאוליבנדר? *השרביט בוחר את הקוסם*... השרביט הבכיר זיהה אדון חדש עוד לפני שדמבלדור מת, מישהו שמעולם לא הניח את ידיו עליו. האדון האמיתי הסיר את השרביט מדמבלדור נגד רצונו, הוא מעולם לא הבין בדיוק מה הוא עשה, או שהשרביט הכי מסוכן בעולם הפך לבן בריתו..."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
חזהו של וולדמורט עלה וירד במהירות, והארי היה יכול להרגיש את הקללה באה, מרגיש אותה נוצרת בתוך השרביט שמכוון אל פניו.
"האדון האמיתי של השרביט הבכיר היה דראקו מאלפוי."
תדהמה ריקה הופיעה על פניו של וולדמורט לרגע, אבל היא נעלמה.
"אבל מה זה משנה?" הוא אמר ברכות. "גם אם אתה צודק, פוטר, זה לא משנה לי. אין לך יותר את שרביט עוף החול: אנחנו נילחם על כישרון בלבד... ואחרי שאהרוג אותך אני יכול להתפנות לטפל בדראקו מאלפוי..."
"אבל איחרת," אמר הארי. "פספסת את ההזדמנות שלך. הגעתי לשם לפניך. התגברתי על מאלפוי לפני שבועות. לקחתי לו את השרביט."
הארי עיוות את השרביט מעץ עִזְרָר, והוא הרגיש את עיניהם של כל הנוכחים האולם עוקבות אחריו.
"אז הכל מגיע בסוף לזה, לא?" לחש הארי. "האם השרביט שבידך יודע שהאדון האחרון שלו פורק מנשקו? כי אם כן... אני האדון האמיתי של השרביט הבכיר."
זוהר אדום פרץ לפתע, לאורך השמיים המכושפים שמעליהם כשקרן שמש מסנוורת הופיעה על אדן החלון הקרוב. האור פגע בפנים של שניהם באותו זמן, כך שוולדמורט נראה לרגע כלהבה מטושטשת.
הארי שמע את קולו הגבוה צווח כשגם הוא זעק את תקוותיו לשמיים, מכוון את שרביטו של דראקו:
"*אבדה קדברה!*"
"*אקספליארמוס!*"
הפיצוץ היה בעוצמה של תותח, והלהבות הזהובות שפרצו ביניהם, במרכז הריק של המעגל שהם צעדו בו, סימנו את הנקודה שבה הקסמים התנגשו. הארי ראה את הסילון הירוק של וולדמורט פוגש את הקסם שלו, ראה את השרביט הבכיר עף גבוה, כהה על רקע הזריחה, מסתובב לאורך התקרה המכושפת כמו ראשה של נגיני, מסתחרר באוויר אל עבר האדון שהוא לא יהרוג, שבא לתפוס שליטה מלאה עליו לבסוף. והארי עם כישרונו המושלם בתור מחפש, תפש את השרביט בידו הריקה כשוולדמורט נפל אחורה, ידיו פשוטות, ואישוניו המחורצים מתגלגלים מעלה. טום רידל פגע ברצפה בסופניות גשמית, גופו חלוש ומכווץ, הידיים הלבנות ריקות, פניו הנחשיים ריקים מהבעה ומידיעה. וולדמורט מת, נהרג ע"י הקללה שלו שחזרה עליו, והארי עמד עם שני שרביטים בידו מביט מטה אל קליפתו של האויב שלו.
שנייה מצמררת אחת של דממה, ההלם של הרגע עיכב: ואז ההמולה פרצה סביב הארי כשהצעקות, והתרועות, והשאגות מהצופים קרעו את האוויר. השמש החדשה והפראית ברקה בחלונות כשהם בהקו אליו, והראשונים להגיע אליו היו רון והרמיוני, ואלה היו זרועותיהם שנכרכו סביבו, הצעקות הבלתי מובנות שלהם חירשו אותו. ואז ג'יני, נוויל ולונה היו שם, ואז כל הוויזלים והאגריד, וקינגסלי ומקגונגל ופליטיק וספראוט, והארי לא היה יכול לשמוע שום מילה ממה שכולם צעקו, לא לומר של מי הידיים שאוחזות בו, דוחפות אותו, מנסות לחבק חלק ממנו, מאות מהם, נלחצים פנימה, כולם נחושים לגעת בילד-שנשאר-בחיים, הסיבה שהכל נגמר, סוף-סוף ---
השמש זרחה ביציבות על הוגוורטס, והאולם הגדול התמלא חיים ואור. הארי היה חלק בלתי נפרד מזרם היוצאים המעורב של אבל ושמחה, יגון וחגיגה. הם רצו אותו איתם שם, המנהיג והסמל שלהם, המושיע והמדריך, והעובדה שהוא לא ישן, ושהוא השתוקק לחברתם של רק חלק מהם, לא הזיזה לאף אחד. הוא חייב לדבר אל המשפחות השכולות, להחזיק את ידיהם, לחזות בדמעותיהם, לקבל את תודותיהם, לשמוע את החדשות על כל רבע שעה מתחילת הבוקר; על אלו שהיו תחת קללת אימפריוס בכל רחבי המדינה וחזרו לעצמם, על אוכלי המוות שברחו או נתפסו, על החפים מפשע שבאזקבאן ששוחררו באותו הרגע, ושקינגסלי שאקלבולט מונה באופן זמני לשר הקסמים.
הם הזיזו את גופתו של וולדמורט והניחו אותה בתא מחוץ לאולם הגדול, הרחק מגופותיהם של פרד, טונקס, לופין, קולין קריווי ועוד כחמישים אחרים שמתו בקרב. מקגונגל סידרה מחדש את שולחנות הבתים, כך שאף אחד לא יישב יותר לפי בתים: כולם מעורבבים יחד, תלמידים ומורים, רוחות רפאים והורים, קנטאורים וגמדוני-בית, ופירנזה שכב בפינה, מתאושש, וגרעפ הביט דרך חלון שבור, ואנשים זרקו אוכל אל פיו הצוחק. אחרי זמן-מה, מותש ומרוקן, הארי מצא את עצמו יושב על ספסל ליד לונה.
"הייתי רוצה קצת שקט ושלוה אם זו הייתי אני," היא אמרה.
"באמת הייתי רוצה," הוא ענה.
"אני אסיח את דעת כולם," היא אמרה. "השתמש בגלימה."
ולפני שהוא הספיק לומר מילה, היא צעקה, "אוו, תראו, הֶרְמִיוֹנֶה מברברר!" והצביעה אל מחוץ לחלון. כל מי ששמע אותה הביט סביב, והארי משך את הגלימה על עצמו, ונעמד.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
עכשיו הוא יכול ללכת באולם מבלי שיפריעו לו. הוא זיהה את ג'יני במרחק שני שולחנות; היא ישבה כשראשה על הכתף של אִמה: יהיה זמן לדבר אחר כך, שעות, ימים ואולי שנים לדבר. הוא ראה את נוויל, חרבו של גריפינדור נחה ליד הצלחת שלו כשהוא אכל, מוקף בעדת מעריצים נלהבים. הוא הלך בין השולחנות וזיהה את שלושת המאלפויים מצטופפים יחד לא בטוחים אם הם צריכים להיות שם או לא, אבל אף אחד לא שם אליהם לב. לכל מקום שהוא הסתכל, הוא ראה משפחות מאוחדות מחדש, ולבסוף הוא ראה את השניים שלחברתם הוא השתוקק יותר מכל.
"זה אני," הוא רטן, מתכופף מטה ביניהם. "תבואו איתי?"
הם נעמדו בבת אחת, וביחד הוא, רון והרמיוני עזבו את האולם הגדול. חתיכות רבות היו חסרות בגרם המדרגות משיש, חלק מהמעקה נעלם, וכתמי דם קטנים הופיעו כל כמה צעדים כשהם טיפסו.
איפשהו במרחק הם יכלו לשמוע את פיבס ממהר במעברים ושר את שיר הניצחון שהוא חיבר:
עשינו זאת, חבטנו בהם, פוטר הוא האחד,
וולדי התעפש, אז בואו ונכייף!

"באמת מכניס את הרגשות והטרגדיה לפרופורציות, לא?" אמר רון, פותח דלת בדחיפה כדי לתת להארי ולהרמיוני להיכנס.
השמחה תגיע, חשב הארי, אבל באותו הרגע היא הייתה עמומה בגלל תשישות, והכאב שבאובדן של פרד לופין וטונקס חדר אותו כמו פצע פיזי כל כמה צעדים. יותר מכל הוא הרגיש את ההקלה האדירה, ואת הציפייה לשינה. אבל קודם הוא חייב הסבר לרון ולהרמיוני, שהיו תקועים איתו כ"כ הרבה זמן, והגיע להם לדעת את האמת. הוא גולל שנית את הסיפור בדקדקנות על מה שהוא ראה בהגיגית ומה קרה ביער, והם אפילו לא התחילו להפגין את ההלם והתדהמה, עד שלבסוף הם הגיעו לקטע שבו הם הולכים למרות שאף אחד לא הזכיר מה היעד.
עד שהוא ראה את הגרגול ששומר על הכניסה למשרד המנהל מוטל בצד, נראה כאילו הוא שתוי, והארי תהה האם הוא יוכל לזהות סיסמאות אי פעם.
"אנחנו יכולים לעלות?" הוא שאל את הגרגול.
"תרגישו חופשיים," אמר הפסל.
הם קרטעו מעליו אל גרם המדרגות הלולייני מאבן שנע באיטיות מעלה כמו דרגנוע. הארי דחף את הדלת בפסגה.
הוא נתן מבט קצר יחיד בהגיגית האבן שעל השולחן, איפה שהוא השאיר אותה, ואז רעש מחריש אוזניים גרם לו לבכות, חושב על קללות ועל אוכלי המוות החוזרים ועל לידתו מחדש של וולדמורט ---
אבל אלו היו תשואות. מכל הקירות מסביב, המנהלים והמנהלות של הוגוורטס נתנו לו מחיאות כפיים בקצב אחיד, הם נופפו בכובעים, ובחלק מהמקרים, בפאות. הם יצאו מהמסגרות שלהם כדי ללחוץ אחד לשני ידיים; הם רקדו על הכיסאות שעליהם הם היו מצויירים: דיליס דרוונט התייפחה בלי בושה; דקסטר פורטסקיו נופף בעזר-השמיעה שלו; ופיניאס ניגלוס קרא בקולו החזק והעשיר, "רק בואו נזכור שבית סלית'רין עשה את שלו, שתרומתנו לא תִישָׁכַח!"
אבל עיניו של הארי היו נשואות רק אל האיש שהיה בתמונה הכי גדולה בדיוק מאחורי כיסא המנהל. דמעות זלגו מאחורי משקפי חצי-הסהר שלו אל זקנו הארוך והכסוף, והגאווה והכרת התודה שנבעו ממנו מילאו את הארי באותה נחמה כמו שירתו של עוף-החול.
לבסוף הארי הרים את ידיו, והתמונות השתתקו בכבוד, קורנים ומוחים את דמעותיהם, מחכים בלהט למוצא פיו. הוא כיוון את מילותיו אל דמבלדור, אבל הוא שקל אותם בדקדוק. למרות שהוא היה מותש וראייתו מטושטשת, הוא חייב לעשות מאמץ אחרון, מחפש אחר עצה מנחמת אחת.
"הדבר שהיה מוחבא בסניץ'," הוא פתח, "הפלתי את זה ביער. אני לא יודע איפה בדיוק, אבל אני לא מתכוון ללכת לחפש את זה שוב. אתה מסכים?"
"ילד יקר שלי, אני מסכים," אמר דמבלדור, כשחבריו לתמונות נראו מבולבלים ומעוניינים. "החלטה נבונה ואמיצה, אבל לא פחות ממה שהייתי מצפה ממך. האם מישהו אחר יודע איפה זה נפל?"
"אף אחד," אמר הארי, ודמבלדור הנהן בשביעות רצון.
"אבל אני הולך לשמור על המתנה של איגנוטוס," אמר הארי, ודמבלדור קרן.
"אבל כמובן, הארי, היא שלך לעולם, עד שתחליט להעביר אותה הלאה!"
"ויש גם את הדבר הזה."
הארי החזיק את השרביט הבכיר, ורון והרמיוני נתנו בו כזה מבט, שלמרות המצב המבולבל וחסר השינה שהוא היה בו, הוא לא אהב לראות.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"אני לא רוצה אותו." אמר הארי.
"מה?" אמר רון בקול. "אתה חולה נפש?"
"אני יודע שהוא רב-עוצמה," אמר הארי בלאות. "אבל הייתי שמח יותר עם שלי. אז..."
הוא חיטט בתיק שהיה תלוי לו על הצוואר, והוציא את שני חצאי הצינית שהיו מחוברים רק בנימים של נוצת עוף-החול. הרמיוני אמרה שאי אפשר לתקן אותם, שהנזק יותר מידי חמור. כל מה שהוא ידע זה שאם **זה** לא יצליח, שום דבר אחר לא.
הוא הניח את השרביט השבור על שולחן המנהל, נגע בו בקצהו של השרביט הבכיר, ואמר, "*רפארו*."
וכשהשרביט שלו שיחרר ניצוצות אדומים מקצהו, הארי ידע שהוא הצליח. הוא הרים את שרביט הצינית ונוצת עוף-החול והרגיש חמימות באצבעותיו, כאילו השרביט והיד שמחו על האיחוד מחדש.
"אני מניח את השרביט הבכיר," הוא אמר לדמבלדור, שצפה בו בחיבה והערצה רבה, "חזרה במקום שממנו הוא נלקח. הוא יכול להישאר שם. אם אני אמות מוות טבעי כמו איגנוטוס, הכוח שלו יישבר, לא? האדון הקודם מעולם לא נוצח. זה יהיה הסוף שלו.
דמבלדור הנהן. הם חייכו אחד לשני.
"אתה בטוח?" אמר רון. היו עקבות ערגה בקולו כשהוא הסתכל על השרביט הבכיר.
"אני חושבת שהארי צודק," אמרה הרמיוני בשקט.
"השרביט הזה הוא יותר צרות ממה שהוא שווה." אמר הארי. "באמת," הוא הסב את פניו מהציורים חושב עכשיו רק על המיטה שמחכה לו במגדל גריפינדור, ותוהה אם קריצ'ר יביא לו לשם כריך, "היו לי מספיק צרות בשביל כל החיים."

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

תשע-עשרה שנה לאחר מכן

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il

אפילוג

תשע-עשרה שנה לאחר מכן

נראה היה כי הסתיו הקדים השנה. בוקר הראשון בספטמבר היה רענן כתפוח שזה עתה נקטף, וכאשר המשפחה הקטנה הטלטלה על הכביש הסואן אל עבר התחנה המפויחת הגדולה, העשן שיצא מאגזוזי המכוניות והנשימה הכבדה של הולכי הרגל נצנצו כמו קורי עכביש באוויר הקר. שני כלובים גדולים מהם בקעו רעשים הונחו על ראש שתי מזוודות גדולות, אותן ההורים דחפו; שני הינשופים בתוכם בזו בזעם, והילדה הג'ינג'ית נסחבה מלאת פחד מאחורי אחיה, נאחזת בזרוע אביה.

"לא יעבור זמן רב, ואת תלכי גם," הארי אמר לה.

"שנתיים," יללה לילי. "אני רוצה ללכת עכשיו!"

הנוסעים הקבועים הסתכלו בסקרנות על הינשופים, כשהמשפחה טוותה את דרכה אל עבר המחסום בין רציפים תשע ועשר, וקולו של אלבוס מגיע לאוזניו של הארי דרך ההמולה מסביב; בניו המשיכו במריבה שהחלה במכונית.

"אני **לא**! אני **לא** אהיה בסלית'רין!"

"ג'יימס, תניח לזה!" אמרה ג'יני.

"רק אמרתי ש**יש סיכוי** שהוא יהיה," אמר ג'יימס, מחייך לעבר אחיו הצעיר. "אין שום פסול בזה. **יש סיכוי** שהוא יהיה בסלית'רין."

אך ג'יימס תפס את מבט אימו והשתתק. חמשת הפוטרים התקרבו אל המחסום. במבט שחצני במקצת שהופנה אל אחיו הצעיר, ג'יימס נטל את המזוודה מאימו ופתח בריצה. שנייה אחר כך, הוא נעלם.

"אתם תכתבו לי, נכון?" אלבוס שאל את הוריו מיד, מנצל את היעדרותו הרגעית של אחיו.

"כל יום, אם רק תרצה," אמרה ג'יני.

"לא **כל** יום," אמר אלבוס במהירות, "ג'יימס אומר שרוב האנשים מקבלים מכתבים מהבית פעם בחודש."

"כתבנו לג'יימס שלוש פעמים בשבוע בשנה שעברה," אמרה ג'יני.

"ואתה – אל תאמין לכל דבר שהוא מספר לך על הוגוורטס," הארי התערב בשיחה. "הוא אוהב צחוקים, אחיך."

זה לצד זה, הם דחפו את המזוודה השנייה קדימה, צוברים תאוצה. כשהם הגיעו למחסום, אלבוס נרתע, אך שום התנגשות לא הגיעה. במקום זאת, המשפחה הגיחה אל רציף תשע ושלושה-רבעים, אשר טושטש בעשן לבן סמיך, שיצא מה"הוגוורטס אקספרס" הארגמנית. דמויות מעורפלות רצו דרך הערפל, שבתוכו ג'יימס נעלם.

"איפה הם?" שאל אלבוס בדאגה, מאמץ את מבטו על הדמויות המעורפלות כאשר חצו את הרציף.

"אנחנו נמצא אותם," אמרה ג'יני בהשריית ביטחון.

אך הקיטור היה דחוס, והיה זה קשה לזהות פרצופים מוכרים של מישהו. מופרדים מבעליהם, קולות נשמעו רמים בחוסר טבעיות, הארי חשב שהוא שמע את פרסי מדבר על מערכות של מטאטאים, ודי שמח שהיה לו התירוץ לא לעצור ולהגיד שלום...

"אני חושבת שזה הם, אל," אמרה ג'יני פתאום.

קבוצה של ארבעה אנשים הגיחה מתוך הערפל, עומדים ליד הקרון האחרון. פרצופיהם הפכו ממוקדים רק כאשר הארי, ג'יני, לילי, ואלבוס עמדו ממש לידם.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"שלום," אמר אלבוס, נשמע רגוע לאין שיעור.
רוזי, אשר כבר לבשה את גלימות-הוגוורטס החדשות שלה, חייכה אליו.
"חנית כמו שצריך, אם כן?" רון שאל את הארי. "אני כן. הרמיוני לא האמינה שיכולתי לעבור מבחן נהיגה מוגלגי ללא שימוש בקסם קונפונדוס על הבוחן."
"לא, אני לא," אמרה הרמיוני, "האמנתי בך לגמרי."
"לשם הצדק הטוב, כן השתמשתי בקונפונדוס עליו," רון לחש להארי, כאשר יחד הם העמיסו את מטענו וינשופו של אלבוס על הרכבת. "רק שכחתי להסתכל במראה החיצונית, ובוא נודה בזה, אני יכול להשתמש בלחש העצמת-חושים בשביל זה."
כשחזרו לרציף, הם ראו את לילי והוגו, אחיה הקטן של רוזי, מנהלים שיחה תוססת בנוגע לאיזה בית הם ימוינו כאשר הם יגיעו לבסוף להוגוורטס.
"אם אתה לא בגריפינדור, אנחנו ננדה אותך," אמר רון, "אבל אל תלחץ."
"רון!"
לילי והוגו צחקו, אך אלבוס ורוזי נראו מוטרדים.
"הוא לא מתכוון לזה," אמרו הרמיוני וג'יני, אך רון כבר לא שם לב. תופס את מבטו של הארי, הוא הניד בחשאיות אל נקודה שנמצאה בערך חמישים מטרים משם. העשן התדלדל לרגע, ושלושה אנשים עמדו בהקלה חדה כנגד הערפל המתחלף.
"תראה מי זה."
דראקו מאלפוי עמד שם עם אשתו ובנו, מעיל שחור כופתר עד לצווארו. שיערו התדלדל במידת מה, מה שגרם להדגשת סנטרו הכדורי. בנו החדש הזכיר את דראקו באותה המידה בה אלבוס הזכיר את הארי. דראקו לכד את מבטם של הארי, רון, הרמיוני וג'יני כשהסתכלו עליו, הניד את ראשו קצרות, ונפנה משם שוב.
"אז זה הוא סקורפיוס הקטן," אמר רון תחת מאמץ נשימתו. "תוודאי שאת מביסה אותו בכל מבחן, רוזי. תודה לאל שירשת את השכל של אמא שלך."
"רון, למען השם," אמרה הרמיוני, חצי נוקשה, חצי משועשעת. "אל תנסה להסיט אותם אחד כנגד השני עוד לפני שהתחילו את בית הספר!"
"את צודקת, מצטער," אמר רון, אך מכיוון שלא יכול היה להציל את עצמו, הוא הוסיף, "אל תתחברי איתו יותר מדי, אם כך, רוזי. סבא וויזלי לעולם לא יסלח לך אם תינשאי לטהור דם."
"היי!"
ג'יימס הופיע שוב; הוא נפטר מהמטען שלו, הינשוף, והמזוודה, וללא ספק היו לו חדשות.
"טדי חזר הנה," הוא אמר בחוסר נשימה, מצביע אל מאחורי כתפו, אל ענני העשן השורקים. "הרגע ראיתי אותו! ונחשו מה הוא עושה? ממזמז את ויקטוריה!"
הוא הסתכל מעלה אל המבוגרים, מאוכזב כנראה מהיעדר התגובה שלהם.
"טדי **שלנו**! **טדי לופין**! ממזמז את ויקטוריה **שלנו**! בת הדודה **שלנו**! ושאלתי את טדי מה הוא עושה –"
"הפרעת להם?" אמרה ג'יני. "אתה כל כך דומה לרון –"
"- והוא אמר שהוא בא להיפרד ממנה! ואז הוא אמר לי ללכת משם. הוא **ממזמז אותה**!" ג'יימס הוסיף, למקרה שלא הבהיר את עצמו.
"זה יהיה נפלא אם הם יינשאו!" לחשה לילי בהתלהבות. "טדי יהיה חלק אמיתי של המשפחה אם זה יקרה!"
"הוא בכל מקרה בא לארוחת ערב ארבע פעמים בשבוע," אמר הארי. "למה שלא נזמין אותו לגור איתנו ונגמור עם זה?"
"כן!" אמר ג'יימס בלהט. "לא איכפת לי לחלוק עם אל – טדי יוכל לקבל את החדר שלי!"
"לא," אמר הארי בתקיפות, "אתה ואל תחלקו חדר רק כאשר אני ארצה שהבית יתמוטט."
הוא בדק את השעון השרוט שהיה שייך פעם לפביאן פריואיט.
"אל תשכח למסור לנוויל את אהבתנו!" אמרה ג'יני לג'יימס כאשר חיבקה אותו.
"אמא! אני לא יכול לתת לפרופסור **אהבה**!"
"אבל אתה מכיר את נוויל –"
ג'יימס גלגל את עיניו.
"מחוץ לבית הספר, כן, אבל בתוכו הוא פרופסור לונגבוטום, לא כן? אני לא יכול לצעוד אל שיעור תורת הצמחים ולמסור לו **אהבה**..."
מטלטל את ראשו לנוכח טיפשותה של אמו, הוא שחרר את רגשותיו על ידי משפט שאמר לאלבוס.

תורגם ע"י אתר התרגומים הרשמי:
www.HPortal.co.il
"נראה אותך יותר מאוחר, אל. תיזהר מהת'סטראלים."
"חשבתי שהם בלתי נראים? **אתם אמרתם שהם בלתי נראים!**"
ג'יימס רק צחק, אפשר לאימו לנשקו, חיבק את אביו חיבוק חטוף, ואז עלה במהירות אל הרכבת המתמלאת.
הם ראו אותו מנופף, ואז אץ אל עבר סוף המסדרון בכדי למצוא את חבריו.
"לא צריך לדאוג בגלל ת'סטראלים," הארי אמר לאלבוס. "הם דברים עדינים, ואין שום דבר מפחיד בהם. בכל אופן, אתה לא תובל לבית הספר בכרכרות, אתה תובל בסירות."
ג'יני נשקה את אלבוס לשלום.
"נראה אותך בחג המולד."
"להתראות, אל," אמר הארי כשבנו חיבק אותו. "אל תשכח שהאגריד הזמין אותך לכוס תה ביום שישי הבא. אל תתעסק עם פיבס. אל תלחם באף אחד עד שתלמד איך. ואל תיתן לג'יימס לשגע אותך."
"ומה אם אני בסלית'רין?"
הלחישה יועדה לאביו בלבד, והארי ידע שרק רגע העזיבה יכול היה להכריח את אלבוס לגלות כמה גדול ואמיתי היה הפחד הזה.
הארי התכופף מטה כך שפרצופו של אלבוס היה מעט מעל פרצופו שלו. רק הוא משלושת ילדיו של הארי, ירש את עיניה של לילי.
"אלבוס סוורוס," הארי אמר בשקט, כך שאף אחד מלבד ג'יני יכול היה לשמוע, והיא הייתה מתחשבת מספיק כדי להעמיד פנים שהיא מנופפת לרוזי, שהייתה כעת ברכבת, "אתה קרוי על שם שני מנהלים של הווגורטס. אחד מהם היה בסלית'רין, והוא ככל הנראה היה האדם האמיץ ביותר שהכרתי מעודי."
"אבל הרגע אמרת –"
"אז בית סלית'רין יקבל תלמיד מצטיין, לא? זה לא משנה לנו, אל. אבל אם זה משנה לך, תוכל לבחור בגריפינדור על פני סלית'רין. מצנפת המיון מחשבת גם את בחירתך."
"באמת?"
"כך היא עשתה אתי," אמר הארי.
הוא מעולם לא סיפר לאף אחד מילדיו על כך בעבר, והוא ראה את התמיהה בפניו של אלבוס כשאמר זאת. אבל עכשיו הדלתות נטרקו לכל אורך הרכבת, והצלליות המטושטשות של הורים מתקהלים מקדימה לנשיקות אחרונות, שניות אחרונות של זיכרונות. אלבוס קפץ אל תוך הקרון וג'יני סגרה את הדלת אחריו. תלמידים נתלו מהחלונות לידם. מספר לא מבוטל של פרצופים, גם על הרכבת וגם מחוצה לה, נראו כי הופנו אל הארי.
"למה כולם מסתכלים?" תבע אלבוס כאשר הוא ורוזי הסתכלו סביב בכדי לראות את התלמידים האחרים.
"שזה לא ידאיג אותך," אמר רון. "זה אני, אני מפורסם בטירוף."
אלבוס, רוזי, לילי והוגו צחקו. הרכבת החלה לזוז, והארי הלך לצידה, צופה בפרצופו הרזה של בנו, לוהט כבר עכשיו מהתרגשות. הארי המשיך לנופף ולחייך, אף על פי שזה היה די אמיץ, לראות את בנו מתרחק הרחק ממנו...
הסימן האחרון לעשן התאדה באוויר הסתווי. הרכבת התעגלה בפינה. ידו של הארי עדיין הייתה מונפת בפרידה. "הוא יהיה בסדר," מלמלה ג'יני.
כשהארי הסתכל לעברה, הוא הנמיך את ידו מבלי ששם לב, ונגע בצלקת הברק על מצחו.
"אני יודע שהוא יהיה."
הצלקת לא הכאיבה להארי במשך תשע-עשרה שנה. סוף טוב הכל טוב.